

P r e d i c i

ale Pr. ierodiacon
Visarion Iugulescu

Cuprins:

- 01@ Predică din Duminica Pogorârii Duhului Sfânt (Rusalii)
- 02@ Predică din Duminica I-a după Rusalii (a tuturor sfinților)
- 03@ Predică din Duminica a II-a după Rusalii (cu alegerea apostolilor)
- 04@ Predică din Duminica a III-a după Rusalii (despre luminătorul trupului)
- 05@ Predică din Duminica a IV-a după Rusalii (vindecarea slugii sutașului)
- 06@ Predică din Duminica a V-a după Rusalii (vindecarea celor doi demonizați din Gadara)
- 07@ Predică din Duminica a VI-a după Rusalii (vindecarea slăbănogului cu patul)
- 08@ Predică din Duminica a VII-a după Rusalii (despre clewetire)
- 09@ Predică din Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea Pâinilor - despre Sfânta Împărtașanie)
- 10@ Predică din Duminica IX-a după Rusalii (corabia pe valuri)
- 11@ Predică la Duminica a X-a după Rusalii (despre existența diavolului)
- 12@ Predică la praznicul adormirii Maicii Domnului
- 13@ Predică la Duminica a XI-a după Rusalii (cu robul nemilostiv)
- 14@ Predică la Duminica a XII-a după Rusalii (cu tânărul bogat)
- 15@ Predică la praznicul tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul
- 16@ Predică la Duminica a XIII-a după Rusalii (cu pilda vierilor)
- 17@ Predică la nașterea Maicii Domnului
- 18@ Predică la Duminica a XIV-a după Rusalii (cu nunta fiului de împărat)
- 19@ Predică la Duminica a XV-a după Rusalii (cea mai mare poruncă din lege)
- 20@ Predică la Duminica a XVI-a după Rusalii (cu pilda talanților)
- 21@ Predică la Duminica dinaintea înaltării Sfintei Cruci
- 22@ Predică la înaltarea Sfintei Cruci
- 23@ Predică la Duminica după înaltarea Sfintei Cruci (despe lepădarea de sine)
- 24@ Predică la Duminica a XVII-a după Rusalii (a canaanencii)
- 25@ Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii (cu pescuirea minunată)
- 26@ Predică la Duminica a XIX-a după Rusalii (despre iubirea vrăjmașilor)
- 27@ Predică la Duminica a XX-a după Rusalii (învierea fiului văduvei din Nain)
- 28@ Predică la Duminica a XXI-a după Rusalii (cu pilda semănătorului)
- 29@ Predică la Duminica a XXII-a după Rusalii (cu pilda bogatului nemilostiv)
- 30@ Predică la Duminica a XXIII-a după Rusalii (despre iad)
- 31@ Predică la Duminica a XXIV-a după Rusalii (despre moarte)
- 32@ Predică la Duminica a XXV-a după Rusalii (pilda samarineanului milostiv)
- 33@ Predică la Duminica a XXVI-a după Rusalii (pilda bogatului lacom)
- 34@ Predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii (vindecarea femeii gârbove)
- 35@ Predică la praznicul intrării Maicii Domnului în Biserica
- 36@ Predică la Duminica a XXVIII-a după Rusalii (cu cina împăratului)
- 37@ Predică la Duminica a XXIX-a după Rusalii (cu vindecarea celor zece leproși)
- 38@ Predică la Duminica a XXX-a după Rusalii (despre păzirea poruncilor)
- 39@ Predică la Duminica a XXXI-a după Rusalii (vindecarea orbului din Ierihon)
- 40@ Predică la Duminica dinaintea Nașterii Domnului Iisus Hristos
- 41@ Predică la Duminica după Nașterea Domnului Iisus Hristos
- 42@ Predică la Duminica dinaintea Botezului Domnului Iisus Hristos
- 43@ Predică la Duminica după Botezului Domnului Iisus Hristos
- 44@ Predică la Duminica a XXXII-a după Rusalii (a lui Zahau)
- 45@ Predică la Duminica a XXXIII-a după Rusalii (cu vameșul și fariseul)
- 46@ Predică la Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a fiului risipitor)
- 47@ Predică la Întâmpinarea Domnului
- 48@ Predică la Duminica Înfricoșatei Judecăți
- 49@ Predică la Duminica izgonirii lui Adam din Rai
- 50@ Predică la Duminica I-a din Post (a Ortodoxiei)
- 51@ Predică la Duminica a II-a din Post (despre spovedanie)
- 52@ Predică la Duminica a III-a din Post (despre Sfânta Cruce)

- 53@ Predică la Buna Vestire
- 54@ Predică la Duminica a IV-a din Post (vindecarea îndrăcitului surdo-mut)
- 55@ Predică la Duminica a V-a din Post (despre rugăciune)
- 56@ Predică la Duminica Floriilor
- 57@ Predică la Vinerea Patimilor
- 58@ Predică la Patimile Domnului
- 59@ Predică la Duminica Tomii
- 60@ Predică la Duminica a III-a după Paști (a sfintelor femei mironosițe)
- 61@ Predică la Duminica a IV-a după Paști (vindecarea slăbănogului de
la scăldătoarea Vitezda)
- 62@ Predică la Duminica a V-a după Paști (a Samarinencii)
- 63@ Predică la Duminica a VI-a după Paști (vindecarea orbului din naștere)
- 64@ Predică la Înălțarea Domnului
- 65@ Predică la Duminica a VII-a după Paști (a Sfinților Parinți) « »

01@ Predică din Duminica Pogorârii Duhului Sfânt (Rusalii)

Duminica Rusaliilor

Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie. cu voi în veac, Duhul Adevărului, pe care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște; voi îl cunoașteți, că rămâne la voi și în voi va fi! (Ioan XIV, 16-17)

Frați creștini,

În Duminica Rusaliilor sărbătorim minunea Pogorârii Duhului Sfânt peste apostolii Domnului și ziua întemeierii Bisericii creștine. Avem așadar un praznic de o îndoită și covârșitoare însemnătate. Mântuitorul Iisus Hristos, înainte de răstignire, și-a mângâiat ucenicii întristați prin făgăduința Duhului Sfânt, Mângâietorul lumii. Iată că această minune s-a împlinit în această zi.

În timpul când Domnul Hristos umbla pe pământ, lucrarea Lui era limitată la câteva sute sau mii de oameni, care puteau să-L întâlnească, să-L vadă, sau să-L atingă. Dar prin puterea Duhului Sfânt, care s-a revărsat în Duminica Rusaliilor, bogăția Harului Său nu va mai cunoaște limite. De altfel, Iisus a spus ucenicilor Săi, ca și samarinencii: „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care Eu le fac, ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl.” (Ioan XIV, 12) - „Oricine va bea din apa pe care Eu o dau, se va preface în el, într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan IV, 14).

Duhul Sfânt este Vistierul bunătăților, Sfințitorul și Mângâietorul tuturor inimilor. Toate bisericile sunt casele Duhului Sfânt; toate slujbele bisericești sunt lucrările Duhului Sfânt, de aceea spune un sfânt părinte că fără Duhul Sfânt nu este nici Biserică, nici preot, nici predică, nici slujbă, nici taine. De aceea ca să pufem intra în Impărăția, divină, trebuie să primim darurile și binecuvântările Împăratului nostru Hristos.

Pentru a primi moștenirea minunată pe care ne-a promis-o, a trebuit ca tot El, Dumnezeu iubirii să facă primul pas, venind încă o dată sub altă formă și să așeze Impărăția lui Hristos în inimile credincioșilor. Altfel lucrarea lui Hristos ar fi fost inutilă și zadarnică, iar Iisus ar fi fost un rege fără supuși, un domn fără credincioși, un comandant fără trupe, un Dumnezeu pe care nimeni nu L-ar fi cunoscut și mărturisit.

Tocmai aici intervine lucrarea Duhului Sfânt, Hristos realizând la Rusalii promisiunea făcută ucenicilor de a nu-i lăsa orfani. Duhul Sfânt cel purces de la Tatăl, înlocuiește pe Iisus cel pământesc și prin El, Iisus împreună cu Tatăl își face locuința în noi. De aceea Hristos nu mai este un personaj istoric de la care să ne rămână doar amintirea, ci El este prezent lângă noi și în noi în tot locul și-n tot timpul. Putem fi foarte impresionați și cuceriți de acest Iisus al istoriei și să-L considerăm cel mai perfect dintre oameni, un adevărat model. Dar la ce servește oare cunoașterea istorică a faptelor și unde duce această admirație pentru Iisus, cât timp nu răsună vocea care spune că Hristos îți aparține ție la propriu – și această voce este strigarea Duhului Sfânt.

Pentru a combate necredința noastră, Dumnezeu a venit El însuși și a pus în noi unicul Său supraveghetor, Duhul Adevărului, care proclamă cu autoritate divină cuvântul de iertare, de har și viață adevărată, întorcându-ne la adevăratul nostru destin de copii ai Tatălui ceresc. El, Mângâietorul, ne este călăuză sufletească permanentă și ne duce la pășunile verzi ale Cuvântului biblic, dându-ne de băut apele păcii creștine. Prin apa aceasta vie și prin dragostea Sa, ne fortificăm și ne menținem pe calea Sfintei Treimi.

Nimeni nu posedă Duhul Sfânt în mod perfect și în toată bogăția lui oricât ar fi el de luminat, din cauza omului vechi, care se opune întotdeauna la acțiunea purificatoare a Duhului Sfânt. E cazul să ne întrebăm cu neliniște și tristețe,

pentru ce în fața acestor comori de viață rămânem adeseori așa de reci, așa de puțin credincioși și lipsiți de dorința de a fi pătrunși de noile lumini arzătoare ale Duhului Sfânt?!

Motivul este acela, că omul vechi n-a murit încă în noi, sau îl înviem de-atâtea ori prin patimile cele lumești și drăcești. Omul plin de neîncredere și dușmănie cste într-un conflict permanent cu Domnul cerurilor și al pământului. Conflictele sunt numeroase; Sfânta Scriptură este plină de ele. Nu numai poruncile și avertismentele lui Dumnezeu îl supără pe om și trezesc în el un fel de pizmă surdă și împotrivire îndărătnică, dar chiar și promisiunile și cuvintele Sale de îndurare. Toate acestea ne fac să ne mirăm, după cum zice profetul Maleahi la cap. II, v. 17: „Voi obosiți pe Domnul cu vorbele voastre și mai ziceți: «Cum îl obosim?» – Când ziceți: «Cel ce face rău este bun înaintea Domnului și de unii ca aceștia are El plăcere!» – sau: «Unde este Dumnezeu dreptății?» și mai departe: «Ce am spus împotriva ta?» și mai ziceți: «Este trudă zadarnică să slujim de Dumnezeu și ce câștig vom avea din paza poruncilor Sale și că umblăm triști înaintea Domnului Savaot?» Dar iată că acum noi ferim pe cei mândri și propășesc cei ce săvârșesc fărădelegi, ba chiar și pun la încercare pe Domnul și ei scapă!”

Iată deci răutatea oamenilor împotriva lui Dumnezeu, luând forma cea mai teribilă în procesul de condamnare al lui Iisus, fiindcă după ce L-au făcut să sufere îngrozitor chinuri de neînchipuit, după ce L-au răstignit pe Cruce, acești judecători nedrepti pleacă cu conștiința împăcată, părăsesc calvarul cu inima liniștită, mergând să prăznuiască Paștele în familie, să mulțumească lui Dumnezeu că I-a ales tocmai pe ei ca să scape orașul sfânt și țara de un astfel de dușman, adică de Iisus. Nu știau nenorociții că Iisus se lăsase condamnat, suportase totul ca în zorii celei de a treia zile să învieze, izbăvind-ne de moartea cea veșnică.

Dumnezeu a nimicit hotărârea oamenilor, punând în fata lumii Învierea Fiului Său, care venise pe pământ și care purta imaginea Tatălui ceresc. Adevărul a ieșit la lumină clar, că Iisus a fost martor al adevărului printre oameni. Răstignitorii Lui Iisus au urmărit întotdeauna pe susținătorii adevărului, de aceea și astăzi se găsesc destui necredincioși care vorbesc contra credinței și nu găsesc nici un bine în toată învățătura adusă de Mântuitorul.

„Voi ați omorât bucuria de a trăi” – zicea cineva de curând pe când ieșea de la slujba din biserică. Și omul nostru continuă: „De când a venit Iisus pe pământ și de când se predică doctrina Lui, s-a terminat cu celelalte religii ale rătăciților, care îngăduiau poftetele și plăcerile trupesti. Au luat sfârșit petrecerile fără frâu, a luat sfârșit cultul frumuseții, a luat sfârșit traiul dulce de nepăsare. Voi a-ți înălțat un mort și testamentul Lui îl repetați fără sfârșit, care ne ordonă să ne lepădăm de noi și să purtăm crucea. Să urâm tată și mamă și să ne pierdem viața.

În acest mic tablou găsim doar o mică lumină, aceea a unei vieți veșnice. Dar în așteptarea acestui viitor pe care nimeni nu-l cunoaște, voi târâți omul, îl faceți mai rău decât este, de aceea prin propovăduirea voastră și arătarea păcatelor din lege ați creat un om trist, ursuz, copleșit de toată mizeria lumii, căci voi îi țineți strânși în corsetul strâmt al doctrinei creștine. Ei sunt întemnițați în atmosfera înăbușitoare a credinței creștine. Cu crucea voastră și cu păcatul vostru ați omorât și alungat din lume bucuria de a trăi.”

Așa a zis acest necredincios și ca el zic mulți în diferite feluri, ponegrind și insultând pe adevărații creștini care susțin adevărul propovăduit de Mântuitorul Iisus și în continuare de Duhul Sfânt prin apostolii Săi. Unii ne dușmănesc din neștiință, alții din necredință, din răutate. Noi le răspundem clar și lămurit că Dumnezeu nostru nu este o ființă pasivă într-un cer îndepărtat. El creează mereu, vorbește, dirijează, intervine, pedepsește și salvează. Omul însă a pierdut prospețimea vederii, sub influența teoriilor mecanice. Acest om a devenit atât de pasiv căci a uitat că este un călător pe acest pământ și umbra morții îl urmărește permanent ca să-l facă tărână.

Toate minunile lui Iisus Hristos dovedesc puternicul curent de viață prin care Duhul Sfânt emană din Iisus. Viața omului nu are sens decât în vederea dobândirii Duhului Sfânt. Duhul Sfânt sădește în noi credința, nădejdea și dragostea. Când Iisus a apărut pe pământ, El a tras prin lume o dâră de viață. La cuvintele Lui care se revărsau prin puterea Duhului Sfânt, paralizicii se ridicau în picioare, demonii erau

alungați, orbii căpătau vedere, morții înviau, iar corpurile îndurerate și desflgurate își regăseau sănătatea și frumusețea.

O revărsare mângâietoare a Duhului vieții venea peste toți cei care recunoșteau și vedeau în Iisus pe Fiul lui Dumnezeu. Dar a făcut și mai mult acest Duh de dragoste și de viață, organizând în așa fel viața omului încât s-o păstreze în mijlocul amenințărilor înspăimântătoare pe care umbra morții le făcuse să apese asupra ei. El a avut grijă cu îndurerare infinită de această viață pe care omul și-a făurit-o și pe care haosul demonic riscă să o înghită în orice moment.

Dar de, iubiți creștini, există mai multe feluri de a privi și de a trăi viața. Într-un fel văd viața necredincioșii și în alt fel credincioșii. Viața poate fi adorată ca un idol sau târâtă ca o greutate. Viața poate fi irosită ca ceva inutil sau te poți achita de ea ca o povară. Viața poate fi fluturată cu mândrie ca tânărul plin de sine sau târâtă slugarnic ca un sclav.

Oare așa trăiește fiul liber în casa Tatălui ceresc? Oare așa se comportă moștenitorul celei mai imense bogății? Iată de ce trebuie să-L urmărim pe Hristos prin moarte la viață și prin suferință la glorie. Acesta este drumul Său, drumul din Vinerea mare și până la Înviere. Duhul Sfânt condamnă toate aceste măsuri de prevederi omenești. El vrea să ne facă atleți puternici ai armatei lui Dumnezeu. Duhul Sfânt radiază deja în noi și ne dirijează viața, îndreptându-ne spre Dumnezeu și punând în inimile noastre pasiunea pentru slava Lui. Duhul lui Dumnezeu vine în lume ca un războinic cu arme și zale, ca să cucerească toată ființa omenească și să stea împotriva când va năvăli vrăjmașul.

Omul intră prin puterea Duhului Sfânt în planul desăvârșit al faptelor lui Dumnezeu, pe care Apostolul Pavel îl descrie astfel: „Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai înainte, mai înainte i-a și hotărât, iar pe care i-a hotărât mai înainte pe aceștia i-a și chemat; și pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptat; iar pe care i-a îndreptat, pe aceștia i-a și mărit”. (Romani VIII, 29-30) De aceea orice om este conștient în adâncul lui că este chemat la un destin mai înalt. Există în inima flecăruia un dor pe care creștinii ca și necredincioșii îl explică flecare în felul lor.

Așa că, frate creștine, nu sta buimac privind cerul și zicând: „Ah, dacă din întâmplare aș zări pe Dumnezeu cum aș fi de bucuros să-I slujesc toată viața!” Te înșeli iubitul meu. Sfântul Ioan scria că lumea este plină, totul este plin de Dumnezeu. Chiar în fața porții tale îl găsești pe Hristos în chipul săracului, bolnavului, necăjitului, năpăstuitului. Trebuie să luptăm, să suferim și să ne zbatem pentru a fi în fața oamenilor și față de noi înșine ca și cum am fi în fața lui Dumnezeu.

Pentru aceasta trebuie să ne lepădăm de noi înșine și să spunem, nu, vechiului om; să spunem, nu, cuvintelor lui, intențiilor lui, poftelor lui, să-l alungăm și chiar să ne despărțim de el ca de un potrivnic al fericirii adevărate și totodată să ne așezăm cu hotărâre neclintită de partea omului nou. Să spunem, da, îndemnurilor lui, să-I aprobăm toate aspirațiile dictate de Duhul Sfânt, să le traducem în fapte și în hotărâri concrete, în toate zilele, fiindcă Duhul Sfânt este aliatul puternic și comandantul nostru. El păzește locul sfânt, templul pe care l-a cucerit, adică trupul nostru și Biserica care este trupul lui Hristos.

Duhul Sfânt critică viguros pe omul cel vechi, cu ajutorul căinței noastre, cufundându-l iarăși în apele botezului prin lacrimile căinței până la moarte. Harul Duhului Sfânt se revarsă și astăzi în diferite feluri în Biserică peste credincioși. Așa avem daruri și vindecări ale celor bolnavi, prin taina Sfântului Maslu; preschimbarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele lui Hristos prin taina Sfintei Liturghii. Duhul Sfânt face să se sfințească apele și să nu se strice sfânta aghieasmă.

Duhul Sfânt sfințește toate, întărește în credință, aprinde inițiile credincioșilor, stinge puterea satanei, face pace în familii, liniștește vânturile turbate ale demonilor. Sunt nenumărate mângâierile și binefacerile pe care le revarsă peste credincioși. Ca să ne încredințăm cât de mult iubește Dumnezeu, Duhul Sfânt, pe noi, vă voi istorisi o întâmplare din Pateric.

E vorba de un călugăr, care trecând printr-un sat al Egiptului a văzut o fată foarte frumoasă, fiica unui popă idolesc și deodată s-a aprins de dragoste pentru ea. S-a dus atunci la tatăl ei și i-a cerut-o de soție. Acesta însă i-a răspuns: „Nu pot

să ție dau până nu întreb pe Dumnezeu meu". Mergând tatăl fetei a întrebat pe dracul, care locuia în acel idol l-a care se închina el, zicându-i: „Iată, un călugăr a venit și cere pe fiica mea, oare să i-o dau?” Și a răspuns diavolul: „întreabă-l pe el dacă se leapădă de Dumnezeu lui, de botez și de cinul călugăresc”.

Întorcându-se popa către călugăr i-a zis: „Te lepezi de Dumnezeu tău, de botez și de cinul călugăresc?” El s-a făgăduit că se leapădă și îndată a văzut cum a ieșit din gura lui un porumbel și a zburat la cer. S-a dus atunci popa la diavolul și i-a spus: „Iată, s-a făgăduit!” Dracul însă i-a zis: „Nu-i da fata de soție că Dumnezeu lui nu s-a depărtat de la el, ci încă îi ajută.” Venind iarăși spurcatul de popă a zis călugărului: „Nu pot să ție-o dau pe ea, că Dumnezeu tău este cu tine și încă îți ajută”.

Călugărul auzind unele ca acestea s-a umilit și a zis întru sine: „O, ticălosul de mine, câte bunătăți am primit de la Dumnezeu și m-am depărtat de Dânsul, de botez și de călugărie, iar El tot mă ajută și nu s-a depărtat de mine. Oare nu sunt dator eu să alerg tot la ajutorul Lui și să nădăjduiesc la bunătatea Lui?”

Plecând în pustie, s-a dus la un duhovnic bătrân, povestindu-i toată întâmplarea. Duhovnicul l-a oprit în peșteră, spunându-i să postească trei săptămâni. În acest timp se ruga și bătrânul duhovnic cu postire. După o săptămână l-a întrebat duhovnicul dacă a văzut ceva, iar el a răspuns: „Da, am văzut porumbelul sus la înălțimea cerului în dreptul capului meu”. Duhovnicul i-a spus: „Ia aminte și te roagă fiule!”

La a doua săptămână a văzut călugărul că porumbelul se apropie de capul lui, iar după a treia săptămână de post și rugăciune, l-a văzut stând deasupra capului său. Întinzând mâna să-l prindă, porumbelul a intrat în gura lui. Auzind acestea duhovnicul a mulțumit lui Dumnezeu că a primit pocăința călugărului.

Iată cât de milostiv este Dumnezeu cu noi și cât de mult dorește mântuirea noastră. Noi ne facem însă vinovați de înrăstarea, de stingerea și neglijarea acestor daruri ale Duhului Sfânt. Atunci când adevărul ia locul minciunii, când împăcarea ia locul mâniei, când munca duhovnicească ia locul trândăviei, când cuvintele folositoare i-au locul vorbăriei goale și inutile, atunci în pomul credinței și în ogorul vieții noastre se ivesc și cresc roadele Duhului Sfânt care sunt acestea: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea poftelor.

Atunci Duhul Sfânt lucrează și sculptează în noi adevăratul chip de om, aducându-ne la maturitate, la statura plinătății lui Hristos. De aceea strigă Apostolul Ioan mai departe zicând: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, încât să ne numim copii ai lui Dumnezeu, și suntem.” Cine-i dădea lui siguranța aceasta? Nimeni altul decât Duhul de înfiere, Duhul de sfințenie, cum zice însuși Dumnezeu: „Fiți sfinți, că Eu sunt sfânt.”

Cuvântul acesta a ajuns pentru mulți un cuvânt de răs, de plictiseală, de batjocură, un cuvânt caraghios și învechit în lumea noastră creștină de astăzi. De aceea zic unii: Ce atâta rugăciune? Ce atâta cântare religioasă? De ce atâta slujbă la biserică, că doar n-ai să te faci sfânt?! Dar tocmai acesta trebuie să fie idealul creștinismului adevărat – Sfințenia.

Sfințenia lui Dumnezeu ne întinde cele două mâini ale sale, adică pe Fiul Său și pe Sfântul Duh. Această sfințenie este un fluviu de viață, care caută să rupă digurile și să inunde lumea. Sfințenia nu este opera noastră, nici meritul nostru, nici chiar rezultatul eforturilor sau idealului pe care noi ni l-am fixat. Cuvântul uimitor al Lui Iisus ne face să înțelegem că așa este. „Despărțiți de Mine – zice El – nu puteți face nimic!”

A fi sfânt înseamnă a fi prins de Fiul, atras de Dumnezeu și legat de Duhul Sfânt. Așa se stabilește între om și Dumnezeu un schimb, o comunicare de viață și de sfințenie. Sfințenia de care vorbește Scriptura este ceva care face să crape mugurii, să se deschidă florile și să se coacă fructele în ramura altoită.

Când omul a regăsit pe Dumnezeu se leagă reciproc prin sfințenie și atunci plin de dragoste izbucnește zicând: „Iubirea Ta mi-a rănit inima Dumnezeule și ea nu-i poate suporta flăcărilor, dar mă avânt și eu înainte, cântându-Ți.” De aceea și trupul lui Hristos proslăvit nu a fost închis în cer, după ce a fost înviat din mormânt. Trupul Lui este încă prezent pe pământ și acest trup este Biserica

însuflețită de Duhul Sfânt. Acest duh al lui Hristos și-a făcut locuința în noi în ziua botezului, curățind și sfințind temeliile sutletești ale vieții noastre.

De atunci creștinul nu trebuie să se mai boteze pe nisipul înșelător al ambițiilor omenești, al proiectelor sau al independenței lui, căci din clipa botezului suntem sub Harul lui Dumnezeu. Iată de ce Harul Duhului Sfânt dezleagă limba apostolilor și le inspiră cuvântul adevărului. Îi scapă de orbirea urii împotriva adevărului și-i face să vadă cu ochi de porumbel, cum zice Sfântul Grigore de Nyssa, adică să vadă creștinul lumina adevărată, să iubească pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă, apoi cu iubire să slujească aproapelui ca lui însuși.

Dar noi facem o greșală, căci așteptăm cu brațele încrucișate și zicem că Duhul suflă încotro vrea și că nu stă în puterea nimănui să-l rețină. Ne lăsăm, prin urmare, în voia soartei și așteptăm să ne pice har fără să-l implorăm cu mâinile împreunate în rugăciune, așa cum citim în Sfânta Scriptură că stăruiau apostolii în sfânta biserică. N-am citit și noi niciodată că Tatăl va da Duhul Sfânt acelora care-L cer? N-am citit că biserica este un locaș al lui Dumnezeu? Deci cum să primim Duh Sfânt dacă nu ne îndeletnicim cu rugăciunea, cu meditarea Sfintelor Scripturi, mergerea la biserică și primirea sfințeniilor de la ea?!

Iată de ce Sfântul Apostol Pavel zice mai departe: „Duceți mai departe mântuirea voastră cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi.” Cu alte cuvinte, Dumnezeu ne fixează programul sfințirii noastre de fiecare zi pentru toată viața și lupta pe care Domnul o așteaptă de la noi este lupta cea bună a credinței, a dragostei și nădejzii. Atunci dragostea ne face să înțelegem orice suferință, să fim atenți la nenorocirile aproapelui. compătimitori cu cei necăjiți, să lucrăm ca niște dregători de spărturi.

Să ne facem ochi pentru cel orb, picior pentru șchiop, mână pentru cel ciung, ureche pentru cel surd, gură pentru cel mut. Să înlăturăm spinii și mărăcinii din drumul aproapelui nostru, căci acesta este serviciul pe care Dumnezeu îl așteaptă de la noi și atunci merităm titlul de fii ai Tatălui ceresc, ai celui Tată care face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni. Numai așa vom putea să locuim și noi pe pământ nou și în ceruri noi, ieșite din mâna creatoare a lui Dumnezeu. Atunci orice barieră va fi ridicată, orice distanță înlăturată, atunci moartea însăși va fi distrusă dimpreună cu agenții ei: suferința, răul și păcatul nostru.

Atunci Duhul Sfânt ne va umple pe deplin, el va cuprinde și trupul nostru și va reînvia întreaga noastră persoană, îmbrăcând-o cu un trup de slava ca a lui Iisus Hristos. Duhul Sfânt va lăsa să treacă înainte Hristos să judece lumea, atunci va arde cu foc toate imperfecțiunile și va nimici tot răul și pe susținătorii lui. Creștinii vor fi un singur și splendid buchet de nuntă împărătească și un imn de iubire veșnică ce va fi adus slavei lui Dumnezeu, Cel întreit sfânt, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, căci noi am fost readuși la destinul nostru dintâi. Atunci Dumnezeu va fi totul în toți și noi vom cânta slavă, cinste și închinăciune în veci de veci.

Rugăciune

O, Duhule Sfinte, Dumnezeule și Mângâietorule, care Te-ai pogorât în chip de limbi de foc peste sfinții apostoli în Duminica Rusaliilor, au ne lepăda pentru farădelegile noastre, nu te depărta de la noi Bunule dă-ne bucuria mântuirii și cu Duh stăpânitor ne întărește că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

02@ Predică din Duminica I-a după Rusalii (a tuturor sfinților)
Duminica tuturor sfinților

... cât îmi sunt de cinstiți prietenii tăi Dumnezeule, și foarte s-a întărit stăpânirea lor și-i vor număra pe ei și mai mult decât nisipul se vor înmulți.

Frați creștini,

Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, prăznuiește astăzi Duminica tuturor Sfinților, adică pe toți sfinții care sunt trecuți în calendar și în sinaxare, precum și pe toți aceia care încă nu sunt cunoscuți de noi până în momentul de față. Duminica aceasta se mai numește și duminica mare, tocmai pentru acest bogat praznic al tuturor sfinților; căci nu prăznuim câțiva sfinți, ci milioane de milioane de sfinți, care au iubit pe Dumnezeu, L-au propovăduit chiar cu prețul vieții lor și au murit în această lege binecuvântată de Dumnezeu.

Calendarul nostru bisericesc, este ca o salbă de mărgăritare, pe care se înșiră pietrele prețioase ale sfinților din toate zilele. Este cu neputință a vorbi despre viața fiecăruia într-un timp așa de scurt. Vom aminti totuși câțiva sfinți care au trăit pe pământul țării noastre de la începutul creștinismului.

Mulți dintre credincioși se întreabă de ce pământul românesc nu a rodit mai multe chipuri de sfinți, cuvioși, ierarhi, martiri, cum au rodit celelalte țări ortodoxe. Oare țara noastră nu a avut aceeași credință dreaptă din primele veacuri? Oare poporul nostru a fost mai puțin credincios ca celelalte popoare ortodoxe? Nimic din toate acestea, căci avem destule dovezi care mărturisesc că pământul nostru strămoșesc a fost încreștinat chiar din primul veac creștin.

Istoria Bisericii Române, ne spune că Sfântul Apostol Andrei, a venit în hotarele Sciției, intrând în Tracia unde a fost răstignit pentru Hristos. Istoria ne spune că Dacia a fost colonizată în întregime de romani, după înfrângerea lui Decebal, la anul 105 după Hristos. Sămânța Sfintei Evanghelii, a pătruns astfel în țara noastră din două părți: dinspre Mediterana și prin părțile Dobrogei prin negustorii greci, care s-au stabilit aici și au întemeiat câteva orașe și anume: Tomis sau Constanța, Istria sau Mangalia etc.

Avem dovezi prin urmare cum a pătruns creștinismul pe pământul țării noastre în primul veac după Hristos. De altfel în scurtă vreme a ajuns la o mare înflorire, căci găsim până în zilele noastre multe urme și ruine de biserici vechi, morminte și pietre funerare, precum și moaște de sfinți care ne confirmă cele ce ne spune istoria. S-au aflat inscripții pe morminte cu conținut creștin ca de exemplu: „Tibi terna levi” – în traducere – „Să-ți fie țărâna ușoară”. S-a descoperit apoi în comuna Basarabi o mică biserică săpată în stâncă de calcar cu inițialele „Iis Hs”, precum și alte semne care datează din timpul persecuțiilor creștine (Veacurile II și III). În centrul orașului Constanța, s-a descoperit mozaicul unei mari biserici creștine care datează din epoca de aur a creștinismului. O altă mărturie nepieritoare o avem la Turnu-Severin, unde se găsește un pedestal de piatră pe care sunt săpate în limba greacă cuvintele: „Bucură-te Hristoase!”

Un mare scriitor creștin – Tertulian – și cunoscut ca cel mai însemnat bărbat al Bisericii Creștine, care a trăit între anii 160-240 după Hristos și care ocupa înalte funcții civile în Roma, într-una din scrierile lui amintește o mulțime de popoare care au crezut în Hristos încă de la început. Pomeneste printre altele de țara dacilor, a germanilor și sciților. Se află de asemenea în Mănăstirea Cocoșul (Dobrogea), patru sicriașe, în care se găsesc osemintele a patru sfinți mucenici, care au primit moarte mucenicească în primul veac al creștinătății. Aceste sicriașe au fost descoperite în anul 1971 în satul Niculițel din apropierea mănăstirii. Numele acestor sfinți sunt: Zoticos, Atalos, Filipos și Camasis.

În actele Sinodului de la Niceea din anul 1935 găsim și iscălitura lui Teofil, episcop al Mitropoliei Goției. Lui îi urmează ca episcop al Goției, Ulfila, creștin de origine capadociană. Pentru a dovedi cât de răspândit era creștinismul în tot Imperiul Roman, chiar pe timpul lui Traian împăratul, ascultați scrisoarea lui Pliniu

cel Tânăr, guvernatorul Bitiniei din Asia Mică, către împăratul Traian precum și răspunsul lui Traian, relativ la modul cum trebuie să procedeze acest Pliniu în persecuția ordonată contra creștinilor.

Iată mai întâi scrisoarea lui Pliniu de care am amintit: „Eu am datoria doamne, de a recurge la înțelepciunea voastră în toate cazurile de îndoieli ce am. În anchetele făcute contra creștinilor, nu știu ce să întreb și nici pe cine să pedepsesc.

Nu știu dacă trebuie a avea aceeași măsură de pedeapsă pentru copii ca și pentru tineri și bătrâni; dacă căința merită iertare și dacă cineva se face vinovat numai pentru că poartă numele de creștin. Pe cei ce mi-au mărturisit de două ori și de trei ori că sunt creștini și au persistat în această mărturisire, am poruncit să fie omorâți. Pe cetățenii romani, pe care i-am găsit culpabili de această manie religioasă, am dispus să fie trimiși la Roma.

Dar acuzațiile se înmulțesc în fiecare zi. Am primit scrisori anonime în care foarte mulți sunt acuzați că sunt creștini. Pe cei care au negat formal și au adus sacrificii zeilor și s-au închinat statuii voastre i-am eliberat. În aceste anonime sunt numele unor persoane care au fost cândva creștini, dar de douăzeci de ani și mai bine nu mai sunt creștini. Aceștia adoră statuia voastră și vorbesc de rău pe creștini. Singura vină a creștinilor este că se adună înainte de a se lumina de ziuă și cântă în mod alternativ imne, cântece în onoarea lui Hristos, ca unui Dumnezeu. În slujbele lor religioase nu săvârșesc fapte culpabile, nu comit furturi sau desfrânări, nu-și calcă cuvântul niciodată și nu ascund ceea ce li s-a încredințat.

Despre toate acestea m-am încredințat chiar de la două femei slave care au servit în acele adunări și n-am descoperit la ei altceva decât existența unor superstițiuni de necrezut. De aceea am lăsat lucrul, până vă voi asculta și cred că această chestiune vă va interesa având în vedere marea număr de persoane ce se numesc creștini, din toate cetățile, de amândouă sexele și de toate condițiile sociale. Această credință a lor a cuprins nu numai orașele, dar și satele și câmpiile și este foarte puțin sigur că ei vor mai umple vreodată templele noastre, care s-au golit”.

Iată acum și răspunsul înțelept al împăratului Traian la această scrisoare:

„Te știu scumpul meu Pliniu ce conduită trebuie să ai față de cei ce sunt acuzați că sunt creștini. Căci nu se poate stabili aceeași regulă care să poate fi aplicată egal în cazuri atât de diferite. Nu trebuie să faci nici o cercetare contra creștinilor, dar dacă ei sunt denunțați formal și se dovedește că ei sunt creștini trebuie să-i pedepsești. Acei care mărturisesc că nu sunt creștini și probează aceasta aducând jertfe zeilor noștri, chiar dacă ar fi bănuți, să-i ierți. Scrisorile anonime să nu le ții în seamă orice fel de acuzații ar fi, fiindcă ar fi un exemplu rău și cu totul nedemn pentru secolul nostru”.

Din scrisoarea lui Pliniu și răspunsul înțelept al lui Traian împăratul se constată că religia creștină era foarte mult răspândită în Imperiul Roman chiar în secolul I. Aflăm apoi tot din istorie că țara noastră a fost călcată în picioare de toate popoarele asiatice timp de aproape 1000 de ani, începând cu hunii și avarii și terminând cu tătarii, spaima creștinilor. În timpul acestor zece secole, cine știe câte jertfe au dat strămoșii noștri, cât sânge nevinovat s-a vărsat și câți martiri români n-au murit pentru credința creștină!

Cine se putea ocupa atunci, să țină seama de toți și să le scrie măcar numele? Nu mai vorbim despre viața fiecăruia în parte. Cu toate acestea au existat mulți martiri români care s-au nevoit, fie în țara noastră, fie în hotarele altor țări, prin mănăstiri sau ca pustnici prin singurătatea munților noștri. Nu puțini martiri a dat poporul nostru din Ardeal: mitropolitul Sava Brancovici, Sfântul Ilie Iorest, Oprea Miclăuș, Visarion de la Cioara, care au pătimit pe la anul 1700. Sunt alți sfinți care au suferit în diferite părți din țara noastră cu mult înainte ca: Dacianus care era ostaș în armata romană din garnizoana Silistra și care fiind creștin pe ascuns, a fost descoperit și chinuit cumplit, tăindu-i-se capul la 20 noiembrie, anul 303 pe vremea împăratului Dioclețian. Mai târziu moaștele lui au fost duse în Italia și se păstrează în catedrala din Ancona, iar pe mormânt se află inscripția: „Aici odihnește Sfântul Martir Dacianus, adus de la Silistra”.

Avem apoi preotul daco-roman numit Montanus, din Singifumus și soția sa Maxima care au pătimit în Serbia fiind înecați în râul Sava, la 26 martie 304. În aceste

persecuții au fost omorâți mulți creștini în orașul Tomis (Constanța), printre care Macrobius și Gardianus. În Isaccea este pomenit un oarecare Flavian; în Cernavodă Sfântul Chiril; în Siștov Sfântul Mucenic Lupu; în Mitovița, episcopul Irineu și diaconul Demetrius.

Între barbarii care primiră creștinismul, goții nu se convertiră sincer. Atanaric, regele lor, văzând că se mărește pe fiecare zi numărul credincioșilor, aprinse focul unei persecuții violente împotriva creștinilor. Nu se știe de numărul celor martirizați, dar din mitologiile grecești reiese că ar fi fost vreo 51, între care cei mai însemnați au fost Nichita și Sava.

Sfântul Sava Stratilat a trăit în Dacia Traiană, pe vremea împăratului Aurelian la anul 274. Când acest împărat ordonă să treacă armatele peste Dunăre, Sfântul Sava refuză să plece, spunând că el este creștin și preferă să rămână cu frații săi din Dacia Traiană. Când regele goților porni persecuția contra creștinilor, Sfântul Sava primi chinuri grele și pentru că a refuzat să mănânce din cărnurile jertfite idolilor, a fost lovit de unul din sclavii lui Atanaric cu lancea așa de tare, că toți cei ce erau de față credeau că l-au omorât. Dar Sfântul Sava zise celui care-l lovide: „Crezi oare că m-ai omorât?”

Porunciră atunci să fi supus morții. Soldații care erau însărcinați să îplinească această poruncă ziceau unul către altul: „Omul acesta este nevinovat, de ce să nu-l lăsăm să plece unde vrea, căci ighemonul nu va ști nimic”. Dar Sfântul Sava care-i asculta cum vorbesc, le zise: „Grăbiți-vă iubiților să faceți cum v-a poruncit, că iată eu văd dincolo de râu ceea ce voi nu puteți vedea. Văd pe cei ce au venit să primească sufletul meu și să-l ducă la locul mării; așteaptă numai momentul când va fi despărțit sufletul de trup”.

Soldații îl cufundară atunci în apa Buzăului cu un fel de osie de fier amestecată cu lemn, legată de gât. Astfel își dădu sufletul generalul Sava Stratilat. Soldații scoaseră corpul și-l lăsară pe mal fără să-l îngroape, dar creștinii împreună cu ducele Sciției (un mare creștin), l-a trimis în Capadocia țara sa natală cu o scrisoare unde se istorisesc chinurile sfântului și locul unde și-a dat sufletul. Scrisoarea trimisă de Biserica din Goția către cea din Capadocia, are următorul cuprins:

„Aveți grijă să săvârșiți Sfânta Jertfă a Liturghiei în ziua când prea fericitul martir Sava a fost încoronat de Dumnezeu. Faceți cunoscut celorlalți frați din toată Biserica universală, apostolică, să binecuvânteze pe Domnul care a binevoit să preamărească pe servitorii Săi”. Noi românii laudăm pe Dumnezeu că a binecuvântat țara noastră prin martirizarea acestui sfânt care a pățimit într-o localitate din apropierea râului Buzău, sfârșindu-și viața în apele acestui râu.

Sfântul Nichita - ce se tâlcuiește biruitor - fiind un vrednic ostaș a lui Hristos s-a luptat împotriva vrăjmașilor Sfintei Cruci și a dreptei credințe. El a fost botezat de Teofil episcopul goților în numele Sfintei Treimi. În pământul dacic era de neam mare și slăvit, aducând pe mulți la credința lui Hristos. După câțeva vreme Atanaric al goților, a pornit iarăși o cumplită prigoană asupra creștinilor. Sfântul Nichita muștrând pe călăul acesta pentru chinurile cu care muncea pe creștini a fost omorât, iar numele lui este prăznuit cu mare laudă la 15 septembrie, ziua morții lui.

Biserica Creștină Ortodoxă mai prăznuiește în ziua de 29 septembrie, pe marele martir Eustatie Plachid. Acesta locuia în Roma și era unul dintre cei mai vestiți generali ai romanilor. Pe când era păgân, a participat alături de Tit la războaiele pornite împotriva evreilor, atunci când templul din Ierusalim a fost distrus în întregime. În timpul lui Traian a luat parte la războaiele împotriva dacilor. Deși bogat și închinător la idoli avea inimă bună și era foarte milostiv.

Într-o zi pe când era la vânatoare după obiceiul său, văzu înaintea lui un cerb și pe când se pregătea să-l omoare, o voce se auzi strigând: „De ce mă prigonești Plachido?” El nedumerit întrebă: „Cine ești tu care îmi grăiești?” „Eu sunt Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu pe care-L prigonești fiindcă ești închinător la idoli”. Atunci el zise: „Rogu-mă Ție Doamne, învață-mă ce să fac!” I se răspunse: „Să mergi împreună cu soția ta și cu cei doi fii ai tăi la un preot creștin și acela te va învăța ce trebuie să faci”.

Întorcându-se acasă, povesti soției sale ce i s-a întâmplat, iar aceasta îi spuse că a auzit și dânsa în noaptea trecută în vis un glas zicându-i: „Tu, bărbatul tău și

fiii voștri, mâine veți veni la Mine și Mă veți cunoaște pe Mine Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu”.

Nemaizăbovind, ei se duseră la un preot din Roma, pe nume Ioan și se botezară îndată. Plachida primi din botez numele de Eustatie, soția sa se numi Teopista, iar fiii lor unul Agapie și celălalt Teopist. După botez, urmând sfatul evanghelic, împărțiră averea la săraci și plecară din Roma în altă parte spre a se întări mai mult în dreapta credință.

În acest timp Traian porni război împotriva dacilor și trimise pe doi soldați ai lui Antioh și Acachie să-l caute în tot imperiul pe bunul și viteazul său general Plachida și să-l roage să se întoarcă, că patria lor este în pericol. Venind la Roma, lui Eustatie i se încredință de Traian comanda legiunilor și pornind cu război asupra dacilor ieși biruitor din înfruntarea cu Decebal. Tot astfel a fost trimis el și-n alte expediții. Murind însă Traian și urmându-i Aurelian la conducerea imperiului, acesta porunci lui Eustatie, pe când se întorcea victorios dintr-o expediție să aducă jertfă de mulțumire zeilor.

El fiind creștin, rămase afară din templu împreună cu soția sa și cu cei doi fii, care erau tot militari, nevoind să mai jertfească idolilor păgâni. Împăratul observă aceasta și-l întrebă: „Dar pentru ce nu intri în capiște să mulțumești zeilor?” Eustatie răspunse: „Eu, împărate, cu toți ai casei mele suntem creștini și numai Dumnezeului nostru celui viu Iisus Hristos trebuie să-I mulțumim pentru izbânda câștigată, căci El ne-a întărit, nu idolii făcuți de mâini omenești”.

El persistă în credința sa, iar împăratul, mâniindu-se, porunci să i se ridice viața prin fel de fel de chinuri atât lui cât și soției și copiilor lui. Astfel se sfârși acest martir în anul 117 după Hristos, iar Biserica Creștină îi serbează pomenirea atât lui cât și soției și fiilor lui în ziua de 20 septembrie a fiecărui an.

Alt martir tot din Dacia Traiană este Sfântul Mercurie. Acesta era fiul lui Gordian, de origine scit. El a servit ca ofițer într-una din legiunile aduse de Traian în Dacia. Fiind trimis de împărat într-o expediție și ieșind biruitor a fost înaintat la gradul de general. Împăratul roman pornind persecuția împotriva creștinilor, află că și Mercurie, generalul său este creștin și îl supuse chinurilor spre a se lepăda de credința creștină. El nu-și lepădă credința pe care o primi de la tatăl său și fiindcă era foarte mult iubit de soldați a fost trimis de împărat de teamă să nu se facă răscoală, tocmai în Cezareea Capadociei, unde i se tăie capul în anul 251 după Hristos, ziua 25 noiembrie.

Din descrierea pe scurt a vieții acestor sfinți martiri din Dacia Traiană, se poate vedea în mod clar cum creștinismul era destul de răspândit și la noi chiar pe timpul stăpânirii romanilor, iar mai târziu era așa de dezvoltat încât întâlnim episcopi și predicatori speciali care preferau moartea de martiri decât să-și trădeze credința creștină. Să amintim acum câțiva sfinți români din veacurile mai de pe urmă, care au trăit în țara noastră prin sfintele mănăstiri și au murit în sfințenie, adevărându-ne prin minuni și tămăduiri că au avut viață curată, trăită după poruncile lui Dumnezeu.

Să amintim mai întâi pe Sfântul Leontie de la Rădăuți, despre care un teolog rus scria așa: „În Rădăuți, în Episcopie, Sfântul Leontie făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg nestrucăt”. El a trăit între anii 1400-1450.

Sfântul Vasile de la Moldovița și Sfântul Gavriil de la Neamț, au fost stareți de mănăstiri în secolul al XV-lea, Sfântul Rafael de la Agapia a trăit în mănăstirea Agapia Veche, pe la anul 1600, iar Sfântul Ioan de la Prislop pe la anul 1762.

Să pomenim cu pioșenie pe Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș, fost mitropolit al Timișoarei. Pentru minunile săvârșite la mormântul lui a fost trecut în rândul sfinților. Să amintim apoi pe Sfântul Iosif de la Bisericieni, Sfântul Chiriace de la Taslău, Sfântul Epifanie de la Voroneț, Partenie de la Agapia, Ioan de la Râșca, Sfântul Ioan Românul, omorât de turci la 1662 căruia i se mai zice și Ioan Valahul, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica și mulți alții.

Sfântul Daniil Sihastru, duhovnicul lui Ștefan cel Mare este numit sfânt în trei documente ale mănăstirii Voroneț unde a fost stareț. Nu putem să nu amintim de cuvioasa Teodora de la schitul Sihla, care se ostenea pe la 1760 în schitul acesta în post și rugăciuni; moaștele ei au fost duse la Orlov în Rusia la 1835. Avem apoi pe maica Nazaria de la muntele Ceahlău, precum și maica Mavra din același munte; Sfântul Nifon de la schitul Prodromul din Athos, Sfântul Ieronim Costin ce se află în Italia

ca un mare făcător de minuni precum și Sfântul Ioan Iacob de la Ierusalim, ale cărui moaște încă și astăzi îi sunt neputrezite.

Cine ar putea spune apoi câți drepti credincioși creștini au murit și s-au jertfit ca eroi și martiri ai dreptei credințe ortodoxe, vărsându-și sângele ca să-și păstreze credința, neamul și țara. Câtă trăire creștină observăm în timpul domnitorilor noștri creștini, mai ales al lui Ștefan cel Mare căruia i se zicea și cel Sfânt, care înainte de orice bătlie postea, se ruga, se spovedea și se împărtășea, iar după izbândă înălța o biserică sau o mănăstire drept mulțumire lui Dumnezeu.

Să amintim acum și pe Constantin Brâncoveanu, care silit fiind de turci să-și lepede credința strămoșească, a preferat moartea de mucenic el și copiii lui. Acum nu ne silește nimeni să ne lepădăm și totuși s-au găsit destui care și-au vândut sufletul pe un blid de linte. Constantin Brâncoveanu a suferit pentru credință și pe când îi jupuiau pielea de pe corp el zicea: „Câini păgâni și liftă rea / De-ați mânca și carnea mea / Să știți c-a murit creștin / Brâncoveanu Constantin”.

Cine știe câți plăcuți ai lui Dumnezeu s-au nevoit în cursul vremurilor și au suferit mucenicia de la atâția păgâni și necredincioși ce au trecut prin țara noastră. Fie că s-au nevoit prin mănăstiri, fie în peșteri și singurătate, Domnul Hristos îi are scriși pe toți în Cartea Vieții Veșnice. Cei care nu ați citit viețile sfinților vă îndemnăm să căutați, să citiți și să nu vă lipsească cunoștința vieții nici unui sfânt mai important. Nu se poate să nu găsiți în viața vreunui sfânt, modelul de urmat.

Citiți să vedeți luptele lor, răbdarea lor, cum au disprețuit ei deșertăciunile lumii acesteia; cum au răbdat ei cele mai groaznice chinuri ca să nu se lepede de credința în Dumnezeu, cum se aflau în fața lor cazanele cu smoală topită, cu rășină topită cu plumb, grătare cu jăratec, spânzurătorile, crucile, târătoare otrăvitoare, foamea și închisorile strâmte și ticsite fără pic de aer; apoi băuturi otrăvitoare, fel de fel de cuvinte insultătoare și ighemonii care nu le cereau nimic altceva decât un singur cuvânt: că se leapadă de Hristos.

Sfinții erau așa de tari și hotărâți în caracterul lor, căci o singură dată au zis DA la chemarea lui Dumnezeu. Și-au deschis inimile pentru Harul divin și toată viața l-au mărturisit pe Iisus cu tot sufletul și din toată inima lor. Tot așa de tare și hotărât au zis NU pentru diavolul, ca să nu mai facă voia lui. De au fost din neam nobil sau dintre cei săraci, de au trăit în pustie sau în lume, de au fost căsătoriți sau în feciorie, clerici sau mireni, robi sau liberi, viața sfinților a fost o Evanghelie trăită cu adevărat. Ei au fost sfinți pentru că în toate împrejurările mai presus de orice au iubit pe Dumnezeu și pe semenii lor. Ei și-au jertfit odihna, sănătatea, libertatea și orice le oferea viața aceasta pentru adevăr și dreptate.

Iată deci cum au crezut ei, cum au trăit și cum au fost următori ai lui Hristos. O mare parte însă din lume are o părere greșită despre sfinți, mulți crezând că sfinții sunt sfinți, pentru că s-au născut sfinți. Nu, frați creștini, sfinții au ajuns sfinți pentru că au trăit viața în sfințenie. Cheia sfințeniei lor nu este un har aparte, ci cuvintele Evangheliei de astăzi: „Cine ține la viața lui, o va pierde, iar cine-și pierde viața pentru Mine, o va găsi!”

Aceste cuvinte le-au înțeles sfinții. Ei au înțeles că Mântuitorul a vrut să ne spună prin aceste cuvinte să nu mai trăim noi cu păcatele noastre, ci El să trăiască în noi cu sfințenia Sa. Același lucru îl spune și Sfântul Apostol Pavel despre sine: „Nu mai sunt eu care trăiesc, ci Hristos este Cel care trăiește în mine”. E același lucru pentru care ne rugăm și noi: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Să ascultăm și noi deci îndemnul Sfântului Apostol Pavel care ne zice să ne aducem aminte de mai marii noștri care ne-au grăit nouă Cuvântul lui Dumnezeu și ne sfătuiește să fim cu luare aminte cum și-au încheiat ei viața și să le urmăm credința.

Pildele sfinților ne mișcă și ne încurajează să ne îndeplinim cu credință datoritiile noastre. Exemplele sfinților sunt ca niște faruri și călăuze de mare preț. Pildele sfinților fac să amuțească cântirile celor ce spun că Sfânta Evanghelie pretinde prea multă jertfă, că e mai presus de puterile omului și că poruncile lui Dumnezeu sunt prea grele. Sfinții, să nu uităm că au fost și ei oameni, vase de lut și mulți dintre ei, mai înainte de a se întoarce la Dumnezeu au greșit și au căzut unii chiar în păcate grele.

Să ne gândim ce a fost mai întâi marele Apostol Pavel, Maria Magdalena, Maria Egipteanca, Sfânta Teodora, Sfânta Pelaghia, Fericitul Augustin și mulți alții. Dar când s-au întors la Dumnezeu, cu adevărat au terminat-o cu păcatele și au început o viață curată, sfântă și așa și-au sfârșit viața. De aceea Sfântul Apostol Pavel ne spune să luăm aminte cum au sfârșit-o ei cu viața și nu cum au început-o, că majoritatea oamenilor încep bine și termină prost și astfel îi apucă moartea nepregătiți.

Câți părinți nu plâng și spun de copiii lor că atunci când erau lângă ei, când erau mici mergeau la biserică, se rugau, erau buni, iar acum nici nu vor să mai audă. Vai, de părinții care au copii necredincioși, vai și de ei și de părinții lor. Să ne facem socoteala fiecare și să vedem dacă ar veni moartea zilele acestea și am încheia cu viața, cum ne aflăm cu sufletul acum? Suntem gata pentru împărăția cerului, sau suntem în întunericul păcatelor?

Dacă viața noastră nu este după voia lui Dumnezeu, să ne întoarcem astăzi, acum, nu mâine; astăzi să zicem: „DA Doamne, vin să fac voia Ta!” Să fim împlinitori ai poruncilor lui Hristos, să ne predăm inima noastră, viața și voința noastră ca Mântuitorul nostru Iisus Hristos să ocupe locul cel dintâi în inimile noastre.

Rugăciune

Doamne Dumnezeul cerului și al pământului, cela ce prin sfinții Tăi tot pământul luminezi, trimite Duhul Tău ceresc, să sufle peste noi și să ne încălzească sufletele cele reci și amorțite de păcate, ca să ne ridice spre lauda Prea Sfântului Tău nume. Primește rugăciunile sfinților Tăi, care se roagă pentru noi și îndreptează viața noastră ca să ajungem și noi a Te lăuda după cuviință și a împlini poruncile Tale cum au făcut și înaintașii noștri, ca împreună cu ei să Te slăvim și noi în ceruri în vecii vecilor. Amin.

03@ Predică din Duminica a II-a după Rusalii (cu alegerea apostolilor)

Alegerea apostolilor

Și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei IV, 19).

Frați creștini,

Convertirea lumii la credința creștină ne-o înfățișează Sfânta Evanghelie de astăzi, prin imaginea unei pescuiri minunate. Două corăbioare erau legate la țărmul lacului Ghenizaret sau Marea Galileii. Pescarii ieșiseră din ele și se ocupau acum cu spălatul și dresul mrejelor. Mântuitorul a chemat pe acești pescari și le-a făgăduit că-i va face pescari de oameni; adică ei vor merge să cucerească lumea în chip moral și intelectual.

Această mare este lumea, lumea ca o mare furtunoasă, tulburată și înfuriată de viforul ispitelor în care oamenii plutesc duși de grijile acestei vieți. Înțelegem acum de ce multe din bisericile noastre au forma unei corăbii îndreptate către limanul ceresc, spre a ne face să înțelegem că totdeauna trebuie să ne gândim la acest liman lin al mântuirii. Biserica creștină însă plutește pe apele cele furtunoase, pe oceanul vremurilor, unde toate vânturile, patimile și învățăturile străine, toate voințele răzvrătite se ridică neconținut împotriva ei.

Noi să nu uităm niciodată că suntem în corabia sfântă care are ca far credința, ca ancoră nădejdea, ca busolă dragostea și pe Dumnezeu la cârma ei, care va ști totdeauna să cârmuiască așa cum a făcut-o de 2000 de ani. Și pe noi ne va cârmui și ne va izbăvi, dacă vom asculta de porunca Lui, care ne cheamă cum a chemat și pe cei patru ucenici de care ne-a vorbit Sfânta Evanghelie de astăzi. Să ascultăm dar cu luare aminte, mai întâi diferitele împrejurări ce au însoțit această minune și să medităm asupra învățăturilor mântuitoare pe care le desprindem din Sfânta Evanghelie de astăzi.

Domnul nostru Iisus Hristos fusese izgonit din Nazareth de către farisei și cărturari din pricina invidiei și mândriei lor, de care erau stăpâniți, voind chiar să-L omoare. Astfel a fost nevoit Domnul să se despartă de locul Său natal Nazareth, unde trăise 30 de ani și lucrase ca dulgher lângă bătrânul Iosif, ca să se îplinească cele spuse în Scripturi: „Că ai Săi pe Dânsul nu L-au primit”. S-a dus atunci în Capernaum și s-a așezat acolo, făcând din acest oraș cetatea Sa, după cum spune Sfânta Evanghelie.

Acest oraș era locuit în mare parte de pescari, căci apele erau bogate în pește mult, iar pământul producea fructe și cereale. Orașul era închis cu un zid fortificat și avea o vamă precum și o garnizoană romană. În locurile acestea Mântuitorul era de altfel bine cunoscut căci vindecase în chip minunat pe fiul unui ofițer al lui Irod. Cea dintâi grijă a Mântuitorului, după ce a sosit în Capernaum, a fost să pună temeliile Împărăției sale prin alegerea acestor patru ucenici de care vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi, care vor lucra și vor dezvolta lucrarea lui Iisus, după Înălțarea la cer.

Domnul Hristos, ieșind într-o dimineață și umblând pe lângă lacul Ghenizaret, văzu pe țărmul acestuia o mare mișcare, corăbii multe erau trase la țărm. Pescarii coborâseră din ele și își spălau și dregeau mrejele. Era o zi frumoasă, noaptea însă fusese grea, iar marea care a fost tulburată de vântul ce bătuse cu furie, nu oferise nici un pește bieților pescari. Iisus se oprește și începe a învăța poporul care se îngrămădește în jurul Său, ca să-L asculte. Toți vor să-L vadă.

Iisus zări două corăbii goale lângă țărm care erau corăbiile lui Simon și Andrei. S-a suit în corabia lui Simon și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm și începu să învețe poporul care-L asculta cu mare atenție. După ce sfârși cuvântul de învățătură, Iisus a voit să dea poporului o dovadă vie de încredințare prin minunea ce urma s-o facă. Zise deci lui Petru: „Depărtează corabia mai în larg și aruncați mrejele voastre”. Petru i-a zis: „Doamne, toată noaptea ne-am trudit, ne-am ostenit

și n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău voi arunca mreaja". Petru făcând ascultare a prins așa de mult pește încât stau să se rupă mrejele.

Simon Petru a făcut atunci semn tovarășilor săi, lui Iacob și Ioan fiii lui Zevedei, să vină să le ajute. La vederea acestei minuni toți au fost cuprinși de mare frică. Dar Mântuitorul i-a îmbrățișat zicându-le: „Veniți după Mine și de acum vă voi face pescari de oameni.” Ei lăsând toate au mers după Dânsul.

Pescuirea aceasta este cu adevărat fapta puterii dumnezeiești. Este o minune pe care a săvârșit-o Mântuitorul ca să dovedească lumii că El este Stăpânul lumii întregi și că toate se supun Lui. Dintre toate vietățile care sunt pe fața pământului cei care nu s-au supus stăpânirii omului și în număr atât de mare, au fost peștii. Dar Domnul nostru Iisus Hristos - Adam cel nou - ia în mână sceptrul de rege și poruncește acestor vietăți și vedem cum peștii se supun pe dată, așa cum de dovedește Sfânta Evanghelie. Fapta este minunată și sfinții apostoli rămân uimiți și înfricoșați iar Petru chiar zice: „Doamne, ieși de la mine că om păcătos sunt”.

Apostolii au cunoscut și s-au încredințat că Iisus nu este un om simplu, un muritor de rând, ci recunosc în El pe Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină. Sfinții apostoli știau prea bine ca orice iudeu, că Mesia va întemeia o Împărăție mare asupra lumii întregi. De aceea când le zise Mântuitorul că-i va face vânători de oameni, ei înțeleaseră că Iisus îi cheamă să-i facă ucenici ai Săi și să-L ajute la întemeierea Împărăției Sale.

Această Împărăție era toată nădejdea evreilor. Sosirea ei însemna împlinirea proorocirilor care o vestiseră. Pentru un evreu a intra în această împărăție era un lucru de căpetenie, era cinstea cea mai mare. Apostolii aceștia, Petru, Andrei, Iacob și Ioan erau mai de mult ucenici ai lui Iisus; ei L-au auzit vorbind și mai văzuseră și alte minuni ale Lui până atunci. Dar nu renunțaseră la tot, încă își mai aveau casa lor, barca și mrejele lor.

Deodată însă, după săvârșirea acestei minuni, a pescuirii peștilor, acești apostoli au fost luminați de Harul lui Dumnezeu și și-au adus aminte de prooroci și de Mesia lăsând toate: corăbii, mreje, părinți, familie, hotărâți să nu se mai despartă de Iisus. Pescuirea minunată i-a făcut să părăsească lacul Ghenizaret ca să umble pe marea lumii, să trăiască într-o muncă și tulburare neîntreruptă, pe valurile acestei lumi. Minunea la care au fost martori sfinții apostoli - pescuirea minunată - era icoana unei pescuii mult mai minunate pe care aveau s-o facă apostolii în Biserica creștină.

Iată ce mare minune, niște pescari simpli au cucerit o lume întreagă fiindcă au ascultat de glasul lui Dumnezeu. Întocmai ca pescarii din Ghenizaret care s-au ostenit mult în acea noapte fără să prindă nimic, la fel și filozofii și învățații lumii se străduiseră timp de 5000 de ani până atunci și nu prinseră nimic, deși ca să atragă lumea avuseseră multe momeli: „averi imense, geniu, știință și bani”. Dar n-au putut prinde în noaptea aceasta de 5000 de ani sufletele oamenilor ca să le schimbe într-o viață mai bună. Iată minunea cea mai mare care s-a făcut pe pământ cu acești pescari simpli; cum aruncă ei mrejele ca să pescuiască oameni, din cetăți, din palate și colibe și cum prind în ele învățați și neînvățați, pe împărați și supușii lor, așa de repede cum se prinseseră în mrejele lor peștii din lacul Ghenizaretului.

Părinții noștri bisericești fac o deosebire între vânătoarea de animale și pescuirea de pești. Vânătoarea este opera forței; vânătorii dau ocol, închid drumurile, bat tufișurile și crângurile, silesc vânatul, pricinuiesc fiori, pretutindeni nu e decât vărsare de sânge, groază și ucidere. Pescuirea, dimpotrivă, este opera blândeții și atragerii. Pescarul nu prinde decât peștii care sunt atrași sau care de bună voie se lasă a fi prinși, aruncându-se în mrejele și undițele lor. El nu-I silește, nu caută să-I îngrozească.

Așa se prind sufletele, prin blândețe și răbdare și se prind vii nu moarte. Sfânta Evanghelie de astăzi e plină de învățăminte și de pilde folositoare pentru noi. Sfântul Apostol Petru zice: „Doamne, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău, voi arunca mreaja”. De multe ori și noi suntem în situația apostolului amintit, pentru că în lucrările noastre nu ne conducem după învățăturile cele mântuitoare ale Domnului Hristos, lipsindu-ne astfel de sfințenia Harului Său.

Iată de ce trebuie să lucrăm după cuvântul Domnului dacă vrem ca munca noastră să nu fie zadarnică, iar Dumnezeu să fie călăuza pașilor noștri, căci altfel vom fi

asemenea unor călători care umblând noaptea printr-o pădure fără drumuri, fără stele, s-ar găsi dimineața în revărsatul zilei după atâta trudă tot acolo de unde au plecat. Și într-adevăr câți creștini nu sunt care în loc să urmeze învățătura Bisericii noastre Ortodoxe și să asculte glasul apostolilor, umblă după mincinoasa lumină a lumii acesteia, trăind în toată vremea vieții lor într-o noapte lungă.

Se trudesce și priveghează zi și noapte; se istovesc, dar până la urmă nu prind nimic, sau cel mult unii, dar și aceștia foarte puțini, prind ceva bogății, ceva onoruri trecătoare, ceva plăceri deșarte, adică tot nimic. Ajung astfel la tribunalul lui Dumnezeu cu mâinile goale, căci acestea pe care le strânge omul pe aici nu-l pot însoți dincolo de mormânt. Ce le-au rămas de pildă celor vestiți cuceritori ai lumii, care au vărsat atâta sânge? Ce le-a rămas? Un mormânt și cel mult un nume pe care mulți îl compătimesc.

Ce-a rămas desfrânatului din viața plină de plăceri, atunci când sună pentru el ceasul de pe urmă? Ceea ce rămâne dintr-un vis când te deștepți dintr-un somn. Câți părinți nu și-au cheltuit averea și sănătatea ca să facă oameni mari pe copiii lor și într-adevăr ieșind de prin facultăți au ocupat locuri bune; dar pentru că au trăit în noaptea necunoștinței de Dumnezeu, încetul cu încetul n-au mai putut suporta viața aceasta cu noaptea ei neagră și s-au prăbușit împrăștiindu-se cu toții în toate părțile.

Sunt o mulțime de cazuri în lume, care de care mai dureroase, având o singură cauză: lipsa cunoștinței de Dumnezeu. Așa era într-un sat un om bogat dar necredincios. Acesta din cauza supărărilor din partea copiilor s-a îmbolnăvit rău și aceasta pentru că unul din copii s-a spânzurat, altul a căzut în patima beției și și-a stricat casa, iar altul a făcut o crimă și trebuia să zacă în pușcărie pe viață la fel două fete pe care le avea, din cauza avorturilor, una s-a îmbolnăvit de cancer și a murit, iar alta zăcea într-un spital de nebuni. Singurul copil, cel mai mic, rămase lângă tatăl, suferind și el pentru toate acestea.

Apropiindu-i-se sfârșitul, tatăl acestor copii nenorociți îi strigă pe toți pe nume ca să le spună că el pleacă în cealaltă lume. Dar nu se apropie de patul lui decât copilul cel mic, care nu pricepea ce spune tatăl său despre cealaltă lume, căci el nu auzise nimic până atunci, așa cum fac de altfel mulți părinți, care nu spun copiilor că există o viață veșnică a sufletului, pe lângă viața aceasta vremelnică a trupului.

Atunci copilul acesta îi zise: „Tăticule, dar unde te duci acum? Ai tu acolo casă, ai avere tată?” Întrebarea copilului străpunse inima tatălui și în clipa aceea își văzu zădărnicia vieții și osânda ce-l aștepta în iad. Acum însă era prea târziu, prea târziu. Peste câteva clipe își dădu sufletul și plecă într-o lume unde nu avea nimic, căci cele strânse le lăsa aici pentru totdeauna. În zadar cheltuise cu acești copii ca să-i facă oameni mari, în zadar le-a dat toate cele pământești dacă nu le-a dat averea cea mai scumpă, credința în Dumnezeu.

În zadar trăiește omul în această lume, dacă nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Cel care trăiește departe de Cuvântul lui Dumnezeu, de Biserica lui Hristos și de învățătura Lui, acela e un om pierdut. Trimiterea apostolilor în lume ca să propovăduiască Evanghelia lui Hristos a fost de cea mai mare importanță pentru mântuirea noastră. Apostolii și mai pe urmă urmașii lor, arhierii, preoții și diaconii au fost trâmbițele ce au răsunat în toate veacurile, Cuvântul Evangheliei păcii.

Pace nu este pe fața pământului, pentru că lumea s-a abătut de la învățătura Evangheliei Păcii. Nici în casă nu e pace între copii și părinți, pentru că părinții nu le-au propovăduit copiilor Evanghelia Păcii. În Vechiul Testament avem pilde vii care închipuie această propovăduire a apostolilor până la sfârșitul veacurilor. Preoții care țineau pe umeri Chivotul legii au înconjurat cetatea Ierusalimului și când au început să sune din trâmbițele lor s-au dărmat zidurile și a căzut cetatea în stăpânirea evreilor.

Așa a dat și Domnul Hristos poruncă ucenicilor Săi: „Iată, vă trimit să biruiți toată lumea; mergeți și propovăduiți Evanghelia la toată zidirea”. Această poruncă au îndeplinit-o ucenicii și urmașii lor. Singura putere pe care a întrebunțat-o Dumnezeu pentru distrugerea păgânismului și întemeierea Bisericii a fost predicarea Evangheliei.

Cuvântul lui Dumnezeu este atât de puternic, că prin el s-a făcut cerul și pământul, s-a zidit toată firea precum și toate cele văzute și nevăzute. Această putere nemărginită a Cuvântului dumnezeiesc a arătat-o Dumnezeu proorocului Iezechiel când i-a zis: „Du-te afară la câmp și acolo vei vedea câmpia plină de oasele morților. Și Duhul Domnului m-a dus în mijlocul câmpului și câmpul era plin de oase omenești. Ca să înțelegi puterea Cuvântului dumnezeiesc - a zis Domnul - propovăduiește și învață și vei vedea oasele cele uscate îmbrăcându-se în trup, luând duh și făcându-se oameni vii. Proorocește peste oasele acelea zicându-le lor: o, oase uscate, ascultați Cuvântul lui Dumnezeu”.

O, ce minune, oasele cele moarte și fără simțire în ele îndată au luat viață și au înviat. Aceasta înseamnă că Cuvântul lui Dumnezeu este viață, este suflet, este învierea celor ce-L ascultă. „Adevăr grăiesc vouă - zice Domnul - că va veni ceasul și acum este când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-L vor auzi vor învia”. Așa spune Domnul Hristos, iar Apostolul Pavel zice: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător”.

Deci Cuvântul Evangheliei este viu și lucrător, astfel că El pe cel mort îl înviază, pe cel rătăcit îl întoarce la calea cea dreaptă, pe cel întunecat îl luminează, pe cel bolnav îl tămăduiește și pe cel împietrit la inimă îl înmoaie. Deci frați creștini, veniți să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu; primiți-L cei bolnavi și vă veți tămădui, primiți-L cei învrăjbiți și veți primi pace, primiți-L și hrăniți-vă cu El.

Creștinii trăitori în Biserică trebuie să se hrănească cu Cuvântul cerului așa cum evreii s-au hrănit cu mană din cer. Hrana creștinilor trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu căci acesta este pâinea îngerilor cu care trebuie să se hrănească sufletele flămânde ca să aibă viață în ele. Nu este o altă pedeapsă mai mare decât aceea să fim înfomețați de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă în Biserică nu se aude Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu se găsește această mană a cerului, sufletele tânjesc, flămânzesc și mor. Această moarte distruge și sufletul și trupul; aceasta este munca iadului, pedeapsa pe care ne-o trimite Dumnezeu pentru păcatele noastre. Urgie mare și pierdere de suflete.

Mântuitorul Hristos, în grija Sa pământească, a voit ca acest lucru mântuitor să se săvârșească mereu pe pământ. De aceea a rânduit Iisus în Biserică Sa mai întâi pe apostoli, apoi pe urmașii lor, episcopii și preoții ca să continue întreita Sa lucrare între oameni. Așa că numai slujitorii Bisericii sunt înzestrați cu puterea de a învăța. De altfel această autoritate a întărit-o Mântuitorul când a zis: „Drept aceea, mergând învățați toate neamurile ... cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă, și cine se leapădă de voi, de Mine se leapădă”.

Iată clar, răspicat, toți cei ce se leapădă de Biserică, de preoție, aceia se leapădă de Dumnezeu. Toți sectanții cărora nu le trebuie preot, nu le trebuie Biserică și Sfintele Taine, s-au lepădat de Dumnezeu; diavolul i-a luat în primire. Păziți-vă de aceștia, fugiți și îmbrățișați Biserica și pe ucenicii Domnului, preoții.

Darul preoției pe pământ este foarte mare, căci Domnul Hristos a dat preoției puterea de a lega și dezlega păcatele omenești și a făcut aceasta pentru că Dumnezeu a știut că omul este neputincios și va cădea în păcate. A dat astfel posibilitatea de îndreptare și de iertare pentru cei care vin cu lacrimi și cu căință la spovedanie, căci a zis Domnul: „Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele, iertate vor fi, iar cărora le veți ține, vor fi ținute”.

Să te ferească Dumnezeu să mori blestemat de preot, căci acest blestem e mai mare decât cel de părinți. Să te ferească Dumnezeu să mori neiertat prin spovedanie, prin spovedanie la preot, nu așa cum fac sectanții spunând păcatele unii altora și crezând că sunt iertați. Nu! E greșită această înțelegere a lor. Iată iubiți creștini, am văzut care sunt păstorii de care trebuie să ascultăm. Iată cei care au Darul Duhului Sfânt de a propovădui și a săvârși Sfintele Taine, având puterea de a ierta păcatele. Nu oricine se poate numi păstor, căci oile sunt oi, iar păstorii sunt păstori.

Păstorii - arhierii, preoții și diaconii - au primit darul Duhului Sfânt prin hirotonie. Ei trebuie ascultați și urmați în credința cea dreaptă, pentru că sunt locțiitorii Domnului pe pământ. Știm însă foarte bine că mulți creștini s-au smintit din pricina scăderii unor preoți și de aici au ajuns să disprețuiască și să urască

toată tagma preoțească. Unii s-au înstrăinat chiar și de Biserică. Acesta este un lucru foarte trist și știm că din nenorocire este adevărat, unii preoți ajungând să rătăcească și să cadă de la înălțimea chemării lor. S-au amestecat cu pământul și cu toate plăcerile lumești, umbrind grozav religia creștină ortodoxă.

Trebuie însă să ținem seama de un lucru important; că și între ingeri a fost o parte care a căzut - Lucifer cu toată ceata lui - din mândrie. Așa s-a întâmplat și cu unii preoți care după ce s-au văzut împresurați cu prea multe onoruri, cu prea mulți bani, au căzut în mândrie și din mândrie i-a aruncat Dumnezeu însuși pentru nevrednicia lor. Mai știm apoi că și între apostoli s-a găsit un Iuda care a trădat pe Domnul Hristos. Așa și în tagma preoțească sunt unii care au căzut de la înălțimea chemării lor, alunecând în patimi.

Dar pentru aceasta nu trebuie ca toată preoțimea să fie socotită la fel; nu toți preoții trebuie puși într-o oală. Nu e aceasta un motiv ca să te lipsești de slujbe, de Sfintele Taine, de spovedanie și de împărtășanie, căci cine va disprețui oștirea pentru că uneori se află și dezertori în rândul ei? Poți să zici că toți sunt dezertori? Nu! Sau cine-și pierde încrederea în știința medicală pentru că se îmbolnăvesc doctorii și mor?

Preoții slabi, care cad din cinstea lor, sunt de plâns și nu de disprețuit și să fiți siguri că Biserica îi plânge cu lacrimi amare neconținut. Preoția în sine însă, rămâne dumnezeiască, sfântă și scumpă, vrednică de toată dragostea și prețuirea și ea are putere să nască pe pământ suflete vii pentru Împărăția cerului.

Pentru a putea fi înțeleși mai bine vom spune cum o mamă, deși prin înșelăciune, a căzut în păcatul desfrânării, totuși ea prin naștere aduce pe lume copii cu pecetea fecioriei întregi. Deși ea a fost o desfrânată, copiii se nasc însă feciorelnici. Așa și cu preotul nostru cel căzut, poate să aibă orice păcate, dar un lucru să știți și să fiți convinși că toate tainele sunt pecetluite cu Duhul Sfânt și deci valabile.

Preotul nu este decât un vas prin care harurile Duhului Sfânt se pogoară în lume și se împart lumii; dacă vasul e de aur, de argint, de aramă, asta are mai puțină importanță. Important este ceea ce creștinii primesc din vas. Deci, chiar dacă un slujitor al altarului e nevrednic, lucrarea pe care o săvârșește el are valoare, e sfântă.

De aceea cinstiți taina preoției frați creștini, cinstiți și, mai mult, rugați-vă pentru preoți, fiindcă e grea sarcina și mare e răspunderea înaintea lui Dumnezeu pentru oile pierdute. Rugați-vă să ne întărim în duh, în cuvânt și în dragoste. Rugați-vă să fim faruri de călăuzire către ceruri, să fim stâlpi de temelie ai credinței și să aducem sufletele cele pierdute la picioarele Crucii lui Iisus, la mântuire. Potrivnicul nostru al tuturor este diavolul, el umblă ca un leu răcnind și caută pe cine să înghită. Păzitorii turmei sfinte a creștinilor sunt dascălii, preoții, predicatorii Evangheliei, care alungă lupii și nu îi lasă să se apropie de turmă.

Sfântul Vasile cel Mare, spune că iepurele nu se teme atât de trăsnet, cum se teme satana de predicatorii Evangheliei. Satana când aude că de predică Cuvântul lui Dumnezeu, tremură, fuge departe și piere. El însă se silește prin toate mijloacele ca să facă să înceteze propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, ca astfel oamenii să se îmbolnăvească și slăbind mereu în credință să moară în neștiință și în păcat. Când un om s-a îmbolnăvit, știm că acesta are nevoie de un tratament pentru refacere și de hrană bună. Pentru creștini, tratamentul și hrana le constituie Cuvântul lui Dumnezeu. Să ne hrănim zi de zi și vom scăpa de orice boală sufletească și trupească și vom fi vii pentru Împărăția cerurilor.

Rugăciune

O, Unule născut Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, Tu care Te-ai pogorât de la Părintele ceresc și ai primit a Te face om ca să aduni oile cele pierdute și să le aduci în Biserică Ta cea Sfântă Tu cel ce Ți-ai vărsat sângele pentru răscumpărarea oilor Tale cele cuvântătoare. Caută din cer spre această turmă și cercetează Doamne oile Tale, nu îngădui Doamne ca să rămână fără păzitori, fără preoți, fără predicatori ai Evangheliei Tale. Păzește-o de toate cursele diavolului, că Tu ești păzitorul și Mântuitorul nostru și noi vrem să fim ai Tăi în vecii vecilor. Amin.

040 Predică din Duminica a III-a după Rusalii (despre luminătorul trupului)

Luminătorul trupului

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și celelalte se vor adăuga vouă! (Matei VI, 33)

Frați creștini,

Învățăturile minunate pe care le desprindem din Sf. Evanghelie de astăzi pot fi socotite ca un balsam vindecător pentru o cumplită boală.

Cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos sunt cuvintele care răcoresc și vindecă sufletele bântuite de mulțime de boli și mai ales de boala aceasta a îngrijorării pentru ziua de mâine. Îngrijorarea este un semn de necredință față de Dumnezeu. De aceea, zice Domnul nostru Iisus Hristos: "Căci păgânii sunt îngrijorați și le caută numai pe acestea pământești".

Dar, trebuie să ținem seama că una este îngrijorarea și alta este a ne îngriji. La cea dintâi, s-ar părea că Evanghelia de astăzi ar cuprinde un puternic îndemn de trândăvie. S-ar părea că, după sfatul Mântuitorului, creștinul ar trebui să stea cu mâinile în sân, să nu lucreze nimic și să aștepte liniștit, mură în gură, adică să-l hrănească și să-l îmbrace Dumnezeu.

Oricine ar înțelege așa, înțelege greșit. Cartea Sfântă nu ne învață nicăieri la trândăvie, ci dimpotrivă ne învață și ne îndeamnă să nu greșim. Dovadă pentru aceasta ne stă însăși viața Mântuitorului, care a muncit până la vârsta de 30 de ani, la aspra meserie de dulgher. Din pildele Lui, de altfel, vedem că ne îndeamnă la muncă. Așa avem pilda cu talanții, cu semănătorul, cu lucrătorii ieșiți din dimineață la săpatul viei și altele.

Dar, mărturie prețioasă în această privință ne stă Sf. Ap. Pavel care lucra la facerea corturilor ca să-și câștige pâinea și să nu cadă greutate nimănui. El a spus și o învățătură ce nu se va uita niciodată: "Cine nu lucrează, nici să nu mănânce!"

Dar, atunci, cum rămâne cu cuvintele Mântuitorului care zic: "Nu vă îngrijorați!" Ce vor să spună aceste cuvinte? Mântuitorul, cu înțelepciunea Sa dumnezeiască, ne face să înțelegem că îngrijorările peste măsură îl duc pe om să cadă în unele ispite nesățioase, de a îngrămădi mai mult decât trebuie, pentru existența vieții de toate zilele.

Mântuitorul vrea să ne sporească încrederea în Dumnezeu, când ne invită să privim la păsările cerului. El nu zice să nu ne îngrijim deloc, ci ne spune să căutăm mai întâi de toate Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, iar celelalte ni se vor adăuga, căci știe Tatăl nostru cel din ceruri ce ne trebuie. Dar, omul face tocmai invers: mai întâi, aleargă în goană nebună după cele pământești și uită, încetul cu încetul, de Împărăția lui Dumnezeu. Aproape tot timpul îl cheltuiește numai pentru cele trecătoare, iar de Dumnezeu, de legea Lui, de dreptatea Lui, nici nu vrea să mai audă sau să știe. Nu mai are timp nici de cea mai mică rugăciune.

Ne jertfim toate puterile, ne dăm toată osteneala pentru dobândirea veacului acestuia trecător și, astfel, grijile acestei vieți îl robesc pe om, îl fac un fel de hamal, zi și noapte, așa cum robeau evreii în Egipt, la Faraon. Dar, într-o zi, au venit la dânsul Moise și Aron și l-au rugat să dea voie poporului să meargă în pustie, să aducă jertfe și să se închine lui Dumnezeu. Faraon, văzând însă că evreii nu și-au uitat credința și că le arde să se mai închine Dumnezeului lor, a poruncit să li se mărească norma de muncă, așa încât să nu se mai gândească la jertfe și rugăciuni.

La un astfel de rezultat ajung și creștinii noștri, care, pentru trebuințele vieții trupesti, se împovărează peste măsură cu grija mâncării, a îmbrăcămînții și a zilei de mâine. Prin grijile cele multe care năpădesc mintea omului, se pierde sufletul, și iată cum: când vrem să ne închinăm, atunci se îmbulzesc în mintea

noastră mii de gânduri lumești și rugăciunea, în loc să se înalțe la cer, cade la pământ, parcă ar fi un plumb. Când vrem să mergem la biserică, interesele și plăcerile lumii ne împiedică și nu ne lasă. Dacă vrem, uneori, să ne gândim la Dumnezeu, la veșnicie, la pocăință, atunci parcă și ispitele se dublează și nu ne mai dau pace ca să ne îndeplinim sfintele datorii față de suflet.

Iată deci că din această robie vrea să ne scoată Domnul Hristos când ne zice: ?Nu vă îngrjorați!?" Prin aceste cuvinte Mântuitorul ne învață să nu îngăduim materiei să ne subjuge. Dacă ar fi să trăim pe lumea aceasta în veci de veci, atunci interesele vremelnice ar trebui să ne stăpânească inima întreagă. Dar, de vreme ce suntem niște călători pe lumea aceasta, atunci locul cel de căpetenie în inima noastră, în mintea noastră, să-l dăm sufletului, lui Dumnezeu.

Sufletul trebuie să stea mai presus de orice, nu trupul. Dumnezeu, mai înainte de toate, nu grijile acestei vieți trecătoare. Cele mai multe din grijile și frământările noastre sunt zadarnice și fără rost. De ce? Fiindcă le facem privind numai la puterile noastre și uităm de ajutorul ce vine de sus de la Dumnezeu. Uităm că, fără ajutorul lui Dumnezeu, noi nu putem ridica un pai de jos. Așa că, la fiecare pas, trebuie să ne cunoaștem nimicnicia noastră și să vedem că toate atârnă de puterea Celui Preaînalt și mai ales să fim recunoscători și mulțumitori pentru ce ne-a dat până în prezent.

Dacă îi mulțumim cu vrednicie, pentru toate darurile pe care le-am primit, Dumnezeu ne mai dă, iar dacă noi nu-i mulțumim și nu venim la biserică, acasă la El, la Tatăl nostru cel din ceruri să-I aducem laudele și cinstea cuvenită, cum să ne mai dea ceva? De aceea pune biciul pe noi și ne dă pe spinare, și vin asupra noastră fel de fel de necazuri și suferințe grele.

Cine fuge de biserică, cine n-o iubește, cine nu vine să se roage, cine o înjură, nu are pe Dumnezeu de tată și se găsește ca un străin gol, sărac, fără părinți, un fiu pierdut, căzut între hoți și tâlhari, fără nici un sprijin. De aceea, ajung acești nemulțumiți de se sinucid, pentru că îngrijorările acestea de lucrurile pământești și plăcerile nelegiuite îl aduc pe om la starea de orbire sufletească. Într-adevăr, toate neînțelegerile dintre oameni, invidia, ura, războaiele răsar din poftele acestea ale lăcomiei, ale mândriei, din alergarea nemăsurată mai mult după lucrurile trecătoare.

Un filozof grec a zis că, prin îngustimea minții și egoism, oamenii degenerază în bestii și devin lupi, tigri, unii față de alții, fiare înveninate care se urmăresc ca fiarele prin munții și pustiiurile din Africa. Însă, e prea puțin spus despre om, căci el a decăzut mai rău, fiindcă animalele sunt periculoase numai atunci când sunt flămânde; după ce s-au săturat, se odihnesc liniștite și nu atacă pe nimeni. Dar, omul, căzut în orbirea aceasta sufletească, devine mai periculos atunci după ce s-a săturat, atunci când are mai mult, căci cine au fost urmăritorii creștinilor de-a lungul veacurilor? Cei înfometăți, cei însetați și goi? Nu! Dimpotrivă, bogații și împărații care dispuneau de toate bunătățile și nu le lipsea nimic, pentru că se nășteau în inimile lor alte pofte nesățioase și, în mândria lor, se socoteau dumnezei, având pretenții la oameni să le aducă jertfe.

De aceea, Mântuitorul în Sf. Evanghelie de astăzi ne face cunoscut că noi nu suntem orfani pe lume. Avem un Tată sus în ceruri care ne iubește și are grijă de noi. El vrea să ne spună că noi suntem foarte importanți în ochii lui Dumnezeu. Așa de prețioși încât, din iubire pentru noi, Tatăl a trimis în lume pe unicul Său Fiu ca să ne asigure fericirea cea vremelnică și veșnică.

Dumnezeu se îngrijește de noi, ne cunoaște pe nume, cunoaște toate nevoile și necazurile noastre și ne poate împlini toate dorințele noastre, căci numele Său este iubire. Dacă hrănește păsările care zboară prin aer și toate viețuitoarele, dacă poartă grijă și împodobește câmpiile cu flori, cu cât mai mult va purta El de grijă pentru noi oamenii? Noi? care suntem zidiți după chipul și asemănarea Sa! El? care hrănește toate vietățile!

Iată una din purtările de grijă ale Tatălui ceresc pentru ființa omenească: când pruncul s-a născut pe pământ, Dumnezeu i-a pregătit și hrana trebuitoare, laptele mamei pe care trebuie să-l sugă ca să crească mare. Ce ar însemna, dacă n-ar fi pregătit Dumnezeu această hrană ușoară, și totuși, plină de puteri, care să-i asigure existența? Iată, dar, purtarea de grijă a lui Dumnezeu! El, Tatăl nostru cel din ceruri, S-a îngrijit de noi chiar de când eram în pântecele mamei noastre și ne-

a pregătit hrana trebuitoare ca să creștem. Cu cât mai mult se îngrijește El acum, când suntem împresurați de mulțime de ispite!

Dar, să-L cunoaștem pe El de Tată, să alergăm numai la ajutorul Lui, nu la diavolul, la vrăji, la descântece, să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui. În toate zilele și în toată clipa să căutăm să fim în strânsă legătură cu Dumnezeu prin rugăciune și meditații sfinte și să așteptăm ca El să ne facă dreptate în necazurile și suferințele noastre, că El ne va face dreptate, dar atunci când va vrea El, căci poate merităm să ispășim vreo pedeapsă, niscaiva păcate.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne mai spune în Evanghelia de astăzi că luminătorul trupului este ochiul. Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău este luminat, iar dacă ochiul tău este rău, tot trupul este întunecat. Prin aceste cuvinte, Mântuitorul se referă la ochiul sufletului care este conștiința.

Conștiința este glasul lui Dumnezeu în sufletul nostru, este ochiul lui Dumnezeu în sufletul nostru. Nu există om fără conștiință chiar dacă se spune câteodată că un om nu are conștiință, aceasta înseamnă că el nu vrea să țină socoteală de dictatele conștiinței, dar nu că ea n-ar exista. La mulți auzi expresia aceasta: "Așa-mi dictează mie conștiința" sau "Așa îmi spune mie cugetul". Pentru că face deosebire între bine și rău, între ce este permis și între ce nu este permis, conștiința morală mai e numită și simț moral.

Conștiința se manifestă ca o lumină, ca un sentiment lăuntric; cea dintâi licărire a sa nu se câștigă prin experiență, nici prin învățatură, ci este înăscută în sufletul nostru, este sădită de Dumnezeu ca lege a Sa, ca un ecou al dreptății veșnice, ca un semn neîndoios al asemănării omului cu Dumnezeu. Așa cum luminătorul trupului este ochiul, tot așa luminătorul sufletului este conștiința.

Conștiința îndeplinește în suflet un întreg rol. Înainte de a săvârși omul o faptă, bună sau rea, conștiința îl sfătuiește s-o facă, sau să n-o facă. Deci, ea este un sfătuitor. În timpul când omul săvârșește fapta, conștiința este ca un martor, iar după ce fapta e săvârșită, conștiința devine judecător.

Mulțumirea sufletească ce simțim după săvârșirea binelui se numește satisfacția conștiinței. Dacă această satisfacție devine permanentă, ea se numește fericire. Aceasta este singura fericire adevărată în viața pământească pe care o poate gusta și bogatul și săracul, și cel învățat și cel neînvățat, și cel sănătos și cel bolnav. Această fericire sufletească se mai numește și mulțumire sufletească, căci omul numai atunci poate fi fericit, când are mulțumire sufletească.

Mulțumirea sufletească n-o pot avea decât cei ce-L cunosc pe Dumnezeu și ascultă cu dragoste învățăturile Lui, trăind într-o viață curată, de sfințenie. Cele mai frumoase exemple de rugăciune ni le dau sfinții mucenici, martirii creștini care răbdau cu fruntea senină cele mai cumplite chinuri în timpul cărora cântau imne de laudă lui Dumnezeu și salutau fără nici o ură pe împăratul din porunca căruia erau prizonieri și omorâți. Cu conștiința împăcată sufereau pentru credința lor în Domnul Hristos, fără să simtă durerile chinurilor, răbdând chiar cu dragoste.

Este o mare greșală să creadă cineva că oamenii nelegiuți, care fac tot felul de răutăți și care trăiesc în tot felul de păcate grele, sunt fericiți. Ei au bani, au de toate, sunt slăviți și lăudați de oameni, trăiesc și se lăfăiesc în bunătați, dar mulțumire sufletească să știți că nu au, fiindcă în adâncul inimii lor roade un vierme neadormit, muștrarea conștiinței pentru păcate, pentru crime, nedreptăți, pârâciuni și pentru sângele pe care l-au vărsat în diferite chipuri.

E destul să ne aducem aminte din istoria omenirii de tragicul sfârșit și de viața zbuciumată a unor monștri morali, cum au fost împărății romani: Tiberiu, Neron, Dioclețian, Maximilian, apoi Irod, care a omorât 14.000 de prunci la nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, celălalt Irod care a tăiat capul lui Ioan Botezătorul, Ana și Caiafa, precum și o mulțime de călăi și criminali, care și astăzi sunt pomeniți cu groază.

Întristarea, rușinea și remușcarea ce simțim pentru săvârșirea răului se numește muștrarea conștiinței și constituie cea mai mare nefericire în viața aceasta. Nici o nenorocire nu ne poate lovi, nu ne poate face să ne simțim așa de nefericiți ca muștrarea conștiinței sau, cum se zice în popor, muștrarea cugetului.

Exemple din Sf. Scriptură avem pe Cain, care și-a omorât fratele, prima moarte pe pământ, căci Cain, după uciderea fratelui său Abel, nu-și mai găsea liniștea nicăieri. Alerga din loc în loc, văzându-și mereu mâinile pătate de sânge; ochiul

dumnezeiesc îl urmărea peste tot și nefericitul Cain nu avea liniște. Alt personaj din Sf. Scriptură este Iuda Iscarioteanul care, după ce a vândut pe Domnul Hristos, conștiința din sufletul său l-a muștrat așa de tare, căci n-a putut să mai aibă nici o liniște până nu s-a dus la mai-marii poporului evreu, pe care i-a găsit adunați în biserică și cărora le-a aruncat banii pe care-i primise? cei 30 de arginți? strigând în gura mare: ?Am vândut sânge nevinovat!“ S-a dus, apoi, nemaiputând suferi muștrarea conștiinței, și s-a spânzurat, dându-se în ghearele satanei.

Multe exemple avem din cărți și mai ales din întâmplările din zilele noastre. Când cineva face o crimă, este imposibil să nu fie descoperită, cât de târziu. Sângele cel mort strigă răzbunare la Dumnezeu. Mulți au făcut crime omorându-și soția ori copiii și, imediat, muștrarea conștiinței le-a fost așa de mare și gravă, căci pe loc ei și-au luat viața în diferite feluri. Toți aceștia să știe că nu vor scăpa de muștrările conștiinței și de ochiul lui Dumnezeu, cel atotvăzător, care-i va urmări tot timpul cât trăiesc pe pământ, ori încotro vor merge și mai ales pe patul morții lor.

Așa îmi povestea un preot cum a fost chemat odată să împărtășească un bolnav chinuit de remușcările conștiinței, dar, până să ajungă preotul, omul a căzut în comă. Femeia și copiii luară o lingură și, cu putere, deschiseră gura bolnavului, care trăgea să moară, apoi l-au poftit pe preot să-i toarne în gură Sf. Împărtășanie, ca să nu moară nepregătit. Dragii mei -le zise preotul- această taină nu se ia așa, oricum, trebuie o pregătire sufletească Iisus așteaptă să-I deschidem noi, de bună voie, ușa inimii noastre, cât suntem pe picioare și în viață, căci, la moarte, iată, este prea târziu“.

Așa se întâmplă cu mulți care stau toată viața nespovediți și neîmpărtășiți, iar pe patul morții sunt chinuiți de remușcările conștiinței și de vedenii îngrozitoare. Cheamă atunci preotul, dar e prea târziu. Alții se mai împărtășesc la Paști și la Crăciun, dar, în aceeași zi cu Sf. Taină în gură și în corp, încep a înjura, fumează și se îmbată pe la cârciumi. Astfel se împărtășesc aceștia și din paharul demonilor, căci zice Sf. Ap. Pavel: ?Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor“ și, așa cum ne spune și Domnul Hristos în Evanghelia de astăzi: ?Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“.

Nu se poate sluji la doi domni. Din păcate, creștinii noștri cred că așa e bine, să slujească la doi domni; să bea și paharul Domnului și să se ducă și la cârciumă, să bea și paharul diavolului să se îmbete, să urle ca fiarele, să judece pe cei care nu fac ca ei, zicând că aceia sunt sectanți și nu creștini ortodocși. Ce rătăcire și întuneric în capul lor! Ce creștini rătăciți avem în veacul de pe urmă!

Ochiul acesta sufletește, frați creștini, poate să fie întunecat sau luminat, după felul cum am practicat noi credința în Dumnezeu în toate zilele vieții noastre. Educația, mediul social, religia, cărțile citite, ocupația, felul de viață influențează în chip felurit asupra formării conștiinței la diferiți oameni și chiar la popoare întregi și fac conștiința să nu funcționeze la fel în toți. Cu alte cuvinte, există mai multe feluri de conștiință.

O educație îngrijită și un mediu social sănătos vor contribui la formarea unei conștiințe drepte, pe când lipsa de educație și un mediu social nesănătos vor falsifica conștiința. Religia și ocupația fac, de asemenea, conștiința să difere la oameni. Una este conștiința păgânului, alta este a evreului, alta a mahomedanului, alta a monahului adevărat. Una este conștiința preotului, alta a militarului și alta a negustorului. Conștiința se deosebește după cărțile bune sau rele citite, după felul de viață cinstită sau destrăbălată ce duce omul.

O conștiință adevărată, dreaptă și sigură o are acela care socotește bun ceea ce într-adevăr este bun și socotește rău ceea ce într-adevăr este rău. Conștiința care vede invers este eronată, falsă și rătăcită. Mai este o conștiință în unii oameni care consideră păcatele grele sau abaterile grave ca foarte ușoare. Această conștiință se cheamă slabă. Avem apoi o conștiință scrupuloasă care se manifestă prin aceea că, consideră ca oprit ceea ce este permis și exagerează anumite obligațiuni. Conștiința care nu știe să califice o faptă se cheamă dubioasă sau îndoielnică. Există oameni care au o conștiință trează aceștia se pronunță fără șovăire în calificarea faptelor lor și ei văd pe loc care faptă este bună și care este rea.

Dar, cei mai mulți oameni au o conștiință adormită. Ei nu iau seama la cele ce se petrec în suflet. Aceștia sunt întocmai ca cei care își acoperă ochii să nu mai

vadă lumina soarelui; ei îngrămădesc plăceri peste plăceri, păcate peste păcate, griji peste griji și, astfel, ochiul conștiinței se întunecă și omul ajunge un sclav, un slujitor supus al materiei.

Iată de ce zice Mântuitorul că nu se poate sluji la doi domni, lui Dumnezeu și Mamona. În Orient, Mamona este socotit banul, iar noi românii zicem că banul este ochiul diavolului, fiindcă pentru bani a fost vândut Mântuitorul și pentru bani s-au făcut multe vânzări ale sufletului și ale vieților omenești. Nu mai vorbim de mulțimea nedreptăților, a crimelor, a furturilor și a celor mai multe păcate. Când fariseii i-au arătat Mântuitorului un ban, Domnul nici n-a vrut să se atingă de el, așa de mult a disprețuit banul.

Ochiul cel luminat sau întunecat de care ne spune Mântuitorul, mai înseamnă și ochiul conștiinței părinților în familie. Tatăl și mama să vegheze asupra copiilor și să-i ferească de rele, de păcate, de vicii. Vai de copiii care nu au ochiul părinților veghetor asupra lor, care n-au părinți cu conștiința curată și trează, căci acolo este întuneric mare în casa aceea. Dacă ochiul conștiinței părinților este întunecat și copiii lor sunt întunecați și umblă tot prin întuneric, prin cârciumi, cu aceleași blestemății de păcate, de înjurături, cu drăcuiești și desfrânări. Iată de ce au atâta necredință și răutate copiii.

Ochiul conștiinței trebuie să-l aibă luminat și preotul în Parohia lui ca să lumineze și ochiul celorlalți, al copiilor săi sufletești. La fel, profesorul în școală trebuie să lumineze pe elevii săi. În toate locurile și la toți, ochiul conștiinței trebuie să fie trează, luminat cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu învățătura sănătoasă a Bisericii. De aceea, o mare datorie au părinții cei duhovnicești ca să trezească în suflete ochiul conștiinței cel adormit al copiilor, iar părinții cei trupești, să formeze copiii din fragedă vârstă și să-i crească într-o conștiință dreaptă.

La formarea conștiinței, după părinți, ajută în primul rând Biserica Creștină Ortodoxă pentru aceasta trebuie să-i aduceți aici, la biserică. Să le arătați, apoi, exemple de viață morală, văzute sau citite, și să vă dați silința de a le imita. Contactul cu oamenii credincioși cu viață frumoasă, care urmează la biserică, îi ajută foarte mult pe copii și, mai mult, îi va ajuta depărtarea definitivă de prietenia cu oameni vicioși, pătimiși, plini de tot felul de păcate, bețivi, tutunari, hulitori, bătauși, hoți și criminali.

Dacă copiii și tineretul vor crește cu o conștiință dreaptă și curată, vor fi de folos societății și statului, vor face numai bucurii părinților și vor fi și ei fericiți. Părinții vor fi scutiți de mari necazuri de pe urma lor și nu vor mai plânge cu amar. Toți vor avea chiar aici în lumea aceasta o mulțumire sufletească, o conștiință împăcată, o fericire sufletească și trupească și vor moșteni și fericirea cea cerească pe care o va da Dumnezeu numai celor ce ascultă de învățătura Sa, de Cuvântul Său.

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru, trezește ochiul conștiinței noastre și fă-ne să înțelegem cum să Te iubim pe Tine mai mult ca orice și să facem numai voia Ta, Doamne; că Tu știi cele ce ne trebuie nouă și ne vei dărui și bunătățile cele vremelnice și pe cele veșnice. Amin.

050 Predică din Duminica a IV-a după Rusalii (vindecarea slugii sutaşului)

Vindecarea slugii sutaşului

Şi a zis Iisus sutaşului: ?Du-te, fie ție după cum ai crezut!" Şi s-a însănătoşit sluga lui în ceasul acela (Matei VIII, 13).

Fraţi creştini,

În Sf. Evanghelie de astăzi, observăm un lucru de mirare, că Mântuitorul lumii Domnul nostru Iisus Hristos, în loc să-şi atribuie minunile pe care le săvârşea ca un Dumnezeu Atotputernic, le pune pe seama credinţei oamenilor. El, puternic în fapte şi cuvânt, dezleagă pe cei stăpâniţi de dureri necurate, vindecă pe cei bolnavi, înviază morţii, porunceşte mării şi vânturilor, şi toate acestea le atribuie numai credinţei; "... fie ție cum ai crezut" zice sutaşului care ceruse să-i vindece sluga bolnavă. El se miră de credinţa sutaşului, zicând că nici în Israel n-a găsit atâta credinţă se miră de credinţa cananeencei zicând: "O, femeie, mare este credinţa ta", pretutindeni vesteşte puterea şi folosul credinţei şi lasă să se înţeleagă că nimic nu se poate refuza credinţei. Pentru aceasta, să ascultăm cu luare aminte ca să putem înţelege mai bine efectele credinţei în legătură cu mântuirea noastră.

Domnul nostru Iisus Hristos se afla în al doilea an al vieţii Sale publice. Toată lumea îl admira, chiar şi păgânii. Învăţătura Sa, deşi era simplă, era încă luminoasă şi raţională. Puterea Sa era supraomenească. El întindea mâna, rostea un cuvânt şi marea cu vânturile ei îl ascultau. Peştii apelor, lepra frigurilor, paralizia, moartea se supuneau la gestul şi la glasul Său. Dar, mai presus de toate, Iisus era bun, milos către cei în suferinţă, îngăduitor cu cei slabi, milostiv cu cei săraci. Pentru toate acestea poporul îl numea trimisul lui Dumnezeu ? Mesia.

Păgânii îl priveau pe tânărul profet ca pe un om extraordinar, de la care se puteau aştepta minunile cele mai uimitoare. Aşa vedem în Evanghelia de astăzi că un sutaş, un căpitan roman ce staţiona în Capernaum cu oastea sa, apelează în mod public la Iisus, cu gândul să-i vindece sluga care era grav bolnavă. Iată împrejurările acestui episod: Iisus, după ce termină predica de pe munte, se sculă şi trecu prin mijlocul mulţimii urmat de ucenicii Săi şi intră în Capernaum.

Sutaşul acesta, auzind că vine Domnul Hristos în Capernaum şi ştiind câte minuni săvârşise, s-a adresat fruntaşilor poporului evreu, ca să-L roage pe Iisus să-i vindece servitorul. Aceştia au mers la Iisus şi-I ziseră: ?Acest om merită să-i faci ce cere, căci el iubeşte neamul nostru şi el a clădit şi sinagoga noastră".

Iisus plecă împreună cu ei şi, când era aproape de casa sutaşului, acesta îi ieşi înainte şi-I zise: ?Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, ci numai zi cu cuvântul şi se va vindeca sluga mea. Că şi eu sunt om sub stăpânirea altora şi am sub mine ostaşi şi-i spun acestuia: du-te, şi se duce; şi celuilalt: vino, şi vine; şi slugii mele: fă aceasta, şi face". Acest căpitan păgân, cu sinceritate şi îndrăzneală militară, declară că nu se simte vrednic de a primi o personalitate aşa de înaltă în casa sa. Smerenia acestui om era mare, dar şi mai mare era credinţa lui. Din Sf. Evanghelie de astăzi este uşor a cunoaşte fizionomia căpitanului din Capernaum. El este unul din acei păgâni care înţelege cu inima şi adoră pe Dumnezeul lui Israel. Cu banii săi a zidit marea sinagogă din Capernaum, ceea ce dovedeşte că era bogat şi vedem că-şi întrebuiinţa bogăţia făcând multe milostenii, fapte rare pe atunci.

Din aceste fapte s-a născut în inima lui bunătatea către oameni. El iubeşte pe sclavul său şi-l îngrijeşte la boală, în acele timpuri când alţi păgâni îi priveau pe sclavi ca pe nişte vite. Sutaşul trebuie să-L fi cunoscut pe Mântuitorul cel puţin din auzite, căci aici, în Capernaum, unde locuia el, Iisus tămăduise pe un îndrăcit, însănătoşise pe soacra lui Petru şi vindecase pe toţi bolnavii din cetate. Lumina lui Hristos, care-i orbise pe iudeii cei pizmaşi, luminase pe credinciosul păgân roman.

El crede în puterea Mântuitorului şi recunoaşte în El pe cel ce deţine puterea dumnezeiască. De aceea, zice cu credinţă şi hotărâre: ?Eu nu sunt decât un ofiţer sub

stăpânire și, cu toate acestea, când zic unuia din oamenii mei: vino, el vine. Dar Tu, Doamne, ești Regele regilor, Împăratul întregului univers; bolile sunt supuse Ție și nu ai nevoie să fii de față ca să poruncești. Toată natura de la distanță Ți se supune.”

Smerenia acestui sutaș păgân încununează toate virtuțile. El se socotește un mare păcătos și, de aceea, se crede nevrednic a se prezenta în fața Mântuitorului. Iisus admiră credința lui și-l laudă în public, zicând: ?Amin, zic vouă, nici în Israel nu am aflat atâta credință.”

Mântuitorul admiră și laudă credința sutașului pentru ca să înfrunte pe evreii cei îngâmfați și să roșească de rușine, văzând cum credința păgânilor o întrece pe a lor. De aceea, cu această ocazie, El le mai zice: ?Și zic vouă că mulți, de la răsărit și de la apus, vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isac și cu Iacov în Împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai dinafară.”

Iată cum Mântuitorul îi mustră pe necredincioșii evrei de atunci care nu voiau să creadă și să recunoască că El este Fiul lui Dumnezeu, că El este Mesia cel proorocit de proorocii lor. Un fapt vrednic de luat în seamă este acela că în Noul Testament ofițerii romani au jucat un rol onorabil. Astfel, pe Golgota, tot un sutaș păgân, mișcat de cele ce se petreceau atunci, când a fost răstignit Iisus, văzând el cum soarele se întunecă, cum se cutremură pământul și pietrele se despică, cum fulgerele și trăznetele sfâșie văzduhul, iar morții din morminte înviază, acest sutaș numit Longhin a strigat plin de credință: ?Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!”.

În Cezareea Palestinei, cel dintâi păgân care a fost întors la credință se Sf. Apostol Petru a fost tot un ofițer ? centurionul Corneliu; despre el se spune că era evlavios, foarte milostiv și temător de Dumnezeu. Făcea multe milostenii și se ruga Domnului.

Pe Sf. Ap. Pavel de două ori l-a scăpat de la moarte un general numit Lisias și tot un căpitan păgân i-a scăpat viața când călătorea spre Italia, de aceea și consemnează el, zicând: ?Am auzit și pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Evanghelia de astăzi cum a lăudat credința sutașului. El, dacă nu ar fi avut credință, smerenie și fapte bune, sluga lui care era grav bolnavă nu ar fi fost tămăduită. De aceea, credința este o virtute din cele mai mari, fără de care nu se poate mântui nimeni”.

Prin credință ne facem fii ai Împărăției cerului, prin credință facem faptele cele bune, cele sufletești și trupești. Credința ne face să iubim pe vrăjmașii noștri; credința ne face să urâm plăcerile lumești; credința ne face să ne rugăm lui Dumnezeu în suferințe, să răbdăm lipsuri și să alegem viața înfrânată. Credința ne face să spunem și altora despre Dumnezeu, despre viața veșnică și despre osândirea păcătoșilor în iad. Credința ne învață să fim smeriți, să fugim de slava deșartă, să fugim de oamenii gâlcevitori, invidioși și vicioși. Credința ne face să ne iubim unii pe alții, să avem o viață înfrânată, o pocăință sinceră cu lepădare de sine.

Noi, prin vechimea credinței noastre, prin nenumăratele binefaceri primite de la Dumnezeu, ne putem numi cu adevărat fiii Împărăției, dar să vedem dacă și viața și faptele noastre sunt la înălțimea credinței pe care o moștenim. Să vedem dacă viața noastră se potrivește cu viața înaintașilor noștri și dacă, nu cumva, ne asemănăm și noi cu poporul evreu din vremea Mântuitorului pe care l-a mustrat cu aspre cuvinte chiar în fața sutașului păgân atunci când a zis: ?.. iar ei, fiii Împărăției, vor fi goniți în întunericul cel mai dinafară, acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”.

Poporul cel ales până la Mântuitorul a fost poporul evreu. De la Mântuitorul încoace, Dumnezeu nu mai ține seamă din ce neam face parte un creștin adevărat. Toată creștinătatea botezată în numele Sf. Treimi, toată turma creștină de pe întregul pământ se numește Noul Israel, poporul cel ales al lui Dumnezeu.

Sunt mulți însă care se laudă că au credință, dar faptele lor îi dovedesc că sunt mincinoși, fiindcă credința fără fapte bune este moartă, după cum trupul fără suflet este mort. Sufletul credinței sunt faptele. Pe creștin îl cunoaștem că are credință după fapte, așa cum cunoaștem pomul după roade. Credința este pomul cu crengile lui, iar faptele sunt roadele. Așa cum un om nu se mulțumește de la un pom

numai cu frunze și umbră, nici Dumnezeu nu se mulțumește cu creștinul fără fapte bune.

Faptele bune ale credinței sunt multe, dar mai principale sunt acestea:

- mergerea la biserică în duminici și sărbători (să se stea în biserică la slujba Sf. Liturghii cel puțin aceste 2-3 ore, de la 9 la 12, și să se ia parte la această jertfă a Domnului Hristos;

- spovedania și împărtășania, păzirea posturilor, rugăciuni și milostenii;
- să crezi și să te folosești de cele 7 taine ale Bisericii;

- să spui și altuia de Domnul Hristos, să cinstești sfinții cu prinoase, să cinstești sfintele icoane și să le ai în casă

- să ajuți biserica cu tot ce are ea nevoie, să cinstești persoanele bisericești și să-ți faci semnul Sf. Cruci drept, pe față.

Luați seama, să știți toate acestea, ca să nu se ostenească cineva în zadar. Cel care nu îndeplinește aceste fapte nu se poate spune că are credință. Când pronunțăm cuvântul acesta ? credință ? să ne gândim că de el sunt legate toate aceste fapte ale credinței.

Creștinul trebuie să mai ia parte și la masluri, să se spovedească și să se împărtășească, căci dacă nu face aceste fapte, nici celelalte rugăciuni nu-i sunt primite. Credință, spun în gura mare că au și sectanții și toți rătăciții care s-au lepădat de Biserică, de Sf. Taine și de preoție, dar nu au aceste fapte bune, aceste fapte ale dreptei credințe.

Sf. Scriptură spune și mai lămurit: "Credință au și diavolii și se înfioară". Oare nu știu ei cine i-a făcut? Desigur, dar faptele lor sunt drăcești, rele și nu vor să aibă smerenie să se întoarcă la Dumnezeu și să recunoască greșeala. Păcatele împotriva credinței sunt mai multe, dar cele mai însemnate sunt acestea:

Primul păcat: tăgăduirea existenței lui Dumnezeu sau necredința totală. Acesta este cel mai greu păcat și cad în el cei ce duc o viață strică, desfrânată, precum și cei ce se încred în cărțile cu conținut imoral, în romane și reviste pornografice.

Al doilea păcat este credința falsă sau greșită, cum o au popoarele cu religii deosebite ca: budiștii, mahomedanii, evreii și mulți alții care nu cred în Domnul Hristos și care au rămas tot în păgânism.

Al treilea păcat împotriva dreptei credințe este indiferentismul, adică indiferența sau nepăsarea omului față de problemele credinței.

Al patrulea păcat este scepticismul sau îndoiala în materie de credință. Aceasta este o boală sau o trândăvie sufletească ce nu îngăduie celui atins de ea să ia hotărâri temeinice față de credință. Cei atinși de acest păcat au credință, cred în Dumnezeu, dar nu vor să aibă de-a face cu El; nu vor să se supună legii lui Dumnezeu.

Al cincilea păcat este apostazia sau lepădarea de credința ortodoxă și trecerea la altă religie. Acest păcat este foarte mare pentru că omul leapădă adevărul luminii depline și îmbrățișează întunericul minciunii și al rătăcirii.

Al șaselea păcat este schisma sau dezbinarea, adică nerecunoașterea autorității bisericești.

Al șaptelea păcat este erezia sau abaterea de la unul sau mai multe din adevărurile credinței creștine. Ereziile au produs mari tulburări în viața Bisericii.

Al optulea păcat este bigotismul, adică credință tare, dar neluminată, care pune preț pe forme și pe lucruri secundare și neglijează fondul și lucrurile principale. Așa sunt unele persoane care învață multe neorânduiri în viața Bisericii.

Al nouălea păcat este fariseismul sau ipocrizia, fățărnicia; adică acei oameni care au credință doar în aparență.

Al zecelea păcat sunt superstițiile, adică credință și practici care nu au nici o bază rațională. Ca de exemplu: mulți cred că le merge rău dacă au plecat din casă și au călcat cu piciorul stâng, întâi; ori, dacă au uitat ceva și s-au întors înapoi; dacă le-a ieșit cineva în cale cu un vas de apă gol; dacă le-a ieșit preotul în cale; sau, cum cred unele femei, că e păcat să lucreze joile după Paști, marțile după Rusalii și alte obiceiuri păgânești.

Al unsprezecelea păcat împotriva credințe adevărate este ocultismul; adică magia, vrăjitoria, necromăția, ghicitul în palmă, în cafea și multe altele.

Acestea toate sunt păcate împotriva credinței adevărate. De aceea, să luăm aminte să nu ni se pară lucru de glumă, că diavolul a întins multe curse celui ce vrea să creadă drept, ca să nu se poată mântui și să cadă într-una din aceste curse. Iată de ce creștinilor noștri de astăzi nu le ascultă Dumnezeu rugăciunile. Pentru că, mai întâi, se târăsc în fel de fel de rătăcirii și n-au credință întemeiată în Dumnezeu minunilor, Dumnezeuul creștinilor ? Iisus Hristos ? așa cum a avut-o sutașul din Evanghelia de astăzi.

El a crezut temeinic în Mântuitorul Iisus Hristos că va putea să-i facă sluga sănătoasă. El a venit cu smerenie, deși era o personalitate pământească, și nu s-a socotit vrednic să intre Iisus în casa lui și, chiar mai mult, nici n-a îndrăznit să dea ochii cu El. El a avut fapte, dar ce fapte mari! Căci făcuse o biserică în cinstea lui Dumnezeu, unde mergeau evreii și se închinau, iar cât privește credința lui, am văzut cum chiar Mântuitorul s-a mirat.

Creștinii noștri de astăzi, foarte mulți din cei ce se bat cu pumnul în piept că se duc pe la biserici și că sunt credincioși, când li se întâmplă vreo nenorocire sau boală aleargă mai întâi la vrăjitoare, se mănjesec cu vrăji diavolești din tălpi până în creștet, spurcând atât trupul cât și sufletul, arvunindu-le pe amândouă pentru iad. După ce fac toate acestea, vin apoi pe la biserică, zicând: "Să o mai luăm și prin slujbe".

Ajungând la biserică, în loc să întrebe preoții și oamenii bisericii ce trebuie să facă, se lasă iarăși înșelați de diavol, căci le iese înainte (până și aici) câte o babă fără frică de Dumnezeu și-i pun la cale să aprindă lumânările cu vârful în jos în sfeșnic, să meargă pe la 9 biserici și să pună numele dușmanilor în pomelnicul de morți și o mulțime de astfel de învățături greșite, încărcându-se de păcate.

Mare greșeală fac, și cei ce învață așa, și cei ce ascultă, fiindcă rugăciunea acestora se face spre păcat. Pentru ca Dumnezeu să ne asculte rugăciunile, trebuie și noi să îndeplinim unele condiții, și anume:

Întâi, rugăciunea să izvorască din credință neclintită.

Al doilea, să fie făcută cu inimă smerită, nu cu mândrie ca fariseul.

Al treilea, să nu cerem lucruri nedrepte sau vătămătoare altora.

Al patrulea, rugăciunea să fie stăruitoare, ca a femeii din parabola judecătorului nedrept.

Al cincilea, rugăciunile și darurile nu sunt primite, să se știe, aceluia care poartă supărare, dușmănie și nu pot ierta.

Al șaselea, să se știe că rugăciunile nu sunt primite celor necununați la biserică, cu binecuvântarea religioasă de către preot, fie chiar și acasă. Cei ce nu au cununie religioasă trăiesc în desfrânare și păcatul acesta este egal cu idolatria. Acestora nu le sunt primite nimic din ce fac până nu se cunună religios; nici postul, nici rugăciunea, nici ajunarea, nici lumânarea sau coliva.

Al șaptelea, nu sunt primite rugăciunile părinților pentru copiii care au murit în vreuna din religiile rătăcite și nici copiii nu pot face ceva pentru părinții care au murit rătăciți în vreuna din secte, lepădându-se de Biserică, de preot, de Sf. Taine, de sfintele icoane.

Al optulea, nu sunt primite rugăciunile femeilor care se roagă cu capul descoperit, vopsite, fardate, cu fustele scurte, cu pantaloni, parfumate, înzorzonate; toate acestea se roagă cu mândrie și sunt o scârbă înaintea lui Dumnezeu. D asemenea, nu sunt primite rugăciunile acelor femei care vin cu îndrăzneală să se roage la icoanele din fața Sf. Altar, în fața sfintelor uși împărătești, fiindcă se fac o mare sminteală bărbaților.

Al nouălea, nu sunt primite rugăciunile femeilor care și-au spurcat bărbații, punându-le în mâncare sau băutură fel de fel de spurcăciuni de la vrăjitoare și descântătoare. Acea femeie care a făcut așa să nu creadă că mai poate trăi în casă cu un asemenea om spurcat. Să nu se gândească că mai are vreo iertare fără spovedanie sinceră și, mai ales, fără vreun canon mare și serios pe care să-l facă cu lacrimi toată viața. Dacă a apucat moartea acest suflet cu așa păcate grele, îl așteaptă plângerea și scrâșnirea dinților în întunericul cel mai dinafară, cum a spus Domnul Hristos în Sf. Evanghelie de astăzi. Acea femeie care face astfel nu este o creștină, nici păgână nu se mai numește și nici chiar animal, căci animalele nu fac așa ceva.

Ce înșelăciune grozavă este în lumea aceasta, frați creștini! Cum se mai străduiește omul, din toate puterile, să strângă, să aibă mult, să-și împodobească trupul cu fel de fel de îmbrăcăminte scumpă și modernă, să se distreze prin chefuri și păcate. Mulți și-au vândut sufletul diavolului numai ca să poată câștiga aceste lucruri trecătoare. O tânără vândută demonului a făcut aceasta ca să se mărite cu cine vrea, să facă ce vrea în lumea aceasta, să fie bogată dar, nu mai poate scăpa de duhul necurat și nu numai de el, ci de o droaie de duhuri necurate, și acum plânge că nu știe ce să facă, de luni de zile nu mai poate dormi.

Iată lume înșelată de duhuri necurate, pentru lucruri trecătoare! Sufletul este lăsat în părăsire; el, care este cel mai scump, este ca un om necuviincios, bolnav și paralytic, ca sluga sutașului care zăcea spre moarte. Sufletul este înfometat și însetat pentru că el caută altceva, o hrană și o băutură sfântă care este Cuvântul lui Dumnezeu și, dacă nu găsește această hrană, se îmbolnăvește, suferă și moare. Totuși, această hrană mântuitoare există, ea se găsește în Sf. Biserică, dar oamenii sunt așa de întunecați, așa de rătăciți și cu mintea împărțită, că parcă nu aud, nu văd, nu simt să vină în locașul Domnului să se hrănească.

Îmi aduc aminte de o veche istorioară de unde putem trage o frumoasă învățătură. Se spune că doi călători, rătăcind printr-o pustietate, ajunseră în primejdia de a muri de foame și de sete. Deodată, în zare, se ivește un pom înalt cu umbră deasă. Când ajung lângă el bieții călători, cu bucurie observă că au găsit o traistă de la alți călători și, plini de bucurie, nădăjduiau că vor găsi în ea ceva de mâncare. Au desfăcut în grabă traista, dar, vai, în ea nu găsiră decât aur, iar aurul acela nu putea să le astâmpere foamea și setea. Puțin mai departe de ei se găsea un izvor cu apă limpede, dar ei, neștiind, și fiind fără putere, au murit acolo lângă traista cu aur.

Așa se întâmplă și cu noi în pustiul acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet, e un pustiu fără apă, fără pâine sufletească. Vai, câte suflete mor de foame și de sete lângă bogățiile și averile lumii acesteia trecătoare. Ei nu cunosc izvorul acesta limpede care este Sf. Biserică. Ei nu au credință și nu pot să se adape și să se hrănească în Casa lui Dumnezeu, mor de foame lângă traista cu bani. Bani sunt destui, dar sufletul e pustiu și, dacă nu se întorc la Dumnezeu, vor pieri în blestem dumnezeiesc.

Să ne silim cu toții să reparăm trecutul nostru, să avem o credință vie în Dumnezeu cerului și al pământului, că sfânt este Domnul Dumnezeu nostru și sfinți trebuie să fim și noi, să nu zicem ca necredincioșii, că de ce mergi așa des la biserică, că doar nu ai să te faci sfânt?! Sfinți trebuie să ne facem, căci dacă vrem să locuim și noi cu sfinții, sfinți trebuie să ne facem. Cine vrea să locuiască cu demonii în iad, să trăiască în păcate, să se întineze mereu, că la ei vor ajunge.

Să trăim în sfințenie, frați creștini, și în viață curată. Să ne lepădăm de toate păcatele care ne spurcă sufletul și trupul. Astăzi este ziua când trebuie să ne hotărâm, până când nu e prea târziu, căci dacă ne va apuca moartea în păcate grele ne va trimite și pe noi în plângerea și scrâșnirea dinților și, acolo, în zadar vom striga să ne miluiască Dumnezeu. Atunci vor blestema părinții pe copii, căci și-au pierdut sufletul pentru ei alergând să le agonisească fericirea pe pământ.

Atunci vor blestema copiii pe părinți și vor scrâșni cu dinții asupra lor, zicându-le: ?Blestemați să fiți voi, părinților, că nu ne-ați arătat calea cea dreaptă a credinței și ne-ați lăsat să ne tăvălim în noroiul plăcerilor păcătoase; nu ne-ați învățat credința, să mergem și noi la biserică, să ne spovedim, nu ne-ați sfătuit pe noi să ne cununăm, nu ne-ați spus cât de greu este păcatul avorturilor, iar acum să ne chinuim aici în veci”.

Atunci vor scrâșni cu dinții soțiile împotriva soților și vor zice: ?Blestemați să fiți voi, că ne-ați pus la cale să ne omorâm copilașii în pânțele și ne-ați împiedicat să mergem la biserică, nu ne-ați dat voie să postim, să ne spovedim, să ne îndreptăm”. Așa se vor chinui, vor plânge și se vor tânguie în întunericul cel groaznic împreună cu diavolul și cu toți cei înșelați de ei în vecii vecilor. Să scuturăm solzii cei negri de pe ochi și să ne întoarcem la Dumnezeu, acum cât mai e timp, strigând cu pocăință și cu smerenie ca să luăm iertare.

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul cel adevărat, Fiul lui Dumnezeu cel viu, ai venit în lume să vindeci toată boala și neputința, zi Tu un cuvânt dumnezeiesc acestor suflete ce s-au adunat aici în Sfântă Casa Ta, fă, Dumnezeuul cerului, să se tămăduiască toți de bolile cele sufletești și trupești.

Deschide ochii sufletelor celor ce Te caută pe Tine și care au venit aici și ajută-ne la toți ca, în ziua cea de apoi, să ne odihnim și noi în sfântă Împărăția Ta cu toți aleșii Tăi cei din veac. Amin.

06@ Predică din Duminica a V-a după Rusalii (vindecarea celor doi demonizați din Gadara)

Vindecarea celor doi îndrăciți din Gadara

... Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?! (Matei, cap. VIII, v. 29)

Frați creștini,

Grozave trebuie să fie muncile iadului, dacă și demonii se tem și se înfioară. Cumplite trebuie să fie chinurile acelor în care se încuibează demonii. Iată acești doi nenorociți, doi îndrăciți în care locuiau o mulțime de demoni, nu-și mai găseau locul nicăieri, erau fugăriți de spurcații aceia și locuiau în morminte și prin munți; erau așa de fioroși că nimeni nu mai îndrăznea să treacă prin locurile acelea.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne-a arătat o parte din cutremurătoarea viață a acestor doi îndrăciți. Aceste suflete nenorocite nu mai locuiau în case, ci în morminte. Din morminte au ieșit și L-au întâmpinat pe Iisus. Nimeni nu putea să-i țină legați, nici chiar în lanțuri; când au simțit că se apropie Fiul lui Dumnezeu au început să strige: ?Ce legătură este între noi și Tine, Iisuse Fiul lui Dumnezeu, ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?? ce descoperim din aceste cuvinte ale demonilor care vorbeau prin gura îndrăciților?

În primul rând observăm că și ei L-au cunoscut că este Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt. Ei L-au cunoscut, dar lumea nu L-a cunoscut și nici chiar ucenicii Lui. Cu puțin timp înainte se petrecuse o minune: ucenicii erau în corabie și s-a pornit un vânt puternic amenințând scufundarea corabiei; Iisus s-a ridicat, a certat vântul și marea s-a liniștit. Văzând aceasta, ucenicii au zis între ei: ?Cine este acesta de care ascultă și vântul și marea?? Deci ei nu L-au cunoscut de la început că este Fiul lui Dumnezeu; de farisei și cărturari nici nu mai vorbim, aceștia L-au disprețuit de la început și până la urmă știm ce I-au făcut, L-au batjocorit și răstignit pe Cruce. A trebuit să-L propovăduiască demonii iadului ca să-L descopere tuturor.

În al doilea rând, observăm că demonii aceștia au făcut și ei rugăciune către Fiul lui Dumnezeu, rugându-L să nu-i chiniască. În al treilea rând, descoperim că și dracii, care sunt duhuri necurate, se tem de chinuri de suferințe; ceea ce ne dă să înțelegem clar că și sufletele noastre vor simți din plin toate suferințele din iad, dacă nu ne îndreptăm. Nu credeți ce spun unii că dacă ai murit, ești mort; că nu există suflet, nu există diavol, că după moarte nu mai simți nimic, toate acestea există, nu vă înșelați.

Iată deci că duhurile necurate în lumea aceasta asupresc pe oameni, îi învață la rele, chinuind-i în diferite feluri. Demonilor le face plăcere să-i vadă pe oameni căzuți în cele mai mari necazuri de pe pământ. Să-i vadă umblând goi și fără sprijinul dumnezeiesc, să se târască precum șarpele pe pământ, sunt fără de milă față de oameni; lor însă le este frică de suferință și de chinurile iadului pe care le vor moșteni după ziua judecății. Demonii mai au frică și de copiii lui Dumnezeu, de sfinți, care au primit putere de la Dumnezeu să îi alunge din oameni.

La rugăciunea pe care o adresează Mântuitorului vedem cu ce obraznicie spun: ? Ce legătură este între noi și Tine, ai venit aici să ne chinuiești mai înainte de vreme?? Așa se mai roagă și unii oameni care se pretind creștini, cu mândrie și obraznicie, cerând de la Dumnezeu lucruri nefolositoare. Unii au ajuns chiar să insulte pe Dumnezeu zicând: ?Dacă ar fi Dumnezeu m-ar auzi și pe mine și mi-ar împlini rugăciunile mele?. Alții zic: ?Dacă există Dumnezeu de ce mă lasă să sufăr, de ce nu mă aude când îl rog să-mi dea și mie ceea ce vreau?? Și multe alte hule și insulte pline de mândrie la adresa lui Dumnezeu.

Cu puțin timp în urmă au venit două tinere care mi-au spus că au colindat pe la toate bisericile cu pomelnice să se căsătorească, dar Dumnezeu nu le aude să le dea și lor o soartă. Erau revoltate că au cheltuit bani și nu le-a venit soarta. Am stat de vorbă cu ele explicându-le că păcatul este motivul pentru care nu le ascultă Dumnezeu, foarte greu au ascultat. Aveau păcate grele, fiecare avea câte doi prieteni

? de n-o fi unul, o fi altul ? și avorturi destule, iar la preot ca să se spovedească, nici gând. Le-am arătat drumul cel drept pe care trebuie să-l urmeze ca Dumnezeu să le primească rugăciunea, dar nu l-au urmat. Dacă le-am invitat la Biserică, se scuza că nu au timp și că de fapt ele nici nu vor să ajungă să creadă așa în Dumnezeu cum cred fetele care vin îmbrobodite. M-am mirat de atâta lipsă de cunoștință și mi-am amintit de niște ologi care cerșeau într-un oraș.

Erau într-un oraș mai mulți ologi care cerșeau și se dusesse vestea că va veni un sfânt părinte și-i va vindeca pe ei. Când au auzit, s-au târât cât au putut mai repede ca să nu-i vindece și pe ei; se învățaseră cu cerșitul. Așa și aceste tinere se învățaseră cu păcatul, cu desfrânarea și nu puteau nici o clipă să se lase de el.

Sunt mulți creștini care s-au învățat să cerșească mereu la Dumnezeu, să le dea, să le dea toate câte vor ei, de aceea la unii ca aceștia le mai dă Dumnezeu și pe spinare ca să aibă de ce să se plângă, asta se întâmplă celor nemulțumiți.

În Sfânta Evanghelie de astăzi mai observăm că demonii știu sigur că se vor chinui după ziua judecății în iad și ei se tem, se înfricoșează de hotărârea aceea pe care o va da Domnul nostru Iisus Hristos atunci. Creștinii noștri însă, stau nepăsători, fac chiar glume despre rai, despre iad și râd cu toți necredincioșii batjocorind cele sfinte. Despre chinurile iadului să știți că toate religiile pământului vorbesc, nu mai vorbim de Vechiul și Noul Testament; Domnul Hristos la ziua judecății va spune: ?Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel de veci care este gătit diavolului și îngerilor săi?. Apoi în toate pildele Mântuitorului găsim existența chinurilor din iad; bogatul nemilostiv care cere o picătură de apă să-și răcorească limba în flăcările iadului, sluga care nu a vrut să ierte pe datornicul său, sluga leneșă și mulți alți făcători de rău, aruncați în întunericul cel mai dinafară.

Tot așa ne învață și Sfinții Apostoli, Sfinții Bisericii noastre Ortodoxe, Sinoadele, că păcătoșii vor primi pentru faptele lor, pedepse cumplite în iad, pe veci de veci.

Mai departe, Sfânta Evanghelie ne spune că era acolo o turmă mare de porci și dracii se rugau de Iisus să le dea voie să intre în porci și El le-a îngăduit. Atunci toată turma de porci s-a repezit de pe deal în mare și s-au înecat, păstorii văzând aceasta s-au dus prin orașe și prin sate și au spus cele întâmplate.

Vai, ce nesuferită este răutatea și spurcăciunea drăcească, încât nici porcii n-au putut să-i sufere, când au intrat în ei au fost nevoiți să se arunce în apă, au preferat să moară decât să sufere acea spurcăciune a duhurilor necurate în ei. Dracii au avut și scopul acesta de a face pagubă cetățenilor, iar aceștia să se revolte împotriva lui Iisus pentru paguba suferită și să-l alunge din hotarele lor, sau chiar să-L omoare.

Despre răutatea drăcească este cu neputință a vorbi, pentru că nu sunt cuvinte îndestulătoare pentru a descrie toată răutatea lor.

Pe cât este de departe cerul de pământ, pe cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu și mila Lui, bunătatea și dragostea dumnezeiască, îndelunga Lui răbdare, blândețea și toate bunătățile cerești, pe atât sunt de mari răutățile demonilor. În primul rând la diavoli nu există milă, ci numai răutate, pururea un izvor de rele cu care vrea să înece toate sufletele oamenilor.

Icoana chinurilor veșnice întotdeauna a mișcat inimile credincioșilor. Dacă privești cu ochii cei duhovnicești și cu mai multă atenție la această icoană a chinurilor veșnice, ale demonilor cei cumpliți ce chinuiesc sufletele în iad, poți vorbi cu mai multă convingere pentru îndreptare și pentru un rod mai bogat de pocăință fără această cugetare nici bunătatea lui Dumnezeu, nici mila Lui, nici dragostea Lui nu ne pleacă inima spre îndreptarea vieții. Pentru aceasta au fost o mulțime de suflete în vechime care s-au hotărât să se lepede de păcate.

Din descoperirile pe care le-am avut de la Dumnezeu, despre iad și muncile de acolo, despre greutatea păcatelor, cât sunt de supărătoare înaintea lui Dumnezeu, s-au convins pe deplin toți creștinii de la început, de aceea s-au hotărât foarte mulți și au umplut pustiriile, mănăstirile, au luat o viață aspră, și-au jertfit averile, au renunțat la libertate, la viața aceasta, numai să-și asigure sufletul, să nu încapă în mâinile satanei.

Așa să ne gândim și noi, frați creștini, cu mai mult interes sufletească, cu mai multă atenție la chinurile veșnice și să facem tot ce ne va sta în putere numai să nu

ajungem în acel loc înfricoșat. Pentru păstrarea vieții trupesti, vieții acesteia care este așa de scurtă, nici o grijă nu ne pare de prisos; ne ferim de orice primejdie, folosim orice leac, renunțăm la orice plăcere, ținem un regim serios, cheltuim pe medicamente, numai să ne facem sănătoși, să ne fie bine, să ne păstrăm viața aceasta trecătoare. Dar moartea tot nu o vom putea ocoli și de ea să fim siguri că nu va putea scăpa nimeni, niciodată, și ce rău ar fi dacă moartea nu și-ar face datoria atunci când omul ajunge în chinurile groaznice ale cancerului sau altor boli grele, iadul ar începe chiar din lumea aceasta.

Judecați acum singuri dacă nu este mai importantă asigurarea vieții veșnice și grija pentru ce ne așteaptă după moarte! Dacă aici pe pământ nu suferim o clipă să atingem palma de jăratec, sau să stăm însetați și nemâncați câteva zile, să suportăm durerea unei măsele o noapte, cum vom putea răbda în iad, în flăcările cele veșnice, să ne chinuim mereu fără mângâiere, fără ușurare și fără nădejde?

Pentru a scăpa de aceste chinuri, o singură cale avem, să-L ascultăm pe Dumnezeu și să ne ferim de păcate. Să ne înălțăm o clipă cu gândul la cei nefericiți care se află acum în osânda cea cumplită ce n-ar face ei dacă s-ar putea răscumpăra, cât nu ar îndura aici, în lumea aceasta dacă s-ar putea întoarce! Cât nu ar da pentru ispășirea păcatelor și ce n-ar face ca să scape! Ar renunța la orice ale lumii acesteia, n-ar mai spune că este greu să se lase de drăcuit, de înjurat, de blesteme, de desfrânări, de vrăjitorie. Nu le-ar mai fi greu să trăiască fără distracții și fără atâtea plăceri lumești păcătoase. Dar pentru dânșii e prea târziu, soarta lor e pecetluită în iad, zadarnic se roagă. Rugăciunile lor nu mai sunt ascultate pentru că o prăpastie mare este în cer și iad.

Noi cei care suntem încă în viață mai putem face ceva pentru acei nefericiți și pentru noi. Ne putem repara trecutul nostru păcătos, mai putem stinge flăcările ce ne așteaptă acolo; prin pocăință, prin lacrimi, printr-o spovedanie curată, printr-o întoarcere sinceră la Dumnezeu. Dar vai, nu vrem, nu vrem acum să ne pocăim, stăm nepăsători, pasivi la cuvintele dumnezeiești și ni se pare glumă. Această împietrire a inimii vine de la cel rău, de la demonul care nu ne lasă să auzim cu sufletul, să înțelegem și să facem voia lui Dumnezeu.

Zadarnic strigă la noi semnele cerești, urgiile dumnezeiești; nu auzim, nu vedem, nu ne mișcă nimic. Ne îngrijim de nimicuri, făurim mii de planuri, ne temem de mii de primejdii ce ni le poate aduce viitorul; dar iadul nu ne înspăimântă, soarta noastră în veșnicie nu ne preocupă. Viața se scurge, moartea se apropie pe nesimțite și noi stăm nepăsători și mergem spre prăpastie cu ochii legați.

Frați creștini, unde vă duceți? Sunteți creștini, unde vă este credința cea dreaptă, dacă sunteți oameni după credință, unde vă este mintea? Când veți cugeta la veșnicie, dacă nu azi? Când mai aveți vreme...? În viața cealaltă? Atunci va fi fără de folos, va fi prea târziu. Ascultați cuvintele Sfântului Înțelept Sirah: "Aveți milă de sufletele voastre, nu le pregătiți pieirea printr-o nepăsare de neiertat, nu vă înșelați cu speranțe mincinoase, împăcați-vă cu Dumnezeu cât mai este vreme".

Căiți-vă pentru păcatele pe care le-ați făcut, spălați-le în Harul apelor bisericești și fugiți de păcate. Trăiți în sfințenie, păziți-vă curați, făcând fapte bune. De câte ori vin ispitele asupra voastră, opriți-vă și ziceți: "Înapoia mea satano, există iad și chinuri veșnice, mă tem și vreau să nu mai păcătuiesc, vreau să slujesc lui Dumnezeu, ca să fiu al Lui în viața cea de veci...?"

Iată ce mai observăm în Evanghelia de astăzi, duhurile necurate îi făceau fioroși pe îndrăciții aceia, căci nimeni nu se încumeta să treacă prin locurile acelea. Așa se întâmplă și cu oamenii îndrăciți din cauza beției, a desfrânărilor și a altor patimi rele. Vai de casa unde locuiește un bețiv de meserie; de multe ori mi s-a întâmplat să aud cât sunt de violenți; aruncă, sparg, rup tot ce întâlnesc în cale, soția și copiii sunt nevoiți să fugă disperați, să sară porțile și să se ascundă ca de o fiară cumplită. Cred că toți ați auzit de astfel de cazuri. Oare nu sunt aceștia îndrăciți, n-au aceștia pe duhul cel rău, pe demonul în ei? Demonul acela îi face așa de fioroși, așa de violenți.

Duhurile necurate îi țin încătușați în ghearele lor și îi fac foarte îngrozitori, alungându-i prin locuri pustii, adică în locuri cu păcate și unde se simt necurații mai bine, de aceea a reușit satana să facă multe rele; pe femei le-a dezbrăcat de îmbrăcăminte și ele umblă goale, pe bărbați îi țin legați în cârciumi și bodegi, iar pe alții îi pironeste diavolul pe stadioane. Pe alții îi îndrăcește

diavolul făcându-i să-și rupă soția și copiii și așa o cumplită urgie pe capul multora, căci trăiesc pe pământ ca în iad. Câte familii nu s-au despărțit din cauza acestui păcat al beției!

Zadarnic au case mari, condiții bune, dacă nu au pace și liniște, nu au mulțumire sufletească, pentru că nu-L au pe Dumnezeu în casele lor, în mintea și în gura lor; sunt căzuți în ghearele satanei, sunt îndrăciți și împătimiți, frământați de tot felul de pofte; de aceea nu pot veni la Sfânta Biserică și nu pot jertfi nici cel mai puțin timp pentru suflet. Când auziți pe cineva că nu poate suferi Biserica, pe preoți, rugăciunea și sfințenia din Biserică, să știți că acela este necurat, este legat în lanțuri și obezi.

Iată ce spune sfânta Evanghелиe despre răutatea demonilor: ?De când satana a căzut din cer, de atunci satana a devenit stăpânitorul acestei lumi. El e pricina căderii oamenilor, diavolul împiedică planurile bune ale omului.? Duhul cel rău îl ispitește pe om. El a îndrăznit și a ispitit chiar pe Domnul și Mântuitorul nostru. Demonii împiedică răspândirea Evanghелиei, demonii se prefac în îngeri de lumină, duhurile necurate fură Cuvântul lui Dumnezeu din inima omului.

Demonii fac pe unii oameni să se lepede de credință, demonii îndrăznesc și chinuiesc pe oameni, demonii sunt potrivnicii lui Dumnezeu și a tot binele. Ei nu se bazează decât pe răutate. Duhurile necurate sunt mincinoase, răutăcioase, mândre, înșelătoare și ucigașe. Duhurile necurate sunt ca păsările răpitoare, duhurile necurate seamănă neghină în lume, în grâul unde a semănat Iisus; duhurile necurate sunt ca leul care răcnește și caută pe cine să înghită.

Oamenii care găsesc plăcerea în aceste păcate și patimi sunt prietenii necuratului, sunt slugile duhurilor rele. Sfânta Scriptură spune că aceștia sunt fiii diavolului care fac voia lui și sunt înșelați și stăpâniți de el. Diavolii ispitesc și prigonesc pe creștini, îi mai înșeală și pe aceștia, dar este o mare deosebire între cei credincioși care nu iubesc păcatul și nu se împacă cu el deloc și între necredincioșii care fac păcatele cu plăcere. Toți care iubesc păcatele cele de moarte, patimile: beția, curvia, invidia, dușmănia, răutatea, uciderea, sunt prietenii necuratului. Ia să se lase omul de ele și să vadă, cum a stricat prietenia cu el, câte rele încep să i se întâmple. Dumnezeu îngăduie să vină acestea pe capul omului ca el să mai ispășească din păcate, că a avut prietenie cu diavolul.

Așa se întâmplă între oameni ca și între animale. O oaie dacă o bagi în noroi, caută în toate părțile să fugă, să scape de acolo; porumbelul când se murdărește, aleargă repede la apă și se spală, nu poate suferi necurăția. Dar porcul când ajunge în noroi, se tăvălește și se lăfăiește în el cu plăcere, aceasta e lumea lui. Și omul credincios are clipe de cădere și se murdărește câteodată, dar el aleargă repede ca porumbelul să se spele prin pocăință cu lacrimi, cu spovedanie și să se sfințească prin Sfânta Împărtășanie.

Dar când cade necredinciosul, el se simte bine în mocirlă, în păcate și nu-i vine să mai plece din ele; de aceea se duc la iad într-un număr foarte mare. Spun sfintele cărți că unui episcop i s-a arătat un suflet din iad și l-a întrebat: ?Prea sfințite mai sunt oameni pe pământ?? El crezuse că toată lumea de pe pământ s-a dus acolo în temnițele iadului, din cauza mulțimii pe care a văzut-o venind.

Să căutăm să ne luptăm împotriva duhurilor necurate, ca să nu ajungem în iad. Să luăm armele Duhului Sfânt pe care ni le recomandă Sfânta Biserică. Dacă vrem să biruim, să nu mai băătorim calea ce duce la iad, să nu mai mergem în locurile unde sunt adunate toate duhurile necurate. Să înlăturăm toate cauzele care ne duc la prăpastie, la păcat.

Sfânta Evanghелиe de astăzi ne mai spune că oamenii din Gadara au venit repede să audă cele povestite de păzitorii porcilor. Păzitorii porcilor închipuie pe acei ticăloși care părăsc pe credincioși; aceștia, cum ai părăsit porcii lor, cum te-ai lepădat de unele păcate și te-ai întors la Dumnezeu, încep să bată toba că te-ai pocăit, că te-ai rătăcit, că ai înnebunit, că ți-ai pus țolul pe cap; că dacă o ții așa cu Biserica și cu credința nu te mai măriți niciodată. Ei urlă ca niște îndrăciți, dar cei credincioși nici nu-i aud, ei se bucură că și-au înecat porcii păcatelor prin pocăință și s-au îndreptat, s-au alipit de Stăpânul Hristos, s-au împrietenit cu cerul și cu îngerii, au devenit adevărați fii ai lui Dumnezeu și ai Bisericii.

Lumea din Gadara închipuie lumea necredincioasă, materialistă, lacomă și avară unită cu păzitorii porcilor. Lumea cu păzitorii porcilor alungă pe Domnul Hristos din ținutul lor. Lumea în care locuiesc duhurile necurate nu poate să sufere învățătura Domnului Hristos. Cei ce caută mai serios să urmeze calea cea adevărată sunt alungați dintre ei, dușmăniți și prigoniți, așa cum a fost și Domnul nostru Iisus.

Spune Sfânta Evanghelie că toată lumea care venise acolo să vadă cele întâmplătoare l-a rugat pe Domnul Iisus Hristos să plece de la ei, căci îi cuprinsese frică mare. Dar ce fel de frică aveau oamenii aceștia? Cred că o frică precum a unor necredincioși care atunci când aud tunete, trăsnete și văd fulgere, fac și ei semnul Sfintei Cruci și zic: ?Doamne, apără-ne, scapă-ne, păzește-ne, Doamne!?, pe moment, dar nu recunosc puterea lui Dumnezeu cât este de mare și nu pot să se întoarcă la El, să se smerească și să vină la credință, la Biserică, la mântuire.

Mai sunt unii creștini care, dacă le merg treburile bine, mai vin și ei pe la Biserică, mai aprind o lumânare, două, măcar la Paști și la Crăciun; mai fac o rugăciune acasă înaintea icoanelor; dar dacă dau de o pagubă, sunt în stare să hulească pe Dumnezeu în chipul cel mai barbar și josnic revoltându-se împotriva lui Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat cu niște grădinari din apropierea Bucureștiului acum câțiva ani. Era timpul când trebuiau să culeagă roșiile și celelalte legume din grădină. Fiecare își făcuse socoteala că vor câștiga sume mari de bani, că-și vor construi case, își vor cumpăra mașini și fel de fel de planuri pământești. Dar tocmai când trebuia să le culeagă și să le ducă la vânzare, le-a bătut Dumnezeu cu grindină, o piatră așa de mare, că n-a rămas mai nimic din grădinile lor. Le-a risipit toate planurile lor; dar ei, în loc să se smerească, să ceară iertare și să judece drept, să-și aducă aminte de toate duminicile și sărbătorile lui Dumnezeu în care au muncit, atât de răi au fost, că și-au scos icoanele din casă în mijlocul curții și le-au dat foc.

Iată îndrăciți, iată răutate, îndrăcire din lăcomie. Dumnezeu le-a arătat că fără El nu pot face nimic. În orice stare pământească va fi omul, când Dumnezeu vrea să-l dărâme îl coboară până în adâncul iadului. Într-o mare rătăcire și necredință au ajuns și țărani noștri creștini, au părăsit bisericile, se dușmănesc, se părăsc, se omoară, s-au luat la întrecere în modă cu orașenii. Nu le mai trebuie credința și biserica, mor îmbătrâniți de zile, nespovediți și neîmpărtășiți. Ei, care erau primii la Biserică duminica, au ajuns să se mai ducă o dată, de două ori pe an.

Să nu ne înșelăm, creștinilor, și să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului: ?Că nu oricine îmi va zice Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care va face voia Tatălui Meu?. Creștinii de astăzi nu se mai cunosc dintre cei ce s-au lepădat pentru că fac aceleași păcate, păcate păgânești, vrednice de condamnat. Când cei credincioși erau pe patul morții, spovediți și împărtășiți, veneau la ei Domnul Hristos, sfinții îngeri, sfinții patronii lor și ei își dădeau sufletul în mâinile lui Dumnezeu, pentru că și în viață au fost cu Dumnezeu, mureau zămbind. Necredincioșii însă pe patul morții răcnesc, spun fel de fel de cuvinte de se îngrozesc cei din jurul lor.

Am cunoscut o doamnă care toată viața a râs de cei credincioși; când să iasă sufletul s-a umplut casa de duhuri necurate, a început să țipe îngrozitor și să spună că au venit dracii să o ia. Cei de față au fugit sperându-se foarte tare, rămânând numai cu soțul ei striga disperată: ?Ține, Nicule, patul, ține patul că au venit să mă ia!? Grozave sunt clipele morții pentru cei necredincioși, dar mai grozave sunt chinurile iadului care îi așteaptă pe cei care pleacă nepregătiți.

Să ne trezim, frați creștini, să ne trezim până nu este prea târziu, să mai facem ceva pentru suflet. Să ne trezim căci fiecare vom da răspuns pentru faptele noastre. Să facem numai bine pe lumea aceasta, aproapelui nostru, să fim blânzi, fără răutate, fără vicleșug. Să fim plini de milă ca să semănăm și noi cu sfinții care s-au mântuit și toți creștinii adevărați, căci aceștia nu știau cum să-și facă mai bine unii altora.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru cel prea bun și milostiv, îți mulțumim cu adâncă recunoștință pentru toate binefacerile Tale, îți mulțumim că ne-ai

tămăduit sufletul de vrăjmașii noștri demoni, îți mulțumim pentru Harul Tău care L-ai vărsat peste noi din belșug. Tămăduiește, Doamne, pe toți cei ce n-au ajuns să Te cunoască până în clipele acestea, alungă toate duhurile necurate, îneacă toți porcii păcatelor și fă ca toți să Te slăvim cu o inimă și un gând, pe Tine Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.

07@ Predică din Duminica a VI-a după Rusalii (vindecarea slăbănogului cu patul)

Despre slăbănogirea sufletească

... Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale! (Matei, IX, 2)

Frați creștini,

Nemărginita bunătate a lui Dumnezeu o putem cunoaște și din minunea de care ne vorbește Sf. Evanghelie de astăzi. Un nenorocit zăcea de mult timp pe un pat, lipsit de toate bucuriile vieții. Uda în fiecare zi patul cu lacrimile sale și era străin de fericirea pe care o gustau cei din jurul cărora trăia. Locul său se părea că este printre cei ce se coboară în mormânt. Singurul lucru ce-i rămăsese era o credință fără margini. El cere să fie dus cu patul său înaintea dumnezeiescului om - Iisus Hristos.

Paralizia acestui om era urmarea unei purtări rele în viață. Cunoștința era încărcată de multe greșeli, dar credința bolnavului, lacrimile și umilința sa au mișcat inima bunului Învățător. El se plecă asupra bolnavului și-i zise: "Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!" În acest moment toate greșelile lui i s-au șters iar sufletul s-a făcut curat.

În această Sf. Evanghelie, Domnul nostru Iisus Hristos ne dă trei dovezi puternice despre dumnezeirea Sa: Întâi, iertând păcatele paralizicului, căci nimeni nu putea să ierte păcatele decât Dumnezeu. Dumnezeu fiind, a putut să zică: "Fiule, iertate sunt păcatele tale!". A doua dovadă este aceea că a descoperit gândurile cele ascunse ale cărturarilor și fariseilor, gândurile rele ce umblau prin capul și inimile lor, pentru care le-a zis: "Pentru ce cugetați cele rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ de a ierta păcatele, a zis slăbănogului: "Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa."

Mare mirare a cuprins pe toți câți au văzut și slăveau pe Dumnezeu, că a dat putere oamenilor să facă asemenea minuni. Iată ce minte îngustă, sărmanii de ei, căci era Dumnezeu cu ei și nu-L cunoșteau, Îl socoteau numai om. De aceea, spune Sf. Carte că-L laudau pe Dumnezeu că a dat putere oamenilor să facă asemenea minuni. A treia dovadă a fost aceea că Mântuitorul l-a vindecat pe slăbănog numai cu cuvântul. Cine putea să facă o asemenea minune numai cu cuvântul dacă nu Dumnezeu! Să ne silim să înțelegem și să slăvim din adâncul sufletului, recunoscând și noi pe Domnul nostru Iisus Hristos ca Dumnezeu cel Atotputernic și Mântuitorul sufletelor noastre. Era spre sfârșitul primului an de propovăduire al Mântuitorului. După ce învățase și făcuse multe minuni în Galileea, Iisus s-a dus într-un loc pustiu spre răsărit la lacul Ghenisaret și a stat puțin acolo retras, iar după aceea, venind în Capernaum, a izgonit demonii din oameni și a vindecat acolo multe boli ale oamenilor.

Peste tot pe unde umbla, mișca sufletele lor și nu se vorbea decât de Făcătorul de minuni, de Profetul cel Sfânt, Iisus. Și, într-adevăr, El nu arată privirii lor decât curățenie și lepădare de sine, facere de bine și bunătate. Iisus era Doctorul cel mare, mai învățat decât doctorii, mai cunoscător decât toți învățații, mai puternic decât toți profeții. Nici Ilie, nici Moise n-au vorbit cu atâta autoritate și n-au poruncit cu așa stăpânire naturii duhovnicești și trupești.

Iisus, Domnul nostru, era bun și blând și compătimitor către toți și îndeosebi către cei bolnavi. Niciodată nu a jignit pe păcătosul căruia îi părea rău de păcatele lui. Cu copiii se purta blând ca o mamă, îi strângea în brațele Sale și-i mângâia cu binecuvântări. Astfel era atmosfera dintre popor și Blândul Iisus.

Când Domnul a venit în cetatea Sa, Capernanum, în câteva ceasuri întregul popor era în picioare. Străzile se umplură de lume care se îndrepta către casa lui Simon Petru. Pătrunzând înăuntru, umplu casa și curtea și aștepta cu nerăbdare să audă ceva sau să vadă vreo minune.

Deodată, prin mulțime se făcut un zgomot; erau niște oameni care purtau pe un pat un sărman slăbănog paralizat, ale cărui membre erau înțepenite. Oamenii vroiau cu orice preț să ajungă cu el în fața Mântuitorului Iisus. Bolnavul era vecinul lor, ori prietenul lor sau chiar părintele lor. Dorea să li se dea voie să-l pună la picioarele lui Iisus ca să fie vindecat, dar le era peste putință și descurajați, nu știau cum să-și ajungă scopul. Iisus era în casă, propovăduia și învăța poporul. Casa lui Simon Petru avea un singur etaj. Deasupra, acoperișul era un fel de terasă unde se urca după apusul soarelui să respire un aer curat; la mijloc, era o deschizătură pe unde pătrundea aerul și lumina, iar jos în casă se afla Domnul înconjurat de popor.

În primele locuri ședea oamenii mai importanți, persoane mai de cinste din popor; aceștia erau din secta fariseilor, cărturarilor, învățătorii legii lui Israel. Toți ochii îl priveau pe Iisus și toate urechile îl ascultau. Deodată, se deschide oblonul din tavan și pe această deschizătură coborî un pat susținut de frânghii cu un paralizat pe el înțepenit. A fost coborât și așezat drept la picioarele lui Iisus. Nenorocitul bolnav ridică ochii și, cu o privire rugătoare, cere să fie vindecat. Sufletul său, însă, este mai bolnav decât trupul. Conștiința îi pune în față tabloul unei vieți vinovate.

El nu se mai gândește la suferințele trupului său, ci cugetă la necurățiile sufletului său și se căiește cu amar. Când Iisus îi iartă păcatele, tot trupul lui se simți ușurat; era ca și cum ar fi fost slobozit din legătura unui lanț gros de fier. Slăbănogul acesta a avut și el păcatele lui. Poate a trăit în necumpătare, fără post, fără înfrânare de la unele patimi și așa, din cauza unor păcate mari, a căzut sub blestem părintesc și dumnezeiesc.

Așa s-a întâmplat și cu un ticălos care și-a bătut mama, iar aceasta, cu sufletul sfâșiat de durere, cu ochii plini de lacrimi, i-a zis netrebnicului său fiu: "Să fii și tu bătut, maică, de Dumnezeu și să înțelegi și tu cât este de rău să nu asculți și să ridici mâna asupra mamei tale !". Nu după multe zile, l-a ajuns blestemul, l-a ajuns blestemul părintesc și dumnezeiesc, căci deodată s-a îmbolnăvit și pe loc a murit. Acum biata mamă plânge, îl dorește și regretă că l-a ajuns așa de repede blestemul.

Să ne gândim, câte mame nu sunt chinuite, câți părinți nu ajung să blesteme; dar, și fără blestemul lor, să fiți siguri, așa ne spun sfintele cărți, că pe copiii neascultători tot îi ajunge blestemul de sus. Subliniem, că pe copiii neascultători de părinții credincioși, și nu de cei necredincioși care-i duc la rele. Spun acest lucru pentru că, din nefericire, sunt și astfel de părinți; aceștia nu trebuie ascultați.

Sunt multe păcate pe care ajung să le facă mulți oameni, neștiind că sunt așa de mari și le vin asupra lor blesteme dumnezeiești, așa cum s-a întâmplat cu paralizatul din Evanghelia de astăzi. Vedem că, după ce Iisus i-a iertat păcatele, își strânge repede patul și pleacă pe picioarele lui la casa sa.

Minunea aceasta, frați creștini, pe care a văzut-o cu ochii ei o mulțime mare de popor se propovăduiește pe întregul pământ de aproape 2000 de ani. Ea a deschis ochii multora și a făcut să înțeleagă că Iisus, cu adevărat, a fost Dumnezeu întrupat. Numai fariseii și cărturarii au rămas orbi, ca la toate minunile lui Iisus, de altfel, și din cauza invidiei nu a vrut să recunoască în El pe Fiul lui Dumnezeu.

Păcatul mândriei i-a depărtat, ca și pe alții, de-a lungul veacurilor, făcându-i să ajungă departe, chiar cu hule mari împotriva lui Dumnezeu. Este o nebunie - spun Sfinții Părinții - să te duci să plângi mortul altuia și să lași mortul din casa ta neplâns. Ne înspăimântăm și noi când privim printre creștinii noștri și vedem că mulți sunt slăbănogi, paralizați sufletește. Sufletul este paralizat, nu poate să facă voia lui Dumnezeu. Câți oameni sunt, oare, astăzi care umblă cu adevărat pe calea mântuirii? Mulți creștini slăbănogi sufletește sunt disperați de mântuirea lor.

Să luăm aminte, însă, Domnul nostru Iisus Hristos a tămăduit pe slăbănog, i-a întins mâna sa părintească El și astăzi întinde mână de ajutor atâtor slăbănogi disperați, prin Biserica Sa, prin preoții evlavioși, care-i cheamă să vină la Spovedanie, îi cheamă să se tămăduiască de bolile sufletești și trupesti. Dar unde sunt păcătoșii paralizați care să alerge cu credință la Dumnezeu, după exemplul

slăbănogului? Unde sunt și oamenii care să-i ajute pe slăbănogii aceștia și să-i ia cu patul pentru a-i duce înaintea Domnului.

Suntem datori să întindem mâna și să-i salvăm pe unii ca aceștia, și sufletește și trupește. Puțini sunt, însă, creștinii adevărați care-i îndeamnă pe cei care păcătuiesc să vină în brațele lui Iisus, în casa lui Iisus, la picioarele Lui pentru a se tămădui. Cei mai mulți îi trimit pe unii ca aceștia tot la rele, tot la diavol, la vrăji și descânțe.

Dacă vedem pe cineva în primejdia de a se îneca, cerându-ne mână de ajutor, nu este un mare păcat să nu-l ajutăm ca să se salveze? Așa este omenirea în primejdie de a-și îneca sufletul și noi datori suntem să întindem mâna spre a-i salva pe cei ce ne cer ajutor. Dar întreb acum: Nu este o nebunie ca Dumnezeu să-ți întindă mâna ca să te salveze, iar tu să refuzi ajutorul lui? Tocmai acest lucru îl fac cei mai mulți dintre creștinii noștri.

Dumnezeu întinde mâna omului ca să-l scoată din pierzare sufletească și îi dă unuia boală, altuia pagubă, unuia îi trimite moarte în casă, altuia închisoare și, tot așa, îngăduie fel de fel de suferințe, ca omul să se trezească, să se dezmeticească din vraja păcatului și să întindă mâinile către Dumnezeu la rugăciune ca slăbănogul din Evanghelia de astăzi. Și mai întinde Dumnezeu mâna în Biserica Sa, prin mila cea bogată a învățăturilor Sale, prin Sf. Taine care curățesc păcatele, și atunci când întâlnești câte o persoană care te cheamă la biserică, pentru a asculta Cuvântul Adevărului.

Dacă nu iei seama când Dumnezeu îți întinde mâna și nu te lepezi de păcate, poți să pierzi fericita ocazie de a-ți mântui sufletul, căci Dumnezeu s-ar putea să nu te mai cheme niciodată poate să-ți meargă totul bine, să fii sănătos, să ai de toate, dar la urmă te așteaptă focul cel nestins și muncile iadului care se apropie din zi în zi pentru ticăloșiile nespovedite și neoprite. Sunt atâtea case în care este mai mult întuneric decât lumină. Pentru aceasta nu soarele e de vină, ci sunt de vină cei ce au făcut casa în așa fel ca să nu poată primi lumina soarelui.

La fel, sunt atâtea suflete pline de întuneric sufletesc. Pentru aceasta nu poate fi de vină bunul Dumnezeu, ci de vină e omul. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să lumineze tuturor, dar oamenii urăsc lumina și iubesc întunericul, fug de lumină și aleargă la întunericul păcatelor. Iată ce ne spune Sf. Ioan Gură de Aur: "Când pierde cineva un cal, un lucru oarecare sau chiar un câine, cu multă stăruință aleargă în toate părțile să-l găsească. Dar când pierde împărăția lui Dumnezeu, doarme, glumește și râde mai departe."

E de mirare că în treburile lumești cei neglijenți se rușinează întotdeauna atunci când i se atrage atenția; așa se poate întâmpla cu un școlar care nu-și învață lecția, un muncitor care întârzie la servicii, o mamă care nu-și îngrijește copiii, o femeie care nu știe să se îmbrace și așa mai departe. Dar, sunt atâția și atâția cărora li se atrage atenția că-și neglijează mântuirea sufletelor și nu se rușinează nicidecum.

Lumea întreagă pune mai mult preț pe lucrurile acestea trecătoare. Toți se silesc să ajungă să câștige și iar să câștige, să aibă cât mai multe pe lumea aceasta. Și-au umplut casele cu mobilă, și dulapurile cu fel de fel de lucruri, dar pe Dumnezeu nu-L au. Sufletul zace murdar și nespălat, paralizat ca slăbănogul de astăzi și nu se poate ridica din patimi, din păcate grele, ca să poată veni la Dumnezeu.

Este bine, de aceea, să facem ca cei patru bărbați care au purtat în spate pe bietul slăbănog și l-au adus la Iisus; adică să facem tot ce ne stă în putință pentru sufletele slăbănogite și nerecunoscătoare. Să le spunem că nu este altă cale de a se vindeca de toate necazurile vieții și că nu vor afla pace sufletele lor rătăcite până când nu vor ajunge înaintea lui Iisus, așa cum a ajuns slăbănogul de astăzi. Să le spunem că mândria, desfrânarea și beția sunt lucrurile diavolului de care ne-am lepădat la botez atunci când nașii au răspuns în locul nostru că ne lepădăm de satana. Cine nu se leapădă de toate lucrurile diavolului, e tot prieten cu el.

Vrăjitorii, ghicitorii fac lucrurile demonului și de el vor avea parte. Să le spunem că cei ce înjură, cei ce blesteamă sau în orice chip ar huli numele lui Dumnezeu se duc în focul iadului și-i mănâncă tartarul. Cei care dau diavolului au împrumutat gura lui și iadul cu muncile de acolo îi așteaptă pe toți.

Păziți-vă și nu mai ziceți vorba aceasta cu diavolul. Mulți copii, tineri și chiar bătrâni au obiceiul acesta de a da diavolului și mai fac și rugăciuni, iar apoi se miră de ce visează urât, de ce sar din pat, de ce se sperie! Păi, dacă vine urâtul în casă, pentru că tu l-ai chemat cu gura ta, de ce te mai miri că vin toate acestea!? Așadar, nu mai ziceți vorba aceasta urâtă, nu-i mai dați pe cei din jurul vostru lui, dați-i lui Dumnezeu. Luptați-vă și nu mai ziceți, căci nu se poate și cu rugăciunea și cu blestemul.

Ce este mai dureros este faptul că auzim cu urechile noastre și vedem cu ochii noștri, zi de zi, cum mulți copii sunt în mare neascultare de părinți și sunt gata să îplinească ce spunea odinioară Sf. Apostol Pavel: "... că, în zilele din urmă, copiii vor fi neascultători de părinții lor; cei care locuiesc cu părinții în casă nu vor să facă ce li se spune și fac numai ce vor ei. Când îi întreabă cineva, răspund obraznic, se irită, se ceartă, strigă la mama și la tata... pretind ca ei să fie ascultați și să li se facă voia lor.

Mii și mii de părinți pot mărturisi cu durere această împlinire a Scripturii. E trist, dar adevărat. Nici puii fiarelor sălbatice nu se poartă cu părinții lor așa cum fac unii tineri care se îmbată și-și bat părinții, fură, desfrânează, părăsesc casa și ajung în pușcării. Părinții plătesc amenzi și, de pe urma lor, au parte numai de zile grele și pe mulți îi auzi că nu mai pot suferi. Acești tineri au sufletul zdrențuit de păcate pentru că sunt făcuți la întuneric, adică din părinți necununați la biserică, sunt zămisliți în posturi și sărbători, în cântece și beții.

Aceștia sunt rodurile neascultării de Dumnezeu, a părinților care își iau plata vremelnic, dar și veșnic, dacă nu se pocăiesc. Așa ajung acești copii rătăciți, care părăsesc casa părintească, și ajung netunși, murdari, îmbrăcați în zdrențe, căutându-și hrana în lăzile cu gunoi, ca fiul cel pierdut. Sunt leneși și rebeli față de autorități și față de orice bună rânduială. Unii au devenit alcoolici, alții drogați, unii maniaci, anormali, hoți, criminali și nu puțini s-au sinucis.

În tot pământul, satana a reușit să-i tulbure și să facă din ei niște sclavi ai păcatului, ai patimilor, ai iadului. La unul din festivalele trecute, într-o țară îndepărtată, s-au adunat acolo vreo 400 000 de tineri, pe un teren de 600 de hectare. După două zile de ploaie - căci a plouat mult - s-a desfundat terenul acela și a devenit o băltoacă de noroi. Toți umblau prin mocirla aceea cu trupul și sufletul excitați de droguri și de ritmul muzicii nervoase; umblau goi și trăiau în desfrâu deschis ca vitele în turmă. Cum s-a întins peste tot această molimă! Se mai pot numi aceștia oameni, au ei vreo cultură?

Mulți au învățat carte și tot se pretindeau oameni civilizați. Ce fel de civilizație mai este aceasta! Cauzele sunt multiple, dar una se impune subliniată, și anume aceea că tineretului i s-a luat ceea ce îi este mai necesar, adică învățătura lui Hristos, care e Lumina lumii. Fără Domnul Hristos nimeni nu se poate mântui, nimeni nu se poate lăsa de păcate. Numai El este cel care ne dă putere și ne întărește ca să ne izbăvim. De aceea, trebuie să venim la El, aici, acasă la El, în biserică.

Tinerii de care am vorbit mai sus, dacă nu au venit la biserică, nu au avut să audă de Dumnezeu și așa au căzut în primejdia păcatelor. Dacă peste tot i s-a spus că omul se trage din animal, de ce să nu trăiască și el ca animalele? Acestea nu sunt vorbe goale, sunt realități triste care au frânt inimile multor părinți. Vai de părinții care au astfel de copii! Vai de ei, și pe aici și pe dincolo! De aceea, copii, veniți la Dumnezeu, veniți la picioarele lui Iisus și El vă va dăruia tot ceea ce este de folos sufletului și trupului.

Nu refuzați mâna care stă întinsă gata să vă scape de la înec! Întindeți mâna și strigați, din adâncul sufletului, ca să fiți scăpați de atâtea patimi urâte care vă copleșesc sufletul; căci păcatele acestea paralizează sufletul și trupul mai rău ca pe slăbănogul din Evanghelia de astăzi. Dar, pentru ca să știți ce să faceți și cum să purtați dușmănie păcatului, punând frâu în gură acestui animal neînfrânat care este trupul, ascultați o istorioară:

Turcii au cucerit Constantinopolul și au luat în robie, printre altele, și pe Irina, o femeie foarte frumoasă, de bun neam, dar desfrânată. Ostașii lui Mahomed au hotărât să o ducă împăratului lor. Cum a văzut-o Mahomed, așa de mult s-a îndrăgostit de ea, încât tiranul și-a potolit mânia și, lăsând armele, a devenit robul roabei Irina. Și-a pierdut mințile și nu mai avea altă grijă decât să-și mulțumească trupul

cu dragostea ei. Dar, după cum cele mai mici fapte ale împăraților sunt vădite în ochii poporului și judecate, așa au început ostașii să cârtească pe ascuns și chiar să vorbească pe față de rău pe împăratul lor. Tuturor le părea rău, pentru că vedeau pe viteazul și biruitorul lor împărat cum este stăpânit de frumusețea unei femei.

Împăratul ia cunoștință de această stare de lucruri, stă și socotește, iar frământarea lui este un groaznic proces de conștiință. Se războiește în trupul lui patima cu mărirea lui împărătească. Cum - zice el - să mă mai numesc eu împăratul Constantinopolului, dacă am ajuns stăpânit de o femeie? Dar, tot el, își zice în sine: da, dar frumusețea Irinei face cât o împărăție. Judecata poporului mă coboară, dar și dragostea Irinei îmi rănește inima. Dacă o țin lângă mine, toată mărirea și strălucirea armelor mele le-am pierdut, dacă o părăsesc, pierd plăcerea și dragostea mea. Ce să fac? Să stau să mai dezleg nodul? Nu, nu mai pierd nici o clipă, sabia, sabia - a zis în cugetul său împăratul și, îndată, se scoală, aleargă, o găsește pe Irina, se uită la ea și o înjunghie cu sabia.

Irina nu se aștepta la o nenorocire ca aceasta. Împăratul se întoarce; îi citeai pe față mânia și durerea. Apoi a zis: "De n-aș fi făcut așa, niciodată nu m-aș fi izbăvit. Să învețe de la mine tot poporul, toată lumea, căci cu vitejia cu care biruiesc cetățile, cu aceeași vitejie îmi biruiesc și patimile. Eu sunt împăratul Constantinopolului."

Iată, frați creștini, cum a procedat acest împărat, căruia legea lui îi dădea voie să aibă femei câte ar fi poftit. Dar, ca să scape de vorba lumii, să-și păstreze prestigiul, s-a hotărât într-o zi să termine cu pofta trupului și să lupte împotriva patimilor ce-l stăpâneau. Dar tu, frate creștine, tu ești creștin și ai o lege care nu-ți permite decât o singură femeie, pe care ți-o dă biserica și Dumnezeu. Un creștin trebuie să fugă nu numai de vorba lumii, dar și de muncile iadului; creștinul trebuie să-și păzească sufletul și trupul curat și să nădăjduiască în împărăția cerului.

Pe toți cei desfrânați, pe cei ce trăiesc fără cununii, duhovnicii îi muștră, lumea îi vorbește de rău și ajung de râsul demonilor. De tine, frate creștine, care trăiești astfel, Biserica se scârbește și nu-ți dă să te împărtășești cu Sf. Taine. Îngerul păzitor stă trist și te-a părăsit, este scârbit de nelegiuirile și murdăriile tale. Duhurile își fac culcuș în inima ta. Visele rele te muncesc și nu poți dormi, sări din pat, strigi, și nu știi ce-ți lipsește. Diavolul îți dă târcoale în orice clipă, iadul te așteaptă în orice clipă ca să te înghită, iar tu încă mai aștepti, te îndoiești și nu știi ce să faci ca să te îndreptezi. Amâni mereu pocăința, spovedania și cununia și, așa, te duce ucigașul până când nu vei mai putea să mai faci nimic.

Dacă faci mereu asemenea socoteli și stai pe gânduri, niciodată nu ai să dezlegi nodul, n-ai să te lași de patima aceea care te ține legat: fie beția, fie fumatul, fie desfrânarea și așa mai departe. Astăzi se ivește o piedică, mâine alta, și tot așa diavolul strânge mereu nodul ca să nu poți niciodată să-l dezlegi. Hotărăște-te, frate creștine, chiar în clipa aceasta. Hotărăște-te, soră și frate creștine, și zi din adâncul sufletului:

- Vreau să mă îndrept, vreau să mă despart de desfrânare, de mândrie, de beție și zavistie, vreau să mă spovedesc curat de păcatele mele și să mă lepăd de toate lucrurile diavolului. Vreau să mă împreunez cu Hristos și să nu mai lipsesc duminica de la biserica Lui. Vreau să am pe Dumnezeu de părinte ceresc. Vreau să nu mai pierd vremea și să nu mai amân de azi pe mâine, căci poate este ceasul din urmă.

Pune mâna pe sabia aceasta a cuvântului lui Dumnezeu și taie fără milă tot putregaiul, roagă-te cu foc și cu lacrimi, roagă-te, cazi în genunchi la picioarele lui Iisus și scoate din suflet și din trup toată patima și răutatea. Nimeni să nu mai pornească la drum cu diavolul. Ține minte că va veni vremea odată, când vor vrea să se îndrepte, prin pocăință, și aceia care nu vor, dar nu vor mai putea. Vei vrea atunci, când vei ajunge cu gura încleștată și nu vei mai putea spune un cuvânt, atunci când vei ajunge paralizat, când alții vor trebui să-și facă milă de tine și să te îngrijească. Vei vrea atunci, dar va fi prea târziu.

Treziți-vă, fraților, haideți să mergem la Iisus, iată-L, ne așteaptă cu brațele deschise să ne ierte păcatele, să ne primească pe toți, să ne facă fii și părtași ai Împărăției cerurilor. Lepădați-vă de toate lucrurile diavolilor, căci acestea sunt cauza bolilor sufletești și trupesti. Cine vrea să se tămăduiască cu adevărat, să observe ce piedici îi stau în cale, ce patimă îl ține legat și să se

lepede cu desăvârșire până nu e prea târziu. Nu mai avem timp de pierdut. Acela care mai pierde timpul nu are minte sănătoasă, e paralizat sufletește și vai de trupul și de sufletul lui.

Acela care n-a înțeles și nu poate să înțeleagă lucrurile acestea va avea mult de suferit. Nu mai e timp, răscumpărați vremea, ați pierdut destul timp, destui ani. Câte nopți la baluri, la chefuri, la petreceri! Câte metanii ați fi putut face într-o noapte jucată la petreceri. Ia, vedeți, câte ați făcut pentru diavol și câte ați făcut pentru Dumnezeu, pentru suflet. Noi avem nevoie de Dumnezeu, avem nevoie de iertarea Lui, de mila Lui, de bunătatea Lui și pe aici, dar mai ales când va veni ziua de din urmă, ziua judecății, când va trebui să dăm seama de toate câte am făcut.

Să ne trezim, nu avem vreme de pierdut. Stăpânul e la ușă, gata să ne cheme pe toți cei ce am înțeles. Să înțeleagă orice suflet că e gata plecarea și să-L rugăm, mai înainte de a veni ziua aceea, pentru iertarea păcatelor, așa ca slăbănogul din Evanghelia de astăzi.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule care ai făcut pe om, Tu știi neputințele noastre, slăbănogirea sufletului și al trupului nostru. Vindecă Tu cu mila Ta și cu puterea Ta dumnezeiască pe toți ce cei iau hotărâri temeinice de a urma Calea Ta, de a se lepăda de păcate și fă-ne pe toți fiii Împărăției Tale. Zi-ne, Doamne, ca slăbănogului din Sf. Evanghelie de astăzi: "Fiilor, iertate sunt păcatele voastre, mergeți cu pace la casele voastre". Amin.

08@ Predică din Duminica a VII-a după Rusalii (despre clewetire)

Despre clewetire

Și fiind scos demonul, mutul a grăit! (Matei IX, 33)

Frați creștini,

Doi orbi și un mut îndrăcit, spune Sf. Evanghelie de astăzi, au fost vindecați de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Cei doi orbi strigau în urma lui și ziceau: ?Miluiește-ne pe noi, Fiul lui David!" Iisus le-a zis: ?Credeți că pot să fac Eu aceasta? Da, Doamne!" ? au răspuns ei. Iisus S-a atins de ochii lor și le-a zis: ?După credința voastră, fie vouă!". Îndată li s-au deschis ochii.

Încă o dată auzim de o credință puternică și neclintită la acești doi orbi, întocmai ca la sutașul cu sluga bolnavă sau ca la femeia cananeeancă. Credința acestor doi orbi a fost mare, fără îndoială, și din adâncul sufletului. De aceea, s-au tămădui pe loc de la Doctorul Cel Mare, Iisus Hristos. Cei doi orbi, în înțelese duhovnicesc, închipuie sufletul și trupul. Fericit este creștinul care crede cu toată ființa sufletului și a trupului în Dumnezeu și în existența lucrurilor nevăzute și nefericit este omul chiar în lumea aceasta, care nu poate să creadă în Dumnezeu și în existența vieții veșnice; căci astfel de om este ca un orb pe care îl conduce un alt orb, și așa cad amândoi în prăpastie.

Când mintea omului este întunecată și tot trupul lui pățimaș, vai de sufletul acela. Când sufletul este condus de trup pățimaș și orbit de pofte și păcate, cad amândoi în prăpastia iadului. Dacă cei doi orbi n-ar fi crezut amândoi, nu s-ar fi vindecat, sau s-ar fi vindecat numai cel ce a crezut nestrămutat.

Când omul este orbit la suflet și la trup de fel de fel de păcate, un astfel de om este un sclav al păcatului, pe care-l auzi gemând sub greutatea patimilor. Tot trupul și sufletul lui este legat în lanțuri și nu poate să facă nici o mișcare spre bine. De aceea, îi vedem și auzim pe mulți zicând că au încercat, dar nu pot să se lase de păcate, de băutură, de femei, de jocuri, de înjurat și drăcuit și de multe alte patimi.

Un astfel de om nu poate spune un cuvânt despre Dumnezeu, el nu poate face nici cea mai mică rugăciune. Este mut, fiindcă demonii îl stăpânesc. Sunt mulți care au îmbătrânit și nu știu nici rugăciunea domnească pe care ne-a lăsat-o însuși Domnul Hristos ? Tatăl nostru. Un astfel de om, care nu știe această rugăciune, este mut și nu-și poate deschide gura să-I cânte lui Dumnezeu și să-I mulțumească pentru binefacerile Lui.

Un astfel de om este un mut, întocmai ca cel din Evanghelia de astăzi, și nu se va lumina, nu va putea vorbi și cânta lui Dumnezeu până nu vor ieși demonii patimilor din el. Mulți au îmbătrânit și, odată cu ei, au îmbătrânit și demonii patimilor și ai păcatelor cu ei. O viață întreagă au hrănit ei acești demoni cu poftele și păcatele iar acum le e greu să se lase de ei.

Iisus Hristos, prin puterea Sa dumnezeiască, a dezlegat limba unui mut și l-a făcut să poată vorbi. Dar, zadarnic voia El să închidă gurile celor doi orbi, căci aceștia răspândiră vestirea vindecării lor, în tot ținutul acela. Ei făceau însă un lucru bun, căci vesteau minunea vindecării lor de către Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu. Pentru această recunoștință a lor și-au mântuit sufletul, pentru că au făcut ceea ce trebuia făcut.

Așa ar trebui să facem și noi, pentru multele binefaceri pe care le primim de la Dumnezeu. Majoritatea creștinilor, însă, mai ales femeile, nu au nici o dezvinovățire atunci când nu-și înfrânează gura, dând la iveală și vorbind despre metehnele semenilor lor, ca să le strice bunul nume. Acest obicei urât este păcatul clewetirii, despre care vom vorbi astăzi.

De mare trebuință este să ne oprim asupra acestui păcat, pentru că clewetirea este năravul cel mai des întâlnit în lumea noastră. Acest păcat iese din gura oamenilor păcătoși ca un focar de infecție pentru suflet și trup. Știm că nu toată lumea fură sau desfrânează dar, credem, că nu greșim dacă spunem că aproape toți

clevetesc. Mari și mici, bărbați și femei, la sate și la orașe, aproape toți vorbesc de rău pe alții, toți clevetesc.

Clevetirea crește ca o buruiană, năravul acesta este atât de primejdios, fiindcă în ochii lumii pare a fi cel mai ușor păcat. Ascultați, însă, câte urmări nenorocite are acest păcat. A cleveti, a defăima sau a ponegri înseamnă a te face judecător fratelui tău, aproapei tale.

Dând în vileag scăderile aproapelui, murdărindu-i numele bun, osândindu-l, din ură sau din simplă plăcere, clevetitorul se otrăvește singur. El nu face altceva decât să spună ce a auzit de la alt clevetitor, cu născociri, exagerări sau adevăruri spuse numai pe jumătate, minciuni, șoptiri spurcate la ureche și așa mai departe. Aceasta este meseria clevetitorului, ca și a diavolului, că și diavolul clevetește și părăște pe toți creștinii la Dumnezeu, așa după cum spune Sf. Scriptură.

După ce ne învață el, spurcatul, să facem toate relele, ne prinde și scrie în cărțile lui păcatele și răutățile pe care tot el ne-a învățat să le facem și, apoi, dă fuga la Dumnezeu și ne părăște. Așa și clevetitorul. Când defăimăm pe cineva, nu ni se pare că facem vreun rău, căci zic unii că fac doar puțin haz ca să treacă timpul și să mai rădă câte puțin. Iată, însă, ce ne spune Sf. Scriptură, care ne arată clar că ne înșelăm cumplit. Dușmanii proorocului Ieremia, citim în Vechiul Testament, se sfătuiau împotriva lui, zicând: ?Haideți să-l ucidem cu vorba!".

În Pildele lui Solomon citim că limba clevetitorului este asemenea unei săgeți sau săbii ascuțite, iar Ap. Iacob spune că limba clevetitorului este plină de otravă de moarte. Într-adevăr, ca niște săbii sunt limbile cele învenitate ale clevetitorilor.

Cine ar putea spune câte nenorociri, câte certuri și mâнии, câtă tulburare între oameni, câtă vrajbă și dușmănie între vecini, între soți, între prieteni și copii, între maici și surori, între preoți și credincioși, câte divorțuri și câtă suferință după acest păcat al clevetirii?! Ba, chiar mai mult, câtă lume nu s-a certat și nu s-a omorât tot din cauza acestui păcat. O femeie bătrână, bătută și alungată de acasă, spunea cu șiroaie de lacrimi că bărbatul ei procedează astfel, că i-a spus lui cineva că ea ar fi greșit cu cineva la tinerețe.

Vedeți, după atâția ani de căsnicie, tocmai acum s-a găsit o gură clevetitoare ca să le strice pacea și liniștea la bătrânețe. Dar, femeia aceasta plătea acum, la bătrânețe, păcatul clevetirii făcut de ea la tinerețe, căci întocmai părăse și ea pe o vecină a ei la bărbatul acesteia că îl înșeală, din care cauză aceia se certau și au ajuns, până la urmă, la divorț. Iată, deci, să nu ne jucăm cu păcatul clevetirii, căci vedem cum a plătit această femeie cât de târziu, tocmai la bătrânețe. De aceea, și dracii au așezat acest păcat, al clevetirii, la prima vamă.

Știți că sunt 24 de vămi în văzduh; la prima vamă sunt opriți clevetitoii și bârfitorii, toți vorbitorii de rău. Aici sunt întrebați de toate vorbele putrede, de toate bârfele și, dacă cineva ar ascunde ceva, le arată scris în catastifele lor, chiar și ora când le-au făcut, căci diavolii scriu imediat ce ne-a ieșit din gură, vorba grăită de rău. Iată de ce Cartea Sfântă nu ne dă voie să facem nici glume, pentru că nici acestea nu sunt bune.

Ascultați acum câte rele și câte nenorociri pot ieși din păcatul acesta al clevetirii. Prin acest păcat poți răpi cinstea omului, poți băga pe cineva la pușcărie sau poți lua viața cuiva. Mulți, din cauza păcatului clevetirii, a bârâciunilor, au fost dați afară din servicii sau din vreo funcție oarecare. Multe femei cinstite au ajuns la depărțire cu soții lor, fiindcă cumnatele sau rudele au clevetit-o la bărbat, spunând că nu e bună de nimic și s-o lase. Așa ajung copiii pe drumuri, plângând amărâți din cauza acestui păcat. Mulți clevetitori vorbesc de rău pe ucenicii Domnului, pe preoți, pe propovăduitorii care vestesc Cuvântul Adevărului.

Aproape toți au suferit mult de pe urma acestui păcat, așa cum am văzut că au suferit Sf. Apostoli și, îndeosebi, Sf. Ap. Pavel. Un adevărat dezastru sufletesc fac clevetitorii în ogorul Domnului, iar diavolul culege mari și bogate roade. Exemple avem destule din Sf. Scriptură și din Viețile sfinților. Sf. Apostoli erau clevetiți de păgâni la împărații acestora de pe vremea aceea, căroră le spuneau că răzvrătesc poporul și învață lumea o religie care lucrează contra legilor împărătești.

Majoritatea creștinilor care făceau minuni erau pârați la mai-marii cetăților că săvârșesc aceste minuni prin vrăjitorii, și nu cu ajutorul lui Dumnezeu. Așa am văzut în Sf. Evanghelie de astăzi că poporul se mira de aceste minuni pe care le

făcea Iisus, iar cărturarii și fariseii ziceau că chiar cu domnul demonilor scoate pe demoni. Hulă grozavă împotriva lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, hulă fără de iertare, de aceea nu au putut să primească iertare și se află în fundul iadului toți acei clevetitori și bârfitori.

În vremea Sf. Apostoli vedem cum clevetitorii erau crezuți de toată lumea, iar creștinii nu numai că nu era crezuți, ci erau dați la chinuri îngrozitoare. O mulțime de clevetitori avea și Sf. Ap. Pavel, care vorbea urât la adresa lui, aducându-i calomnii grozave, ca nimeni să nu-l mai creadă niciodată. Aceasta s-a întâmplat multor vestitori ai Evangheliei, căci vorbele pline de veninul urii îndreptate împotriva lor îi făcea pe mulți să se clatine din credință și chiar să cadă pentru totdeauna în pierzare sufletească.

Sunt atâtea guri pornite împotriva adevărului, atâtea guri mincinoase, dar Dumnezeu le-a astupat pe toate, căci mulți s-au îndrăcit, a intrat necuratul în ei și i-a chinuit; aceasta este îngăduit de Dumnezeu ca să plătească cu chinuri grozave și să se mântuiască poate și ei, până la urmă. Diavolul a băgat de seamă că mult câștig îi aduce limba clevetitorului. Să fiți atenți și niciodată să nu dați crezare clevetitorilor, căci mulți și-au pierdut sufletul pentru că au crezut vorbele lor cele măgulitoare. Chiar dacă n-a reușit să dărâme pe cineva, vrăjmașul sufletelor noastre se mulțumește dacă ne-a făcut să ne îndoim în credință și să ne răcim de unele persoane care ne-ar fi putut ajuta. Nu se poate spune prin cuvinte ce grozav este păcatul acesta al clevetirii. Așa după cum ați auzit, că la prima vamă sunt opriți clevetitorii și toți vorbitorii de rău, ascultați acum din Viețile sfinților despre Sf. Cristina fecioara. Această sfântă a murit la 32 de ani, după o viață plină de sfințenie. Când a fost adusă în biserică, ca să i se facă slujba înmormântării, a fost așezată într-un coșciug deschis și un mare număr de credincioși se rugau pentru sufletul ei, așa cum este obiceiul la înmormântare. În timpul cântării ?Cu sfinții odihnește, Hristoase...”, moarta se ridică din sicriu și zbură ca o pasăre spre tavanul bisericii, așezându-se pe un baldachin. Văzând aceasta, lumea a fugit de frică afară, rămânând lângă coșciug numai o soră a ei, mai mare, și preotul. Aceștia au rugat-o pe sfânta Cristina să coboare. Ea ascultă glasul preotului, coborî ca un fulg de zăpadă și, împreună cu sora ei, se duse acasă, unde povesti la toată lumea care se adunase acolo următoarele:

?Când se despărți sufletul meu de trup, fusei înconjurată de o mulțime de îngeri care mă duseră într-un loc întunecos și groaznic. Era acolo mulțime de suflete în chinuri și suferință pe care nici o limbă de om nu le poate descrie cu amănuntul. Pentru cei ce sufereau m-a cuprins mare milă, mai ales când am văzut unele femei de la noi din sat care muriseră de curând și care în viață erau foarte glumețe, râzătoare, bârfitoare și clevetitoare.

Văzându-le în ce stare de plâns se află, am întrebat ce loc este acesta și mi s-a spus că este iadul. Sufletele acelea erau chinuite de demoni în felul următor: pe unele pe agățau de limbi în niște cârlige, ca pe vite la măcelărie, la altele le turnau spurcăciuni în gură, la altele smoală fierbinte și fel de fel de chinuri grozave. Umblau printre ei șerpi mari, se încolăceau pe ei și-i strângeau foarte tare, încât răcneau ca vitele la abator, iar pe gură, din nas și pe urechi le ieșeau viermi.

Nu am mai putut suferi să văd acele chinuri îngrozitoare și am fost dusă imediat înaintea tronului ceresc. Aici am fost întrebată dacă mi-a fost milă de sufletele acelea din iad. Eu am spus cu lacrimi că mi-a fost tare milă și mi s-a spus că mila aceea a fost de la Dumnezeu ca, venind eu în lume, iarăși să mărturisesc și să spun că acolo, în iad, cele mai multe suflete se chinuiesc din cauza limbii neînfrânate.”

Această sfântă a mai trăit 42 de ani printre păcătoși, aici, pe pământ, și cu lacrimi îi învăța pe toți și îi sfătuia să se lase de bârfire, de clevetire și de tot felul de păcate. Ziua îi învăța, iar noaptea fugea spre păduri, în locuri sălbatice, să se roage și să plângă pentru ei. Mulți martori oculari au fost cuprinși de frică, s-au convertit și și-au schimbat viața. Unii s-au retras prin mănăstiri și s-au călugărit, iar alte fete tinere și-au închinat viața lui Dumnezeu păzindu-și fecioria și limba de la clevetiri și bârfiri.

Frate și soră creștină, când ai ceva pe fratele tău mustră-l în față că e mai bine. Dar și mai bine este să urmezi învățătura Domnului Hristos: ?Felul vostru de

vorbire să fie ce este da, da, și ce este nu, nu. Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău." Vorbirea creștinului nu trebuie să fie nici poruncitoare, ca la slugi, nici cu dispreț, nici cu lingușiri măgulitoare, nici cu aroganță. Ci, fiecare să sfătuim pe fratele nostru cu smerenie și cu dragoste, fiindcă păcatele cleветirii și bârfirii ies din mândrie, din invidie, din lene și răutate.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne poruncește zicând: "Feriți-vă să nu defăimați", iar în altă parte zice: "Nu judecați, ca să nu fiți judecați". Undeva, într-o carte numită "Prolog", scrie cum a văzut un sfânt părinte un suflet care a fost dus de îngeri în fața Domnului Hristos. Acesta era plin de tot felul de păcate, dar a fost iertat de Domnul Hristos pentru că nu făcuse niciodată păcatul acesta. De aceea, i-a zis Domnul: "Întrucât n-ai judecat pe nimeni, nici eu nu te judec, așa după cum am spus în Evanghelia Mea; luați-l și-i deschideți porțile raiului".

Tot în acea carte se mai spunea de un suflet care făcuse multe fapte bune: postea, se ruga, făcea închinăciuni, făcea metanii fără număr, dar, ce folos, că nu ținea seama de rugăciunea aceasta scurtă a lui David: "Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușa de îngrădire buzelor mele!" Acest suflet era întotdeauna cu cleветirea în gură bârfea și judeca pe toți, ca și cum numai el era bun pe fața pământului. Când a ajuns în fața judecății, a fost osândit de Domnul Hristos cu cârturarii și fariseii și cu toți cei ce L-au răstignit pe Domnul Hristos.

Să luăm aminte, fiindcă această cădere este mare, să ne vedem de păcate noastre, să smulgem buruienile și spinii din propria noastră grădină să nu purtăm noi grijă de ceea ce se petrece în grădina vecinului, căci Dumnezeu, Care știe inima fiecăruia, va cumpăni drept la ziua judecății. Până atunci suntem cu toții aici, în noaptea acestei vieți, în întunericul cel greu al ispitelor de tot felul. Creștinii noștri au ajuns într-o stare de plâns; se războiesc unii împotriva altora în diferite chipuri. Au făcut limba praștie și aruncă cuvinte grele unii împotriva altora prin cleветire și bârfire.

În războaiele care au trecut s-a întâmplat ca, din cauza întunericului nopții, să se războiască soldații între ei, din diferite unități. Așa a ajuns să se lupte frate cu frate, neștiind, și abia cu răsăritul soarelui ieșea la iveală cumplita greșală. Această întâmplare adevărată are un înțeles adânc sufletesc pentru noi creștinii.

Oare, noi cei de astăzi nu facem tot așa! Nu ne războim unii împotriva altora în noaptea invidiei și a urii de frați? Nu lovesc și nu omoară cu pietre bârfitoare frate pe frate, român pe român, încât străinii râd de noi?! Nici o naționalitate nu este ca noi neunită în credință și dragoste. Situația aceasta se găsește și în familii; vedem părinți care distrug căminul copiilor lor prin fel de fel de vorbe nechibzuite. Nu mai vorbim de războiul crâncen ce se dă între creștini, în toate privințele. Vedem în viața creștinilor noștri de astăzi cum mulți nu se mai țin de neamuri, se urăsc și se dușmănesc, se judecă și ajung la omor.

Abia la sfârșitul vieții va vedea fiecare și vor plânge cu amar cumplitul păcat în care au trăit. Când pe cer va răsări soarele Iisus Hristos și se va face ziuă, atunci în zadar vor mai căuta îndreptare, căci nu vor mai putea face nimic. E momentul cel mai potrivit să lăsăm această armă diabolică a cleветirii, a bârfirii, a vorbelor îndoielnice și să strigăm și noi din întunericul lumii acesteia ca cei doi orbi din Evanghelia de astăzi, zicând: "Miluiește-ne pe noi, Iisuse, Fiul lui David, scapă-ne pe noi de orbirea aceasta sufletească, Fiule al lui Dumnezeu, căci nu mai putem suporta întunericul acestor păcate și luminează-ne ochii sufletului, ca să vedem și noi frumusețea feței Tale, lumina Evangheliei Tale".

Dar, pentru că veni vorba de mutul din care a ieșit demonul, să vorbim acum puțin de gura lumii de astăzi de care se folosește demonii iadului în diferite feluri pentru pierzarea sufletului celor care vor să se întoarcă la Dumnezeu. Dacă cleветitorii deschid cu limba lor ușile iadului și ajung în cele mai cumplite chinuri, nici cei ce ascultă de ei nu au altă soartă, pentru că și ei ajung în același loc de jale și de plâns ? în iad.

Așa cum Lucifer a greșit și a căzut în prăpastia iadului, trăgând după el pe toți îngerii care au ascultat de el, tot așa se întâmplă și cu creștinii noștri, care slujesc păcatul acesta al cleветirii și ascultă de cleветitori. De aceea, este și o vorbă bătrânească, care spune că gura lumii n-o astupă decât pământul. Se observă în

lume că, cu cât unii oameni sunt muți pentru Dumnezeu, pentru biserică și cele sufletești, pe atât sunt de vorbitori, bârfitori și hulitori de aproapele.

De toate acestea spune Sf. Ap. Pavel că vom da seama înaintea lui Dumnezeu. Se povestește într-o carte veche că un tată și cu fiul său se duceau la târg să vândă un măgar. Tatăl și fiul mergeau pe lângă măgar, pe jos, până când s-au întâlnit cu niște oameni care i-au luat în primire zicându-le: ?Ce oameni proști, își rup încălțăminte și picioarele ca să nu strice potcoavele măgarului!"

Atunci, tatăl se suie pe măgar și plecă. Curând se întâlni cu alți călători care îi luară iar cu gura zicându-i: ?Ce tată fără pic de inimă, uite, că nu are milă de copilul lui, îl lasă, sărmanul, să bată drumul pe jos!?. Tatăl coborî și sui pe măgar pe copilul său. Se întâlniră cu alți călători. Văzându-i, aceștia spuseră: ? Poftim! Se mai cheamă aceasta creștere bună? Iată bătrânul merge pe jos iar fiul său călare pe măgar".

Ce-i de făcut, măi, cu oamenii aceștia? ? zise tatăl. Se suiră amândoi pe măgar, cu nădejdea că vor astupa gura lumii. Da, de unde, abia făcură câțiva pași și alți oameni pe care-i întâlniră ziseră: ?Ia, uitați-vă, ce oameni tirani, două matahale de oameni sănătoși merg călare pe un biet măgar."

?Ascultă, măi fiule, zise tatăl, cu oamenii aceștia nu o scoatem la căpătâi. Hai să mai încercăm una?. Coborâră amândoi de pe asin, luară o prăjină de lemn și, legând măgarul de câte două picioare, îl ridicară în spate și porniră cu el la drum. Când se întâlniră cu alți călători, aceștia începură să râdă ca niște nebuni fără să se mai poată opri. Văzând că nu e chip, de supărare, omul nostru a trântit măgarul într-un râu și s-a întors acasă fără el.

Această istorioară ne arată ce pățește omul când se ia după gura lumii. Gura lumii este pusă în slujba diavolului; gura lumii se amestecă și în mântuirea sufletului. Gura lumii e cea dintâi armă pe care o ridică diavolul împotriva mântuirii unui suflet. Îndată ce te lași de răutăți și apuci pe calea Domnului, gura lumii nu te mai scoate din ȋicnit, smintit, habotnic, fanatic, mironosiță, pocăită, sectantă și multe alte vorbe inspirate de duhul cel necurat.

Oriunde se hotărăște un suflet pentru Dumnezeu, acolo aleargă și gura lumii, și te miri de unde scoate atâtea răutăți și de miri și de oameni cât de ușor se lasă convinși de răutățile ce vin din gura lumii. Dar să nu ne mirăm prea mult, pentru că gura lumii, de fapt, e gura diavolului. Oamenii ascultă de gura aceasta mai mult decât de Sf. Biserică, de sfintele cărți, de Sf. Evanghelie, de Cuvântul lui Dumnezeu.

E destul să spună gura lumii despre un preot că a făcut cine știe ce greșeală mică, căci diavolul scoate până la urmă acea mică greșeală într-una vrednică de condamnat la moarte. E de ajuns să se condamne într-o biserică toate păcatele și lucrurile diavolului, că îndată gura lumii spune că acea biserică nu e ortodoxă. Iată, așa au ajuns creștinii noștri de întunecați, mai rău ca orbii din Evanghelia de astăzi. Ei nu văd un păcat în a trăi necununoscut; nu găsesc că e un păcat avorturile, nu găsesc că e un păcat să mergi la vrăjitoare, să te îmbeți sau să fumezi.

Îndeosebi, dacă spui că e păcat să te îmbeți, să fumezi, să te ții de tot felul de petreceri și câte altele, imediat gura lumii spune că aceasta e învățătură sectantă, fiindcă numai sectanții nu se îmbată, nu fumează și nu dansează. Prin urmare, ca să fii creștin ortodox, trebuie neapărat să te ții de aceste păcate.

Așa s-a întâmplat cu un băiat tânăr care, având servicii într-un oraș mare, a apucat pe căi rele, așa cum se întâmplă cu mulți tineri. Băiatul se îmbăta, fuma și injura. Cineva l-a adus la biserică și atât de mult i-a plăcut că s-a hotărât să termine cu toate relele. Dar, într-un concediu, s-a dus câteva zile pe-acasă. Acolo a povestit cu dragoste că el merge la biserică în fiecare duminică, că s-a lăsat de păcate și se simte bine și liniștit. Cum a auzit tatăl lui, i-a spus că s-a rătăcit și că se spânzură dacă el se mai duce la biserică. Băiatul a făcut voia tatălui său și s-a apucat de relele de mai înainte.

Să nu ne mai mirăm, deci, de ce-i bat copiii pe părinți; să nu ne mai mirăm de ce le fac fel de fel de necazuri. Ce merită acest tată? Nu e un ucigaș de copil? Iată de ce ajung copiii în blestem dumnezeiesc! Din cauza acestor părinți întunecați, orbi și rătăciți. Copiii care vin la biserică și învață credința adevărată nu ajung în pușcării, nu fac violuri, nu ajung bolnavi și prăpădiți. Sunt fericiți, au mulțumire sufletească și aduc părinților lor numai bucurii.

Dar iată, frați creștini, de unde pleacă răutățile. Iată care sunt autorii răului, la copii și la tineret. Să nu vă înșelați, căci nu vă spunem din capul nostru. Citiți cărțile bisericii și vedeți cum au trăit adevărații creștini ai Bisericii Ortodoxe.

Soră și frate creștin, dacă vrei să-ți mântuiești sufletul, nu asculta de gura lumii; ai apucat pe calea mântuirii, mergi cu îndrăzneală și cu fruntea sus pe această cale sfântă pe care au mers apostolii, martirii și mucenicii, moșii și strămoșii noștri. Pe aceștia îi fericește Mântuitorul când zice: ?Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigonii și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine!”

Auziți, când trebuie să ne bucurăm; când suntem ocăriți și prigonii, căci atunci îndatorăm pe Dumnezeu să ne plătească, pentru că suferim și noi cum a suferit El. N-ascultați de gura lumii. Ascultând de gura lumii, omul din istorioara de mai sus și-a pierdut măgarul. Ascultând de gura lumii și făcând poftele ei, noi ne pierdem sufletul și trupul. Valoarea unui om se măsoară după voința lui. Voința este făcută de Dumnezeu pentru bine, dar omul nu ia aminte.

Luminarea voinței noastre se face prin studierea și cunoașterea mai bine a datoriilor noastre creștinești. Întărirea voinței se capătă prin practicarea virtuților, a faptelor bune. Cei care cedează patimilor își pierd libertatea, devin niște sclavi ai patimilor, lipsiți de curaj și răbdare. De aceea, Mântuitorul ne recomandă multă răbdare și spune: “Întru răbdarea voastră vă veți mântui sufletele voastre.”

Fără răbdare nu s-a mântuit nimeni. Când ne gândim la mulțimea martirilor, vedem că toți au trecut în veșnicie prin răbdare. De aceea, să ne rugăm și noi lui Dumnezeu să ne întărească în răbdare, în smerenie și ascultare de dreapta credință. Iată, lepădarea de credință e gata. Cartea sfântă spune că imediat după lepădare spune sfârșitul.

Să luăm aminte, așadar, că zadarnic e tot ce am făcut până acum, dacă ne lepădăm de credință. Nu trebuie să facem o lepădare ca a Sf. Ap. Petru; e de ajuns să spui sau să scrii că nu ești creștin sau nu mergi la biserică, și te-ai ars pentru totdeauna. Așa spune Mântuitorul: ?Cine se leapădă de Mine înaintea oamenilor și Eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu!”. Examenul acesta se apropie. Să rugăm pe Dumnezeu cu lacrimi, cu metanii și cu căință tare ca să-l trecem cu bine.

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul minunilor, Cel ce ai luminat ochii orbilor și ai făcut să vadă marea Ta iubire de oameni; deschide și ochii sufletelor noastre ca să putem vedea adevărul învățăturilor Tale. Cel ce ai deschis gura mutului și ai alungat demonul din el, deschide și gurile noastre, spre slava numelui Tău, ca și noi să-ți mulțumim, să-ți cântăm și să Te preaslăvim, să Te mărturisim înaintea oamenilor pe Tine, Stăpânul și Împăratul nostru al creștinilor.

Alungă demonii de la zidirea mâinilor Tale, Doamne, și nu-i lăsa să ne facă să clevetim, să bârfim, să judecăm pe aproapele nostru. Pune, Doamne, pază gurii noastre și ușa de îngrădire împrejurul buzelor noastre. Amin.

090 Predică din Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea Pâinilor - despre Sfânta Împărtașanie)

Despre Sfânta Împărtașanie

... și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. (Matei XIV, 19)

Frați creștini,

Printre multele minuni pe care le-a făcut Mântuitorul, au fost și două mari minuni săvârșite asupra lucrurilor neînsuflețite, ca să arate ucenicilor și lumii întregi că El nu este numai om, ci și Creatorul tuturor lucrurilor și Dumnezeu adevărat. O dovadă despre puterea Sa dumnezeiască este și minunea de care ne vorbește Sf. Evanghelie de astăzi.

Am auzit cum Mântuitorul cu cinci pâini și doi pești a săturat cinci mii de oameni afară de femei și copii. Înmulțirea aceasta a pâinilor a fost tot așa de minunată ca și prefacerea apei în vin la nuna din Cana Galileii, atunci când nuntașii au bău vinul acela minunat și s-au mirat cu toții de bunătatea, dulceața și gustul lui plăcut. La fel s-a întâmplat și aici în pustie, când Mântuitorul a binecuvântat pâinile. Mulțimile s-au minunat de dulceața și bunătatea acestei pâini și, văzând puterea dumnezeiască a lui Iisus, s-au hotărât să-L pună împăratul lor, împăratul lui Israel, fiindcă se îngrijea de nevoile lor și le vindeca toate bolile.

Dar Domnul Iisus le spuse: "Lucrați nu pentru mâncarea care piere ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care Eu voi da, Eu Fiului Omului.? Mulțimea L-a întrebat atunci: "Ce semn faci Tu ca să credem în Tine?? Auziți, văzuseră minunea cu pâinile și totuși Îi cereau semn ca să creadă în El că este Fiul lui Dumnezeu. Le dovedise de multe ori și ei tot nu înțeleseseră.

Dar Domnul Iisus le spuse și ne spune și nouă că El este pâinea cea vie care s-a coborât din cer și că El își va da Trupul Său spre viața lumii și că cine va mânca Trupul Său și va bea Sângele Său va avea viață veșnică. Iisus mai spune: "Cine mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în el; după cum Tatăl care este viu M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine. Așa este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Cine mănâncă pâinea aceasta, Trupul Meu, va trăi în veac.?"

Ni se spune că auzind aceste cuvinte unii din ucenici au zis: "Cuvintele acestea sunt greu de înțeles:?" și de atunci unii L-au părăsit pe Domnul. Discuția aceasta ce s-a făcut atunci, se face și acum și cât va fi veacul acesta, fiindcă oamenii fără credință nu pot înțelege minunile lui Dumnezeu și nu vor cunoaște, spre paguba lor, că se vor duce în osânda veșnică.

Dar noi, pe care ne-a miluit Bunul Dumnezeu ca să putem crede în Iisus Hristos și în cuvintele Lui, să fim cu băgare de seamă ca nu cumva să ne înșele ispititorul și să-L părăsim pe Domnul Hristos. Să zicem și noi ca Sf. Ap. Petru: "Doamne, Tu ai cuvintele vieții veșnice și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.? Astfel, Domnul Iisus, dându-și Trupul și Sângele Său spre viața lumii, nu ni L-a dat ca să-l mâncăm ca pe o bucată de carne și să ne săturăm pântecele, ci spre sfințirea trupurilor și sufletelor noastre, ca în ziua învierii de obște, să ne facem părtași bunurilor cerești. Știind slăbiciunea firii omenești, Dumnezeu ne-a dat să-I mâncăm Trupul și Sângele sub forma pâinii și a vinului. El a ales aceste două materii cu care omul este obișnuit. De aceea, aceste două mari minuni pe care le-a făcut Mântuitorul ? prefacerea apei în vin și înmulțirea pâinilor ? au închipuit minunea minunilor care se săvârșește la Sf. Liturghie în fiecare Duminică și sărbătoare, adică transformarea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos.

Prefacerea apei în vin la nunta din Cana Galileii a fost prima minune pe care a făcut-o Mântuitorul în fața ucenicilor Săi, căci zice Sf. Evanghelie: "Și au crezut într-Însul ucenicii Săi.? Minunea înmulțirii pâinilor a avut loc în al doilea an al

propovăduirii Sale, într-un loc pustiu, de unde nu se putea face rost de nici o pâine.

Pentru aceea, Domnul Iisus Hristos, înainte de a fi răstignit pe cruce pentru păcatele a toată lumea, în seara zilei de joi a înființat această taină mântuitoare a frângerii pâinii spre iertarea păcatelor. Pe când mâncau ? spune Sf. Evanghelie ? Iisus a luat pâine, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o ucenicilor Săi, zicând: "Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu?, apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu l-a dat zicând: "Beți dintru acesta toți, căci acesta este Sângele Meu, al legii celei noi, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor.?"

Observați cum spune cuvântul: acesta este Trupul Meu și acesta este Sângele Meu, nu zice că pâinea închipuie Trupul sau Vinul ? Sângele, ci este însuși Trupul și Sângele Său. Deci, prin rugăciune pâinea și vinul se transformă în Trupul și Sângele Domnului. Despre acest Trup și Sânge ne vorbește Evanghelia de la Ioan cap. VI, când zice: "De nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea sângele Meu, nu veți avea viață în voi; cine va mânca Trupul Meu și va bea sângele Meu, va avea viață veșnică.?"

Este vorba, deci, despre acest trup și sânge transformat prin rugăciune din pâine și vin. Această minune a transformării a făcut-o pentru prima dată chiar Domnul Hristos în prezența apostolilor Săi, pe care Însuși îi împărtășește, iar ei au crezut că este în realitate Trupul și Sângele Domnului Hristos. Domnul Iisus le porunci apoi ucenicilor Săi să continue această transformare a pâinii și vinului în Trupul și Sângele Său, până va veni El a doua oară pe norii cerului.

Această putere dumnezeiască, Domnul Iisus Hristos le-a dat-o imediat după scularea Sa din morți, după ce a înviat chiar în ziua întâi a săptămânii ? duminică seara ? când S-a arătat ucenicilor Săi și le-a zis: "Pace, vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.?" După aceea, a suflat peste ei și le-a zis: "Luați Duh Sfânt, celor ce le veți ierta păcatele, le vor fi iertate și celor ce le veți ține, ținute vor fi.?" Ucenicii au transmis această putere harică altor creștini prin rugăciune și punerea mâinilor, iar acești lucrători ai tainelor lui Hristos pregătesc în altarele bisericilor hrana cea cerească, mâncarea cea sfântă și scumpă ? Trupul și Sângele Domnului ? pentru cei ce vor să se mântuiască.

Mulți necredincioși, între care intră toți sectanții care s-au despărțit de biserică și de dreapta credință ortodoxă spun că doar Sângele lui Iisus Hristos vărsat atunci pe Cruce, când a fost răstignit, ne mântuie sufletele, iar nu Sf. Împărtășanie. Ei spun că Trupul și Sângele Domnului transformat prin darul Duhului Sfânt ce-l au preoții, reprezintă o simplă aducere aminte de patimile și moartea Domnului. Mare rătăcire. Să știți că nu este adevărat.

Trupul și Sângele Domnului, așa cum credem noi ortodocșii, este adevărata taină a Sfintei Biserici. Știm și credem cu toții că Domnul Iisus Hristos și-a vărsat Sângele Său pe Cruce, făcând ispășirea păcatelor lumii, plătind atunci datoria noastră a tuturor înaintea Tatălui ceresc pentru totdeauna. Dar, pentru că oamenii au făcut destule păcate, după ce S-a răstignit Domnul Hristos, și fac mereu este nevoie de o continuă jertfă care se face sub forma pâinii și a vinului prin mâinile preoților Săi, ale ucenicilor Săi, continuându-se, deci, vărsarea Sângelui Său.

Cei care nu mărturisesc acest mare adevăr sunt în rătăcire grozavă care îi va duce în osânda focului veșnic. Mântuitorul a știut că oamenii sunt supuși păcatelor, răutăților. Dacă ar fi fost de ajuns numai jertfa de pe Golgota, atunci de ce a mai făcut Domnul Iisus prima Liturghie după Învierea Sa, căci vedem că a frânt pâinea, a împărtășit chiar El pe apostoli și le-a spus: "Acesta este Trupul Meu și acesta este Sângele Meu, care se frânge și se varsă spre iertarea păcatelor.?"

Domnul îi învață și le spune ca și ei să facă așa mai departe pentru pătimirea Sa până va veni a doua oară. Sf. Apostol Pavel întărește acestea zicând: "Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun, paharul pe care-L binecuvântăm nu este împărtășirea cu Sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu Trupul lui Hristos??"

Iată, Sf. Pavel ne spune că nu se închipuie sau simbolizează Trupul și Sângele lui Hristos, ci este adevărat Trupul și Sângele Lui. După capul cel rătăcit al sectanților, ar însemna ca toți creștinii să binecuvânteze și să frângă pâinea ca și preoții. Mare rătăcire, căci iată Sf. Ap. Pavel nu zice: pe care îl binecuvântați voi, ci spune: paharul pe care îl binecuvântăm, adică noi apostolii.

Să vedem acum, cum se împărtășea lumea creștină în vremea sfinților apostoli și cum se împărtășesc acum creștinii de astăzi după aproape 2000 de ani de creștinism. Istoria ne spune că, la început, creștinii se împărtășeau cu Trupul și Sângele Domnului de Sf. Apostoli, în fiecare duminică și sărbătoare. Lucrul acesta, pentru cei ce nu-l știu se pare ca o minciună, iar pentru cei crezători este de mirare. Cauza este că atât de mult s-au depărtat creștinii de astăzi de Sf. Împărtășanie, încât foarte mulți, neștiind ce este și ce valoare mare are, au nesocotit-o și pleacă din lumea aceasta nemântuiți, umplând iadul cu sufletele de creștini pentru care Domnul Hristos a murit pe Cruce.

Sf. Apostoli au umblat cu Domnul Hristos, au auzit propovăduirea Lui, au văzut minunile Lui, au crezut și totuși a trebuit să fie împărtășiți. Vedeți, că nu le era de ajuns credința în Iisus, cum zic sectanții, trebuia să fie împărtășiți ca să fie vrednici de Împărăția Cerului. Sfinții Mucenici au biruit tot prin Sângele Domnului Hristos, împărtășindu-se foarte des.

Jertfa Mielului Pascal din legea veche era doar o închipuire a jertfei de pe Cruce, a Mielului lui Dumnezeu. Prin Sângele lui Iisus Hristos s-a făcut împăcarea tuturor celor pe pământ și a celor din cer. De ce credeți că mai înainte creștinii erau în stare să moară pentru Hristos? Fiindcă erau des împărtășiți cu Sângele Domnului, luând parte la Sf. Liturghie, atunci când Duhul Sfânt transforma pâinea și vinul în Trupul și Sângele Domnului Hristos.

O picătură din Sângele Domnului și o mică părticică din Trupul Lui, dacă le primim cu vrednicie și ne împărtășim cu ele ni se iartă toate păcatele, ne sfințește și ne unește cu Dumnezeu. Această sfântă mâncare de taină nu trebuie să ne umple gura și pântecele, căci o singură picătură este de-ajuns ca să ne curățească de păcate și să ne sfințească, așa după cum o picătură de otravă de am lua-o în apă sau mâncare, ar fi de-ajuns să ne ucidă trupul. Cu atât mai mult ne poate sfinți toată firea noastră sufletească și trupească, sfințirea lui Dumnezeu.

Dacă ați privit vreodată la cei ce vă spoiesc vasele de aramă, ați văzut cât de puțin cositor pun și, totuși, cu el vă spoiesc un vas foarte mare și-l fac bun de treabă. Așa sunt și corpurile noastre, trupurile noastre omenești, ca niște vase de aramă, pline cu otrava coclelii în care nu poți face mâncare, căci aceasta s-ar otrăvi. Curățându-le bine, mâncarea este gustoasă și sănătoasă. Așa este și firea omenească plină de otrava păcatului, coclită de patimi murdare.

Dar Meșterul Cel Mare ? Dumnezeu ? ne-a dat Trupul și Sângele Său să-L mâncăm, spoindu-ne pe dinăuntru și pe dinafară și sfințindu-ne toată ființa. De aceea, zice apostolul: "Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți dintr-Unul sunt toți, de aceea nu se rușinează să-i numească pe ei frați, fiindcă s-au făcut părtași cărnii și sângelui lui Hristos?". Știm iarăși cu toții că un vas de aramă spoit și întrebuințat iarăși coclește și din când în când iarăși trebuie curățat, căci prin întrebuințare se ia spoiala și ruginește. Așa și omul împărtășit, trăind în lumea aceasta mai greșeste câte ceva și se ia sfințenia de la el. De aceea, trebuie iarăși împărtășit.

Omul creștin, cu cât este mai des împărtășit, cu atât este mai bine de el, fiindcă este întotdeauna un vas bun de slujbă, pentru ca să locuiască în el Duhul lui Dumnezeu cu toate darurile lui. De aceea, una din poruncile Mântuitorului este să mâncăm Trupul Lui și să bem Sângele Lui ca să avem viață în noi și să moștenim viața veșnică.

Am auzit până acum că a ne împărtăși este o poruncă și bine este să ne împărtășim cât mai des, aceasta fiind de mare folos, atât sufletului cât și trupului. Dar ce ne facem, că se ridică o mulțime de probleme, pentru că diavolul nu vrea să-l lase pe om să se folosească de darurile lui Dumnezeu spre mântuire? De aceea, el se luptă ca să ne rătăcească în diferite chipuri și să nu mai ținem seama că înainte de a ne împărtăși cu Sf. Taină ni se cade să facem o pregătire cât mai serioasă vasului nostru, pentru a putea primi spoiala cea frumoasă albă și de trebuință ? Împărtășania. Să amintim aici de vasul cel de aramă coclit și murdar. Mai întâi, să știți, că meșterul îl freacă bine, bine, apoi îl pune pe foc pe cărbuni aprinși și, când s-a încălzit de-ajuns, topește spoiala pe însuși vasul acela încălzit. Așa intră spoiala în porii vasului și se lipește, făcându-se una cu el. Dacă vasul nu e bine curățat și încălzit, spoiala nu prinde. Tot așa și cu omul care vrea să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului. Ca să se lipească de el sfințenia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să se curățească de murdăria gândurilor rele care ies din

inimă. Căci din inimă, zice Domnul Hristos, ies gândurile rele, uciderile, curviile, preacurviile, furtişagurile, minciunile, mărturiile mincinoase, hulele. Dacă toate acestea sunt în inima celui ce vrea să se unească cu Hristos, apoi poţi să te împărtăşeşti de mii de ori, că este în zadar.

După cum, de vasul de aramă necurăţat şi neîncălzit bine, nu prinde spoială, aşa nu se lipeşte Sf. Împărtăşanie de cel necurăţat de răutăţi şi care nu este bine încălzit în focul rugăciunilor Duhului Sfânt prin pocăinţă.

Aşa se povesteşte într-o carte bisericească numită "Patericul? că un frate creştin s-a dus la un părinte bătrân pustnic şi plin de mahnire sufletească, pentru că nu putea scăpa de nişte păcate vechi şi gânduri urâte a întrebat cum se poate izbăvi de ele. Sf. Părinte i-a spus o pildă foarte minunată, plină de adevăr, ca să-l facă să înţeleagă că el este pricina acestor gânduri rele, pentru că s-a răcit în credinţă şi s-a dat lenevirii nemaiarzând de dragoste pentru Dumnezeu. Astfel îi zise sfântul părinte: "Ai văzut, frate, când oala cu mâncare fierbe pe foc, nu se apropie de ea muştele şi nici o gănganie. Dar, de îndată ce nu mai arde focul şi se răceşte mâncarea, atunci toate muştele şi gănganiile se apropie de vas, intră în mâncare şi murdăresc vasul.?"

Aşa şi noi, dacă nu suntem înfierbântaţi pentru Dumnezeu şi pentru fapte bune, se apropie muştele cele negre şi scârboase, duhurile cele necurate şi ne murdăresc vasul sufletului nostru, trupul, mintea prin fel de fel de gânduri şi pofte, otrăvind şi molipsind viaţa omului. Dacă nu luăm aminte şi nu cântăm cu dragoste fierbinte în timpul Sf. Liturghii se apropie muştele cele urâte şi murdare în mintea noastră şi, aşa, ne duc şi ne scot din biserică plimbându-ne pe străzi şi pe la toate relele, hoinărind mintea în voie. De aceea, să ne înfierbântăm cu toţii la rugăciune şi la cântare în biserică, mai ales în timpul Sf. Liturghii şi să nu dăm voie necuratului să se apropie.

Sf. Ap. Pavel ne învaţă cum trebuie să fim atunci când vrem să ne împărtăşim şi ne spune: "Fiecare să se cerceteze pe sine şi apoi să mănânce Trupul şi Sângele Domnului, pentru că cine mănâncă şi bea cu nevrednicie o face nu spre iertarea păcatelor, ci spre adăugirea lor.?"

Iată, deci, că Sf. Împărtăşanie nu putem s-o luăm aşa oricum, ci trebuie să ne cercetăm bine viaţa noastră, să vedem ce fel de păcate, ce fel de rugină şi cocleală avem în vasul nostru şi, mai ales, să mergem la spovedanie. La spovedanie, să luăm canon potrivit pentru a freca rugina şi cocleala, apoi, cu ajutorul focului ceresc ? rugăciunea fierbinte ? şi cu apă tare ? lacrimile ? să curăţim vasul ca să se poată lipi de el poleiala cea albă, sfinţenia cea curată şi frumoasă a Sf. Împărtăşanii.

A ne cerceta cugetul înseamnă a ne uita în inima noastră şi să vedem de care lucruri rele suntem atacaţi. Să luăm apoi o hotărâre temeinică ca să urâm desfătările lumeşti, grija, să fugim de clevetiri, de mândrie, minciuni şi mânie, descântece şi farmece. A te cerceta înseamnă să vezi dacă ai lepădat beţia, desfrâul, tutunul, cearta şi vrajba, să te împaci cu cel ce te-a mâhnit, să-l ierţi şi chiar să-l iubeşti. Să nu mai dai diavolului pe cineva, să nu mai huleşti, să nu mai înjuri; femeia să-şi asculte soţul, dacă e credincios, şi merită ascultare, iar bărbatul să-şi iubească soţia ca pe el însuşi.

Să se cerceteze fiecare, dacă nu cumva este abătut de la dreapta credinţă ortodoxă. Cu nevrednicie se împărtăşeşte acela care nu a lepădat toate năravurile şi patimile acestea rele. Nu trebuie numai să le spui, ci trebuie să te lepezi cu convingere de ele, căci şi Iuda s-a împărtăşit chiar atunci la Cina cea de Taină, dar nu i-a folosit împărtăşania, căci în inimă avea otrava lăcomiei de bani, vicleşugul, invidia, minciuna şi vânzarea Stăpânului. În loc să primească prin împărtăşanie pe Domnul Hristos, l-a primit în sufletul lui pe diavolul, aşa cum zice Sf. Carte.

Oricât de păcătos ar fi cineva, Dumnezeu îl primeşte dacă se hotărăşte să se lepede de păcate, căci Dumnezeu pentru păcătoşi a venit. Mare osândă va lua cine se împărtăşeşte şi se ţine mereu de păcatele cele mari. Aceştia ? zice Dumnezeu ? că-L răstignesc din nou pe Iisus Hristos. Unii cred că numai evreii sunt vinovaţi de răstignirea Domnului, dar mai vinovaţi sunt creştinii care se țin de şirul păcatelor grele, că se vor osândi ca şi evreii. Sunt o mulţime de creştini care au căzut în rătăcire din cauza neştiinţei şi, mai ales, din cauza lipsei de credinţă şi de duhovnici iscusiţi, cu frică de Dumnezeu, călăuziţi cu adevărat de Duhul Sfânt, ca să tămăduiască şi să vindece sufletele cele bolnave.

Unii duhovnici sunt foarte îngăduitori cu păcatele, mai ales cei care caută la fața omului, nu la fața Domnului, și nu țin seama de canoanele care opresc pe oricine ar fi el de la Sf. Împărtășanie pe un anumit timp de săptămâni, luni sau ani, pentru anumite păcate grele. Ei nu fac deosebire între păcate și le pun pe toate la un loc, uitând că și păcatele sunt îndreptățite, fiecare cu greutatea și canonul lor. Așa sunt: păcatele strigătoare la cer, împotriva Duhului Sfânt, păcate de moarte, păcate ușoare și greșeli. Una e greșeala și alta e păcatul.

O mare deosebire se află între aceste feluri de păcate. De aceea, preotul este dator și obligat ca un judecător din partea cerului să orânduiască fiecăruia păcatele lui cele de trebuință, ca să se poată mântui. Dar există o mare deosebire între preoții duhovnici, ceea ce a derutat pe unii credincioși, nemaștiind ce să creadă. Astfel, unii aplică canoane cu toată asprimea lor, fără să țină seama că Hristos Domnul ? Împăratul slavei i-a dat și cheia dezlegării și chiar a grațierii pentru unele suflete care dovedesc pocăință, oprire de la păcate și apropiere prin lacrimi și fapte bune de Dumnezeu. Se mai ține seama, apoi, și de puținul timp ce ne-a mai rămas, căci nu știm ce aduce ziua de mâine pentru fiecare.

Alți duhovnici, dimpotrivă, au căzut într-o mare neorânduială și rătăcire, căci s-au apucat să spovedească pe creștini în comun și să-i îndemne să se împărtășească cât mai des. Ei nu mai țin seama de canoane și au uitat sau, poate, nu au știut niciodată că dezlegarea de la spovedanie se face în baza canonului pe care i l-a dat creștinului ce s-a spovedit. În mod obligatoriu, trebuie să-i rânduiască un canon penitentului pe care l-a spovedit, după greutatea păcatelor pe care le-a auzit, mergând până la oprirea de la Sf. Împărtășanie, pentru păcatele cele mari și grele.

Noi trebuie să facem o deosebire între viața creștinilor din timpul nostru și viața creștinilor din timpul apostolilor, fiindcă păcatele pe care le fac creștinii noștri de astăzi nu le făceau în vremea apostolilor nici păgânii. Iată, de ce trebuie spovedanie aparte și amănunțită. Cei ce se spovedesc în comun nu se pot numi spovediți, iar împărtășania pe care o primesc nu este valabilă. Cel ce se spovedește trebuie să spună clar și tare întâi păcatele cele mari și grele, să nu le ocolească, legându-se de niște mărunțișuri, așa, ca preotul să nu mai țină seama, ca să rânduiască canonul.

Sunt unii creștini care caută duhovnici ca să nu-i oprească de la Împărtășanie, în timp ce alții nu spun păcatul așa cum l-au făcut de teamă să nu fie opriți de la Sf. Împărtășanie. Mare greșeală fac aceștia, care se înșeală singuri. Alții, mai ales, femeile ascund la spovedanie unele păcate mari, de moarte, de rușine sau de teamă. Împărtășindu-se cu nevrednicie, vin peste ele boli grele și multe din ele cad pradă morții, în chinuri îngrozitoare, așa cum spune Sf. Ap. Pavel, "... că din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini mor.?"

Să nu ni se pară lucru de glumă, pentru că chiar din cauza aceasta sunt atâtea și atâtea boli nevindecabile; aceasta pentru că oamenii noștri nu primesc canon la spovedanie pentru păcatele mari sau ascund păcatele grele și așa se duc și se împărtășesc cu nevrednicie, fără canon și spovedanie curată. Vedem o minune în faptul că Domnul pedepsește în mânia Sa pe cei care se împărtășesc cu nevrednicie, după cum tot o minune este și atunci când cineva, după ce s-a spovedit și s-a împărtășit cu vrednicie s-a însămătoșit și s-a ridicat de pe patul durerilor și al suferințelor, unde zăcuse multă vreme. Iată, deci, minunea Sf. Împărtășanii.

Mai greu este, însă, de cei ce o viață întreagă n-au vrut să știe de spovedanie și de împărtășanie, de preoți și de biserică și tocmai pe patul morții cheamă și ei, în grabă, ca preotul să-i împărtășească. Să se știe clar și să le spuneți tuturor celor care amână mereu și ajung în această situație că împărtășania făcută în asemenea condiții nu este garantată de nici un sfânt părinte, adică nu poate fi pentru mântuire, chiar dacă a apucat să se împărtășească, așa cum zic unii. De aceea, se zice că "cine va cădea peste piatra aceasta se va sfărâma iar peste cine va cădea ea îl va spulbera.?"

Noi, însă, ca să nu îngrămădim păcat peste păcat și foc peste foc, să alegem viața cu Hristos, frați, creștini, mântuirea sufletului, căci Dumnezeu vrea să ne mântuiască, însă nu fără voia noastră. Fiecare este liber să-și aleagă el ce vrea; așa că, dacă amânați mereu sau dacă veți mânca Trupul Domnului și veți bea Sângele Lui, dar în chip nevrednic, la fel veți fi osândiți și tot acolo mergeți. De ce să iubim noi păcatul? De ce să nu iubim noi pe Domnul Hristos și poruncile Sale?

Să ne apropiem de El cu frică și cu cutremur, ca nu cumva să ne apuce moartea nepregătiți așa cum i-a apucat pe mulți. Să căutăm să ținem seama de porunca lui Dumnezeu, care zice: "de nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea Sângele Meu, nu veți avea viață în voi, căci viață veșnică vor avea aceia care vor mânca Trupul și Sângele Meu și Eu îi voi învia în ziua cea de apoi.?"

Ascultați acum câteva sfaturi pentru cei ce sunt nelămuriți și cum trebuie să se păzească fiecare ca să nu greșească și să se poată împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului. În primul rând, trebuie să se știe că preotul duhovnic este acela care trebuie să rânduiască fiecăruia după putere și de la caz la caz canon, căci orice creștin are cazul lui deosebit. De aceea, trebuie ales și preotul duhovnic, așa cum se alege un doctor bun. Trebuie, mai întâi, o spovedanie bună, se înțelege, spuse toate păcatele fără ocolire și să se ia un canon. Să se facă canonul și să fie părăsite păcatele mari. De aceea, preotul trebuie să oprească de la împărtășanie persoanele cu păcate mari, măcar un an de zile, ca să vadă dacă cel oprit s-a lăsat de păcate și să aibă timp să-și facă și canonul. Persoanele care nu dovedesc pocăință și nu se opresc de la păcatele mari în acest timp numai la moarte să se împărtășească, pentru că au știut cât de greu este păcatul și, totuși, l-au făcut în continuare.

Cei ce n-au știut, însă, cât de grele sunt păcatele acestea, să ia agheasmă mare în posturi și de mai multe ori, apoi, după o aspră pocăință, să se apropie de împărtășanie. Aceste păcate sunt atât de grele, încât nu se iartă așa de ușor și, dacă nu încetează, îi desparte Dumnezeu prin moarte. Fetele și femeile tinere n-au voie să se împărtășească în timpul rânduielii lunare, ci numai după ce s-au curățit. De aceea, trebuie să aibă grijă să se pregătească mai înainte, ca să nu se lipsească de Sf. Taină, măcar de patru ori pe an, la cele patru posturi.

Nu au voie să se împărtășească mirenii fără spovedanie și fără cel puțin trei zile de post și înfrânare de la orice poftă lumească și păcate. Nu au voie să se împărtășească femeile cu capul descoperit, cele ce se dau cu farduri și unsori murdare, care spurcă trupul, căci acele unsori sunt din grăsimi de animale necurate. Să nu se apropie de împărtășanie cei ce țin dușmănie pe cineva, cei ce nu postesc, cei necununați la biserică, precum și cei ce trăiesc în păcatul concubinajului.

Mai sunt, desigur, și alte lucruri de lămurit, pe care preotul este dator să le facă cunoscut, dacă nu vrea să se osândească, iar creștinul să asculte, dacă vrea să nu meargă la iad și dacă vrea să scape și aici de suferințele grele. Nimeni să nu se înșele și să nu creadă că, făcând spovedanie și împărtășanie de formă, nu-i va păsa odată. Cu acestea să nu ne jucăm!

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu cel viu, Tu, care ești pâinea vieții, Tu care ești mana cea cerească, izvorul bunătăților, învrednicește-ne și pe noi să ne apropiem de Tine și de Sfintele tale Taine totdeauna cu frică și cu cutremur, cu pocăință adevărată și cu toată pregătirea sufletească și trupească, ca să fim cu Tine și aici și în vecii vecilor. Amin.

100 Predică din Duminica IX-a după Rusalii (corabia pe valuri)

Corabia pe valuri

Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți! (Matei XIV, 27)

Frați creștini,

Sf. Evanghelie de astăzi ne-a istorisit o întâmplare minunată plină de cel mai prețios înțeles.

Într-o noapte apostolii pluteau pe o corabie pe Marea Galileii, iar Iisus rămăsese în munte să se roage. Târziu în noapte, iată c ucenicii văd plutind pe deasupra apei o făptură albă. Crezând că e o nălucă, s-au înspăimântat și de frică au strigat; când au văzut că e însuși Învățătorul lor și se apropie de dânșii, pășind pe mare ca pe uscat, Petru a zis: ?Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pa apă." Iisus i-a zis: ?Vino!" Iată-l, deci, pe Petru pășind și el pe deasupra apei.

Dar în noaptea aceea vântul era împotriva și bătea cam tare. Valurile se ridicau involburate în sus și în jos, iar Petru văzând cum corabia rămăsese în urmă iar până la Iisus mai era încă distanță, îl cuprinsese frica și, pierzându-și încrederea, începuse să se scufunde.

?Doamne, scapă-mă!" - strigă el îngrozit. Iisus se apropie de el și-i întinse mâna, îl ridică în sus și-i zise: ?Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" Au intrat după aceea în corabie, iar vântul a stat și marea s-a potolit. Această zguduitoare pagină din Evanghelie are două înțelesuri.

Mai întâi, înțelesul cel apropiat ne arată întâmplarea aceasta adevărată petrecută pe Marea Galileii și salvarea lui Petru din valuri. Dar, Sf. Evanghelie de astăzi mai are un înțeles tainic care nu-și pierde valoarea niciodată. Sfânta învățătură desprinsă astăzi vrea să ne spună că, ori de câte ori cineva își pierde credința în puterea izbăvitoare a lui Iisus și se reazemă pe puterile lui se păgubește, piere, fiindcă singura scăpare, singurul liman de izbăvire rămâne de-a pururi Hristos, Fiului lui Dumnezeu.

Adevărul acesta are o mare valoare pentru noi creștinii, căci o mare mulțime de popor călătorește pe o mare bântuită de furtună și, întocmai ca și Petru, se scufundă în valuri și e gata să piară înghițită. De ce să piară atâta popor? De ce să se scufunde în valuri atâta lume? Fiindcă a pierdut credința în Iisus Hristos, fiindcă toți vor să-și aranjeze viața numai cu puterilor lor proprii, fără puterea credinței, fără Dumnezeu.

Așa vedem în istoria Vechiului Testament că oamenii din Babilon se hotărâse să zidească un turn și să ajungă până la cer. Au pornit în mândria lor la acest lucru fără Dumnezeu, dar nu au reușit, fiindcă Dumnezeu le-a încurcat limbile și s-au împrăștiat toți rușinați. La fel, vedem în lume la cea mai mare parte a oamenilor care vor să-și clădească fericirea, raiul aici pe pământ cu puterile lor, fără Dumnezeu.

Iată, omul a făcut multe și uimitoare cuceriri pe toate ramurile vieții materiale; A cutreierat pământul de la un capăt până la altul, a cercetat legile după care se conduce universul, a pătruns cu mintea multe taine ale naturii, a dezvoltat știința și tehnica, a făcut progrese peste tot. Bun lucru și toate trebuiau făcute; nu găsim nici un motiv de rău pentru aceste cuceriri ale omului. Dimpotrivă, omul merită toată lauda pentru istețimea lui, pentru râvna prin care împlinește porunca Ziditorului, fiindcă fiecare trebuie să facă ascultare de Ziditorul său și să-și pună talentul pentru binele aproapelui său.

Răul începe, însă din altă parte. Nenorocirea începe de acolo că omul văzându-se stăpân pe pământ a uitat de marele Stăpân din ceruri. Văzând că este biruitor în propășirea aceasta materială, s-a îngâmfat, s-a mândrit ca lucifer, n-a văzut de unde-i vine înțelepciunea, strălucirea, sănătatea și puterea. S-a încrezut orbește numai în sine și bătându-și pieptul cu mândrie, și-a zis:

?Eu sunt totul, mie îmi datorez totul. Dumnezeu?! Dar cine L-a văzut vreodată?! Nu există Dumnezeu sau, de-o fi existând, n-am trebuință de El. Suflet?!

Dar cine poate pipăi sufletul? Cât despre viața veșnică, nimeni nu s-a întors din iad sau din rai, ca să ne spună că există. Aici pe pământ e raiul. Am ce-mi trebuie, bani și de toate; să mănânc și să beau, căci după moarte nu mă mai așteaptă nimic.”

Acesta este omul mândru, ticălos și fără Dumnezeu. Așa și-au zis cei mai mulți oameni și, cum au zis, așa au și făcut. N-au vrut să se mai teamă de Dumnezeu, L-au disprețuit pe Hristos, L-au dat la o parte, au dat la o parte învățătura bisericii, singura adevărată, au dat la o parte Evanghelia lui Hristos și au pus în loc plăcerile, chefurile, poftele și idolii veacului de pe urmă.

Să vedem acum dacă toți acești oameni care sau depărtat de Biserică sunt pe deplin fericiți! Să vedem dacă au ei pace ași liniștea care alcătuiesc o viață tihnită, senină, toți acei care au ajuns pe culmi de progres pământesc. O! Nu! Sunt departe de așa ceva, căci vedem cum s-au umplut spitalele cu bolnavi cuprinși de fel de fel de boli nevindecabile, fără ca cineva să le mai poată găsi leacul.

Vedem cum s-au umplut pușcăriile cu mulți tineri; vedem cum s-au înmulțit criminalii, hoții, desfrânații și huliganii. Ziarele au scris și scriu mereu cum copiii omoară pe părinți și părinții pe copii; cum soția își otrăvește bărbatul; iar unii bărbați își taie soțiile cu cuțitul sau toporul și, așa, fele de fel de crime îngrozitoare care se întâmplă peste tot pământul, nu numai la noi. Toate aceste rele ale satanei pleacă de la depărtarea omului de credința în Dumnezeu, căci vedem cum peste tot pământul s-a lepădat lumea de adevărul lui Dumnezeu.

Și, totuși, cea mai mare parte a lumii vorbește și dorește pacea. Dar pace fără Dumnezeu nu se poate. Iisus Hristos este Împăratul păcii, El - Domnul slavei, numai El poate liniști marea înfuriată și tulburată a omenirii. Ori încotro te întorci, auzi numai de tânguiri și nemulțumiri, că viața e grea, că se suferă mult, că visurile toate s-au spulberat pentru cei ce s-au încrezut în lucrurile deșarte.

Avem școli, avem oameni luminați, învățați, dar în loc să ne facem mai buni devenim din ce în ce mai răi și mai de temut. Sunt foarte mulți oameni luminați, cu facultăți, care ajung în pușcării pentru păcate urâte și murdare. Dacă n-au învățat, mai întâi, ceea ce trebuia învățat, adică credința și legea lui Dumnezeu, în zadar celelalte. Avem așezăminte de creștere, de educație, însă observăm cum tineretul devine tot mai neascultător, mai stricat; lipsa de caracter, necinstea și desfrânarea prind rădăcini tot mai adânci.

Avem telegraf, telefon și căi ferate, radiou și televizor, născociri care ar trebui să-i apropie pe oameni și să-i facă mai buni, dar vedem că aceștia niciodată nu s-au învrăjbit și nu s-au urât mai mult ca astăzi. Oamenii s-au încrezut în diplomatie și în conferințe de pace și, iată, că lumea se măcelărește cu o cruzime și o sălbăticie nemaipomenită. Mulți și-au pus nădejdea în știință și, în loc ca aceasta să-i facă mai buni iar traiul mai ușor, le-a adus pierderea sufletească și trupească.

Să ne gândim la grozăviile războiului modern, la orașele distruse de bombe, la cadranele ruinate, la copiii și femeile ucise de tancurile și avioanele omului civilizat și învățat. Acestea sunt roadele învățaturii fără Dumnezeu și pomelnicul acesta trist s-ar putea prelungi încă multă vreme. Nimeni nu putea prelungi încă multă vreme. Nimeni nu cunoaște de ce domnește starea aceasta în lume și se observă că lumea are o lipsă undeva în încheieturile ei. Dar ce-i lipsește omenirii?

Se găsesc fel de fel de părerii și răspunsuri. Adevărul este că suntem nefericiți că ne-am depărtat de Dumnezeu, suferind din pricină că am scos pe Iisus din viața noastră, din treburile noastre, iar fericirea fără Dumnezeu nu se poate. Îndepărtați soarele de pe cer și lumea se va prăpădi. Stoarceți sângele din trupul omenesc, iar acesta va muri. Sfărâmați temelia unei clădiri și întreaga clădire se va nărui.

Ei bine, frați creștini, soarele vieții noastre, puterea și reazemul ei este credința în Dumnezeu. ?Fără Mine nu puteți face nimic!” - a zis Mântuitorul ucenicilor Săi. Duhul Sfânt zice prin gura lui David: ?Dacă Dumnezeu nu zidește casa, în zadar se ostenesc ziditorii.” Nu putem zidi fără Hristos; mintea noastră este prea săracă și fără lumina Evangheliei nu putem ști care este rostul vieții noastre, neputând deosebi binele de rău.

Trebuie să ne temem de Dumnezeu și să avem mereu în mintea noastră că vom da seama înaintea Lui de toate faptele noastre. Pentru a ne îndrepta, avem nevoie de Iisus Hristos, de Evanghelia și Biserica Lui, de dragostea și mila Lui, de bunătatea și blândețea Lui. Dar, dacă oamenii nesocotesc pe Dumnezeu și nu le trebuie Biserica

și rugăciune, spovedanie și împărtășanie, se vor scufunda în valurile grele, căci toată civilizația, cultura și progresul lor sunt numai vorbe goale, case zidite pe nisip ce se vor risipi, pentru că nu au temelia cea sfântă, care este credința în Dumnezeu, fiindcă nimeni nu scapă în viața aceasta fără furtuni și necazuri.

Vremea vieții noastre este presărată mai mult cu nori negri decât cu cer senin. Chiar și la cei care au de toate se abat asupra lor furtuni mari. Mai mult în furtună decât în liniște trăiește omul puținele zile de aici, anii aceștia puțini.

Sunt însă două feluri de valuri pe marea vieții noastre: o parte cu necazurile și întristările și altă parte cu, ispitele și păcatele. Furtuna necazurilor și a suferințelor au cunoscut-o și o cunosc mulți oameni; se tem de ea și se feresc cât pot. Însă, nu cunosc oamenii cealaltă parte; viforul ispitelor și patimilor lumești care-i duce tot acolo, la aceste suferințe poate și mai grele. Puțini se înspăimântă și puțini caută să scape de aceste patimi. Aceasta din cauza necredinței în Dumnezeu sau a puținei credințe, a îndoielii de existența lui Dumnezeu și a vieții veșnice.

Mulți, nu zic că nu cred! Cred, dar numai când vor ei și gând le merg treburile bine. Astfel, le vine îndoiala, vine necredința, nu le mai trebuie Biserică și nici Dumnezeu. Se duc pe la vrăji și ghiceli, părăsindu-L pe Dumnezeu, și aleargă la diavol. Pentru aceasta vedem atâtea răutăți în lume, atâtea suferințe și lacrimi.

Una din marile suferințe pe care o întâlnim foarte des este că aproape nu există casă sau familie, unde părinții să nu se plângă de copiii lor că sunt neascultători, răi și obraznici, făcându-le mari greutăți. În altă parte lipsește pacea dintre soți: certuri, bătaii, despărțiri. În altă parte, furtuna morții s-a abătut și a smuls pe unul dintre soți, rămânând celălalt în haina de doliu. Iată corabie învaluită de valuri și ispite din toate părțile de viforul necazurilor.

Pricina tuturor relelor să știți că este, așa cum am mai spus, păcatul și depărtarea de Dumnezeu, căderea omului în necredință. De aceea îngăduie Dumnezeu să vină asupra noastră vânturi potrivnice, iar marea acestei vieți să se înfurie și să lovească greu corabia vieții noastre, pentru ca noi, îngroziți de cele ce vedem, să strigăm la El, să-L căutăm pe El. Să ne rugăm Lui, cu foc și cu credință arzătoare și să strigăm ca și Sf. Apostol Petru: ?Doamne, scapă-ne, că pierim!"

Așa, deci, iubiți creștini, să strigăm în durerile și necazurile noastre, dar numai la Dumnezeu, nu la diavol, umblând prin vrăji, ghiceli și descânțece. Numai Iisus Împăratul Slavei și Stăpânul nostru ne poate scoate din toate necazurile și poate liniști marea cea tulburată a vieții noastre. La El trebuie să strige soția când vede că soțul ei iubit nu mai trage acasă cu aceeași dragoste, nu se mai roagă lui Dumnezeu și nu mai merge la biserică, atunci când simte că corabia vieții lor se scufundă, iar casa lor este în primejdie de a se îneca în valuri, spulberându-se toate bucuriile.

În această situație, soțul sau soția să strige din adâncul sufletului: ? Doamne, casa mea se scufundă în adâncul mării! Doamne, copiii mei s-au depărtat de Tine și sunt în pierzare! Doamne, norii negri ai nenorocirilor s-au abătut înfuriați asupra vieții noastre și a casei noastre! Scapă-ne, Stăpâne, că ne scufundăm!" În toate necazurile, în toate supărările și greutățile să strigăm plini de credință în Dumnezeu, fiindcă nu este departe de noi; El este lângă noi, ne aude și știe totul, cunoaște tot ce se întâmplă cu fiecare în parte. Ne lasă câteodată să ne recunoaștem vina, necredința și depărtarea de El, căci numai faptele noastre cele rele ne depărtează de mila și bunătatea Lui.

Să rupem legătura păcatului prin spovedanie și să ne apropiem prin fapte bune tot mai mult de Stăpânul nostru, pentru că, pe cât cerul e departe de pământ, așa sunt faptele noastre de Dumnezeu.

Vedem în altă parte a Evangheliei că, odată mergând Domnul cu ucenici în corabie, în timp ce aceștia vâsleau, Iisus a adormit. S-a stârnit apoi un vârtej de vânt așa de puternic, încât corabia se umplea de apă, iar ucenicii plini de spaimă L-au deșteptat pe Domnul zicând: ?Învățătorule, scoală, că pierim!" Iisus S-a sculat și a certat vântul iar valurile infuriate s-au potolit. După ce s-a făcut liniște, a zis ucenicilor Săi: ? Unde vă este credința?!" Deci, erau cu Dumnezeu lângă ei și tot nu-L cunoșteau.

Așa și noi în necazurile noastre, în rugăciunile noastre, când strigăm către Dumnezeu și nu ni se împlinesc cererile, să nu ne pierdem credința, căci Dumnezeu nu doarme, e lângă noi și ne aude. Să ridicăm glasul nostru cu multă încredere și să

simțim prezența dumnezeirii Lui lângă noi și printre noi păcătoșii și să avem răbdare, așteptând, că ne mai pune câteodată credința la încercare. apoi să ne mai gândim și altfel: de câte ori a strigat și el la noi ca să ne întoarcem și n-am voit să-L auzim?! Pe atâtea căi ne strigă să ne întoarcem la El și nu vrem să auzim.

Viața noastră este o corabie prinsă de furtună în mijlocul mării. Dacă trăim o viață cu Domnul, dacă suntem împăcați cu Dumnezeu prin trăirea noastră față de legea Lui, venind la biserică, spovedindu-ne și împărtășindu-ne, nu avem de ce să ne temem în toate furtunile vieții acesteia, căci apare Stăpânul nostru, scăparea noastră și se face lumină în întunericul nopții. Când vine vreme rea în viața ta, creștine, și toți te părăsesc, strigă la Dumnezeu, că se ivește Mântuitorul tău și-ți spune și ție ca lui Petru: ? Nu te teme, nu te înspăimânta, că Eu sunt cu tine și te scap.”

Așa a zis ucenicilor și așa face și cu noi până la sfârșitul vieții. Când tu creștine vei avea cârmuitor pe Mântuitorul, ce ușoară va fi viața ta atunci, căci El este calea spre țărnul mântuirii. El știe când vine furtuna și El singur știe s-o nimicească. Lasă-te, deci, în mâna Lui, lasă toată cârma vieții tale s-o conducă El și îndată vei scăpa de toate grijile, necazurile și primejdiile.

Am citit undeva că, pe o vreme de furtună, toți călătorii unui vapor erau cuprinși de groază și de spaimă pentru că vasul era amenințat să se scufunde. Numai un copil stătea liniștit și zicea: ?E tata la cârmă și nu mă tem.” Era copilul căpitanului de vapor. Toți călătorii au rămas mișcați de încrederea ce avea copilul acela în tatăl lui, care cârmuia vaporul.

Așa și noi să avem încredere în Tatăl cel ceresc, căci El va cârmi cu bine corabia vieții noastre. Să fim, dar, și noi adevărații Lui copii, copii cu dragoste înflăcărată de El și cu încredere neclintită în puterea Harului Său. Să avem grijă să nu părăsim pe Domnul pentru poftetele și plăcerile noastre, că atunci suntem în cea mai mare primejdie. Lumea plânge pentru multe necazuri în viața aceasta: când moare unul dintre soți, când mor copiii, toți strigă că sunt pierduți, că fac din aceste lucruri pământești, în general, un fel de idoli. Mare greșală fac că nu-și pun nădejdea și încrederea în cârmuitorul vieții noastre, care este Dumnezeu.

Ce mai observăm din Evanghelia de astăzi? Se spune că vântul este împotriva și corabia este învăluită în valuri, adică amenințată să se scufunde în adâncul mării. Minunat înțeles ne dau aceste cuvinte. Prin ele descoperim că așa va trece Biserica și credincioșii ei pe valurile vieții acesteia, unde, din când în când, se vor abate valurile potrivnice, de ură și necredință, așa că ucenicii Domnului nu vor ști ce să mai facă de spaimă.

Așa s-a întâmplat după răstignirea Domnului, atunci când aproape toți s-au risipit pe la treburile lor, neștiind ce să mai creadă. Așa era să se întâmple în timpul persecuțiilor celor mai cruzi împărați păgâni care au omorât mii și mii de creștini. Așa era să se întâmple când s-au ivit atâtea erezii ca să întunece învățătura dreaptă a lui Iisus. Mai ales, așa cum se va întâmpla - după cum spune Sf. Scriptură - în zilele cele de pe urmă, când Biserica va trebui să sufere ca și Stăpânul ei, Hristos, și să fie împresurată din toate părțile de păgâni, de eretici și de o mulțime de vrăjmași, nu numai din afară, ci chiar din interiorul ei, căutând să o distrugă.

Noi să avem, însă, încrederea vie în Domnul Hristos, căci stă la cârma ei și să nu credem că doarme și nu ne aude, ci doar pune la încercare credința noastră. Să fim, deci, tari și să îndrăznim, și atunci vom vedea lumină în noaptea cea întunecată a vieții noastre. Să nu facem ca aceia care se împotrivesc și nu lasă copiii să vină la Casa lui Dumnezeu, la corabia lui Iisus. Mari păcate fac acești părinți și, negreșit, vor culege roade amare mai târziu.

Așa s-a întâmplat într-o casă unde erau patru fete și mamă văduvă. I-a crescut în văduvie și sărăcie, dar numai una din aceste fete a crescut învățătura lui Dumnezeu cum trebuie. Aceasta a văzut că lumea e mincinoasă și deșartă și se pierde, dacă va mai merge mult pe calea cea rea. Venind la Biserică, a înțeles și mai bine credința. În acest timp, mama ei și celelalte trei surori a început să râdă de ea, s-o batjocorească, s-o disprețuiască, rupându-i ba o carte de rugăciuni, ba un caiet de cântece bisericești și multe altele. Plângea bietul copil și striga la ajutorul lui Dumnezeu.

Au crescut mari și, după o vreme, au început să meargă și cele trei surori la biserică, dar n-au înțeles mare lucru și nu s-au depărtat de toate plăcerile lumii

acesteia. După ani de zile, mama aceasta nenorocită începe să culeagă roadele. Una câte una, fetele îi vin acasă batjocorite, înșelate de desfrânații care abia așteptau să găsească astfel de slăbiciuni. Iată corabia scufundată în păcate, ducându-se în fundul iadului cu mamă cu tot. A suferit pe aici și va suferi și în iad.

S se trezească, deci, fiecare și să nu se înșele, făcând ca soțul acela care a început să-și persecute soția și copiii pentru că se duceau la biserică, zicând că-i proteste. Auziți, unde a ajuns necredința și răutatea. Cât întuneric este în capul acestor oameni! Ce rău învață biserica lui Dumnezeu și cum proteste ea copiii? Nu sunt, oare, mai prostiți acei care se îmbată, fac violuri și alte rele?

Să lumineze Dumnezeu mintea celor mulți, căci numai mintea cea bolnavă poate să gândească așa pentru copiii lor. Vai de copiii aceia care se nasc într-o casă cu astfel de părinți răi și necredincioși, căci aceștia sunt criminali. Să ne apropiem smeriți de Dumnezeu și să-i închinăm Lui cât mai mult din timpul nostru. Niciodată să nu zicem că facem prea mult pentru Dumnezeu, căci toate clipele petrecute pentru slava lui Dumnezeu sunt socotite și numărate.

Să-I dăm Domnului cât mai mult din timpul nostru, din repaosul nostru, căci numai acest timp este cu adevărat câștigat. Numai vremea petrecută în biserică, în rugăciune, în citirea cărților sfinte și în fapte bune este de preț înaintea lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletului nostru. Celălalt timp pe care îl petrecem pentru trebuințele noastre pământești rămâne aici. Știm că toate le vom îngropa aici, odată, ????? cu acest trup muritor. Să ne pară, deci, rău acum de tot timpul pe care l-am pierdut în zadar, pe la toate petrecerile fără de folos.

Un învățat din Anglia a pus mai multe întrebări la mai mulți oameni care scăpaseră din ghearele morții. Optzeci la sută din cei întrebați au răspuns că în clipele acelea, când s-au văzut în gheara morții s-au gândit cât de rău și-au cheltuit viața și cât de puțin au lucrat pentru sufletul lor.

?În fața mea - spune unul - nu vedeam decât faptele mele cele rele și simțeam că mă topesc sub groaznica muștrare că nu m-am îngrijit de suflet."

Să ne aducem aminte că și noi am trecut, poate, de multe ori prin groaza morții și fiecare ne-am gândit atunci la păcatele noastre, la nepăsarea și nepregătirea noastră. Mă gândesc acum la groaza cutremurului care a venit fără veste și i-a prins pe fiecare pe unde s-au găsit: în păcate, în desfrânări și cu sufletele încărcate de rele. Toți aceia care au murit cu păcate mari au ajuns fără judecată în fundul iadului. Să nu ne prindă mirarea, căci, poate, sfârșitul multora dintre noi va fi tot așa de repede ca fulgerul care se arată pe cer, așa cum a spus Domnul Hristos. Nu mai poți atunci să te duci să scoți banii de la C.E.C. și să faci milostenii. Nu mai ai timp atunci să mai cauți preot să te spovedești, să te pocăiești, nu mai ai timp nici de rugăciune. Cu ce am făcut până în clipa aceea, cu aceea plecăm: fie bune, fie rele.

Să ne trezim și să ne hrănim cât mai mult din darurile dumnezeiești din Sf. Biserică, că ne trebuie multă hrană. Ați văzut un copil rahitic care nu e hrănit, nu e bun de nimic; îl suflă și cade jos. Așa și cu creștinul nehrănit, care nu vine la biserică și nu citește cărți sfinte; nu este bun de nimic și orice vântișor de ispită îl dă jos. De aceea n-au creștinii putere să se lase de păcate, de patimi rele, de desfrânare, fumăt și beție, pentru că nu se hrănesc, venind la biserică ca să ia sfințenie. Cei ce se hrănesc puțin, le ține puțin și așa se face că, ieșind din biserică, îi amestecă iarăși diavolul cu mocirla și păcatul.

Dacă nu ne curățăm sufletul și nu-l spălăm cu lacrimi de pocăință prin spovedanie sinceră, împărtășanie și fapte bune nu ne putem mântui. Dumnezeu îngăduie focul ispitelor ca să frece rugina de pe noi prin suferințe, necazuri și greutăți. Dar, ce puțini sunt acei care înțeleg să se întoarcă la Dumnezeu!

Apropiați-vă, deci, de lumină. Lumina este Iisus Hristos. Dumnezeu - învățătura Lui, care este izvorul fericirii și a tot binele. Cine fuge de El, fuge de bine, de lumină și merge la întuneric și la rău. Aleargă apoi pe la toate bisericile, dorind să-și aducă preotul în casă pentru slujbă, dar desfrânarea nu vrea să o scoată afară din suflet. Nu se poate așa! Poți să aduci toți preoții bisericilor să-ți facă orice fel de slujbă dacă a doua zi iar te-ai împotmolit în păcate de moarte, în zadar totul. Trebuie mai întâi scos păcatul din viața noastră, prin pocăință, și atunci celelalte fapte bune vor fi de folos.

Să-l rugăm pe Dumnezeu și noi, ca ucenicii Săi, să călătorească cu noi pe marea aceasta a vieții tulburată cu fel de fel de ispite și necazuri. Să depărteze el toate vânturile cele potrivnice care izbesc cu putere în corabie, iar noi, drept recunoștință, să-I aducem o viață trăită, după poruncile Lui și să credem cu tot sufletul că El este puternic și ne va duce și pe noi în portul cel minunat, unde El - Iisus Hristos - este Împărat.

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru, Te rugăm mult milostive, deschide inimile noastre și fă-ne să înțelegem și să cunoaștem calea Ta cea dreaptă, izbăvindu-ne pe toți, și casele și sufletele noastre, din furtună, din valuri, din necazuri și din păcate ca să Te slăvim pe Tine în vecii vecilor. Amin.

11@ Predică la Duminica a X-a după Rusalii (despre existența diavolului)

Existența diavolului

Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el, iar copilul s-a vindecat din ceasul acela. (Matei XVII, 18)

Frați creștini,

Dureros lucru este să aibă cineva un copil și acela să fie bolnav de o boală fără leac. Orice ar face părinții unui astfel de copil, supărarea le apasă mereu sufletul și-i face nefericiți. Orice bucurie ar avea în viață, gândul lor se duce mereu la copilul bolnav, singurul lor copil. Câte nu fac părinții ca să-l scape?! Nu e leac de care să audă și să nu-l încerce. Cheltuiesc oricât de mult cu nădejdea că copilul se va face sănătos.

Un astfel de tată nenorocit ne înfățișează Sf. Evanghelie de astăzi. Acest tată avea un singur copil care era stăpânit de un duh rău. Diavolul îl chinuia îngrozitor, aruncându-l când în foc, când în apă. Multe mijloace o fi încercat bietul om, ca să-și vadă copilul sănătos, dar în zadar.

Auzind însă de multele minuni ale Domnului Hristos, a alergat grăbit să-L roage ca să-i vindece copilul. Iată-l ajuns în fața blândului Iisus. A căzut în genunchi înaintea Lui și I-a zis: "Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă". Iisus, răspunzând, a zis: "O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine."

Domnul Hristos era în ultimul an al predicării Sale și era cu puțin timp înainte de patimile și moartea Sa pe Cruce. De aceea, Le-a zis neam necredincios și pornit la rău. Știa ce are să-I facă acest neam viclean, cât de curând. Totuși, mila Sa nemărginită, întrecu răutatea lor și tămădui copilul, scoțând demonul din el.

Astăzi vă vorbesc despre existența diavolului și să nu vă mirați că folosesc cuvântul acesta drac, pentru că așa își este numele lui adevărat. Cuvântul acesta înseamnă: vrăjmaș, potrivnic și e păcat a da lui ceva, așa cum veți auzi din această predică.

Citind despre chinul acestui copil și a altor îndrăciți despre care ne vorbesc Sfintele Evanghelii, înțelegem că parcă niciodată puterea satanei nu s-a arătat mai înverșunată ca atunci, pe vremea Mântuitorului. Diavolii se încuibaseră mulți și-i chinuiau în diferite feluri. În unii era câte un diavol, în alții erau mai mulți, chiar câte o legiune în unii, adică 6.000 de draci.

Aceste duhuri necurate erau îngăduite de Dumnezeu să intre în trupurile lor, fiindcă erau zămisliti în posturi și sărbători, în chefuri și beții, în vremea când nu este îngăduit bărbatului să se apropie de femeie, soții nemaipăzind legea dată de Dumnezeu lui Moise. Vedem, de altfel, că și astăzi nu se mai ține seama de sărbători, de posturi și sunt zămisliti copii în fărădelegi și mari păcate. Dumnezeu îi părăsise și îngăduise demonilor ca să chinuiască în diferite feluri pe mulți copii și oameni din vremea aceea.

Dar, satana lucrează și astăzi în lume cu multă putere și cu mare dibăcie. Scriptura vorbește despre duhul necurat care lucrează în fiii neascultării. Acești fii sunt toți oamenii care trăiesc numai după poftele lor. Diavolul lucrează în toți cei necredincioși, așa cum lucrează meseriașul în atelierul lui, folosindu-se de înclinarea omului spre păcat.

O mare iscusință are satana și lucrează în așa fel ca să nu fie băgat de seamă și oamenii să creadă că nu există drac, astfel el lucrând netulburat. Dar, oricât ar vrea să-și ascundă existența, mulți, chiar și dintre necredincioși, mai bagă de seamă că există. Când văd răutatea faptelor, unii zic: "Iată cum și-a băgat satana coada", sau "Iată ghearele diavolului, ale duhului necurat". Când văd câte un om rău, mulți zic despre el că este dracul gol.

Sunt bețivi care își dau seama că merg la prăpăd, la moarte sigură, dacă mai beau și nu se pot opri. O putere vrăjmașă îi ține încătușați. Să nu fie, oare, demoni ai beției? Nu se poate! Sunt oameni care fumează, tușesc din greu, doctorii îi opresc și le spun să nu mai fumeze că se distrug singuri; ei știu bine că sunt apucați în ghearele pierzării, dar nu se pot opri. Sunt ca fluturii de noapte care-și pârllesc aripile la flacăra lumânării sau a lămpii și, totuși, dau buzna la flacăra până cad morți. Sunt ca muștele care sorb din otravă și sunt atrase de dulceața acelei otrăvi și nu se pot îndepărta până mor lângă ea. Să nu fie, oare, demon, să nu fie diavol? Nu se poate! Așa fac și acești oameni împătimiți, care se distrug prin stupefiante, băuturi alcoolice și multe altele.

Sf. Scriptură spune că de la început diavolul a fost ucigaș. El a învățat pe Eva să mănânce din pomul oprit și tot el a învățat pe Cain să-și omoare fratele. El a învățat pe Noe să se îmbete și tot el a învățat pe Ham, fiul lui Noe, să rădă de tatăl său. El a învățat pe David să desfrâneze și tot el a învățat lumea, până la potop să nu asculte și să nu creadă în Dumnezeu. El a învățat pe oamenii din Sodoma și Gomora să facă desfrânare, sodomie, malahie și tot felul de păcate și tot același, satana, învață lumea la rele și la tot felul de păcate și acum.

Sunt unii oameni liniștiți și așezați la vorbă, sunt însă alții atât de spurcați la gură, că-ți vine să zici că nu ei vorbesc, ci diavolul vorbește prin gura lor. Sunt unii așa de furioși că sparg farfuriile cu mâncare, rod paharele în gură, dărâmă mese, scaune și sunt în stare să facă chiar omor, căci așa vrea nimicitorul, diavolul.

Cine a văzut un om rău ca acesta, nu-l mai uită și zice îngrozit: acesta e dracul gol. Cred că ați auzit și poate mulți ați văzut. Duhurile necurate s-au încuibat în acești oameni, de când au fost mici și chiar din pântecel maicii lor, pentru multele păcate pe care le-ați auzit, precum și pentru urâtul obicei pe care-l au unii părinți de a da necuratului pe ei și pe copiii lor. Unii copii au crescut în casă, auzind numai blesteme, înjurături și drăcuiești.

Cutremurătoare este povestirea unui profesor, pe care am citit-o într-o carte. El povestește cum, făcând o plimbare prin mahalaua unui orașel unde se mutase de curând, întâlnește pe o străduță un copil la cinci anișori, într-o cămașuță ruptă pe el, murdar, slab și buburos.

"Al cui ești tu, măi?" ? întrebă profesorul. " Al dracului" ? răspunse copilul. "Cum te cheamă, măi?" "Satana!" "De unde vii, măi?" "Din iad" ? răspunse copilul.

Profesorul rămase uimit de răspunsul acestui copilaș de cinci ani și cercetă să vadă unde intră și la ce casă locuiește. Astfel, află profesorul că mama copilului se certa foarte des cu tatăl lui care era bețiv și-i zicea: "Ce ai făcut, drace, ai venit iar beat pe capul meu?!" Omul îi răspundea cu înjurături și amenințări. Copilul, speriat, fugea în acest timp în brațele mamei, dar ea îl alunga zicând: "Fugi, satana, nu mă mai necăji și tu, că sunt destul de amărâtă eu de când trăiesc în acest iad de casă."

Astfel de cuvinte a auzit acest copil până atunci. Așa a învățat el de la mamă-sa, că pe tatăl lui îl cheamă dracul, iar pe el ? satana și trăiesc în iad. Iată ce groaznice urmări pentru creșterea unui copil într-o astfel de casă părintească.

Părinți, aveți milă de copilași că veți răspunde de ei în fața Dreptului Judecător. Dați-le pilde bune de urmat, învățați-i rugăciuni, cântări sfinte și rugați-vă împreună cu ei, ca să le fie și lor bine, și aici și dincolo. Iată isprăvile necuratului.

În altă parte, o familie liniștită petrece în dragoste și își iubește copilașii. Dar, deodată, ca din senin, intră ura și dezbinarea, se ajunge la ceartă, la bătaie și divorț, spulberându-se iubirea. Se miră o lume întreagă de o astfel de familie care, altădată, era așa de bine și zic: "Vai, cum și-a băgat satana coada în casa oamenilor acestora!? Așa este, el și-a băgat coada și gheara. Oare, nu este diavol? Atunci, cine face toate lucrurile acestea?

Dar, pentru ca să cunoașteți că, cu adevărat, există diavol și că lucrează în multe feluri, ascultați o prețioasă povestire a Sfântului Ciprian din Antiohia Siriei. Acesta, înainte de a se converti la creștinism, a fost unul dintre cei mai mari vrăjitori de pe timpul împăratului Decie. Iată ce spune Sf. Ciprian:

"Să mă credeți pe mine, fraților ? zicea el cu lacrimi creștinilor ? să mă credeți pe mine, că eu l-am văzut pe diavolul, i-am adus jertfă, l-am rugat pe el și l-am sărutat. Eu am vorbit cu dânsul, ca și cu un prieten, precum și cu acei care erau mai mari acolo cu el. Și el m-a iubit mult și mi-a lăudat înțelepciunea și ascultarea mea de el. O ceată de draci mi-a dat scaraoschi ca să-mi slujească. Capul lui era încunulat, iar chipul lui și al celorlalți era în diferite culori. Când se întorcea încoace și încolo se cutremura tot locul acela și mulți demoni, lângă scaunul lui, stăteau cu diferite rânduieli de treburi."

Așa aflăm din Viețile sfinților că mucenicul acesta, Ciprian, pe când sluja idolilor înainte de a deveni creștin, făcea mari minuni cu ajutorul dracilor. Ajunsesse până acolo că schimba văzduhul, pornea vânturi, slobozea tunete și ploi, tulbura valurile mărilor, aducea vătămări și boli oamenilor. Ca să aibă și mai multă putere, mânca după apusul soarelui ghindă de stejar.

Atât a fost de puternic în vrăji și năluciri, că făcea să vorbească morții din morminte. Pe mulți i-a învățat să zboare prin văzduh, pe unii să înoate cu luntrea prin nori, iar pe alții să umble pe ape ca pe uscat. Mulți veneau la el cu necazurile și supărările lor ca să le ajute cu drăceasca putere de care era cuprins.

Prin farmecele lui s-a prefăcut în chipul unei fecioare, numită Iustina, și s-a dus la tânărul care o dorea, iar acesta, văzând chipul Iustinei, a sărutat-o zicând: "Bine ai venit la mine, frumoasă Iustino!" S-a făcut Ciprian în femeie și în pasăre și a adus multe ispite Iustinei, vecinilor și rudelor ei. Pe Sf. Iustina a îmbolnăvit-o așa de tare încât zăcea în pat și plângea maica sa pentru dânsa, crezând că moare. Toate acestea le făcea Ciprian cu duhurile drăcești, înainte de a fi creștin, pe unii lovindu-i cu boli, iar altora rănindu-le dobitoacele și aducându-le necazuri. Iată, deci, existența diavolului.

Dacă citim viețile sfinților, observăm că toți sfinții au fost ispitiți într-un fel sau altul de către satana. Până acolo au mers necurații, că au îndrăznit să ispitească și pe Domnul Hristos. Satana, acest ucigaș de oameni, n-a încetat niciodată să înșele lumea prin fel de fel de chipuri. El are și astăzi o mulțime de vrăjitori și vrăjitoare.

Dacă în lumea noastră de astăzi se întâmplă atâtea răutăți, atâtea suferințe se despart și nu le mai e milă de copii, e datorită acestor vrăji, acestor duhuri necurate. Pe o scară foarte mare a învățat diavolul pe mulți să practice spiritismul, care este atât de periculos pentru că nu poate oricine să cunoască rătăcirea.

Diavolul atacă și tăgăduiește religia prin spiritism și iată cum: spiritiștii fac adunările lor în anumite case pe care nu se feresc să le împodobească chiar cu icoane, candelă și cruci. La începutul ședințelor aprind lumânări, ca și când s-ar face un parastas, spun rugăciuni, chiar și fac semnul crucii și țin post pentru ziua de ședință. Vedeți cum îmbracă diavolul mantia de lumină? Sub forma acestor lucruri sfinte cheamă spiritele morților și așa înșeală și pe cei credincioși, care spun că, dacă ar fi lucru necurat, n-ar avea icoane, cruce, candelă și rugăciuni. De aceea, trebuie să fie atent creștinul, să nu caute ajutorul nicăieri, decât la Dumnezeu prin slujbele bisericii.

Am citit într-o carte ortodoxă că, la o ședință de spiritism din Franța, cineva a întrebat pe satana ce trebuie ei să creadă despre existența dracului. Răspunsul a fost prompt: "Nu există!" Răspunsul acesta a fost dat în multe locuri.

O altă întrebare adresată unui spirit a fost dacă mai există altă lume și răspunsul a venit pe loc: "Nu există altă lume!" Participanții la ședința de spiritism au întrebat atunci: "Dacă nu se află altă lume, tu, care ne vorbești și ne răspunzi, de unde vii?" S-a făcut tăcere adâncă și nu s-a mai auzit nimic.

Altădată, un suflet a fost întrebat dacă este trimis de dracul și a răspuns că nu. A mai fost întrebat dacă religia ortodoxă este bună de urmat și dacă preoții trebuie ascultați. Răspunsul a fost scurt: "Nu!" Iată existența diavolului, iată tatăl minciunii ? dracul ? care a înșelat pe mulți creștini și chiar pe unii sfinți mari, așa cum vedem în viețile lor.

Sfântului Grigorie Decapolitul i s-au arătat diavolii în multe feluri. Veneau la el în șerpi care-l mușcau de picioare în diferite lighioane; odată, chiar spre ziua de 9 martie, strălucind de lumină mare, s-au arătat 40 de diavoli cu cununi pe capete și au zis către Sf. Grigorie: "Noi suntem cei 40 de mucenici și am venit să-ți

dăm putere asupra dracilor.” Sf. Grigorie, cunoscându-i cu darul lui Dumnezeu, i-a certat și s-au făcut nevăzuți.

Sfântului Simion Stâlpnicul i s-a arătat diavolul într-o noapte în chipul unui car cu cai de foc, care a venit să-l ia, pentru bunătățile lui, la Dumnezeu, ca pe Sf. Ilie. Necunoscând înșelăciunea vrăjmașilor, a zis: ”Doamne, făcă-se voia Ta cu mine, păcătosul” și, făcându-și semnul Sf. Cruci, a ridicat piciorul ca să pășească în șareta care venise, dar, pe loc, a pierit totul.

Unui alt sfânt cu numele Iacov, venind diavolul, i-a dat sfatul să aprindă candela, lumânări și să tămâie ca să primească pe Domnul Hristos, căci va veni în noaptea aceea să-i răsplătească pentru multele osteneli. Pe la miezul nopții a venit la el Antihrist cu strălucire multă, iar Iacov, deschizând ușa chiliei, s-a închinat lui, crezând nălucirea, dar diavolul, lovindu-l în frunte, a fugit înapoi și s-a stins. A doua zi, Iacov, spovedindu-se la un bătrân, acela i-a spus că l-a batjocorit satana. Plângând el mult greșeala sa, s-a dus la o mănăstire să-și facă canonul.

Astfel, sunt pline sfintele cărți ortodoxe de exemple care ne dovedesc existența diavolului. Dar oamenii s-au obișnuit și au ajuns așa de nesimțitori și reci, încât unii din ei, deși spun că nu cred în existența duhurilor necurate, totuși, cu gura propovăduiesc mereu existența lor. Spun că nu există diavol, dar diavolul îi pune la cale să înjure pe Dumnezeu fără frică, că n-are cine să-i pedepsească.

Așa au ajuns bieții oameni într-o necredință vrednică de plâns, că nu mai cred nici că mor. Întocmai ca dobitoacele pentru tăiat, care văd lemnele și focul aprinzându-se, văd căldarea fierbând cu apă și cuțitele ascuțindu-se și tot nu le vine să creadă că pentru ele se pregătesc toate acestea.

Așa era un necredincios care, mergând cu căruța în pădure la lemne, întâlnește pe un oarecare Vasile, om cu frică de Dumnezeu, căruia îi zise în bătaie de joc: ”Auzi măi, Vasile, departe e iadul, căci așa vrea să ajung acolo până la ora 12 și tu, cu cărțile tale, trebuie să știi!” Omul nostru îi răspunse cutremurat: ”Dumnezeu să te ferească de calea aceasta, Ioane! Că, de, să știi, de acolo nu mai vii niciodată cu sufletul. Dar să știi că, dacă ai să mori în necredința aceasta, ai să vezi tu la moarte cam cât este până la iad.”

Batjocoritorul se duse în pădure și se apucă să taie un copac mare. Copacul căzu, însă, peste el și, pe loc, îl omorî. Exact la ora 12 ajunsese în iad, așa cum a dorit, pentru că astfel de necredincioși și batjocoritori ajung, fără nici o judecată, drept în iad, ca și cei spânzurați și cei care își iau viața singuri.

Mare pericol e necredința și batjocura necredincioșilor. Aceștia sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu și grozavă pedeapsă îi va ajunge. Dar, cine poate să scrie cu de-amănuntul toate ispitele, viclesugurile, amăgirile și înșelăciunile satanei?! Noaptea și ziua el împletește curse, căci, duh fiind, ajunge îndată în orice timp și în orice loc și înșală și pe cei păcătoși și pe cei dreți.

Iată de ce ne-a lăsat Dumnezeu loc de adăpost Sfânta Lui Casă, cu toate darurile de sfințenie. Dacă omul nu vrea să vină la biserică, cade în ghearele spurcaților demoni, care-l învață să facă tot felul de rele. Starea omului de pe urmă se face mai rea ca cea dintâi, căci diavolul mai ia în ajutor încă șapte duhuri rele și vine asupra omului și-l aruncă în mari păcate și cu lanțuri grele îl leagă.

Prizonierii sunt, de obicei, bine păziți și, așa, și satana știe să-și păzească supușii, fiind cu mare băgare de seamă ca să nu-i scape nici unul din gheare. Iată un lucru la care să ne gândim cu grijă toți și să ne controlăm viața ca nu cumva să ne aflăm sub legăturile vreunul păcat și, astfel, să fim prizonierii diavolului.

Copilul îndrăcit din Evanghelia de astăzi n-a venit el singur la Iisus, ci a fost adus de tatăl lui. Și astăzi, ca un om să vină la Dumnezeu, la Biserica Lui, are nevoie de ajutorul altuia. De aceea, părinți, aduceți-vă copiii la Iisus, cu toții trudiți-vă ca și acest tată nenorocit să aduceți cât mai multe suflete la Dumnezeu. Știm că e nevoie de multă răbdare și stăruință, dar aceasta este fapta plăcută înaintea Domnului. Făcând astfel, ascultăm și noi cuvântul Domnului care a zis atunci acelora: ”Aduceți-l aici la Mine!”

Aceasta nu înseamnă că, dacă l-am adus o dată la biserică și i-am vorbit de credință și de fapte bune, gata ne-am făcut datoria și nu mai avem ce-i spune! Trebuie mereu să-l așteptăm și să insistăm până când se tămăduiește. Nu este destul ca cineva să fie chemat la masă, ci mai trebuie să și mănânce din ce este pe masă, după cum nu este destul să vină cineva la doctor, ci trebuie să ia și doctoria care i se dă.

Cei care sunt mai curând aduși la Dumnezeu au nevoie de un tratament mai bogat și întotdeauna trebuie ajutați, fiindcă împotriva omului credincios diavolul asmută toți câinii lui ca să nu-i scape nici unul. Atunci încep robii lumii și păcatului să insiste pe lângă cel credincios și să-l poftască la petreceri și îl urmăresc cum urmăresc câinii pe iepuri. Diavolul îl ispitește acum mai mult ca altădată, căci el toarnă atâta foc în patimile care îl stăpâneau până atunci, încât bietul om poate să fie trântit mai rău ca înainte.

Așa ajunge să spună că nu mai bea și, iată, vine acasă mai beat ca oricând, sau că nu mai fumează și întâlnește întocmai atunci pe unul pus de diavol care-i întinde pe gratis pachetul cu țigări. I se ridică, astfel, îndoieli în suflet și chiar gânduri urâte și ocări față de adevăratul Dumnezeu, pe care până atunci nu le-a avut. Câți credincioși nu se plâng și zic: "Până n-am venit să cunosc credința, nu erau în capul meu atâtea gânduri urâte și murdare!"

Diavolul ispitește continuu și șoptește creștinului să nu se mai ducă la biserică, îmbiindu-l la alte treburi. Unora le zice: "Ești prea păcătos, nu te mai iartă Dumnezeu, degeaba te duci mai bine distrează-te, fă și tu ca toată lumea." Altor le zice astfel: "Ești prea bătrân, dacă n-ai fost când erai mai tânăr ca să mai faci o metanie și să spui o rugăciune, acum cesă mai cauți la biserică, ba mai râd și alții de tine." Celui tânăr îi spune: "Ai vreme să mergi la biserică, mai încolo când vei fi bătrân!"

Celor care urmează mai des la biserică și și-au schimbat viața are diavolul grijă să le pună oameni răi pe cap, care să le spună că s-au rătăcit și s-au făcut pocăiți.

Dar, cu toate viclesugurile diavolului, omul care a învățat să deslușească lucrurile minunate ale mântuirii, vede că acestea sunt doar zvârcoliri ale satanei ca să nu-i scape prada din gheare. Vede diavolul că-l scapă și latră la el, ca un câine, noaptea, la lună. Latră diavolul când prin unul, când prin altul.

Oriunde veți auzi pe satana lătrând, să știți că acolo este un om al lui Dumnezeu care face fapte bune și merge bine pe calea credinței. De aceea latră satana, că este iadul în primejdie. Când el urlă mai tare, să știți că pentru noi este un semn bun. Bucurați-vă, că tot așa lătra el pe sfinți și pe primii creștini. Ar fi mai rău dacă n-ar lătra, fiindcă ar însemna că suntem prinși undeva cu vreun păcat, cu vreo patimă și el ne are în gheare. Tace și le spune tuturor: "Tăceți din gură, că acesta este de-al nostru!"

Cu toții știm că atunci când mergem cot la cot cu lumea necredincioasă nu ne zicea nimeni nimic. Cum am rupt legăturile păcatului, ieșind din calea lumii, a început lătratul diavolului prin uneltele lui. Are și el uneltele lui și nu te lasă, te urmărește mereu zicând că ai ieșit din rândul lumii. Prin urmare, trebuie să ne fie rușine și frică de lume, iar nu de Dumnezeu. Iată diavolul, iată existența lui! Dar latră câteodată chiar prin gura celor din casa ta. Nu mai vorbesc câte unelte are el în lume, că cei mai mulți nu te învață la bine, ci la rău. Pe toți îi auzi zicând: "Ia și bea, ia și mănâncă, hai la distracții și chefuri, hai la păcate!? Se îndeamnă unul pe altul la rele, după cum îi învață diavolul în ascuns și așa-i prinde moartea pe mulți.

Să ia seama fiecare și să vadă starea lui sufletească, că diavolul a băgat de seamă cum mulți creștini se feresc de păcate mari. Dar ei ajung să le nesocotească pe cele mici, uitând că tocmai printr-o greșeală mică se strecoară necuratul. E destul să intri într-un anturaj rău, că faci apoi toate relele ca la început. E destul să vezi un film imoral, o revistă pornografică, că ți-ai spurcat mintea și ai căzut din zbor de pe cerul senin și curat ca o pasăre care a fost împușcată în aripă.

Ținta de împușcare a diavolului o formează cele două aripi ale creștinilor, care sunt mintea și inima. Diavolul este un mare și iscusit vânător de astfel de păsări care zboară sus. El pe acestea le urmărește ca să le arunce jos. El nu umblă după păsări moarte, sau după cele rănite de care este sigur, ci aleargă după

creștinii cei vii care, folosind cele două aripi, se ridică sus, la înălțimi, prin rugăciuni, meditații și fapte bune. De aceea, el caută mereu să vâneze pe adevărații creștini, când prin ispitele plăcerilor, când prin ispitele durerilor și necazurilor.

Creștinii, care se roagă sau fac fapte bune numai ca să le meargă bine pe aici, se poticesc când văd că nu li se împlinesc rugăciunile și, mai ales, atunci când văd că au parte de pagube și supărări tocmai ei care vin la biserică, care se roagă și postesc. Foarte puțni creștini știu că acestea sunt cu îngăduința lui Dumnezeu și reprezintă diferite canoane de pe urma bunei spovedanii.

Odată, a venit cineva la biserică să dea niște slujbe pentru binele casei. Întorcându-se acasă, a pierdut poșeta cu actele și două mii de lei. Altul, care nu se spovedise niciodată, după ce a făcut prima spovedanie, în noaptea următoare i-au spart hoții casa și i-au luat tot. Iată ispită îngăduită de Dumnezeu.

Unora, după ce s-au lăsat de păcate și de patimi și au luat hotărâri de întoarcere la Dumnezeu, li s-au întâmplat diferite necazuri pe la servicii, fiind mutați într-un loc mai rău, sau chiar dați afară. Pe alții i-au supărat copiii cu neascultarea sau le îngăduie Dumnezeu ca să le vadă credința. Pe ce-ai vrea, oare, să-ți dea Împărăția Lui?

Am văzut deci câte curse are ispititorul și cum ispitește el în toate treburile. Peste tot este gheara lui și lumea mai spune că nu există diavol și nu există iad. Mântuitorul ne spune în Sf. Evanghelie de astăzi pe care am ascultat-o că nu numai că nu există diavol, ci că sunt chiar mai multe soiuri de draci. Aceste soiuri de draci aruncă sufletul și trupul omului în focul ispitelor și-l limpezește în apa uitării de Dumnezeu. Așa ajunge omul să se afunde și mai mult în păcate, în necredință și în deznădejde. De aceea, Domnul Hristos ne recomandă postul și rugăciunea ca arme împotriva diavolului.

Iisus Mântuitorul ne așteaptă să venim la El cu toate necazurile și ispitele noastre și să-L rugăm și noi să ne ajute așa cum a ajutat tatălui din Sf. Evanghelie de astăzi, căruia i-a primit rugăciunea și i-a tămăduit singurul copilăș pe care îl avea. Și noi avem un singur copilăș: sufletul, pe care dacă l-am pierdut mai bine ar fi fost să nu ne fi născut. Grozav lucru este să stăm o veșnicie întreagă cu urâții și spurcații aceștia.

Să ne trezim, frați creștini, și să credem din adâncul sufletului că există diavol și iad și există chinurile veșnice care așteaptă pe toți păcătoșii. Să nu ne amăgim cu gândul că Dumnezeu este bun și ne iartă, că de aceea se întrece lumea la rele. Dumnezeu ne mai și pedepsește, ca pe copilul cel rău și neascultător și, de aceea, ne trimite necazuri, supărări și boli de tot felul ca să ne trezească și să ne înțeleptească și astfel să facem voia Lui.

Dumnezeu e bun, dar e și drept și, dacă noi nu ne trezim, ne va da pe mâna celor spurcați și urâți, că iadul și chinurile lui sunt făcute așa cum spune Mântuitorul pentru diavoli. Dar cu ei se vor duce și ceilalți creștini care nu ascultă de legea și cuvântul Domnului.

Frați creștini, să ne trezim, nu vă luați după lume, nu ascultați lătratul demonilor. Țineți drumul drept, drumul credinței, al bisericii. Rugați-vă, căci puțin a mai rămas, și nu ziceți ca necredincioșii: "O, de când se spune că vine sfârșitul și n-a mai venit!" Iată, e gata să vină. Semnele le vedem și toate ne spun că Stăpânul e la ușă și e gata să plătească fiecăruia după faptele lui.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, Cel ce ai venit să mântuiești neamul omenesc din robia satanei, ceartă Tu duhurile cele necurate, care ne ispitesc și ne îndeamnă la rele și dă-ne credință tare, Doamne, ca să putem și noi să-Ți urmăm Ție și să Te slăvim aici în viața aceasta câte zile ne-a mai rămas, iar dincolo să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.

120 Predică la praznicul adormirii Maicii Domnului

... că iată de acum mă vor ferici toate neamurile! (Luca, I, 48)

Frați creștini,

Se apropie 2000 de ani de când această proorocie a fost spusă de o fecioară săracă, într-unul din cele mai mici orașe din Iudeea. Această fecioară necunoscută locuia într-o colibă modestă în pământul Hebronului și se mângâia cu aceste cuvinte în care credea cu statornicie. Au trecut atâția ani și iată că aceste cuvinte se împlinesc înaintea ochilor noștri.

Știm cu toții că în toate timpurile popoarele au înconjurat cu cinste pe împărații lor, precum și pe cei care și-au jertfit geniul și munca pe altarul patriei, ridicându-le în semn de recunoștință, statui și monumente.

Biserica, însă, aduce laudă sfinților martiri care au suferit pentru dreapta credință, cântându-le imnuri sfinte și păstrându-le sfintele moaște în locașurile sale. În familiile creștine copiii poartă respect și dragoste către părinții lor, iar, după ce îi conduc pe ultimul drum, le păstrează o dulce amintire, privind cu lacrimi în ochi chipurile lor în tablourile rămase.

Dar, oare, noi creștinii nu suntem datori să avem respect și să venerăm pe regina creștinismului? Dacă oamenii mari, vestiți, sunt vrednici de recunoștința noastră, cu cât mai mult trebuie să cinstim pe Împărăteasa Cerului, care este cea mai mare făcătoare de bine a noastră și care ne-a deschis porțile fericirii veșnice! Prin Ea am redobândit viața sufletului nostru, căci Sf. Fecioară Maria este mai presus de toate femeile, aleasă mai înainte ca să fie Maica lui Dumnezeu și a fost plină de Duh Sfânt și de Har.

Viața ei a fost nepătată de păcat și moartea nu a răpit-o ca pedeapsă pentru păcatele sale, căci trupul ei nu a fost supus putreziciunii în mormânt, ci s-a înălțat la cer împreună cu sufletul, la slava lui Dumnezeu și a Fiului Său.

Sf. Fecioară Maria n-a avut niciodată pe cineva asemenea ei, nici în cer, nici pe pământ. Numai Dumnezeu este mai presus de ea și s-ar putea spune că însuși Dumnezeu s-a coborât mai jos decât ea, căci a ales-o ca Maică a Lui din care să se întrupeze și din al cărui piept să se hrănească. Noi, pentru a lăuda pe Fecioara Maria și a vorbi cu demnitate, după cuviință, nu este de-ajuns numai o singură cuvântare, căci nu putem găsi cununi de laudă după vrednicie, oricâtă bunăvoință am avea. Rog, însă, pe Fiul său să-mi dea harul trebuincios, punând cuvinte potrivite în cugetul inimii mele, ca să lumineze Sf. Duh toate inimile ascultătorilor și să poată rodi fapte pentru viața veșnică.

Mai întâi, să audă toate popoarele, toți creștinii și păgânii, credincioșii și necredincioșii că, dacă noi numim pe Sf. Fecioară Doamna și Împărăteasa noastră, aceasta nu este o născocire a evlaviei creștine, căci această demnitate n-a luat naștere în închipuirea strămoșilor noștri, ci, auziți, însuși Duhul Sfânt a vestit înalta ei demnitate. El este care a lăudat-o prin gura profeților, și, luminat de El, David împăratul vedea Împărăția lui Hristos că se întindea de la apusul și până la răsăritul soarelui. De-a dreapta lui Hristos, David a văzut pe Maria împărăteasă mai înaltă decât toate puterile cerești și ne-o arată lângă Cel Atotputernic care depune pe capul ei o coroană de pietre scumpe.

Datorită virtuților sale, Sf. Fecioară este încununată din timpul vieții sale pământești, căci ea este ca un crin curat. Împăratul Solomon o vede ca pe regina florilor, mai înaltă decât codrii din Liban. Eva și multe urmașe ale ei au născut copii păcătoși și criminali, iar Preacurata Fecioară a născut pe Omul-Dumnezeu fără de păcate, care a mântuit pe toți oamenii. Sf. Fecioară strălucește ca un soare și este icoana cea mai curată a sfințeniei dumnezeiești.

Despre ea zice Sf. Ap. Ioan că are ca veșmânt soarele, luna sub picioare și pe cap o coroană de 12 stele. La adormirea ei au venit îngerii și au luat-o cu trup și suflet, așezând-o pe tron, lângă Împăratul Slavei. Iată la ce înălțime se află Împărăteasa noastră a creștinilor și iată cum se împlinesc profețiile care au arătat că o vor ferici toate neamurile. Împlinirea acestei proorociri a fost și în țara

noastră, unde mulți domnitori au zidit multe biserici în cinstea ei, îngenunchind înaintea icoanei sale.

Să amintim pe Ștefan cel Mare, Neagoe și Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu, care au ridicat o mulțime de biserici cu hramul Adormirii Maicii Domnului și credem că este suficient. Dumnezeu atât de mult a iubit-o pe Sf. Fecioară Maria încât i-a dat pe Unicul Său Fiu, care nu s-a rușinat de sânul Preacuratei Sale Maici. Mântuitorul s-a supus ei în timpul vieții Sale pământești și, când era răstignit pe Cruce, a încredințat ei, ca unei Maici, toată lumea creștină. A încununat-o cu slavă și cinste și a pus-o de-a dreapta Sa, în calitate de regină. Dar, cine poate să laude după vrednicie pe aceea care este mai presus decât toată lauda?

Monumente religioase se unesc cu mărturiile istorice pentru a arăta vechimea închinăciunii ce se cuvine Sfintei Fecioare Maria, preoții, regii, împărații, pictura, sculptura, poezii și scriitorii din primele secole ale creștinismului din evul mediu și din epoca noastră, toate generațiile aduc tributul lor de respect, de recunoștință și de laudă smeritei fecioare din Nazareth. Toată lumea creștină, în decursul veacurilor, a cunoscut puterea ei cea mare și a simțit ajutorul ei în clipele grele.

Biserica Ortodoxă are o carte numită Minunile Maicii Domnului, pe care, poate, mulți le-ați citit și ați luat cunoștință de faptele minunate. Voi aduce acum și trei mărturii din Sf. Scriptură, unde se vorbește despre alegerea Sfintei Fecioare în lucrarea dumnezeiască.

Prima și cea mai veche se găsește la Facere, cap. XXVIII, ver. 10, unde se vorbește de visul patriarhului Iacov, care a văzut o scară, ce unea cerul cu pământul, pe care coborau și urcau îngerii lui Dumnezeu. Pe când Iacov privea uimit această frumusețe minunată, a auzit glasul lui Dumnezeu care l-a binecuvântat. El s-a înspăimântat și, deșteptându-se, a socotit că în locul acela este Poarta Cerului.

Scara din visul patriarhului Iacov este Sf. Fecioară Maria, căci pe această scară s-a coborât Dumnezeu ? Iisus Hristos ? și S-a întrupat din pântecul său. Fecioara Maria este casa lui Dumnezeu și Poarta Cerului și numai cei ce recunosc aceasta vor intra în Împărăția lui Dumnezeu. Vai de toți cei care n-o cinstesc pe Maica Domnului și care aduc hule împotriva cinstei sale, căci sunt și de aceștia, o mulțime de ticăloși, unii susținând chiar că a mai avut și alți copii, atât de întunecat le este capul.

A doua mărturie o găsim la proorocul Iezechiel care spune în vedenia sa cum a fost luat și dus pe calea ușii sfinte ce duce spre răsărit, iar ușa aceasta era încuiată. A auzit atunci glasul Domnului, care i-a spus că ușa nu se va deschide și nimeni nu va trece printr-însa, căci Domnul Dumnezeu lui Israel va intra printr-însa.

Dacă citește cineva toate acesta, neluminat de duhul lui Dumnezeu sau cu alt interes, nu poate înțelege Sf. Scriptură, căci în ea se ascund taine mari. Iată, ușa cea încuiată este preacurata Fecioară Maria, căci printr-însa a intrat și a ieșit Mântuitorul Iisus Hristos, nestrucând pecetea fecioriei, așa cum străbate raza soarelui prin geam.

A treia mărturie o găsim tot în Vechiul Testament la Paralipomena cap. XIII, ver. 1, unde se spune că împăratul David a trimis niște oameni ca să aducă dintr-o localitate Chivotul Domnului. Acest Chivot era un fel de ladă poleită cu aur în care se aflau tablele legii, primite de Moise din mâna lui Dumnezeu. Deasupra acestui chivot erau doi heruvimi de aur. Preoții, tot poporul și însuși împăratul însoțeau în sunetul harfelor și chitarelor carul în care se găsea Chivotul și care era tras de boi. Ajungând la o cotitură, boii au smucit, iar Chivotul sta să se răstoarne. Atunci, un om din mulțime a întins mâna să-l sprijine, dar a murit pe loc.

Văzând moartea lui Uza (căci așa îl chema), împăratul David s-a întristat și s-a temut, totodată. Astfel, de frică, nu a mai dus Chivotul în cetatea lui, ci l-a așezat în casa lui Obed Edom, pe care Domnul a binecuvântat-o.

Vedeți, frați creștini, că Dumnezeu n-a suferit nici să fie atins cu mâna acesta chivot care închipuia pe Sf. Fecioară Maria?! Dar, ce se vor face acei nelegiuți care ating cu limba ascuțită sfințenia și fecioria Împărătesei Cerului? Unde vor băga capul hulitorii și necredincioșii care aduc insulte Maicii Domnului prin care ne-a venit mântuirea?

Chivotul despre care am vorbit îl au toate bisericile creștine ortodoxe și se află pe masa Sf. Altar, iar în el se păstrează cutiuța cu Sf. Împărtășanie. Chivotul este închipuirea Maicii Domnului, Casa lui Dumnezeu, Poarta Cerului, Ușa Raiului iar Sf. Împărtășanie închipuie cuvântul lui Dumnezeu care se află în biserică slavei Sale. Dacă așa stau lucrurile, nu se cuvine și nu este drept a cinsti și noi și a aduce închinăciunile noastre Împărătesei Cerești? Dacă însuși Dumnezeu a cinstit-o, a iubit-o și a păzit-o, cu cât mai vărtos trebuie să-i aducem mulțumirile și închinăciunile noastre, noi păcătoșii și nevrednicii?

Dacă este drept ca toți copiii să iubească și să venereze chiar pe mamele lor, apoi cu atât mai mult se cade să iubim și să venerăm și noi pe Maica Domnului, care este Maica noastră a creștinilor. Nimic nu este mai drept, nimic nu este mai cuviincios, decât a venera pe aceea pe care Dumnezeu și-a făcut-o maică a Lui și pe care îngerii și arhanghelii o laudă în cer. Să se rușineze, deci, toți sectanții, să se îmbrace cu blestem și să piară toți hulitorii Maicii Domnului, care este ocrotitoarea creștinilor și salvatoarea omenirii.

Sf. Fecioară Maria este scăparea noastră din nevoi, apărătoarea noastră în primejdii, mângâietoare în suferințe, mijlocitoare către Dumnezeu și scăparea păcătoșilor care se întorc cu căință la Fiul Său. Nimic mai curat, nimic mai dulce, nimic mai sfânt ca numele de mamă. O mamă bună este un înger văzut pe care Dumnezeu l-a pus lângă noi ca să ne sprijine în lupte și să ne mângâie în suferințe. Cel din urmă cuvânt pe care-l murmură buzele muritorului este numele scump de mamă. Fie bărbat sau femeie, fie copil sau bătrân, pe patul morții toți murmură cuvântul mamă, pentru că o mamă întotdeauna este gata a se jertfi pentru fiul său.

Frați creștini, așa e Sf. Fecioară Maria, mama noastră a creștinilor, care este gata să nu ne refuze rugăciunile și să nu ne părăsească în necazuri și primejdii, dacă o chemăm în ajutor. Dar acum, maica noastră preabună este supărată și mult întristată pe neamul omenesc care s-a pus în slujba satanei. Astfel, o parte din femei despart pe tată de copii, despart pe copii de Împărăția Cerului, lăsându-i să umble în întunericul patimilor. O parte dintre femei își omoară pruncii nevinovați în multe chipuri și s-au rătăcit de la adevăr, nevoind să mai audă de învățătura și biserică lui Dumnezeu și, astfel, trăiesc în petreceri și desfrânări.

Maica Domnului este supărată pentru că știe ce-i așteaptă pe toți acești nelegiuiți. Ea vede de acolo, de pe tronul slavei sale, aceste nelegiuiri și aceste suflete pierdute, care nu vor să țină seama că s-a plătit atât de scump de către Fiul său, Iisus Hristos, răscumpărarea neamului omenesc. Amarnic vor plânge și în zadar vor mai cere ajutor când se vor trezi în flăcările iadului și în chinurile veșnice. Să audă acum toți păcătoșii pământului, să se întoarcă degrabă toți deznădăjduiții și rătăciții și să vină din calea rătăcirii. Să împreunăm mâinile cu toții în locașul lui Dumnezeu cel sfânt și să cerem sprijinul și apărarea noastră sub povățuirea și protecția Preacuratei Fecioare Maria, zicând și noi împreună cu toți creștinii:

Rugăciune

Bucură-te, Fecioară și Maica lui Dumnezeu, Templul cel viu și nemuritor al dumnezeirii, comoara și lumina lumii, cinstea fecioriei, sprijinitoarea credinței ortodoxe!

Bucură-te, Împărăteasă, care ai născut pe Dumnezeu spre mântuirea neamului omenesc!

Ajută-ne, dar, ca să stingem focul patimilor și războiul cel lăuntric să înceteze. Mijlocește la Fiul Tău și Dumnezeul nostru ca să ne dea har să imităm și noi virtuțile tale. Fă, cu rugăciunile tale, să înceteze toată tulburarea demonilor de pe pământ, să se sfărâme toată rătăcirea și să se risipească toate vrăjitoriile și spurcăciunile. Să biruiască lumina Evangheliei și adevărul, să se stingă minciuna și să triumfeze creștinii drept măritori întru Împărăția Fiului tău, Fecioară Marie, Împărăteasa noastră a tuturor creștinilor, ca să fim și noi acolo în vecii vecilor. Amin.

130 Predică la Duminica a XI-a după Rusalii (cu robul nemilostiv)

Robul nemilostiv

...Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o... Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine? (Matei XVIII, 32-33)

Frați creștini,

O mare indignare ne-a cuprins inima, văzând purtarea neomenească a datornicului din Evanghelia de astăzi. El datora stăpânului său 10.000 de talanți, o sumă enormă în banii noștri. Deoarece nu avea cu ce să plătească, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copii și tot ce avea, ca să-și plătească datoria.

Iată în ce grozavă nenorocire era să cadă toată familia aceasta. Dar, a fost de ajuns ca sluga aceasta să facă o mică rugăciune, să cadă în genunchi, cu lacrimi la picioarele stăpânului său și acesta, plin de milă și de bunătate, să ierte toată datoria și să-l slobozească. Iată însă, că, pe când mergea el liniștit spre casa sa, și încă nu i se uscase bine lacrimile cu care ceruse iertare iar praful de pe genunchi nu i se scuturase, întâlnește pe un prieten al său care îi era lui dator o sută de dinari, o sumă foarte mică.

Se repede la el, îi pune mâna în gât și îl sugrumă zicându-i: "Plătește-mi tot ce-mi ești dator". La strigătul acesta neomenos și brut, nenorocitul acela cerea zadarnic răgaz, căci tovarășul lui era fără milă și surd la rugăciunea acestuia, uitând de binele ce-i făcuse stăpânul său.

Vai, ce priveliște revoltătoare! Dar bine a făcut stăpânul care l-a chemat înapoi pe netrebnic și l-a aruncat în temniță să se chinuiască fără încetare. Uitucul și nerecunoscătorul acesta își merită pedeapsa.

Dar, să nu ne mirăm prea mult de purtarea robului nemilostiv și să nu-l osândim, fiindcă ne osândim pe noi înșine. Și noi suntem ca și el, ba mi se pare că mai mult, fiind chiar mai răi ca el. În timp ce dânsul avea o datorie iertată de un stăpân oarecare, noi avem sumedenii de fărădelegi trecute cu vederea de însuși Dumnezeu.

În vreme ce sluga aceea cerea numai banii săi înapoi, noi am vrea și sufletul semenilor noștri, care ne-au greșit cu ceva. Pentru o lovitură, dăm zece lovituri; pentru o nedreptate, zeci de răzbunări; pentru o jignire, ani de mânie și de învrăjpire. Să nu ne amăgim, înfricoșată va fi pedeapsa stăpânului. De vrem să avem parte de mila Celui de sus, de vrem să ne mântuim sufletele, avem o singură cale: iertarea aproapelui nostru.

Unul din sfinții părinți din Pateric spune că sunt trei feluri de iertări pe pământ:

1. Oamenii care au ajuns la înălțimea aceasta, de a ierta pe vrăjmași și de a-i iubi, se numesc fiii lui Dumnezeu, căci se aseamănă cu Mântuitorul care a iertat pe vrăjmașii săi.

2. Oamenii care țin minte răul se numesc fiii lui Adam.

3. Cei ce nu se pleacă cu nici un chip și stau învârtoșați și înțepeniți de mândrie și îngâmfare se numesc fiii celui viclean.

Așa vedem că a zis Mântuitorul robului neiertător din Evanghelia de astăzi: "Rob viclean". Toți aceștia își pierd sufletul dacă îi va apuca moartea în vicleșug, vrăjmășie și dușmănie.

Împăratul din Evanghelia de astăzi, care a vrut să se socotească cu robii săi, este Bunul Dumnezeu, Împăratul Slavei cerului și al pământului. Robul care datora 10.000 de galbeni închipuie pe fiecare dintre noi toți, care am primit din mâna Celui Preaînalt atâtea bogății, daruri și avere, încât să nu se poată socoti valoarea lor.

Dumnezeu ne-a dat cerul, soarele, luna și stelele, norii cu ploile, lumina și căldura, aerul și apele; ne-a dat pământul cu toate bogățiile de pe el, bunătățile și toate florile, animalele și păsările. Peștii apelor și tot ceea ce există pe pământ,

în ape și în aer. Toate le-a dat în stăpânire omului. I le-a dat ca o zestre, ca să-i fie de folos. L-a îmbogățit Dumnezeu pe om cu ochi ca să vadă, cu gură să vorbească, cu urechi să audă, picioare să umble, mâini să lucreze și minte cu care să gândească și să judece. Mare lucru este mintea la om.

Toate aceste bogății pe care le-a primit omul de la Împăratul Slavei, Dumnezeu, au așa de mare valoare că un om niciodată n-ar putea plăti Stăpânului Ceresc, chiar de ar fi viața sa pe pământ mii de ani. Ce avem noi? Cu ce am venit noi pe pământ? Goi am venit și goi plecăm! Plângând am venit și, poate, plângând plecăm.

Cu toate acestea, omul netrebnic și nerecunoscător vine și el o dată pe an la biserică, dă o liturghie, spune o mică rugăciune și i se pare că a făcut foarte mult pentru Dumnezeu. Deși a primit atâtea daruri, peste care Dumnezeu l-a pus stăpân, începe să hulească numele Celui Atotputernic și să cârtească împotriva Lui. S-au învățat mulți să se vaiete că sunt săraci, că au trebuință de multe. De fapt, se plâng tot acei care au.

Dar, toți nemulțumiții aceștia au uitat de marea bogăție primită de sus de la Tatăl Ceresc. Ce ne-ar folosi nouă dacă am avea înaintea toate frumusețile lumii și ar fi ale noastre, dacă n-am avea ochi să le vedem? Dacă ai avea înaintea toate bunătățile, la ce ți-ar folosi dacă, din cauza unei boli, nu te poți apropia de ele, dacă n-ai putea să umbli pe picioarele tale și să te duci unde vrei, dacă nu te-ai putea folosi de mâinile tale să lucrezi și să te servești cum îți place?! Iată, deci, ce bogăție mare avem de la Dumnezeu, aceste mădulare sănătoase pe care trebuie să le punem în slujba Sa, nu în slujba vrăjmașului diavol.

Cu toate acestea, omul tot îndărătnic și nerecunoscător este. Aude clopotul bisericii în duminici și sărbători cum îl cheamă Dumnezeu ca să-I mulțumească pentru toate darurile Sale, dar el nu vrea să audă. O zi pe săptămână a oprit-o Dumnezeu pentru El, Ziua duminicii, e ziua Lui. Numele acesta "Duminică" e de la Dumnezeu, pentru ca omul să-I cinstească numele și, venind la casa Lui, să-I aducă jertfă de laudă și prinos de recunoștință pentru toate cele primite.

Dar unii nu vor să audă, iar alții, dacă vin, vin tot cu interese pământești, vin să ceară de la Dumnezeu să le dea și iar să le dea. Dar, unde este mulțumirea pentru tot ce s-a dat? Câți recunosc că sunt datori, nespun de mult, să vină la Sf. Lui Casă să mai plătească din datorii? Aleargă omul după treburi cu mașina, cu avionul, ba și prin țări străine, ca să câștige vânt, praf și cenușă. Unii se întorc, alții nu se mai întorc de loc, sau se întorc schilodiți, pentru nimicuri pământești. În acest timp, Dumnezeu ne așteaptă mereu, aici în casa Lui, ca să plătim din datoriile noastre.

Sluga care era datoare 100 de dinari acelui rob nemilostiv și care a fost osândită la închisoare până va plăti datoria închipuie pe datornicii noștri, frații noștri, greșiții noștri.

Dacă nu iertăm din inimă pe cei ce ne supără cu ceva, îi osândim sau îi păgubim cu ceva, să știți că săvârșim un păcat strigător la cer și, cât de curând, vine fără de veste Stăpânul de sus să ne zică și nouă: "Slugă vicleană, toată datoria ți-am iertat-o, fiindcă M-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de tovarășul tău precum și Eu am avut milă de tine?".

Va fi atunci vai și amar de noi, căci vor curge bătăile de la Împăratul de sus, în lume aceasta, în diferite feluri. Dacă nu iertăm și nu ne împăcăm, îndreptându-ne, ne va da și pe noi la sfârșit pe mâna chinuitorilor și vom merge la temnița iadului pentru totdeauna.

Mai departe, ne spune Sf. Evanghelie că prietenii celui închis pentru 100 de dinari s-au întristat foarte mult și s-au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Acești prieteni sunt îngerii noștri păzitori, căci nu suntem singuri, ci fiecare are cu el pe îngerul său păzitor pe care l-a primit la botez. Acești prieteni mai închipuie și pe sfinții a căror nume îl purtăm fiecare, sau a căror icoană o avem în casele noastre. Aceștia toți spun, pe drept cuvânt, toate câte le facem noi, aici pe pământ, fraților noștri, aproapelui nostru.

Auzind Împăratul ? spune Sf. Carte ? a chemat la el pe robul cel nemilostiv și i-a zis: "Rob viclean, eu ți-am iertat toată datoria fiindcă M-ai rugat, oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?"

Vedeți, aici Domnul pune accent pe rugăciune, căci zice: "... ți-am iertat toată datoria fiindcă M-ai rugat...". Fără rugăciune, deci, fără recunoașterea

greșalelor făcute și fără a ne căi de cele făcute, nu primim iertare. Stăpânul s-a mâniat pe sluga vicleană și a dat-o pe mâna chinuitorilor, aruncând-o în temniță până va plăti tot. De aceea, a zis Domnul Hristos altădată: "Împacă-te cu pârâșul tău câtă vreme ești pe drum cu el", adică cât suntem încă în viața aceasta. Să nu ne apuce moartea neîmpăcați cu cei ce ne-au greșit, sau le-am greșit cu ceva, căci la moarte s-a sfârșit drumul și mergem să dăm seama de faptele noastre. Atunci vom fi dați pe mâna temnicherilor iadului și vom fi chinuiți până vom plăti tot.

Domnul Hristos ne spune mai departe că așa va face Tatăl Ceresc celor care nu iartă din inimă pe cei ce le-au greșit. Auziți, din inimă trebuie să iertăm, nu numai din gură, să spunem și noi așa cum zic unii: "L-am iertat, dar nu-l pot uita!"

Domnul Hristos ne-a dat pildă de iertare chiar cu viața Sa. El a iertat pe toți păcătoșii și chiar pe vrăjmașii lui Dumnezeu când a fost scuipat în față, hulit și batjocorit, bătut cu bice și condamnat la moarte, încununat cu spini, răstignit și pus la un loc cu tâlharii, El se roagă Tatălui Ceresc și-I cere să le ierte tot păcatul, pentru că nu știu ce fac. Iată pilde de răbdare pentru noi.

Cine a fost mai hulit și batjocorit ca Domnul Hristos? Și, totuși, El a iertat, căci știa că autorul tuturor relelor este diavolul. Diavolii făcuseră din cei ce L-au răstignit pe Iisus niște unelte ale lor, și nu mai știau, sărmanii, ce fac, căci erau îmbătați de răutatea demonilor și strigau cu toții: "Răstignește-L!" De aceea, ne poruncește și nouă Domnul Hristos să iubim chiar pe vrăjmașii noștri.

Aceasta este una din poruncile Mântuitorului. Acești vrăjmași ai noștri, făcându-ne rău, ne fac totuși un mare bine. Această poruncă au împlinit-o toți sfinții lui Dumnezeu și primii creștini care s-au mântuit. De aceea, Sf. Ap. Pavel zicea: "Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului Hristos, prin care lumea s-a răstignit față de mine și eu față de lume". Un creștin adevărat trebuie să fie mort față de lume, față de ispitele ei, față de amăgirile ei.

Așa se spune despre un creștin care nu înțelegea cuvintele acestea ale Sfântului Ap. Pavel, că el s-a răstignit față de lume, și s-a dus la un pustnic să-l lămurească. Ca să-l facă să înțeleagă, pustnicul l-a trimis într-un cimitir să ocărasească morții. S-a dus omul acolo și, aruncând cu pietre pe morminte, a început să strige: "Păcătoșilor, putreziților, ce de păcate ați mai făcut și voi în viață, ce răi și lacomi ați mai fost, vai vouă nenorociților, ați ajuns acum mâncare viermilor!"

După ce a zis el multe și de toate s-a întors înapoi la pustnic.

? Ai făcut cum ți-am spus? ? a întrebat pustnicul.

? Am făcut, părinte ? i-a răspuns omul nostru. I-am ocărat și le-am zis destule cuvinte grele.

? Și ce ți-au răspuns morții? ? mai întreabă pustnicul.

? Ei n-au zis nimic, numai eu am vorbit! ? răspunse creștinul.

? Acum du-te din nou la cimitir ? îl îndemna pustnicul ? și vorbește-i de bine, laudă-i, spune-le cuvinte cât mai frumoase.

S-a dus omul din nou și a început să laude morții, zicând: "Ferice de voi, morților! Ce viață frumoasă ați avut voi! Ce frumos cântați voi la biserică și ce frumos vorbeați la lume despre Dumnezeu! Ce de milostenii ați făcut și ce credincioși ați fost, ferice de voi!"

După ce i-a lăudat bine, s-a întors la pustnic și i-a spus că a făcut întocmai.

? Ei, zise pustnicul, și ce ți-au grăit morții când îl slăveai cu vorbe frumoase?

? Nimic, răspunse omul, numai eu am vorbit. Le-am zis destule bune și numai eu vorbeam.

? Ei, vezi dragul meu, dacă vrei și tu ca să te mântuiești fă tot așa: fă-te mort față de lume, adică să nu primești hulele, ocările, defăimările și vorbele rele și urâte și să nu iei seamă nici laudele, vorbele frumoase și ispititoare și, așa, vei călca peste toate ispitele, împlinind cuvântul Domnului, al iertării și iubirii de aproapele.

Noi nu trebuie să ne răzbunăm pe vrăjmașii noștri, ci să-i compătimim, să-i plângem, căci merg în chinurile iadului și acolo vor plăti cu vârf și îndesat toată vrajba și răutatea lor. De ce să ne mai răzbunăm noi, căci oricum, dreptatea lui Dumnezeu nu-i va ierta dacă nu se vor pocăi. Prin rugăciunea domnească ? Tatăl nostru

? Mântuitorul ne-a legat și mai strâns, așa ca să nu ne putem nici ruga, dacă nu iertăm pe cei ce ne-au greșit.

Vedeți dar, că vrăjmașii ne fac un bine! Credeți că sfinții mucenici, care sunt acum încununați în cer cu așa mare strălucire și fericire, ar mai fi fost atât de cinstiți de îngeri, de sfinți și de Dumnezeu, dacă nu erau vrăjmașii care să-i chinuie, să-i vorbească de rău și să-i muncească?! Dar câți înțeleg lucrul acesta? Câți dintre noi înțelegem că vrăjmașii ne fac un mare bine pentru suflet?

Foarte mișcătoare și frumoasă faptă a făcut un credincios, tocmai pe patul morții sale, ca să ia pildă și ceilalți ai casei lui. El avea un vecin care toată viața sa îl necăjise, îl supăraseră în fel de fel de chipuri. Acum, la ultima suflare, îl chemă și-i dădu un C.E.C. cu o anumită sumă de bani, pe numele lui, pe care bătrânul îi pusese încă de pe când putea să umble. Văzând aceasta, ceilalți ai casei au rămas mirați de faptul lui și l-au întrebat de ce a făcut acest lucru? El le-a răspuns: "Vecinul meu, prin necazurile pe care mi le-a pricinuit, mi-a făcut cel mai mare bine, pentru că m-a întărit în răbdare, m-a făcut să mă rog neîncetat și am câștigat un frumos loc de fericire în Împărăția Cerească, pe care Domnul Hristos mi l-a arătat puțin mai înainte". Avusese o vedenie mai înainte și-i arătase Domnul Hristos locul de fericire câștigat prin răbdarea dovedită în fața acestui vrăjmaș.

Frumoasă faptă! Iată cum putem și noi câștiga fericirea cea veșnică prin răbdare și iertare. Fără acestea nu înaintăm. Vrem să ne fie numai bine pe aici și să nu ne zică nimeni nimic, că sărim în sus. Sunt însă unele cazuri grele de iertare în viață. Foarte mult contează și ce urmărește persoana vrăjmașă. Poate că dorește să te păgubească, râvnind la casa ta, la trupul tău sau la averea ta, făcând abuz de putere. Așa se purta, de pildă, împărăteasa Eudoxia, pe care Sf. Ioan Gură de Aur a muștrat-o foarte aspru. Chiar și după moartea ei, zeci de ani i-a tremurat mormântul, până când i-au adus moaștele sfântului din exil și a iertat-o dând pildă tuturor. Amintim acum și de regina Isabela, muștrată de Sf. Prooroc Ilie și multe alte persoane care au umblat cu nedreptăți mari.

Sunt unii vrăjmași care vor să te tragă la vreo rătăcire, sau alții care n-au nici o credință și le place să-ți facă numai rău. Pentru aceștia este de ajuns dacă-i saluți cu respect. Dacă nu vor să vorbească și nu te iartă, păcatul rămâne al lor.

Dacă între noi creștinii, care mergem la biserică, ne spovedim și ne împărtășim, ținem posturile, facem rugăciuni și ne străduim să facem bine, se ivește o neînțelegere, Domnul Hristos ne-a lăsat niște sfaturi zicând: "Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l, între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău, iar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să te asculte, spune-l Bisericii, și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și vameș".

Vameșul și păgânul erau socotiți la fel din cauza răutății și nedreptăților pe care le făceau. "Spune-l Bisericii" înseamnă să-l spui preoților sau să-l pui la slujbe; să faci rugăciuni și metanii, căci Dumnezeu le va descurca pe toate.

Dar sunt și cazuri că nu poți să ierți, căci îți vin în minte mereu cuvintele acelea usturătoare pe care ți le-a zis sau fapta rea a vrăjmașului. Poate fiecare dintre noi am avut în viața noastră sau poate avem pe câte cineva pe care nu-l putem ierta. Ce trebuie să faci în această situație, creștine?

Lasă toate și te împacă dacă vrei să primești iertare. Tu te duci să-ți ceri iertare de la Dumnezeu și tu nu ierți pe cel care te-a supărat. Păi, pe acela trebuie să-l ierți care ți-a făcut ceva, ți-a zis sau te-a păgubit cu ceva, nu pe acela care nu ți-a făcut nimic. Pe acela nu ai de ce să te superi, n-ai ce-i ierta.

Am fost și eu într-o situație asemănătoare, căci aveam pe cineva pe care nu-l puteam ierta, și a făcut Dumnezeu în așa fel să mă întâlnesc cu el pe când mergeam la spovedanie. Mi-am adus aminte atunci de cuvintele Domnului din Evanghelia aceasta cu robul nemilostiv și mi-am zis: "Rob viclean, iartă dacă vrei să primești iertare!" Am căzut deci pe grumazul lui, l-am iertat și am rămas în pace și Dumnezeu m-a iertat și pe mine.

Dar am avut altădată niște dușmani pe care nu-i puteam ierta deloc. Văzându-mă neputincios, m-am rugat la Dumnezeu cu metanii. Vă spun acestea, pentru că sunt cazuri deosebite și grele, neputând să ierți pe cel care ți-a făcut rău. Ce să faci? Știind că nu este nici o scăpare, căci Domnul a spus că trebuie să iertăm din inimă,

iată ce am făcut eu: m-am așezat pe metanii și rugăciuni. La fiecare metanie, înainte de orice altceva ziceam: "Dă-mi, Doamne, putere ca să iert pe vrăjmașii mei!? Dumnezeu mi-a slobozit inima, a străpuns-o darul Duhului Sfânt, a spart gheața, răutatea și lanțul care o ținea legată de cel rău și am putut să iert, și pace s-a făcut, iar diavolul s-a sfărâmat.

Altădată, spune Mântuitorul că va fi vai de lume din pricina prilejurilor de păcătuire, fiindcă nu se poate să nu vină și din acestea. Dar, vai de omul acela prin care vine sminteala! Mai de folos îi e lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării. Aceste cuvinte înfricoșătoare ale Mântuitorului să ne intre adânc în inimă, căci nu ne jucăm cu păcatul smintelii. Cine a îndrăznit să întoarcă pe un creștin de la calea cea bună la păcate, la rătăcire, mai bine i-ar fi să dispară înecat în adâncul mării.

Nu există păcat mai greu ca acesta și să ne cutremurăm când ne gândim câți propovăduitori are satana, câte unelte are el, care se țin numai de gâlcevuri, făcând sminteli după sminteli. Până și creștinii noștri, în loc să se unească cu toții împotriva vrăjmașului diavol, a păcatelor, viciilor și smintelilor, se dușmănesc între ei, latră și se mușcă spre paguba și pierzania lor sufletească.

O istorioară mult grăitoare și foarte potrivită cu cele ce v-am spus, vreau să o ascultați acum cu atenție: Se zice că, odată, lupii s-au sfătuit între ei cum să atace pe vrăjmașii lor, câinii. Astfel, au trimis pe unul dintre ei ca spion printre câini și să afle cât sunt de tari, pe unde stau ascunși și cât sunt de uniți. După ce s-a întors lupul spion din misiunea sa, toată gloata lupilor aștepta cu atenția încordată și gura căscată să audă ce le va spune trimisul lor. Acesta s-a suit pe un dâmb și a început să le grăiască astfel:

? Fraților, am umblat cu bine pe unde m-ați trimis, aveți cuvântul meu și m-ascultați! Să nu vă temeți, vrăjmașii noștri, câinii, nu sunt așa de tari cum îi credem noi. E adevărat că pe unde am umblat am văzut mulțime mare de câini, dar am băgat de seamă că periculoși sunt numai câinii cei legați. Cei mai mulți însă sunt nelegați și umblă haimanale. Am mai băgat de seamă că sunt mai multe soiuri de câini și mulți dintre aceștia sunt cei care latră, dar nu mușcă. Și vă mai spun o bucurie mare. Am văzut o altă specie de câini care se mușcau unii pe alții și nu le ardea lor să umble după lupi. Se urăsc din toată inima, se mușcă cumplit între ei și își ascut dinții unii contra altora și nu împotriva noastră, a lupilor. Așa că, fiți tari și nu vă temeți!

Astfel le vorbi trimisul lupilor, iar toată gloata izbucni în urlete de bucurie, mulțumiți că vor face prăpăd pe unde vor merge. Sfatul lupilor să știți că este sfatul diavolilor, iar vrăjmașii câini suntem noi creștinii care nu prezentăm nici o primejdie pentru diavoli, fiindcă noi creștinii nu stăm legați de poruncile Evangheliei, nu stăm legați de sfânta biserică care este casa lui Dumnezeu, nu stăm legați de păstorii bisericii, ci umblăm haimanale după poftetele și plăcerile noastre.

Unii mai mult latră decât mușcă latră împotriva altora minciuni și calomnii. Alții se mușcă între ei, în loc să-l muște pe diavol prin rugăciuni, cântări și fapte bune. Bieții noștri creștini, așa sunt. Își ascut dinții unii contra altora, se dărâmă unii pe alții prin fel de fel de sminteli, rătăcirii și păcate. În acest timp lupii ? diavolii ? fac prăpăd în ograda noastră, în casa noastră, între copii și părinți, între soți și soții, și pretutindeni.

Să ne trezim cu toții, până nu e prea târziu, și să ne rugăm la Dumnezeu ca să ne dea înțelepciune și să nu ne mai sfâșiem între noi, ci să ne iubim, să ne iertăm și să ne unim, ca să biruim pe dușmanul cel mare, diavolul. O fierbinte rugăciune ne trebuie și nouă.

Să ne aducem aminte de toate datoriile noastre pe care le avem la Marele Stăpân din ceruri și să-L rugăm cu adâncă smerenie, tot timpul vieții noastre, fiindcă suntem datori, încât niciodată nu vom putea plăti. Să ne aducem aminte și de cuvintele S. Ap. Pavel care zice: "Căutați cu toții pacea și sfințenia, fără de care nu este mântuire".

Faptele bune primite sunt acelea care sunt făcute de acei creștini ce caută pacea, sfințenia și dragostea și care trăiesc în plină armonie cu tovarășii lor. Cei ce iubesc pe vrăjmașii lor au cel mai mare avantaj sufletesc pentru că:

Întâi: cel care iubește pe vrăjmașii săi împlinește porunca Mântuitorului care zice: "Iubiți pe vrăjmașii voștri!".

Al doilea: dacă ai iertat, primește și el iertare de la Dumnezeu pentru toate păcatele făcute.

Al treilea: cel care împlinește această virtute aduce multă pace și liniște între oameni.

Al patrulea: cel care iartă aplică cele mai usturătoare bice demonilor care fug îngroziți de omul iertător, fiindcă acesta e smerit. De aceea, cel mândru și îngâmfat nu iartă.

Al cincilea: Dumnezeu se bucură și se laudă înaintea îngerilor cu astfel de creștin care se aseamănă Fiului Său, Cel care a iertat pe toți hulitorii și răstignitorii Săi, atunci când a zis: "Tată, iartă-i că nu știu ce fac!"

Al șaselea: rugăciunile lui sunt ascultate și împlinite cât mai curând, fiindcă sunt ascultate direct de Tatăl de sus, fără nici o piedică.

Al șaptelea: unui astfel de creștin îi sunt primite toate jertfele și darurile pe care le aduce la sfânta biserică sau pe care le dă de pomană. Numai acestora le sunt primite darurile. Poți să aduci orice, dacă ții dușmănie pe cineva, Domnul Hristos, de aici din biserică, te trimite întâi să te împaci cu cel cu care ești certat și pe urmă să vii să-ți aduci darul.

Al optulea: creștinul care și-a cerut iertare de la vrăjmașii săi, înainte de a merge la spovedanie, primește și el, când se spovedește, iertare de toate păcatele lui, altfel, nu. De asemenea, când merge la biserică și oriunde, rugăciunea lui este primită și are multă putere înaintea Tronului dumnezeiesc.

Ați auzit, cât de multe daruri primesc de la Dumnezeu cei ce iartă din inimă pe vrăjmașii lor. Cât de mult se îmbogățesc, și ce mari avantaje sufletești și trupesti au! Să facem și noi tot așa. Nu există om, nu există creștin, care să nu aibă pe câte cineva care să-i fi greșit, sau să nu aibă câte un vrăjmaș care i-a făcut vreun rău.

Să ținem seama că nu este altă cale de urmat, dacă vrem să ne mântuim sufletul, decât să iertăm din inimă. Iar ca să fim scutiți și să nu avem prea mulți vrăjmași trebuie să fim înțelepți și să nu plecăm urechea la vorbele unuia sau altuia și, mai ales, să nu luăm în considerare toate nimicurile pe care le auzim. Să fim și noi înțelepți, și orice ne-ar ajunge la urechi, să trecem prin cele trei site ale înțeleptului filosof, Socrate. Aceste trei site sunt:

Întâi: să ai o deplină siguranță că acele vorbe sunt adevărate și nu auzite de la unii și de la alții.

A doua sită: să te întrebi dacă cuvintele pe care le auzi îți fac vreo plăcere, sunt de bun folos, îți aduc vreo bucurie sau vreun folos sufletesc.

A treia sită: este absolut necesar să cunoști cele spuse de altul. Aceasta pentru că s-ar putea să fii în vreo primejdie și, dacă nu le crezi, poți să pierzi.

Așa a venit la acest filosof, amintit mai sus, un om grăbit și-i spuse:

? Socrate, vreau să-ți spun ceva grozav despre un prieten al tău. Acesta îl întrebă calm:

? Da, dar le-ai trecut tu prin cele trei site, aceste vorbe pe care vrei să mi le spui?

? Nu, răspunse omul. Atunci Socrate începu să-i ceară toate vorbele și-i zise zâmbind:

? Dacă ceea ce vrei să-mi spui nu ești sigur că sunt adevărate, fiindcă le-ai auzit de la alții, nu ești sigur că sunt atât de bune și nici de neapărată trebuință pentru mine, apoi, dragul meu, du-te acasă, ia sapa și lopata și îngroapă bine toate vorbele pe care voiai să mi le spui, că eu nu am de ce să le ascult.

Așa să facem și noi cu cei ce vin cu lingușiri, cu minciuni, cu calomnii, ca să ni le spună la ureche împotriva aproapelui nostru. Numai așa vom reuși să nu ne facem mulți dușmani, iar dacă tot nu scăpăm, să ne străduim, mai ales, să nu ne facem dușmani din prietenii cei mai apropiați, căci aceasta urmărește diavolul. Pe creștinii cei buni care se iubesc vrea să-i învrăjbească, să se mănânce între ei, așa cum am auzit mai înainte.

Frați creștini, se spune în Vechiul Testament că, la potop, Noe a chemat și a băgat în corabie câte o pereche din toate animalele și păsările pământului. Fiind ele în corabie, în timpul potopului nu s-au luat la bătaie sau să se mănânce una pe alta. Sf. Carte ne spune că erau înfricoșate și toate stau triste și cu frică mare, pentru că simțeau mânia și răzbunarea lui Dumnezeu asupra întregii suflări pământești.

Să luăm aminte și noi, căci e timpul de pe urmă, e potopul cel grozav. Urlă valurile, urlă marea înfuriată! Dumnezeu e supărat pe noi. Toți sfinții ne compătimesc, iar îngerii ne întreabă: "Creștini, unde-i credința voastră? Creștini, împăcați-vă unul cu altul! Nu simțiți voi mânia lui Dumnezeu, nu simțiți voi că Dumnezeu vă ia pâinea de la gură? Creștini, treziți-vă!"

Dacă animalele acelea din corabie erau înfricoșate, cu atât mai mult trebuie să ne înfricoșăm noi, cu atât mai mult trebuie să ne temem de mânia lui Dumnezeu, căci potopul fărădelegilor de afară urlă și valurile ne îngrozesc. Să lăsăm mânia, să lăsăm păcatul, să lăsăm toate și să stăm cu frică! Să luăm aminte și să alergăm înaintea lui Dumnezeu și în Casa Lui prea sfântă ca să ne salvăm!

Să ne aducem aminte de aceste animale și noi creștinii și să lăsăm toată răutatea și dușmănia la o parte, căci nu știm ziua de mâine, când vom fi despărțiți de toate și vom fi și noi chemați să dăm socoteală Stăpânului de tot ce am făcut în viața noastră.

Rugăciune

O, Prea Bun și nemărginit Părinte și Stăpân a toate, cădem cu umilință la picioarele Tale și îți cerem iertare de toate relele și de toate păcatele pe care le-am făcut.

Îngăduiește-ne puțin ca să plătim toți toată datoria către Tine, căci știm bine că datoria noastră nu este numai de 10.000 de dinari, ci suntem datori vânduți.

Fie-Ți milă de noi după mare mila Ta. Îți oferim inima noastră înfrântă și smerită și îți mărturisim că vom face pace cu toți vrăjmașii noștri. Îți oferim voința de a ierta sincer pe toți acei care ne-au supărat.

Iartă-ne și dă-ne putere să iertăm și să fim cu toții în pace și bună înțelegere, iar sufletul și viața noastră să fie ale Tale în veci de veci. Amin.

14@ Predică la Duminica a XII-a după Rusalii (cu tânărul bogat)

Tânărul bogat

Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică? (Matei IX,16)

Frați creștini,

Cu 5000 de ani înainte de venirea Domnului Hristos, înțelepții și stăpânitorii lumii acesteia propovăduiau și fereceau în cuvântările lor pe cei bogați, puternici, veseli și sătui. Lumea îi asculta și îi urma, pentru că toți alergau în goana mare după averi, plăceri, bani și păcate. Cei puternici zdrobeau pe cei slabi și mici, cei bogați și avuți râdeau și disprețuiau pe cei săraci, necăjiți și supărați.

Războiul omului contra omului era pretutindeni, iar pacea, nicăieri. Lumea se zbătea în întunericul patimilor și pretutindeni satana pusese stăpânire pe viața omului. Iată că într-o zi, într-o țară mică apare pe un munte frumos în Galileia Fiul lui Dumnezeu ? Iisus Hristos. Adună pe lângă Sine niște țărani săraci și pescari de pe Marea Galileii și își deschide gura Sa cea sfântă aici pe munte, rostind cele mai minunate cuvinte care au răsunat peste veacuri.

Fericiți cei săraci cu duhul, cei curați și umiliți, fericiți cei ce fac milostenii. Iubiți pe vrăjmașii voștri, mângâiați pe cei care vă prigonesc, căci voi sunteți fii lui Dumnezeu, ai Aceluia care a făcut cerul, pământul și toate câte există în univers. Fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru este desăvârșit. Cuvintele acestea minunate, pe care nu le mai auzise nici o ureche omenească până atunci, au străbătut până la marginea pământului și au ajuns până aici.

Dar iată că, într-o zi, pe când binecuvânta o mulțime de copii, se apropie de Dânsul un tânăr frumos, îmbrăcat bine care-i zice: "Bunule Învățător, ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică? Iar El a zis : De ce -Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile. El i-a zis : Care? Iar Iisus a zis: Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Zisa Lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Iisus i-a zis: "Dacă voiești să fi desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer ; după aceea vino și urmează-Mi. Auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuții?.

Tânărul acesta în felul lui era o raritate, pentru că nu era ca ceilalți de seama lui, ușuratici, zburdalnici și preocupați numai cu plăcerile lumești, ci era frământat de un gând mai înalt: gândul de a moșteni viața de veci și de a-și moșteni sufletul. Din convorbirea cu Mântuitorul observăm că el era evlavios și cu frică de Dumnezeu, căci păzise din copilărie poruncile legii. Întreaga lui înfățișare era plăcută, simpatcă și cuviincioasă.

Tânărul cuceri îndată inima Domnului, căci Sf. Evanghelist Marcu spune că Mântuitorul s-a uitat țintă la el și i-a zis : "Un lucru îți mai lipsește: mergi, vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea comoară în cer; apoi luând crucea, vino și urmează Mie".

Când îi ceru Mântuitorul averile ca să le împartă la săraci, tânărul nostru a pierdut pofta de mântuire, căci a lăsat capul în jos, a întors spatele și s-a dus întristat. Privindu-l cu multă mâhnire, Iisus a zis: "Cât de greu vor intra cei bogați în Împărăția lui Dumnezeu!? Tânărul s-a întristat pentru că avea multe bogății și i se părea o jertfă prea mare ceea ce i se cerea. Vedeți ce piedică mare pot fi bogățiile și plăcerile lumii pentru orice creștin!

Ca să întărească cuvântul de mai înainte Mântuitorul a zis iarăși: ?Mai lesne este camilei să treacă prin urechile acului, decât bogatului să intre în Împărăția lui Dumnezeu?. Cugetând mai adânc la aceste cuvinte, vom vedea cât adevăr se cuprinde în ele.

Să împărțim bogățiile în două grupe: bogățiile materiale, vremelnice, și bogățiile sufletești, veșnice. De la început observăm că bogățiile materiale sunt o

piedică pentru mântuire, căci, în comparație cu numărul săracilor, cel al bogaților mântuiți este mult mai mic. De ce oare? Pentru că bogăția îl face pe om să se mândrească, să se laude și să devină neascultător la glasul celor lipsiți. Bogăția îi mai dă bogatului posibilitatea de a-și satisface toate poftele și plăcerile trupesti, din care curg o mulțime de păcate.

Știm că Biserica trebuie să spună adevărul și adevărul, în ceea ce privește bogăția, este următorul: Nu se face avuție fără o cât de mică înșelătorie, fără nedreptate, camătă și vicleșug. Ori că te înșeală la cântar, ori că se pune apă în vin sau lapte, dobândă la banii împrumutați, mită. Toți aceștia spune Sf. Carte că mănâncă cea mai murdară pâine. Vai de copii care moștenesc astfel de averi făcute prin nedreptăți și înșelătorii. Astfel de copii nu se pot mântui, dacă nu se trezesc la credința cea adevărată și nu sunt primiți în lucrarea mântuirii până nu dau săracilor cele luate de la ei. De aceea a zis Domnul că mai lesne trece camila prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția cerului.

Să vedem acum care sunt bogățiile sufletești. Orice creștin fie bogat, fie sărac, poate să se îmbogățească și chiar să-și facă comoară în cer, dacă este atent și-L iubește pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele său ca pe sine însuși. Cu ce poate să se îmbogățească creștinul? Cu faptele cele bune. Să aibă milă de semenul său care se zbate în lipsuri și suferință și să nu neglijeze mai ales pe cei ce stau în întunericul necunoștinței de Dumnezeu.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos a amintit tânărului bogat doar câteva porunci din cele 10 și acestea ar fi putut să se mântuiască pentru că le păzise din copilărie. El urmărea însă poruncile, dar nu în spiritul lor, ci numai în literă, de aceea Domnul îl pune la o încercare atunci când îi spune să împartă averile săracilor. Dacă ar fi cunoscut că Mântuitorul este Dumnezeu adevărat și ar fi crezut în El, i-ar fi ascultat sfatul și ar fi făcut întocmai. Dacă ar fi iubit pe Dumnezeu din tot sufletul lui, n-ar mai fi stat la îndoială, dar vedem că dragostea pentru avuțiile sale era mai presus decât cea pentru Dumnezeu.

Iată de ce Mântuitorul a zis altădată că oricine iubește mai mult pe tată, pe mamă, fiu sau fiică nu este vrednic de El. Prin urmare, cu atât mai mult, trebuie să fugim de lumea cea vrăjmașă lui Dumnezeu și să nu iubim lucrurile din lumea aceasta trecătoare. Tânărul nostru s-a încurcat în păzirea celei dintâi și mai înalte porunci: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din tot sufletul tău, și din tot cugetul tău. El păzise toate celelalte porunci și s-a ferit de păcatele tinereții care rod sănătatea trupului și a sufletului și aceasta i-a fost de mare folos pentru viața pământească, trecătoare, dar, pentru viața cea veșnică, ceva mai mult.

Ca să ajungă la desăvârșire omul trebuie să se lepede nu numai de bogății, ci și de sine, însă lucrul acesta este foarte greu. Câți tineri nu vin la biserică și se roagă înainte de examene, dar după ce le-au luat și ajung oamenii cu funcții mari, îmbogățindu-se nu-și mai fac nici măcar o Sf. Cruce la culcare. Îngâmfându-se, s-au depărtat tot mai mult de Dumnezeu și astfel ajung nici să nu mai creadă în El. Indiferența, răceala și depărtarea multora de Biserică și de Dumnezeu i-a făcut pe mulți să cadă într-o viață dezordonată, murdară și nenorocită.

Așa se povestește despre un oraș din America ? New Mexico ? care, pe la 1875, era locuit numai de mari bogătași. Se numea orașul libertății depline, iar cei care veneau să se așeze în el erau oamenii bogați, cu păcate multe, plini de pofte lumești. În acest oraș nu exista atunci nici o religie, nici o biserică, nici o lege și nici o școală. Fiecare era liber să trăiască cum vrea. Ce s-a întâmplat însă cu orașul acesta? Cu timpul, s-au îndobitocit cu totul. S-au înmulțit hoțiile, crimele, într-un chip înspăimântător, încât 40% din populație și-a vândut averea și a părăsit orașul. În 50 de ani acest oraș a devenit o ruină de ziduri și de suflete distruse. Așa vor păți toți cei care caută fericirea fără Dumnezeu, fără legea Lui și fără Biserica lui Hristos.

Tânărul din Evanghelia de astăzi era plin de bogății și, totuși, îl interesa viața veșnică. Dar tinerețelul nostru de astăzi care este foarte bogat în păcate, își dă oare seama ce dureri și suferințe îi vor aduce aceste păcate și îndeosebi păcatul desfrânării și al beției? Ușor se încurcă tinerii în păcatul desfrânării, de unde pleacă și celelalte păcate: mințirea părinților, nedreptăți și chiar ucidere, fiind omorâți prunci pânțece. Se depărtează astfel de spovedanie, de împărtășanie și, trăind fără cununie religioasă, ajung la pieire sufletească și trupestă.

Oamenii chibzuiți, cu judecată, când vor să-și clădească o casă, pun o temelie durabilă din material sănătos, ca să fie casa fără igrasie și să nu plouă în ea și să străbată lumina soarelui. Așa ar trebui să privească tinerii lucrurile și atunci când se întemeiază o căsnicie. Dar, din păcate, ei nu mai umblă acum după binecuvântarea Dumnezeuiască, ci se unesc fără cununie religioasă, zămislesc copii în posturi și sărbători, în chefuri și beții, iar acești copii devin o povară grea pentru părinți, căci toată viața acești părinți se vor lupta cu ei, pentru că ei se nasc epileptici, îndrăciți, bolnavi cu capul, cu nervii și cu sângele stricat.

Iată casă zidită, de părinți fără înțelepciune pe nisip, expusă valurilor înfuriate, bolilor, suferințelor și, dacă nu se îndreaptă, vor plăti în iad cu suferință veșnică. Mama care a născut copii fără cununie religioasă să nu se mai întrebe de ce nu se mărită fata la timp și să nu mai spună că are cununile legate, pentru că s-a născut fără cununie, fiind zămislit un astfel de copil în desfrânare. Dumnezeu îngăduie suferința pentru astfel de mame care n-au avut grijă să plece de la casa părintească cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Mai înainte, fetele nu plecau de acasă fără binecuvântarea părinților. De aceea aveau pace în casă, copii buni, sănătoși, credincioși, cu rușine și respect. Tineretul nostru însă umblă printr-un mare întuneric pierzător de suflet și prin mijlocul a multe curse periculoase.

Am găsit scris într-o carte veche, că un călător într-o noapte, pe o vreme de furtună și ploaie, a intrat să se adăpostească într-o casă părăsită. S-a așezat bucuros în acel adăpost, dar un fulger a luminat încăperea și atunci a văzut o priveliște îngrozitoare: un șarpe mare se târa spre el, în timp ce alții mai mici se urcau pe pereți; ochii unei bufnițe străluceau într-un colț, în timp ce în celălalt colț stătea o lighioană cu gura deschisă. Călătorul îngrozit, fugi repede afară din acest cuib de șerpi și lighioane spurcate.

În chipul acestui călător, care s-a adăpostit prin întuneric în acest adăpost plin cu jivine, trăiesc toți acei tineri și tinere, care, orbiți, duc viața într-un sălaș sufletesc plin de lighioane fioroase ce stau gata să-i sfâșie. Așa este casa unde locuiesc cei necununați la biserică, nespovediți și neîmpărtașiți; când văd însă că sunt sfâșiați de fiarele cele periculoase, de păcatele cele grozave care le rănesc sufletul de moarte, abia atunci aleargă la ajutor. Pentru mulți însă este prea târziu, căci unele răni sunt adânci, distrugătoare și aproape fără leac.

Această depărtare de lumina Evangheliei lui Hristos, de morala credinței noastre creștine ortodoxe, aduce peste ei cele mai mari nenorociri sufletești și trupesti. De aceea sunt neliniștiți, bolnavi și chinuiți pentru că fără Dumnezeu nu se poate pace și liniște. Așa sunt unii de orbiți și întunecați, căci cu toată suferința tot nu vor să iasă din casa cea blestemată și otrăvitoare plină de lighioane periculoase, adică de poftele cele deșarte și de păcatele ce otrăvesc sufletul și trupul. Una din poruncile legii vechi este să nu minți, pe care a amintit-o Domnul și tânărului bogat de astăzi. Cei care au citit Sf. Scriptură știu că diavolul este tatăl minciunii, căci el a mințit pe Adam și Eva în rai și tot el a mințit lumea până la potop, făcând-o să supere pe Dumnezeu. El a mințit, deci, lumea în cursul veacurilor și a reușit diavolul să-și facă pe pământ o mulțime de copii, căci s-a umplut pământul de mincinoși și mulți părinți se tânguiesc de copiii lor care-i mint în multe feluri. Câtă lume nu suferă din cauza acestui mare păcat al minciunii, mulți întemeindu-și casa sufletului, furând, omorând și pârând tocmai pe temeiul minciunii, dar nu va merge mult și casa aceasta a mincinoșilor se va scufunda.

Unul din păcatele mari pe care îl fac copiii și tinerii ? că despre ei este mai mult vorba astăzi ? este necinstirea părinților. Această poruncă scrisă cu degetul lui Dumnezeu este una dintre cele zece porunci, foarte importantă și de mare folos pentru viața aceasta pământească. Dumnezeu zice: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ.?"

Iată deci că binele copiilor constă în cinstirea părinților, adică să-i ascuți când te învață să faci fapte bune, să mergi la biserică, să crezi în Dumnezeu și, în general, când te învață de bine. Să-i iubești, să nu-ți fie rușine cu ei, să-i îngrijești când sunt bătrâni și bolnavi și să le porți de grijă după ce au plecat din viață, făcându-le cele necesare pentru sufletul lor.

Dar ce vedem la tinerii noștri? Mulți își necinstesc părinții, le e rușine cu ei că sunt țărani săraci, iar ei ? oameni cu carte; unii nu le mai zic nici pe nume și îi supără îngrozitor cu neascultarea, obraznicia și răutatea lor. Așa îi fac pe părinți să-i blesteme și astfel, la căsătorie, în loc de binecuvântare părintească îi ajung blestemele și ajung ca tot așa să li se facă de către copiii lor. Unii din tineri au ajuns până acolo cu răutatea încât au ridicat mâna asupra părinților lor, iar, după moarte acestora, i-au dat uitării fără să se îngrijească de sufletul lor și pentru aceasta Dumnezeu îngăduie să vină peste ei fel de fel de greutăți, supărări și neazuri.

Să nu ne jucăm cu blestemul părintesc. Voi tineri, care mai aveți părinți în viață, străduiți-vă să le faceți cât mai multe bucurii, căci numai atunci sunteți binecuvântați de Dumnezeu: când îi ascultați pe părinții care vă învață credința cea dreaptă. Atunci când vă vor îndemna la fapte rele, să nu-i ascultați, căci nu greșiți. Mari păcate fac părinții care se bagă în casa copiilor cununați religios ca să le strice căsnicia. Pe părinții aceștia îi așteaptă suferințe mari pe lumea aceasta și va fi greu de ei și la ieșirea sufletului.

Domnul Hristos a mai spus tânărului din Evanghelia de astăzi: să nu furi. E bine să știe tot creștinul lucrul acesta că tot furt înseamnă când furi cinstea cuiva prin vorbe și minciunile tale. Tot furt se numește atunci când furăm ziua Domnului ? ziua duminicii ? și, în loc să o păstrăm cu credință și sfințenie, mergând la biserică, pierdem timpul pe aiurea, mergând în diferite locuri printre bețivi, hulitori și batjocoritori de cele sfinte. Cei care merg în astfel de locuri și ascultă astfel de hule se fac împreună părtași la păcat.

Diavolul, acest mare vânător de suflete a reușit să distrugă multă lume și îndeosebi tineretul, pe care l-a ruinat cu o armă foarte puternică: cântarea. Cântecul lumești și drăcești nu lipsesc astăzi aproape din nici o casă, în timp ce cântarea religioasă creștinul nostru n-o mai are în gură, în minte și în inimă așa cum o aveau primii creștini. Cântările lumești, zgomotoase și necuviincioase nu lipsesc nici după Sf. Taine (cununii, botezuri) și nici la sărbătorile cu sfinți mari (onomastici). Atunci este hulit Dumnezeu prin cântările cele diabolice și creștinii cad lesne pradă ispitelor, iar tineretul se lasă vrăjit de aceste momeli.

Așa povestește o legendă a vechilor greci de primejdia sirenelor. Acestea erau un fel de zâne cântătoare, care prin cântecele lor vrăjite ademeneau pe trecători, furându-le voința, producându-le un fel de beție dulce, care îi făcea să sară în valurile mării, unde-și aflau moartea și mormântul. Trecând pe lângă insula aceasta cu sirene, Iason, un mare conducător de oști, a poruncit lui Orfeu să cante cu harfa lui. Cântarea acestuia a întrecut și a acoperit glasul și cântările sirenelor, iar acestea s-au văzut bătute cu propria lor armă și de aceea au sărit de pe insulă în mare și s-au prefăcut în stânci.

Să biruim și noi lumea cu armele pe care le folosește ea: cântările lumii, să fie copleșite de cântările Domnului, iar petrecerile lumii să fie acoperite de petrecerile duhovnicești. Mulți fac haz de cântările creștinești pe care le mai cântă unii creștini prin casele și locurile lor de muncă. Mulți râd și spun că numai la biserică trebuie cântate, ca și când Dumnezeu s-ar găsi numai în biserică. Aceștia când ies din biserică, încuie ușa și, cu aceasta, consideră că au închis înăuntru și pe Dumnezeu și astfel El nu mai aude și numai vede relele pe care le facem noi. E o mare greșeală aceasta.

Să cântăm lui Dumnezeu în tot timpul și-n tot locul, așa cum se spune în psalmi și să prefacem și noi în stânci sirenele cele pierzătoare de suflete. Să nu mai cadă nici un suflet în ghearele demonilor și ale rățăciților, care folosesc și ei niște cântece, dar sunt niște cântece pierzătoare de suflet. Feriți-vă de ei și cântați cântarea bisericii noastre creștine. Ca Iason și Orfeu să vâslim pe marea aceasta involburată către patria cerească, iar duhurile necurate se vor stinge și nu ne vor mai arunca în valurile pieirii sufletești și trupești.

Dar creștinii noștri sunt în mare primejdie. Mulți tineri au căzut în aceste trei patimi rele: beția, desfrânarea și fumatul. Chiar și femeile au luat aceste patimi iar multe au un păcat pe care bărbații nu-l au, și anume păcatul vrăjitoriei și al descântecelelor. Ca și pe Eva, diavolul a reușit să le înșele pe femei și le-a făcut să-i ceară lui ajutor prin vrăji, descântece, ghicitul în cărți și cafea. Multe își spurcă bărbații cu fel de fel de vrăji și murdării. Iată cum ne minte diavolul,

iar după aceea urmează certuri, bătăi și despărțire, iar pace nicidecum nu va mai fi. Să nu ne înșelăm, frați creștini, și să nu lăsăm pe diavolul să râdă de viața noastră și de sufletul nostru. Diavolul este un mare înșelător și vrea să ne prindă în ghearele lui pe toți. El vrea să distrugă sufletul și trupul creștinului. Nu are nici un pic de milă nici de copiii care rămân pe drumuri, nici de soția care plânge. El se bucură pentru că este un mare ucigaș de suflete și de trupuri omenești.

Îmi amintesc că se spunea despre Vlad Țepeș cum a strâns odată la curtea lui pe toți cerșetorii din țară și le-a dat un ospăț plin de toate bunătățile. O zi și o noapte a ținut veselie acestui ospăț. Au mâncat și băut cerșetorii, ca niciodată în viața lor, dar pe urmă s-a întâmplat un lucru groaznic: Vlad Țepeș, căruia i se mai zicea și Vlad Dracul, i-a strâns pe toți și i-a băgat într-un fel de magazie mare, căreia i-a dat foc. Așa au plătit cu viața lor bieții cerșetori.

Tot astfel stau lucrurile și cu desfătărilor lumii acesteia. Diavolul ? voievodul întunericului ? cheamă pe toți la ospățul desfătărilor, spunând că aici e raiul și iadul. Oamenii ascultă de glasul lui și se strâng grămadă ca oile la ospățul diavolului. Dar, vai, amarnic vor plăti acest ospăț ca și cerșetorii lui Vlad Țepeș. Diavolul, care i-a ospătat, îi va pofti apoi în temnițele și focul de veci.

De aceea, luați aminte, frați creștini, că nu degeaba zice Domnul Hristos că nu se poate sluji la doi domni și că nu oricine zice "Doamne, Doamne!?" va intra în Împărăția cerului. Să vă siliți să cunoașteți tainele mântuirii pe care să le învățați din Biserica Creștină Ortodoxă de la slujitorii altarelor și din cărțile sfinte. Mai ales, trebuie puse în practică aceste învățături, căci nu e de ajuns doar să le știți. Trebuie să vă antrenați cu astfel de învățături, căci altfel nu puteți intra în viața cea veșnică. Dacă n-ar face antrenament, sportivii n-ar putea câștiga medalii în concursuri și jocuri olimpice. Așa și creștinul, trebuie să se antreneze mereu ca să nu ajungă pradă ispitelor și, având și puțină voință, va învinge toate greutățile. Dacă acești sportivi își dau atâta osteneală pentru o cinste trecătoare, cu atât mai mult trebuie să ne antrenăm și să luptăm noi creștinii ca să câștigăm Împărăția cerului cea nepieritoare și veșnică.

Am văzut că tânărul din Evanghelia de astăzi trebuia să renunțe la avuție ca să placă Domnului. Să ne întrebăm și noi fiecare, dacă nu avem ceva la care să renunțăm. Chiar dacă nu venim la biserică, nu cumva trebuie să renunțăm și noi la niște zorzoane, parfumuri, ca să ne fie rugăciunea de folos? Poți renunța tu, frate creștin, la aceste mode atunci când vii la biserică, ca să nu superi pe Dumnezeu?

La biserică trebuie să venim curați, smeriți și modești, astfel ca Domnul să ne dea iertarea păcatelor și să ne ajute să învingem patimile și ispitele. Poți renunța tu, frate creștin, la tutun, băutură, vorbe urâte și înjurături, la o mulțime de păcate, vicii și patimi înveninate, care stăpânesc lumea poate mai mult ca niciodată? Să știți că nici înainte de potop nu s-au făcut păcatele acestea care se fac acum pe pământ.

Noi suntem creștini, ne-am lepădat de satana, ne-am botezat și am jurat să-L iubim pe Dumnezeu mai mult ca orice pe lume; de aceea, să fim gata să ne dăm chiar și viața pentru dragostea lui Dumnezeu. Tânărul bogat din Evanghelia de astăzi a plecat întristat, căci a iubit mai mult bogăția și toate cele lumești, făcând din ele dumnezei la care să se închine până la sfârșit. Să nu plecați întristați și îngândurați ca el nici unul de aici; să nu vi se pară grele cuvintele pe care le-ați auzit, căci unde nu vom putea noi, ne va ajuta Dumnezeu, numai să-i cerem să ne ajute.

Nu există patimă, nu există păcat de care să nu ne putem lăsa, căci avem pecetea Fiului Său, pecetea botezului pe frunțile noastre, numai să căutăm și să renunțăm la bogăția păcatelor. Dacă ne interesează cu adevărat mântuirea sufletului, ca pe tânărul din Evanghelie, să ne lepădăm de lucrurile Diavolului și să mergem cu bucurie pe urma pașilor lui Iisus, în urma învățăturilor Lui. Vremea vieții noastre trece mai mult cu nori negri decât cu zile senine și frumoase. Se duc zilele noastre și vine bătrânețea, pentru cei care o vom mai apuca, căci s-ar putea să nu avem parte nici de o groapă. Iată de ce este bine să ne facem noi cu mâna noastră ceea ce trebuie să ne facă alții.

Dumnezeule veșnic, Cel ce stăpânești și împărățești peste tot, trimite Harul Tău cel ceresc peste credinciosul Tău popor și dă-ne puteri depline ca să stăm alături de Tine. Izbăvește-ne de toate ispitele vicleanului și fă-ne cu puterea Ta ca să ne despărțim de orice poftă lumească ca, în clipa când va suna trâmbița Ta, să fim aflați pe drumul mântuirii și al vieții veșnice, ca să ne bucurăm și noi cu Tine în ceruri. Amin.

150 Predică la praznicul tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul

Ioan a zis: "eu sunt glasul Celui ce strigă în pustie: îndreptați calea Domnului, precum a zis Isaia proorocul!?"

Frați creștini,

Din cele mai vechi timpuri oamenii cei buni și vestiți aveau obiceiul ca înainte de moarte să dea învățături copiilor, rudeniilor, prietenilor și să rânduiască din cele agonisite pentru fapte bune. Îi învăța cum să păzească obiceiurile bune, cum să împartă săracilor milostenia pentru sufletele lor și numeau chiar cui să le dea pe ele. Toate acestea pricinuiau multă jale și durere mai ales copiilor și celor mai de aproape pentru că vedeau că se despart de viață și de lumea aceasta și pleacă într-o lume necunoscută de unde nu se vor mai întoarce niciodată.

Așa a făcut Patriarhul Avraam, Isaac, Iacov, așa a făcut David, învățând pe fiul său Solomon să aibă frică de Dumnezeu și să păzească legea Lui. Așa a făcut Tobie și toți dreptii și plăcuții lui Dumnezeu. Acest lucru l-a făcut și Sfântul Ioan Botezătorul, marele prooroc, a cărui prăznuire o pomenim astăzi. Sfântul Ioan, după ce a fost prins de Irod împăratul, a fost dus în temniță, unde a stat un an de zile. Când a simțit Ioan că i se apropie sfârșitul lui și că Irod vrea să-i taie capul, a învățat pe ucenicii săi de cine să asculte după plecarea sa. Și a trimis doi din ucenicii săi la Domnul Hristos și i-a zis: "Tu ești Cella ce trebuia să vină sau să așteptăm pe altul??"

Iar Iisus răspunzând le-a zis lor: "Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți; orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii se curățesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește!? Și chiar în timpul acela a făcut Domnul Hristos multe minuni înaintea ucenicilor lui Ioan.

Sfântul Ioan știa sigur că Iisus era Acela care trebuia să vină, că doar el îl botezase, el văzuse Duhul Sfânt în chip de porumbel și auzise glasul Tatălui Ceresc care L-a mărturisit ca pe Fiul Său cel iubit.

Dar întrebarea aceasta a fost pusă pentru ucenicii lui ca ei să audă mai clar și să vadă minunile lui Iisus. Și a mai vrut Sfântul Ioan să trimită pe ucenicii săi la Domnul Hristos, fiindcă se apropiase timpul să se despartă de lume și să se ducă cu sufletul în iad, să propovăduiască și acolo venirea lui Hristos care izbăvește sufletele celor care vor crede în propovăduirea Lui, căci Domnul Hristos va veni și se va pogori în temnițele iadului, ca să-i scoată și pe cei de acolo la fericire, la învierea Sa.

Să vedem acum în ce chip a fost dus Sfântul Ioan în temniță și pentru ce a fost capul lui tăiat de Irod. Împăratul Irod cel mare, acela care împărățea în vremea nașterii lui Iisus Hristos și care a tăiat 14.000 de prunci, nădăjduind că va uide și pe Iisus, acest Irod zic, avea patru copii. Pe unul îl chema Filip, pe altul Isanie, altul Avilenie și pe cel din Evanghelia de astăzi îl chema Irod, după numele tatălui său. Acești patru frați, după moartea tatălui lor, au împărțit țara în patru părți și domnea fiecare pe partea sa.

Acest Irod era mai răutăcios și s-a ridicat cu război asupra fratelui său, Filip, luându-i partea de avere și soția, pe care o chema Irodiada. Dacă a luat-o pe Irodiada, femeia fratelui său, o ținea în loc de nevastă, iar pe soția lui adevărată a izgonit-o. Aceasta s-a dus la tatăl ei, Areta împăratul, căci era fată de împărat, și i-a spus toate câte i-a făcut Irod, bărbatul ei. Areta împăratul s-a răsculat cu oaste asupra lui Irod, i-a prădat țara și i-a omorât mulți oameni, răzbuindu-se asupra lui Irod pentru fiica sa. Dar Irod, cel fără de rușine, trăia înainte cu soția fratelui său, Filip.

Sfântul Ioan Botezătorul, care era trimis de Dumnezeu în lume ca să pregătească inimile oamenilor cu învățătura Sa, îl muștra pe Irod pentru fărâdelegea aceasta mare și-i zicea: "Nu ți se cade ție, o Iroade, să ții femeia fratelui tău, Filip!? Pentru aceste cuvinte s-a mâniat Irodiada și vrea ca să-l omoare, dar nu putea, căci Irod se temea de Ioan și-l cinstea ca pe un om mare și vestit. Îl știa că

este un sfânt, un drept mare, iar pe sine se știa vinovat de călcarea legii pe care o învăța Sfântul Ioan.

După ce Sfântul Ioan a botezat mulțime de oameni, Irod a trimis pe unul din boierii lui să-l cheme pe Ioan la el, să-i spună să se oprească și să nu mai vorbească despre păcatul lui în public, că altfel va fi rău de el. Dar Ioan a răspuns către solul lui Irod: "Du-te de spune împăratului tău că nu am vreme acum să vin, pentru că mai întâi trebuie să fac voia lui Dumnezeu, nu a oamenilor. Mai întâi trebuie să arăt lumina celor cu ochi, nu celor orbi. Va veni însă o vreme când voi veni nechemat înaintea împăratului tău care face fărădelege și-i voi da pe față toată ticăloșia lui?."

Aceste cuvinte ale lui Ioan au fost duse de boierul acela și spuse lui Irod. Iar Irod le-a înghițit pe toate ca pe niște pilule amare, fiindcă nu era voia lui Dumnezeu ca să moară atunci Ioan.

După ce a propovăduit Ioan Botezătorul pe Fiul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii și după ce a împlinit toată taina mântuirii noastre s-a dus singur înaintea împăratului Irod și i-a zis: "Ce amestec are întunericul cu lumina, sau pentru ce ai trimis tu, care calci legea, la mine învățătorul legii?? La aceste cuvinte, Irod s-a rușinat și i-a zis: "Te rog să încetezi, Ioane, de a mă mai batjocori!? Ioan a răspuns: "Eu am venit pe lume să mărturisesc Adevărul, să condamn fățarnicia, să dau pe față păcatele lumii, ca să se lase fiecare de fărădelegea sa?."

Atunci, Irod s-a mâniat și a poruncit ostașilor să-l ia pe Ioan și să-l închidă în temniță. Ostașii l-au legat de mâini și astfel Sfântul Ioan Botezătorul s-a văzut în temnița cea rece, temnița palatului lui Irod, unde a stat un an de zile.

În acea vreme, împărații aveau obiceiul ca de ziua nașterii lor, să facă mari petreceri. De aceea și Irod, când s-a împlinit ziua nașterii lui, a pregătit o mare petrecere boierilor cu băuturi și mâncăruri alese, jocuri și muzică, ca să-și veselească fiecare trupul, așa cum pofteste. Cu acest prilej, diavolul a pus îndemn în mintea și inima Irodiadei, să-și trimită fata, pe care o avea cu Filip, fratele lui Irod, să joace la masă înaintea împăratului și a tot poporul adunat acolo pentru ca să îndulcească și să veselească inima lui Irod. Să-l facă să aibă multă dragoste către dânsa.

Știind Irodiada și cu diavolul că nici o patimă nu este mai rea ca să-l orbească pe om și să-l pornească spre crimă ca beția, a așteptat ticăloasa, mai întâi să mănânce și să bea bine, apoi a trimis pe Salomeea să joace în fața împăratului. A împodobit-o cu veșminte scumpe, transparente, i-a pus cercei în urechi, inele, brățări și mărgelile, parfumuri și unsori vrăjite. A pornit apoi în sala cu ospățul și în ritmul muzicii a început să joace în fața lui Irod și a boierilor adunați. În jocul acesta au înfierbântat-o duhurile necurate încât n-a mai ținut seama de nici o rușine și a început să arunce după ea veșmintele în timpul jocului, rămânând aproape goală în fața mesenilor. Irod împăratul, aprins de duhul curviei, așa cum se înfierbântă mulți ticăloși în zilele noastre, care asistă la astfel de jocuri, a făgăduit atunci cu jurământ că-i va da jucătoarei aceleia orice îi va cere, chiar și jumătate din împărăția lui.

Atunci vicleana fată, care era stăpânită de diavolul, s-a dus repede la mama sa s-o întrebe ce să-i ceară. Iar mama sa i-a zis: "Lasă jumătate din împărăție ce ți-a făgăduit, cere capul lui Ioan Botezătorul, că dacă va pieri el, toată împărăția lui Irod este a noastră, nu doar jumătate, atunci tot binele îl vom avea, viețuind fără nici o supărare. Iar dacă va trăi Ioan, vom fi lipsiți de toate și vom ajunge de râsul lumii. Deci du-te repede, grăbește-te, până nu se trezește Irod și să nu se căiască că a făcut jurământ?."

Auzind aceasta, Salomeea, fiica Irodiadei, s-a dus și a cerut capul lui Ioan Botezătorul. Când a auzit Irod ce a fost în stare să ceară, s-a mâhnit foarte tare, fiindcă nu vrea să-l omoare, pentru că-l știa om drept. Acum sta nemișcat și foarte îngândurat, bietul Irod, ca o corabie bătută de vânturi, neștiind ce să facă. Ceea ce-l strângea de grumaz mai mult era jurământul pe care-l făcuse și nu putea să și-l retragă, fiind mai ales cuprins de patima curviei, căci bine zice înțeleptul Solomon: "vinul și femeia iau mințile omului?". Așa și Irod, cu aceste patimi și-a pierdut capul.

A poruncit apoi Irod ca imediat să fie adus capul Sfântului Ioan Botezătorul pe o tavă la masa lui, înaintea tuturor boierilor. Jucătoarea, care abia aștepta

aceasta, a cerut să i se dea imediat capul sfântului ca să-l ducă mamei sale, Irodiada, să-l vadă cu ochii ei, fiindcă ea se temea de două lucruri: una, știind că Ioan, ca mare sfânt, după tăiere, s-ar putea să învieze și le va pierde cu puterea sa, iar alta, ca nu cumva să taie pe altul în locul lui, iar pe Ioan să-l slobozească.

După o veche tradiție, se spune că Irodiada, după ce a primit capul sfântului, a luat un ac și a străpuns limba Sfântului Ioan, hulindu-l zicând: "Aceasta este limba care nu mă lăsa în pace și mă batjocorea pe mine în fața poporului?. Pe când ticăloasa făcea aceasta, tot tradiția spune că sfântul a deschis gura și încă o dată i-a strigat cuvinte aspre: "Să știi că tot nu-ți este îngăduit să trăiești cu fratele soțului tău!?"

Văzând aceasta, Irodiada a poruncit ostașilor să fie străjuie capul sfântului, iar trupul să fie îngropat fără cap. Irodiada, Salomeea și ceilalți făcători de rău, s-au bucurat de moartea Sfântului Ioan dar o altă parte din oaspeți s-au întristat în urma acestui mare păcat al crimei făcut fără de dreptate.

Dumnezeu însă a răsplătit cu pedeapsă aspră pe acești nelegiuiți și în viața aceasta și în cealaltă veșnică, căci și-a luat fiecare plata după cum a făcut. Pe Salomeea, jucătoarea cea desfrânată, a înghițit-o pământul de vie; Irod și Irodiada au fost prinși și legați de împăratul Romei de atunci și duși în surghiun, unde au murit în chinuri grele. Averea lor, aurul și bogățiile lor au fost luate și împărțite.

Iată deci, să nu ne jucăm cu jurământul, căci mare rău ne facem sufletului nostru. Prin jurământ, omul se poate lepăda de credință, de Dumnezeu și vine pedeapsă mare peste cei care se jură și peste cei care jură, așa cum au mulți obiceiul să se jure pe icoane, pe Sfânta Evanghelie, pe Sfânta Cruce, pe numele lui Dumnezeu.

Iată ce grăiește prorocul Zaharia: "Am văzut o seceră lungă de 20 de coți și lată de 10 coți și Dumnezeu mi-a zis: Aceasta iese de la fața lui Dumnezeu și intră în casa celor ce se jură pe numele lui Dumnezeu, de-i pierde și-i sfârșește!?"

Să fugim și noi de jurământ pentru că cel ce jură sau pune pe altul să jure este ucigașul sufletului său. Păcatul acesta a adus pieirea lui Irod pentru că s-a jurat fetei aceleia jucătoare și de rușinea lumii, Irod s-a ținut de jurământ.

Cine jură ca să scape de rușinea lumii, de necazurile acestei vieți trecătoare nu va scăpa de osânda cea veșnică. Toate aceste nelegiuiri din casa lui Irod au izvorât din patimile păcătoase ale acestui rege. Ioan și Irod stau față în față și astăzi înaintea noastră. Ioan Botezătorul întruchipează pe omul lui Dumnezeu, pe trimisul și apărătorul legii Domnului. Irod este călcătorul legii lui Dumnezeu. Ioan se poartă ca un sfânt smerit și ascultător de Dumnezeu, dar aspru cu sine însuși și cu păcătoșii. Irod se poartă ca un pătimăș nelegiuit, sângeeros, bețiv, desfrânat și ucigaș, unul este curat ca un înger, reprezentând virtutea cumpătării în toată frumusețea ei, celălalt este murdar ca un demon, înfățișând lipsa de cumpătare cu toate urmările ei rele.

Toate virtuțile își au valoarea și frumusețea lor morală și socială. Se pare însă că, nici una nu are rol familial și social mai însemnat decât cumpătarea. Prin cumpătare înțelegem virtutea de a ne mulțumi cu ceea ce este strict necesar pentru viața noastră și de a ne înfrâna de la toate poftele și lucrurile păgubitoare. Omul cumpătat își pune frâu plăcerilor și poftelor vinovate. Nu se lasă biruit și rob de ispitele cărnii sau de amăgirile patimii înșelătoare. Creștinul adevărat știe că cine luptă se înfrânează și numai cine se înfrânează biruiește și se încoronează. Cumpătarea este virtutea morală obligatorie pentru toți creștinii, poruncită de Mântuitorul și urmată de El și de toți sfinții.

"Luați aminte de voi înșivă, grăiește Domnul Hristos, să nu se îngreuieze inimile voastre cu mâncare și băutură peste măsură?. Creștinul adevărat trebuie să fie măsurat în toate, să nu lase poftele fără frâu și toate dorințele să le stăpânească.

Să fim stăpâni pe noi și nu robi, să nu ne stăpânească nici o patimă, pe toate să le avem legate și distruse. Să fim totdeauna treji, căci repede pot încolți astfel de buruieni care pot otrăvi sufletul și trupul nostru.

Cumpătarea este cea mai bună doctorie pentru sănătatea sufletului și a trupului. Ea constă mai întâi în înfrânarea poftelor, în oprirea excesului, în stăpânirea patimilor de mâncare, de băutură, îmbrăcăminte, chiar mânie, înjurături,

drăcuiei, vorbire multă fără rost, glume proaste și multe altele. Omul cumpătat dă ordin dorințelor lui. El dictează, ordonă, stăpânește cu asprime plăcerile și astfel se înalță la adevărata personalitate a omului creștin, adevăratul model după credința și învățătura lui Hristos.

Lipsa de cumpătare îi aruncă pe cei mai mulți oameni în cele mai grele mizerii materiale și morale. Îi aruncă în destrăbălare, lux, curvii și preacurvii, jocuri de noroc, beție și vrăjitorie. Din cauza acestora foarte ușor ajung în spitale și în case de nebuni, în temnițe și în ruina trupului și a sufletului. Dacă privim cu atenție trupurile bețivilor, desfrânaților, risipitorilor și bolnavilor din cauza acestor patimi, ne putem convinge câtă mizerie este în lume.

Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, printre celelalte virtuți de căpetenie, ne poruncește, dacă vrem să ne mântuim, să avem această virtute a cumpătării.

Fără cumpătare nu există bunăstare, nici progres, nici viață morală. Chiar și în păgânism cumpătarea este socotită fundamentul virtuților morale și mijlocul cel mai bun pentru a gusta plăcerea cea mai mare. Din cumpătare se nasc și alte virtuți morale: cinstea, modestia, bunătatea, fecioria, blândețea, seriozitatea. Unele mai lăudabile decât altele.

Acolo unde nu este cumpătare își găsesc culcuș toate patimile și toate relele mai mari: beția, desfrâul și omorul. Beția este mama desfrâului și băutura morții. Cine trăiește necunat cu mai multe femei sau femei cu mai mulți bărbați, la moarte bea atâtea pahare amare cu câți a desfrânat.

În stare de beție, oamenii fac fapte urâte, zic vorbe murdare iar când se trezesc, se rușinează, regretă, plâng, dar e prea târziu. Câți părinți nu zic vorbe grele și rușinoase în fața copiilor când sunt beți! Câți nu fac păcate urâte și grele în fața lumii, iar când se trezesc nu le mai vine să dea ochii cu lumea! Religia creștină oprește și osândește amarnic beția. Împreună cu necumpătarea, o numără printre faptele rele ale trupului, în timp ce cumpătarea o numără printre faptele duhului.

Creștinii sunt îndemnați și obligați să se ferească de societatea bețivilor și de idealurile lor; beția duce pe oameni la sărăcie, batjocură, ceartă, zăpăceală, nebunie, necredință și gâlceavă. Tot beția îi duce la plângere, la moarte și la pierderea Împărăției lui Dumnezeu. În casele bețivilor intră vaiul și oftatul, ca după mușcăturile înveninate ale șerpilor. În casele bețivilor intră sărăcia, tânguirea și blestemul. Acolo e jale și sânge vărsat ca și în casele ucigașilor.

Beția nu stinge totuși setea, așa după cum îmbuibarea nu satură poftele, ci le face mai nesățioase. Beția ca și îmbuibarea naște mizeria și sporește nefericirea în lume. În fiecare pahar dus la gură bețivul bea lacrimile, sângele și viața soției și a copiilor lui și, în loc să facă din trupul lui o biserică a lui Dumnezeu, își batjocorește trupul și-l ruinează.

În Vechiul Testament bețivii erau omorâți cu pietre, iar în Noul Testament se spune limpede că bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu se trezesc la pocăință, dacă nu se leapădă de această patimă înainte de moarte, chinurile iadului îi așteaptă.

Profetul Ioil strigă și el cu tărie: "Deșteptați-vă, bețivilor, și plângeți, lepădați-vă de faptele cele fără de roadă ale întunericii și urmați legea Domnului!?"

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul este un strigăt peste veacuri împotriva destrăbălării, împotriva luxului, a îmbuibării, a desfrâului, a beției, a omorului și a tuturor păcatelor care izvorăsc din lipsa de cumpătare. E un strigăt de alarmă împotriva femeilor nelegiuite care se îmbracă pentru a deveni cele mai primejdioase curse ale bărbaților în ispita desfrânării. Femeile care se vopsesc făcându-se ca niște măști, ca și Salomeea, care a dansat în fața lui Irod, atrăgându-l în păcatul curviei, au mare păcat, mai ales dacă pătrund și în Sfânta Biserică.

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul este un strigăt împotriva bărbaților necinstiți și a preacurvarilor care-și lasă soțiile cu care sunt cununați la biserică și preacurvesc amăgind și veselind, forțând și amenințând pe multe femei cinstite în serviciile lor. Așa procedează mulți șefi, bătându-și joc de neamul creștinesc. Este vai de ei, de casa lor, de sufletul și de copii lor, dacă îi au. Această sărbătoare este un strigăt împotriva celor ce se căsătoresc rudenii.

O creștină și-a adus de la țară sora sa, a ajutat-o să-și facă liceul, să-și ia serviciu și după puțin timp aceasta i-a luat bărbatul. Biata femeie, cu lacrimi în ochi, a trebuit să plece din casă și să se ducă aiurea. A făcut un bine și s-a ales cu un rău. O mamă a trebuit să plece de acasă ca să-i rămână fata cu tatăl ei. Aceasta, ca și Irodiada, a crescut-o fără rușine și aceasta a fost urmarea.

Mari și grele păcate sunt în lume! Se căsătoresc veri cu verișoare, rudeniile apropiate care nu mai țin seama de nimic, nu vor să mai știe de rușine și trec peste toate, amăgesc, înșeală și pe preoți, trăind în păcatul curviei, târziu, după ce fac copii handicapați, își dau seama de păcatul în care au trăit atâta vreme. Sărbătoarea de astăzi este împotriva bețivilor, a criminalilor, este un strigăt de chemare la cumpătare, la simplitatea creștină, la virtuțile și morala creștină. Să ne ferim cu toții de duhul casei lui Irod, de petrecerile, jocurile și bețiile lumii, să ne ferim de izvorul acesta al fărâdelegilor care se revarsă cu multă furie peste sufletele creștinilor din veacul nostru.

În acest izvor de fărâdelegi s-a înecat aproape tot tineretul nostru creștin. Părinți, aveți grijă de copii, stați împrejurul lor, căutați și vedeți pe unde umblă, cu cine sunt în legătură și ce păcate fac! Veți da seamă de ei înaintea lui Dumnezeu! Nu e de ajuns că i-ați adus pe lume, trebuie să-i învățați sfânta credință, să-i aduceți în Împărăția cerului prin învățăturile sănătoase ale Bisericii. Vai de cei ce nu înțeleg să se întoarcă la Dumnezeu!

Există mulți oameni care strigă în gura mare că nu este păcat a juca, a petrece în chefuri, a face petreceri cu beții și muzică, că nu este păcat a se împodobi cu fel de fel de podoabe lumești, că nu este păcat a se îmbrăca după moda lumii destrăbălate, că nu e păcat a privi filme și reviste pornografice, a privi la televizor programe imorale. Iată, luați aminte, să nu ziceți că nu vi s-a spus. Sărbătoarea Tăierii capului Sfântului Ioan ne amintește de toate acestea. Din cauza acestor urgii, omenirea a suferit mult. Nimeni să nu spună că nu sunt păcate aceste distracții, aceste rele. Fiecare să cerceteze mai bine și să vadă câte victime cad și astăzi din cauza acestor nelegiuiri. Diavolul a reușit să-i ducă pe mulți pe aceste căi greșite ca să-i prindă în ghearele lui.

În războaiele trecute, inamicul pune pe la răspântii de drumuri, indicatoare cu înțeles mincinos. Scria pe table că drumul acela duce undeva, și de fapt, ducea în tabăra lor, a vrăjmașilor. Cei care urmau acelor indicatoare ajungeau la moarte sigură. Așa face și vrăjmașul diavol cu noi. El a împănătoate răspântiile vieții noastre cu înșelăciuni, cu păreri mincinoase despre lume, despre viață. Mulți spun "să ne trăim viața?; un bețiv, luând o sticlă cu băutură striga: "aceasta e viața?. Pentru el sticla cu băutură era viața.

La moarte, toți vor vedea că au fost înșelați de diavolul luându-se după indicatoarele lui. Viața noastră sufletească are două căi adevărate: calea vieții și calea morții. Calea vieții este cea cu Iisus, cu Dumnezeu, căci El este izvorul vieții, a luminii și al fericirii. Calea morții este calea întunericului, a păcatului, a demonilor, căci ei sunt izvorul răului și al pieirii sufletești și trupesti.

Diavolul îi atrage pe oameni cu fel de fel de minciuni pe căile rătăcirii. El pândeste pas cu pas calea vieții noastre și încearcă să ne abată din calea Domnului. În lume sunt trei categorii de oameni: oamenii lui Dumnezeu, ai necuratului și oameni care stau la răspântii, nehotărâții. Aceștia din urmă, care se iau după tăblițele mincinoase, ajung la el, la întunecat, făcându-se ca el.

Cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, care se hotărăsc să trăiască viață curată și se leapadă de păcate, intră în tabăra luminii, a credinței, a lui Dumnezeu, a mântuirii.

Când Patriarhia noastră a editat Noul Testament, un credincios a luat două, cu gândul ca unul să-l vândă altcuiva. Din întâmplare a dat peste un bețiv, dispus să-l cumpere. În clipa când să-i dea cartea, a sosit un argat, un propovăduitor al necuratului strigând în gura mare: "Mă, ce faci, aceasta este o carte pocăită, fugi de ea!? Omul a lăsat în grabă Noul Testament, și-a luat banii înapoi și cu ei a fugit în cârciumă, mulțumit și liniștit că scăpase de "rătăcire?, săracul.

Așa lucrează vrăjmașul sufletelor noastre în fel de fel de chipuri. Dacă te lași de unele păcate, imediat ești numit pocăit, sectant. Să nu ne speriem de aceste guri murdare pentru că aceștia sunt argații necuratului. Să suferim orice pentru

numele Domnului, căci pentru suferință au câștigat sfinții Împărăția cerului. Cine nu vrea să sufere nimic, nici bățai, nici hule, nici închisoare, nici boală, acela nu se mântuiește.

Aici, în această viață este luptă, de aceea ne chemăm biserica luptătoare. Suntem în luptă, iar cei care biruiesc se mântuiesc. Însuși Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a suferit ca să ne arate că suferința este drumul care duce la fericirea veșnică. Prin suferință dovedim că-L iubim pe Dumnezeu. Te-a bătut cineva pentru numele Său? Ai luat măcar o palmă pentru credința în El? Sau pentru că mergi la Biserică? El și-a dat tot sângele pentru noi!

Ai vărsat sânge pentru păcate, ai vărsat sânge pentru pofte, ai primit bățai pentru bărbat că ți-a plăcut, pentru copii, pentru câte și câte în lumea aceasta. Dar pentru Hristos că ne-a iubit, ai primit vreo palmă? Când va veni timpul lepădării, ce-ai să faci? Va fi greu atunci.

Rugăciune

Să ne rugăm și noi la Dumnezeu, să ne întărească El Milostivul în toate zilele noastre, în viața aceasta și în toate necazurile noastre.

Să rugăm pe Sfântul Ioan Botezătorul care a murit ca un mare mucenic, să fie fierbinte rugător și pentru sufletele noastre, ca și noi să ajungem la limanul mântuirii și al fericirii veșnice. Amin.

16@ Predică la Duminica a XIII-a după Rusalii (cu pilda vierilor)

Pilda vierilor

?Pe cei răi, cu rău îi va pierde? (Matei XXI, 41)

Frați creștini,

Pe pământ se află o instituție duhovnicească, o societate a sufletelor care dăinuiește de aproape două mii de ani. Iar întemeietorul ei este Împăratul Iisus Hristos. Această asociație a sufletelor, care are preoția sa și altarele sale, învățătorii săi, fiii și ucenicii săi, se numește Sfânta Biserică.

Prin credință trăiește această Biserică, prin nădejde și dragoste. Patria acestei asociații este cerul; pământul nu e pentru ea decât locul de trecere către ceruri, în adevărata viață care este veșnică. Aceste ființe scumpe înaintea Domnului, își au ca părinte pe Împăratul cerului, care este Iisus Hristos. Această Biserică luptătoare și călătoare pe acest pământ cântă numai tainice cântări care o întăresc și o mângâie. Ea e în lumea aceasta pentru mântuirea tuturor, ea face siguranța popoarelor și ziua și noaptea se roagă lui Dumnezeu. Are obârșie divină și se sprijină numai pe Sfânta Cruce.

Neconținut întâmpină străini indiferenți și chiar dușmani neîmblânziți. Această Biserică a întâmpinat în calea sa de-a lungul veacurilor fel de fel de împărați și călăi care au dus un război crâncen sau diplomatic împotriva ei, voind să înăbușe în inimile oamenilor iubirea de Dumnezeu, de dreptate și de pace. Să răstoarne legile divine și să sape temeliile creștine, s-o distrugă, dacă le-ar fi cu putință. Toți acei răufăcători sunt urmașii fariseilor și cărturarilor care au calomniat și pe Domnul nostru Iisus Hristos, răstignindu-l pe Cruce între doi tâlhari. Acești răstignitori ai lui Iisus, care sunt răspândiți prin toate colțurile pământului, sunt adevăratele și supusele slugi ale lui Anticrist.

Pilda Evangheliei de astăzi ne arată destul de lămurit ce în stare să facă mândria, invidia și răutatea laolaltă cu nerecunoștința oamenilor robiți păcatului.

Domnul Hristos știa că vrăjmașii Săi se hotărâseră să-l omoare. Mai știa că o să-i pună o mulțime de întrebări cu viclesug, ca să-l poată prindă în cuvânt și din cel mai mic motiv să-l omoare, fiindcă se apropiase ziua și ceasul. Iar înainte de moartea Sa a spus această minunată pildă pe care am auzit-o în Evanghelia de astăzi. Și a zis Domnul: "Era un om, un gospodar care a sădit o vie, a împrejmuț-o cu un gard, a săpat teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vierii și a plecat în altă țară?".

Cine era omul gospodar care a sădit via? Omul gospodar era Dumnezeu ? Tatăl care a scos din pământul Egiptului pe poporul evreu și l-a dus în țara Canaanului, sădindu-l acolo ca pe o vie aleasă. Aici a împrejmuț via cu un gard care este legea pe care le-a dat-o să fie îngrijiți de ea, să nu greșescă, să nu poată nici un dușman să le facă rău, să fie apărați de duhurile necurate și de păgânii care se închinau la idoli. Teasca era învățătura ce curgea din gura profeților care vorbeau cu Dumnezeu și îi învățau din învățătura Sa, curgând ca vinul dintr-un teasc al adevărului.

Iar turnul cel zidit în vie era Biserica lor unde se adăposteau păzitorii care trebuie să apere și să îngrijească via. Via era lumea, ca și astăzi în Biserica lui Hristos. Via este lumea, turnul este Biserica. Și Biserica mai este și Sionul de care se spune în psalmii lui David: "Cei ce urăsc Sionul să se rușineze și să se facă ca iarba mai înainte de a se smulge?".

Vierii, cărora le-a dat via în pază, sunt preoții, cărturarii și bătrânii Vechiului Testament care trebuiau să lucreze via și să dea roadele la vremea lor. Dar când a venit vremea roadelor, stăpânul a trimis pe unul din slujitorii lui ca să ia rodul viei. Dar ei l-au bătut și l-au trimis cu mâinile goale. A trimis iarăși altă slugă, dar și pe aceasta au bătut-o cu pietre, i-au spart capul plecând ocărâta ca și

cea dintâi. Și iarăși a trimis a treia oară pe altul, pe care scoțându-l afară din vie l-au omorât. Și așa au făcut la mulți: pe unii bătându-i și pe alții omorându-i.

Aici vedem cât de clar arată Domnul Hristos purtarea necredincioasă a acestui popor înrăit. Căci Dumnezeu a trimis proorocii, unul câte unul, pe rând iar aceștia au fost prizoniți, bătuți cu pietre, necinstiți și omorâți. Dar stăpânul viei, continuă Domnul, avea un fiu unic și iubit al său și a zis întru sine: "Ce voi face? Trimite-voi pe fiul meu cel iubit, fiindcă văzându-l pe acesta se vor rușina de el!?"

Aici, iubiți creștini, poate să înțeleagă oricine că cel din urmă trimis, de care vorbea Domnul Hristos, era însăși Sfinția Sa. De aceea a și spus pilda aceasta, ca să audă toți dușmanii Săi, că El este Fiul lui Dumnezeu și să știe că este trimis de Părintele Ceresc poporului pe care vrea să-l mântuiască. Și Tatăl a voit să se țină de făgăduința dată patriarhilor Vechiului Testament și să aibă milă de sufletele necredincioase care așteptau împlinirea acestor făgăduințe.

Iar lucrătorii, zice Domnul Hristos, văzând că vine fiul, au zis între ei: "Iată moștenitorul, veniți să-l omorâm și să stăpânim noi moștenirea lui!?" Și scoțându-l afară din vie, l-au omorât. Adică Domnul Hristos a fost scos afară din orașul Ierusalim, din mijlocul lumii și dus în vârful Golgotei să fie răstignit pe cruce.

În momentul când Domnul Hristos le spune pilda aceasta, acești nelegiuiți de farisei, cărturari și saducheii se pregăteau să-L dea afară cu răutate din via Sa, din cetatea cea sfântă ca să-L omoare pe Golgota, căci ziceau ei toți: "Dacă îl mai lăsăm mult pe Iisus să continue opera Sa, minunile Sale, tot poporul se va duce după El și noi în zadar mai stăm aici. Domnul însă vorbea de sfârșitul Său cu atâta sânge rece și-i arăta cu degetul pe ucigașii Săi, care tăceau și scrâșneau din dinți.

O tăcere se făcu. Deodată Iisus luă iarăși cuvântul și le zise: "Ei bine, ce credeți că va face lucrătorilor acelora stăpânul viei?? Dar poporul a răspuns: "Va pierde pe lucrătorii aceia, va lua via și o va da altor lucrători care vor da rodul ei la timp?. Răspunsul acesta era înțelept, venit de sus.

Dar din mulțime se auzi în același timp un glas zicând: "Să nu fie!? ca și cum ar fi zis: arhieriei nu vor fi capabili să săvârșească o crimă ca aceasta. Iisus, aruncând o privire asupra mulțimii de unde se auzise acel glas, zise: "Nu va fi! Au n-ați citit în Scriptură ce însemnează aceste cuvinte? Piatra care n-au socotit-o ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului, de la Domnul s-a făcut aceasta și este minunată în ochii noștri?.

Aceste cuvinte din Psalmii lui David le dovedeau iarăși că El este Mesia, piatra aruncată la început de ziditori, de farisei și de cărturari. El, Iisus este Mesia în persoană și în lucrurile Sale. Evreii pot să respingă pe Hristos și Biserica Sa, dar totuși va rămâne piatra cea din capul unghiului. Și cel ce va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, zice Iisus; și peste care va cădea ea, îl va spulbera, după cuvintele proorocului Isaia, care a comparat pe Mesia cu o stâncă de care se vor izbi și sfărâma toți necredincioșii pământului.

Va veni vremea când se vor împlini cuvintele proorocului Daniil: "Piatra se va dezlipi din munte, va cădea peste vrăjmașii lui Dumnezeu și-i va zdrobi?. Apoi Iisus încheie cu aceste cuvinte: "Amin, zic vouă, se va lua de la voi împărăția lui Dumnezeu și se va dea neamurilor, păgânilor care vor da roadele la vremea lor".

În cele zise până aici am văzut cum Fiul lui Dumnezeu se descoperă pe Sine, cum El este Acela care trebuia să vină să-i mântuiască, să-i salveze din robia diavolului, pe ei și întreg neamul omenesc.

Dar ei, măcar că vedeau în toate zilele minunile lui Dumnezeu, cele mai presus de fire, pe care nimeni altul nu le mai făcuse, precum și marea înțelepciune de a le descoperi tainele Sfintei Scripturi și locurile cele greu de înțeles, pe care nimeni nu le putea descoperi atât de lămurit, ei se uitau unii la alții, se întrebau și ziceau: "De unde știe Acesta carte, căci n-a învățat nicăieri, nu este Acesta feciorul Mariei și al lui Iosif??"

Fariseii au trimis odată niște iscoade ca să-L prindă pe Domnul Hristos, dar aceștia s-au întors spunând că n-au putut să facă nimic deoarece n-au auzit niciodată pe cineva vorbind așa de frumos și înțelept și n-au avut motiv.

Dar de ce erau ei atât de orbiți, ce i-a făcut pe ei atât de nesimțitori, ca să nu-L recunoască pe Domnul Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu? Iată ce: păcatul mândriei, cel dintâi păcat făcut de Lucifer ? diavolul. Mândria, slava cea deșartă a

veacului acestuia de pe pământ, veninul răutății diavolului i-au orbit și n-au putut să-L cunoască și n-au cunoscut nici timpul când i-a cercetat Dumnezeu prin Fiul Său, Răsăritul cel de sus, deși Mântuitorul le făcuse înainte și această muștrare, zicându-le: "Fățarnicilor, fața cerului știți să o deosebiți, pentru ce nu judecați singur ce este drept!?"

Deci, la prima venire a Domnului în lume, oamenii legii, oameni învățați, nu L-au cunoscut, nu L-au primit. Cu cartea în mână L-au judecat pe Iisus Hristos, scoțându-L afară din vie, din cetate și L-au răstignit pe Cruce, pe Golgota. Au părăsit pe Domnul și au mâniat pe Sfântul lui Israel. Popor îndărătnic și încărcat de păcate! Până acolo au fost înșelați și orbiți, încât au strigat cu gura lor: "Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!? Și astfel au fost pedepsiți de Dumnezeu. Le-a ridicat harurile de care abuzaseră ei și sunt rătăcitori și astăzi în toată lumea. Au fost izgoniți din țara lor. Li s-au dărâmat turnul, biserica, li s-a surpat gardul, căzând la pământ, adică Legea și așa fără de țară, fără de biserică, fără jertfe și fără Dumnezeu au rămas pe pământ.

Cât de aspră este pedeapsa mâniei lui Dumnezeu ce ne face să tremurăm! Iar via lor a fost luată și dată altor lucrători. Acești lucrători cărora li s-au încredințat via de către Dumnezeu sunt: arhierii, preoții și diaconii, clerul conducător al credinței ortodoxe, Biserica Creștină Ortodoxă, care în chip tainic este condusă de Duhul Sfânt. Aceasta a avut întotdeauna de luptat cu toate răutățile venite din toate părțile, fiindcă diavolul nu s-a mulțumit cu relele pe care le făcuse prin ei Fiului lui Dumnezeu. A urmărit mai departe pe ucenicii și creștini Săi și va urmări mereu până la a doua venire a lui Hristos, care va judeca toate semințiile pământului.

Diavolul, care niciodată nu doarme, a reușit să ridice împotriva Bisericii lui Hristos o mulțime de vrăjmași care o sapă la temelie și vor să o dărâme. Și care sunt aceștia? Întâi de toate sectele, care s-au depărtat de Sfintele Taine și învăță poporul minciuni și rătăcirii. Aceștia luptă din afară și aruncă în Biserica lui Hristos cu ce nimeresc. Dar mai periculoși sunt vrăjmașii care sunt înăuntrul Bisericii, adică cei care zic că țin cu Biserica. Aceștia sunt creștinii care înjură Biserica și chiar, cu durere trebuie să spunem, că sunt preoți, călugări sau maici care nu-și fac datoria și fac fel de fel de sminteli și care îngăduie păcatul. Aceștia sunt ca vierii din Evanghelia de astăzi care au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, de aceea să nu vă smintiți când vedeți, când auziți, ci rugați-vă să le dea Dumnezeu lumină și să-i întoarcă la El mai înainte de a veni ziua cea mare a răzbunării dumnezeiești.

Alți vrăjmași ai Bisericii sunt toți cei ce sub forma aceasta de creștini care merg la biserică atrag în rătăcire suflete, printr-un fel de misticism bolnăvicios. Ei zic că au vedenii, cad pe jos, înțepenesesc; diavolul îi înțepenește și spun că e păcat să tai pâinea cu cuțitul, să nu se lucreze vinerea și nici luna, ei spun că e bine să postești sâmbăta și duminica. Învăță să stea lumea în biserică numai în genunchi și o mulțime de învățături greșite contra sfintelor canoane. Iar cine face ca ei cade sub afurisenie și anatema Sfinților Părinți. De aceea vă îndemnăm să nu vă luați după oricine, învățați dreapta credință.

Alți vrăjmași sunt și cei ce înjură Sfânta Biserică, pe Dumnezeu și lucrurile sfinte, cei ce sparg bisericile și le fură tot atât de păcătoși și blestemați sunt cei ce nu vor să vină duminica la Sfânta Biserică. Aceștia nu vor avea parte de raiul lui Dumnezeu și vor fi alungați când vor sfârși cu viața aceasta trecătoare.

Unii cred că, dacă merge unul din casă la Sfânta Biserică îi iartă Dumnezeu și pe ceilalți care n-au putut să meargă, dar se înșeală amarnic. Așa era într-un sat o creștină care nu lipsea duminica de la biserică, dar soțul ei nu vrea să meargă, deși era un om cu frică de Dumnezeu, se ferea să nu facă rău la nimeni, se ruga și el acasă. Când îl ruga soția să meargă la biserică, îi răspundea: "Nu te duci tu și pentru mine, la ce să mai merg și eu!?" Dar ea se ruga cu lacrimi și cu metanii ca să meargă și soțul ei la biserică. Și iată că Dumnezeu i-a auzit rugăciunea dându-i un vis cu tâlc soțului ei:

Parcă muriseră amândoi și mergeau pe o pajiște verde. Mergând așa mereu și tot urcând prin locuri necunoscute, au ajuns la porțile unei cetăți frumoase care deodată se deschid și apare un înger luminat. Îngerul pofteste pe soție înăuntru, dar când a vrut să păsească și el, l-a oprit zicând: "Nu e nevoie să mai intri și tu, că intră soția și pentru tine aici! Tu pleacă!?" Și a închis porțile. Când s-a văzut singur, a

început să plângă căindu-se că a pierdut raiul. În acest zbucium s-a trezit, s-a închinat și a zis: "Bine că a fost un vis!?"

A sculat-o pe soție, i-a povestit visul și de acum nu mai zicea să se ducă ea și pentru el. De multe ori pleca chiar înaintea ei la biserică. Și iată cum Bunul Dumnezeu l-a ajutat întorcându-l printr-un vis așa de simplu. Și când ne gândim că sunt multe femei creștine care au această durere că nu vin și soții lor la biserică!

Frați creștini, în biserică ne rugăm lui Dumnezeu, cântăm laude Lui, aici ne împărtășim cu Sfintele Taine. Mântuitorul Iisus este de față în biserică. Intrând în biserică, noi ieșim din lumea aceasta de toate zilele pentru a intra într-o lume nouă. Câtă liniște și pace găsim aici, lumina tainică din ea ne înalță gândul sus. Rugăciunile din biserică ne fac să uităm necazurile și durerile din lumea aceasta, auzim parcă șoapte îngerești; aceasta este Casa lui Dumnezeu și poarta cerului. Și într-adevăr ce este în cer și nu este în biserică? În cer Dumnezeu, așezat pe tronul mării, aici Iisus Hristos ? Dumnezeu și Om și în același timp Dumnezeu, așezat pe masa Sfântului Altar.

În cer îngerii cu arhanghelii înconjoară măreția dumnezeiască, iar aici pe pământ chipurile sfinților pictați pe pereții bisericii. Îngerii și sfinții în chip nevăzut iau parte cu noi la Sfânta Liturghie. Îngerii noștri păzitori, care ni s-au dat la Sfântul Botez, vin cu noi și ne rugăm împreună. O, câtă putere binefăcătoare ar avea asupra noastră frecventarea permanentă a Sfintei Biserici! Câte învățături sfinte n-am învățat, câte lucruri plăcute n-am auzi, aici ne-am cunoaște pe noi înșine, ne-am vedea toate slăbiciunile noastre și am lua hotărâri de bine pentru viitor.

Aici, în Sfânta Biserică, am învățat că toți oamenii sunt frații noștri, că același sânge dumnezeiesc a curs pentru toți, mici și mari, învățați și neînvățați. Iar dacă venim aici, să deschidem inimile și gurile noastre pentru slava Domnului, pentru a-i jertfi laudele noastre cu inimă smerită. Aici, preoții sunt datori să spună datoriile pe care legea creștină le pune pe umerii celor ce vor să se mântuiască, iar credincioșii, care sunt interesați, primesc cu dragoste aceste învățături și le pun în practică.

Omul, care duminica aceasta sau cealaltă n-a înțeles nimic din Sfânta Evanghelie, din Apostol, de la cazanie, pierde firul învățăturilor sfinte și după o vreme ajunge într-o stare de nepăsare, cu cât vine mai rar, cu atât n-ar mai veni deloc. Diavolului atât îi este greu, până îl scoate pe om din biserică, căci știe el atunci unde să-l ducă: la cârciumi, la jocuri de tot felul, îi învață multe răutăți și păcate mari. Un mare rău fac creștinii care lipsesc de la Sfânta Biserică. În înșelăciunea diavolului sunt și cei ce vin târziu și cei ce pleacă devreme.

Cei ce vin târziu se înșeală cu cuvintele acestea, zicând: nu zice Domnul că e primit și cel din ceasul al unsprezecelea? Dar aici e vorba de altceva, nu e vorba de venirea la biserică, e vorba că noi toți suntem, nu în ceasul al unsprezecelea, ci în ceasul al doisprezecelea. Puțin mai este și trebuie să vină Judecătorul, ca să judece vii și morții, cum zicem în Crezul. Bătrânii noștri nu aveau atâtea cărți să citească ca noi. Cel mai mult era răspândită o cârticică mică, Epistolia Domnului Hristos și Visul Maicii Domnului și acolo, cu multă frică citeau locul unde se spune că nu este îngăduit nimănui de a nu veni la biserică.

Creștinul care vine la Sfânta Biserică trebuie să fie smerit pentru ca să se poată milostivi Dumnezeu spre sufletul lui și să-i dăruiască milă și iertarea păcatelor. În Sfânta Evanghelie citim că Domnul Hristos era atât de blând, de iertător, bun, că pe toți păcătoșii i-a iertat, dar când a fost vorba de cei ce făceau neorânduială în biserică, de cei ce profanau biserica, n-a putut răbda și cu multă mânie i-a scos afară bătându-i cu un bici de ștreanguri. De aceea să ne temem și noi de dreapta mânie a lui Dumnezeu când venim în Casa Lui, ca nu cumva, în loc de milă și iertarea păcatelor, să primim bice și blesteme dumnezeiești, ca evreii care L-au răstignit. "Pe cei răi, cu rău îi va pierde?", zice Sfânta Carte. Și așa li s-a întâmplat și vremelnici și veșnici unora. După ce i-a așteptat Domnul Hristos pe evrei 40 de ani de la înălțarea Sa la cer și tot nu s-au întors, n-au recunoscut că au făcut păcat răstignind pe Dumnezeu, atunci și Dumnezeu a trimis mânie peste ei, mari pedepse, căci romanii i-au trecut prin foc și sabie și i-au împrăștiat pe tot pământul ca sclavi. Mari au fost suferințele lor prin toate țările până în ziua de astăzi și se vor chinui și în focul iadului cei care nu vor recunoaște pe Domnul

Hristos, care este piatra din capul unghiului, care leagă Biserica Vechiului Testament de cea a Noului Testament, piatra din Sion, care este Biserica de astăzi. Așa va pierde Dumnezeu și pe creștinii care nu vor lua aminte să se îndrepte mai înainte de moarte, de ziua sfârșitului.

Să se lase fiecare de păcatele sale, să se întoarcă la pocăință, că Dumnezeu nu va lăsa nepedepsită nici o faptă rea, nici chiar în lumea aceasta. O tânără foarte necredincioasă și hulitoare de cele sfinte a fost sfătuită de fetele cele credincioase, zicându-i: "Julieta, tu n-ai să sfârșești bine cu necredința ta, Dumnezeu te va pedepsi?". "Ba!?", răspunse ea cu obraznicie. "Cine a venit din lumea de dincolo să-mi spună ce se petrece?!? După opt zile a fost găsită moartă cum nimeni nu s-a îndoit de moartea ei, o așezară în sicriu și o îngropară.

A doua zi, groparul, făcând o altă groapă lângă mormântul ei, auzi zgomot și o voce sufocată ce striga: "Ajutor, ajutor!? Au fost chemate autoritățile și au deschis mormântul, constatând că Julieta a fost îngropată de vie. Cu părul în neorânduială și fața plină de sânge scoase un suspin adânc și, deschizând ochii, a zis: "Dumnezeule îți mulțumesc!? După ce se liniști puțin, povesti cum s-a trezit abia atunci când a fost îngropată, a început să strige, să lovească cu capul în sicriu, "iar când am văzut că totul e zadarnic și vine moartea cu toate grozăviile ei, nu vă pot explica ce frică groaznică am avut! Abia acum am început să mă gândesc la pedeapsa dumnezeiască pe care o voi lua pe dreptate și că mă voi duce direct în iad. O, bunătate dumnezeiască!, zise ea plângând, Ți-am disprețuit adevărurile credinței, dar m-ai adus iar la viață să mă pocăiesc și să mă îndrept, de acum vreau să trăiesc numai pentru Tine Dumnezeule, lumea-i moartă pentru mine, iar eu moartă sunt pentru ea, în inimă Doamne Sfinte numai Tu vei avea loc?.

Așa se vor trezi în iad, în iad nu în groapă, mulți necredincioși, mulți desfrânați și ticăloși care nu vor să se întoarcă, dar va fi prea târziu atunci acolo, vor plăti fără iertare toate relele dimpreună cu necredincioșii și cu toți vrăjmașii Bisericii lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Rugăciune

Doamne al milei și Împărate al Slavei, care pentru noi Ți-ai vărsat scump sângele Tău ca să ne răscumperi din robia păcatelor, iar noi, nemulțumitorii n-am priceput dragostea Ta cea mare.

Iartă-ne de tot ce ți-am greșit, căci numai prin Tine vom putea fi salvați. Fără de Tine nu suntem nimic și nu putem face nimic. Fii ajutorul nostru mai departe și învață-ne voile Tale! Amin.

170 Predică la nașterea Maicii Domnului

Nașterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea (Tropar)

Frați creștini,

Ziua nașterii fiilor lui Adam și a Evei, era socotită ca o zi de tristețe pentru cei ce se nășteau și nu de bucurie fiindcă erau niște fii ai mâniei, ai păcatului și chiar vrăjmași a lui Dumnezeu. Erau socotiți pieirii și moștenitori ai blestemului Dumnezeiesc, căci până la Mântuitorul toată lumea mergea în iad, și buni și răi. Cu nașterea Fecioarei Maria, au început să se ivească zorile de ziua, să treacă noaptea aceasta de întuneric și să se aștepte soarele dreptății care va lumina lumea și o va răscumpăra din blestemul cel greu în care căzuse.

Iată de ce nașterea Sf. Fecioare Maria este un eveniment mare de bucurie pentru neamul omenesc. Pe această Fecioară o așteptau prooroci, patriarhi vechiului Testament și tot neamul omenesc. Împăratul Solomon înainte de nașterea Sf. Fecioare cu mulți ani o vestește cu duhul zicând: "Cine este această fericită făptură care se ivește în calea vieții cu atâtea haruri? Ea este strălucitoare ca zorile unei frumoase zile, plăcută ca luna și aleasă ca soarele. Este puternică și înfricoșătoare, ca armatele așezate în linie de bătaie cărora nimeni nu le poate sta împotrivă".

Într-adevăr, Sf. Fecioară este înfricoșătoare pentru iad, căci s-a născut ca să zdrobească capul șarpelui diavol și să se distrugă împărăția păcatelor. Dar pe cât este de înfricoșătoare pentru diavoli, pe atât este de mângâietoare pentru sărmanii oameni afundați până atunci în întuneric, în sclavie și idolatrie. Ea se naște ca să devină maică a Mântuitorului, a Fiului lui Dumnezeu. Se naște pentru a lucra mântuirea neamului omenesc, pentru a fi Regina și împărăteasa cerului și a pământului.

O, cât este de slăvită Nașterea Sfintei Fecioare Maria! Dumnezeu - Tatăl își pune toată bunăvoința. Dumnezeu - Fiul vede mai înainte în ea pe Maica Sa iubită, iar Dumnezeu-Sf. Duh se odihnește în ea și o umbrește ca pe o Fecioară și mamă sfântă fără de prihană. Îngerii slăvesc cu cântării de bucurie și se luminează prin venirea ei în lume. Leagănul Sf. Fecioare Maria a fost înconjurat de smerenia cea mai adâncă și de sărăcia cea mai desăvârșită. Ea trebuia să distrugă păcatul mândriei care se înrădăcinase adânc în inima omului. Prin exemplu ei a arătat lumii că smerenia și sărăcia vor umple de daruri cerești pe cei ce urmează. Ascultați acum cum scrie Sf. Scriptură despre nașterea Preacuratei Fecioare Maria.

În Palestina era un om cu numele Ioachim, care avea o soție ce op chema Ana. Amândoi erau de neam mare, împărătesc și arhieresc, plini de bunătate și de milostenii. Erau smeriți și evlavioși, nelipsind de la biserică, unde aduceau lui Dumnezeu Jertfe și mulțumiri pentru binefacerile primite. Erau însă foarte mârniți, căci ajunseseră la adânci bătrâneți și nu aveau nici un copil.

În vremea aceea cei care nu aveau copii erau socotiți ca lepădați de Dumnezeu și de aceea erau disprețuiți, iar ceilalți nu primeau nimic din mâna lor. La biserică ei trebuiau să stea mai în urmă și când aduceau jertfe la altar ei erau ultimii.

Într-una din zile fiind sărbătoare mare la evrei, s-au dus la biserică și Ioachim cu soția lui. Din râvnă pentru Dumnezeu, au îndrăznit să aducă jertfă înaintea celorlalți. Preotul s-a mâniat foarte tare și i-a înfruntat cu cuvinte aspre. Ioachim și Ana au ieșit afară rușinați și mergând spre casă bătrânul Ioachim spuse femeii sale: "Pe mine nu mă mai trage inima să merg în casa mea, pentru că suntem urgisiți de Dumnezeu și de oameni. Du-te tu singură și dă milostenie la săraci, fă rugăciuni, iar eu mă duc în munte la peșteră acolo voi posti și voi ruga pe Dumnezeu cu lacrimi, să se milostivească spre noi și să ne dăruiască și nouă un copil.?"

Despărțindu-se unul de altul, Ana s-a dus acasă, a intrat în grădină și ingenunchind se ruga lui Dumnezeu zicând: "Doamne Atotțiitorule, ceta ce numai cu cuvântul Tău ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Ceta ce ai zis făpturilor Tale să crească și să se înmulțească Ceta ce ai binecuvântat pe Sarra

soția lui Avraam și la bătrânețe a născut pe Isac; dă-mi Doamne și mie roadă pântecelui meu ca să scap de ocara oamenilor și făgăduiesc că ce voi naște, fie fată fie băiat, îl voi dăruia cu toată inima să slujească Ție toată viața în biserica Ta cea sfântă?.

Ioachim, bărbatul ei, se ruga în același timp sus în munte petrecând în lacrimi și post. Văzând Dumnezeu suspinele celor doi bătrâni, a trimis pe arhanghelul Gavriil acolo în munte la Ioachim care i-a zis: ?Bucură-te Ioachime și te veselește; eu sunt îngerul lui Dumnezeu, Gavriil, și am venit la tine să-ți spun că vei avea o fecioară, care va naște în fecioria sa pe Împăratul lumii. Lasă supărarea și mergi vesel acasă că a auzit Dumnezeu rugăciunile tale?. Acestea zicând îngerul s-a dus și la Ana spunându-i și ei aceleași cuvinte.

După ce a auzit cuvântul îngerului, Ioachim s-a dus acasă unde a aflat-o și pe Ana veselă, iar după nouă luni aceasta a născut o fetiță frumoasă, și sfântă, prin împreunare firească, dar care era rodul postului, al lacrimilor, milosteniilor și rugăciunilor.

În acea vreme evreii aveau obicei să cheme preoții a opta zi după naștere ca să pună nume pruncului. Așa au făcut și Ioachim și Ana și au botezat-o pe fiica lor Maria ce se tâlcuiește Împărăteasă. În limbajul elinesc aceasta înseamnă izbăvitoare - va izbăvi deci neamul omenesc din ghearele diavolului și din muncile iadului.

Acest praznic îl sărbătorim noi astăzi frați creștini, această taină o prea mărim. Lăudăm pe Ioachim și pe Ana, părinții Maicii Domnului. Pe cât au fost de supărați, pe atât de mult i-a bucurat Dumnezeu, dăruindu-le pe cea mai aleasă dintre toate neamurile, pe cea care a împăcat cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu oamenii. De aceea Sfânta Biserică cântă cu mare glas troparul nașterii sale zicând: "Nașterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeuul nostru. Și dezlegând blestemul a dat binecuvântare și stricând moartea ne-a dăruit nouă viață veșnică?.

Într-adevăr, născându-se în Nazareth Sfânta Fecioară, s-a vestit sfârșitul trist al nopții păcatului și s-au ivit zorile unei zile luminoase. Știm cu toții că atunci când se revărsă zorile dimineții toată firea se bucură. Sfânta Fecioară vestea sfârșitul relelor noastre, vestea oamenilor sosirea zilei în care va străluci soarele dreptății care va veni să lumineze lumea.

Fecioara Maria este asemănată cu luna care este mai strălucitoare decât toate stelele și care își împrumută strălucirea de la soare și luminează în timpul nopții. Iisus - adevăratul soare nu se arătase încă, dar Maria îl vestește și întunericul de care era pătrunsă omenirea începe a se risipi. Prin minunata strălucire a virtuților sale ea este asemănată chiar cu soarele însuși, mai ales că strălucește ca un soare între noi și Dumnezeu. Iată despre cine zicea Solomon împăratul: "Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă și aleasă ca soarele??"

Dar nașterea Sfintei Fecioare Maria a adus o mare deznădejde demonilor din iad, producând întristare lui lucifer și îngerilor lui. Prin nașterea ei s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu pe care îl spusese șarpelui înșelător în rai: ?Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și între sămânța ei. Aceasta va zdrobi capul tău?. Într-adevăr, prin nașterea Fecioarei Maria diavolul a suferit groază mare, de aceea Sf. Biserică cu mare dreptate a orânduit să proslăvim amintirea acestei sărbători și să ne bucurăm și noi împreună ci proorociei, îngerii și toți sfinții.

Iată de ce iubiți creștini, suntem datori să urmărim pilda vieții și credinței Fecioarei Maria. Dacă astăzi Sf. Fecioară stă pe tron strălucit și s-a înălțat mai presus decât toți îngerii, aceasta se datorește sfințeniei, virtuțile ei și grijii pe care a avut-o să rodească darurile primite de la Dumnezeu.

Dar noi ce facem cu harurile primite la botez, atunci când am devenit moștenitori ai împărăției cerurilor? Avem noi grijă să facem fapte de credință, de nădejde, de dragoste, sau am îngropat talantul? Ne interesăm noi cum să practicăm viața creștină, sfințenia, umilința, curăția, răbdarea, milostenia și toate celelalte după care ne cunoaștem că suntem fii Lui?

După cum observăm în lume, întuneric mare domnește în inima, mintea și viața oamenilor, căci în întuneric sufletesc și trupesc se zămislesc și se nasc oamenii pe pământ. Deși se nasc din părinți creștini, copii sunt zămisliti în păcate de desfrânare, și cad cu totul din harul virtuților, căci după ce inii au trăit

necununați, fără binecuvântarea lui Dumnezeu în biserică, nu țin socoteală de posturi, de sărbători și nu respectă legile dreptei credințe, și nici chiar legile medicinei ca să se poată naște ceva bun pe fața pământului.

Se străduiesc oamenii pentru copii lor să le facă condiții bune în copii în păcate. Vai viața aceasta, dar nu îndeplinesc ce este mai important. Din știință sau neștiință disprețuiesc legile credinței și în timpul beției și al chefurilor blestamate, zămislesc de ei, că vor avea de suferit și vor deveni o mare povară pe capul părinților mai târziu și chiar al societății întregi. De aceea îi auzim pe mulți tineri plângându-se, că ar dori și ei să fie mai buni, să nu mai facă rele, să se poată ruga și să iubească biserica, dar nu pot. Pe mulți îi auzi zicând: "Parcă e cineva care nu mă lasă și mă împinge să fac rău."

Da, într-adevăr există cineva care nu-i lasă și acest cineva este diavolul. Sămânța de la el s-a zămislit odată cu ei în timpul poftelor păcătoase al trăirii fără să se țină seama de legile lui Dumnezeu. Atunci a început diavolul să ia în stăpânire încetul cu încetul sufletul și trupul omenesc și cu cât s-a trăit mai mult în păcate, cu atât a prins și el rădăcini mai adânci, de aceea mulți nu mai au putere să se ridice din mocirla păcatelor.

Iată de ce tinerii trebuie să se ferească de orice primejdie sufletească, fiindcă majoritatea au fost zămisliți și crescuți în gusturile lumii și a plăcerilor ei păcătoase, iar acum e greu să le cerem ca să se ocupe cu lucruri serioase. Milți i-au în răs religia și vorbesc cu dispreț de slujitorii biserici. Foarte puțini din cei distruși complet sufletește și trupestă mai încearcă un loc de salvare.

Prin urmare frați creștini, vedem cum părinții sunt cei dintâi care calcă în picioare legile lui Dumnezeu și apoi ei mai vor ca să fie ascultați și respectați de copii lor. Acest lucru nu mai e posibil, de aceea mulți ispășesc cu lacrimi amare aceste călcări de lege ale lui Dumnezeu și mor cu amărăciunea aceasta în suflet și se duc în chinurile iadului. Să ne formăm deci din copilărie inima pentru virtuți creștine, să ne împăcăm cu lipsurile, să ne înfrânăm pornirile dobitocești și să ne obișnuim cu viața duhovnicească spre binele sufletului și al trupului nostru.

După ce s-a născut fericita Fecioară Maria, până la etatea de trei ani a fost sub paza părinților care au învățat-o aceleași frumoase virtuți pe care și ei le-au practicat. Parcă o vedem pe bătrâna Ana cum o învață rugăciuni și nu ne putem opri să nu ne gândim că multe mame astăzi nu poartă de grijă copiilor lor. Astfel în primii anișori, nu-i aduc la biserică, nu le arată sfânta credință și nu-i feresc de locurile periculoase care le strică creșterea sănătoasă.

Mulți părinți nu se împărtășesc când sunt tineri și mare greșeală fac pentru că și pruncul care este în pânțe trebuie să primească din taina aceasta sfântă ca să iasă un copil cu sfințenie în el. Dar mulți părinți tineri nu fac lucrul acesta, iar după ce li s-au născut copilașii nu-i aduc cu anii la biserică ca să fie împărtășiți. Până la vârsta de 7 ani, copiii trebuie aduși la biserică să fie împărtășiți din 40 în 40 zile. Să se intereseze măcar bunicile dacă părinții nu sunt în stare și n-au credință, pentru că prin trupul și sângele Domnului se sfințesc copiii.

Vai de părinții care nu-și cresc copiii în frică de Dumnezeu, căci vor avea multe de tras de pe urma lor, deoarece acești copii lăsați de capul lor vor rămâne surzi la sfaturile și poruncile părintești. Acești copii vor avea dezgust pentru tot binele, nu vor fi în stare să se ocupe de lucruri serioase și nu își vor face datoria nici în servicii, nici în casa părinților. Vor fi nestatornici în căsătorie, complet dezorientați în toate problemele vieții și ne folositori pentru întreaga societate. De aceea auzim și vedem cum tineretul nostru face atâtea crime, violuri, furturi, bătaii, beții și tot felul de nenorociri, supărând grozav pe părinții lor.

Acești părinți care n-au avut grijă de ei acum își iau plata și vor mai avea și o altă judecată și suferință veșnică, pentru că nu și-au făcut datoria față de copiii lor ca să le arate lumina învățăturii Domnului Hristos. Sf. Scriptură ne spune cum patriarhul Iacob a avut un vis cu o scară lungă ce lega cerul cu pământul pe care suiau și coborau îngerii lui Dumnezeu.

Frumos și mare vis pentru că scara din visul lui Iacob este Preasfânta Fecioară a cărei naștere o prăznuim astăzi. Ea este aceea care a legat cerul cu pământul și prin curățenia sufletului și a trupului ei a pogorât pe Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Prin ea ne înrădăcim și noi cu Dumnezeu și mai mult chiar ne facem fiii lui

Dumnezeu. Odată cu nașterea Fecioarei Maria, îngerii cerului coboară la noi ca să ne ridice sus de pe pământul acesta care prin păcatul lui Adam a primit blestem, lacrimi și suferințe.

Să băgăm de seamă, încă, că dedesubt, sub scara aceasta, este o altă scară care duce jos, spre iad. Pe această scară suie și coboară îngerii iadului ? demonii. Îngerii cerului vor să ne lege cu Dumnezeu, în timp ce îngerii iadului vor să ne lege cu diavolii întinericului. Depinde de viața noastră, de cine vrem să ascultăm, căci în viața noastră se amestecă puterile cerului, dar și ispitele iadului.

Să ne facem socoteala în momentul de față fiecare și să vedem de cine ascultăm mai mult. Să privim la viața noastră și să ne vedem faptele bune sau păcatele și de aici vom putea să înțelegem ai cui suntem în momentul de față și cui slujim; lui Dumnezeu, sau diavolului.

Să serbăm deci cu bucurie, frați creștini, sfânta zi a nașterii Maicii Domnului. S-o lăudăm cu cântări duhovnicești, să cădem în genunchi înaintea sfintei ei icoane și să binecuvântăm pe aceea pe care îngerii o laudă în cer. Să o venerăm cu toată evlavlia și cu toată dragostea, căci prin mijlocirile ei ne facem fii iubiți ai lui Dumnezeu, ne umplem de darurile cerești și ne curățim inimile mărturisind-o ca Maica lui Dumnezeu.

Să avem în ea desăvârșita încredere și s-o chemăm în ajutor în orice împrejurare, în timpul vieții noastre căci Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul ei cel Unul Născut, i-a dat cheia comorilor milostivirii Sale, ca Maicii lui Dumnezeu celei prea iubite și ea este atotputernică ca să ne ajute și să ne apere în nevoile și în necazurile noastre. Dar și noi să fim recunoscători și, mai ales, partea femeiască să-i urmeze vieții ei curate întru totul, cu sfințenie, modestie și, mai ales, smerenie. Fiecare să înalțe mereu rugăciuni către Dumnezeu ca să-și izbăvească sufletul de ispita și veninul șarpelui diavol.

Rugăciune

O, Prea Sfântă Fecioară Maria, Împărăteasa cerului și a pământului, care te-ai născut din sfinții tăi părinți Ioachim și Ana, ni nu avem cununi de aur ca să încununăm cinstită fruntea ta și nu putem să-ți înălțăm atâtea biserici și altare după meritul pe care-l ai. Sufletul nostru însă să fie biserică, iar inima altarul, unde să ardă tămâia rugăciunilor noastre.

Roagă pe Fiul tău neîncetat pentru tot neamul nostru creștinesc ca să ne ierte și să ne ajute să putem face și noi voia Sa, pentru ca și noi să fim în partea celor ce se mântuiesc în vecii vecilor. Amin.

180 Predică la Duminica a XIV-a după Rusalii (cu nunta fiului de împărat)

Nunta fiului de împărat

... Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? (Matei XXII, 12)

Frați creștini,

Domnul și Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, multe pilde ne înfățișează pentru a ne pregăti cât mai bine și a ne curăți sufletul pentru Împărăția cerului. Una din acestea este și pilda cu "Nunta fiului de împărat?", pe care am auzit-o din Sfânta Evanghelie de astăzi. Aceasta a fost rostită cu patru zile înainte de moartea Sa, marți în săptămâna cea mare.

Să fim cu luare aminte, ca să nu pierdem folositoarele învățături ce le desprindem din frumoasa pildă. Pentru a putea fi primiți la ospățul de nuntă al Fiului lui Dumnezeu, nu e de ajuns a fi numai botezat și a avea credință, ci trebuie să fie omul îmbrăcat cu harul sfinților, adică să aibă sfințenia și dragostea creștină. De aceea trebuie să știm care e haina cu care se cuvine să fim îmbrăcați ca să intrăm la ospăț; și mai trebuie știut cum să ne agonisim o astfel de haină curată și împodobită pentru nunta dumnezeiască mai mult, trebuie să știm că această haină, după ce am agonisit-o, se poate murdări, se poate fura, se poate pierde. Și tocmai când va fi vremea să ne prezentăm la nunta fiului de împărat, ne vom afla ori cu ea murdară, ori cu ea ruptă, ori fără de ea, adică goliți de orice bine.

De aceea să înțelegem bine rostul vieții creștinești pe pământ, ca să nu ne aflăm atunci înșelați. Împărăția cerurilor înseamnă Biserica lui Hristos. Împăratul care prepară nunta fiului său este Dumnezeu. El, Dumnezeu împărățește în cer cu slava Sa, jos pe pământ cu Harul Său și în iad cu dreptatea Sa. Acest Fiu al Împăratului ceresc este Cuvântul Tatălui ? Iisus Hristos, care s-a unit cu natura omenească intrupându-se din Fecioara Maria.

El s-a unit apoi cu Biserica Sa și cu fiecare suflet credincios în parte, printr-o însoțire duhovnicească, care începe prin credință, se întărește prin dragoste și se perfecționează prin fapte bune. Tatăl ceresc cheamă pe toți oamenii la nunta Fiului Său, la acest ospăț, la Sfânta Biserică, aici se găsește tot ce poate fi folositor pentru suflet pe pământ: învățături sfinte, harul Sfințelor Taine - Sfânta Împărtășanie, care este însuși Trupul și Sângele lui Iisus Hristos, propovăduiri, îndemnuri și exemple nenumărate ale sfinților din Vechiul și Noul Testament, virtuți ale apostolilor, luptele mucenicilor, curăția fecioarelor, sudorile și lacrimile pustnicilor și toate virtuțile și podoabele sfinților; acestea le găsim toate aici, în Casa Tatălui Ceresc, la nunta Fiului Său.

Împăratul - Dumnezeu a trimis slugile Sale să cheme poporul la nuntă. Cei trimiși întâi au fost proorocii de la Adam, care au chemat mai întâi poporul evreiesc, a doua oară a trimis Dumnezeu alte slugi, pe Ioan Botezătorul, pe sfinții apostoli să-i invite la nuntă să primească învățătura pentru mântuirea sufletului.

Dar iudeii, mai toți au fost neascultători, ocupați cu interesele lor materiale, cu plăcerile și desfrânările și n-au ținut seama de chemarea Împăratului, n-au voit să vină la nuntă. Puțini au fost aceia care au ascultat, adică au intrat în această veselie dumnezeiască a dreptei credințe creștinești. Ceilalți n-au avut decât un singur scop pe pământ, să strângă averi, să se îmbogățească cât mai mult, din contră au făcut și mai rău, au pus mâna pe cei trimiși, i-au batjocorit și i-au omorât, spune Sfânta Carte.

Aceștia, care au făcut aceste nelegiuiri, au fost șefii națiunii evreiești, arhieriei și fariseii, cărturarii Anna și Caiafa, dimpreună cu Irod. Ei au dat morții pe Ioan Botezătorul, pe Sfinții Apostoli aruncându-i în temniță pe Iacob și Ștefan i-au omorât. Și neîncetat i-au urmărit pe toți ucenicii și trimișii Împăratului ? Dumnezeu.

Iar Împăratul, auzind acestea, s-a mâniat și, trimițând oștile Sale, a pierdut pe ucigașii aceia și cetatea lor a ars-o cu foc. Într-adevăr, aceste cuvinte de

prorocie ale Mântuitorului s-au împlinit întocmai, căci peste 40 de ani au venit romanii comandați de Vespasian și Tit, sau mai bine zis, sub comanda Împăratului Ceresc - Dumnezeu pentru că El a binevoit să se întâmple așa. Ierusalimul, cu poporul ce se afla în el, a fost distrus și nu a mai rămas piatră pe piatră, așa cum spusese Domnul când plângea: "Ierusalime, Ierusalime, Tu care ucizi cu pietre și omori pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să adun pe fiii tăi în ce chip adună găina puii sub aripi și n-ai vrut! Iată, se lasă casa voastră pustie.? Și așa a fost, că de multe ori au vrut evreii să se refacă și n-au putut.

Văzând Împăratul că cei poftiți la nuntă n-au venit, a zis slugilor sale: "Mergeți, deci la răspântiile drumurilor și pe câți veți găsi, chemați-i la nuntă.? Servitorii Săi, adică apostolii, au mers la răspântiile drumurilor, adică pe tot pământul să cheme și să propovăduiască Evanghelia la toate popoarele, căci popoarele păgâne aveau religii deosebite, cu diferite răspântii, fără adevărul credinței creștinești. Umblau în căile înșelăciunii și aveau legi șubrede, fără folos pentru mântuirea sufletului. Atunci servitorii au strigat pe toți câți au găsit, răi și buni, și s-a umplut casa nunții de oaspeți și de atunci și până astăzi slugile lui Dumnezeu cheamă mereu la nunta Fiului Său ca să se veselească în Biserica lui Hristos, Mântuitorul lumii. Și astfel Biserica lui Hristos, Casa de nuntă a Împăratului ? Dumnezeu s-a umplut cu oameni buni și credincioși, cu oameni nedrepti și păcătoși.

Mai departe spune Sfânta Evanghelie că a intrat împăratul să vadă pe cei ce ședea la masă pe când privea, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă. Când l-a văzut, i-a zis: "Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?? El însă a tăcut.

Să vedem acum care este haina de nuntă cu care vrea Dumnezeu să fim îmbrăcați. Cu această haină trebuie să fim îmbrăcați când venim la Sfânta Biserică, ca să luăm parte la Sfânta Jertfă a Liturghiei și când vom pleca din lumea aceasta și ne vom prezenta în fața Dreptului Judecător. Mulți cred că la biserică se vine oricând și oricum. Să știți că și diavolul vine la biserică și are și el credință, dar în zadar, căci tot iadul îl așteaptă. Domnul Hristos și sfinții apostoli ne spun că trebuie să fim deosebiți de cei ce merg în locuri blestemate unde se hulește numele lui Dumnezeu.

Sfântul Apostol Pavel ne spune să ne îmbrăcăm ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și iubiți întru milostivirile îndurărilor, în bunătate și smerenie, în blândețe și îndelungă răbdare. Iar în altă parte zice: "Împodobiți-vă cu smerenia??. Deci, celelalte virtuți sunt îmbrăcăminte pentru creștinul adevărat, iar smerenia este ca o podoabă pe deasupra, întocmai cum sunt decorațiile pentru ofițeri, crucile pentru arhierii. Acestea toate sunt pentru împodobirea și îmbrăcăminte sufletului.

Când mergem la Sfânta Biserică trebuie să spălăm și trupul acesta, să-l îmbrăcăm cu hainele cele mai curate și cuviincioase, mai ales partea femeiască să nu vină îmbrăcate ca la teatru, cu capul descoperit și fardate. Nu au voie să vină la biserică cei care nu sunt cununați religios. Acestora nu le sunt primite rugăciunile, nici faptele bune, ci se osândesc. Când venim în casa Împăratului, la nunta Fiului Său, să stăm cu frică și cu smerenie, să nu smintim pe alții, să nu vorbim în timpul slujbei, ci să ne rugăm zicând ca vameșul: "Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosul!? Dar înainte de toate acestea, omul care merge la biserică trebuie să aibă haina botezului, adică să fim botezați în numele Sfintei Treimi, unde primim și inger luminat de pază.

Cu timpul, această haină a botezului cu toții am murdărit-o, am pătat-o cu fel de fel de păcate, unele mai mari altele mai mici, unii chiar au zdrențuit-o; alții au fost înșelați și au vândut-o sau li s-a furat prin înșelăciune. Haina botezului toți am murdărit-o cât de puțin, dar cei ce au haina botezului zdrențuită, sunt cei care se află sub păcate de moarte, adică cei necununați, cei care trăiesc în desfrânări, cei mândri, cei care fac cele șapte păcate de moarte, precum și păcatele strigătoare la cer: nedreptățile, asuprirea săracilor, văduvelor și orfanilor, uciderea pruncilor ? avorturile.

Iar cei care au fost înșelați de și-au vândut haina de nuntă, haina curată a botezului sunt cei care s-au lepădat de Biserică, de Sfintele Taine și au trecut la secte: adventiști, baptiști, inochentiști, tremurători, evangheliști, penticostali și o mulțime de secte care au împânzit pământul. Vai de ei, sărmanii, că de aceea se

zice la Apocalipsă: "Fericiți cei ce și-au spălat hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate?. Afară de cetatea aceasta, care este Ierusalimul ceresc, mai sunt: câinii, vrăjitorii, desfrânații, ucigașii, închinătorii la idoli și toți cei ce lucrează și iubesc minciuna. Aici nu e vorba de câinii de pe stradă, ci de oamenii cu inimă rea, de fiara care nu are milă.

Dar să vedem cu ce se poate spăla haina sufletului, căci în nici un caz nu se spală cu apă și săpun sau cu alte chimicale. Creștinii mai cunoscători știu că această curățire se face numai prin Sfintele Taine. Și care sunt aceste Sfinte Taine puse special pentru iertarea păcatelor? Mai principale sunt acestea: spovedania, apoi sfântul maslu și sfânta împărtășanie.

Creștinul să caute cu toată seriozitatea să-și mărturisească păcatele la duhovnic, oricât de grele și multe ar fi ele, să nu se teamă că-l oprește de la Sfânta Împărtășanie. Dacă duhovnicul nu aude toate păcatele, omul se păgubește pe sine și nu poate fi curățit. Preotul, neștiind toate păcatele, îl dezleagă pentru împărtășit și împărtășindu-se cu nevrednicie se osândește și în lumea aceasta și dincolo.

Să caute fiecare să se spovedească cât mai grabnic, fiindcă aceste păcate mari stau în calea rugăciunii lor de a ajunge la Dumnezeu. De aceea umblă mulți din biserică în biserică, ducându-se apoi la vrăjitori, spunând că au fost și pe la biserică, dar nu s-au folosit cu nimic. Mai înainte de toate să-și spele păcatele fiecare, să-și spele sufletele.

Canonul pe care îl dă preotul, metanii, milostenii și orice altă faptă bună, au puterea de a spăla haina sufletului. Iar prin Sfântul Maslu se pogoară Darul Duhului Sfânt ca un balsam cu miros plăcut ca să curețe ce a mai rămas din mirosul greu al păcatelor. Apoi, după pocăință, se îmbracă cu haina luminii prin Taina Sfintei Împărtășanii. Acest creștin, care s-a văzut curățit de păcate, are dreptul să ia parte la nunta Fiului de Împărat, unde va cina și se va veseli cu Dumnezeu și cu toți sfinții Lui.

Creștinii care trăiesc în nepăsare sau iau în râs Sfintele Taine și nu vor să se spovedească, trăiesc în lume fără haina cea curată a botezului și dacă îi va găsi moartea cu această haină murdară, vor fi scoși și aruncați în întunericul cel mai dinafară.

Așa era într-un oraș un tânăr creștin care se obișnuise să se roage numai de formă, să meargă la biserică din obicei, să se spovedească cam în bătaie de joc, fără nici o căință, încât preotul într-o zi a fost nevoit să-l oprească și să stea de vorbă cu el mai serios. Tânărul abia terminase liceul. Îl întrebă ce vrea să se facă mai departe. Să fac o facultate, răspunse acesta. Și apoi ce mai faci? Vreau să mă căsătoresc, zise tânărul, să-mi cumpăr un apartament, să-mi iau o mașină să mă plimb și cât mai multe, ca să fiu fericit. Bine, zise preotul, dar ești sigur că vei ajunge să le ai pe toate acestea? Știi tu ce se va întâmpla până la urmă cu tine? Nu știu, zise băiatul. Iată, îți spun eu, dragul meu: s-ar putea să te îmbolnăvești și să nu poți a-ți ajunge scopul, poți învăța, dar printr-o căsătorie greșită îți vei da peste cap toată învățătura ta și toată agoniseala.

Un lucru ți-l pot spune sigur: dacă vei continua să trăiești așa nepregătit, nepăsător de mântuirea sufletului și te va apuca moartea nespovedit cum trebuie, să știi că vei fi osândit și vei arde în iad. Dacă ai putut să-ți bați joc de mine crezând că mă înșeli printr-o spovedanie falsă, pe Dumnezeu nu-L poți înșela. De aceea îți dau un canon: du-te acasă și în fiecare seară, timp de o săptămână, să zici așa: "Într-o zi va veni timpul și voi muri, dar nu-mi pasă. După moarte voi fi judecat, dar nu-mi pasă. Chiar de voi arde în focul veșnic al iadului, tot nu-mi pasă?.

Tânărul nostru s-a dus acasă și a început să-și facă canonul pe care i l-a dat preotul. Dar preotul făcea rugăciuni pentru sufletul lui răătăcit. Canonul, împlinit cu rugăciunile preotului, au milostivit pe Dumnezeu care trimise un înger în vis să-i ia sufletul și să-l ducă în iad. Acolo, mergând și văzând de departe flăcările iadului, tânărul îl întrebă pe înger unde-l duce. Îngerul îi spuse că-l duce să-l osândească acolo, în flăcări. Pentru care păcate, întrebă tânărul? Pentru păcatul nepăsării. N-ai zis tu că nu-ți pasă nici de focul iadului. Acum poți vedea și tu dacă există sau nu. Ajunși în fața cuptorului, l-au luat demonii și l-au aruncat în vâpăi. Îngerul sta și privea la el să vadă dacă mai poate spune că nu-i pasă.

Dar tânărul striga în gura mare la inger să-l scoată de acolo, căci toată viața lui nu va mai spune că nu-i pasă și se va îndrepta spre pocăință. Trezindu-se din înfricoșatul vis, s-a dus degrabă la preotul duhovnic, și-a spovedit păcatele cu șiroaie de lacrimi, ducând o viață sfântă cu gândul la grozăviile pe care le văzuse și simțise cu sufletul său.

De aceea, frați creștini, să umblăm cu frică și cu cutremur ca să nu murdărim haina sau să ne-o fure cineva ori s-o pierdem prin nepăsarea noastră. După cum am spus la început, haina aceasta de nuntă, haina botezului, o murdărim sau o putem pierde. Știm din Sfânta Scriptură că mulți au pierdut această haină ca să ne slujească nouă de pildă, de mărturie. Și Iuda a fost lângă Domnul Hristos și L-a urmat atâția ani, iar într-o noapte s-a îmbăta vânzând pe Domnul Slavei pe 30 de arginți; iar acum se află în brațele satanei.

Arhierii, preoții și cărturarii Vechiului Testament veneau și ei la biserică, aduceau daruri și jertfe, făceau multe fapte bune, dar, nefiind curați la suflet, în cele din urmă au pierdut tot și acum se chinuiesc în iad împreună cu toți păcătoșii, pentru că n-au primit sfatul de a veni la nunta Împăratului ceresc și n-au voit să se supună Fiului Său.

Demonii iadului au fost și ei ingeri, au trăit în fericire cerească lângă Dumnezeu, dar din cauza mândriei și a ascultării de tatăl minciunii, Lucifer, au pierdut fericirea și frumusețea, și din luminați cum erau, au ajuns cei mai întunecați și mai spurcați demoni, iar la urmă vor fi judecați și osândiți iadului împreună cu toți păcătoșii care au ascultat de ei.

Mulți creștini au devenit sfinți prin viața lor, dar pentru o mică nepăsare și neatenție și-au risipit într-o clipă toată agoniseala de o viață întreagă. E bine să fim atenți cu mântuirea noastră, căci diavolul nu se sperie că am început bine credința, el tot nădăjduiește să o sfârșim prost, să ne prindă în ghearele lui tocmai prin două lucruri care ni se par mici și ușoare, dar sunt atât de grele și atât de periculoase arme ale lui, plăcerile și nepăsarea. Diavolul se luptă neîncetat să ne strice hotărârea luată de a urma cum trebuie sfintele porunci ale lui Dumnezeu.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne spune că a zis Împăratul către slugile sale, să-l lege de picioare și de mâini pe cel ticălos care a intrat fără haină de nuntă în casa veseliei și să-l arunce în întunericul cel mai dinafară acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Domnul Hristos ne arată ce înseamnă întunericul cel mai dinafară: întunericul cel veșnic este departe de Dumnezeu, acolo este numai durere, plângere nemângâiată, jalnică tânguire și scrâșnirea dinților. Acesta este iadul unde se chinuiesc cei ce mor în necredință, fără fapte bune și fără pregătire sufletească.

Cine poate spune tânguirea și părerea de rău a unui astfel de suflet, mai ales când își aduce aminte că și el a fost chemat pentru că era credincios, mai mergea și el pe la biserică și mai cânta și el la sfânta slujbă. Totuși a fost osândit pentru că nu avea faptele cele bune care împodobesc sufletul celui credincios.

Să ținem seama că toți câți s-au botezat sunt chemați la nunta Mielului, la nunta Fiului de Împărat, la Iisus Hristos. Dar numai aceia sunt aleși care se împodobesc cu haina de nuntă, cu faptele cele bune, cu sfințenia din biserică și cu podoaba cea aleasă de Dumnezeu, care este smerenia. De aceea, trebuie să ne temem de Dumnezeu și să facem ce-i plăcut Lui căci mulți din cei ce vin la biserică se vor osândi în iad și mulți ce se împărtășesc cu nevrednicie se osândesc chiar și în lumea aceasta, căci vin peste ei mari nenorociri și unii cad pradă morții, iar alții vor fi legați de mâini și de picioare la ziua judecății de apoi și aruncați, cum zice Domnul, în întunericul cel mai dinafară, în chinurile iadului.

Mulți nu se pot împăca cu ideea aceasta și chiar nu cred că ar exista acest loc de pedeapsă pentru sufletele necredincioase, nepregătite. Cei care tăgăduiesc iadul se pot asemana cu hoții care nu cred că există închisori și judecătorii.

Așa era odată un tâlhar care, fiind amenințat cu judecata și cu închisoarea, în mândria lui zicea: Nu există judecătorie, nu există închisoare. Nu apucă bine să sfârșească vorba și cineva îl bătu pe umăr: "În numele legii ești arestat!? A fost luat și închis într-o temniță întunecoasă ca să-și ispășească hoțiile și crimele.

Curând va veni o zi când toți necredincioșii vor vedea existența iadului și vor fi siliți să recunoască aceasta, dar va fi prea târziu.

Necredinciosul care tăgăduiește iadul se mai aseamnă cu struțul. Această pasăre, când este urmărită de vânători, își bagă repede capul în nisip și stă

nemișcată crezându-se la adăpost de orice primejdie, dar curând este străpunsă de suliță și apucată de vânător.

De aceea, iubiți creștini, dați un semnal de strigare pentru toți nepăsătorii și încremeniții în somnul păcatelor, poate se va mai trezi vreunul și va scăpa și el de întunericul cel mai dinafară, de plângerea și scrâșnirea dinților.

Rugăciune

Dumnezeule veșnic și Împărate a toată făptura, dă-ne minte înțeleaptă ca să știm cum să ne împodobim mai bine haina cea de nuntă, ca atunci când vom veni la nunta Fiului Tău, să fim împodobiți cât mai frumos ca să ne putem veseli și noi cu Tine, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și cu toți sfinții, în vecii vecilor. Amin.

190 Predică la Duminica a XV-a după Rusalii (cea mai mare poruncă din lege)

Cea mai mare poruncă din lege

... Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege!? (Matei XXII, 36)

Frați creștini,

După cum boala cancerului este cea mai cumplită boală care distruge trupul, tot așa mândria, slava cea deșartă este păcatul care distruge sufletul. Din cauza mândriei se întuneacă mintea și vin asupra sufletului o mulțime de păcate, de boli sufletești, prin care se desparte omul de Dumnezeu. De această boală și de multe suferințe neamul evreiesc în vremea Mântuitorului Hristos. Sfânta Evanghelie de astăzi ne vorbește tocmai de această boală a mândriei, a fățărniciei și a invidiei de care suferea și acest învățător de Lege care a venit la Domnul Hristos să-L ispitească.

Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, înțelepciunea cea de sus de care se cutremură și se sfiiesc îngerii a avut blândețea și răbdarea să vorbească chiar și cu oamenii vicleni și amăgitori care au venit la El cu vicleșug să-L ispitească. Unii au venit la Domnul ca să-L prindă în cuvânt întrebându-L dacă se cade să plătească dajdie Cezarului sau nu; saducheii, care nu credea în învierea morților, L-au ispitit și ei, iar fariseii au trimis pe unul care li se părea lor mai înțelept, un doctor în științe și mai mare cunoscător al Legii, întrebându-l cu vicleșug: "Învățătorule, care poruncă este mai mare din Lege?? Iar Domnul Hristos, văzând vicleșugul lui i-a arătat prima poruncă a lui Dumnezeu: "Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot cugetul și cu tot sufletul tău.? Această poruncă este cea dintâi și cea mai mare.

Acum să vedem cum trebuie să împlinim și noi această poruncă. Omul cu dragoste din inimă este gata în fiecare clipă să moară pentru dreptate, pentru că dreptatea este însuși Dumnezeu. Omul cu dragoste adevărată de Dumnezeu trebuie să-și ferească inima de păcate mari, de desfrânare, de ucidere, de furtișaguri, de mânie și de toate păcatele de moarte. Adevărata iubire de Dumnezeu înseamnă să-L iubim cu voința, înțelegerea și gândul nostru.

Omul este dator să-și întoarcă mereu voința către Dumnezeu și să-L cunoască cu înțelegere. Să gândească pururea la Dumnezeu. Puterea gândului este mintea. Mintea este și ochiul sufletului. Dacă Dumnezeu va fi iubit de cineva cu gândul și cu sufletul, acela totdeauna va căuta către Dânsul cu ochiul sufletului, cu mintea, după cum zice David: "Văzut-am pe Dumnezeu înaintea mea pururea să nu mă aplec spre păcat în veci?.

Se cade să iubim pe Dumnezeu nu cu o parte de trup sau de suflet, cum înțeleg care rătăcesc mereu drumul, ci cu tot sufletul și cu tot trupul. Omul este alcătuit din trup și suflet, de aceea trebuie să iubească pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și gândul lui. Aici pe pământ avem o mulțime de îndatoriri: de a iubi pe binefăcătorii noștri, de a iubi țara și conducătorii, de a iubi învățătorii, pe părinții cei duhovnicești și trupești.

Acum să vedem ce a făcut Dumnezeu pentru noi, ca să știm de ce trebuie să-L iubim mai mult ca orice și ca pe oricine din lumea aceasta și din cer. În primul rând Dumnezeu este Creatorul nostru, Tatăl nostru care ne-a zidit după chipul și asemănarea lui. A pus în trupul acesta o piatră scumpă din coroana măreției Sale, care este sufletul cel nemuritor din noi. El ne-a iubit mai înainte de oricare altul, de aceea ne-a pregătit de la început hrană trebuitoare ca să creștem, ne-a hrănit, ne-a miluit și ne crește mereu cu toate bunătățile de pe fața pământului.

De la El consumăm apa, lumina și căldura, de la El ne vin pâinea și vinul, untdelemnul, de la el vin toate fructele și dulcețurile pământului, pentru noi face să crească și să rodească toate răsadurile pământului. În slujba omului a pus Dumnezeu toate vietățile, animalele și păsările, pentru noi a înfrumusețat Dumnezeu pământul și a dat universul în stăpânirea omului. Cu toate acestea, omul n-a fost

recunoscător și, în loc să-i mulțumească pentru toate binefacerile Sale, s-a îndreptat ca un nemulțumit și ticălos către diavolul și a început să-l asculte pe El.

Diavolul l-a învățat pe om să nu mai recunoască pe Dumnezeu ca Creator al său, ci să-și facă o mulțime de dumnezei din lemne și piatră, în care se ascundeau aceste duhuri necurate și îndemnau să se închine lor în locul lui Dumnezeu. Astfel făcând, oamenii s-au îndobitocit cu totul.

Atât se distrusese chipul omenesc, căci nu mai era cu puțință o refacere, ci trebuiau nimiciți. Așa se încuibaseră boala, cancerul, încât nu mai era chip de vindecare înainte de potop. Așa că, prin potopul lui Noe au fost înecați, pierduți, nimiciți. Dar Dumnezeu a păstrat pe cei ce au respecta Legea Lui, salvându-i prin corabia lui Noe. Astfel, bunul Părinte ceresc i-a lăsat să se înmulțească pe fața pământului și li s-a arătat făcându-se cunoscut lui Moise, proorocul căruia i-a dat Tablele Legii, cu această primă poruncă: "Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine?".

Lumea tot n-a ascultat și încetul cu încetul s-a întins iar răutatea, necredința și păcatul. S-au îndepărtat de Dumnezeu prin neascultare de poruncile Sale, și-au făcut din nou idoli și le slujeau lor.

Tatăl nostru cel ceresc, văzând pierzarea omenească și vrând să-l salveze pe om, a trimis pe Fiul Său cel Unul născut la noi întrupându-se din Fecioara Maria, ca să ne învețe mântuirea. După ce și-a îndeplinit misiunea, a trebuit să plătească pentru păcatele noastre prin jertfa Sa pe Crucea de pe Golgota, vărsându-și Sângele ca preț de răscumpărare. Iată de ce trebuie să-L iubim pe Dumnezeu mai mult ca orice din lume.

Această dragoste a lui Dumnezeu este fără margini, căci și-a dat pe singurul Său Fiu la moarte pe cruce pentru salvarea noastră. În afară de aceste mari binefaceri, pe care ni le-a făcut, Bunul Părinte ceresc ne-a pregătit și un loc fericit, o viață veșnică pentru sufletul nostru. Iată ce a făcut El pentru noi, Împăratul cerului și al pământului, Creatorul văzutelor și nevăzutelor!

Spăimântează-te, omule, și vezi cine este Cel care te-a miluit și te miluiește și recunoaște, ticălosule, că ești dator să aduci mulțumiri și să-L iubești pe Dumnezeu din tot sufletul, din toată inima ta și din tot cugetul tău. Dumnezeu nu are nevoie de noi și nu cerșește dragostea noastră, dar îi este milă de noi și vrea să ne scoată din toată robia păcatelor și a demonilor. Dacă El a făcut atâtea binefaceri pentru noi, noi de ce să nu-i răspundem cu aceeași dragoste fierbinte? Noi avem nevoie de El și în viața aceasta vremelnică și în cea veșnică.

Să vedem cum au înțeles primii creștini și cei dinainte de Domnul Hristos, porunca aceasta a dragostei de Dumnezeu. În Vechiul Testament găsim o seamă de oameni luminați, aprinși de dragoste pentru Dumnezeu care se unesc cu El prin focul rugăciunilor. Moise și Ilie, care cu post și rugăciune s-au înălțat mai sus de lumina aceasta, toți profeții Vechiului Testament au prezis nașterea Mântuitorului și au propovăduit cu înflăcărare pe Dumnezeu. Mai mult decât atât, ei și-au dat viața fiind martirizați de împărații păgâni, căci așa au înțeles ei că trebuie iubit Dumnezeu, mai presus de orice.

Sfântul Apostol Pavel amintește evreilor despre acești martiri și le aduce aminte de David, de Daniil, de Samson, de Samuel, de Ghedeon și de alții, zicând: "au suferit batjocuri, lanțuri și închisoare, au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, uciși cu sabia, au pribegit prin pustietăți, au fost prizoniți și chinuiți?. Așa au iubit ei pe Dumnezeu cu prețul vieții lor.

Apoi, cine poate spune, după jertfa Mântuitorului, cum au iubit primii creștini pe Dumnezeu, începând cu apostolii, mucenicii, cuvioșii, pustnicii, ierarhii și toți mărturisitorii; cum au renunțat ei la lume, la plăcerile ei, la rangurile lor și cum au îmbrăcat haina cea săracă a călugăriei, cum s-au jertfit unii părinți apărând creștinismul, ajutându-i pe oameni să cunoască, să înțeleagă credința și să-L iubească pe Dumnezeu. Așa au fost: Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfântul Grigorie, Sfântul Grigore de Nazians, Sfântul Ambrozie, Fericitul Augustin, care petreceau în mănăstiri în viață călugărească, singuratică.

Aceștia, văzând primejdia în care se aflau sufletele creștinilor, au lăsat pustiu și mănăstirea și au venit înarmați cu credință, să predice Cuvântul lui Dumnezeu în lumea care se zbătea în neștiință și necredință. Așa au înțeles ei să

împlinescă porunca I, să iubească pe Dumnezeu, și porunca a II-a, care este asemenea celei dintâi, să iubească pe aproapele său ca pe sine însuși.

Dar cine poate spune prin cuvinte cu câtă dragoste L-au iubit mucenicii și mucenițele! Fii și fiice de împărați au lăsat tronurile, s-au lepădat de părinți, de mărirea lumească, au aruncat coroanele, au lepădat toată cinstea și averile pământești și, înfierbântați de dragoste aprinsă pentru Dumnezeu, au primit moarte de martiri.

Luptele apostolilor, sângele mucenicilor și sudorile pustnicilor au întărit creștinismul, au slujit la binele aproapelui și au slăvit pe Dumnezeu cu dragoste adevărată. La ziua judecății aceștia pot dovedi cât de mult L-au iubit pe Dumnezeu și pe aproapele.

Dar noi, cei de astăzi, să observăm cât de departe e viața noastră de adevărata viață cu Dumnezeu! Dragostea noastră față de Dumnezeu este mincinoasă, pentru că noi căutăm mai întâi interese pământești și slavă deșartă. De aici pleacă și lupta împotriva celor care sunt bine intenționați și fac ceva mai mult spre slava lui Dumnezeu.

Sunt o mulțime de farisei fățarnici, ca și legiuitorul din Evanghelia de astăzi, care sunt uniți în gândurile și în treburile lor împotriva adevăraților credincioși. Ei îi ispitesc când cu unele, când cu altele, îi poreclesc, îi fac habotnici, mistici, legându-se de rugăciunea și de postul lor, de biserică și de preoți spunându-le în gura mare că prea mult și prea des se duc la biserică. Sunt unii care ar trebui să învețe după lege sfânta credință, dar tocmai ei se luptă să dărâme hotărârile cele mai bune ale celor mai vrednici și adevărați creștini. Aceștia nu văd pe Dumnezeu așa cum L-au văzut și L-au mărturisit apostolii, un Dumnezeu viu și adevărat care există în cer și pe pământ, un Dumnezeu care miluiește și pedepsește, un Dumnezeu care există în Biserică, pe masa Sfântului Altar, în Trupul cel mistic și Sângele Său, care se jertfește pentru noi la fiecare Liturghie, un Dumnezeu care vede toate faptele noastre în fiecare clipă, aude toate vorbele noastre și va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

Cei ce fac toate ale sufletului și ale credinței numai de formă, numai de ochii lumii sau pentru unele avantaje pământești, ar vrea ca toată lumea să facă așa, ca omul să nu ia în serios mântuirea, să nu-L iubească pe Dumnezeu.

O, cât de mulți sunt astfel de ispitori! Și cât de multă lume au înșelat! Mulți cred că dacă-și aduc aminte de-o rugăciune din când în când, merg la vreo liturghie sau aprind vreo lumânare, au făcut prea mult pentru Dumnezeu. E de plâns dragostea noastră, a creștinilor din veacul acesta.

A doua învățătură, asemenea celei dintâi, este să iubească omul pe aproapele său ca pe sine însuși. Pentru ce o numește Domnul Hristos "asemenea"? Pentru că cine iubește pe aproapele, acela iubește și pe Dumnezeu. "Cine zice că iubește pe Dumnezeu și urăște pe aproapele, este mincinos?", afirmă Sfântul Ioan Teologul. De nu iubești pe aproapele pe care îl vezi, cum poți iubi pe Dumnezeu pe care nu-L vezi? Dragostea de aproapele trebuie să fie așa cum s-ar iubi omul pe sine, adică ceea ce ție nu-ți place, să nu faci aproapelui tău, să nu râvnești nici femeia lui, nici agoniseala lui, nici vitele lui, nici copiii lui, să nu-l întristezi cu ceva, să nu-l părăsești, să nu-i faci vreun rău sau să-l năpăstuiești cu ceva.

Aceasta este dragostea pentru aproapele tău și încă nu numai atât, ți se cade a și muri pentru dânsul, căci și Dumnezeu ne-a arătat această dragoste când a murit pe Cruce, când a murit și pentru prieteni și pentru vrăjmași, și pentru cei buni și pentru cei răi. Mai mult decât oricine, creștinul este aproapele nostru, fiindcă avem cu toții un tată ? pe Dumnezeu în cer ? și ne-a născut aceeași maică ? Sfânta Biserică ? prin botez și am crescut într-o casă ? Sfânta Biserică ? unde ne-am și hrănit din aceeași pâine și am băut din același pahar Trupul și Sângele lui Hristos.

O masă avem cu toții, pământul, un acoperiș, cerul, și o lumină, soarele și luna. De aceea suntem datori să ne iubim, căci suntem frați apropiați, copii ai aceluiasi părinte. Această învățătură a fost și în Legea Veche scrisă și dată de Dumnezeu, iar în Legea Nouă a întărit-o Domnul Hristos zicându-le ucenicilor: "Aceasta vă zic vouă, să vă iubiți unul pe altul?. Această dragoste de aproapele, i-a mărturisit Domnul Hristos acestui fariseu fățarnic, care cunoștea Legea, dar nu voia să o împlinescă, căci, dacă ar fi iubit pe Dumnezeu, ar fi iubit și pe Fiul Său Iisus Hristos.

Domnul l-a lăsat și pe acesta rușinat și întristat ca și pe ceilalți dinaintea lui. Apoi, văzând Iisus că s-au adunat fariseii și se ceartă între ei, s-a apropiat și le-a pus o întrebare foarte importantă, din Sfânta Scriptura, care se referea la Sfinția Sa: "Ce vi se pare vouă, ce credeți voi de Hristos, al cui fiu este?? Zis-au ei Lui: "Al lui David?. "Da! Dar cum David îl numește Domn pe Dânsul, zicând: Zis-a Domnul Domnului Meu, șezi de-a dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale? Deci, dacă David îl numește pe Dânsul Domn, cum este, dar, Fiul Lui?? Și nu puteau să-i mai răspundă cuvânt și din ziua aceea n-a mai îndrăznit nimeni să-i pună întrebări. Iată ce păcat grozav este păcatul mândriei!

După atâtea minuni, după atâtea semne și arătări, ei puteau să cunoască că este Fiul lui Dumnezeu și una cu Tatăl ceresc. Dar mândria, invidia și răutatea din ei nu i-a lăsat ca să-L cunoască. Mântuitorul le-a arătat și cu cuvintele și cu faptele și cu minunile, că este una cu Dumnezeu Tatăl, de aceea le-a pus această întrebare din Psalmul 109, 1 al lui David, că al cui Fiu este? Și dacă ei au zis că al lui David, le-a arătat că nu este al fiul lui David, ci este Domn din aceeași fire și din aceeași dumnezeire cu Tatăl.

Domnul Hristos nu s-a lepădat să nu fie fiul lui David trupește, căci s-a născut din Preacurata Fecioară Maria, care este din neamul lui David după trup. Dar pentru că fariseilor li se părea că Hristos este un om de rând, ca și ceilalți oameni născuți din seminția lui David cu trupul, de aceea le-a arătat acel loc din psalmi, ca să înțeleagă din prorocia lui David și să se lămurească că El este Fiul lui Dumnezeu, Mesia cel așteptat, una cu Părintele ceresc.

Acestea toate le-a arătat Domnul Hristos fariseilor și învățătorilor Legii din vremea aceea, cu puțin înainte de a merge spre moartea cea de bună voie, ca să sufere pentru mântuirea noastră pe Cruce. De aceea le-a zis atunci să-și deschidă ochii ca să vadă și să cunoască că vor omorî pe Domnul lui David, pe Împăratul lui David, pe Împăratul cerului și al pământului, pe Iisus, pe Mesia pe care ei n-au vrut să-L recunoască.

Dar vedeți, iarăși mă întorc la păcatul acesta al mândriei, care i-a orbit atât de mult pe farisei și cărturari, căci nu i-a lăsat să-L cunoască pe Fiul lui Dumnezeu. Mintea lor îngâmfată le spunea: "Cum poate să fie acesta Mesia, un tânăr sărac, fiul dulgherului din Nazareth? Iată-L cum umblă desculț, cu capul descoperit, înconjurat de câțiva pescari săraci și neștiutori de carte! N-are nici armată, nici bogăție, nici slugi, este un sărac care ține cu săracii. Pe cei bogați îi disprețuiește și mai este și prieten cu păcătoșii! Pe toți îi iartă și-i primește, și învățătura Lui nu se potrivește cu învățătura noastră, pentru că disprețuiește sâmbăta, vindecând bolnavii. Nu poate să fie acesta de la Dumnezeu! Pe lângă toate acestea, nu știe nici carte! Pe acesta să-L credem noi Mesia, Fiul lui Dumnezeu, noi care suntem oameni învățați, care avem la bază filozofia, teologia?! Nu se poate!

Aceste gânduri umblau prin capul fariseilor și cărturarilor fățarnici fiindcă erau mândri și îngâfăți și de aceea nu au putut să-L cunoască, să-L creadă, ca să se mântuiască și ei. Vedeți că mândria nu-i lasă pe oameni să se mântuiască. Grozav este păcatul acesta! În multe chipuri și în multe feluri se mândrește omul: cu cartea, cu averea, cu banii, cu neamuri, cu haine, cu câte și mai câte și diavolul pune în capul și în mintea lui că el este cineva, că nu există altul ca el. Să ne ferim și să ne ferească Dumnezeu, că grozav este păcatul acesta! Dacă lumea de astăzi nu se întoarce la Dumnezeu, se datorește acestui păcat împuțit pe care Dumnezeu nu-l poate suferi.

Dumnezeu n-a suferit nici pe îngerii din cer când au făcut acest păcat, dărâmându-i și făcându-i draci întunecați. Așa sunt și unii care trăiesc viață drăcească, viață cu păcate urâte și împuțite din cauza mândriei! Oamenii alunecă din cauza acestui păcat în desfrânare și în toate relele, cu toate că au făcut atâtea facultăți. Și aici trăiesc ca-n iad și se vor duce și dincolo tot în fundul iadului. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ferească de păcatul acesta!

Dar să-i lăsăm pe toți fățarnicii și să cercetăm lăuntru sufletelor noastre. Să vedem dacă noi, care ne numim creștini, îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu din toată inima și păzim cu credință poruncile Lui. Să ne examinăm, să ne ispitim și să vedem cum iubim noi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru? E de ajuns să ne aruncăm o privire peste mulțimea creștinilor din veacul nostru și să vedem cât de departe este dragostea cea adevărată și cum s-a stins cu totul din cei mai mulți. Noi, aproape toți pretindem că iubim pe Dumnezeu, ne mulțumim să-L adorăm fără să-L imităm, îi

cinstim Crucea, dar fără s-o purtăm. Unul se roagă, postește, merge la biserică, dar în schimb este avar, aspru, fără milă pentru cei săraci.

Altul nu este nici nedrept, nici avar, dar este răzbunător, poartă invidie, este dușmănos, nu iartă, nu caută pacea. Unul pare că este foarte credincios către Dumnezeu, e bun și drept către aproapele său, dar în schimb este sclavul unei patimi urâte, ori bețiv, ori cine știe ce patimă murdară are. Altul este curat de astfel de patimi, dar are o limbă de viperă, el sfâșie pe aproapele său prin minciuni și calomnii. Iată deci că tuturor le lipsește dragostea adevărată de a iubi pe Dumnezeu mai mult ca orice din lumea aceasta și din cer.

Dar de unde vom cunoaște noi că un creștin iubește pe Dumnezeu cu acea dragoste de felul celui dintâi, care se cuvine numai Lui? Iată de unde! Din faptele și din răbdarea creștinului, zice Sfântul Grigorie Dialogul: "Dacă nu lucrăm lucrul cel bun într-o răbdare, atunci arde focul dragostei către Dumnezeu în inima noastră? când păzim poruncile?. De aceea a zis Domnul Hristos lămurit: "Cel ce are poruncile Mele și le păzește pe ele, acela este care mă iubește pe Mine?. Iată secretul. De aceea, acela care nu păzește poruncile lui Dumnezeu, măcar că merge la biserică, măcar că face multe rugăciuni, plânge cu șiroaie de lacrimi în timpul rugăciunilor și al predicilor, dacă nu păzește poruncile, tot nu dă semne că iubește pe Dumnezeu mai presus de orice.

Atunci putem să arătăm dragoste de Dumnezeu când avem răbdare în necaz, la vreo supărare, o nenorocire, să nu te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu. Să știți că fără încercări, fără ispite și supărări nu putem să dovedim îndeajuns adevărata dragoste de Dumnezeu. Sunt unii care se socotesc creștini adevărați, cinstiți, drepti și cu mare evlavie. Sunt într-adevăr unii din aceștia, dar când sunt necăjiți de cineva, nedreptățiți, bătuți, chinuiți, ocărâți, atunci se termină cu evlavia și cu credința lor. Ei încep să dea afară din ei atâta răzbunare și răutate, că parcă niciodată acești creștini n-au fost la biserică, n-au auzit nimic de-ale credinței. Ei hulesc chiar pe Dumnezeu și își pierd toată râvna de a mai merge la biserică sau de a se ruga lui Dumnezeu.

Unii ajung chiar la o mare necredință, deschid gura și zic că, de ce Dumnezeu, dacă există, i-a lăsat să sufere așa? Aceștia sunt întocmai ca o găleată dogită, crăpată, care stă afundată în fântână. Ea e plină mereu cu apă atâta timp cât este scufundată, dar dacă o tragem puțin în sus din apă, începe să curgă apa din ea până rămâne goală. Așa se întâmplă și cu creștinii aceștia care trăiesc în belșug, n-au nici o supărare, toate treburile le merg bine, sunt sănătoși, au de toate. Astfel de oameni iubesc pe semenii lor la arătare și cu fățărnicie. Dar cum e scos afară câte unul din mijlocul bunătăților în care înoată, atunci poți vedea ce vas dogit la minte este acela, când începe să curgă tot din el.

În Sfânta Scriptură avem ca pildă de dragoste către Dumnezeu într-o răbdare pe sfântul și dreptul Iov. Acest Iov, care a iubit pe Dumnezeu când era în bogăție și nu-i lipsea nimic, L-a iubit și când a rămas sărac lipit pământului, fără copii, fără avere, fără vite, fără casă, în suferință, grav bolnav zăcând pe o grămadă de gunoi, părăsit de toți și chiar de soția lui. Aceasta se răzvrătise împotriva lui Dumnezeu și-i zicea lui Iov să hulească pe Dumnezeu, căci i-a făcut nedreptate. Dar el le-a suferit toate cu dragoste și smerenie și-i zicea femeii: "Măi femeie, cum am primit noi pe cele bune, de ce să nu primim și pe cele rele, Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat!

Și văzând Dumnezeu dragostea lui adevărată, că nu L-a părăsit în aceste grele încercări și că tot Lui i-a slujit și i s-a închinat? căci îngăduise satanei să-l ispitească - atunci i-a dat Dumnezeu și pe aici pe pământ alte bogății și bunătăți și l-a fericit și în viața cea veșnică împreună cu dreptii. Iată dar și noi, să nu ne împușinăm dragostea și credința noastră când vom avea încercări și ispite, când suntem bolnavi, când vom fi în cine știe ce suferințe, fiindcă din ele vom dovedi cât de mult îl iubim noi pe Dumnezeu.

Avem atâtea pilde, atâtea sfinți și sfinte care și-au dat viața pentru Dumnezeu, căci de aceea a zis Domnul Hristos: "Cela ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu e vrednic de Mine?. Nu zice să nu iubim, ci să nu iubim pe altcineva mai mult decât pe Dumnezeu. Dacă calci porunca lui Dumnezeu, te așteaptă ca pe toți necredincioșii, pe toți disprețuitorii și călcătorii Legii dumnezeiești,

blestemul cel de sus. O hotărâre cumplită venită de sus și adusă de apostolul Pavel din al treilea cer, zice așa : "Cel ce nu iubește pe Domnul Hristos să fie anatema?.

Biserica nu dă anatema pe cei îndărătnici, răi și neplecați, ci pe cei ce disprețuiesc pe Dumnezeu, pe cei ce prețuiesc pe Dumnezeu mai puțin decât alte lucruri, care pun în cumpănă pe Dumnezeu cu o mână de țărână. Dacă i-a luat copilul, nu mai crede în Dumnezeu, dacă s-a îmbolnăvit, nu mai crede în Dumnezeu. Dumnezeu a fost bun numai când i-a dat.

Să ne ferim de greutatea acestei hotărâri, să iubim pe Dumnezeu mai mult ca orice și pe aproapele ca pe noi înșine, căci în aceste două porunci se cuprind Legea și prorociile.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul iubirii, care Te-ai întrupat pentru noi, luând chip de rob, aprinde Tu inimile noastre cu fructul dragostei Tale cerești, căci fără Tine nu putem face nimic.

Aprinde-ne, Iisuse, inimile noastre, ca să ardem de dragoste pentru Tine și arde și spinii păcatelor noastre. Și fă-ne curați ca să slujim Ție în toate zilele vieții noastre și acolo în veșnicie, în vecii vecilor. Amin.

20@ Predică la Duminica a XVI-a după Rusalii (cu pilda talanților)

Pilda talanților

?Luați deci de la el talantul și dați-l celui ce are zece talanți (Matei XXV, 28)

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi ne pune în față câteva învățături foarte folositoare pe care e bine să le adâncim cât mai mult în sufletul nostru. Domnul nostru Iisus Hristos, pentru mila Sa, ca un milostiv, blând și mângâietor El Dumnezeu adevărat, se numește pe Sine Om și ca un om cu slujitorii Săi petrece pe pământ.

Slugile Lui suntem noi oamenii, de la cei mai mari până la cei mai mici. Talanții Lui sunt tot binele și cinstea ce o dă pe lumea aceasta oamenilor, toate darurile cele sufletești și pământești: viața aceasta, mintea cu înțelepciunea ei, toate meseriile, toatele talentele, precum vocea, sănătatea, priceperea de a descoperi, de a lucra, de a chivernisi bine, precum și toate bogățiile pământești, adică aurul și argintul, dobitoacele pământului, păsările și peștii apelor. Toate câte le are omul, le-a împărțit, le-a dat milostivul Dumnezeu după puterea fiecăruia, ca Unul ce știe puterile noastre. El, care este Creatorul cerului și al pământului a știut ce face și toate le-a făcut cu marea Sa înțelepciune.

Când a dat unora mai mult și altora mai puțin nu a însemnat că cel ce primit mai puțin a fost necinstit de Dumnezeu, căci tot același Stăpân a dat și unuia și altuia. Dar milostivul a știut cât poate să ducă unul și altul și mai ales ca oamenii în lumea aceasta să fie trebuincioși unii altora, căci dacă ar fi fost toți la fel, atunci n-ar mai fi trebuit să se ajute unul pe altul și nici dragoste n-ar mai fi fost între oameni.

Așa spune Sfânta Evanghelie, că la ziua judecății va cere Dumnezeu socoteală slugilor Sale, ca să vadă cum a cheltuit fiecare darurile lui, dacă le-a împărțit și altora sau numai el însuși le-a folosit. Cei ce au luat cinci talanți sunt patriarhii, arhierii, preoții și diaconii, pentru că aceștia au cea mai mare răspundere de sufletele celorlalți, ca unii ce trebuie să poarte grijă să înmulțească și să aducă la Stăpânul Hristos toată lumea care nu-L cunoaște și nu este botezată în numele Sfintei Treimi.

Cei ce au primit doi talanți sunt stăpânitorii și conducătorii țărilor, mai marii orașelor și satelor care au mai mare cinste decât oamenii de rând și au răspundere pentru treburile pământești. Iar alții, cu o răspundere mai mică din lumea de rând, care stau sub ascultarea altora, au numai un talant. Dacă-l vor înmulți, vor avea plată și cinste mare de la Dumnezeu, ca și cei cu cinci talanți. Aceștia, dacă nu-i vor înmulți, vor fi aruncați în muncile iadului.

Așa vor păți și slujitorii Bisericii ce nu vor învăța poporul legea lui Hristos, ca să-i câștige pentru Împărăția Lui. Așa vor păți dregătorii lumii, de nu vor face dreptate asupriților, năpăstuiților, nedreptățiților, pâraților. Așa vor păți bogații, de nu vor ajuta pe săraci și pe văduve, pe orfani și pe neputincioși. Așa vor păți înțelepții de nu vor da sfat bun și drept și învățătură sănătoasă spre folosul sufletelor și al trupurilor. Așa vor păți și cei ce au putere și nu vor să sprijinească pe cei mici și slabi. Așa vor păți meseriașii care nu vor învăța meseria lor și pe alții. Așa vor pătimi în muncile iadului toți acei care nu-și pun în lucru talantul lor, darurile date de Dumnezeu, talentul lor, ca să fie de folos.

După cum vedem și în lumea aceasta, că cei mari plătesc celor mai mici după vrednicia lor, să ne păzim și noi să nu fim slugi rele și viclene Domnului nostru. Să nu cheltuim bunătatea Lui numai pentru trupul nostru, mâncând, bând și alte cheltuieli rele făcând, ci să-l împărțim, cum zice Domnul și să-l dăm neguțătorilor. Neguțătorii sunt bisericile, săracii și lipsiții care, dacă iau ajutor, încep să aducă laude lui Dumnezeu mulțumindu-i. Cel ce îngroapă talantul este cel ce se îngrijește numai de binele său. Aceștia sunt egoiștii cărora le place să stea comozi, lăfăindu-se și chefuind și cheltuind darurile lui Dumnezeu numai pentru ei și familia

lor. Aceștia sunt vicleni și cu nedreptate caută să înghită munca altuia. Această lăcomie este pământul în care îngroapă sluga cea vicleană talantul Domnului său.

După multă vreme, zice Sfânta Evanghelie, a venit Domnul slugilor acelora și le-a cerut socoteală de cele ce au lucrat cu talanții. Tot așa va face și Dumnezeu cu noi la judecată. Acum, Dumnezeu ne așteaptă, ne rabdă greutățile și nădăjduiește de la noi să ne întoarcem la pocăință până va veni El. Dar noi greșim, Sfinția Sa tace ca și cum n-ar ști. Noi nu ne oprim de păcate și nu vrem să lucrăm pentru mântuirea sufletului nostru.

Stăm în lenea aceasta sufletească și trupească care este păcat de moarte. Vremea cea multă, în care a lipsit stăpânul din mijlocul slugilor este timpul de când s-a înălțat la cer cu trupul și până la ziua judecății când va veni El. Atunci va veni cu mare slavă și cu toți sfinții îngeri și va începe judecata cu slugile Sale pentru talanții pe care i-a dat fiecăruia. Cei ce au lucrat bine și au făcut neguțătoria bună înmulțindu-i talanții, fericiți vor fi și plată mare vor lua de la Stăpânul Hristos.

Atunci se vor apropia fericitele suflete cele dintâi, care au lucrat cu multă râvnă pentru Împărăția lui Iisus și L-au slăvit pe El prin toate talentele pe care le-au avut și care se văd până în zilele noastre. Căci într-adevăr, frați creștini, pentru nici un împărat sau cuceritor al lumii nu s-a lucrat mai mult și nu s-a vorbit mai mult ca pentru Împăratul Slavei, Domnul nostru Iisus Hristos. El a fost proslăvit de înaintașii noștri, strămoșii noștri creștini, prin arhitectură construind cele mai mărețe biserici de închinare Prea Sfântului Său nume. Numai în țara noastră avem o mulțime, printre care cele cinci perle, numite astfel de străini, cele cinci mănăstiri din Moldova care au o valoare imensă.

Deci, cei mai mari arhitecți ai lumii, pentru Domnul au lucrat. Cei mai mari pictori ai lumii, pentru Domnul au lucrat. Cei mai mari sculptori, scriitori și poeți ai lumii, pentru Domnul au lucrat. Au scris, pe El L-au cântat, L-au adorat și așa și-au înmulțit talanții pentru binele suprem, mântuirea sufletului și binele omenirii. Cine a vizitat marile muzee ale lumii a putut vedea cele mai valoroase lucrări de arhitectură, pictură, sculptură, care au fost puse în slujba Domnului Hristos.

Toți străinii, care ne vizitează țara, vin cu dorința aceasta, de a vedea aceste monumente de artă religioasă, așa cum dorim și noi să vizităm Ierusalimul, orașul lui Hristos, Muntele Athos cu toată bogăția sfintelor moaște ce se află acolo, în această țărișoară a Maicii Domnului.

În Grecia și Italia și în toate țările de pe pământ se găsesc așezăminte din primele veacuri, închinare Domnului Hristos Împăratul tuturor. Mai peste tot până acum nu era oraș sau comună să nu aibă ca cea mai înaltă instituție și cea mai frumoasă arhitectură Sfânta Biserică. În zilele noastre s-au clădit multe turnuri, căci este vremea, cum spune Domnul Hristos, a hărniciei fără El, a zidirii turnului Babel, căci lumea este apucată de frica pieirii trupesti, nu sufletești. Însă cu sufletul înnoată în potopul păcatelor, dorind salvarea trupului, nu a sufletului.

Dacă cineva ar fi spus mai înainte unor copii, care nu știu ce înseamnă cutremur de pământ, că într-o zi pământul acesta atât de greu cu atâtea blocuri, cu munții de pe el, cu pădurile, se va cutremura câteva secunde și va răsturna multe, cred că cei mai mulți copii n-ar fi crezut și ar fi zis că li se spune o poveste. Dar iată că le-au văzut, le-au simțit și s-au îngrozit, încât mulți au rămas cu mare spaimă de atunci. Tot așa mulți nu cred despre existența lui Dumnezeu, despre puterea Lui cea mare, despre chinurile iadului ce așteaptă pe păcătoșii care nu se întorc la calea cea dreaptă a credinței, a Bisericii.

În Sfânta Scriptură, Domnul Hristos vorbește despre cele nouă fericiri din care curge tot noianul frumuseților și fericirii veșnice. Și tot Sfânta Scriptură ne descoperă nouă feluri de chinuri din care izvorăsc celelalte nesfârșite suferințe.

Primul chin este arderea în foc, cum zice Domnul Hristos: "Duceți-vă blestemaților, în focul cel veșnic!? Acest foc este cumplit, nu se aseamănă cu focul pământesc, este nematerial, nestins și niciodată nu scade. Vaiul și țipetele sufletelor păcătoase care ard acolo sunt îngrozitoare. De mii de ori ar răbda pe pământ orice temniță, foame, sete, decât cuptorul acela nestins. Să ne gândim numai la soarele care dogorește vara, când suntem bolnavi și avem temperatură mare, cum ne mai întoarcem și ne zvârcolim în toate părțile și nu ne mai găsim locul în pat.

A doua pedeapsă este gheața și frigul. Dracii vor scoate pe păcătoși din foc ca să-i arunce în tartar, unde este o baltă mare plină cu apă și gheață. Aceasta este și scrâșnirea dinților de care vorbește Sfânta Evanghelie. Acolo își aduc aminte păcătoșii de toți aceia care i-au îndemnat la rele sau care i-au înșelat pe pământ ducându-i la păcate grele. Scrâșnesc cu dinții împotriva lor și de durere scot răcnete sfâșietoare.

A treia pedeapsă este putoarea, împuticiunea, un loc unde sunt toate împuticiunile și necurățiile din lumea aceasta, de la atâtea trupuri, toată murdăria de pe fața pământului. Tot acolo există și mulțime de diavoli care măresc putoarea prin nădușeala lor. Așa de mare împuticiune este că, dacă ar veni cineva din osândiții aceia pe pământ s-ar molipsi aerul și ar muri lumea de mirosul acela.

Într-o sfântă carte a bisericii se povestește că erau doi frați care aveau același duhovnic. Acesta le spunea mereu despre muncile iadului; unul din ei s-a făcut călugăr, iar celălalt a rămas în necredință și trăia mereu în felurite păcate, distracții și plăceri lumești. După puțini ani, acesta din urmă s-a îmbolnăvit și a murit. Călugărul se ruga mult lui Dumnezeu să-i arate unde se află sufletul fratelui său. Și iată că într-o noapte, s-a arătat sufletul fratelui său zicându-i că se află în mari chinuri. Călugărul a întrebat zicând:

"- Te rog, frate, spune-mi adevărul dacă în iad sunt așa de înfricoșate chinurile cum zic cărțile noastre sau le-au scris numai așa ca să ne înfricoșeze pe noi?

- O, să știi fratele meu, că de mii de ori sunt mai grele decât zic cărțile și că nici o limbă omenească nu poate să povestească aceste chinuri!

- Dar voi putea și eu să simt cât de puțin ca să mă încredințez de adevăr?

- Da. Cu care simț vrei să înțelegi?

- Eu sunt prea fricos și mă tem să nu mor, dacă văd cu ochii sau voi pipăi cu mâinile. Dar fă în așa fel ca să miros cât de puțin?.

Atunci fratele a scuturat haina cu care era îmbrăcat și a ieșit atâtea împuticiune încât nu mai putea trăi ceilalți călugări în mănăstirea aceea. Fugeau în toate părțile neliniștiți și până când nu s-au dus în alt loc unde și-au făcut altă mănăstire, n-au putut să mai trăiască în locul acela, așa de grozavă a fost împuticiunea aceea.

A patra muncă este cea a vederii, un loc unde sunt adunate toate duhurile schimonosite ale dracilor și atât de înfricoșate și urâte sunt, încât, dacă s-ar arăta unul aici pe pământ și ar fi în fața noastră o prăpastie mare sau un cuptor aprins, ne-am arunca acolo de frică.

A cincia muncă este foamea cea cumplită și setea nesăturată, cum zice la Apocalipsă: vor mânca limbile lor de foame și nemăsurată durere și vor flămânzi ca și câinii. Vor dori o picătură de apă ca să-și răcorească limba cea arsă de sete, dar nimeni nu le-o va da.

A șasea pedeapsă este viermele cel neadormit. Toate păcatele pe care le-a săvârșit fiecare suflet cu dulceață pe pământ se vor transforma în viermi, vor trece prin fața lui și vor roade într-una sufletul lui chinându-l.

A șaptea muncă este întunericul cel mai dinafară, legarea mâinilor și a picioarelor, cum spune Sfânta Evanghelie de astăzi: "Legăți-i mâinile și picioarele, luați-l pe el și-l aruncați în întunericul cel mai din afară?.

A opta pedeapsă este deznădăjduirea și mâhnirea cea veșnică pe care o au osândiții fără vreo nădejde de a mai ieși din acel loc jalnic. Acolo vor striga neîncetat, blestemând și hulind ziua în care s-au născut.

A noua muncă este tânguirea cea neîncetată, lacrimi nefolositoare. În acel loc de mare spaimă sunt șerpi, viermi și demoni nemilostivi. Toți acești ticăloși osândiți, fără nădejde de scăpare, strigă ziua și noaptea zicând: "Mai bine era de mii de ori să fi murit când eram mic și să nu mă fi născut pe fața pământului, să fac păcate?.

După cum pe pământ s-a înmulțit păcatul și a apărut câte un păcat mai nou, așa și în iad s-a înființat un loc de chin. Acum se fac unele păcate ce nu se făceau înainte de potopul lui Noe și nici în Sodoma și Gomora, cetățile arse cu foc și pucioasă de sus de la Dumnezeu. Dumnezeu a descoperit unor aleși ai Lui și alte locuri de chin pentru unele păcate mai noi.

O sfântă a văzut în iad o femeie care făcuse șapte avorturi și era închisă într-un fel de grotă bine ferecată, cu șapte draci la un loc, șapte șerpi care sugeau din ea și șapte grămezi de carne din care o îndopau demonii mereu și carnea aceea nu se mai termina, chinul fiindu-i veșnic. În alt loc, a văzut un cuvios părinte, într-un fel de arenă ca de circ, dar foarte murdară și nămolosă, o mulțime de suflete care aveau trup de om, iar capete de fiare sălbatice. Unele aveau cap de balaur, altele de tigru, altele de pisică, altele de câine, altele de porc și de lup. Și tare se mira acest părinte și se îngrozea de cele ce vedea și nu știa ce păcate au făcut pe pământ aceste suflete.

Dar povățuitorul lui, care era un sfânt inger, i-a spus că aceia sunt cei care au mâncat carne de om.

- Cum au mâncat carne de om? a întrebat cuviosul.

Unii au vândut pe bani suflete nevinovate care au fost băgate la închisoare și au murit din cauza lor, alții au pârât și au stat împotriva celor credincioși, încât creștinii au suferit de pe urma pârâciunii lor. Alții au fost mâniași ca niște tigri, au sfâșiat suflete nevinovate, chinându-le în multe feluri ca să trăiască de pe urma lor și să le ia avutul.

Altele, acelea cu capete de balaur sunt sufletele împăraților păgâni care au persecutat creștinii și i-au dat morții în diferite chinuri. Cei cu capete de lup sunt sufletele mai multor secte care au dus în rătăcire și au sfâșiat turma lui Hristos. Să știi că la ziua judecății, aceștia vor fi repartizați de Stăpânul Hristos în cele mai cumplite munci ale iadului. Ia aminte și spune tuturor, că nu în zadar se vorbește în Sfânta Carte de chinurile ce așteaptă pe trădătorii dreptilor creștini și pe toți păcătoșii ce-i apucă moartea nepregătiți. În iad nu mai este pocăință. Numai cât trăiește omul să aibă grijă să-și îndrepte faptele și să vină la Sfânta Biserică să-și spovedească toate păcatele și să trăiască mereu aproape de Cuvântul lui Dumnezeu.

Și așa, frați creștini, spun sfintele cărți, că în iad sunt fel de fel de munci și chinuri și locuri de osândă, jale și tânguire. Noi să nu fim leneși ca sluga cea vicleană din Evanghelia de astăzi care a îngropat talantul Stăpânului său! Numai unul a avut și pe acela l-a îngropat. Să ne dăm silința să înmulțim zilnic osteneală după osteneală, fapte bune de tot felul, căci fiecare avem de la Dumnezeu câte un dar.

Unul are darul îndemnării și îndeamnă pe alții la bine, să vină la biserică, să facă fapte bune. Altul are voce frumoasă, să-și pună talentul acesta în slujba Domnului și să cânte Creatorului în Biserica cea sfântă a Lui, nu creaturilor. Mulți au voce și cântă lumii tot felul de cântece, iar pentru Dumnezeu, când vin la Sfânta Biserică nu zic nici Doamne miluiește!

Deschideți gura și cântați, pentru că sfinții din cer vin între noi și cântă împreună cu noi! Sfințiți-vă limba cu cântece și rugăciuni sfinte, căci cu limba noastră deschidem raiul și tot cu limba, dacă nu vrem să ne rugăm și să cântăm Domnului, deschidem iadul, căci limba se face prin cântec și rugăciuni cheie a raiului, iar prin cântece lumești, glume proaste și cuvinte de hulă împotriva credinței și a lui Dumnezeu, cheie pentru iad, așa cum spune cântarea: "Evreii au ascuns Viața în mormânt, iar tâlharul cu limba a deschis raiul?".

Nimeni să nu îndrăznească să vă oprească de la fapta aceasta bună de a-i cânta Domnului, pentru că, toți cei ce se vor mântui, această treabă o vor avea în rai, să cânte cu îngerii neîncetate cântări de slavă lui Dumnezeu, de aceea este un păcat mare ca cineva să oprească pe alții de a cânta Domnului.

Așa era odată o femeie care obișnuia să descurajeze pe tineri zicându-le să nu mai meargă la biserică să cânte, că acolo trebuie să cânte numai babele. Această femeie întorsese multe suflete din calea aceasta bună. Venind însă timpul să se căsătorească și să aibă copii, a născut nouă copii muți și tare se întrista și plângea că nici unul măcar nu-i spunea "MAMA?".

Copii s-au făcu mari și de la nici unul nu a putut auzi cuvântul mamă și tată. Ea însă uitase păcatul făcut în tinerețe și nemărturisit și se întreba mereu de ce-o fi pedepsit-o Dumnezeu așa de rău cu toți copii muți? Într-o noapte a avut un vis; un

tânăr frumos îmbrăcat i-a spus: "Să știi, femeie, că tu nouă suflete ai întors cu vorbele tale rele din calea bisericii unde mergeau să slăvească pe Dumnezeu. Le-ai întors la calea cea rea a demonilor și s-au pierdut. Pocăiește-te de păcatul acesta și mai spune și altora ca să nu-ți pierzi și fericirea raiului?".

Așa că frați creștini, să nu ne plecăm urechea la lumea aceasta care umblă în întuneric și să nu ne lăsăm amăgiți de șoaptele demonilor care umblă în întuneric. De aceea nu pot unii să vină la biserică să se roage, să cânte lui Dumnezeu, să facă fapte bune pentru că nu sunt curați la suflet și nu fac parte din cei ce vor moșteni binele cel veșnic. Să adâncim bine în sufletele noastre toate cuvintele Domnului și plini de hărnicie sufletească, ca niște vrednici lucrători și neguțători ai stăpânului, să lucrăm acum până nu vine ziua cea mare a judecății ca să ne plătească fiecăruia după lucrul nostru.

Iar atunci fericiți vom fi dacă am adus Stăpânului măcar un suflet în plus, nu să-l îngropăm și pe al nostru cu noianul fărădelegilor. Căci de vom da Stăpânului suflete lămurite, convertite pe calea cea bună, ne va număra și pe noi cu cei dintâi care au făcut mari isprăvi, adică cu sfinții și cu dreptii.

Rugăciune

Doamne Împărate al dreptății, Stăpâne Iisuse Hristoase, mai înainte de ziua venirii Tale, revarsă Harul Tău peste robii tăi și învață-ne să nu fim leneși pentru mântuirea noastră și pentru binele aproapelui nostru.

Dă-ne sârguință să iubim lucrarea Ta cea sfântă, dă-ne minte și înțelepciune, ca să fim de folos fraților noștri, iar la venirea Ta să auzim și noi glasul Tău cel dulce: "Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuria Domnului Tău!. Amin.

21@ Predică la Duminica dinaintea înălțării Sfintei Cruci

Căci Dumnezeu așa a iubit lumea încât pe Fiul Său Cel Unul născut L-a dat ca orice crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan III, 16)

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi, ne descopere iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. Bunul Dumnezeu de la început a iubit pe om, căci a pus în el suflet nemuritor și l-a așezat în fericirea raiului ca să moștenească toate bunătățile și frumusețile veșnice. Fiind zidirea cea mai aleasă din toate câte a făcut, numai în om a pus o scânteie din El, scânteia dumnezeiască, care este sufletul omului.

Dar omul profitând de marea libertate pe care i-a dat-o Dumnezeu și învins de invidia diavolului, s-a lăsat înșelat și călcând porunca Dumnezeiască și a fost scos afară și aruncat în robia demonilor și a patimilor. Din cauza păcatului neascultării, a mândriei precum și a invidiei diavolului, de atunci înainte tot neamul omenesc trebuia să meargă în suferințele iadului.

Vrăjmașul - diavol - care tot din mândrie și neascultare căzuse mai înainte și din inger luminat deveni diavol întunecat, începu să ispitească pe oameni cu toate răutățile lui. Până la venirea Domnului Hristos a făcut mare prăpăd în lume, căci a coborât mai jos decât dobitoacele. O făcuse sclavă patimilor și tuturor păcatelor, încât ajunsese biata lume să nu se mai închine lui Dumnezeu ci își făurise fiecare seminție idolii ei pe care îi cinstea.

Văzând Dumnezeu lumea de atunci răzvrătită, nemulțumită și nerecunoscătoare, a zis în mânia Sa: "Îmi pare rău că am făcut pe om, dar am să-L pierd." A înecat astfel cu apă toată suflarea omenească, scăpând numai Noe și familia sa în corabia pe care o făcuse după planul lui Dumnezeu. Văzându-se salvați, aceștia au adus jertfă de mulțumire Celui Atotputernic.

Dar oamenii n-au stat alături de Dumnezeu mult timp după ce pământul fusese spălat cu apă și însuși Noe făcu primul păcat atunci când se îmbătă. El, omul cel neprihănit scăpat de potop, iată că acum se înecă în paharul cu vin și așa intră răul și blestemul în lume, căci tot el a blestemat pe fiul său Ham care a răs de el când l-a văzut beat. Înmulțindu-se neamul omenesc s-au înmulțit și bețivii, apoi de la beție s-au înmulțit celelalte păcate: desfrânările, crimele, și o mulțime de fărâdelegi care au intrat în casele multor aleși ai lui Dumnezeu. Atât de mult au îndobitocit aceste patimi neamul omenesc, că zăcea biata lume ca un bolnav și chinuit de tâlhari.

Omenirea era distrusă, nu avea nici un chip de salvare și nimeni n-o putea ridica. Toți erau neputincioși, chiar proorocii Vechiului Testament, cu toate speranțele lor, datorită blestemului ajungeau tot în temnițele iadului. Cine ar putea să spună prin cuvinte ce stare nenorocită avea lumea până la Domnul Hristos?! Bețivii și desfrânații, idolatrii și criminalii făceau să curgă multe lacrimi amare și întuneceau văzduhul cu răutatea și păcatele lor.

Nimeni de pe pământ nu putea să izbăvească lumea, fiindcă toți erau lipiți de patimi și păcate. Păcatul era pricina a toată răutatea și veninul șarpelui lăsat în om de diavol. Dumnezeu, îngrijorat de starea aceasta nenorocită în care zăcea lumea, din iubirea Sa cea mare a voit să-l ridice pe om din căderea aceasta jalnică și s-a adresat tuturor ființelor cerești: îngerilor, heruvimilor, serafimilor, arhanghelilor, întrebându-i, care își ia asupra sa misiunea aceasta grea de a-l salva și a-l mântui pe om. Cerul însă a rămas mut. Nimeni nu s-a gândit să coboare la noi ca să ne salveze.

Atunci, Fiul lui Dumnezeu fiind legat în aceeași iubire cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, a voit să vină la noi. El a primit pentru mântuirea noastră, să ia această misiune minunată. El n-a venit să viziteze Ierusalimul, Bethleemul sau Nazarethul, n-a venit să viziteze țările și orașele de pe pământ. El a știut că vine într-o misiune foarte grea și deși venea printre ai săi, aceștia nu L-au cunoscut și nu L-au primit. El a venit la paharul cel amar din Grădina Ghetsimani, a venit la coroana de spini,

El, Împaratul Slavei, a venit să fie bătut scuipat și hulit, iar apoi răstignit pe Cruce; El a venit să-și verse tot sângele pentru ca să ne împace cu Tatăl Său.

Iată iubire dumnezeiască, căci Tatăl L-a trimis ca să ne scape de toate blestemățiile și să ne împace cu El. De aceea zice Mântuitorul că nimeni nu s-a suit în cer, fără numai Cel ce s-a coborât din cer, Fiul Omului care este în cer. Prin aceste cuvinte Iisus a arătat că este Dumnezeu și om. Puterea de a se sui în cer și de a se coborî, numai Dumnezeu o are.

El se numește și Fiul Omului, căci ne-a arătat că atunci când s-a coborât din cer s-a făcut om în pânțele Fecioarei Maria, iar după Învierea Sa s-a înălțat la cer și a șezut la dreapta Tatălui.

Scopul venirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ a fost ca să izbăvească lumea de păcate și de muncile iadului, dar aceasta izbăvire cerea o jertfă foarte mare, cerea viața Fiului Omului. De aceea zice Mântuitorul în Evanghelia de astăzi: " După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalte Fiul Omului, pentru ca oricine crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viața veșnică. "

Icoana aceasta a răstignirii Mântuitorului a fost închipuită în Vechiul Testament de Proorocul Moise. Iată cum s-au petrecut lucrurile: când Moise conducea poporul prin pustie, evreii aceștia au început să cârtească împotriva lui și i-au zis: " La ce ne-ai scos din pământul Egiptului, ca să ne omori în pustie? Căci aici nu este nici pâine, nici apă și sufletul nostru s-a scârbit de această hrană sărăcăcioasă. "

Văzând Dumnezeu această cârtire, s-a mâniat pe ei și a trimis asupra lor mulțime de șerpi veninoși și au murit mulți din popor otrăviți. Dându-și seama de greșală, au venit la Moise și i-au cerut să-L roage pe Dumnezeu ca să-i izbăvească. Dumnezeu a zis către Moise: " Fă un șarpe de aramă și-l pune pe un stâlp și oricine va fi mușcat și va privi la șarpele de aramă nu va muri. " Moise a făcut întocmai și șarpele de aramă a izbăvit pe evrei de otrava șerpilor veninoși.

Această icoană veche s-a repetat atunci când a fost răstignit Domnul Hristos pe Cruce, căci șarpele de aramă închipuia pe Domnul Hristos, iar stâlpul închipuia Sf. Cruce. Iisus a fost răstignit pe înălțimea Muntelui Golgota și toți care privesc și cred în jertfa Lui sunt izbăviți de veninul păcatului. El a fost înălțat și răstignit pe Cruce ca să-L poată vedea toate țările, toate continentele și tot pământul, să-L vadă toți evreii, grecii, arabii, romanii și păgânii de pretutindeni și crezând în El să se mântuiască. De aceea L-a dat Tatăl ceresc pe Fiul Său ca jertfă, acolo pe această înălțime a Golgotei.

Această icoană a răstignirii Mântuitorului ar trebui să nu lipsească din casa nici unui creștin, ca să privească cu atenție la rănilor Lui, să vadă sângele vărsat pentru mântuirea noastră. Iată deci ce greșală mare fac sectanții care s-au despărțit de Biserică și nu vor să vadă că sfintele icoane sunt semnele biblice ale lui Dumnezeu. Icoanele reprezintă lucrurile mântuitoare la care trebuie să privim, să medităm cu ochii trupului și ai sufletului ca să ne putem mântui. Ei sărmanii însă ori că nu înțeleg, ori că au căzut din har și nu pot pricepe duhul adevărat al înțeleșului Sf. Scripturi.

Asemenea înălțării șarpelui în pustie, mai sunt o mulțime de închipuiri din Vechiul Testament care întăresc zugrăvirea și închipuirea icoanelor din Noul Testament. Mai departe în Evanghelia de astăzi vedem că Dumnezeu a iubit atât demult lumea încât a dat pe Fiul Său cel Unul născut pentru ca oricine crede într-Însul să nu piară ci să aibă viață veșnică. Observăm că Sf. Evanghelie accentuează și întărește aceste cuvinte: " Să nu piară, ci să aibă viață veșnică ". Aceasta este voința lui Dumnezeu ca lumea să se mântuiască prin Fiul Său, nu să se osândească.

Dar pentru ca să se mântuiască lumea trebuie să asculte și să facă ce spune Dumnezeu și Fiul Său, care a dat jertfa supremă pentru izbăvirea neamului omenesc. Cine nu-și amintește Evangheliile din Săptămâna patimilor? Câte suferințe! Sângele curgea șiroaie, trupul era sfâșiat, apoi coroana de spini, piroanele, bătăile în mâini și picioare, amărăciunea fierii și oțetului, injurăturile barbare, scuipările și toate hulele, sulita care i-a străpuns coasta, pe toate le-a îndurat Scumpul nostru Mântuitor; apoi Crucea cea grea pe care a dus-o pe Golgota, precum și lacrimile și jalea sfintei Sale Maici care îi sfâșiau inima.

Iată cât de scump a trebuit să plătească Dumnezeu nebuniile noastre, păcatele și greșelile noastre. Dumnezeu care este iubire desăvârșită a putut să facă această

mare jertfă. Pământul țării noastre este presărat pretutindeni cu sfinte cruci și troițe pictate, care mai de care mai frumoase. Pe dealuri, pe câmpii și în cimitire, pe la răspântii de drumuri întâlnim pe Iisus răstignit ca să ne aducem aminte de jertfa Lui. Privindu-le parcă-L auzim spunând: " Iată Eu ce am făcut pentru voi, voi ce faceți pentru Mine? ".

Să stăm o clipă și să cugetăm asupra acestor cuvinte ale Domnului. Suntem noi gata să răspundem cu aceeași dragoste cu care ne-a iubit și să ne dăm viața pentru El, sau mai degrabă să ne lepădăm la cea mai mică ispită? Am auzit cu toții că a suferit din dragoste pentru noi, cum și-a pus sufletul pentru noi, El care este mângâierea întristărilor noastre, El care este odihna sufletului nostru, prietenul cel apropiat în necazuri și izvorul vieții noastre.

Să venim la El căci este Lumina lumii, să ne întoarcem la El, căci este Calea, Adevărul și Viața. Să ne apropiem de El cu toată încrederea, că oricine a cerut de la El cu credință nu a rămas nemângâiat. Iisus le-a iertat păcatele, căci pentru păcătoși a murit. El și astăzi ne cheamă pe toți zicându-ne: " Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi " .

El ne cheamă mereu și ne așteaptă, dar să știți că ne așteaptă numai până într-o zi. Când va veni clipa morții s-a sfârșit așteptarea Lui și s-au sfârșit și chemările Lui. Atunci urmează ziua răsplătirii, ziua când cei care L-au iubit cu adevărat vor cunoaște darurile cerești.

Cei care și-au astupat urechile la dragostea Lui și i-a apucat moartea fără să răspundă la chemările Lui, vor primi răsplata focul gheenei, împreună cu toți păcătoșii care au călcat în picioare sângele Lui cel scump, răbdarea și așteptarea Lui.

Înainte vreme mulți creștini care erau mai înstăriți puteau răscumpăra pe cei ce erau robiți și pe cei care erau condamnați chiar la pedepse cu moartea. Cei salvați rămăneau după aceea recunoscători toată viața.

Așa s-a întâmplat odată cu nepotul unui sfânt părinte, care din obișnuință rea se apucase de furat. Fiind prins a fost condamnat pe loc la spânzurătoare. Călăii care îl duceau la moarte au cerut la toată lumea ca să strângă o sumă oarecare de bani pentru că vroiau să-l scape de la moarte. În cele din urmă s-a găsit cineva care a plătit drahmele necesare, iar cel condamnat a fost eliberat. Cine poate spune bucuria cea mare a acestui om scăpat de la moarte? A fost și el recunoscător, căci a rămas ca să slujească toată viața omului care a plătit pentru el.

Cu cât suntem mai mult datori scumpului nostru Mântuitor care a plătit cu viața Sa pentru salvarea noastră de la moarte? Nimeni nu s-a găsit pe fața pământului care să plătească marea datorie pe care o aveam și de altfel nimeni nu putea aduce o astfel de jertfă. Acum rămâne ca El ?Mântuitorul nostru ? să vadă pe fiecare dintre noi cum îi răsplătim și cum ne facem datoria față de bunătatea Sa dumnezeiască. Înțelegem noi astăzi măcar cât a fost de mare dragostea Lui pentru noi?

Eu, din partea mea cred că dacă aș avea zeci de mii de vieți pământești pe care să le petrec în cea mai aspră pocăință și dacă aș face toate faptele bune posibile omului și tot n-aș putea răspunde cât de puțin dragostei Lui dumnezeiești. Unii însă consideră că e suficient să creadă că există Dumnezeu, dar nu vor să aibă de-a face cu El; nu le trebuie biserica Lui, nu le trebuie rugăciuni, iar pregătirea sufletească se grăbesc s-o facă abia pe patul morții.

Altuia i se pare c-a dat mult de pomană atunci când întinde vreunui sărac doi-trei lei, sau niște vechituri de îmbrăcăminte și rămășițe de mâncare. Altul se plânge că nu are timp de biserică și de rugăciune, dar în schimb nu-i ajunge timpul pe la filme, teatre, meciuri, stând ore întregi și privind la televizor, iar pentru suflet nu găsește timp nici zece minute de rugăciune.

Uni vin la biserică de la mari distanțe, cu cheltuială și cu dragoste, iar alții deși sunt aproape nu se pot apropia nicidecum de sfântul locaș pentru a aduce slavă lui Dumnezeu pentru darurile primite. Deși aud clopotele chemându-i la casa lui Dumnezeu ei amână mereu, până într-o zi când vor fi duși de alții ca să-și ia rămas bun de la bisericuța care toată viața i-a chemat, fără ca ei să poată răspunde acestei chemări.

Altul vine la biserică din evlavie, vine de dimineată, stă atent la biserică două-trei ore, se închină și se roagă, în timp ce alții trec pe la biserică așa din obișnuință, atunci când merg la tutungerie sau la chioșcul cu ziare. Unul vine la

biserică din interes pământesc, vine și cere ca Dumnezeu să-i mai dea ceva și dacă i-o da e bine, iar dacă nu, nu mai vine la biserică și nici nu mai vrea să creadă că mai există Dumnezeu.

Mulți ar dori ca Dumnezeu să fie sluga lor și să facă după poftele lor, ca și cum nu e destul cât a făcut pentru noi și cât face. De la El primim căldura și lumina, de la El primim vinul, untdelemnul, pâinea fructele și toate bunătățile și în schimb nu are Dumnezeu nici o mulțumire din partea noastră și dimpotrivă aude atâtea insulte, hule și nemulțumiri din gura spurcată a omului nelegiuit. Astfel trăiesc o mulțime de oameni ce se numesc și creștini departe de adevărata credință pe care ne-a spus-o Sf. Evanghelie de astăzi.

Unii nu au credință de loc în timp ce alții au credință ce se aseamănă cu a demonilor lipsită de fapte, căci credința fără fapte este moartă așa cum ne spune Sf. Ap. Iacob. Nu trebuie înțeles greșit ca sectanții, care spun că te poți mântui numai prin credință. Credință a avut și Iuda, dar la un moment dat s-a lepădat și l-a vândut pe Domnul Hristos, așa cum fac și creștinii noștri.

Credință, spun că au și creștinii și curvarii precum și hoții și criminalii. Și ei spun că au credință în Dumnezeu, dar faptele lor sunt drăcești. Omul care are credință în Dumnezeu, este acela care dovedește acest lucru prin faptele bune pe care le face, nesuferind păcatul și se poartă cuviincios în tot locul, are o vorbire sănătoasă și folositoare, are dragoste și milă de aproapele, sare în ajutorul celui lipsit și necăjit, merge la biserică în duminici și sărbători, postește și se roagă. Se roagă pentru vrăjmașii lui și nu ține dușmănie pe nimeni, se luptă cu răbdare să ajute pe cei ce nu cunosc credința, aducându-i la calea adevărului.

Așa trebuie să facă cel care vrea să fie plăcut lui Dumnezeu și să nu piară ci să aibă viață veșnică, căci numai aceștia vor avea viață veșnică. Nu se poate deci fără fapte bune, dar nu se poate nici numai cu ele și fără credință, pentru că fapte bune fac și păgânii și necredincioșii, dar fără credință în Dumnezeu aceste fapte nu sunt primite. Pot să facă cât mai multe fapte, dacă nu le fac în numele Sf. Treimi și a credinței noastre ortodoxe, nu sunt primite.

Să nu mai pierdem timpul frați creștini, că poate puțin ne-a mai rămas. Să facem fapte bune și să ne ferim de cele rele, urâte și murdare. Să ne apropiem cu credință și să arătăm și noi dragostea noastră prin trăirea noastră, prin faptele noastre, acum până nu se închid ușile milei cerești, până nu vine noaptea cu întunericul ei cel groaznic și purtător de moarte, acum cât sufletul mai este în trup.

Astăzi să ascultăm glasul dulce a lui Iisus să nu ne împietrim inima, astăzi să ne hotărâm și să lăsăm toate păcatele, toate obiceiurile rele, injurăturile, drăcuielele și blestemele. Să facem numai bine acum până nu e prea târziu.

Când Dumnezeu a vrut să piardă cele două cetăți Sodoma și Gomora, a căutat atunci și nu a găsit în cele două mari orașe pline de păcate și urgii mari nici măcar zece drepti pentru care să le cruțe, decât Lot cu familia sa căruia i-a zis: "Mântuiește-ți sufletul și să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte ca să nu piei cu ei".

Tot așa și noi să căutăm mântuirea sufletului, să fugim în munte de Sodoma și Gomora lumii stricate a veacului acestuia. Să ieșim din focul patimilor, din cetățile dărmate de ură și necredință, unde fierbe păcatul desfrânărilor, a vrăjilor și a duhurilor necurate. Să ne salvăm sufletul de înșelăciunile lumii, ca să câștigăm veșnicia cu toate bucuriile ei. Să fugim în munte și să renunțăm la toate ca și Lot, fără a ne uita înapoi ca femeia acestuia, căreia i-a fost milă de neamuri când le-a auzit țipând în flăcări și uitându-se înapoi s-a prefăcut în stâlp de sare.

Noi însă, urmându-i lui Lot să fugim la muntele Golgota, la Biserica lui Dumnezeu care este cel mai înalt munte duhovnicesc și singurul loc de scăpare. Să îmbrățișăm Crucea lui Hristos și să-i sărutăm rănilor care și astăzi sângerează pentru noi, să alipim obrazul nostru de preacuratele Lui picioare și să lăsăm ochii să plângă cu lacrimi amare care să spele întinăciunile și nelegiuirile noastre. Să învățăm de la Iisus ce este iubirea, iertarea și jertfa. O dumnezeiască și necuprinsă dragoste a lui Dumnezeu, o Părinte ceresc Cel ce ești bun și milostiv te-ai uitat spre noi din cer și ne-ai văzut căzuți în ghearele demonului, ai văzut cum suntem legați în lanțuri de păcate, ai auzit plânsul nostru și Te-ai miliostivit de lacrimile noastre. Te-ai îndurat de sufletele noastre, Ți-ai adus aminte că ești Tată

și ai fii, că ești Dumnezeu și ai pe pământ oameni rătăciți, pentru care ai trimis pe singurul Tău Fiu ca să-i salveze, să-i răscumpere de păcat și săi întoarcă la credință.

N-a mai rămas nimic care să nu fie făcut din marea Ta iubire pentru noi. La toată dragostea aceasta mare pe care ne-ai arăta-o am înțes că suntem îndatorați pe vecii vecilor ca să-Ți slujim și orice am face noi pe lângă fapta Ta ar părea ca o tinichea ruginită în mijlocul celor mai scumpe bijuterii.

De aceea, gura mea nu mai poate vorbi și îmi trebuie mai multe lacrimi decât vorbe, dar nădăjduiesc în ajutorul Harului Tău, dimpreună cu toți creștinii care s-au adunat aici. Nădăjduim și noi să ne mântuim și să-Ți aducem laude, cinste și închinăciune aici, în viața aceasta, câte zile mai avem și sus în ceruri, în vecii vecilor. Amin.

22@ Predică la înaltarea Sfintei Cruci

... și s-a răstignit pentru noi, în zilele lui Ponțiu Pilat... (Simbolul credinței ? Crezul)

Frați creștini,

Astăzi se arată și se înalță semnul cinstitei și sfintei Cruci, taina cea ascunsă de toate semințiile pământului, dar care s-a arătat spre mântuirea noastră, căci noi creștinii, prin semnul sfintei Cruci ne aducem mereu aminte de binele ce ne-a făcut Dumnezeu și de mila pe care a avut-o El pentru noi păcătoșii. De aceea, prăznuim cu bucurie înălțarea sfintei Cruci și ne închinăm cu frică și cu veselie sufletească, sărutând-o.

Astăzi este bucurie în cer și pe pământ; astăzi se veselesc îngerii și prăznuiesc oamenii credincioși luminata și sfânta Cruce a lui Hristos. Prin această sfântă Cruce s-a risipit împărăția diavolului, blestemul s-a călcat, moartea s-a omorât, iadul s-a golit, morții au înviat și cerul s-a deschis.

Astăzi sfânta Biserică ortodoxă închipuie raiul, fiindcă așa cum a fost în rai pomul cel de viață făcător care a omorât pe Adam pentru greșelile lui, așa este sfânta Biserică ? raiul cel vremelnic al creștinilor ? care are cinstita Cruce, lemnul vieții care a înviat pe Adam prin moartea Domnului Hristos. Pentru aceasta se înalță sfânta Cruce ca să ne facă să cunoaștem că ea este începutura învierii a toată firea omenească din păcatul lui Adam și că toți cei ce cred în Domnul Hristos care s-a răstignit pe ea vor fi mântuiți de păcatele lor.

Iată de ce astăzi ne veselim și ne bucurăm, dat totodată trebuie să suspinăm din inimă și să vărsăm lacrimi fierbinți aducându-ne aminte de chinurile și moartea cea amară a Domnului Iisus, aducându-ne aminte și văzând cu ochii noștri sufletești și trupești Crucea pe care a purtat-o pe umerii Săi mergând la răstignire ca un miel spre junghiere.

Nici un copil nu se bucură când vede înaintea ochilor lui pe tatăl său mort, mai ales când știe că el este vinovat de moartea tatălui său. Desigur, că tocmai atunci i se cade să plângă cu amar, căci pentru greșeala lui a trebuit să moară părintele său drag. Așa și noi, să plângem cu lacrimi amare, fiindcă pentru păcatele noastre a murit Făcătorul nostru de bine Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Această sfântă Cruce a fost închipuită de la începutul lumii și proorocită de toți profeții.

Să ascultăm acum pe scurt însemnătatea praznicului sfintei Cruci și cum s-a stabilit de sfinții părinți această sărbătoare importantă.

Necredincioșii și zavistnicii evrei nu știau cum să ascundă învierea Domnului. Ei s-au sfătuit mai întâi să pecetluiască mormântul ca nu cumva să învieze Domnul Hristos. S-au dus repede la Pilat și i-au spus: "Ne-am adus aminte că înșelătorul acela a zis că după trei zile va învia. Poruncește să fie păzit mormântul".

Pilat a trimis ostași pentru pază, care au pecetluit mormântul cum au știut mai bine. Duminică dimineața, pe când ostașii străjuiau, Arhanghelul Mihail s-a coborât ca să-L primească pe Domnul Slavei cu smerenie. Ostașii au adormit și au amorțit, neputând privi lumina orbitoare de la Marele Luminător al lumii, Iisus, dar au simțit puterea și învierea Lui și au spus cu gură de foc că Iisus a înviat cu adevărat.

Vestea învierii a mers ca fulgerul, pe de o parte de la ostași, iar pe de altă parte de la femeile mironosițe, în frunte cu Maria Magdalena, care au vestit ucenicilor că Iisus a înviat. Lumina învierii lui Iisus străbătea pretutindeni ca fulgerul iar căpeteniile evreiești turbau de supărare. Neavând ce să mai facă, s-au sfătuit să cheme pe ostași și, dându-le bani, i-au rugat să spună la lume că L-au furat ucenicii Lui pe când dormeau ei.

Unii din ostași au făcut întocmai cum li s-a cerut și, de aceea, între evrei merge vorba și astăzi că Iisus nu a înviat, ci L-au furat ucenicii. Alți ostași însă, în frunte cu Longhin sutașul, care a fost de față, n-au primit bani, ci au spus adevărul chiar cu prețul vieții lor. Acest Longhin a spus răspicat: "Cu adevărat,

Hristos a înviat!" A susținut cu tărie acest lucru până a murit martir chinuit de păgâni.

Trecând timp de la învierea Domnului iar ucenicii, având contact direct cu Iisus cel înviat, făceau și ei multe minuni în numele Lui. Astfel vindecau orbi și ologi, tămăduiau orice boală și înviau chiar și morții. Evreii necredincioși scrâșneau cu dinții de mânie și-i închideau pe ucenici în temnițele lor, bătându-i și amenințându-i cu moartea. Ei s-au sfătuit apoi să ascundă locul unde a fost răstignit și îngropat Domnul Iisus ca oamenii să nu mai știe nimic și să uite.

Evreii socoteau că, dacă oamenii vor vedea mereu Crucea, groapa și Golgota, nu-L vor uita pe Iisus, ci-și vor aminti mereu de învățăturile Lui, de minunile Lui și vor crede și mai mult Dumnezeierea Lui. Iată răutatea, iată vrăjmășie drăcească, fiindcă tot iadul se răsculase împotriva lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Ați auzit cum au zis: "înșelătorul acela". O, Doamne, cum de nu s-a despicat pământul ca să-i înghită atunci când L-au făcut pe Dumnezeu înșelător. Dar Dumnezeu le rabdă și așteaptă și lasă toate ca să se lămurească lumea. Așa a fost, așa este și așa va fi până la sfârșit. Cei cu capul aiurit vor crede minciuni.

Dumnezeu i-a lăsat însă să-și îndeplinească sfatul lor cel rău, fiindcă trebuia să se împlinească cele spuse de Domnul Hristos despre orașul Ierusalim, că va fi ars cu foc și va fi pustiit, iar locuitorii tăiați și omorâți și duși robi peste tot pământul. Pentru îndrăzneala pe care au avut-o aspra Domnului Hristos au plătit și plătesc și astăzi, căci de atunci au pierdut patria și împărăția cerească și au fost împrăștiți pe toată fața pământului.

Evreii au îngropat Crucea Domnului, au îngropat piroanele Lui, au astupat toate locurile de pe Golgota, precum și mormântul unde a fost îngropat Domnul. Acestea toate au rămas ascunse până în anul 327 în zilele marelui împărat Constantin, cel dintâi împărat creștin.

Acest împărat a primit credința și religia cea adevărată în Iisus Hristos printr-o minune dumnezeiască. El trebuia să intre în război cu Maxentie, împăratul Romei, care avea o mulțime de ostași bine înarmați, iar Constantin avea mult mai puțini și, de aceea, era întristat. Dar, într-o zi i se arată pe cer chipul sfintei Cruci strălucind mai mult decât soarele pe care erau scrise aceste cuvinte: "Cu acest semn vei birui!"

Văzând acest semn, împăratul Constantin a primit curaj și poruncit să se facă cruci și să fie puse pe steaguri. A plecat astfel la război pe care l-a câștigat cu puțină lui oaste și, după ce a luat împărăția Romei, s-a botezat în numele Sfintei Treimi și a trimis apoi pe maica sa, Elena, la Ierusalim ca să caute Sfânta Cruce. Era în anul 327.

Împărăteasa Elena a fost întâmpinată de patriarhul Macarie și, cu toții, au înălțat rugăciuni către Dumnezeu ca să li se descopere locul de pe Golgota, unde a fost răstignit Domnul Hristos. În urma rugăciunilor înălțate au aflat trei cruci, precum și piroanele cu care Domnul fusese ținut. Mare bucurie a avut fericita Elena aflând cinstita Cruce.

Tot atunci s-a făcut și o mare minune, căci murise de curând o fată de neam mare iar patriarhul Macarie a atins de trupul neînsuflețit, pe rând, cele trei cruci și atunci când a fost atinsă de crucea pe care fusese răstignit Iisus, fata a înviat și, mulțumind lui Dumnezeu, a început să propovăduiască cu glas mare puterea sfintei Cruci. Răspândindu-se vestea că s-a aflat Sfânta Cruce, s-a strâns îndată mulțime mare de popor care dorea să vadă cinstita Cruce. Dar, pentru că nu ajungeau cu toții s-o poată vedea, patriarhul Macarie s-a suit pe un amvon și, ridicând cinstita Cruce, toată mulțimea, văzând-o, a strigat cu glas mare: "Doamne, miluiește-ne!"

De atunci și până în zilele noastre se prăznuiește această sărbătoare ? Înălțarea Sfintei Cruci ? căci în această zi sfânta Cruce a fost înălțată în văzul tuturor spre bucuria a toată lumea creștină și spre lauda și cinstea Domnului nostru Iisus Hristos. Acestea sunt, pe scurt, cele legate de praznicul de astăzi și bucurie mare a cuprins de atunci tot neamul creștinesc care s-a închinat și a sărutat cinstita Cruce.

Dar, pentru că Sf. Evanghelie de astăzi ne-a amintit despre suferințele lui Iisus, despre judecata nedreaptă a lui Pilat, despre Crucea și răstignirea Lui, care ne-au răscolit sufletul, să pornim și noi pe urmele pașilor Lui, pe drumul

calvarului. Veniți să vedeți în ce stare jalnică au adus pe Dumnezeu mâinile nelegiuite și spurcate ale omului. Când mă uit la cel răstignit pe Cruce, mă gândesc și la cel ce L-au răstignit. În moartea lui Dumnezeu săvârșită cu nedreptate, descopăr pe ucigașul de om. Cauza patimilor și morții lui este însuși omul, creatura mâinilor Lui, acela care a fost înzestrat cu frumusețe, împodobit cu nemurire sufletească și îndulcit cu atâtea bunătăți de sus.

Motivul lacrimilor noastre acesta trebuie să fie, iubiți creștini, pentru că noi L-am răstignit și omorât pe Dumnezeu nostru, să plângem, mai ales, că altcineva n-a pățimit pe lume mai mult decât a pățimit El. Trebuie să plângem și pentru patima Lui și pentru firea noastră veșnic nemulțumită. Veniți, dar, să ne suim pe muntele Domnului, pe vârful Golgotei și să observăm priveliștea cea înfricoșată, să privim întunericul ce acoperă fața pământului.

Lemnul cel cinstit să ne arate calea. Vino în fața noastră, fericite lemn al Domnului, tu care ai fost stropit cu sângele cel dătător de viață al lui Hristos. Sfântă Cruce, tu ești masa pe care s-a plătit răscumpărarea omenească! Sfântă Cruce, tu ești scaunul prea cinstit pe care a șezut noul împărat al lui Israel! Sfântă Cruce, tu ești scara cerului care ne sui la rai! Sfântă Cruce, tu ești stâlpul de lumină care povățuiești poporul creștinesc la dumnezeiasca făgăduință, la patria cerească! Sfântă Cruce, a Bisericii noastre, întărirea și lauda noastră, tu ești pricina mântuirii noastre!

Frați creștini, judecătorii lui Hristos sunt doi arhierii: Anna și Caiafa. Când Domnul Hristos răspunde la întrebări, Anna poruncește să fie lovit ca să tacă, iar dacă nu vorbește, Caiafa se mânie și-L jură să vorbească. Ce trebuie să facă? Dacă vorbește, este condamnat, dacă tace, e socotit nebun.

O, arhieriele fără dar, de ce te juri, de ce cauți mărturii mincinoase, pentru ce te tulburi ca să afli cine este Iisus? În curte este un ucenic al Lui, întreabă-l și acela va spune adevărul. Unde ești, Petre? Vino de mărturisește tu. "Nu cunosc pe omul acesta!"

Cum, Petre, tu nu mai cunoști pe Dumnezeul tău, pe învățătorul al cărui ucenic ești de pste trei ani, nu mai cunoști pe Acela care te-a făcut din pescar căpetenia apostolilor? Nu cunoști pe Acela care ți-a spălat picioarele? Nu este El, Petre, despre care tu ai zis că este Fiul lui Dumnezeu? Nu este Acesta despre care ai spus, cu câteva zile mai înainte, că mai bine preferi să mori decât să te desparți de El?

O, Petre, Petre, te juri în fața unei slujnice că nu-L cunoști pe omul acesta. Nu vezi cum te mustră însuși Pilat, cel care-L arată în fața poporului și care spune: "Nu găsesc în El nici o vină!" Ah, Iisuse al meu, de ce spune Petru că nu te mai cunoaște? Poate să aibă dreptate, fiindcă ești de nerecunoscut, pentru că Ți-ai pierdut chipul și frumusețea feței, așa de mult au desfigurat-o palmele, scuișările și rănilile sângerânde.

Cum să te mai cunoască din atâtea răni groaznice și atâtea semne pe trupul și fața Ta? Iată un lucru nemaipomenit: Pilat spune cu gura lui, poporului, că nu se găsește în Tine nici o vină. Dar cununa de spini pentru ce Ți-au pus-o, dacă nu-Ți găsește nici o vină? Vai! Patimă, cu adevărat, batjocură peste firea omenească! De aceea, ziceai în grădina Ghetsimani: "Întristat este sufletul Meu până la moarte". Unde ești, Petre? Dar Petru s-a pocăit, îi pare rău și ochii lui sunt acum două izvoare de lacrimi amare.

Sfântă Marie, mamă amărâtă, mai cunoști pe dulcele tău Fiu? De unde să mai vadă de atâta îmbulzeală!? Să-L vezi Tu, Părinte ceresc, vezi pe Fiul Tău, pe care L-ai născut mai înainte de luceafăr. Dar, în vremea aceasta, și Tatăl și-a acoperit fericiții Săi ochi cu aripile serafimilor să nu mai vadă patima Fiului Său.

La vremea aceasta, apostolii și ucenicii L-au lăsat și au fugit. Acum Iisus este omul care nu mai are pe nimeni ca să i se facă milă de El. O, soare, înfricoșează-te! Iar voi, ceruri, suspinați! Din toată această mulțime de popor nu se găsește nimeni căruia să-i fie milă de El. Toți doresc sângele Lui și toți strigă: "Răstignește-L! Răstignește-L!" Cum să nu zici, Iisuse: "Întristat este sufletul Meu până la moarte"?! Mielul lui Dumnezeu, liniștește-Te puțin, pentru că Pilat mai încearcă o dată să te scape de la moarte.

La evrei erau un obicei ca de Paști să fie slobozit un condamnat la moarte pe care îl cerea poporul. Era atunci un tâlhar vestit ? Baraba ? pe care poporul,

îndemnat de căpeteniile preoților, a cerut să fie eliberat, iar Iisus să fie răstignit. Pilat stă pe gânduri și nu știe ce să facă.

O, Pilate, tu eliberezi pe Baraba, dar acesta este un tâlhar, un hoț, care a băgat spaimea în toată Iudeea. Vei hotărî răstignirea lui Hristos? Pilat întreabă iarăși pe Iisus: "Ce ai făcut, pentru că, iată, neamul Tău Te-au adus aici la mine?" O, Pilate, de ce întrebi ce-a făcut? Deși tu ești străin în Ierusalim, nu ești însă străin de multe minuni pe care le-a făcut.

Întreabă pe toți cei ce s-au folosit de mila și ajutorul lui Iisus Dumnezeu. Întreabă popoarele care s-au săturat de pâine; întreabă pe samarineanca cea desfrânată întreabă pe Maria Magdalena din care a scos șapte draci; întreabă pe Zaheu cel lacom, pe Lazăr cel mort de patru zile și apoi înviat; întreabă, Pilate, pe fiica lui Iair și chiar pe femeia ta, Claudia, care a fost de față când Iisus a înviat-o și a dat-o părinților ei. Întreabă pruncii Ierusalimului, Pilate!

Ce a făcut? Dar ce n-a făcut, o, Pilate?! Dacă ai avea minte să înțelegi teologia cea înaltă, eu ți-aș spune că acesta este Cuvântul cel mai înainte de veci care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele, soarele și luna, stelele și lumina, păsările, animalele și toate câte se văd și nu se văd. Un singur lucru, însă, n-a făcut. Fiul lui Dumnezeu n-a făcut păcatul și, să știi, Pilate, că de un singur lucru nu știe. Nu știe de frică. El este Dumnezeu adevărat și, într-o clipă, poate să vă piardă și să vă nimicească pe toți.

Pilat nu mai răspunde. Îi întoarce spatele, pentru că un cuvânt al arhierilor i-a astupat gura și urechile. Iată, acest cuvânt strigat de tot poporul: "De vei elibera pe Iisus, nu ești prieten al cezarului". Astfel, judecătorul Pilat, ca să nu-și piardă scaunul și postul lui, avantajele lui, nu mai vede adevărul, poate să piardă toată lumea. El îl osândește la moarte pe Iisus și dă sentința cerută de iudei, zicând:

"Eu, Ponțiu Pilat, procuratorul din Imperiul roman, în sala înalților prinți, condamn cu pedeapsă de moarte pe Cruce, pe numitul de popor ? Iisus Nazarineanul ? un răzvrătit și un răsculător contra legilor Tiberiu, care este rege și împărat al romanilor. Ordon și hotărâesc soarta lui prin răstignire pe Cruce, dimpreună cu alți doi, după obiceiul celor condamnați. Însărcinez pe primul meu căpitan, Comuto Corneliu, ca să-L țină legat în public, prin raionul Ierusalimului, apoi, bătându-L și îmbrăvându-L cu o mantie roșie, să-L încoroneze cu o coroană de spini pe cap. Să fie obligat a-și duce Crucea pe umeri spre a servi de exemplu pentru toți tâlharii și împreună cu El să fie răstigniți și alți doi tâlhari în locul numit al Căpățânii ? Golgota.

Acela care va fi răstignit, să fie lăsat pe Cruce pentru sfidarea publicului, iar deasupra Crucii să fie scris în evreiește, grecește și latinește: «Iisus Nazarineanul, regele iudeilor. Ordon ca toți subalternii mei să îndeplinească în grabă această datorie a lor și să execute întocmai cum am hotărât eu, infailibilul, după legile romanilor». Ierusalim, 23 martie, 5508, de la creație"

Astfel s-a săvârșit asasinarea Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Cine poate spune cu de-amănuntul, cu câtă sete au sfârșit trupul cel sfânt și curat al celui mai drept fiu al poporului iudeu după trup? Bătăile cu biciul noduros cu plumb la vârf, apoi coroana de spini pe care I-au îndesat-o pe cap cu loviri pătrunde adânc să rupă carnea, iar sângele să curgă peste ochi și peste față.

Tot trupul Domnului era o carne vie și o masă roșie de sânge. Călăii L-au acoperit cu o mantie, care s-a lipit de sângele ce curgea șiroaie. Așa bătut, istovit, vânăt la față, cu ochii în lacrimi, cu cununa de spini căută peste ochi,, cu părul încurcat de palmele și loviturile primite, hulit și insultat, a mai trebuit ca pe umărul rănit să-și pună Crucea pe care să și-o ducă singur în plină arșiță a soarelui, de la Pretoriu până sus pe Golgota, cale de un ceas.

Acolo sus pe Golgota a suferit piroane reci și ruginite și alte multe suferințe grele pentru noi și pentru mântuirea noastră. Dar, din durerile pe care Le-a suferit, cea mai grea era aceea că Domnul Hristos, ca Dumnezeu adevărat, vedea de pe Cruce, de acolo de sus, că pentru muți suferă în zadar, fiindcă mulți se vor ține, mai departe, tot de păcate; nu se vor trezi la o viață bună, nouă nu se vor face mai buni, mai blânzi, mai iertători, mai răbdători. Pe mulți îi vor apuca moartea nepregătiți, nespovediți și neîmpărtășiți, împietriți și înrăiți, cu păcate mari de moarte. Pentru aceștia în zadar s-a răstignit Hristos, căci iadul îi mănâncă pe toți.

Vai nouă, dacă nu ne trezim în clipele acestea, dacă nu punem început bun vieții noastre.

Mulțimea războaielor care au bântuit pământul au făcut ca lemnul Crucii să fie împărțit și răspândit în mai multe locuri. Așa se găsește o parte la Ierusalim, o parte prin Grecia, într-o capelă din Paris, capelă care are vârful cupolei ascuțit ca un spin și unde se află și coroana de spini pe care a purtat-o Domnul Hristos în acele zile grele. La Roma se păstrează unul din piroanele răstignirii și tot acolo se află scara din palatul lui Pilat pe care a căzut Mântuitorul și și-a zdrobit picioarele și mâinile, atunci când plin de sânge a fost îmbrâncit afară.

Tot la Roma se află o tăbliță de lemn de cedru pe care au fost scrise în trei limbi cuvintele: "Iisus Nazarineanul regele iudeilor". La Roma se mai află o zăbală făcută pentru calul împăratului Constantin, de mama sa Elena dintr-un piron găsit pe Golgota, ca fiul său să fie apărut în războaie. La Torino există giulgiul sfânt, pânza în care s-a imprimat întreaga Lui figură. De asemenea, la o biserică, lângă Paris, se află mantia plină de sânge și haina lui Iisus. Acest lucru înfricoșător îl descoperă chia rși știința înaintată a veacului al XX-lea în urma cercetărilor făcute.

După aproape 2000 de ani de la răstignirea Domnului s-au fotografiat și împrăștiat în lumea întreagă chipul Domnului de pe giulgiu, ca să afle toți și să cunoască pe Cel ce s-a jertfit pentru mântuirea noastră. Așa au fost descoperite cu câțiva ani în urmă în arhivele cezarilor, niște scrisori din vremea Mântuitorului. Iată atâtea și atâtea dovezi.

Să ne cercetăm, deci, fiecare adâncul sufletului nostru și să vedem cât suntem noi de recunoscători față de Mântuitorul nostru, care a pătimat atât de mult pentru mântuirea noastră ca să ne scape din robia păcatelor, a diavolului și a iadului. Dacă până acum nu am cunoscut ce a făcut El pentru noi, să începem de astăzi înainte o viață mai plăcută Lui, să cunoaștem și să-I mulțumim pentru jertfa dragostei Lui, față de noi păcătoșii, căci pentru noi a murit.

Istoria parcă se repetă cu fiecare generație. Același Iisus și astăzi este prins, lovit și bătut. În fața noastră stă legat și scuipat. Să recunoaștem jertfa Lui, osteneala Lui, căci fără plată ne mântuiește, fără să-I dăm ceva, pentru că nu avem ce să-I dăm. Tot pământul și cerul sunt ale Lui. El un singur lucru ne cere ? sufletul ? care este nemuritor. Pentru acest suflet a făcut acea jertfă, a venit să ne învețe, să ne arate calea și pentru acest suflet și astăzi ne vorbește, căci cele ce vă spun nu sunt cuvintele mele, ci ale Lui. El este Mântuitorul, El este Izbăvitorul.

Să-L cunoaștem, să-L credem, să-L ascultăm și să facem ceea ce ne spune. Alt mântuitor nu va veni. Tot El va veni pe norii cerului să judece viii și morții și să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Să lăsăm răutatea, să lăsăm păcatele, să ne stăpânim gurile, să vorbim mai puțin cu lumea și să vorbi mai mult cu Dumnezeu în rugăciune ca să fim scutiți de rele și să nu ne pierdem sufletul.

Să lăsăm iscodirile, care fac mare rău sufletului. Cei care sunt iscoditori se aseamănă cu iscoadele care veneau la Mântuitorul să-L ispitească, să-L prindă cu ceva, ca să aibă de ce să-L judece. Cu aceia se vor chinui toți iscoditorii și iscoadele care seamănă zăbanie și discordie.

Rugăciune

O, Răstignitul Iisuse, o, dragoste fără margini, care pentru mântuirea noastră ai suferit atât de mult! Coboară-Te de pe Cruce și, cu ranele Tale, tămăduiește rănilile pe care ni le-au lăsat păcatele noastre și împărățește Tu cu Crucea Ta cea sfântă în sufletele noastre, ca să fim ai Tăi sfințiți, curați și luminați. Iar tu, Piate, să dai jos tăblița pe care ai scris: "Iisus Nazarineanul, regele iudeilor" și să scrii așa: "Iisus Hristos, Împăratul creștinilor". Amin.

23@ Predică la Duminica după înaltarea Sfintei Cruci (despe lepădarea de sine)

Zis-a Domnul: Oricine voieste sa vina dupa Mine sa se lepede de sine sa-si ia crucea si sa-Mi urmeze Mie! (Marcu VIII, 34)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos este Invatatorul universal, la scoala Lui sunt chemate deopotriiva toate neamurile pamantului, toate clasele sociale si toate generatiile ca sa primeasca in suflet invatatura Lui si, mai ales, sa-L urmeze. Toti sunt chemati, dar nici unul nu este constrans in nici o forma ca sa primeasca invatatura impotriva vointei sale sau sa faca din ordinul cuiva vreo fapta crestineasca. Aceasta, pentru ca in crestinism accentul principal se pune pe libertatea de vointa si pe libertatea de constiinta.

De aceea, Iisus zice: "Cel ce voieste sa vina dupa Mine"; este foarte clar, foarte precis; numai acela care voieste, deci numai omul care vrea sa urmeze de buna voie lui Iisus si sa-si mantuiasca sufletul. Centrul Evangheliei de astazi este omul chemat sa se mantuiasca prin Crucea Domnului care are doua fete: una vazuta ? Crucea propriu-zisa ? si alta nevazuta ? Crucea suferintelor. Mai intai de toate e bine sa stim ca nimeni nu va putea lua spre mantuire aceasta Cruce pana nu va indeplini cea dintai conditie pe care o pune Domnul Hristos omului: conditia lepadarii de sine.

Cea mai mare parte a lumii nu cunoaste insemnatatea pentru mantuire pe care o are lepadarea de sine. In cursul veacurilor, multi s-au intrebat si s-au framantat ca sa gaseasca drumul spre lepadarea de sine. Unii au fost de o parere, altii de alta. Unii au intrebuinat o metoda, altii alta, pornindu-se chiar cu dusmanie impotriva trupului, a progresului si a descoperirilor, experientelor omenesti, dar adevarul n-a fost acesta, caci Dumnezeu nu este impotriva fericirii omului in lumea aceasta. El vrea sa ne faca fericiti si vremelnic si vesnic.

Dar, atunci, ce trebuie sa intelegem noi prin cuvantul lepadare de sine? Crestinul adevarat trebuie sa inteleaga in primul rand ca lepadarea de sine inseamna dezbracarea omului de haina cea veche si murdara a pacatului. Trebuie sa inteleaga ca nu va putea urma lui Hristos pana nu va evada din clestele tuturor patimilor, pana nu va darama pe omul cel vechi plin de rautate, de egoism, de ambitii desarte, desfigurat de multimea faradelegilor savarsite. Fara aceasta lepadare de sine, fara aceasta renastere nu poate fi un om nou al lui Hristos.

Oricare ar fi starea lui sociala, oricare ar fi talentele lui, cultura lui lumeasca, el se aseamana cu o floare frumoasa de trandafir, dar peste care sunt o multime de omizi murdare care o pasc cu lacomie. Un astfel de om se mai poate asemana cu un pom la a carui radacina rod milioane de viermi. Lepadarea de sine inseamna scuturarea omizilor, starpirea filoxerei din sufletul nostru, omorarea viermilor si eliberarea noastra din catusile intunericului si ale mortii. Lepadarea de sine este trairea in frumoasele virtuti crestinesti, este vietuirea minunata in poruncile Domnului si trairea cu Hristos.

Au fost multi care au chemat lumea la fericire vremelnica si vesnica, faurind astfel multe religii. Dar numai Domnul Hristos ne-a spus adevarul si ne-a aratat calea cea mai dreapta care ne duce la fericirea cea adevarata. El ne spune si astazi: "Daca vreti sa ajungeti la adevarata pace si liniste, sa dobanditi fericirea neinselatoare, atunci lepadati-va de voi insiva, luati crucea si urmati Mie!"

Ca sa putem urma lui Hristos trebuie neaparat sa implinim aceste doua conditii: prima ? lepadarea de noi insine; a doua ? sa ne luam Crucea noastra. Domnul ne spune de Crucea noastra, fiindca fiecare om are Crucea lui. Cuvintele Sf. Evanghelii de astazi sunt atat de legate intre ele ca nu putem sari peste nici unul, pentru ca fiecare cuvânt isi are valoarea lui. De aceea, zice Domnul mai departe: "Ca cine va voi sa-si mantuiasca sufletul il va pierde, iar cine va pierde sufletul sau pentru Mine si Evanghelie, acela il va mantui".

Cum trebuie intelese aceste cuvinte? Cum adica, Domnul nu vrea sa ne mantuim sufletul. Doar pentru aceasta a venit! Domnul Hristos care cunoaste fiinta sufletului nostru a vrut sa ne spuna prin aceste cuvinte si sa ne faca sa intelegem ca sa

dezradacinam din suflet orice iubire de sine, iubire de slaba desarta, iubire de orice patima si fatarnicie, care ne poate duce la pierderea sufletului pe veci. Cu aceste cuvinte vrea sa ne mai spuna sa nu cautam noi sa ne salvam sufletul care este legat de trupul pacatelor in lumea aceasta, ci mai bine sa fim gata oricand de a jertfi totul pentru imparatia cerului, pentru Evanghelie si pentru adevar.

Cine nu iubeste pe Dumnezeu din tot sufletul sau si mai presus de orice, acela nu a ajuns la lepadarea de sine, ci este iubitor de sine si, astfel, sufletul lui este in pericol in tot momentul ca sa se piarda. Ce ar fi insemnat daca sfintii mucenici n-ar fi avut lepadarea de sine? Desigur ca s-ar fi lepadat de Dumnezeu in acele grele suferinte pe care le-au indurat. Este cu neputinta a ne mantui sufletul daca nu avem lepadare de sine. Contra lepadarii de sine si a mantuirii sufletului cea mai blestemata patima este iubirea de sine. Cu aceasta patima avem de luptat in tot momentul vietii noastre si, de aici, pleaca tot raul in lume.

Iubirea de sine cheama langa ea toate poftele lumesti, pofta de averi si de bani, poftele betiei si desfranarii, pofta mandriei si laudaroseniei, pofta inselatoriei, pofta inselatoriei si a nedreptatilor si toate poftele pacatoase care stapanesc inima si sufletul omului ducandu-l pana la crima. Din cauza iubirii de sine, a iubirii acestui trup pacatos, se pierde sufletul cel nemuritor a carui valoare nu se poate compara cu nimic de pe pamant. De aceea, zice Domnul Hristos mai departe in Evanghelia de astazi: "Ce foloseste omul sa castige lumea intreaga daca-si pierde sufletul? Sau ce-ar putea sa dea omul in schimb pentru sufletul sau?"

Salvarea sufletului o vom putea obtine numai daca vom intelege sa lepadam toate viciile si pacatele, sa ne lepadam de eul nostru, de orgoliul nostru, de omul acesta vechi intinat de pacate. Sa nimicim toate patimile din noi, sa mortificam toate madularele din noi care ne duc spre pacat si sa luam Crucea suferintei. Fiecare din noi avem o suferinta in lumea aceasta: unul boala, altul necazuri, altul nu se impaca bine cu copiii sau unii sotii nu se impaca intre ei, ori un dusman sau servicii greu si asa diferite suferinte in lumea aceasta, care sunt crucile noastre.

Oricat am cauta sa scapam de ele, nu vom reusi, caci in lumea aceasta oriunde te-ai uita vezi numai suferinta. Bogati si saraci, imparati si cersetori, copii si batrani, toti au avut parte pe lumea aceasta de suferinta, toti au gustat din potirul suferintei.

Un rege care a suferit multe necazuri in viata a jurat langa leaganul copilului sa ca va face tot ce-i sta in putinta ca sa-l fereasca de suferinta si sa-i asigure o fericire desavarsita. Pentru aceasta a chemat pe toti inteleptii sa precizeze in ce consta fericirea adevarata. Unii au zis: in placeri, altii: in virtuti, iar altii au raspuns scurt: nu este fericire intreaga pe pamant.

Regele zise atunci: "copile, fericirea nu este cu putinta in aceste conditii; iti voi face un castel si-ti voi aduce acolo toate frumusetile pamantului ca sa fii ferit de tristeti si necazuri. Astfel numai tu vei fi fericit." Dupa ce zidi palatul incantator, regele il aseza pe printul mostenitor si-i aduse acolo toate jucariile din tara sa. Iata ca intr-o zi copilul rupse una din jucarii drept in doua. Incerca repede s-o faca, dar in zadar si incepu astfel tristetea si mania. Degeaba ii adusera alte jucarii, pentru ca el plangea dupa jucaria stricata, fiindca inima lui fusese legata de ea.

? Bietul copil, zise regele, abia facu cativa pasi in viata si, iata, a si inceput sa sufere. De aici incolo dadu porunca regele sa dubleze paza in jurul lui. Dar sufletul copilului era nelinistit ca nu stie ce se afla dincolo de acele ziduri unde era el inchis.

Intr-o noapte, dupa ce se facu mai mare, iese pe furis din castel si pleca in lume sa cunoasca ce poate sa fie. La prima casa intalneste niste batrani saraci, neputinciosi. Pana atunci printul nu stiuse ce este batranetea si nici saracia. Trist si tacut, pleca mai departe, unde gasi un fel de spital in care suferea o multime de oameni cu fel de fel de boli urate. El inchise ochii sa nu le mai vada si merse mai departe si intalni un cosciug cu o multime de lume in jurul lui imbracata in negru. Oameni tristi si plansi si coroane de flori.

Dar aceasta ce-o mai fi? Se intreba el. Merge dupa ei si ajunge la cimitir. Cand vede ca omul este aruncat cu cosciug cu tot in groapa si mai pun deasupra si pamant, ramane incremenit, ca nici nu auzise despre moarte pana atunci. Nelinistea ii coplesii inima si-i intrista sufletul.

Ca acest fiu de rege suntem si noi toti pamantenii muritori, pentru ca nu este om care sa nu cunoasca suferinta. Cand se naste omul, se naste in dureri, toata viata se lupta in durere. Pretutindeni stapaneste rugina suferintei. In calea tuturor oamenilor apare mizeria, durerea, tristetea si moartea. Suferintele este pretutindeni si ea este recunoscuta de religie. Toate religiile o au, intr-o masura mai mare sau mai mica si toate predica mantuirea prin suferinta.

Blestemul durerii il intalnim de la inceput din cartea Facerii, cand Adam lucreaza pamantul in neazuri si sudoarea fruntii sale. Pe Eva o intalnim incovoata de greutatea durerilor: " In dureri vei naste fii ? a zis Dumnezeu ? atrasa vei fi catre barbatul tau, iar el te va stapani". Cine n-a auzit de viata si de durerea tanarului Iosif cel vandut de fratii sai? Cine n-a citit despre suferintele lui Iov, ale profetilor si apostolilor?

Dar cine nu-si aduce aminte din Evanghelii de viata Mantuitorului nostru Iisus Hristos si de toate suferintele Lui? Se naste sarac intr-un grajd. Toata viata Lui a fost numai suferinta, in schimb El a mangaiat pe toti cu cuvintele tamaduirii si mantuirii. De asemeni, El a plans pe prietenul Lazar, a plans cetatea Ierusalimului, a plans in gradina Ghetsimani. Traditia spune ca ochii Lui totdeauna plangeau. Mergea pe drumuri si plangea pentru necredinta si ratacirea poporului Sau, plangea pentru noi pacatosii si pentru mantuirea noastra.

Daca citim istoriile, tragediile si memoriile imparatilor si regilor de pretutindeni, ne vom cutremura, caci si acesti oameni au suferit in rand cu toti muritorii si unii mai mult decat ei. "In anii durerii ? spune o mare regina ? am invatat sa ma rog si am invatat sa recunosc pe Dumnezeu Tatal nostru". Atat de mare este suferinta si atat de nefericiti sunt oamenii, incat toate cartile din lume ar trebui sa fie carti de consolare, de mangaiere si intarire sufleteasca.

Un mare savant al lumii a spus ca in 75 de ani nu s-a simtit bine pe pamant nici patru saptamani. Asa este. Viata noastra trece mai mult cu nori negri decat cu cer senin. Daca trecem in lumea plantelor si le privim cum cresc, cum se ofilesc si mor, intalnim si aici durere, fara ca ele sa poata sa ne spuna care este chinul sau durerea ce le omoara. Toate lucrurile isi au lacrimile lor; pretutindeni exista suferinta, pretutindeni dureri si lacrimi, pretutindeni acelasi cantec si aceeasi tanguire. Toate plang, toate sufera si suspina, asteptandi mantuirea si eliberarea din mizerie si moarte.

Prin toate se aadevereste cuvantul Sf. Ap. Pavel care zice: "Prin multe suferinte ni se cade noua sa intram in Imparatia lui Dumnezeu". Toata cultura, toata civilizatia si progresul nu sunt altceva decat o lupta cu suferinta, o stradanie pentru inlocuirea suferintei. Dar suferinta este izvorul perfectiunii si al sfinteniei. Faptele mari se nasc in suferinta, asa cum florile cele mai frumoase se nasc din spini.

Suferinta este izvorul sublimului, este leaganul vietii si hrana sufletului. Numai prin suferinta castigam viata viitoare. Dupa cum pamantul nu da roade decat fiind muncit, tot astfel sufletul nostru are nevoie de durere spre a fi imboldit la lucru. Suferinta e barbatul, iar fericirea e femeia. Din unirea lor se nasc gandurile cele inalte catre patria cereasca, se nasc copiii virtutilor. Copiii nu se simt bine daca raman cu unul din parinti. Ei se simt bine atunci cand sunt langa amandoi parintii. De aceea, suferinta cu fericirea trebuie la un loc. Acestea ne duc la curatia si sfintenia sufletului. Ne vine apoi indemnul si energia de a lucra cele drepte si sfinte si de a ne bucura pentru intoarcerea fiilor rataciti la Tatal.

Suferinta este o scoala care ne arata ratacirile drumului mers si ne descopera cai noi. Suferinta este o otrava care intareste organismul. Cui pe cui se scoate. Suferinta este ca un dascal energic, in timp ce placerea moleseste. Biserica a slabit intotdeauna in timp de liniste si pace. Ea a facut roade si s-a intarit in prigoane si in suferinta. Bucuria, daca este mai lunga, ne istoveste si ne oboseste.

Sf. Ap. Pavel zice ca Dumnezeu mostra si cearta pe fiii pe care-i iubeste. "Dumnezeu se poarta cu voi ? zice El mai departe ? ca tatal cu fiii sai, caci oare care fiu este pe care nu-l cearta tatal sau? Daca ramaneti fara de certare, atunci sunteti fii din desfranare, nu fii adevarati ai Tatalui ceresc". Suferinta este o lege universală; ea ne curateste sufletul ca un fel de praf de curatat si ne deschide usile imparatiei lui Dumnezeu. Durerea sau suferinta e Crucea noastra.

Crucea este puterea lui Dumnezeu, caci Crucea e nebunie pentru cei pieritori, iar pentru noi cei ce ne mantuim este puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu rasplateste cu bucurie si binecuvantare pe toti fiii care se apropie de El cu inima infranta si smerita. Acesta este intelesul suferintei mantuitoare. Suferinta este mama virtutilor, caci durerile ne invata sa fim credinciosi, sa fim mai buni, sa ne iubim unii pe altii, sa fim impaciuitori, ingaduatori si iertatori. Numai ochiul care plange va vedea mai bine pe Dumnezeu.

In felul acesta suferinta nu are numai o infatisare de monstru cu trasaturi satanice, ci o alta fata mantuitoare divina. Acest inteles al suferintei nu-l cunosc decat crestinii adevarati. Crestinii care cauta sa-si mantuiasca sufletul. Nu intalnim acest lucru decat in crestinism. Nici o filosofie, nici o religie nu i-a descoperit acest sens pana la Domnul Iisus Hristos.

Toate religiile aduc remedii contra suferintei, dar nici una nu se aseamana cu invatatura Domnului Hristos, invatatura care e venita de sus de la Tatal, nu de jos de pe pamant. Spre exemplu: budismul, invata ca pentru nimicirea suferintei omul trebuie sa-si ucida dorinta de viata si sa se cufunde in Nirvana, in nefiinta. Acestea sunt de-a dreptul crime impotriva vietii. Ce greseala mare. Cum sa stingi si sa omori dorul de viata cand el e atat de util si universal pentru om?!

Crestinismul dupa Biblie a invatat ca suferinta e urmare a pacatului si mijlocul purificarii. Suferinta este mantuitoare cand sta pe temelia increderii in Dumnezeu. Iata, deci, ca suferinta este un rau care poate servi binelui. In inima crestinului sta Crucea Mantuitorului si cultul ei. Crucea este steagul de lupta si semnul de biruinta al crestinului. Cea mai mare cruce de suferinta a purtat-o Mantuitorul. El ne-a invatat si pe noi sa fim rabdatori in dureri si fericiti in suferinta. El ne-a invatat un lucru mare: ce atitudine sa ia omul in fata durerii. Cand vine durerea, ce trebuie sa faci tu, crestine?

Sunt oameni care in fata durerii si a necazurilor se revolta, plang, injura deznadajduiti si se intreaba maniosi pentru ce atata suferinta? Ba unii chiar se iau la cearta, Il injura pe Dumnezeu si zic: "De ce Dumnezeu, daca e bun, ma lasa sa sufara atat?" Unii au ganduri negre de moarte, altii ajung chiar la sinucidere.

Crucea suferintei lui Iisus ne invata sa induram durerea, adica sa o suferim ca sa se consume, caci ea tot vine. Profetul Isaia numeste pe Iisus ca un om al suferintei care stie sa rabde durerea pentru ca El o primeste si o sufera ca pe o binecuvantare. Insa Dumnezeu nu ingaduie suferinta pentru puterile noastre. El stie cat putem noi sa suferim. De cate ori nu zice omul: "Ah, nu mai pot, nu mai pot!" Si poate mereu.

Asa era un crestin, care de ani de zile se ruga lui Dumnezeu ca sa-i schimbe Crucea suferintei, caci zicea el: "Doamne, nu mai pot, vreau si eu o cruce mai mica". Iata ca intr-o noapte viseaza el o gramada de cruci si pe Domnul Hristos langa ele care ii zise: "Iata fiule, ti-am auzit rugaciunile tale si iti dau voie sa iti alegi crucea pe care o vrei tu". Se uita el, puse mana si incearca cateva cruci din gramada. Dar toate erau mari si grele. Cand privi mai bine, vazu una mai mica intr-o margine si se repezi la ea, oridica si zise Domnului: "Aceasta, Doamne, o vreau!"

? Bine, fiule, dar te-ai uitat sa vezi ce scrie pe dosul ei? Cand se uita omul pe spatele crucii era scris numele lui; era chiar crucea lui pe care o purtase pana atunci si de care voia sa scape. Privind Domnul spre el cu blandete ii zise: "Vezi, fiule, ca Eu nu ingadui suferinta mai presus de puterile tale; aceasta ti-am dat-o si te-ai suparat ca e prea grea. Du-o cu barbatie, fiule, pana la sfarsit ca asa vei primi cununa vietii vesnice. Atunci el isi pleca capul in jos de rusine si se trezi din visul cel minunat si plin de adevar."

Sa fim incredintati, deci, ca Dumnezeu nu ne da mai mult decat putem noi sa ducem. Ni se pare noua ca suferintele noastre sunt prea grele. Dintre toti fii oamenilor nimeni n-a suferit mai mult decat Iisus. Pilda de suferinta mai avem pe prooroci, pe apostoli, pe mucenici si toti sfintii. Din pildele lor putem si noi sa invatam ce pozitie trebuie sa luam in fata suferintelor. Dumnezeu conduce lumea aceasta dupa legile lui eterne. Aici noi nu le putem patrunde, dar vedem cu totii mana lui mangaietoare in suferintele noastre. Dumnezeu transforma suferinta in izvor de sfintenie si bucurie.

De multe ori, dupa suferinta ne vin mari bucurii daca, mai ales, am stiut sa suferim cu rabdare. Cine razbuna, cine rasplateste sangele si suferintele

nevinovatilor? Numai prin puterea Sa dumnezeiasca, Iisus Hristos cel omorat de oameni are biserici si apostoli in toata lumea. Proorocii, apostolii si toti sfintii martirizati isi au cultul lor si numele lor scris pe vecie in Cartea Vietii in ceruri si in calendarul crestinatatii pe pamant. Dar vrajmasii lor unde sunt? Cine mai pomeneste cu bucurie despre ei?

Iata, deci, ca Dumnezeu lucreaza in lume. Mana Lui mangaietoare o putem simti la tot pasul cum transforma si cele mai mari dureri in bucurii crestinesti si ceresti. Dar, bineinteles, aceasta numai acolo unde se afla credinta adevarata, unde sunt oameni care vor fi binecuvantati de pe urma suferintei. Cine sufera nu este singur. Cu el sufera cetele sfintilor si ale martirilor. Un crestin adevarat nu fuge de suferinta, nu o blestema, ci lupta cu ea, rabda si o primeste ca pe un dar de la Dumnezeu.

Aceasta este cea mai mare lectie pe care o invatam inaintea Crucii lui Hristos. Caci El a binecuvantat Crucea si El a primit-o cu bucurie. Crucea hraneste curajul, stapaneste firea si intareste nadejdea de izbanda. Morala crestina ne invata ca viata aceasta, fiind scurta, si durerile ei sun prea mici in raport cu viata care ne asteapta. Sa suportam, deci, suferinta cu barbatie crestineasca, caci prin suferinta se curata sufletul de rugina pacatelor si asa vom intra in Imparatia lui Dumnezeu cum au intrat toti sfintii Lui.

Crucea aceasta a suferintei este cea mai grea de dus. Pe aceasta cruce se poticnesc multi, nu ajung s-o duca pana la capat, pentru ca n-au pus la temelie mai intai ceea ce ne-a recomandat Domnul Hristos, astazi: lepadarea de sine. De aceea, Domnul Hristos ne-a spus mai intai de lepadarea de sine, apoi sa ne luam Crucea si, dupa aceea, sa-L urmam si sa-L avem inaintea ochilor nostri intotdeauna si sa invatam de la El cum sa facem si cum sa rabdam in toate zilele vietii noastre. Cruciulita cea vizibila, fie ca o purtam la gat sau ca o avem in casa mai mare sau mai mica, de aur sau de argint, e usor de purtat si ne mandrim cu ea si ne este ocrotitoare si folositoare daca stim s-o respectam cum trebuie, adica sa n-o ducem prin locuri nepermise, sa nu o afumam cu tutun, ca vai acelora si in lumea aceasta si dincolo.

Dar crestinii care se vor folosi cel mai mult si care vor avea cu adevarat folosul cel mai mare vor fi aceia care vor purta aceasta cruce cu doua fete pe care a purtat-o si Iisus, adica crucea vazuta cu chipul lui Iisus rastignit pe ea, iar pe cealalta parte chipul suferintelor pe care sa le intampinam in toate zilele. Ca sa ne intareasca si mai mult in credinta si ca sa ne faca sa intelege si mai bine, spune ca trebuie sa-L marturisim fara rusine inaintea lumii necredincioase. Iata de ce zice mai departe Sf. Evanghelie: "Ca oricine se va rusina de Mine si de cuvintele Mele in neamul acesta desfranat si pacatos, si Fiul Omului se va rusina de el cand va veni in marierea Tatalui Sai cu sfintii ingeri".

Domnul Hristos a numit neamul acesta omenesc de pe pamant, desfranat si pacatos, caci precum femeia care-si lasa barbatul si se duce cu altul este o desfranata si pacatoasa, tot asa este desfranat si pacatos omul care paraseste pe Dumnezeu prin fapte rele si se leapada de El, impreunandu-se cu satana si cu faptele lui.

Ce chinuri grozave au luat sfintii mucenici numai sa nu se lepede de credinta in Hristos, caci ei stiau sigur ca lepadandu-se, vor fi si ei lepadati la ziua judecatii. Lepadandu-se inaintea tiranilor, el stiau ca vor fi stersi din Cartea Vietii, vor pierde Botezul si toate tainele mantuitoare prin aceasta lepadare. Aceasta ispita i-a urmarit pe crestini in toate veacurile ca sa-i faca sa se lepede de Dumnezeu in vreun chip oarecare.

Sa fie atent crestinul nostru! Chiar daca nu marturiseste, caci poate n-are cum sa-L marturiseasca pe Hristos oriunde si oricum si, poate, nu merita chiar toate persoanele sa primeasca invatatura, dar cel putin sa fie atent sa nu se lepede si sa nu se clatine in credinta lui. Amar va fi la ziua judecatii pentru acei crestini care se vor lepada si carora Dreptul Judecator le va spune: "Duceti-va de la Mine, blestematilor, ca nu va cunosc; voi nu M-ati marturisit, voi v-ati lepadat."

Noi crestinii suntem datori, daca vrem sa ne mantuim sufletul, sa marturisim cu gura ceea ce credem, chiar cu pretul vietii noastre ca sa stie oricine de ce suntem crestini, de ce suntem botezati, cunupati si increstinati. Sa nu ne fie rusine de numele de crestin, caci mare este numele acesta inaintea lui Dumnezeu si al ingerilor. Mult mai de pret suntem noi inaintea lui Dumnezeu decat orice de pe fata

pamantului, pentru sufletul acesta nemuritor pe care-l purtam, caci sufletul este scanteie nemuritoare din el si vrea ca sa-l ducem acolo in Imparatia cerului langa el, la Dumnezeu care ni l-a dat.

Sa stam bine si sa stam cu frica; sa luam aminte in toate zilele vietii noastre la toate ispitele, la toate cursele care ne vin si sa fim gata a raspunde cu rabdare, cu credinta, cu dragoste si cu semnul sfintei cruci, caci noi crestinii ortodocsi numai prin facerea semnului sfintei cruci marturisim pe Dumnezeu. De aceea, este lasat de sfintii parinti ca noi crestinii ortodocsi sa facem semnul sfintei cruci pe fruntile noastre si pe piept, pentru ca sa marturisim pe Dumnezeu, sa marturisim ca suntem ucenici ai Lui, sa marturisim suferinta, moartea si invierea Lui.

De sfanta Cruce se cutremura puterile iadului, voievodul intunericului fuge, nu sufera semnul acesta asa cum nu il sufera sectantii care au fost inselati de el. Sa pastram bine credinta noastra ortodoxa, sa punem la suflet toate invataturile ei si nu numai sa le gustam, ci sa mancam zdravan aceasta hrana duhovniceasca, cuvantul lui Dumnezeu, care este viu si lucrator si care va lucra in sufletul nostru, in viata noastra, in casele noastre, in copiii nostri si asa ne vom mantui.

Rugaciune

O, prea Milostive si mult Indurate! Cela ce ne-ai aratat calea cea adevarata, vino in ajutorul nostru si, cu Harul Tau, ajuta-ne sa ne lepadam de toate ticalosiile vietii acesteia, sa ne lepadam usor de omul cel vechi al pacatului. Sa ne luam Crucea cea mantuitoare, sa ne luam suferintele oricare ne vor veni asupra noastra ca sa Te putem urma blanzi si linistiti, sa putem merge totdeauna dupa Tine, ca sa ne mantuim si noi din intunericul lumii acesteia si sa fim fii Tai, in vecii vecilor. Amin.

24@ Predică la Duminica a XVII-a după Rusalii (a canaanencii)

Femeia canaaneancă

?O, femeie, mare este credința ta, fie ție după cum voiești! (Matei XV, 28)

Frați creștini,

Rugăciunea și credința femeii canaanence din Sfânta Evanghelie de astăzi a fost atât de mișcătoare, de stăruitoare și plină de smerenie că vedem pe însuși Mântuitorul Hristos mirându-se și zicând: "O, femeie, mare este credința ta!? Pentru rugăciunea ei fierbinte și pentru străduința ei, Dumnezeu face zadarnică puterea iadului și vindecă pe fiica ei, alungând pe demonul care chinuia biata copilă.

Această Sfântă Evanghelie ne-o pun înaintea sfinții părinți, ca să învățăm de la această femeie păgână stăruința în rugăciune și mai ales smerenia și credința înaintea lui Dumnezeu și, mai cu seamă, ca să ne întărească în nădejdea izbăvirii. Dacă Domnul Hristos a primit și a ajutat pe această femeie păgână, cu atât mai mult vom fi ajutați noi, cei care avem pecetea Botezului în numele Sfintei Treimi. Să vedem acum cine era femeia canaaneancă și ce păcate făcuse de intrase diavolul în copila ei.

Fenicienii, de mai multe sute de ani, deveniseră un popor vestit prin comerțul lor și îngrămădiseră cele mai mari bogății în orașele acestea, Tir și Sidon, unde vedem că locuia această femeie canaaneancă. Locuitorii din aceste orașe duceau o viață de lux și desfrânări. Luxul, ca întotdeauna, a adus după el desfrânarea cea mai grozavă.

Cultul oficial al fenicienilor era păcatul cel mai rușinos, desfrânarea. Faptele cele mai desfrânate și mai criminale erau faptele preferate ale zeiței Astarte. Regii și prinții erau primii, iar poporul după ei, întrecându-se cu toții a îndeplini astfel de fapte care nu erau altceva decât cele mai necurate urgii.

Templele acestor zei, de unde pleca religia aceasta și aceste scârboase păcate, făcură din lumea civilizată haznaua tuturor viciilor. Așa se strică popoarele pe calea progresului material fără frâul moral, fără Dumnezeu; numai adevărata religie descoperită de Dumnezeu va putea să țină lumea în frâul moral.

Prin înrudirea fiilor lui Israel cu regele din Tir, divinitățile și moravurile fenicienilor pătrunseră în Țara Sfântă și îndată se înălțară, în orașe și pe dealuri, temple și arbori sacri, focare de idolatrie și desfrânare. Și așa, încetul cu încetul, scârboasele destrăbălări ale cultului siro-fenician au pătruns și la Ierusalim, putând Templul lui Dumnezeu cel prea sfânt. Așa era țara unde vedem azi că a intrat Iisus cu ucenicii săi.

Iisus era foarte binecunoscut acolo, după cum ne spun sfinții evangheliști, deoarece abia apucase să treacă peste hotar, iar vestea sosirii Făcătorului de minuni se răspândi în tot ținutul acela. Iată că o femeie plecă să-L întâmpine. O durere mare îi strângea inima. Trăsăturile adânci de pe fața ei, figura ei slăbită de o suferință îndelungată, ochii ei roșii și umflați de lacrimile vărsate dau să înțeleagă că are o mare nenorocire. Ea se grăbește, se apropie și de departe strigă: "Miluiește-mă, Doamne. Fiul lui David, fiica mea este rău chinuită de diavol!?"

Sărmana mamă, toate suferințele fiicei sale le simte inima ei, iar iubirea ei de mamă îi reînnoiește amărăciunea și necazul. Căci vedea suferind pe aceea pe care o iubea, iată de ce striga mereu: "Fie-ți milă de mine, Doamne!? Femeia recunoaște că nu are nici un drept să fie ascultată. Numai bunătatea și milostivirea lui Iisus pot s-o ajute. Durerea și nenorocirea ei peste măsură de mari, acestea sunt singurele motive să fie ascultată.

"Doamne, Fiul lui David!? ? zise ea. Deci se știa în ținutul fenicienilor că iudeii așteptau un profet mai mare decât toți profeții, un liberator, un Mesia, care va fi din neamul lui David. Femeia canaaneancă recunoștea în Iisus din Nazareth ca fiind acest profet trimis de Dumnezeu. "Doamne, fiica mea, singura mea copilă,

singura mea mângâiere, pentru care mai trăiesc, este rău chinuită de vrăjmașul cel fără de milă, de autorul tuturor relelor ? satana?.

Iisus, care știa că peste câteva luni tot prin uneltirile diavolului, va trebui să sufere și El cele mai grozave chinuri și chiar moartea pe Crucea de pe Golgota, privi în aceste momente durerea, lacrimile și deznădejdea sărmaneii femei. Nu se poate să nu fi deșteptat în inima lui Iisus durerea și lacrimile sfintei și iubitei Sale mame, pe care parcă o vedea stând lângă Crucea Lui, a unicului ei fiu care-și da sfârșitul pentru eliberarea neamului omenesc de tirania satanei.

Cu toate acestea, Iisus nu dă nici o atenție sărmaneii mame: femeia însă fără să se descurajeze, striga mereu: "Miluiește-mă, Doamne!?"

Iisus mergea înainte, vorbind cu ucenicii Săi. Nenorocita mamă striga mereu în urma Lui: "Miluiește-mă, Doamne!? Ucenicii rămân uimiți; niciodată Învățătorul lor n-a respins rugăciunea cea umilită a unui suflet zdrobit de durere. Totdeauna a fost de ajuns un cuvânt, o lacrimă ca să deschidă inima Lui și să curgă o ploaie de har binefăcător. "Doamne, slobozește-o pe ea, căci strigă în urma noastră!?" ziseră ucenicii, dar Iisus răspunde: "Nu sunt trimis fără numai către oile cele pierdute ale casei lui Israel!?"

Misiunea Cuvântului întrupat cuprindea două părți: prima parte, vestirea Evangheliei evreilor, iar a doua parte, vestirea Evangheliei păgânilor din lumea întreagă. Partea întâi trebuia s-o împlinească El însuși, iar a doua parte, prin apostolii Săi. În acest moment, Iisus intră în casă împreună cu ucenicii Săi; intră apoi și femeia, pătrunde până la Iisus, cade în genunchi, atinge pământul cu fruntea, varsă șiroaie de lacrimi și zice: "Doamne, ajută-mă!? La aceste cuvinte, Iisus răspunde: "Nu este bine a lua pâinea copiilor și a arunca-o câinilor!"

Sărmana femeie! Nu putea cunoaște gândul Mântuitorului. Ea vedea în aceste cuvinte disprețul cel mai mare pe care-l au iudeii pentru păgâni și care se arată prin această constatare: evreii sunt fiii lui Dumnezeu, iar păgâni sunt câini. Chiar și acum evreii se consideră doar pe ei fii și aleși ai lui Dumnezeu, ceilalți oameni sunt păgâni și-i numesc pe unii chiar câini și numai religia lor este cea bună și adevărată. Religia creștină este o rătăcire mare pentru ei, pentru că n-au cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos.

În Orient, câinii sunt simbolul desfrânării și, în Fenicia, câini erau numiți oamenii plăcerilor. Curtezanele, desfrânatele, cârduri, cârduri, se duceau la templu sau în pădurile sacre ale zeiței Astarte și ale lui Baal. Dar cuvântul acesta atât de greu al Mântuitorului, care ar fi revoltat pe orice păgân, sărmana mamă l-a primit cu smerenie și a găsit un răspuns plin de cea mai umilitoare credință, zicând cu inima zdrobită de durere: "Adevărat, Doamne, dar și câinii mănâncă din firimiturile ce cad de la masa stăpânilor lor; da, Doamne, iudeii sunt fiii Tăi și eu, sărmana păgână, nu sunt decât o străină, locul meu întru împărăția Ta este locul câinilor de sub masa stăpânilor lor, fă și cu mine tot așa, liberează pe fiica mea de duhul cel necurat, aceasta este numai o fărâmitură din belșugul minunilor Tale, Doamne!?"

O umilință și o credință mai mare ca acestea, nimeni n-a văzut până atunci. Iisus o privește din nou și, plin de admirație, îi zice: "O, femeie, mare este credința ta, fie ție după cum voiești!?"

Fericita mamă a crezut și nu mai stătu la îndoială se sculă veselă, mulțumii binefăcătorului său, i se închină și plecă la casa ei unde găsi pe fiica ei liniștită, veselă și pe deplin sănătoasă. Mare-i minunea Ta, Doamne!

Să aruncăm acum privirile noastre la mulțimea mamelor creștine din vremea noastră și să vedem de ce s-au îndrăcit și s-au îmbolnăvit mulți copii tineri și tinere, care suferă de cele mai grozave boli sufletești și trupesti, iar mamele lor plâng și cer ajutor la Biserica Domnului. Aproape în toate cărțile sfinte se vorbește despre închinarea la idoli, cum că mai toți sfinții au suferit pentru că nu s-au supus să se închine idolilor la care slujeau păgânii.

Am văzut la început că popoarele acestea păgâne aveau obiceiuri de care erau legate, luxul, crima, minciuna și toate păcatele. Idolii moderni ai vremurilor noastre sunt tot aceia, numai că și-au schimbat unele forme, dar au îmbrăcat altele mai diabolice, mai ascunse de ochii necunoscătorilor. Pentru aceasta sfinții părinți condamnă toate viciile și patimile acestea, fiindcă prin ele satana își face loc în sufletele oamenilor.

Sfântul Apostol Pavel spune însă că în vremurile de pe urmă oamenii nu vor mai condamna aceste urgii, ci, dimpotrivă, le vor găsi bune, vor prigoni chiar și pe cei ce vor să trăiască în dreapta credință. Să se știe clar că Biserica nu este împotriva cântecelor sau chiar jocurilor pe care le-au avut moșii și strămoșii noștri creștini, căci acelea erau plăcute, inspirate chiar din evlavie, și legau pe creștini mai strâns de Biserică, de patrie și de toate obiceiurile bune și morale.

Acele cântece erau scoase din suflet de creștini și cântate cu lacrimi și cu bucurii neprihănite; acestea erau doinele noastre românești și cântecele cele vechi ale strămoșilor noștri. Dar mai târziu au pătruns cântecele și jocurile străine atât de blestемate căci prin ele mulți creștini au fost prihăniți. Jocurile acestea scornite de necuratul îi fac pe tineri să bâțâie din cap, întorc ochii pe dos, se strâmbă în toate chipurile astfel încât nu e nici o deosebire între cei epileptici, îndrăciți și acești dansatori bolnavi. Plăcerile acestea blestемate îi fac pe tineri să fie sălbatici, li se îndrăcește trupul și diavolii pun stăpânire pe toate simțurile lor, îi fac neascultători de părinți.

Diavolul îi face să urască sfaturile bune, Biserica și sfințenia. Sunt o mulțime de mame îndurerate cu lacrimi pe obraz, care vin și ne spun necazurile lor. Fiica mea tare mă chinuiește cu neascultările ei, fiul meu nu mai vrea să știe de credință, nu mai vrea să audă de biserică copiii mei s-au rătăcit cu totul, nu vor să mai audă de Dumnezeu, iar când preotul vine cu botezul sau să-mi facă vreo slujbă în casă, ei pleacă și nu vor să se întâlnească cu preotul, parcă i-ar ține cineva și nu mai vor să știe de credință și de rugăciune.

"Îi ține cineva? ? cineva acesta e diavolul, acela care ținea și pe fiica canaaneencei legată și o chinuia. Acela îi ține și pe aceștia să nu se întâlnească cu biserica, cu preotul, cu credința, cu spovedania, cu sfințenia. Apoi, câți copii pleacă fără să le spună părinților și trăiesc în păcatul desfrânării cine știe unde! După o vreme îndelungată își dau seama că au greșit, dar pentru mulți e prea târziu.

Așa spunea o femeie creștină plângând că n-a ascultat părinții. A luat bărbatul pe care nu l-au vrut părinții, bărbatul cel plin de patimi; părinții îl cunoșteau, dar ea a fugit cu el și după un timp, când s-a întors acasă, tatăl ei a ingenunchat și i-a spus așa: "Pentru că nu ne-ai ascultat și ai făcut de capul tău, să dea Dumnezeu, tată, să fii bătută și chinuită, umblând pe drum plângând, și așa să-ți faci și ție copiii tăi cum ne-ai făcut tu nouă?."

Greu blestem! Plângea femeia cu lacrimi amare și spunea că întocmai așa i se întâmplă, că de 20 de ani e bătută și chinuită. "Și acum, băiatul meu ? spune ea ? a plecat și el de acasă fără știrea noastră cu o fată și este într-o mare tulburare și neînțelegere, iar soțul meu mă bate și adesea mă amenință cu moartea, iar eu nu-mi găsesc liniștea nicăieri, pace nu mai am".

Iată păcat strigător la cer, neascultarea de părinți. Iată roadele necredinței, iată minunile satanei, vai de părinții care au astfel de copii îndrăciți, vai de copiii crescuți fără Dumnezeu, fără Biserică și fără credință, căci pe aceștia satana îi conduce la toate relele și când vor muri îi va lua cu el în iad.

Acești copii, care au crescut cu ochii în televizor și pe la cinematografe, caută să imite pe sfântul lor din filme, să imite pe sfinții lor de la jocurile olimpice căci poate că seară de seară sunt unii care urmăresc aceste programe, atât de mult le-au intrat în sânge aceste ceremonii, atât la copii cât și la bătrâni, că odată am auzit un copil mic în brațele mamei lui prin oraș, zicându-i: "Hai, mamă, repede acasă, că pierdem serialul!"

De aceia știu copiii toate prostiile de mici și mulți părinți fără minte se bucură de așa zisa lor istețime, dar mai târziu vine timpul, cum a venit pentru mulți, să plătească cu lacrimi amare aceste grele păcate; iată de ce este vai de astfel de tineri care ajung la căsătorie împătimiți, înrăiți și îndrăciți. Ei n-au știut altceva până în ceasul nunții decât muzică, dans, băutură, țigări și tot felul de prostii. Bărbații nu știu nimic din ale gospodăriei, și nici chiar fetele. Nici o mâncare nu știu să facă și de aceea se iau la ceartă, la bătaie, la despărțire. Vai de ei, că se alege praful de casa și de agoniseala lor. Vai și de părinții lor, căci vor privi cu durere toată prăbușirea acestor copii nelegiuți.

Vedeți, aceasta e o îndrăcire mai periculoasă decât chinurile fiicei femeii canaanence din Evanghelia de astăzi, deoarece satana chinuiește pe mulți din jurul

lor. Părinții să aibă mare grijă de copiii lor, căci din cauza necredinței și a depărtării de sfințenie se îmbolnăvesc și trupește și sufletește.

Copiii necredincioși devin molatici la treabă și incapabili la serviciu, fiindcă seară de seară stau cu ochii în televizor până aproape de miezul nopții, iar a doua zi nu mai sunt buni de treabă, nu mai pot lucra cu capul limpede. Nu mai vorbesc câte boli grozave se încuibează în ei, căci devin anemici și neputincioși din cauza pierderii timpului, a odihnei, a somnului, căci are și trupul acesta nevoie de odihnă. Însuși Dumnezeu ? spune Sfânta Scriptură ? după ce a lucrat 6 zile, în a 7-a zi s-a odihnit. Desigur că Dumnezeu, care ține toate cu mâna și ne-a creat, nu pentru că a obosit s-a odihnit, ci ca să dea pildă să ne odihnim și noi în ziua a 7-a, în ziua duminicii, să ne odihnim trupul și să ne hrănim sufletul.

Acum să vedem pentru care păcate mai îngăduie Dumnezeu pe satana să intre în unii oameni și chiar în copiii lor. Am văzut până acum că pentru păcatele acestea moderne, ale idolatriei, ale plăcerilor vinovate, satana își face loc în inima oamenilor și a copiilor lor. Dar să știți că Dumnezeu îngăduie pe diavol să intre în unii și pentru păcatul nedreptății, al lăcomiei, al asupririlor, adică cei ce asupresc pe văduve și orfani, neputincioși și lipsiți, cei ce jefuiesc cinstea altora, avutul altora, soțiile altora.

Cei ce mănâncă munca altora, cei ce prin minciuni câștigă procese, cei ce sunt în drept să facă dreptate, dar pentru bani se vând, aceștia mănâncă cea mai murdară pâine și sunt urmăriți de blestemul dumnezeiesc și curând îi ajunge pedeapsa vremelnică și mai ales cea veșnică. În aceștia îngăduie Dumnezeu să intre diavolul, iar în unele cazuri păcatele acestea făcute de părinți cad pe copiii lor.

Oamenii care nu au frică de Dumnezeu sunt în stare să facă orice rău, nu se țin de cuvânt și fac la păcate mari și grele cu multă ușurință. Spre exemplu: o mamă văduvă a fost pusă la cale să-și vândă căsuța ei și să dea banii unuia din copii, care se obligă s-o ia la el și s-o îngrijească. După ce cheltui banii, copilul ei o dădu afară, trimițând-o printre străini fără nici un rost. Iată păcat strigător la cer, cum să nu se îndrăcească aceștia și copiii lor?!

Altul face acte pe casă unui nepot, iar acela după puțin timp s-a făcut stăpân pe toată casa și a început să-i asuprească pe bieții bătrâni; acum se judecă el, nepotul, cu ei, ca să-i dea afară pe drumuri și prin martori mincinoși reușește să câștige procesul. Iată nedreptate! Cum să nu îngăduie Dumnezeu pe satana ca să intre în acești nelegiuiți?!

Altul împrumută pe cineva cu 30 de mii de lei, iar după ce acela își face treburile nu mai recunoaște și nu mai vrea să dea banii înapoi. Sunt o mulțime de oameni lacomi și nedrepti care înșeală, mint, fură și trăiesc din astfel de nedreptăți și asupriri. Păcatele acestea grozave se vor răscula asupra lor și îi vor chinui nu numai în veșnicie, dar chiar și aici. Să nu li se pară că au înșelat pe cineva, ci s-au înșelat pe ei amarnic.

Aceste păcate se pot asemăna foarte bine cu viperele unui italian pe care le prinsese ca să ia bani pe ele; dar să vedeți ce s-a întâmplat până la urmă. Acest om iscusit în prinderea viperelor, după ce a prins vreo sută cincizeci ca să le ducă la farmacie, noaptea la culcare a pus vasul cu viperele în dormitorul lui. El învărtindu-se prin casă a ridicat capacul vasului apoi s-a dus să se culce; ele trăgându-se spre căldura din pat s-au lipit de trupul omului. Când se deșteaptă bietul om simți fiori reci, s-a înspăimântat și nu știa cum să scape, deoarece orice mișcare putea să-i aducă moartea. A chemat însă un copil cu un vas cu lapte cald lângă pat și astfel aburii de la lapte au atras viperele așa încât omul a putut să scape de primejdia mortală.

Așa se vor trezi și acești nelegiuiți, avari, lacomi și asupritori, când se vor vedea în ghearele necuratului și-i vor chinui îngrozitor ca mulți îndrăciți. Unii dintre ei au avut fericirea să se tămăduiască, dacă păcatele n-au fost prea grele; dar alții nu se tămăduiesc până la moarte, sunt chinuiți ca să plătească aici toată nedreptatea.

Unul din păcatele grele este și calomnia pentru care intră satana în unii. Cunoaștem din viețile sfinților cum era calomniat câte un sfânt cum că a făcut desfrânare cu cineva și nu era adevărat. Atunci Dumnezeu îngăduia să fie îndrăcită persoana aceea care spunea minciuni, și nu se tămăduia până nu spunea în gura mare că a mințit și că nu este adevărat cele ce a vorbit. Să ne ferim de acest grozav păcat

că vai de sufletul și trupul unora ca aceștia. Cei ce fac păcatele acestea negre și stau lipiți de ele și nu se spovedesc cu sinceritate se aseamănă exact cu cei din întâmplarea pe care vă voi istorisi-o.

În timpul revoluției franceze cei condamnați la moarte erau forțați să stea gură la gură, nas la nas, cu cadavre omenești intrate în putrefacție, aproape descompuse. Era cumplit și groaznic de greșos pentru fiecare osândit ca să stea legat, strâns lipit de acel cadavru putred. Această cumplită soartă o au toți cei plini de păcate de moarte, toți cei ce trăiesc necununați, căci trăiesc în păcate putrede. Sufletele lor înnegrite de răutăți stau în trupuri putrezite de mulțimea păcatelor grele nespovedite.

Să-și cerceteze fiecare adâncul sufletului și să vadă dacă nu cumva a făcut unul din păcatele acestea amintite până aici sau altele asemenea. Dacă a făcut astfel de păcate păgânești, dobitocești să plece capul la pământ ca femeia din Evanghelia de astăzi și cu smerenie să se închine înaintea lui Dumnezeu, să-i ceară iertare și să recunoască precum ea zicând: "Doamne, am făcut fapte câinești, am făcut fapte porcești, sunt o păgână despărțită de Dumnezeu, nu sunt vrednică de mila Ta Dumnezeiască Doamne, nu sunt vrednică să primesc vreun răspuns din partea Ta; Doamne, sunt vrednică de bătaie, de chinuri și de pedeapsă?".

Cel care a făcut astfel de păcate să ude pământul cu lacrimi și să se spovedească cu hotărârea de a nu le mai face orice s-ar întâmpla. Văzând Domnul smerenia, rugăciunea, și întoarcerea lui se va înduioșa și va răspunde cu milă și îndurări că e bun și milostiv.

Cea mai mare greșală o fac unii părinți care nu-i învață pe copii sfintele rugăciuni. Mulți copii destul de mari nu știu nici rugăciunea "Tatăl nostru?". Știu fel de fel de poezii, de povestiri destul de lungi, dar această rugăciune nu i-a învățat nimeni. De multe ori am întrebat câte un copil dacă știe "Tatăl nostru?" și mi-a răspuns că nu știe. De unde să știe bietul copil, dacă nici mama lui nu știe. Nu mai cunoaște lumea pe Tatăl nostru Cel Ceresc, nu mai cunoaște lumea pe Tatăl care ne hrănește, ne îndulcește, ne luminează și ne încălzește încât avem atâtea bunătăți și atâtea daruri. Atât întuneric se află în lume căci mulți nu mai văd aceste bunătăți care ne vin de la Dumnezeu, de la Tatăl Ceresc și nu vor să-I mulțumească pentru ele.

Mi-amintesc de o povestire foarte dureroasă a unui bătrân rămas văduv cu un copil. Acest copil ajunsese și el la vârsta de 40 de ani și încă nu cunoștea pe tatăl lui. Copilul era bolnav mintal, nu judeca, iar sărmanul tată l-a îngrijit cu multă dragoste; el îi dădea să mănânce, el îl spăla, îl îmbrăca, îl îngrijea, ca un adevărat tată. Dar în schimb acest copil nu i-a zis niciodată tată. "Mi se rupe inima ? spunea bietul om ? când mă gândesc că atâția ani au trecut și el nu știe cine sunt eu; nu mă cunoaște, nu mi-a zis și nu-mi zice niciodată tată?".

Așa este și cu lumea aceasta, lumea noastră de astăzi, copii, tineri, bătrâni nu cunosc dragostea Tatălui Ceresc. Tatăl Ceresc îngrijește cu dragostea lui de tată, căci toți suntem copiii Lui, toți consumăm aerul, apa și toate bunătățile Lui. Dar cei mai mulți nu vor să înțeleagă, să-I aducă mulțumiri, nu vor să-L recunoască de tată pe Dumnezeul cel Ceresc și Creatorul nostru. Iată minte bolnavă, bolnavă de tot! De ce oare se întâmplă acest lucru grozav?! Pentru că mulți au mintea bolnavă cu păcate îngrămădite, păcate de la părinți, păcate adăugate și de ei, fărădelegi de care am vorbit până acum.

Cum să mai aibă mintea curată și nervii la locul lor când le urlă în cap toate aparatele și televizorul ore și nopți întregi?! De unde să mai stea nervii la locul lor și mintea curată? De aceea au ajuns și ei să bâțâie mereu din cap și din picioare, ca epilepticii cei îndrăciți și nu se vor vindeca până când nu vor părăsi aceste focare de infecție, acești idoli periculoși.

Cei care aveți copii să observați la ei simptomele acestor boli; îi veți vedea scuturând din cap și din picioare, îi veți vedea că nu vor să vină la biserică, că nu le place să se roage, să citească cărți sfinte, că nu suferă candela și icoana în casă să știți că aceștia sunt îndrăciți, stăpâniți de duhurile necurate ca fiica femeii canaanence de care ne-a vorbit Sfânta Evanghelie.

Alergați deci cu credință la Dumnezeu, alergați părinților la Domnul Hristos cu evlavie, cu lacrimi și veniți la biserică Lui, căci aici îl găsiți și ziceți ca femeia canaaneancă: "Doamne, fiica mea s-a îndrăcit, Doamne, fiul meu a înnebunit, Doamne, copiii mei sunt stăpâniți de duhuri necurate, s-au îmbolnăvit la minte, a

intrat satana în ei, Doamne ajută-mă, tămăduiește-i, Doamne, întoarce-i la calea Ta cea luminoasă, liniștește-le simțurile sufletești și trupești, fă-i să cunoască și ei sfânta credință și dă-le pacea și mulțumirea sufletească, Doamne?.

Atunci veți auzi blândul glas al Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe care l-a auzit și femeia canaaneancă din Evanghelia de astăzi: "O, femeie, mare este credința ta, fie ție cum voiești?. Și se vor tămădui copiii ei iar casa se va lumina, întunericul se va risipi, pacea și liniștea vor dăinui acolo, idolii se vor sfărâma, necredința va înceta și Dumnezeu va lucra în inimile acestor suflete tămăduite, sfințite, și înnoite cu Harul Său cel ceresc.

Rugăciune

Dumnezeul milei și al îndurărilor, care voiești mântuirea sufletelor noastre, primește Doamne rugăciunile ucenicilor Tăi și scapă de toate bolile sufletești și trupești, alungă toate duhurile cele necurate de la toți aceia ce s-au adunat aici și de la toți cei care au primit Sfântul Botez.

Fă cu mila Ta cea mare să te cunoască pe Tine Tatăl nostru Cel Ceresc, toți cei ce s-au adunat acum aici și să Te slăvească pe Tine Cel Slăvit în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor.. Amin.

25@ Predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii (cu pescuirea minunată)

Pescuirea minunată

Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El (Luca, V, 11)

Frați creștini,

În cuvintele Evangheliei simțim dumnezeirea, ceea ce nu simțim în nici unul din cuvintele omenești. Parcă vedem pe Dumnezeu vorbind, ori de câte ori citim cu atenție o pagină de Evanghelie. Parcă suntem înălțați pe alt țărm, parcă plutim în văzduhul minunilor dumnezeiești.

Într-o dimineață de var Domnul Iisus Hristos se duse lângă lacul Ghenisaretului, căruia i se mai zicea și Marea Galileii. Acolo a văzut două corăbii din care pescarii coborâseră și tocmai își dregeau mrejele. Ei toată noaptea se trudiseră, dar nu pescuiseră nimic. Deodată Domnul Hristos se urcă în corabia lui Simon Petru și-l rugă s-o depărteze puțin de la uscat. După ce sătură mulțimile cu sfintele Lui învățături, vorbindu-le din corabie, îi zise apoi lui Simon să meargă cu corabia mai în larg și să lase mrejele în apă la pescuit.

? Învățătorule, răspunse Simon, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău voi arunca mrejele în apă. Dar abia le aruncă și mulțime de pești se prinse în mreje, încât acestea stau să se rupă. Simon a făcut atunci semn tovarășilor săi din cealaltă corabie ca să vină să le ajute. Pescuirea a fost atât de bogată încât amândouă corăbiile erau gata să se scufunde.

Văzând minunea aceasta, pe ucenici i-a cuprins o mare frică, iar Petru căzând în genunchi la picioarele lui Iisus i-a zis: "Du-te de la Mine, Doamne, că sunt om păcătos!" Spaimă mare îl cuprinsese pe el ca și pe toți ceilalți de pescuitul atâtor pești. Domnul Iisus a zis, însă, către Petru: "Nu-ți fie frică, de acum vei fi pescar de oameni." Trăgând ei corăbiile la uscat, au lăsat totul și-au mers după El.

Din această Sf. Evanghelie desprindem câteva învățături foarte folositoare pentru mântuirea sufletului nostru. În primul rând, descoperim că Mântuitorul Iisus Hristos a fost Dumnezeu adevărat, căci cine putea să fie acesta de care ascultau marea, vânturile și peștii, dacă nu Creatorul tuturor? Peștii cei necuvântători, când au simțit asupra apei în corabia lui Petru pe Ziditorul lor, au venit cu grămada ca să-L vadă și să-I asculte cuvântul. Așa s-au lăsat prinși în mrejele apostolilor și scoși afară la uscat, la porunca Domnului Hristos.

Această minune a fost înfricoșătoare pentru ucenici, care simțind dumnezeirea lui Iisus s-au temut. De aceea, petru, plin de spaimă, a îngenuncheat înaintea lui și cu frică l-a rugat să se depărteze de el, că e plin de păcate. Această minune i-a uimit pentru că niciodată în viața lor nu prinseseră atâția pești și, mai ales, după o noapte de trudă zadarnică.

Această minune i-a speriat și i-a făcut să creadă că numai Dumnezeu a putut să facă ceea ce a făcut. Ei au înțeles că toți și toate se supun și ascultă de glasul Lui. El este Domnul cerului și al pământului, Creatorul și Mântuitorul sufletelor noastre. De aceea, au lăsat toate și au mers după, fiind martori și la alte minuni care mai de care mai înfricoșătoare și mai mari.

Ucenici și-au dat seama că umblă Dumnezeu pe pământ îmbrăcat în trup omenesc, tănuț de ochii omului și, din când în când, puterea lui Dumnezeu îi înspăimânta. Iată de ce, văzând teama lui Petru, Iisus îi zise: "Nu-ți fie frică, de acum vei fi pescar de oameni!" Oamenii erau atrași de furmusețea Lui, și de furmusețea cuvintelor Lui dmeonii fugeau îngroziți neștiind ce să creadă despre puterea cea mare care ieșea din Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

Fariseii și cărturarii bătrânii poporului și, mai ales, invidioșii rămăneau încremeniți de frumusețea învățăturilor Lui și de adevărul cel tainic cuprins în predicile și pildele Lui. De aceea, ziceau înspăimântați: "Niciodată n-a vorbit cineva ca omul acesta".

Iisus a venit să ne arate pe Tatăl ceresc, pe Dumnezeu, dar a trebuit să procedeze așa de minunat încât să-l facă pe om să înțeleagă fără să-și piardă mintea sau lumina ochilor și fără să se ardă de puterea focului dumnezeirii Sale, fiindcă nimeni n-a putut vreodată și nici nu va putea să-L vadă pe Dumnezeu în toată măreția și puterea dumnezeirii Sale. Este cu neputință aceasta, de aceea s-a înspăimântat Petru când a văzut o asemenea minune ca, de altfel, și atunci pe Tabor când s-a înfricoșat de puterea luminii ce izvora din trupul lui Iisus, căzând împreună cu Iacob și Ioan cu fețele la pământ, neputând suferi acea lumină orbitoare.

O mare greșală fac unii oameni, care au pretenția să vadă pe Dumnezeu. Ei nu știu cât sunt de mici și neputincioși față de măreția și puterea dumnezeiască. Ei nu simt pe Dumnezeu din minunile Lui, nici din cartea cerului și a pământului, nici din cărțile Bisericii, nici din cartea cărților ? Biblia ? unde se vorbește despre El. Ei nu citesc în toate aceste cărți; ei citesc numai ziare, reviste și cărți de povești și, de aceea, au orbit și nu mai văd soarele dogorător de pe cer, nu mai văd luna și stelele, lucrul mâinilor lui Dumnezeu, neputând simți, deci, prezența Lui în tot locul stăpânirii Lui.

Mulți nu vor simți niciodată pe Dumnezeu decât pe patul morții, când se vor vedea înconjurați de duhurile necurate ale iadului care vor veni să le apuce sufletul cel nepăsător și să-l ducă cu ei în chinurile veșnice. Cum poți tu, vierme orb, care te târăști pe pământ, să vezi pe Acela care a creat aștrii cerești? Poți tu măcar să privești la soare? Căci dacă ar lăsa El soarele mai jos puțin, ar arde tot pământul. Omul, în mândria lui, crede că dacă a ajuns să zboare prin văzduh cu mașinăriile lui, el este totul, el este Dumnezeu. Dacă ar avea smerenie, s-ar vedea atât de mic cât o furnică, fiindcă sunt unele furnici care au aripi și zboară. Dar, din cauza mândriei, omul nu poate vedea și nu poate citi nici stelele de pe cer, nici minunile lui Dumnezeu pe pământ.

Iată ce ne relatează fericitul Augustin despre felul cum a vrut să scrie odată o carte despre Dumnezeu. Și zice el: "N-am putut să scriu decât atât: Despre Dumnezeu. M-am muncit să încep mai departe și n-am putut. Atunci am plecat pe malul mării întristat și îngândurat și am găsit acolo un copilăș care făcuse o gropiță în nisip iar cu un ciob în mână lua apă din mare și o turna în gropița lui. L-am întrebat ce face și mi-a răspuns că vrea să toarne toată apa din mare în gropița lui. M-am mirat mult de naivitatea acestui copil și am zis în mintea mea:

? Iată, Augustine, așa vrei să faci și tu, să scrii în cartea ta toată măreția, minunile și puterea lui Dumnezeu. Aceasta este cu neputință, căci după cum cu neputință este copilului să mute toată apa mării în acea gropiță mică, tot așa și tu nu vei putea să scrii toată măreția, frumusețea și puterea dumnezeiască în cartea ta."

Cu atât mai mult, nu va putea cineva să-L vadă pe Dumnezeu în toată puterea Slavei Sale, căci se va arde, va orbi și se va nimici pentru că mintea omului este limitată și puterile lui sunt mărginite întocmai ca a unui vierme neputincios. Mai departe, ne spune Sf. Evanghelie că Apostolul Petru îi spune Domnului că toată noapte s-a trudit și n-a prins nimic, dar, după cuvântul Domnului, a făcut ascultare și a lăsat mrejele în apă pentru pescuit.

Iată, deci: trudă zadarnică. În zadar se trudește omul singur numai cu înțelepciunea lui ca să facă ceva în noaptea păcatelor. Fără ascultare de glasul lui Dumnezeu și de poruncile Lui, nu face nimic, așa cum n-au putut să facă nimic mulți oameni ce s-au lăsat târați de poftele lor, de ambițiile lor. Neascultând și disprețuind pe Dumnezeu, n-au putut să facă ceva în viața aceasta, căci pe mulți i-am văzut mergând bine, sporind cu treburile, dar, deodată, prăbușindu-se în cea mai mare mizerie și spulberându-li-se toată agoniseala lor în câteva clipe. Aceasta pentru că nu și-au pus nădejdea în Dumnezeu și n-au vrut să asculte de cuvântul Lui, de biserica Lui și de ucenicii lui.

Ascultarea lui Petru din Evanghelia de astăzi l-a făcut fericit și l-a făcut să-L cunoască pe Fiul lui Dumnezeu prin mare ași neuitata minune a mulțimii peștilor ce s-au prins atunci... Acesta era un semn pentru el, ca atunci când va propovădui lumii cuvântul lui Dumnezeu, să aibă puterea convingerii și să-i aducă pe oameni de la întuneric la lumină, de la minciună la adevăr, de la puterea satanei la Dumnezeu. Așa s-au convertit de la prima lui cuvântare ținută la Ierusalim, trei mii de

suflete. Iată că într-adevăr Domnul Iisus Hristos îl făcuse pescar de oameni după cum îi spusese.

Dar Ap. Petru avea frică de Dumnezeu, pentru că el se simțea păcătos, simțea distanța cea mare dintre om și Dumnezeu. Frică de Dumnezeu trebuie să avem și noi în tot locul și în tot timpul, nu atunci când suntem în primejdie și când vedem moartea în fața ochilor. Cine are frică de Dumnezeu capătă înțelepciune și află calea cea adevărată și dreaptă și, mai ales, se ferește de păcate în tot locul.

Omul care are frică de Dumnezeu știe că ochiul lui Dumnezeu cel neadormit îl poate vedea oriunde căci deasupra noastră, sus, este ochiul Lui cel senin care privește și vede căile noastre. Dar, omul nelegiuit, orbit de păcat, nu are simțul acesta bun și folositor care l-a avut Petru și ceilalți ucenici. Nu simte pe Dumnezeu și n-are frică de El. Omul fără frică de Dumnezeu n-are nici milă, nici rușine de aproapele și se face și pildă rea față de copiii lui.

Așa a făcut un oarecare, ce și-a luat copilul și a plecat la furat; înainte de a intra în lanul cu porumb se uita în stânga, se uita în dreapta și tocmai voia să intre. Dar băiețelul îi zise: "Tată, te-ai uitat în toate părțile, dar în sus nu te-ai uitat, să vezi că acolo ne vede cineva, ne vede ochiul lui Dumnezeu".

Așa se fac toate păcatele, fără frică de Dumnezeu, de aceea, la urmă, va fi greu și va fi vai de părinții aceia care nu se îndreaptă nici după musturarea copiilor. În multe familii, datorită unor copii credincioși se mai abțin părinții de la unele mari nelegiuiri, că sunt mulți părinți care se bat, se înjură, se dau diavolului în fața copiilor. Urât obicei și rea pildă!

Mulți creștini au o părere greșită despre religia noastră ortodoxă. Ei zic că Domnul Hristos făgăduiește oamenilor fericirea numai în viața cea de dincolo, nu și aici pe pământ, dacă păzesc și ascultă poruncile lui Dumnezeu. Unii zic că aici pe pământ sunt chinuți, necăjiți și suferă chiar dacă ascultă sau nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu. Așa că, mai bine să nu asculte, să nu se știe dacă există viață veșnică și mai bine să se lupe să trăiască fericiți aici pe pământ, căci ce va fi dincolo nu se știe.

Ce rău greșesc acești oameni, căci dacă citim în Sf. Carte a lui Dumnezeu, Sf. Scriptură, găsim promisiunile făcute de El, de la începutul lumii și vedem că aceste promisiuni se împlinesc chiar sub ochii noștri, căci așa zice Dumnezeu prin proorocul Isaia: "Dacă veți vrea și Mă veți asculta, atunci bunătățile pământului veți mânca, iar dacă nu veți vrea și nu mă veți asculta, sabia vă va mânca pe voi".

Prin proorocul David Duhul Sfânt a zis: "Cu lungime de zile îl voi umple pe el și vor arăta lui mântuirea Mea", iar Mântuitorul Iisus Hristos a spus: "Amin, grăiesc vouă, nu este nimeni care să-și lase casă sau frați, sau surori sau tată, sau mamă ori femeie, ori copii sau avere pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească însutit chiar acum în viața aceasta".

Cel ce crede în Dumnezeu să fie încredințat că Dumnezeu se ține de cuvânt și îplinește ce a spus numai că omul este necredincios și cade în neascultare de poruncile lui Dumnezeu, iar în loc de binecuvântare de la Domnul primește mânia și blestemul dumnezeiesc care îl urmăresc în tot locul. Fiindcă este vorba de neascultarea omului de cuvântul lui Dumnezeu, să pornim puțin firul acestei neascultări și să vedem cum încep unii și, în special tineretul, să-și clădească fericirea pe acest păcat.

Din cele ce observăm noi astăzi, ne dăm seama în ce mare întuneric se află și cât de întunecată este mintea unora, că nu vor să mai țină seama nici de binecuvântarea părinților și nici de a lui Dumnezeu.

O fată s-a îndrăgostit de un băiat pe care l-a întâlnit în cine știe ce locuri de petreceri și, nu după mult timp, pleacă fără știrea părinților, să trăiască fără cununie, fără binecuvântarea lui Dumnezeu și a părinților. Când aud părinții ce a făcut fata lor, strigă îndurerăți, îi zic fel de fel de vorbe, o blestemă, o dă necuratului, și amândoi uniți îi trimit vorbă că n-are ce să mai caute în casa lor niciodată. Trece timpul și, mai de dorul fetei, mai de milă, bieții părinții cedează și-i trimit vorbă să se întoarcă.

Dar neascultarea se ține lanț. Părinții îi îndeamnă pe copii să se cunune și acceptă, dar când vor ei, mai târziu. Tocmesc întâi muzica, fac cheltuială mare și neglijează preotul și atunci, când ajung la acesta, află uimți că ziua fixată de ei pentru cununie e oprită de canoane, fiind post sau din alte motive. Atunci oamenii

noștri spun cu supărare: "Păi, ce să facem, părinte, că am tocmnit muzica, am arvunit restaurantul, am făcut cheltuielile cu alimentele și ni se strică?"

Preotul fiind și el constrâns de aceste lucruri, ca și părinții lor, îi trimite la Episcopie ca să ceară dezlegare. Cei de acolo, văzând că deja trăiesc în păcatul desfrânării, le dă o hârtie la mână să poată preotul să-i cunune chiar dacă e post. Astfel, din neascultare în neascultare, se calcă legea, nu se mai ține cont nici de canoane și cad sub blestem dumnezeiesc. Vine apoi peste ei mânia lui Dumnezeu și, când începe să trosnească biciul dreptății lui Dumnezeu în casa lor în diferite chipuri se întreabă uimiți cu ce au greșit.

Vin asupra lor pagube mari, boli grele, ceartă și bătaie, despărțiri, copii bolnavi, suciți și paralitici, îndrăciți și neascultători, mai rău ca părinții lor și tot așa multe răutăți. Ei se întreabă mereu cu ce vor fi greșit Domnului, dar iată ce au făcut: au pornit-o rău de la început, cu blestemul târâș. Sunt cazuri când copiii își bat părinții pentru că și ei au bătut pe părinții lor. Sunt copii care-și lasă părinții să se chinuiască de foame, pentru că și ei au lăsat pe părinții lor să moară de foame și au murit neîngrijiți.

Așa era într-un sat un băiat care avea armă de vânătoare. Într-o zi s-a încăierat cu tacă-său care era bătrân și a ajuns să-și lovească părintele cu țeava puștii așa de rău că aceasta s-a rupt. Au fost luați amândoi la cercetări de autorități și, când a fost întrebat bătrânul cum s-au petrecut lucrurile, el a zis: "Nu pedepsiți pe fiul meu, căci a venit timpul să-mi iau pedeapsa pentru păcatul meu. Ia uitați-vă bine la țeava puștii că a fost lipită, pentru că eu am rupt-o mai întâi pe spinarea tatălui meu".

S-au mirat cu toții de judecățile lui Dumnezeu și mulți s-au îndreptat văzând cu ochii lor cum pedepsește Dumnezeu păcatul, cât de târziu. Așa că nimănui să nu-i pară glumă, căci păcatul nu rămâne nepedepsit. Nu vei scăpa de pedeapsa veșnică, chiar dacă nu ispășești păcatul în lumea aceasta prin pocăință sinceră, adică să te căiești de răul pe care l-ai făcut cuiva și, cu atât mai mult, părinților care te-au zămislit și te-au făcut, care ți-au dat viață, au cheltuit ca să înveți carte și au suferit, într-un fel sau altul, până a te vedea om mar ești fericit în viață. De aceea, porunca lui Dumnezeu zice: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți și fericiți pe pământ".

Copiii trebuie să-și cinstească părinții, desigur pe părinții cei credincioși care învață pe copii la rele. Aceia nu trebuie ascultați. Nu va fi bine de copiii care nu ascultă pe părinții când îi îndeamnă la bine, căci așa le vor face și lor copiii mai târziu și, astfel, vor avea supărări după supărări.

Așa am citit într-o carte că într-un sat de munte un tânăr rămăsese cu bătrânul lui tată. Fiind necăsătorit, a cunoscut o tânără rămasese cu căsătorii cu el, dar nu poate pentru că nu vrea să ajungă să îngrijească și de tacă-său. Tânărul nostru i-a promis că-l va lua pe bătrân și-l va duce de acasă. Cum a zis, așa a și făcut. Căci, într-o dimineață își luă bătrânul său tată de braț, îl scoase binișor din sat și-l duse spre întinsele păduri din munte, ca să se rătăcească și să-l mănânce fiarele sălbatice. Cu ochii înlăcrimați bătrânul tată mergea înainte și suspina.

Deodată, tânărul se oprește și voi să se despartă de el ca să se întoarcă acasă, dar tatăl lui îi zise cu ochii în lacrimi: "Fiul meu, vezi, colo mai sus este o piatră mare; te rog, du-mă până acolo, căci până acolo am dus și eu pe tata". Și plângea, plângea mereu bătrânul, pentru că și-a adus aminte abia atunci de marele păcate pe care-l făcuse când era tânăr. Ce bine ar fi să-și aducă aminte fiecare mai înainte de moarte de toate păcatele, de toate nedreptățile, de toate neascultările pe care le face omul în viață și cu căință la spovedanie, să le spună înaintea lui Dumnezeu, ca nimeni să nu moară neispășit și cu canonul neîmplinit.

Să ia aminte tineretul nostru și copiii să nu supere părinții; să nu plece fără binecuvântarea părinților, căci mare este darul binecuvântărilor pe care-l au părinții pentru copiii lor. Mai înainte, copiii cereau binecuvântarea părinților chiar de mici. După ce-și făceau rugăciunile de seară, ziceau: "binecuvintează-mă, mamă și tată!" Sărutau mâna părinților și mergeau la somn. Dimineața la fel făceau înainte de a pleca la școală sau la treabă. La venire cereau iarăși binecuvântare și, mai ales, cereau binecuvântarea părinților înainte de a se căsători, ca să le fie bine în viață și să trăiască fericiți pe pământ cum a zis Dumnezeu.

Iată de ce nu mai este fericire în căsătoriile tinerilor noștri. Pentru că aceste căsătorii sunt nelegiuite și se fac fără binecuvântarea lui Dumnezeu și a părinților. O, ce fericită ar fi lumea dacă ar avea copii buni, cu frică de Dumnezeu, credincioși și respectuoși. O, ce fericiți ar fi și copiii dacă ar avea părinți cu frică de Dumnezeu, cu ascultare de El și de Biserica Lui care să petreacă în rugăciuni și cântece duhovnicești.

Părinții vicioși, gălăgioși și hulitori, bețivi și tutunari, care dau diavolul pe copiii lor și îi învață tot felul de răutăți, aceștia nu se mai pot numi părinți; aceștia sunt criminali, fiare apocaliptice pe care-i va spulbera Dumnezeu ca pleava în vânt. Când vedem și auzim de astfel de nelegiuți, să nu ne mirăm prea mult, ci mai bine să ne înfricoșăm că se împlinește sub ochii noștri un semn al vremii de apoi de care ne vorbește Sf. Ap. Pavel.

El spune că în vremile din urmă se va arăta fiul pierzării, omul păcatului, anticrist și că, înainte de a veni sfârșitul va veni lepădarea de credință în multe feluri și în multe forme și se vor lepăda oamenii de Dumnezeu și de dreapta credință și apoi, iată și sfârșitul ca să-și ia plata fiecare. Toți cei ce nu vor să învețe credința cea dreaptă așa cum au propovăduit-o toți sfinții lui Dumnezeu; toți cei ce refuză să se spovedească, să se împărtășească și să vină la biserică toți cei ce cred numai de formă și n-au un fond sănătos de creștin adevărat și nu sunt convinși de existența lucrurilor nevăzute, precum și ce ce-și tăvălesc sufletul și trupul prin toate poftele vinovate ale plăcerilor, aceștia toți au ajuns în prima fază a lepădării de Dumnezeu, prima fază a cancerului sufletului.

Să ne trezim, frați creștini, e timpul să ne trezim și să tragem și noi corăbiile la uscat. Să lăsăm și noi totul ca ucenicii Domnului și să mergem după El. Să mergem după El înseamnă să mergem după poruncile Lui, să ascultăm glasul Lui cel dumnezeiesc și să împlinim cu orice risc voia Lui. Să mergem după El, după El nu după noi, nu după poftele noastre nici după orice glas înșelător și ademenitor al lumii.

Sf. Evanghelie ne spune că ucenicii au lăsat totul; eu mă gândesc să lăsăm și noi tot ceea ce ne împiedică de a-L urma pe Domnul, tot ceea ce ne împiedică de a-L urma pe Domnul, tot ceea ce ne leagă de păcat, tot ceea ce ne împinge spre pierzare sufletească și trupestă, să lăsăm tot păcatul, toată patima, toate viciile reale, tot ceea ce nu-i place Domnului Dumnezeu.

Haideți să lăsăm și noi toate și să pornim de azi înainte, să urmăm Domnului Hristos. Lăsați înjurăturile, lăsați drăcuielele, lăsați toate și veniți după Domnul că după El este bine. Să cinștim sfânta duminică, să venim la sfânta biserică, să ascultăm sfânta liturghie, căci aici în corabia lui Dumnezeu ne vorbește Fiul Său Iisus Hristos și ne hrănește cu sfintele Lui învățături ca și pe poporul de pe marginea lacului Ghenisaret. Aici cereți ajutorul lui Dumnezeu cu încredere, când aveți supărări și necazuri, căci vai de cei ce merg la vrăjitoare și fermecătoare, fiindcă aceia se depărtează de Harul lui Dumnezeu, iar duhurile necurate se țin scai după ei și le duc acasă și vai de casa aceea unde intră duhurile necurate.

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, să păstrăm sfânta credință, să rugăm pe Domnul să ne înmulțească credința dar să depunem și noi cât mai mult efort pentru a ne îmbogăți sufletul prin fapte bune.

Să rugăm pe Dumnezeu să depărteze de la noi orice duh de nepăsare, orice duh de amânare a pocăinței, orice lenevire în fapte bune, orice duh de mândrie și silnicie. Să stăm neclintiți în ascultare de cuvântul lui Dumnezeu, lăsând și noi totul ca ucenicii Lui și să mergem după El până la sfârșitul vieții noastre de astăzi înainte, căci atunci ne va lua și pe noi acolo unde sunt ucenicii Lui în veșnica fericire.

Rugăciune

Dumnezeul minunilor, Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai umplut mrejele pescarilor, Cel ce ai plouat mană în pustie poporului Tău Israel, revarsă Tu Duhul cel Sfânt ca să lumineze mintea noastră și să ne hotărască inima pentru a porni pe drumul cel drept și luminos și a merge pe urma pașilor Tăi până la sfârșitul vieții noastre. Amin.

26@ Predică la Duminica a XIX-a după Rusalii (despre iubirea vrăjmașilor)

Iubirea vrăjmașilor

?și răsplata voastră va fi mare și veți fi fiii Celui Prea Înalt (Luca VI, 35)

Frați creștini,

Felul de judecată a lui Dumnezeu se deosebește radical de felul de judecată al nostru al oamenilor. Morala și desăvârșirea creștină sunt cu totul altceva decât morala și desăvârșirea făurite de mintea omului. Legile Împărăției lui Dumnezeu au cu totul alte temelii, decât legile noastre lumești.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne arată felul de judecată a lui Dumnezeu și morala creștină cu legile Împărăției cerești, pe care Domnul Hristos ne învață să le punem în practică întocmai. De aceea zice: "Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea!?"

Această nouă poruncă a lui Dumnezeu este cu totul deosebită de poruncile Vechiului Testament, fiindcă nu numai că ne oprește să săvârșim răul, dar ne poruncește și ne obligă să facem tot binele care ne stă în putere pentru aproapele nostru. Ca să ajungem creștini desăvârșiți nu este suficient numai respectarea legii care te oprește să faci răul, sau numai respectarea învățăturilor omenești care spun: "Ceea ce ție nu-ți place altuia nu face!?" Ci se ajunge prin îndeplinirea acestei porunci, de a face în întreaga noastră viață, tot binele pentru semenii noștri.

Fapta aceasta bună trebuie făcută întocmai cum ne-ar place să ni se facă și nouă. Dacă noi vrem ca viața noastră să nu fie primejduită, trebuie mai întâi ca noi să trăim și să ne purtăm astfel, încât să nu periclităm cu nici un chip viața aproapelui nostru. Dacă tu creștine ții la cinstea și onoarea casei tale și nu dorești câtuși de puțin ca cineva să ți le vatăme, atunci trebuie să respecti tu mai întâi cinstea și onoarea altora.

Dacă tu creștine vrei să nu fii de nimeni nedreptățit, trebuie ca mai întâi de toate tu să nu faci nici un fel de nedreptate nimănui. Dacă tu creștine iubești bunurile ostinelilor tale și ții la casele, grădinile, vitele, hainele și podoabele tale și nu voiești ca cineva să ți le distrugă sau să ți le răpească, atunci și tu trebuie să respecti avutul altuia și să nu poftesti niciodată nimic din ceea ce nu este al tău.

Această dreptate creștină este temelia și cea dintâi treaptă de urcare a omului spre desăvârșire și fără de ea nu se poate face nici un pas înainte spre Dumnezeu. Fără această sfântă dreptate nu putem pași pe treapta a doua care duce la desăvârșirea creștină. Morala religiei creștine nu este o listă de opreliști, ci este o seamă de legi și virtuți, de datorii și pilde care trebuie trăite și urmate, nu doar discutate. Morala creștină izvorăște din învățăturile de credință ale Bisericii Ortodoxe. Ea e morala credinței în Dumnezeu, morala legilor Dumnezeiești, a sfințeniei, a conștiinței și a fericirilor de pe munte.

Morala creștină este morala raporturilor evanghelice dintre Dumnezeu și oameni, dintre părinți și copii. Este morala frăției și a iubirii, a desăvârșirii, a mântuirii și a nemuririi. Morala creștină e morala vieții lui Iisus Hristos în trupul nostru muritor. Prin viața și Evanghelia Sa, Mântuitorul ne învață iubirea, iertarea, simplitatea, milostenia, blândețea, pacea, sfințenia și desăvârșirea. De aceea Domnul Hristos ne învață cum să ajungem la desăvârșire și ne spune: "Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestемă, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi și vă rugați pentru cei ce vă supără și vă prigonesc. Iertați și vi se va ierta, faceți bine și dați împrumut, nimic nădăjduind și plata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Prea Înalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi?".

Iată pe cine ferește Domnul Hristos: "Fericți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul! Fericți cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu! Fericți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema! Și așa toate fericirile pe care le-a rostit în predica de pe munte.

Morala creștină trăiește mai mult din fapte decât din vorbe. Ea garantează cele mai bune raporturi dintre oameni și neamuri și numai prin morala creștină se poate face viața fericită în cer și pe pământ. Ea ne arată că virtuțile care ne asigură fericirea în cer, o garantează și pe pământ. În schimb, imoralitatea sub orice formă este cea mai urâtă pată, cea mai mare rușine pe obrazul și sufletul unui om. Fără respectul moralei creștine legăturile dintre oameni sunt false, mincinoase și aducătoare de mari dezastre sufletești și trupești.

Oamenii imorali își îmbolnăvesc mintea și ajung în spitalele de nebuni, în temnițe și în morminte. Tot ce urmărește morala creștină este în interesul sănătății și fericirii omului, a familiei și a societății chiar aici pe pământ.

Oamenii imorali nu pot suferi adevărurile sfintei învățături. Vai de familia unde unul din soți duce o viață imorală. Copiii lor sunt în pericol sufletesc și truesc și când ajung mari imită imoralitatea părinților, ba fac și mai rău ca ei.

Să ne privim și noi viața în oglinda moralei creștine și să ne dă seama cât suntem de departe de virtuțile ei. Să ne întoarcem la Tatăl cu sinceritate, ca fiul cel vinovat, și să iubim bunătatea, mila, dragostea, sfințenia și toate virtuțile, ca să fim și noi fii buni ai Săi, căci astfel nu vom regreta niciodată, nici chiar în viața aceasta.

Fericirea cea adevărată este cea sufletească, lăuntrică. Oamenii caută o fericire pământească, ce pleacă din afară. Se trudesco oamenii să facă mai întâi bogății, să se umple de bani, de plăceri și de mărire lumească. Fericirea după care umblă cei mai mulți constă în dorința de a avea spor la averi, belșug și sănătate. Sunt bune și acestea și au și ele rostul lor, dar nu valorează nimic, n-au nici un preț, dacă nu sunt puse toate în slujba mântuirii sufletești.

Lumea dorește o fericire pământească, care n-are nimic cu mântuirea sufletului, ci dimpotrivă, e foarte primejdioasă. Câți săraci nu s-au îmbogățit și au uitat cu totul de suflet! Când umblau cu pantalonii cârpiți, cu opinci în picioare și trăiau în modestie și sărăcie, mergeau la biserică și se rugau; erau blânzi, liniștiți, rușinoși și temători de Dumnezeu. Așa își creșteau și copiii, dar de îndată ce au dat de bani s-au pus pe chefuri și petreceri, împodobindu-și casele cu fel de fel de lucruri și mobile costisitoare. Toate acestea i-au făcut să uite pe Bunul Dumnezeu și s-au îndepărtat astfel de Biserică uitând că mai sunt creștini.

Câte femei tinere și sărace nu au rămas văduve, iar necazul acesta le-au adus la Dumnezeu și Biserică. Îmi aduc aminte de una, care după ce a îngrijit o doamnă bătrână i-a rămas o moștenire bogată și casă mare, după ce bătrâna a murit. Femeia noastră în loc să-i mulțumească lui Dumnezeu, a aruncat cărțile de rugăciune, a părăsit Biserica și s-a pus pe păcate, făcând din casa aceea o peșteră de tâlhari, unde se adunau toți desfrânații, bețivii și tutunarii.

Așa și-a petrecut câțiva ani înșelând și alte suflete cu păcatele ei. Dar într-o zi se pomenește cu niște junghiuri în piept, ajunge la spital și acolo îi găsesc o boală canceroasă și nu după multă vreme de chinuri îngrozitoare, se sfârșește chemând în ajutor mila lui Dumnezeu. Iată ce ticălos este omul; atunci când are de toate se depărtează de Dumnezeu și se apucă de păcate, în loc să fie recunoscător și să facă bine celor din jurul său.

Vedeți ce bună este suferința. De aceea creștinii primari, când vedeau că trupul, lumea și diavolul îi duc la păcate, cereau de la Dumnezeu boală și suferință ca să se poată mântui. Femeia aceasta n-ar fi murit în aceste chinuri grozave, dacă și-ar fi trăit viața ca la început, cu rugăciuni, în simplitate, curățenie, credință și sfințenie. Poftetele păcătoase, desfrânările, fumul de tutun și băuturile i-au scurtat viața. Iată că lumea nu ne poate face fericiți. Averile, banii, chefurile și distracțiile nu pot mulțumi sufletul omului.

Sufletul își are nevoile sale; el dorește și însetează de Dumnezeu. El nu se satură cu lucruri pământești, căci nu este pământesc. El este veșnic, nemuritor și dacă nu este ascultat se mârșește și se tulbură și de aceea omul devine nemulțumit. Fericirea adevărată o poate da numai Domnul Dumnezeu. Fericirea adevărată o vor avea numai oamenii care vor căuta să pună în practică cuvintele Mântuitorului din predica de pe munte: "Fericiți, făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema!?"

Adevărata fericire o pot avea numai copiii lui Dumnezeu. Iisus Mântuitorul care ridică sarcina păcatelor de pe sufletele noastre, a adus în lume fericirea cea adevărată. Psalmistul David zicea: "Fericiți sunt căroră s-au iertat fărădelegile și

căroră s-au acoperit păcatele!? (Psalmul 31). De aceea Domnul Hristos spunea ucenicilor Săi: "Fericiti sunt ochii voștri că văd și urechile voastre că aud! Fericiti cei ce au ochi și urechi sufletești care aud tainele mântuirii sufletelor?."

Nu cei săraci sunt nefericiți, nici cei bolnavi, batjocoriți și chinuți, nici cei neînvățați, ci adevărații nefericiți sunt cei ce au ochi și nu văd, au urechi și nu aud, căci nu văd starea grozavă și nenorocită în care trăiesc. Fericirea pe care o dă lumea este nestatornică și se poate schimba de seara până dimineața. În câte case nu este astăzi fericire, iar mâine plângere mare?!

Așa era o profesoară tânără, renumită, care a trebuit să țină o conferință împotriva misticismului, a credinței în Dumnezeu, și prin cuvinte a negat existența lui Dumnezeu, insultând maiestatea dumnezeiască. După terminarea conferinței s-a dus acasă liniștită, s-a culcat fără nici o grijă, iar dimineața nu s-a mai sculat din pat căci i-a paralizat o parte a corpului, iar gura a rămas mută pentru totdeauna.

În scurt timp a murit chinuită de remușcările conștiinței și de vedeniile înfiorătoare pe care le-a văzut înaintea sfârșitului ei.

Iată omul în goana de a-și face fericită viața pe pământ, se ia la luptă cu Dumnezeu și astfel ajunge într-o stare de plâns, în ghearele necuratului și se pierde pe veci. Prin urmare fericirea pe care o dă lumea nu se potrivește cu fericirea dumnezeiască. O, ce fericire dulce și scumpă dă Mântuitorul, celor ce trăiesc viața după poruncile Evangheliei Lui! Lumea însă caută fericirea în afară de Mântuitorul, de aceea zicea Domnul: "Vai de voi, farisei și cărturari fățarnici, vai de voi bogaților, pentru că v-ați primit aici mângâierea!?"

Ală treaptă spre desăvârșire de care ne vorbește Domnul în Evanghelia de astăzi, este iubirea vrăjmașilor. "Iubiți pe vrăjmașii voștri ? zice El ? binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, rugați-vă pentru cei ce vă fac strâmbătate, pentru cei ce vă ocărăsc și vă năpăstuiesc. Că de iubiți pe cei ce vă iubesc pe voi, ce dar este vouă, că și păcătoșii iubesc pe cei ce iubesc pe dâșii! Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce dar este vouă, căci și păgânii tot astfel fac! Și de dați împrumut la cei de la care nădăjduiți a lua, ce dar este vouă, căci și vameșii și păcătoșii împrumută la fel! Fiți milostivi, fiți buni, fiți desăvârșiți precum desăvârșit este și Tatăl vostru cel ceresc care face să răsară soarele peste cei buni și peste cei răi; și varsă ploaia Sa binecuvântată și peste cei dreپți și peste cei păcătoși!?"

Iată ce minunate cuvinte, iată ce frumoase porunci și concepții nemaiauzite de nici o minte omenească până la Domnul Hristos. Aceste cuvinte cuprind în ele taina imitării lui Dumnezeu Tatăl, iar această taină este calea spre desăvârșire, este iubirea omului de către om, iubirea prietenului și dușmanului, iubirea celui necunoscut, a celui bun și a celui rău, a celui drept și a celui greșit.

Iată judecata lui Dumnezeu cea dreaptă și morala creștină. Tocmai aceste porunci dumnezeiești se pare a fi cel mai greu de realizat și chiar imposibil de îndeplinit. Oamenii au mers înainte și au avansat în multe treburi pământești, dar partea aceasta importantă a fost lăsată uitării. Am trecut și trecem peste aceste învățături care ne duc la desăvârșire și care sunt cele mai importante pentru mântuirea noastră. Este adevărat că nu au ajuns pe culmea aceasta înaltă nici cei care frecventează mai des locașul Domnului, care sunt înaintați în cunoștința de Dumnezeu și care trebuie să fie pilde vii de imitat. Ce să mai vorbim despre ceilalți care nu cunosc mai nimic despre mântuirea sufletului!

E greu de aceea să poată înțelege cineva, să iubească pe acela care-i face rău, pe cel ce te dușmănește, te părăște, te insultă, te fură, te minte și caută în tot momentul chiar să-ți ia viața. Greu lucru să-l iubești! Dar tocmai în aceasta constă fapta noastră, ca să avem ce ierta. Dacă nu ni s-a făcut rău, nu avem ce ierta. Mântuitorul ne spune chiar mai mult; nu numai să-i iertăm, ci chiar să-i iubim. Pentru că aceștia ne fac bine sufletesc, căci datorită necazurilor și supărărilor pe care ni le pricinuiesc, primim noi răsplată de la Dumnezeu. Astfel, pentru ce să ne plătească Dumnezeu?!

De aceea ne zice Mântuitorul când vrăjmașii noștri ne fac rău, noi să le răsplătim cu bine și să-i iubim din toată inima, căci numai așa vom dovedi că suntem fii ai Tatălui ceresc. Avem pildă pe Mântuitorul care a fost prigonit, ocărat și batjocorit, dar El s-a rugat zicând: "Tată, iartă-i că nu știu ce fac!? Aici este adâncul înțelepciunii lui Dumnezeu și taina mântuirii. Cei ce vor să ajungă la

desăvârșire să caute împlinirea acestor porunci, prin dragoste și sfințenie. Dar de fapt omul nu se gândește decât la el, nu se iubește decât pe sine.

Încet, încet, abia izbutesc unii să-și iubească pentru un timp nevasta, copiii și prietenii de plăceri lumești. Dar mulți nu-și mai iubesc nici părinții, nici chiar frații între ei nu se mai iubesc, nu mai vorbim de rudeniile mai îndepărtate. De aceea Mântuitorul ne poruncește să iubim pe vrăjmașii noștri pentru a ne schimba din temelie, pentru a smulge din sufletul nostru buruiana iubirii de sine, pentru că din iubirea de sine pleacă toate nenorocirile și relele. Iată de ce a pus Domnul Iisus Hristos în locul iubirii de sine, iubirea vrăjmașilor, porunca cea potrivnică a firii. Grea treaptă de urcat este iubirea aceasta, dar numai prin ea se poate ajunge la desăvârșirea creștină.

Mai departe ne spune Evanghelia de astăzi să fim milostivi, precum și Tatăl nostru este milostiv. În cultul divin, noi creștinii avem o mulțime de rugăciuni, mai lungi sau mai scurte prin care cerșim mila și ajutorul lui Dumnezeu: Doamne miluiește-ne! Doamne ai milă de noi! Dumnezeule milostivește-Te spre noi! Ușa milostivirii deschide-o nouă! Toate aceste rugăciuni sunt strigate din inimă îndurerată. Este chemat în ajutor Dumnezeu pentru că El e Dumnezeul îndurării, îndelung răbdător, bun și adevărat, Dumnezeu a toată mângâierea, care miluiește pe toți.

În marea Sa milostivire, Dumnezeu are milă de faptele care suferă și le miluiește. Ajută săracii, ocrotește nefericiții și mângâie pe toți necăjiții. Așa trebuie să fim și noi, fiii lui Dumnezeu, milostivi unii către alții, chiar și către vrăjmașii noștri, dacă voim să ne răspundă la cererile noastre când cerem milă de la El.

Mila aceasta dumnezeiască, sau milostenia cum se numește trebuie să fie una din virtuțile creștinului adevărat, una din cele mai bogate fântâni din care izvorăsc apele fericirii. Milostenia trebuie neapărat să o aibă creștinul, pentru că faptele de binefacere sunt cele mai răsplătite. Dai bunuri pământești și dobândești comori cerești; faci bine trupului și se răsplătește sufletul; ajuți omul și împrumuți pe Dumnezeu. Nimeni n-a ajuns sărac făcând milostenii, ci dimpotrivă milostenia face din sărac om bogat și bun. Virtutea milostenie se arată în faptele iubirii creștine.

În faptele milosteniei trupești și a milosteniei sufletești se arată virtutea milosteniei. Faptele milosteniei trupești sunt: a sătura pe cel flămând, a adăpa pe cel însetat, a îmbrăca pe cel gol, a primi în casă pe cel străin, a căuta pe cel bolnav, a cerceta pe cei din temniță, a îngropa pe cei morți.

Faptele milosteniei sufletești sunt: a îndrepta pe cel ce greșește, a învăța pe cel neștiutor, a sfătui pe cel ce stă la îndoială, a ne ruga lui Dumnezeu pentru aproapele (prieten și vrăjmaș), a mângâia pe cel întristat, a răbda asupririle, a ierta pe cei ce ne-au greșit și altele. După cum sufletul e mai mare decât trupul, tot așa și faptele milosteniei sufletești, față de cele trupești, sunt mai scumpe înaintea lui Dumnezeu și agonisesc o mai mare comoară în cer.

Creștinul adevărat trebuie să fie capabil de a face milostenii, ca să poată fi găsit bun și de jertfă. Fiecare e dator să fie darnic ca pământul care întoarce înmulțite semințele primite. Fiecare să fie milostiv ca Dumnezeu care plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți; fiecare să fie un om bun care să iubească pe aproapele cu fapta și cu adevărul, căci, Dumnezeu iubește pe cel ce dă de bună voie. Pentru cel ce nu face milă, judecata va fi fără milă. Se spune cu dreptate că mâna cea mai frumoasă este aceea care face milostenii și nu trebuie să știe stânga ce face dreapta, spune Domnul Hristos.

Când vorbim de fapta milosteniei, să nu înțelegem că numai decât trebuie să dăm bani la toți cerșetorii care stau cu mâna întinsă și mulți caută să-și facă rost astfel de băutură și de tutun, ca să trăiască în lenevie și chiar în păcate mari. Nu risipiți și nu încurajați astfel de oameni fără rânduială.

Vorbind astăzi despre milostenie, se înțelege că trebuie să avem milă sufletească și trupească, dar acolo unde e lipsă și trebuie căutați cei care au nevoie de cele trupești sau sufletești. Cea mai mare nevoie pe care o are lumea astăzi este hrana sufletească. Fiind așa de mare fapta milosteniei, diavolul caută în fel și chip să o împiedice și iată cum: sunt unii care dau bani cu împrumut celor constrânși de cine știe ce necazuri, iar aceștia îi cer la restituire o sumă în

plus ? dobânda. Mare nenorocire își bagă în casă acel om care împrumută bani cu dobândă.

Vedeți că spune Domnul Hristos în Evanghelia de astăzi ca să împrumutăm fără să nădăjduim a lua ceva. Altfel care mai este fapta noastră bună? Am stors pe un nenorocit de ultimul bănuț ca să adăugăm la ai noștri. Iată ce păcat mare este acesta de a profita de pe urma săracului. Păcatul acesta al luării de dobândă, sau de mită pentru o faptă oarecare este foarte mare și vai de sufletul acela care-l săvârșește. Unde este mila aici? Vede cineva vreo milă în această faptă?

În aceste cazuri nu se văd decât profituri ale acestor nelegiuiți; păcate îngrămădite, strigătoare la cer care se întorc asupra lor și atunci când le primesc tipă în gura mare: "Ce voi fi făcut eu Doamne, ce voi fi greșit??"

Alții au obicei să-și facă o mulțime de fini, cununând și botezând, dar cu nădejdea profitului de pe urma acestor fapte. De aceea auzim multe cazuri de certuri mari între nași și fini, bătaii, judecăți, se blesteamă unii pe alții, își blesteamă cununile, lumânările de la cununie și iată așa face diavolul din toate acestea o mare bucurie pentru iad.

Unii caută să-și găsească nași bogați, desigur tot cu scopul de-a avea profituri. Bine ar fi dacă nașii aceștia ar fi bogați sufletește, fiindcă de datorie, nașii țin loc de al treilea rând de părinți sufletești. După legea noastră creștinească ei trebuie să fie foarte credincioși, plini de fapte bune și de viață curată ca să fie în stare să povățuiască pe finii lor. Dar ce auzim noi astăzi? Fel de fel de cazuri grele când unii nași nici nu cred în Dumnezeu, nu le trebuie biserică, nu sunt nici ei cununați, râd de cele sfinte și batjocoresc preoții. Fac totul numai de formă pentru a profita de niște bucurii trecătoare, neștiind că nu folosește nimănui nimic, căci profitul cel mai mare îl are diavolul care râde de ei și de credința noastră.

Nimeni să nu îndrăznească să-și caute nași care nu sunt cununați, că aceia se numesc desfrânați.

Mulți nași și-au lepădat finii pentru că nu se mai duc cu ei la stricăciuni, păcate și fărădelegi.

O faptă de milă sufletească o facem și atunci când mergem să conducem un mort la groapă. Ne folosim de această faptă, căci vedem ce este viața noastră. Acolo lângă coșciug, lângă groapă, vedem că suntem trecători și primim dar de la Dumnezeu, căci am condus un frate de-al nostru dimpreună cu îngerul lui păzitor și cu cetele cele nevăzute, care vin la înmormântarea celui credincios. Vărsăm lacrimi din ochii noștri, ne spălăm de păcatele noastre și într-adevăr ne folosim.

Aceasta numai atunci când conducem un creștin care a avut grijă de el în viață și și-a făcut o pregătire sufletească. Cu nici un chip nu avem noi creștinii voie să luăm parte la înmormântarea sinucigașilor și nici să mâncăm din pomana acestora. Cei care merg la astfel de înmormântări se însoțesc cu demonii iadului care conduc prin văzduh la groapă trupul sinucigașului și presară deasupra cenușa iadului. Să fim atenți, că multe sunt pe care trebuie să le știm!

Să avem grijă să potrivim milostenia noastră acolo unde este nevoie. Să facem această milă așa cum se cuvine și dă-i omului ce are el nevoie, nu ceea ce vrei tu și când vrei. Arunci la repezeală doi, trei lei la un cerșetor pe stradă și crezi că ai scăpat.

Caută văduva care nu are pensie, care trăiește în sărăcie; caută casa unde sunt bolnavi; vezi un bătrân neputincios în tramvai sau mașină și dă-i locul tău, căci și aceasta e tot milă vezi o bătrână care se luptă cu o greutate, ajută-i să o ducă. Cercetează și vezi de ce are trebuință săracul și necăjitul, iar dacă îl liniștești în necazul lui și dacă el a simțit cu adevărat mila ta, creștine, să nu te lauzi, să taci și să nu știe nimeni, să nu știe stânga ce a făcut dreapta, cum a zis Domnul Hristos.

Milostenia s-o facem acum cât suntem în viață să nu așteptăm ceasul morții, căci atunci le lași pe toate și nu mai poți lua cu tine nimic, iar copiii și rudeniile te vor uita cu totul. Rudele și copiii vor veni să-ți fure ce a rămas, iar moștenitorii nu-ți vor împlini dorințele tale și nici nu se vor mai îngriji de sufletul tău. Câți bogați au murit fără să facă fapte de milostenie cu mâna lor, nădăjduind că le vor face copiii și neamurile! Acum sărmanii de ei sunt în focul iadului cu demonii și cu toți cei nemilostivi.

Pe aceștia, dacă ar fi cu putință, aș vrea să-i întreb și eu o vorbă: "Voi, bogați nenorociți care ardeți în foc, ia spuneți, dacă Dumnezeu v-ar învia din nou pentru un ceas și să veniți pe pământ în casele și averile voastre, ce ați face voi în acel ceas?? Eu cred că în ceasul acela n-ați ști cum să mânuiți mai repede cu mâinile voastre averile și banii și să împărțiți pe la săraci, lipsiți și necăjiți, să plătiți sărindare pe la toate mănăstirile îndoit și întreit numai ca să îmblânziți dreptatea și mila lui Dumnezeu și ca să scăpați de veșnicele chinuri.

Dar e prea târziu acum, de aceea trebuie să ne facem noi tot ceea ce se poate acum și să nu așteptăm să ne facă alții ca să ne scoată din iad. De ce să ajungem în iad și să nu ne facem cu mâna noastră pregătirea de pe acum? E și timpul cel mai potrivit s-o facem, căci, s-ar putea ca nouă să nu aibă cine să ne mai facă nici o groapă, nu mai vorbim de pomeni și de alte fapte. Deci, împreună cu credința să facem fapte bune frați creștini! Să trăim o viață de sfințenie, ca să împlinim voia lui Dumnezeu, așa cum ne-a spus Sfânta Evanghelie de astăzi.

Rugăciune

Dumnezeule cel milostiv, Părintele îndurărilor și Doamne al milei, nu suntem vrednici să ne numim fiii Tăi, căci n-am făcut voia Ta. Faptele noastre sunt rele; noi nu iubim pe vrăjmașii noștri, noi nu facem binele cum trebuie făcut și nu avem milă adevărată ca să semănăm și noi cu Tine.

Ajută-ne cu Harul Tău ca să trăim o viață morală, plină de sfințenie, prin care să ajungem la Tine, să Te slăvim acolo în vecii vecilor. Amin.

27@ Predică la Duminica a XX-a după Rusalii (învierea fiului văduvei din Nain)

Învierea fiului văduvei din Nain

? Tinere, ție îți zic, scoală-te! (Luca VII, 14)

Frați creștini,

Parabola evanghelică de astăzi este minunat ilustrată de pictorul evanghelist ? Apostolul Luca ? și ne inspiră multe învățături duhovnicești.

Într-o cetate numită Nain, moartea nemiloasă răpise sufletul unui tânăr, singurul copil al unei mame văduve. Cine ar putea spune durerea ce sfâșia inima acestei mame! Strigătele ei de durere și rugăciunile fierbinți storceau lacrimi și din inimile cele mai împietrite. Această mamă îndurerată dusesse pe același drum spre cimitir și pe iubitul ei soț, iar acum își ducea spre mormânt pe unicul său fiu care se găsea în primăvara vieții. Cufundată în plâns mergea în urma sicriului, către mormântul care trebuia să-i primească fiul ei scump.

Nimic nu e mai jalnic în Orient, și nu numai, decât aceste feluri de ceremonii. Dar în această parte de lume, în asemenea ocazii în frunte merge un rabin, apoi urmează femei îndoliate care merg înaintea coșciugului conducând convoiul funebru. Rabinii zic așa, că femeia care a adus moartea în lume prin păcat, tot ea să fie aceea care să conducă la mormânt victimele morții. Așa că la înmormântare și mai ales a tinerilor, vin femei în număr mare cu părul despletit, în dezordine, altele plătite chiar ca să jalească, scoțând țipete ascuțite și înfiorătoare. Ridică mâinile spre cer și își bat pieptul, plâng cu lacrimi fierbinți, își sfâșie veșmintele și își smulg părul. În acest timp cântăreții folosind multe instrumente, scot sunete ascuțite, surescitând nervii.

La această înmormântare însă era și mai dureros fiindcă mama mortului care era și văduvă ducea la groapă pe singurul ei copil. Deodată în față pe același drum, se arată un alt cortegiu tot așa de numeros însă cu totul deosebit. Bucuria strălucea pe toate fețele, iar toate privirile erau ațintite asupra unui om care mergea înconjurat de ucenicii Săi. Era Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în al doilea an al propovăduirii Sale, în vremea Cincizecimii. Iisus venea din Capernaum unde vindecase pe fiul sutașului și se întorcea în Ierusalim pentru sărbătoare. Cetatea Nain se găsea pe drumul ce trecea pe la poalele muntelui Tabor, drum care se scurgea prin Samaria spre Ierusalim.

Era o zi de primăvară, către apusul soarelui, ale cărui ultime raze luminau colinele păduroase și pitorești ale Galileii. Țăranii se întorceau de la munca câmpului. Iisus împreună cu ucenicii și cu o mare mulțime de popor se apropia de poarta cetății Nain. Deodată se aud țipete lungi de durere și plângeri pătrunzătoare. Iată însă cum cortegiul vieții se întâlnește cu cortegiul morții. Iisus nu dă nici o atenție mulțimii. O nenorocită mamă era care suferea amar și această suferință atrage inima bunului Mântuitor.

Această sărmană femeie văduvă nu avea decât pe acest fiu de care moartea o despărțea așa de crud. Azi toată lumea o compătimește și mâine poate nimeni nu se va mai gândi la ea. Iisus nu cere credință ca sutașului, nici nu așteaptă să fie rugat de femeia care plânge cu lacrimi amare necerând nimic și nimeni nu mijlocește pentru ea. Dar Iisus vede lacrimile ei și îi este destul. Aruncă asupra ei o privire dumnezeiască și cu un ton plin de compătimire și blândețe, cu puterea autorității Sale zice: "Nu plânge!?. El care este Stăpânul vieții și al morții merge și se atinge de pat.

Tot convoiul se oprește; cântăreții din flaut și plângătorii tac și ei și în această tăcere profundă se aude vocea Stăpânului lumii care zice: "Tinere, ție îți zic, scoală-te!?. Deodată aceste urechi pe care moartea le astupase pentru totdeauna, auziră porunca dată de glasul ceresc, iar tânărul ridicându-se a șezut drept și a început să vorbească. Iisus l-a luat cu blândețe de mână și l-a dat mamei sale.

Ce bucurie avu această mamă când a văzut pe fiul său coborându-se din sicriu și aruncându-se în brațele sale. O, ce mare minune, frați creștini, a fost aceasta, căci toți știau bine că tânărul murise cu adevărat, pentru că se duceau să-l îngroape, iar acum îl văd viu, mergând și vorbind. Astfel tot poporul care-L urma pe Iisus și toți cei de față au fost cuprinși de frică și plini de bucurie slăveau pe Dumnezeu zicând: "Profet mare s-a sculat între noi, iar Dumnezeu a cercetat pe poporul Său?".

Aveau dreptate să se bucure căci Marele Profet, Marele Tămăduitor, era însuși Dumnezeu întrupat. Era vremea ca neamul omenesc să fie izbăvit de vrăjmașul său ? satana. Învierea trupească a tânărului din Nain era vestirea înainte a învierii morale a omenirii, aurora unei vieți noi, razele luminii care alungau întunericul și sigiliul morții. Prin învierea tânărului de astăzi, Iisus arăta că este Stăpân al morții, că este Dumnezeu.

Învierile săvârșite de Mântuitorul au fost trei: doi tineri și o fetiță de 12 ani. Aceștia au fost prin urmare , Lazăr, fratele celor două surori Marta și Maria, tânărul din Evanghelia de astăzi și o fetiță de 12 ani a lui Iair, mai marele sinagogii. Dar la fiecare în parte învierea a avut loc în momente deosebite. Pe fiica lui Iair a înviat-o chiar în ziua când a murit. Pe fiul văduvei din Evanghelia de astăzi, l-a întors la viață tocmai când îl conduceau la mormânt și aceasta putea să fie cam a treia zi. Pe Lazăr l-a adus chiar din temnițele iadului, fiindcă el murise de patru zile și începuse să putrezească, ne spun Sfintele Evanghelii, iar până la Mântuitorul și buni și răi mergeau toți în iad.

După ce a înviat Lazăr, Sfânta Evanghelie spune clar că Marta și Maria au pregătit o cină Mântuitorului, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă, deci a mâncat și Lazăr în văzul tuturor și a trăit mult, căci după cum ne spun sfintele cărți el a ajuns episcop al Ciprului, iar Maica Domnului i-a dăruit un omofor.

Aceste minuni ale învierii n-au fost simple închipuiri așa cum zic mulți necredincioși, căci Evanghelia spune clar că tânărul a început să vorbească, iar din tradiție reiese că el a trăit mult și a propovăduit minunea ce s-a făcut cu el. La fel și cu fetița lui Iair, spune Sfânta Evanghelie, că Mântuitorul a poruncit să-i dea să mănânce și tot din tradiție reiese că ea și părinții ei au fost recunoscători, propovăduind pretutindeni minunea învierii.

Cine putea să fie altul, dacă nu chiar Dumnezeu, care numai cu cuvântul atotputerniciei Sale săvârșea astfel de minuni. El a zis tânărului de astăzi: "Tinere, scoală-te!?. El a zis fiicei lui Iair: "Copilă, scoală-te!?. El a zis lui Lazăr: "Lazăre, vino afară!?. Toți au înviat la glasul puterii Sale.

Așa minuni au mai făcut unii prooroci și chiar din apostoli, dar ei procedau altfel decât Mântuitorul. Ei nu porunceau morții, ci se așezau în genunchi, se rugau și chemau în ajutor pe Dumnezeu pe care-L recunoșteau ca autor al minunilor. Mântuitorul Iisus Hristos, vedem că nu se roagă, ci poruncește. Deci puterea de a scula morții din mormintele lor nu aparține decât lui Dumnezeu. El are această putere.

Aceste minuni se propovăduiesc de către Sfânta Biserică de aproape 2000 de ani și sunt mărturii clare că Iisus a fost Dumnezeu, nu om învățat așa cum spun necredincioșii. El a săvârșit toate aceste minuni în mijlocul poporului care-L înconjură și de aceea aceste adevăruri nu au putut fi înăbușite niciodată. Datoria noastră este de a cădea în genunchi în fața Lui și de a ne închina acestui Om care este Dumnezeu, Iisus Hristos, Domnul nostru și Împăratul creștinilor. Dar vai, frați creștini, pe acest Binefăcător al omenirii și al sufletelor noastre, L-am uitat, L-am disprețuit, L-am înjurat și L-am urmărit noi creștinii care ne-am botezat în numele Său, mai rău ca evreii care L-au răstignit, căci noi îl răstignim în toate zilele cu păcatele noastre măcar că auzim și vedem cu ochii noștri cum moartea ne desparte pe unii de alții lăsând în urmă lacrimi și întristări. Pe pământul acesta moartea este mai tare și astăzi o mulțime de tineri sunt răpiți de ghearele ei și nu oricum, căci vedem cum mulți se sinucid în diferite chipuri.

Într-o vară, o mamă văduvă se plângea cum singurul băiat pe care-l avea în vârstă de 20 de ani, s-a suit într-un tei să culeagă flori ca să facă bucurie mamei sale. Dar a căzut de acolo și pe loc a murit. Cine putea spune durerea cea mare a bieteii femeii!

De asemenea într-un sat o fată studentă în anul trei la medicină, mai avea puțin să termine, dar a terminat cu viața aceasta, căci o boală nemiloasă i-a curmat zilele. Cum o mai jeleau părinții, căci numai pe ea o aveau, cum își mai smulgeau părul și se tânguiau, dar îngerul morții parcă le zicea la toți: fiți liniștiți că așa voi veni și vă voi lua și pe voi, unul câte unul!

Nu va scăpa nimeni, toți trebuie să plecăm. Și așa, frați creștini, moartea pune capăt la toate, căci orice știință omenească rămâne neputincioasă în fața ei. Prin urmare orice are sau strânge omul, îi folosește numai până la groapă. Aici s-a terminat și cu învățătura cea multă și cu banii și cu mândria omenească. Trupul merge în mormânt, iar sufletul, dacă n-a auzit pe pământ glasul Evangheliei lui Iisus Hristos și n-a trăit după legea LUI, merge în fundul iadului.

Părinții, rudele și prietenii, toți se străduiesc să facă o înmormântare cât mai plăcută lumii și așa au ajuns unii chiar să parfumeze și să dea cu diferite sulemeneli pe morți ca să fie cât mai frumoși la vedere. Alții aduc lăutari și-i petrec cu muzică până la groapă unde un cavou scump de zeci de mii de lei așteaptă acest trup păcătos și trecător. Părinții și lumea plâng că a murit tânăr și nedistrat, dar nu știu că fiul lor sau fiica lor a murit nepregătit și se duce în fundul iadului. Mare păcat și mult rău aduc sufletelor aceste obiceiuri cu totul păgânești.

Dar cei mai mulți nu dau nici o importanță regulilor stabilite de Sfinții Apostoli și de Sfinții Părinți pentru sufletele răposaților. Odată, un copil umblând prin cimitir cu mama sa, o întreabă cu mirare pe aceasta și zise:

- Mămico dragă, văd că aici sunt îngropați numai oamenii buni, dar oamenii care înjură și fură, care se îmbată și fac gâlcevuri, oamenii cei răi unde sunt îngropați? Iată ce întrebare la un copil, dar care are un mare înțeles. Să stăm și să gândim mai adânc, dacă suntem robii lui Dumnezeu, sau robii păcatului, ai viciilor și patimilor sau ai virtuților.

În sfânta Evanghelie de astăzi vedem că Domnul Hristos a întors cu puterea Sa dumnezeiască de la moarte la viață pe tânărul acesta care nu cunoscuse pe Mântuitorul lumii ce venise să ne mântuiască. De moartea aceasta trupească nu scapă nimeni. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să murim, căci aici suntem călători. Domnul Hristos n-a venit să ne scape de moartea trupească, vremelnică, fiindcă însuși El a primit moartea cea mai grea. El a venit să ne scape de moartea sufletească, de păcatele cele grele care omoară sufletul și-l aruncă în pieirea veșnică. De aceea judecățile Lui sunt necuprinse de mintea noastră.

De multe ori vedem cum la unele familii mor copiii de mici, iar la alții nu le rămâne chiar nici unul. Așa se plângea o mamă căreia îi murise doi copii pe neașteptate. În deznădejdea ei se revolta chiar cu cuvinte grele împotriva lui Dumnezeu. Dar într-o noapte avu un vis grozav.

Se făcea că într-un oraș se anunțase spânzurarea a doi ucigași fioroși. O lume întreagă se strânsese să privească, iar în mulțimea aceea era și ea. Toți așteptau cu răsuflarea oprită să vadă pe cei doi osândiți. Iată că se arată, iar femeia noastră uitându-se bine la ei, scoase un țipăt de groază. Erau tocmai copiii ei care muriseră, iar acum crescuseră mari. Sub spaima acestui vis mama se trezi și a înțeles că a fost muștrarea Celui de Sus, ca să nu-și mai blesteme zilele și să nu se mai certe cu Dumnezeu că i-a luat copiii.

Dumnezeu care știe toate și cunoaște pe fiecare din pântecelul maicii lui, lucrează în așa chip că pe unii din părinți care-și pun încrederea în copiii lor, îi pedepsește în chip tainic, în timp ce pe alții îi scutește de mari necazuri ce ar putea avea din partea lor. De aceea îi ia Dumnezeu mai de mici ca să nu-i ia satana mai târziu. Câți părinți nu sunt care cresc câte cinci, șase copii și până la urmă ajung să moară pe mâinile străinilor, neavând milă de la nici unul. Îi cresc cu mare grijă, cheltuiesc cu ei să-i facă fericiți, gândind că vor avea și ei ajutor, dar până la urmă tot în singurătate mor bieții părinți.

Așa a înțeles și mama aceasta din povestirea noastră, că fiii ei dacă trăiau ajungeau niște criminali, și astfel ar fi murit spânzurați. Vedem și auzim în zilele noastre pe mulți părinți plângându-se de copiii lor, fiindcă tinerii noștri nu mai merg pe drumul vieții, după Domnul Iisus, ci merg cu pași repezi pe drumul morții și al pieirii sufletești, pe drumul plăcerilor și al păcatelor. O mare decădere sufletească vedem în tineretul nostru creștin, cum le sunt alterate sufletele și

trupurile, căci s-au născut într-o lume îmbătrânită în rele și s-au amestecat cu atâtea forme de rătăcirii, încât credința multora s-a rătăcit, iar candelile simțirii mistice au înțepenit.

În pătura cultă mulți își au propria lor religie, o religie foarte liberă, personală și superficială. Unii din cei vârstnici își mai aduc aminte din copilărie de unele idei religioase, dar și acestea sunt înăbușite de buruienile acestui veac materialist, căci cei mai mulți pun în cântar cele dumnezeiești cu cele pământești.

Alții sunt subjugăți total științei profane și au căzut atât de mult în necredință, încât se situează sub nivelul de viață spirituală al păgânilor. În pretențiile lor, ei vor să experimenteze totul în laborator, să măsoare, să cântărească totul ca să se convingă de existența lui Dumnezeu. Ei judecă tot ce nu înțeleg și tăgăduiesc tot ce nu cunosc.

Acești oameni culți și atât de puțin înțelepți, care surâd cu un aer de superioritate, când e vorba de mântuirea sufletului, uită că în domeniul credinței, unitățile de măsură nu mai sunt cele materiale, ci cele duhovnicești ? spirituale. Acești oameni necredincioși ironizează toate mărturiile Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți, socotindu-le o literatură învechită, bună pentru prostime. Încrezători numai în ei, măsoară veșnicia după mintea lor limitată. Nepăsători de soarta sufletelor lor, fără nici o tresărire în fața marilor taine care ne învăluie, ei rămân pasivi și netulburați în tihna lor trupească, asemenea unor dobitoace fără rațiune.

Una din piedicile cele mai mari pe care le întâmpină omul în calea mântuirii lui este măgulirea dată de propria lui persoană. Orbit de mândrie omul nesocotește pe Dumnezeu, pe care nu-L putem afla decât prin umilință și smerenie. Dacă iubim învățăturile creștinești trebuie mai întâi să le cunoaștem și să le gustăm. Dacă nu vrem să le cunoaștem și să le urmărim ajungem la nebulie și îndrăcire.

Să ne întoarcem deci la cele simple și drepte, la cele veșnice, să ne întoarcem la Dumnezeu și să ne regăsim pe noi înșine, regăsindu-ne și rostul adevărat, căci ne-am schimonosit chipul lăuntric cel asemenea lui Dumnezeu și am rătăcit calea, trăgând mereu în plugul vieții cu gândul spre cele pământești nemaivăzându-le pe cele cerești. Preocupați de mijloacele existenței, uităm de scopurile ei; umblând după poftele trupului pierdem sufletul și cu cât trăim pentru noi înșine, ne îndepărtăm de Dumnezeu.

Să ne oprim puțin din drumul frământărilor noastre și să ne întrebăm cu toată sinceritatea, de ce ne iubim mai mult trupul care este vremelnic și supus putrezirii, decât sufletul care este veșnic și este cel mai mare dar cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. De ce ne îngrijim de boala trupului, iar boala sufletului o lăsăm nevindecată așa încât mulți nu se spovedesc cu anii și din neștiință, necredință sau rușine nici ultima spovedanie nu o fac cum trebuie.

De ce iubim atât de mult împodobirile trupului, iar virtuțile sufletești și faptele bune le trecem cu vederea?! De ce ne întristăm când ne pătăm hainele și nu plângem când ne pătăm sufletul cu fel de fel de păcate?! De ce ne înșelăm și ne dușmănim pe noi înșine prin ceea ce avem mai scump și nemuritor, sufletul?! De ce ne amăgim cu o credință de suprafață și nu pășim mai adânc trăind ca adevărații creștini?!

Să deschidem ochii sufletului și să auzim glasul Mântuitorului când ne strigă ca să ne întoarcem de pe drumul morții la viață. Și astăzi glasul aceluiasi Mântuitor ne cheamă pe toți ca să ne întoarcem de pe căile fărădelegilor. Să nu zicem ca necredincioșii că nu avem păcate. Să privim trecutul nostru și să vedem cum stăm noi cum sufletul și dacă socotim mai amănunțit, observăm cum păcate foarte grele mulțime de creștini le fac atât de ușor.

Să zicem că nu ai pus foc la nimeni ca să-l păgubești, dar câte case n-ai aprins cu limba, prin vrajbă și invidie, prin iscodiri și minciuni?! Câte suflete n-au suferit și nu suferă din cauza limbii unora?! Câte suflete nu se smintesc și câți nu se ceartă, ajungând la bătaie, câți nu hulesc pe Dumnezeu, și câte alte rele datorită pârcășurilor și minciunilor lor?!

Dar ce să mai spunem de păcatul acesta mare al desfrânării și al avorturilor care se practică pe o scară întinsă ajungând să-l facă chiar și fetele de școală?! Cei mai mulți tineri nu întreabă nici pe mamă, nici pe tată și necununați la biserică se întrec în păcate ca dobitoacele. Așa cum au văzut prin filme, zămislesc copii fără

cununie, care la rândul lor fac și ei la fel, ba și mai rău. Apoi diavolul îi împinge la un alt păcat, căci văzând că nu se înțeleg încep să alerge pe la vrăjitoare și descântătoare, la ghicit și spiritism. Așa îi spurcă diavolul ca să nu mai aibă loc duhul lui Dumnezeu în sufletele și trupurile lor. Vai de casa aceea unde se află o femeie care merge la vrăji și descântece.

Mulți părinți își smintesc proprii copii purtându-se cu nerușinare față de ei. Unii se dezbracă în fața copiilor lor și fac chiar glume proaste în fața lor, sau dorm amestecați și fără de nici o grijă, fără să gândească cum gânduri urâte și viclene încolțesc în mintea și inima acestor copii. Nu este îngăduit unui tată să doarmă cu fiica sa în pat după 7 ani, sau unei mame să doarmă cu fiul ei după vârsta aceasta și nici frați cu surori, fiindcă copiii veacului acestuia au simțurile foarte dezvoltate și ajung la păcate grele, pentru care părinții vor da seama înaintea lui Dumnezeu.

Mare dezastru sufletesc a reușit diavolul să facă în sufletul tineretului prin fel de fel de filme, teatre și distracții imorale. Diavolul a învățat chiar pe unele femei să-și vândă trupul și sunt sigur că astfel de femei nu știu ce e păcatul și nu s-au spovedit niciodată. Tot un păcat mare este să ții în casă reviste cu poze imorale care nu sunt altceva decât icoanele curvarilor. În casa unde se află astfel de tablouri, Dumnezeu nu ascultă rugăciunea și vai de casa aceea în care rugăciunea nu e primită.

Iată idolii moderni ai veacului de pe urmă. Multe mame vin cu copiii speriați, damblagiți, plini de bube, slăbiți și cu lacrimi în ochi spun că așa mari cum sunt, copiii lor urinează în pat. Se întreabă de unde au această spaimă, fără să se gândească că copilașii lor când sunt pe întuneric în casă și apar la televizor scene îngrozitoare, ei țipă și tremură de frică. Urmările apar mai târziu. Iată de ce femeile însărcinate n-au voie să privească astfel de scene, că de aceea se nasc copii cu duh de frică și chiar îndrăciți.

Mulți tineri și tinere și-au îmbolnăvit corpul și și-au otrăvit sufletul cu astfel de blestemății pe care duhurile necurate le-au scos la iveală pe fața pământului. Acestea sunt cursele diavolului, undițele lui ca să atragă tineretul din cea mai fragedă vârstă.

Să ia aminte părinții că vor da seama de sufletele tineretului nostru ajuns bolnav cu trupul și mort cu sufletul de aceste păcate care-l frământă și-l chinuiesc tot timpul. De aceea mulți își mint părinții, îi înșeală și îi fură. Mulți creștini cred că de aceste păcate pot scăpa ușor, plătind câte un pomelnic sau aprinzând lumânări. E ușor să facă omul lucrul acesta, mai ales acum când toată lumea are bani, dar să nu ne înșelăm și să știe toată lumea că nu există mântuire fără pocăință și fără oprire de la fărădelegi precum și fără împlinirea sfintelor canoane aplicate celor păcătoși spre îndreptare.

Dacă nu ne căim din inimă și nu plângem păcatele noastre, încă nu suntem întorși de pe calea morții și a pieirii veșnice. Să ne întoarcem la mama noastră care este Sfânta Biserică, și să ascultăm glasul Mântuitorului care ne strigă pe toți să ne întoarcem la El.

Rugăciune

Doamne și Stăpânul vieții noastre, Cel ce ai înviat pe fiul văduvei din Nain, milostivește-Te și înviază sufletele noastre cele omorâte de păcat. Zi-le Tu, cu cuvântul Tău cel dumnezeiesc: sculați-vă, tinerilor, sculați-vă copiilor din drumul morții, din drumul păcatelor și viciilor și veniți ca în ziua cea mare să înviem cu toții pentru viața veșnică. Amin.

28@ Predică la Duminica a XXI-a după Rusalii (cu pilda semănătorului)

Pilda Semănătorului

Sămânța dumnezeiască poartă în sine LUMINA ADEVĂRULUI?

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos a vorbit de multe ori în pilde despre Împărăția cerului, așa cum vedem și în Sfânta Evanghelie de astăzi. El a luat asemănări de pe pământ, le-a tâlcuit, ca ucenicii Lui să descopere din aceste pilde minunate învățături pentru sufletele noastre. Pilda semănătorului care s-a citit astăzi este prima pildă pe care o spune Mântuitorul înaintea ucenicilor Săi și pe care a și explicat-o pe scurt.

În această parabolă ni se descoperă marea taină a Cuvântului lui Dumnezeu. Sămânța aceasta dumnezeiască poartă în sine lumina adevărului și acest adevăr este singurul care ne poate ajuta la mântuire. Contează însă felul cum va primi omul în cugetul, mintea și inima lui această sămânță cerească? Cuvântul lui Dumnezeu.

Sămânța este începutul fiecărei fapte, așa precum cuvântul lui Dumnezeu este începutul viețuirii creștine pentru fiecare om. Fără sămânță pământul rămâne sterp și pustiu, așa cum fără Cuvântul lui Dumnezeu, inima omului e stearpă și pustie. Sămânța se încredințează oricărei categorii de pământ, așa precum Cuvântul lui Dumnezeu se adresează tuturor inimilor ascultătorilor, la toate neamurile pământului, la toate clasele sociale și la toate generațiile. Cuvântul lui Dumnezeu îl găsim în Sfânta Scriptură, sau Biblia, care este Cartea Vieții, constituția împărăției lui Dumnezeu în care se cuprinde adevărul.

Cuvântul lui Dumnezeu este cuvântul cel bun, cuvântul credinței, al mântuirii și al vieții veșnice; mare este puterea acestui cuvânt. Prin Cuvântul lui Dumnezeu s-a creat lumea și tot prin cuvânt se va judeca. Cuvântul lui Dumnezeu are duh și viață, e viu și lucrător, are puterea de a îndrepta, de a renaște. Cuvântul lui Dumnezeu întărește în răbdare și mângâie în nădejde, luminează, învață și asigură viața veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu nu se învechește, are tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte, pentru că vine de sus, de la Cel veșnic prin insuflare.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu. Despre insuflarea dumnezeiască a cărților biblice, avem multe temeuri atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament.

În Vechiul Testament avem expresiile: "Așa zice Domnul!?", "Așa grăiește Domnul!?", "Fost-a Cuvântul Domnului către mine!?".

În Noul Testament Domnul Hristos zice: "Cercetați scripturile că acelea mărturisesc despre Mine!?" În altă parte zice: "Vă rătăciți neștiind scripturile!?" Sfânta Scriptură este opera Duhului Sfânt și Duhul Sfânt nu se poate contrazice. Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan își începe așa scrierea sa: "La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul?".

Despre roadele învățăturilor biblice ne vorbește Mântuitorul în parabola semănătorului de astăzi. Ele depind totdeauna de calitatea pământului inimii în care cad și de căldura și convingerea cu care se predică. Despre însemnătatea și valoarea Sfintei Scripturi, ne vorbește Mântuitorul în parabola bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr. Omul pătimas, nepăsător de cele sfinte, nelegiuitul și necredinciosul, pofteste mai întâi să învieze cineva din morți ca să creadă el în Cuvântul lui Dumnezeu și să se pocăiască. Dar cine nu crede ce scrie în Sfânta Scriptură, nu va crede nici în cadavrele înviate ale morților.

Dacă gândim mai adânc după adevăr, iată că toți oamenii vin din cealaltă lume, de dincolo de moarte și de materie, căci fiecare naștere este o minune tot așa de mare și neînțeleasă ca și minunea unei învieri din morți. Atunci cum vom crede pe un om înviat din morți, când nu credem pe cei vii? Sfânta Scriptură este mai mult decât înviere unui mort; este Cartea Vieții eterne, cartea înțelepciunii lui Dumnezeu, averea cea mai scumpă a Bisericii.

Cineva a asemănat Sfânta Scriptură cu o farmacie din care se pot lua tot felul de leacuri pentru orice boală, dar și otrăvuri, așa cum au luat sectanții atâtea învățături greșite și și-au otrăvit sufletul în loc să-l tămăduiască. Altcineva, a asemănat-o cu o pădure în care poți să intri dar nu mai știi cum să ieși. Dar Sfânta Scriptură este mai mult decât o farmacie, sau o pădure. Ea este natura întregă este cartea deschisă a naturii cu grădini mănoase, cu văi și coline, cu dealuri și stânci, munți și flori, cu plante de tot felul, pomi roditori și toată frumusețea ideilor înalte și a virtuților morale.

Prezența Evangheliei în mijlocul Bisericii, închipuie pe însuși Domnul Hristos, care este cu noi până la sfârșitul veacurilor așa cum a spus. Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Evanghelie și din toată Sfânta Scriptură este sămânța pe care a aruncat-o în ogorul inimii noastre însuși Domnul Iisus Hristos. Fericiți sunt toți acei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el.

O legendă veche ne spune că pe când zăcea Adam pe patul de moarte a trimis pe fiul său Sit la poarta raiului, ca să-i aducă rod din pomul vieții. Heruvimul, care era la poarta raiului, i-a spus că nu are voie să dea la nimeni roade din pomul vieții, dar fiind mișcat de rugămintea nevinovată a copilului, i-a dat câteva frunze. Sit le-a dus tatălui său, iar acesta simțind mirosul de rai, i s-a luminat fața ca de o rază de nădejde și apoi a murit cu aceste mângâieri.

Așa sunt și frazele Bibliei ca frunzele din pomul vieții care au miros din patria vieții celei adevărate și veșnice. Iată deci cu ce trebuie să ne hrănim ca să învieze sufletul nostru și să avem viață în noi. Însuși Domnul Hristos ne lămurește pe scurt Sfânta Evanghelie de astăzi și ne lasă să cugetăm mai adânc la înțelesul ei și să dezvoltăm învățătura pe care o scoatem dintr-însa. De aceea a zis ucenicilor: "Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde?".

Explicarea acestei parabole este următoarea: plugarul este cel care propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu și care seamănă din destul în Biserica Lui. O parte din această învățătură cade în sufletul unor oameni care nici măcar nu o bagă în seamă, ba chiar o disprețuiesc și de aceea dispare cu totul din sufletul lor foarte repede. O altă învățătură cade în inima de piatră a unor oameni și neprinzând rădăcini nu poate face roade.

Altă învățătură cade în inima unor oameni a căror viață este plină de grijile lumești, iar sămânța Evangheliei rămâne fără rod.

Partea cea mai mică din această învățătură ajunge totuși pe pământ bun, în sufletele evlavioase, care o primesc cu bucurie și o păstrează cu multă grijă făcând roade într-o răbdare și mântuire.

Să vedem care sunt oamenii în care Cuvântul lui Dumnezeu a căzut ca pe cale, iar păsările cerului au mâncat-o? Aceștia sunt cei care și-au bătătorit mintea și inima cu fel de fel de învățături lumești. Acești oameni au învățat cum trebuie să trăiască bine numai în lumea aceasta, să-și mulțumească numai trupul în timp ce sufletul se află într-o temniță întunecoasă. Capul lor e plin de învățături de prin romane, reviste și fel de fel de cărți otrăvitoare încât nu se mai află loc și pentru Cuvântul lui Dumnezeu în mintea lor. O mulțime de învățături greșite le-au îndreptat pașii unora spre pierzarea sufletului și a trupului lor.

Dar acest drum pe care a căzut sămânța mai înfățișează și pe oamenii cei stricați care socotesc viața aceasta ca o jucărie. Ei disprețuiesc învățăturile serioase și se dedau la tot felul de plăceri păcătoase. În zadar le-ar vorbi cineva de Dumnezeu și de soarta lor după moarte, căci ei calcă în picioare această învățătură sfântă. În urma lor se târăște șarpele, duhul întunericului, care le răpește sămânța cea bună.

Câți creștini nu vin la biserică și aud Cuvântul lui Dumnezeu, dar imediat după ce ies din biserică ispita le răpește sămânța și nu mai știu nimic. Cuvântul lui Dumnezeu nu rămâne în mintea și inima lor, fiindcă au mintea împrăștiată și n-au reușit să ascundă sămânța dumnezeiască, ca aceasta să ajungă din minte în inimă. Au mâncat-o, după cum spune Mântuitorul, păsările fiindcă au găsit-o pe drum. Acești creștini reușesc să meargă până acasă cu învățătura luată din biserică numai în minte, dar se întâlnesc cu alți oameni care-i contrazic sau îi disprețuiesc, fiindcă aceia nu sunt vrednici de Cuvântul lui Dumnezeu și pentru nevrednicia lor nu trebuie

să li se vorbească. Dacă li s-a vorbit, iată că s-a împlinit cuvântul Domnului care zice că trecătorii au călcat sămânța în picioare.

Sămânța rămasă în drum este acea învățătură care rămâne numai în minte. Dacă învățătura ajunge în inimă, atunci cu adevărat sămânța Domnului ajunge în loc bun de unde păsările nu o mai pot răpi, iar oamenii nu o mai pot călca în picioare. Plugarul înțelept are datoria ca să ascundă sămânța în pământ, cât trebuie. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ajungă la inimă oricât de lung e drumul de la minte la inimă.

Altă parte de sămânță a căzut în loc pietros și dacă a răsărit s-a uscat pentru că nu avea umezeală. Aici se închipuie oamenii aceia care auzind Cuvântul lui Dumnezeu îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcini, fiindcă sămânța nu a fost udată mereu așa cum știm că trebuie udată orice sămânță sau plantă dacă vrem să crească. În cazul nostru udarea înseamnă lacrimile vărsate la cântare și rugăciune, la predică, fapte bune și în diferite împrejurări duhovnicești, amintindu-ne mereu de ziua plecării și de ceasul judecății noastre.

Știm că focul trebuie întreținut cu lemne ca să nu se stingă. De aceea trebuie să punem și noi mereu lemne pe foc, ca să avem lumină și căldură și să putem crește sămânța dumnezeiască în ogorul inimii noastre. Cei care nu se hrănesc cu ce trebuie nu prind rădăcini, iar la vreme de ispită se leapădă.

Cuvântul lui Dumnezeu poate răsări de multe ori în inimile oamenilor, dar din cauza împietririi, a lenevirii și a trândăvirii lor acest cuvânt nu prinde rădăcini și nu se întărește. De aceea în vreme de pace și liniște par a fi credincioși, dar când vin ispitele, prigoanele și primejdiile se leapădă lesne de credință pentru că nu au rădăcini. Pe ei nu-i mișcă nimic. Vin necazuri și supărări care mai de care mai grele, dar inima lor împietrită nu simte nimic, orice s-ar întâmpla și deci Cuvântul lui Dumnezeu nu poate prinde rădăcini.

O altă parte de sămânță a căzut între spini. Această categorie de oameni o formează acei care aud Cuvântul lui Dumnezeu, dar umblă sub povara grijilor și a plăcerilor vieții și de aceea se înăbușesc și nu aduc roade. Sămânța căzută între spini a răsărit, a crescut, dar n-a rodit. Aceasta înseamnă că un om poate să ajungă să cunoască destul de bine credința în Dumnezeu și cu toate acestea sufletul lui să fie încă departe de mântuire.

Sunt destui oameni care ascultă cazaniile și predicile în biserică, dar nu pun nici un preț și trăiesc tot departe de adevărul mântuirii. De unde vine răul acesta? Desigur nu de la sămânță, ci de la pământ, adică de la inimă. Pământul inimii lor a fost și este încă plin de spini. În această inimă păcatul este stăpân, ori ca să ajungi în cer ți se cere o cunoștință, o credință și o viață plină de fapte bune. Ca să ajungi în iad, n-ai decât să te lași în voia patimilor și a pornirilor inimii tale. Spinii au crescut o dată cu grâul, ba chiar au luat-o înaintea lui și au ajuns să-l acopere, luându-i lumina, aerul și hrana, făcându-l să nu aducă rod. Ei au fost ascunși și au avut rădăcini în pământ.

Așa se întâmplă cu multe inimi. Cuvântul lui Dumnezeu nu pătrunde în ele, pentru că păcatul se află mai în adâncul inimii, o ia înainte și crește și înăbușă astfel credința cu totul.

Să vedem acum ce nume poartă aceste păcate care se află în adâncul inimii cu rădăcini adânci. Ni le spune astăzi însuși Domnul Hristos: grijile lumii acesteia, înșelăciunea bogățiilor, plăcerile vieții acesteia și multe alte pofte. O, câte griji nu-și fac oamenii! Unii se vaită de unele, alții de altele și îngrijindu-se mereu de cele pământești ale trupului uită cu desăvârșire de cele ale sufletului. Iată de ce mulți nu mai vin la biserică, nu se mai spovedesc, nu-și mai fac timp nici de rugăciune, nu mai au frică de Dumnezeu, ci spaima lor este că vor muri de foame.

Alți spini sunt înșelăciunea bogăției. Bogăția este înșelătoare, spune Domnul, pentru că nu dă ceea ce așteaptă lumea de la ea. Se spune că cine are bani are de toate, dar nu este așa. E drept că dacă ai bani poți să faci rost de multe lucruri, dar nu de toate. Cu bani poți să cumperi de ale mâncării, dar nu poți cumpăra și pofta de mâncare. Poți să cumperi pat, saltele și perne moi, dar nu poți cumpăra și odihna somnului. Poți să ajungi știutor de carte, să fii înconjurat de multe lucruri, dar să nu te poți bucura de ele. Poți să faci viața mai ușoară, dar să nu ai pace. Poți să faci multe cunoștințe, dar nu și adevărați prieteni. Cu bani cumperi coaja lucrurilor, dar nu și miezul lor.

Bogăția poartă cu ea multe primejdii, mai ales primejdia că ucide credința. Când un credincios începe să se îmbogățească, trebuie să se roage mult, fiindcă se găsește în mare primejdie. Un mare înțelept creștin avea o rugăciune a lui care zicea așa: să nu-mi dai Doamne nici bogăție, nici sărăcie, ci dă-mi pâinea care-mi trebuie, ca nu cumva în belșug să mă lepăd de Tine, iar în sărăcie să fur și să iau în deșert numele Dumnezeului meu.

Bogăția te ajută să duci un trai mai lesnicios, dar tot ea dă puțința împlinirii unor pofte păcătoase și te îmbogățești și în păcate. Băieții și fetele de la țară când vin la oraș sunt mai sfioși, așezați și cuminți. Cum ajung și fac rost de bani încep să cadă în stricăciuni. Bogăția n-ar fi rea și periculoasă, dacă ar ști omul cum s-o întrebuințeze. Dar tocmai aici e neștiința, aici e necredința, căci mulți care s-au îmbogățit, cumpărându-și mașini și case noi, au pierdut credința, s-au zăpăcit, și-au pierdut mintea căzând în desfrânări și în toate păcatele.

O vorbă bătrânească spune că bogăția este bună ca slugă, nu ca stăpân, adică nu ea să-i poruncească omului, să-l stăpânească, ci omul s-o stăpânească punând-o în slujba lui Dumnezeu. Făcând astfel își face comoară în cer. Dar cea mai mare parte a oamenilor care se îmbogățesc ajung ei robi ai averii și chiar ca niște hamali ai pământului, alergând ziua și noaptea ca să se îmbogățească fără să se sature. Bogăția este primejdioasă pentru că e cu neputință să nu se fi amestecat în ea furtul și înșelăciunea. Nu știu dacă unu la sută din bogați ar putea spune că nu a făcut nici o nedreptate.

Pe lângă acestea trebuie să știm că bogăția te lasă o poți pierde, îți poate fi luată, furată, ori sigur o lași când mori, căci nimeni nu poate lua cu el ceva și așteaptă să se îndure să-i dea alții ceva de pomană.

Alți spini sunt plăcerile vieții de aici. De multă vreme lumea a cam început să se țină de niște obiceiuri rele, căci fiecare vârstă își are poftele și plăcerile ei, care înăbușă Cuvântul lui Dumnezeu și sunt mari piedici în calea primirii acestui cuvânt.

Așa îmi povesteau unii, că la începutul venirii lor la biserică, nu auzeau și nu înțelegeau nimic din predici. Abia așteptau să se termine și să plece acasă, oprindu-se în restaurante și în alte locuri fără de folos. Tot timpul cât stăm în biserică, îmi spunea cineva, mă gândeam la alte locuri, la mâncare, băutură și distracții și îmi părea rău că am venit la biserică.

Prin urmare, iată câte piedici rele și câte pofte păcătoase îi ies omului în cale întocmai ca niște spini care înăbușă sămânța și astfel nu mai aduce roade. Dacă acești spini nu sunt cunoscuți și înlăturați, credința unor astfel de oameni dispare și ei rămân creștini doar cu numele, așa cum sunt cei mai mulți astăzi, după nume creștini, iar după fapte păgâni.

Cum și-ar putea închipui cineva că ar putea face roade spre mântuire, dacă se tot țin mereu de chefuri, băuturi, muzică, căci diavolul a avut grijă să-i facă să nu se mai sature de aceste pofte păcătoase. Oamenii s-au obișnuit să facă aceste petreceri în toate împrejurările: la cununie, la botez, onomastică, la ziua de naștere și chiar la înmormântări și parastase, unde în loc să se roage pentru cel răposat, fac glume proaste și râd de păcatele celor morți. Ce folos pot să aibă acești oameni, decât pagubă mare sufletească?

Iată cum spinii aceștia au năpădit sămânța cuvântului dumnezeiesc și au început să facă răni adânci în multe familii și în sufletul copiilor. Majoritatea părinților plâng cu lacrimi amare de copiii lor care au luat căi greșite și trăiesc în mari păcate departe de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ce să mai vorbim de cei mici când întâlnim chiar și pe cei mai în vârstă cu astfel de buruieni crescute în inimile lor. Nici acum n-au înțeles și nu vor înțelege niciodată credința, aceștia. Dar acești spini vor ajunge odată foarte dureroși, atunci când vor fi întinși pe patul morții. Ce chin și ce durere vor pricinui atunci aceste buruieni, acești spini, aceluia care n-au avut urechi să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa îmi povestea un creștin despre vecinul lui bătrân, care fiind pe patul morții l-a chemat să-l vadă. Văzându-l cum se zbătea în chinurile morții, creștinul îl încuraja zicându-i: "Ține-te bine, nu te descuraja, ține-te bine!? Bătrânul cu voce stinsă îi răspunse: "Tocmai asta vreau să fac, dar iată, n-am de ce să mă țin, căci eu mi-am pus încrederea în lucrurile pământești și în poftele trupesti, dar acestea acum toate mă părăsesc. În zadar mai încerc să fac ceva acum, dacă toată

viața nu m-am îngrijit de suflet și am făcut doar voia trupului și a diavolului. Acum e prea târziu și nu mai pot face nimic?. A murit în chinuri groaznice, strâmbându-se la vedeniile înfiorătoare căci demonii veniseră să ia sufletul fără roade, pocăință și iertare.

De aceea, frați creștini, să cercetăm fiecare adâncul sufletului nostru și să vedem ce fel de mărăcini, de bălării și de buruieni se află în inima noastră. Dacă am avut vreodată spinii băuturilor, ai fumatului, desfrânării și luxului și alte patimi și dacă cu ajutorul lui Dumnezeu i-am smuls lăsând să crească grâul cel curat, bine ne-am făcut sufletului nostru și am lucrat înțelepțește, căci oricare dintre noi s-a înțepat din greșeală, dar imediat a scos mărăcinele afară. Sau cine nu s-a împiedicat și a căzut, poate chiar în noroi, dar imediat s-a ridicat și a mers mai departe pe drum!

Așa să facem și noi cu păcatul, să nu-l putem suferi și să-l scoatem afară prin spovedanie, turnând pe răni apa cea vie a pocăinței, lacrimi care să izvorască din ochi cu căință pentru păcatele săvârșite și să nu rămânem în ele, ci să ne ridicăm din cădere și să umblăm cu grijă ca să nu ne mai înțepăm în mărăcinii puși pe cale de diavolul.

Sfinții Părinți spun că a cădea în vreo greșeală este un lucru omenesc, iar a ne ridica este un lucru îngeresc. Dacă vom rupe mereu buruienile care caută să încolțească și ne vom hrăni cu Cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Biserică care este maica noastră, ne vom face pământ bun, aducând roade și atunci vom fi fericiți și în lumea aceasta și în veșnicie. Cei care nu țin legătura strânsă cu Sfânta Biserică, care este maica noastră sufletească și nu vin duminicile să se hrănească din masa cea bogată cu învățături dumnezeiești, acele suflete sunt căzute în primejdia pierzării, întocmai ca pruncul din pânțele mamei, căruia dacă i se rupe legătura cu ea, este în primejdie și moare.

Așa și creștinii care nu țin legătura cu Sfânta Biserică, cu învățătura și slujbele ei, se pierd și tocmai lucrul acesta îl urmărește diavolul, să despartă pe om de Biserică. După ce Domnul Hristos a spus pilda aceasta, a strigat tare: "Cine are urechi de auzit să audă!? Domnul s-a referit aici la urechile sufletești pe care toți trebuie să le deschidem căci vai de cei ce nu vor auzi acum cât mai este timp, fiindcă la sfârșit este prea târziu și în iad în zadar vor auzi. Să ne sune în urechi cuvintele Domnului și să luăm aminte să nu fim nici drum, nici piatră, nici spini, ci să fim un pământ bun pentru sămânța aceasta curată și sfântă a Cuvântului lui Dumnezeu care ne aduce atâta binecuvântare sufletească și trupească. Această învățătură ne poate face fericiți chiar pe lumea aceasta, dacă împlinim voia lui Dumnezeu.

Rugăciune

O, Cerescule Semănător Unule Născut, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, Tu ești pâinea îngerilor, Tu ești hrana sufletelor celor ce flămânzesc după Împărăția cerească. Tu ești Cel ce Ți-ai vărsat sângele pentru răscumpărarea oilor Tale ca să le aduni și să ne faci o turmă a Bisericii Tale. Caută din cer spre turma aceasta mică și să nu Te depărtezi niciodată de noi. Duhul Tău cel Sfânt să lumineze mintea noastră și să se coboare în inimile noastre și să ne învețe cele de folos.

Seamănă de-a pururea sămânța cea dumnezeiască în inimile noastre, ca să aducă rod însutit, spre slava Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

290 Predică la Duminica a XXII-a după Rusalii (cu pilda bogatului nemilostiv)

Bogatul nemilostiv

? Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești! (Luca XIV, 25)

Frați creștini,

Parabola despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr este bine cunoscută. Bogatul, lacom și zgârcit, petrece și se veselește zilnic dezmiardându-și trupul cu cântece, băuturi și mâncăruri alese, în timp ce săracul, plin de bube și flămând, suferă la ușa lui.

Predica Mântuitorul nostru Iisus Hristos începuse să capteze mulțimile din toate părțile Palestinei. Se răspândise pretutindeni zvonul că un om nemaîntâlnit face minuni; vindecă tot felul de dureri, tămăduiește neputințele și vorbește într-un chip atât de minunat cum n-a mai vorbit nimeni până acum. Toată lumea alerga să-i vadă chipul strălucitor și să-i asculte cuvântul fermecător.

Într-una din zile pe când era înconjurat de mulțime multă de ascultători între care erau oameni bogați și puternici ai zilei care-L priveau din înălțimea situației lor cu un fel de mândrie personală, precum și mulți săraci, amărâți și necăjiți, Mântuitorul zugrăvește prin cuvinte minunate, tabloul vieții unui bogat și a unui sărac, tabloul bogăției, al măririi și confortului și tabloul sărăciei, al necazurilor și suferințelor. Iată deci, două vieți, două trăiri deosebite foarte mult între ele. Blândul Iisus începe a vorbi cu glas rar și dulce:

- Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vizon, veselindu-se, în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lingeau bubele lui.

Tablourile acestea ne impresionează puternic și cred că nici cea mai împietrită inimă omenească nu poate să rămână nesimțitoare față de nenorocirea și mizeria în care se zbătea săracul Lazăr. Dar iată că într-o zi a murit săracul și sufletul lui a fost luat de îngeri și dus în grădina raiului în sânul lui Avraam. Moare și cel bogat iar demonii îl duc în flăcările iadului.

Iată deci un sărac proslăvit în cer și un bogat îngropat în iad; un sărac în mâinile îngerilor și un bogat în ghearele demonilor. Acest tablou ar fi o mare descurajare pentru cei bogați și o mare îngâmfare pentru cei săraci. Aceasta s-ar părea la prima vedere, dar lucrurile nu stau așa.

Dacă sunt bogați în iad, fără îndoială că sunt și săraci și dacă sunt săraci în cer, negreșit că sunt și bogați. Să nu căutăm în altă parte dovada decât în Sfânta Evanghelie de astăzi. Vedem pe săracul Lazăr disprețuit, flămând și gol, cum îngerii l-au dus în sânul lui Avraam, care a fost un om bogat, că știm din istoria sfântă a Vechiului Testament că acest slăvit patriarh avea cirezi de vite și mari bogății când a trăit pe pământ.

Iată dar în împărăția cerului un bogat și un sărac. Aceasta o spun ca cei săraci să nu osândească pe cei bogați, iar cei bogați să nu piardă nădejdea în mântuirea lor. Dar trebuie să recunoaștem că bogăția este o mare piedică pentru mântuirea sufletului. Însuși Mântuitorul zice: "Cât de anevoie vor intra în împărăția cerului cei ce au avutii!? Mai ușor se mântuiește cel sărac, cel lipsit, fiindcă nădejdea lui este întemeiată pe Împărăția cerului, pe fericirea veșnică a raiului. El are mintea mai luminată și vede cum cu fiecare zi ce trece din viața lui, se apropie de grădina fericirii veșnice. De aceea nădejdea lui este întemeiată și nu pune nici un preț pe lumea aceasta trecătoare.

Dar au fost și bogați care s-au mântuit, căci au folosit banii și averea pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele aproapelui. Așa au făcut ei biserici și mănăstiri întru slava lui Dumnezeu, au făcut spitale, școli și orfeline, pentru binele aproapelui. Alții au scris cărți și le-au împărțit gratuit pentru luminarea

poporului. Toți acești oameni bogați, care au făcut o mulțime de fapte bune, Dumnezeu i-a numărat cu Avraam, Isaac și Iacov, în Împărăția cerească.

Două lucruri sunt pe care le împarte Dumnezeu oamenilor în această lume: Harul Său și bunurile vremelnice. Prin Harul Sfânt pe care-l primim prin Sfânta Biserică și Sfintele Taine, Dumnezeu se îngrijește de nevoile sufletului, iar bunurile vremelnice le dă pentru trebuințele trupului.

Prin urmare, nu ne este iertat să nu deschidem ochii la nevoile și necazurile aproapelui nostru, pentru că dacă avem, nu de la noi avem, ci sunt de la Dumnezeu. El ne-a dat înțelepciune și sănătate și tot El ne-a înzestrat cu daruri nenumărate. De aceea nu sunt ale noastre și trebuie să le dăm mai departe aproapelui nostru.

Poate fiecare dintre noi întâlnim un Lazăr plin de bube sufletești și trupești. Să nu facem ca bogatul din Evanghelia de astăzi care nu vede nimic din cauza orbirii desfătărilor, a petrecerilor și luxului. Mare facere de bine e să stai la căpătâiul unui bolnav și mare mângâiere simte acesta când vii cu un cuvânt de încurajare. Căci omului căzut în dureri i se spulberă nădejdea și de aceea trebuie să mergem acolo unde este durerea și suferința, să-i căutăm noi, căci aceasta este fapta cea îngerească și creștinească.

Bogatul din Evanghelia de astăzi s-a dus în flăcările iadului pentru nepăsarea lui, pentru împietrirea inimii la suferința lui Lazăr cel gol, nemâncat și bolnav, de la ușa casei lui. Această împietrire și nemilostivire i s-a născut din mândrie, din gâtelile și zorzoanele pe care le pune pe el. Sfânta Evanghelie ne spune mai departe, că bogatul fiind în flăcările iadului și văzând pe Lazăr fericit, a rugat pe părintele Avraam ca să-i fie milă de el și să trimită pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetelor în apă și să-i răcorească limba căci grozav se chinuiește în văpaia aceea.

Groznic trebuie să fie focul iadului și grozavă suferința celor ce ajung acolo în acel loc de chin. Dar dreptul Avraam i-a răspuns: "Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești?".

Așadar, la ce i-a folosit bogatului puținele zile pe care le-a trăit în desfătări și chefuri, în beții și lăcomii? La ce i-a folosit mândria vieții acesteia, slava cea deșartă a lumii, dacă a câștigat prin ele focul cel nestins al iadului? Toate s-au spulberat într-o clipă și cele ce nu-i venea să creadă când i se spunea, le-a văzut, dar acum e prea târziu.

Așa sunt mulți îngâmfați și necredincioși, care dacă începi să le spui ceva despre Dumnezeu și suflet, te întrerup căci nu pot suferi nici să audă de numele lui Dumnezeu. Nu mai vorbim de atâția care și-au pus toată nădejdea în viața și fericirea aceasta trecătoare, care zic că aici este raiul și iadul și dacă ai bani și avere ești în rai, iar de nu le ai, ești în iad. Așa sunt mulți care și-au pus nădejdea în lucrurile acestea trecătoare.

Astfel povestea un preot că avea un prieten ce trăia într-o splendidă situație materială. Locuia într-un palat înconjurat de o grădină ca un adevărat paradis. Am încercat, zicea preotul, să vorbesc prietenului meu despre Dumnezeu și despre cele sufletești, dar acesta mă întrerupea cu alte cuvinte, grăindu-mi cu sfidare: "Dragul meu, mie în zadar îmi vorbești despre aceste lucruri, căci raiul meu iată-l, acesta este!? ? și-mi arată casa și grădina cea frumoasă.

Peste cinci ani, l-am vizitat din nou pe prietenul meu, dar vai, ce schimbări grozave! Grădina era uscată, prăpădită, casele ruinate, iar prietenul meu zăcea bolnav de aproape patru ani. Un copil îi murise înecat, fata eșuase în căsătoria ei, iar tatăl se îmbolnăvise de supărare. Mai avea o fată pe care am auzit-o întrebându-și părintele bolnav: "Tată dragă, eu merg până în oraș, ce-ai dori să-ți aduc de acolo?? Chinuit de boală bătrânul răspunde: "Un ștreang să-mi aduci, un ștreang să-mi termin zilele, căci nu mai pot?".

Iată deci că în decursul celor cinci ani, raiul prietenului meu devenise un adevărat iad. Așa este cu raiul acesta vremelnic, pământesc; umbră și vis, deșertăciunea deșertăciunilor. Câți nu sunt care prin căsătorie și-au agonisit de toate, și-au văzut multe visuri împlinite cu ei și copiii lor și au ajuns fericiți. Totul a mers bine până la o vreme, dar deodată ca din senin au căzut în mari nenorociri. Căsătoriile copiilor s-au spulberat, au suferit diferite accidente, boli, a intrat moartea și în scurt timp s-a terminat cu raiul lor.

Așa este fericirea aceasta scurtă, ca un vis frumos, iar după ce te trezești din el nu mai rămâne nimic, nici nu-ți mai aduci aminte exact cum a fost visul. De aceea primii creștini și toți sfinții nu puneau nici un preț pe fericirea pământească și renunțau la toate chiar și la viața aceasta ca s-o câștige pe cea veșnică, fiindcă ei credeau cu adevărat în nemurirea sufletului, nu numai așa de formă cum cred unii și cum a crezut și bogatul din Evanghelia de astăzi.

Esența învățăturii din pilda Sfintei Evanghelii de astăzi este existența sufletului și nemurirea lui. Vedem cum Lazăr a lăsat aici trupul cel buburos și flămând cu care a suferit, iar sufletul lui s-a dus în fericirea din rai. Vedem cum și bogatul a lăsat trupul cel îmbuibat, distrat, îmbrăcat și împodobit, tot aici în lume într-o groapă spre mâncarea viermilor, în timp ce sufletul lui a fost dus de către demoni în flăcările iadului. De acolo din foc, Dumnezeu a voit să-l vadă el, bogatul, pe Lazăr fericit și nu așa cum îl știa el flămând, fără puțința de a se înfrupta nici din fărâmiturile de la masa lui.

Religia creștină și întreaga cultură a omenirii se întemeiază pe aceste două adevăruri mari: nemurirea sufletelor și învierea trupurilor. Amândouă sunt adevăruri chinuitoare și întrebări care au muncit mintea și conștiința oamenilor. Este suflet în trup și viață după moarte?

La întrebarea aceasta necredincioșii răspund scurt: Nu! Nepăsătorii care nu se cutremură de nimic răspund: O fi, n-o fi! Îndoielnicii, bazați pe îndoiala altora, răspund și ei: Poate da, poate nu! Dar creștinii adevărați mărturisesc hotărâți: DA! Sufletul există liber și nemuritor.

Despre nemurirea sufletului ne încredințează Sfânta Scriptură chiar de la început. În Cartea Facerii se spune că omul a fost făcut de Dumnezeu cu trup din pământ și cu suflet viu. Când moare, trupul se întoarce în pământul din care a fost luat, iar sufletul se întoarce la Dumnezeu care l-a dat. Sufletul este duh creat de Dumnezeu, scânteie din dumnezeire, nemuritor, care prețuiește mai mult decât valoarea lumii întregi. Nu ne putem închipui religie creștină fără credința în suflet a vieții fără moarte.

Creștinul are religia învierii și Evanghelia nemuririi. Învățăturile Domnului nostru Iisus Hristos ne asigură fericirea veșnică. Chiar pilda bogatului și săracului Lazăr de astăzi, ne arată clar că există suflet și viață veșnică, fericită pentru cei drekți. În ce privește pe cei răi, nici sufletele lor nu mor, ci trăiesc veșnic, dar se chinuiesc în iad. Existența sufletelor și nemurirea lor este dovedită și garantată de Mântuitorul, căci după ce a înviat pe alții El însuși a înviat.

Sufletul este duh imaterial, care nu se poate nimici și este înzestrat cu funcțiuni și puteri nemateriale. El are rațiune, voință și sentiment. Sufletul se folosește de trup ca de un instrument așa cum se folosește artistul de vioară ca să cânte melodiile ce-i plac. După cum păsările călătoare se conduc după instinct și pleacă spre țările calde, tot așa ne spune și nouă inima că suntem nemuritori și trebuie să plecăm de aici într-o altă lume, în altă patrie veșnică. Sufletul se întoarce la Cel ce ni l-a dat, la Dumnezeu Creatorul, ca un porumbel călător ars de sete.

Mulți creștini sfinți și-au cunoscut ora plecării lor de aici din lume. Fericitul Augustin zice: "Ne-ai făcut pentru Tine Doamne și neliniștit este sufletul nostru, până ce se va odihni în Tine?. Așadar există suflet și este nemuritor. Casa sufletelor este cetatea lui Dumnezeu, locuința din cer după care suspinăm. Fără suflet am fi călători fără țintă, păcătoși fără mântuire și muritori fără speranță. Dacă n-am avea suflet, am fi niște făpturi care n-am ști ce rost avem în viață n-am ști de unde venim și unde mergem după moarte. Dar prin suflet simțim, cunoaștem și așteptăm cu încredere.

Bogatul nemilostiv din Evanghelia de astăzi, îngrozit de chinurile iadului roagă pe părintele Avraam să trimită pe Lazăr acasă la tatăl său, că mai are cinci frați, să le spună și lor chinul lui, să-i învețe credința ca să nu vină și ei tot acolo la el în iad. Avraam le-a răspuns: "Au pe Moise și pe prooroci, să asculte de ei!? Dar bogatul a zis: "Nu, părinte Avraam, ci dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi?.

Iată deci cum bogatul se îngrijește de frații lui, îi e milă de ei, dar cât a fost în viață nu l-a interesat. El ar fi vrut ca Lazăr să învieze, ca astfel frații lui văzând un mort înviat să creadă cu adevărat că există suflet și să se întoarcă la

credință. Ceea ce spune bogatul nemilostiv poate am auzit și noi la unii necredincioși care zic că n-a venit nimeni de dincolo și dacă ar învia cineva poate ar crede și ei.

Acești necredincioși însă n-ar crede chiar dacă ar învia și morții după cum nici evreii n-au crezut atunci când Mântuitorul a înviat pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain sau pe Lazăr cel mort de patru zile. În loc să ia aminte la toate minunile acestea, ei L-au batjocorit și răstignit pe cruce. În timpul răstignirii Dumnezeu a făcut ceva și mai mult, căci a înviat pe mulți morți din mormintele lor, după cum spun Sfintele Scripturi, care umblau prin Ierusalim și vorbeau cu prietenii lor, spunându-le ce au văzut pe dincolo. Toate acestea se păstrează în Sfânta Tradiție și astăzi, dar necredincioșii evrei au rămas tot împietriți și înrăiți la inimă, fiindcă duhurile necurate intraseră în ei. Cerul se întunecase, pământul se cutremura, pietrele se despicau, mormintele se deschideau, iar ei nu vedeau, nu auzeau și nu simțeau nimic.

Iată așa se întâmplă cu cei care se leapădă de Dumnezeu, devin nesimțitori și nu cunosc calea de urmat; deci acei care vin numai de formă la biserică, nu cu scopul bine întemeiat de a-și mântui sufletul și de a pune la inimă Cuvântul lui Dumnezeu. Acestora, spune Sfânta Scriptură, că li se propovăduiește ca să le fie de mărturie la ziua judecății și să nu zică că nu le-a spus nimeni. Grozav lucru este a avea ca martor în ziua aceea mare atâtea pilde și predici, atâtea învățături și minuni pe care ni le-a arătat Dumnezeu, iar noi să fi rămas tot în păcat, tot în necredință până la moarte.

Sfânta Carte ne spune că în cele din urmă lumea va fi necredincioasă și nestatornică, fiindcă nu caută Împărăția lui Dumnezeu, ci numai plăcerile lumești și trecătoare ale acestei vieți ca bogatul nemilostiv din Evanghelia de astăzi. Unora poți să le spui orice le-ai spune; poate să se răstoarne pământul, pot să învieze morții, ei nu vor alt rai, nu vor altă viață veșnică, ci o vor pe aceasta vremelnică, raiul acesta care se spulberă fără nici un folos.

Toată lumea vrea să trăiască pe lumea aceasta ca într-un adevărat rai, dar nu se poate fiindcă bucuriile trupesti sunt fără de folos sufletului și chiar trupului. Câți nu s-au lăcomit în mâncăruri și băuturi, distrugându-și trupul și sufletul?! Numai un om cumpătat poate să guste mai mulți ani din bucuriile pământești și tot se sfârșește, căci viața aceasta trebuie s-o lăsăm să dăm pământului trupul și sufletul cerului care ni l-a dat.

În legătură cu raiul acesta pământesc, mi-aduc aminte de o istorioară unde se spune că o vulpe a văzut o grădină încărcată cu toate bunătățile, dar grădina era împrejmuită de jur împrejur cu un gard de zid înalt, iar vulpea nu putea sări. Umblând ea de jur împrejurul grădinii, văzu o spărtură în gard, dar era prea îngustă ca să se poată strecura prin ea. Tot gândindu-se și judecându-se ce să facă își zise: știu ce voi face, voi răbda câteva zile de foame, voi slăbi și atunci voi putea intra cu ușurință. Zis și făcut. După trei zile de foame vulpea se strecură și intră în grădină, apoi începu să mănânce cu lăcomie.

După câteva zile își aduce aminte că trebuie să iasă. Însă acum alt necaz, că se îngrășase și nu mai putea pătrunde pe unde intrase. Ce-i de făcut? N-am cum să scap de aici, zise vulpea, decât să fac iarăși foamea ca să slăbesc. Răbdă iarăși trei zile și slăbind se strecură afară. Când se văzu scăpată, privind spre grădină zise: "Frumoasă mai ești tu grădină și dulci sunt roadele tale, dar ce folos am avut eu? Cât am mâncat, atât am răbdat și cum am intrat, așa am ieșit!?"

Ce istorioară plină de înțeles sufletească, frați creștini! Așa se întâmplă și cu noi, căci cum am intrat în lumea aceasta, așa vom ieși din ea și nimic nu vom putea duce cu noi. Lume, lume, cât de dulci sunt roadele și amăgirile tale, dar ce folos ne rămâne nouă din ele?! De câte ori nu am văzut poate pe cineva gras, frumos, voinic și tare, iar după o vreme în urma unei boli aceeași persoană o vezi slăbită, uscată și de nerecunoscut.

Așa e viața aceasta trecătoare și dacă nu ne îngrijim de suflet pierdem tot. Bogatul nemilostiv de astăzi și săracul Lazăr închipuie trupul și sufletul omului. Trupul este bogatul care se lăfăie în bunătăți și-și face toate voile și plăcerile sale, căci fiecare are grijă mai mult de acest bogat, de trup. Toată ziua și toată noaptea aleargă pentru el.

Săracul Lazăr închipuie sufletul care stă plin de bube, slăbit și nemâncat, bolnav și părăsit la ușa trupului. Bubele sunt patimile și viciile cele rele lipite de suflet și de trup, iar câinii sunt demonii cărora le place să lingă patimile și să adâncească rănilor.

Să ne fie milă de Lazăr ? de sufletul nostru ? și să începem cu mai multă stăruință să-l hrănim, să-l adăpăm, să-l spălăm de răni și să-l îngrijim. Cât mai bine să-l îngrijim că ne va cere Domnul Hristos socoteală de el. Hrana, băutura și îngrijirea sufletului le constituie Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunile, cântările, predicile și citirea sfintelor cărți religioase ortodoxe. Rănilor păcatelor se spală cu lacrimi prin pocăință sinceră și se ung cu untdelemnul faptelor bune, al milostivirii către toți lipsiții sufletești și trupești, ca să aflăm și noi milă în ziua judecății.

Să fim gata și noi, spălați și curățați de toate bubele, de toate păcatele noastre, că numai așa vom putea intra și noi în sânul părintelui Avraam, în grădina fericirii.

Rugăciune

Doamne Dumnezeul nostru, Părinte al îndurărilor și al milostivirii, trimite harul Tău cel ceresc peste noi ca să deschidă urechile noastre, să pătrundă cuvântul Tău în inimile noastre și să ne facă să înțelegem voia Ta, ca să ne întoarcem la Tine, mai înainte de a veni sfârșitul nostru, ca atunci să fim găsiți pe drumul cel bun al credinței și să ne iei și pe noi și să ne duci la locul cel fericit, în sânul părintelui Avraam, cu toți sfinții Tăi. Amin.

30@ Predică la Duminica a XXIII-a după Rusalii (despre iad)

Despre Iad

Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc (Luca VIII, 31).

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi ne prezintă o scenă cutremurătoare în care vedem cum Domnul nostru Iisus Hristos a vindecat un om îndrăcit în care se încuibaseră o legiune de demoni. Și spune Sfânta Evanghelie, că acest om își avea locuința prin morminte.

Nimeni nu-l putea ține legat, nici chiar în lanțuri și de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâini, dar sfărâmasese totul. El stătea mai mult printre morminte, alerga gol, striga și se lovea cu pietre, așa că nimeni nu se încumeta să mai treacă pe drumul acela. Dar deodată demonii simt că se apropie Fiul lui Dumnezeu și-l scot afară pe om din groapă, care răcnind îl întâmpină pe Iisus cu glas puternic zicând: "Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui!?"

Ce descoperim în aceste cuvinte ale demonilor care vorbeau prin gura îndrăcitului?

În primul rând, vedem că ei L-au cunoscut că este Fiul lui Dumnezeu. În al doilea rând, observăm că demonii fac și ei o rugăciune către Fiul lui Dumnezeu, căci vedem cum se roagă ca să nu-i chinuiască.

În al treilea rând, descoperim că și dracii care sunt duhuri necurate, se tem de chinuri și de suferințe, ceea ce ne face să înțelegem că există iad și chinuri veșnice și că sufletele oamenilor păcătoși se vor chinui acolo împreună cu demonii în veci și nu cum spun unii că nu există iad, că nu există suflet și că după moarte nu mai simți nimic deoarece totul se pierde.

Iată deci că duhurile necurate asupresc în lumea aceasta pe oameni, îi învață la rele, îi chinuie în diferite feluri și le face plăcere să-i vadă căzuți în cele mai mari necazuri și să se târască ca șarpele pe pământ lipsiți de sprijinul dumnezeiesc, iar apoi să meargă cu ei în chinurile iadului pentru păcatele lor.

Iisus l-a întrebat pe demonizatul de astăzi: "Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demonii intraseră în el?. Sărmanul om, era încătușat de vreo 6000 de draci, căci atâta înseamnă o legiune. Deși erau atât de mulți, la puterea dumnezeiască a lui Iisus, s-au cutremurat și L-au rugat să nu le poruncească să meargă în adânc, adică să nu-i trimită în întuneric, în tartar, în iad, căci locul acesta este păstrat pentru demoni ca să fie judecați în ziua judecății. Ei se rugau ca să nu fie trimiși în acel loc unde sunt mulți demoni legați, pentru că se temeau mult de chinuri și nădăjduiau să mai facă și alte rele între oameni.

Toate popoarele pământului au credință despre chinurile veșnice ale iadului și învață că după moarte pe cei răi îi așteaptă aceste chinuri înfricoșătoare. Dar dintre toate religiile, credința ortodoxă ne descoperă clar din Sfânta Scriptură, existența chinurilor veșnice ale iadului de care pomenește însuși Mântuitorul în Sfânta Evanghelie zicând: "Duceți-vă de la Mine blestemaților în focul cel de veci care este gătit diavolului și îngerilor lui?."

Existența diavolului se poate vedea din pilda bogatului nemilostiv, care cere săracului Lazăr o picătură de apă să-i răcorească limba, ca și din parabola datornicului nemilostiv care a fost aruncat în întunericul cel mai din afară. Existența iadului se poate deduce și din rugăciunea demonilor din Evanghelia de astăzi care îl rugau pe Domnul Hristos ca să nu le poruncească să meargă în adânc, precum și din alte locuri din Sfânta Scriptură.

Iadul, n-a fost niciodată tăgăduit, nici de eretici, nici de evrei, nici de mahomedani și însuși păgânii au avut o credință despre iad. Sunt însă oameni în zilele noastre care râd când aud despre iad, îl pun la îndoială, iar alții zic cu toată convingerea că nu există. Sărmanii oameni se lipsesc de suflet pentru

comoditatea trupului. Unii tăgăduiesc doctrina despre iad pentru că sunt nedestoinici în materie de religie, sunt străini de această parte a științei, și nu cunosc nici cele mai elementare chestiuni ale catehismului.

Mulți caută să combată cu încăpățănare existența iadului pentru ca să convingă cât mai multă lume, ca să aibă cu cine să se încurajeze și să facă păcate fără frică. De aceea ar dori să nu mai existe iad și o țin așa cu tărie. Dacă un hoț ar fi nebun și nu ar crede că există închisori, oare închisoarea ar înceta să mai existe, și cei condamnați nu s-ar mai face părtași acelor locuri de amar? Dar oare trebuie să vină cei din închisori să ne spună că într-adevăr există închisori? Căci așa pretind mulți necredincioși, că n-a venit nimeni de dincolo de mormânt care să vorbească despre iad! Dar e nevoie ca osândiții din iad să vină și să ne vorbească?

Cu toate acestea Dumnezeu a îngăduit ca să vină de dincolo și să ne vorbească despre cele văzute pe acolo cu sufletul. Domnul Hristos ne vorbește despre bogatul pe care-l vedea în focul iadului și care cerea o picătură de apă ca să se răcorească. Sunt apoi cele trei suflete pe care le-a întors Mântuitorul înapoi în viața aceasta: fiul văduvei din Nain, fiica lui Iair și Lazăr. Despre ei spun sfintele cărți că sufletele le-au fost aduse pe pământ din iad și au mai trăit mult timp învățând și spunând în lume cele ce-au văzut pe acolo. Dar diavolul care vrea să înșele pe toată lumea cu vicleșugurile lui, se ascunde și nu vrea să se dea pe față nelăsându-i pe oameni să creadă că există el și înșelăciunea lui.

Așa se povestește că de multă vreme trăia un hoț foarte periculos și viclean. El folosea vicleșugul ca și diavolul, ca să-i poată trăda pe oameni. Lumea era speriată și căuta fiecare să se apere, închizând ferestrele și ușile, ca să nu poată pătrunde acest hoț fioros în casele lor. Dar ce făcea hoțul? O vreme, el nu mai făcea nici o spargere și plătea oameni pe care-i trimetea prin sate să spună, că a murit.

Auzind vestea, oamenii se bucurau, răsuflau ușurați, stăteau liniștiți, nu se mai păzeau și astfel uitau ușile descuiate. Atunci hoțul nostru ieșea din ascunzătoare și făcea cele mai grele prădăciuni. Jefuia și omora, lăsând în urmă numai chin și jale.

În felul acestui hoț acționează și diavolul, frați creștini. Astfel el pune pe anumiți necredincioși să spună în lume că nu există diavol și nici iad. Cei cu credință puțină, cred această minciună. Astfel slăbesc în rugăciune, nu mai vin la biserică, nu le mai este frică de păcate, amână spovedania și împărtășania, se așează pe petreceri și trăiesc fără grijă de moarte. Așa pe negândite îi prinde moartea nepregătiți și diavolul înfige ghearele în sufletele lor și astfel ajung în muncile veșnice ale iadului.

Așa că, frați creștini, cum credem că există Dumnezeu, rai, îngeri și suflet, să credem că există și iad și demoni care vor chinui sufletele, căci nu în zadar spune Mântuitorul că tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. În altă parte tot Mântuitorul spune că va trimite Fiul Omului pe îngerii Săi și-i vor aduna din împărăția Sa, pe toți cei care fac sminteli și fărădelegi, care vor fi aruncați în cuptorul cel de foc, unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

Tot în Evanghelia Sa, Domnul Hristos mai zice: "Că mulți vor veni de la Apus și de la Răsărit și se vor odihni cu Avraam și cu Isaac în împărăția cerurilor, iar fiii Împărăției se vor arunca în întunericul cel mai din afară acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților?". În altă parte ne spune că intrând împăratul, a văzut între cei ce ședeau la masă pe un om ce nu era îmbrăcat în haină de nuntă și i-a zis: "Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? Atunci a zis împăratul slugilor: Legați-i mâinile și picioarele și aruncați-l în întunericul cel mai din afară acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților?".

Nu în zadar Mântuitorul mai spune: "De te smintește mâna ta, tai-o; căci mai bine este să intri în viața veșnică fără o mână, decât cu amândouă mâinile în gheenă, în focul cel nestins, unde viermele nu doarme și focul nu se stinge. De te smintește piciorul tău, taie-l, căci mai bine este să intri în viața veșnică fără un picior decât să te duci cu amândouă picioarele în focul cel nestins. Și de te smintește ochiul tău, scoate-l, căci mai bine este să intri cu un ochi în Împărăția lui Dumnezeu, decât să fii aruncat cu doi ochi în gheena focului, unde viermele nu doarme și focul nu se stinge?".

În Apocalipsă, se spune că a fost prinsă fiara și cu ea proorocul mincinos care a făcut semne înaintea ei cu care a amăgit pe cei care au luat semnul fiarei și

care s-au închinat chipului ei. Aceștia au fost trimiși într-o mare de foc, care arde cu piatră și pucioasă. Iată deci că mintea omenească poate fi convinsă de existența iadului și de învățătura sfintei noastre Biserici, despre suferințele care așteaptă pe păcătoși acolo.

Pentru a ne imagina cât de puțin, iadul și chinurile lui, să privim cu atenție cu ochii sufletului la bietul om din Evanghelia de astăzi, încătușat de 6000 de demoni, care-l duceau prin morminte și pustietăți chinându-i și sfărâmându-i în diferite chipuri trupul gol. Domnul Iisus, care-l cunoștea, a voit să facă milă cu el și să alunge duhurile necurate căci de aceea a venit în ținutul acela.

Demonii când L-au văzut, s-au înspăimântat iar cel mai mare dintre ei, vorbind în numele tuturor demonilor încuibăți în bietul om, ruga pe Iisus ca să nu le poruncească, să meargă în adânc. Iată deci, câtă frică au demonii de acest iad înfricoșat, căci vedem cum se tem de mânia și blestemul dumnezeiesc, iar noi nu purtăm nici o grijă de salvarea sufletului nostru. Este adevărat că fiecare om în viața aceasta gândește mai mult la fericire, mâncăruri și băuturi alese, distracții și tot felul de plăceri dulci, frumoase, arome și gustoase.

Dar să ne oprim o clipă și să cugetăm mai adânc la viața noastră care se sfârșește cu fiecare zi ce trece și să vedem cum ne apropiem de înfricoșata zi a morții, de judecata lui Dumnezeu ca să dăm seama pentru faptele noastre; să vedem cum ne apropiem de iadul cu demoni care așteaptă sufletele neîndreptate în viața aceasta. E cel mai folositor lucru pe care trebuie să-l facem fiecare, căci nimeni nu ca scăpa de moarte și de judecată.

Odată cu ieșirea sufletului vom vedea lucruri îngrozitoare, căci sufletul își va păstra toate darurile supranaturale, precum și cele cinci simțuri ale trupului: auzul, văzul, gustul, mirosul și pipăitul. Tot așa se vor păstra cele trei puteri sufletești: judecata, voința și aducerea aminte.

Acolo în iad ne vom aminti toată viața noastră, toate faptele pe care le-am făcut, toate locurile unde am petrecut. Ne vom aminti de părinți și rudenii, de frați, surori și de toate dezmierdările lumii în acel loc depărtat de Dumnezeu. Grozav va fi chinul când îți vei aminti toate acestea. Un dor nebun va chinui sufletul copiilor pentru părinți, al părinților pentru copii, al fraților de surori și al soților între ei. Plângere nemângâiată va cuprinde sufletul, iar chinul va fi fără de sfârșit. Cu auzul vor auzi hulele, înjurăturile și toate batjocurile demonilor, precum și răcnetul celorlalte suflete chinuite. Vor auzi trosnetul focului veșnic și șuierăturile balaurilor care se apropie de ei.

Cu văzul vor vedea toate acestea și vor vedea cum clocotesc sufletele întocmai ca bucățelele în oala ce fierbe la foc. Acolo vor fierbe sufletele în smoală și apă fierbinte. Vor vedea diavoli în toată urâtenia lor; vor vedea focul și viermii cei neadormiți; vor vedea și vor cunoaște pe mulți cu care s-au distrat pe pământ, vor gusta spurcăciunile demonilor și carnea pruncilor avortați. Vor gusta din plin amărăciunea și putregaiul iadului.

Vor mirosi cele mai scârnavе mirosuri ale duhurilor necurate. Vor mirosi toată putoarea iadului și tot puroiul sufletelor stricate de mulțimea păcatelor. Vor pipăi capetele balaurilor încolăciți și viermii cei neadormiți pe care îi vor avea de așternut.

Vai de sufletul păcătos, căci de mii de ori ar fi fost mai bine să nu se nască decât să ajungă în aceste locuri. O, ce bine ar fi ca odată cu ieșirea sufletului să dispară și aceste simțuri! Dar durerea mare este că sufletul va avea dezvoltate toate simțurile acestea care vor lucra cu putere și mai multă.

Toate acestea frați creștini, trebuie să ne sfâșie sufletul când le auzim, căci sunt mai grele decât puterile trupesti. Atunci copiii vor blestema pe părinți căci nu i-au învățat calea cea bună, vor blestema păntecele care i-au purtat și laptele pe care l-au supt. Atunci mulți vor blestema pe prietenii care i-au îndemnat la păcate și plăceri vinovate. Vor blestema băuturile, mâncărurile, muzica și dansurile, desfrăurile și toate plăcerile pe care le-au gustat în viață și care acum s-au sfârșit și le pricinuiesc atâta amar.

Gândiți-vă la îndrăcitul din Evanghelia de astăzi care fierbea de mânie întocmai ca o fiară sălbatică și care dacă ar fi putut și-ar fi scos și ficații din el ca să-i mănânce. Gândiți-vă la răutatea și spurcăciunea dracilor, că nici porcii nu i-au putut suferi și au preferat să se înece, decât să-i primească. Gândiți-vă la

chinurile unui bolnav de cancer pe patul morții, care-și varsă plămânii și fierea pe gură și care-și rupe carnea de durere, strigând și blestemând.

Gândiți-vă la usturimile celui care a fost ars de foc sau opărit, cum curge carnea de pe el în dureri sfâșietoare. Gândiți-vă la durerea unei măsele și la toate durerile trupesti care te chinuie zile și nopți întregi. Cât este de greu! Dar acestea sunt trecătoare. Însă chinul iadului pentru suflet nu se mai sfârșește niciodată. Când vor trece mii și milioane de ani, chinul iadului este tot la început. Râuri de lacrimi dacă se varsă, acolo nu mai este pocăință, nu mai este iertare.

Se spune că regele Lisimah după ce a fost învins de sciți, aceia au astupat toate fântânile, iar el era chinuit groaznic de sete. Nu mai putea suferi arsura setei și simțea cum i se aprind plămânii. Bietul rege se predă dușmanilor, iar aceștia îi dădură o cupă mare de apă ca să-și potolească setea. După ce bău regele zise: "Vai, ce repede trece plăcerea pentru care mi-am pierdut tronul și libertatea!? A fost luat apoi legat și dus în temnițele închisorii pentru executare. Așa vor spune și osândiții iadului cu mare amărăciune, când vor vedea cum au trecut plăcerile vinovate pentru care au pierdut fericirea veșnică și sufletul.

Un sfânt părinte spune că cel mai greu va fi pentru nefericiții din iad, când vor vedea că sunt osândiți acolo pentru niște păcate pe care puteau ușor să le ocolească și să-și salveze sufletul, câștigând fericirea cerească.

Sfântul Ioan Damaschin, povestind viața prințului Ioasaf care a fost încreștinat de pustnicul Varlaam, spune că acest prinț, pe când se afla expus la ispite violente, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu ca să-l scape. Rugăciunea fiindu-i ascultată, a fost răpit cu sufletul și condus într-un loc întunecos, plin de groază cu vedere înfiorătoare.

Era în fața unui lac de pucioasă și smoală cu foc, în care se găseau nenumărate suflete cufundate acolo pradă flăcărilor și usturimilor mistuitoare. În mijlocul urletelor și strigătelor de deznădejde auzi o voce cerească care-i zise: "Aici păcatul își primește pedeapsa, aici plăcerea unui moment e pedepsită cu o veșnicie de suferință?. Această vedenie îi dăde puteri noi, iar sfântul Ioasaf învinse toate ispitele demonului.

Noi auzim însă și știm că există iad, dar cu toate acestea mergem pe calea care ne duce la chinurile lui. Cine se pocăiește cu adevărat? Cine se îndreaptă? Cine se întoarce din calea pierzării? Cei mai mulți se lasă în nădejdea că Dumnezeu este bun și ne iartă, dar uită că Dumnezeu e drept și pedepsește după dreptate. Ca să înțelegeți cât de puțin suferința iadului, ascultați încă o întâmplare adevărată.

Împăratul Zenon al Țarigradului, a împărățit ca un nevrednic și păcătos peste supușii lui. Din cauza vieții lui scandaloase, a petrecerilor și bețiilor a fost urât de popor, de boieri, de armată și chiar de soția lui Adriana. Ascultați ce i-a făcut într-o zi împărăteasa: după una din petreceri împăratul s-a îmbătat așa de rău încât a căzut jos ca un mort. Împărăteasa a poruncit ca să fie băgat într-o groapă adâncă, să fie astupat și nimeni să nu îndrăznească să-l scoată, pentru că un astfel de împărat nevrednic de viață și de împărăția lui trebuia îngropat de viu.

După puțin timp, Zenon împăratul se trezește din beția lui, în acel cavou întunecos. Vede întunericul, simte unde se află și spaima îl îngrozește. Începe să bată, să strige, să plângă și să se înfurie, dar nimeni nu îndrăznește și nu i se face milă de el ca să-i deschidă. Piatra de pe ușa gropii era grea, iar ticălosul împărat îngrozit de fiorul morții a început să răcnească ca fiarele sălbatice, să strige și să se bată cu capul de pereți, încât s-a zdrobit și așa în chinuri groaznice și-a lepădat sufletul, căci după dezgropare a fost găsit sfărâmat cu totul.

De la acest mormânt să ne ducem cu gândul la sufletul păcătos, osândit în întunericul dinafară. Câtă jale și frică se simte în întunericul acela! Icoana aceasta a veșnicilor chinuri din iad s-o avem totdeauna în fața ochilor noștri frați creștini și să ne gândim și cu mult mai mult interes sufletesc, cu mai multă atenție, la mântuirea sufletului nostru. Să facem tot ceea ce ne stă în putere numai să nu ajungem în acel loc înfricoșat, căci pentru păstrarea vieții trupesti facem orice.

Ne ferim de orice primejdie, folosim orice leac, renunțăm la orice plăcere și ținem chiar un regim riguros numai să ne facem sănătoși. Cheltuim pe la doctori, căutăm medicamente cât mai bune, numai să ne păstrăm viața aceasta trecătoare. Dar moartea tot nu putem să o ocolim și de ea să fim siguri că nu vom scăpa.

Judecați acum singuri dacă nu-i mai importantă ca orice asigurarea vieții de dincolo de moarte, dar o cumplită urgie apasă pe capul multora, că trăiesc pe pământ ca în iad. Zadarnic au case mari și mașini mici, dar n-au pace, n-au liniște, n-au mulțumire sufletească, fiindcă n-au pe Dumnezeu, sunt căzuți în ghearele satanei. Mulți sunt îndrăciți, împătimiți și frământați de tot felul de pofte viclene și scârboase și nu pot jertfi nici cel mai puțin timp pentru suflet.

Auzim multe persoane tânguindu-se și spunând că se simt așa de singure și deznădăjduite, încât unele ajung până acolo să spună că sunt gata să-și ia viața. Într-adevăr aceste persoane sunt singure, căci dacă ar avea pe Dumnezeu, ar avea totul, dar așa zadarnic au celelalte lucruri trecătoare. Iată deci ce trebuie să facă: să-L caute pe Dumnezeu în casa Lui, în Sfânta Biserică, să asculte cuvântul și să împlinească poruncile și voia Lui. Să iubească pe Dumnezeu mai mult ca orice pe lumea aceasta și atunci vor găsi liniștea sufletească și nu se vor mai simți singuri.

Când auziți pe cineva că nu poate suferi biserica, preotul, rugăciunea, icoana, să știți că acela e necurat, e legat în lanțuri de demoni, e stăpânit de vrăjmașul. Pentru asemenea suflet se cer rugăciuni puternice, cu jertfă, post și milostenii, cu metanii și ajunări. Din păcate s-au înmulțit astfel de cazuri că aproape nu există casă în care să nu fie cel puțin unul pe care satana îl ține și nu poate veni la biserică, întocmai ca îndrăcitul din Evanghelia de astăzi.

Multe lacrimi varsă unele mame pentru copiii lor care suferă de necredință. Multe soții sunt chinuite de soții lor care le opresc să nu mai vină la biserică, pentru patima păcatului, căci nu se pot înfrâna niciodată, ca să se păstreze curați cu trupul și să poată primi sfințeniile din biserică. Nu se mai ține seama de sărbători și de sfânta duminică.

Dar să înălțăm o clipă gândul nostru la cei nefericiți care se află acum în osânda cea cumplită a iadului. Ce n-ar face ei dacă s-ar mai putea întoarce iarăși pe pământ?! Ce n-ar da ei să se poată răscumpăra?! Câte n-ar îndura ei, aici în lumea aceasta numai ca să scape?! Ar renunța la orice, n-ar mai spune că e greu să se lase de drăcuit, de înjurat și blestemat, de desfrânări și de fumat. Nu le-ar mai fi greu să trăiască fără distracții, chefuri și atâtea plăceri păcătoase, dar pentru dâșii e prea târziu; soarta lor e pecetluită în iad.

Zadarnic se roagă, rugăciunile lor nu mai sunt ascultate, pentru că o prăpastie mare este între cer și iad. Numai noi, aceștia de pe pământ, cât suntem în viață mai putem face și repara din trecutul acestor nefericiți. Noi putem stinge și flăcările care ne așteaptă pe noi înșine dincolo în iad, prin lacrimile pocăinței, prin spovedanie sinceră, prin fapte bune și viață curată. Dar vai, stăm nepăsători, pasivi la cuvintele dumnezeiești care ni se par glume.

Această împietrire a inimii, vine de la demonul care nu ne lasă să auzim, să înțelegem și să facem voia lui Dumnezeu. Zadarnic strigă la noi semnele cerești, urgiile dumnezeiești, căci nu auzim, nu vedem și nu ne mișcă nimic, ci ne făurim mii de planuri pentru viitor. Iadul nu ne înspăimântă, soarta noastră în veșnicie nu ne preocupă, iar viața se scurge, moartea se apropie pe nesimțite și noi stăm nepăsători mergând spre prăpastie cu ochii legați.

Frați creștini, treziți-vă din somnul păcatelor, unde vă duceți? Sunteți creștini! Unde vă e credința? Unde vă e mintea oameni buni? Când veți cugeta la veșnicie? Dacă nu auziți acum cât mai aveți vreme, în viața cealaltă va fi prea târziu. Ascultați cuvintele înțeleptului Sirah, care spune, să aveți milă de sufletele voastre, căci dacă voi nu aveți milă cine să aibă și să vă scape? Nu vă pregătiți pieirea printr-o nepăsare de neiertat.

Căiți-vă de păcatele pe care le-ați săvârșit, cât mai este vreme. Fugiți de păcat și trăiți în sfințenie, păstrați-vă curați făcând fapte bune, iar când vă spovediți cereți canon pentru păcate fiindcă ele trebuie ispășite, ori aici, ori în iad. De aceea vin suferințe grele peste unii chiar spovediți, pentru că nu fac canon pentru păcate și trimite Dumnezeu înaintea sfârșitului vieții noastre suferințe grele, anii durerilor, ca să ne ispășim de păcate și să ne întoarcem la El.

Să nu cântim, ci mai bine să ne recunoaștem vina, și să plângem cu lacrimi amare, să plângem că de multe ori am râs de câte ceva chiar cu lacrimi. Să vărsăm deci lacrimi cu părere de rău, ca să stingem focul iadului care ne așteaptă, dacă nu ne îndreptăm. De câte ori vin ispitele, opriți-vă și ziceți:

- Înapoia mea satano, există iad și chinuri veșnice, mă tem și vreau să nu mai păcătuiesc, vreau să ascult de Dumnezeu și să mă las de toate păcatele. Vreau să slujesc Domnului meu, Stăpânului meu ceresc.

Rugăciune

Dumnezeule Prea Drepte, ca să pedepsești păcatele noastre pe care le-am făcut, trimite-ne aici în lumea aceasta, boli, necazuri și suferințe pe care le merităm, după voia Ta cea sfântă. Știm că după puțină vreme ele se vor sfârși. Dar să nu ne pedepsești Doamne în iad cu chinuri veșnice, fără de sfârșit.

Fie-Ți milă de noi păcătoșii și dă-ne minte ca să înțelegem voia Ta cea sfântă, să Te iubim pe Tine, mai mult ca orice în lumea aceasta și să-Ți slujim Ție acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

31@ Predică la Duminica a XXIV-a după Rusalii (despre moarte)

Despre moarte

? Nu mai supăra pe Învățătorul, fiica ta, a murit! (Luca VIII, 49)

Frați creștini,

Nimic nu este mai dureros în lumea aceasta, decât să vezi plângerea părinților pentru unicul copil pe care îl răpește moartea din fața ochilor lor. Se risipesc într-o clipă toate speranțele și toate ostenele lor, singura lor nădejde la bătrânețe și bucuria dragostei lor din tinerețe.

În această primejdie se afla casa fruntașului sinagogii din Ierusalim de care ne vorbi Sfânta Evanghelie de astăzi, căci el avea o singură fiică de 12 ani, pe care moartea i-o răpise fără veste. Despre această moarte grabnică și nemiloasă doresc să vorbim astăzi.

Fraților și surorilor, noi suntem în lumea aceasta vremelnică ca într-o vale a plângerii fiindcă în toate zilele vedem cum nemiloasa moarte, scurtează firul vieții la tineri și bătrâni, bărbați, femei și copii, necăutând la fața nimănui. Nimic nu vedem mai des decât moartea și totuși nimic nu credem mai cu anevoie decât moartea.

Recunoaștem că suntem muritori, dar trăim în așa fel ca și cum am fi nemuritori și ne înșelăm amarnic, căci trăind și murind în păcate, ne alegem cu o pagubă îndoită: pierdem nădejdea și nu mai câștigăm nici mântuirea. Dacă nu crezi când vezi frumusețea în mormânt și nici atunci când calci peste mulțimea mormintelor, apoi să știi că ai cu adevărat inima împietrită și nu vrei să crezi pe Dumnezeu care spune că tu omule cu moarte vei muri. Iată, crezi amăgirea diavolului care-ți șoptește în fiecare clipă că nu vei muri.

Dragostea cea mare pentru viață ne face să nu ne mai amintim de moarte, dar veniți să vedem în cimitir mormintele pline de întuneric, oseminte de oameni în țărână cu miros greu și înțelegeți căci cu adevărat există moarte și cum se veștejește floarea, așa se va veșteji și floarea vieții noastre trecătoare.

Când a zidit Dumnezeu pe Adam și Eva și i-a așezat în grădina Raiului, le-a dat voie să mănânce din toți pomii, numai din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mănânce, căci în clipa când vor mânca, vor muri. Iată că Dumnezeu de la început i-a amenințat pe cei dintâi oameni cu moartea, dar ei nu au crezut ci au ascultat pe diavolul, care i-a mințit spunându-le că nu vor muri. Au mâncat din pom și astfel a intrat moartea în lume.

Mare lucru este acesta fraților, Dumnezeu le spune că vor muri și nu cred, iar diavolul le spune că nu vor muri și cred. Deci, moartea este în fața ochilor lor și nu le este frică. Nu este aceasta oare o amăgire diavolească? O amăgire care a cauzat cea mai groaznică prăbușire, căci din cauza acestei rătăcirii a minții lor au pierdut nemurirea și raiul, au pierdut grația divină și gloria lui Dumnezeu.

Așa i-a amăgit vicleanul diavol pe toți fiii și urmașii lui Adam din toate veacurile, făcându-i să meargă din rău în mai rău. Dacă n-ar fi lăsat Dumnezeu moartea ca să le predice din când în când și să ia pe câte unul dintre ei ducându-l în fundul unei gropi din marginea satului, ar ajunge oamenii să se mănânce unii pe alții, să se rupă între ei, din cauza lăcomiei și nesăturării de plăceri.

Dar iată că Dumnezeu care știe toate și a știut și ce va fi omul în stare să facă din împietrirea inimii lui, a rânduit de la început pe cel mai puternic predicator ca să vorbească lumii, să vorbească omului, să-l urmărească și să-l amenințe. Acest predicator este "Moartea". Ea nu ține seamă de nimic și de nimeni, nici de împărat nici de viteaz, nici de bătrân și nici de copil, nici de bogat și nici de sărac, căci toți și toate cad pradă morții pe nesimțite. Când nu se gândește omul, acest predicator înfricoșat și puternic vine peste el, căci domnește peste lumea întreagă.

Moartea își are locul în toată lumea și vorbește tuturor popoarelor în orice limbă de pe fața pământului. Vorbește săracilor și bogaților, învățaților și

neînvățaților și vorbește cu atâta putere că face pe toată lumea să plângă. Nu este inimă care să nu se fi mișcat, sau ochi care să nu fi vărsat lacrimi în fața acestui predicator care este moartea. Acest predicator încăpățânat nu vrea să țină seama de nimic, ci năvălește cu predica lui acolo unde nu este poftit și așteptat și răstoarnă planurile oamenilor, pândind pe la toate ușile și ferestrele.

Moartea are o cheie cu care poate descuia orice casă, orice palat și orice ascunziș. Nu este pe fața pământului vreo încăpere în care să nu poată intra. Veniți să vedeți casa cea liniștită unde se găsea un singur fiu. Câte planuri frumoase nu aveau părinții pentru el! Alergau din zi până în noapte ca să-l facă fericit și-l îndemneau la învățătură, văzând în el copilul de nădejde al bătrâneților lor. Câte gânduri frumoase de viitor aveau părinții pentru băiatul lor de 15 ani și ce mulțumiți ar fi fost să-l vadă în viața aceasta cât mai fericit. Dar, într-o zi moartea deschide ușa unde se afla tânărul și-i răpește sufletul, lăsându-i trupul rece ca să fie cărat la cimitir, unde moartea își are vistieria. Iată ce repede moartea a risipit planurile părinților și fericirea casei.

Veniți să vedeți în alt loc o mașină ce s-a izbit de un stâlp de beton, unde s-a zdrobit întreaga familie, părinții și cei trei copii. Moartea le-a ieșit înainte și s-au spulberat toate năzuințele și bucuriile lor. Cine știe cât a trebuit să muncească, să economisească ca să poată cumpăra acea mașină, sau cine știe cât a trebuit să înșele și să mintă, să injure și să fure pe Dumnezeu și pe oameni ca să aibă acea mașină.

Veniți să vedeți în casa lui Iair din Evanghelia de astăzi, ce plângere și bocete, ce mulțime de popor s-a adunat în jurul copilei de 12 ani care a murit.

Știm cu toții că de moarte nu va scăpa nimeni, dar foarte mult contează cât de pregătiți ne va afla moartea și unde ne va apuca. Spun aceasta deoarece una este să mori în biserică și alta e să mori la teatru. Așa s-a întâmplat într-un oraș din Franța, într-o sală de teatru. Era în ziua de 24 martie, în postul Paștelui și avea loc o reprezentație strălucită. Se adunară 1500 de suflete. Clădirea avea uși înguste, iar când se ridică cortina, izbucni un incendiu și aprinse într-o clipă toată scena.

Toată lumea striga și din toate colțurile sălii, se auziră explozii. Lemnăria trosnea sub flăcările focului, iar artiștii umblau buimăciți prin fum, cuprinși de mare spaimă. Pierduți și nebuni căutau cu toții prin flăcări vreo ușă de scăpare. Publicul se năpusti pe scările întortochiate, dar mulți înăbușiți de fum căzură pe jos. Femeile și copiii erau călcați în picioare. Se auzeau țipete de spaimă și deznădejde de la cei ce se luptau să-și scape viața din ghearele morții. Târziu, când pompierii au putut străbate în interior, s-au îngrozit de ce au văzut. Un morman întreg de oameni fumegând, negri și hidoși. Pe scările înguste atârnavă unii de alții, bărbați, femei și copii. Ce scenă sfâșietoare și groaznică avu loc în câteva minute!

La ora 3 dimineața, cadavrele au fost duse la o sfântă biserică. Pe chipurile lor se putea citi moartea groaznică de care au avut parte. Oare acești nenorociți erau pregătiți de moarte? Vai, nu la teatru se pregătește cineva de moarte. Dacă aceste victime carbonizate ar fi știut ce soartă îi așteaptă acolo, ar fi renunțat la orice plăcere. Dar iată cum se înșeală biata lume, pierzându-se în astfel de locuri pustii.

De asemenea la cutremur câți n-au suferit spaimă grozavă înghesuindu-se pe scările de la blocuri. Unii s-au aruncat de la etaj, iar alții au fost îngropați de vii între dărâmături, unde au stat câteva zile până au fost scoși de acolo. Ce frică au putut suferi aceștia! Și cu toate acestea la puțin timp au uitat de moarte și de suflet, iar când va veni pentru ultima dată să-i ia moartea, îi va găsi tot nepregătiți, tot în pofte și păcate, nespovediți și neîmpărtășiți. Iată pericolul cel mare care pândește pe toată lumea.

Dar și moartea este deosebită în lucrarea ei de la caz la caz. Grozavă este moartea vrăjitoarelor. Cumplită este moartea femeilor ce mor în avort. Însălmântătoare este moartea zgârciților, lacomilor, desfrânaților și bețivilor. Una este să mori pentru dreptate și adevăr și alta este să mori pentru minciună, vicii și păcate. Moartea nu se ferește. Ea dă buzna și în locurile unde se fac chefuri, schimbând dintr-o dată petrecerea într-o predică înfricoșată căci ajung din bătaie la cuțite și din râs pornesc în hohot de plâns și astfel îi adună moartea la cimitir.

Acolo fiecare ridicătură de pământ slujește de amvon pentru moarte și acolo vorbește ea cu multă îndrăzneală, căci se strâng mereu tot mai mulți ascultători. Moartea le predică de pe marginea gropii despre deșertăciunea acestei lumi și despre nesiguranța acestei vieți trecătoare. Nimeni nu poate scăpa de predicile morții și nimeni n-o poate alunga. Poți să râzi de predica ei, să iei în râs învățăturile și chemările ei; poți să fugi de biserică și de Cuvântul lui Dumnezeu, poți să rupi în mânia ta Biblia, care este Cartea Sfântă, dar acest predicator încăpățânat ? moartea ? rămâne tot biruitor și ca mâine ea știe că va vorbi și de pe marginea mormântului tău.

Ce predici puternice spune moartea! Când moare un bogat, un nesătul de averi, ea se suie pe hambarele și casa lui și strigă cu glas tare: "Ia uitați-vă și priviți pe cel ce nu se mai satura de averi! Iată, cum le lasă pe toate și pleacă din lume gol și sărac de fapte bune?. Când moare cineva care și-a cheltuit viața în desfătări lumești, moartea merge cu el la groapă și strigă de răsună toate ulițele: "Iată cum se sfârșesc plăcerile și poftele lumești! Veniți cu toții și vedeți pe cel ce și-a cheltuit viața în zadar?. Când moare bețivul căzut în șanț, otrăvit și nebun de alcool, moartea strigă de răsună satele: "Iată ce face beția! Iată-l pe cel ce-și chinuia soția și copiii, că s-a sfârșit pentru totdeauna!?"

O, ce înșelătoare este lumea aceasta fraților și cum ne mai pierdem timpul pentru lucruri de nimic. Câți nu sunt care colindă tot pământul, se duc prin țări străine, vin încărcăți cu de toate, se îmbogățesc, dar într-o bună zi cad jos și se termină cu viața și cu toate cele strânse pe pământ. Erau atât de fericiți și nu se gândeau la nimic altceva și iată în câteva clipe li s-au spulberat toate bucuriile pământești, căci moartea pune capăt la toate acestea. Așa de repede trece timpul încât nu ne dăm seama!

Se păstrează din tradiție și se spune că pe când Domnul Hristos călătorea cu ucenicii Săi, a găsit pe un câmp căpățâna strămoșului Adam, care murise cu vreo 5000 de ani înainte. Apropiindu-se Domnul o atinse ușor cu toiagul și o întrebă: "Cum ți s-a părut Adame viața acestei lumi?? Căpățâna a zis: "Așa de scurtă ca și cum am intrat pe o ușă și am ieșit pe cealaltă slăvite Doamne?. Iar întrebă Domnul Hristos: "Dar paharul morții, cum ți s-a părut Adame?? Căpățâna răspunse iarăși: "O, mi s-a părut așa de amar Doamne, că nici până azi nu mi-a ieșit amărăciunea din oasele gurii mele?."

Grozav lucru și grozavă este clipa ieșirii sufletului. Vai, câtă luptă are sufletul când se desparte de trup! Vai, cât lăcrimează atunci și nu are cine să-i ajute! Către îngeri își ridică ochii, către oameni se uită, dar nimeni nu-l poate ajuta. Grozav este ceasul morții fraților. În psalmii lui David citim: "Cumplită este moartea păcatosului și scumpă este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui?. De aceea nu mor toți oamenii în același chip. Avem mărturii din sfintele cărți bisericești și din cele ce am văzut cu ochii noștri în lume.

Mulți au avut o moarte frumoasă și s-au dus cu sufletul în iad, iar alții deși au avut o moarte grea și s-a descoperit unora că sunt la bine. Cine a luat parte la moartea unui copil, a observat cât de greu îi iese sufletul. Se întâmplă aceasta și la moartea unora care au fost credincioși și au făcut fapte bune. Cum se explică deosebirea aceasta?

După cuvântul de lămurire al sfinților părinți și după cum spune Sfântul Apostol Pavel că plata păcatului este moartea, s-ar putea ca aceștia să-și fi ispășit prin acele suferințe grele unele păcate făcute din neștiință, sau spovedite și cu canonul neîmplinit de la duhovnic. În ce privește copiii care mor greu, aceasta se întâmplă din cauza păcatelor părinților, care i-au zămislit în zile oprite, în sărbători și în posturi, sau înainte de cununia religioasă, în desfrânare.

Cel ce se ține mereu de șirul păcatelor și poftelor, va muri cu o moarte înfricoșată. Satana își repetă vicleșugul și cu noi, dar în alt chip. El nu ne mai spune că nu vom muri, pentru că i-am arăta imediat că toți oamenii mor. Dar el ne atrage altfel în cursă și ne face să nu luăm nici o măsură în vederea sfârșitului vieții noastre. Așa ne șoptește el cu vicleșug: "Nu vei muri curând, nu vei muri azi, nici mâine, nici la anul, nici după 10 ani, ci la adânci bătrâneți, așa că mai ai de trăit?."

Astfel ispititorul reușește să ne încânte, zicându-ne că suntem tineri și că nu-i nici o grabă acum ca să ne pregătim și să ne îndreptăm. Noi ne încredem în el și

în această nenorocită încredere nu facem nimic. Trăim liniștiți, mereu păcătoși, mereu neîndreptați, ba mai mult, nu numai că nu ne gândim la moarte, dar ne supărăm când cineva ne vorbește de ea. Nu suferim acest gând nici când suntem cu un picior în groapă.

Când ești pe patul suferinței, tocmai atunci și cei din jur sunt fățarnici ca și cum s-ar fi înțeles cu diavolul să te piardă. Ești pe patul de moarte, starea e destul de gravă, totul merge rău, iar prietenii și cei din casă spun: "Merge bine, ești tare, ai să scapi, iată doctorii fac minuni?". Cu mare greutate se trimite după preot, iar de "sfântul maslu? nici nu se pune vorba, deși această sfântă taină pe mulți i-a sculat de pe patul morții și i-a făcut sănătoși. Dar mulți nu vor să audă de el, căci le-a intrat în cap că taina sfântului maslu odată săvârșită cuiva, acesta moare.

Iată ce viclean e diavolul frați creștini. Chiar și atunci când este chemat preotul cei din casă și vecinii te îndemnă să n-ai nici o frică, să nu te pregătești că nu-i nici o primejdie. Astfel moartea e în odaie, ascunsă în mii de chipuri și totuși motivul de îndreptare este îndepărtat. Dacă aceasta este greșeala, să vedem acum care este mijlocul de îndreptare.

Cel dintâi mijloc și cel de pe urmă este cuprins într-un singur cuvânt iubiților: "Privegheați că nu știți ziua și nici ceasul?", a spus Domnul Hristos. În această scurtă poruncă a Mântuitorului se rezumă întreaga înțelepciune creștină, mântuirea sufletului. Oricine am fi și oricât de învățați, noi nu vom putea ști timpul, locul sau felul morții noastre niciodată. Noi nu știm dacă vom muri ușor, în mai multe zile sau pe neașteptate. De aceea trebuie priveghere, adică să veghem în orice clipă asupra vieții noastre și să fim pregătiți ca cele cinci fecioare înțelepte.

Să avem toată noaptea candelile aprinse cu untdelemnul faptelor bune adică cu o viață cât mai curată, trăită în biserică, în rugăciuni și în sfințenie. Să nu fim ca fecioarele cele nebune care nu s-au îngrijit și au pierdut dreptul de a intra cu Mirele la desfătarea nunții.

Cea mai mare orbire a lumii este că nu se pregătește pentru ceasul morții. La toate se gândește omul, de toate are grijă. Se interesează de tot ce privește viitorul lui, de avere, de moștenire, de planuri, de fel de fel de afaceri, de înșurător și măritatul copiilor, al nepoților, al nepoatelelor și chiar al vecinilor. Mulți bătrâni au focul acesta, că nu li se căsătoresc copiii. Ce pericol mare! Ei nu văd însă pericolul din sufletul lor, cum îl pierd. Ei lasă astfel singura faptă importantă a acestei vieți, la voia întâmplării.

Oare ce înseamnă priveghere? Să amâni îndreptarea pentru vremea bătrâneții? Să ții ură împotriva dușmanului? Să stai în brațele desfrânării? Să nu te spovedești cu anii? Aceasta înseamnă pregătire și veghere? Să nu fim copii la minte. Să nu credem că Dumnezeu este numai milostiv și că ne iartă! Pentru a muri creștinește, nu înseamnă să gândești la moarte abia atunci când ea bate la ușă. Trebuie să te gândești mult și să te pregătești mai dinainte.

Câți sunt acum în iad care plâng și se chinuiesc fiindcă n-au vegheat și și-au pierdut vremea pe aici cu nepoții și nepoatele, cu rudele și cu petrecerile, în loc să vină la biserică. Ce n-ar da acum să se poată întoarce, să se poată îndrepta, să se poată spovedi și împărtăși. Nu le-ar mai trebui nimic din lumea aceasta. N-ar mai socoti nimic plăcerile și înșelăciunile lumii acesteia.

Dar ca și fecioarele cele nebune, multe suflete și-au pierdut timpul. Mulți creștini cad în greșeala acestor fecioare care au amânat să-și cumpere untdelemn pentru candelile lor, iar atunci când s-au dus ușa s-a închis și în zadar au rugat ele să li se deschidă căci au auzit aceste cuvinte înfricoșate: "Nu vă cunosc!?"

Așa amână mulți creștini îndreptarea de la post la post, de la an la an. Puterile slăbesc și se trezesc deodată sufocându-i moartea și nemaiputând să spună nimic la spovedit, sau să mai primească Sfânta Taină a Împărtășaniei. E prea târziu căci Mirele a sosit, iar moartea ridică sufletul. Se închid ușile milei dumnezeiești, iar Domnul le spune că nu-i cunoaște.

Acum este timpul frați creștini, timpul cel mai potrivit să ne facem noi cu mâna noastră milostenia, să ne facem rugăciunea, privegherea și venirea la biserică, căci doar auzim cu urechile noastre ce moarte periculoasă pânzește întreaga omenire. Cartea Sfântă spune că la sfârșit moartea va secera mii și milioane de suflete prin

războaie, foamete, boli, cutremure și multe altele. Când va suna trâmbița de judecată, să fim și noi pregătiți. De aceea să ne facem tot ce ne trebuie, de acum din viață, că nu se știe dacă ni le va mai face cineva.

Cei care ați ascultat astăzi aceste cuvinte aș dori să vă întreb: Cum stați cu această pregătire pentru moarte? Vă frământă măcar uneori acest gând al obștescului sfârșit? V-ați pregătit? Sunteți gata? V-ar conveni să muriți în starea sufletească în care vă găsiți acum și să vă înfățișați înaintea scaunului judecătii? Ferice de cel ce ar putea răspunde: DA!

De obicei omul moare așa cum trăiește. De trăiește în păcat, în păcat moare. S-a învățat cu păcatul precum câinii cu lătratul. Cel ce-și petrece viața în frică de Dumnezeu, în frică de Dumnezeu își dă sufletul. Această pregătire nu constă în planuri, ci în fapte hotărâte. Învățați-vă să vă dezlipiți încet, încet de tot ceea ce vă face robi ai lumii acesteia. Feriți-vă de păcate, spovediți-vă și împărtășiți-vă cât mai des. Citiți cărți ziditoare de suflet, faceți milostenie și orice ați lucra, gândi sau grai, închipuiți-vă că faceți aceasta pentru cea din urmă dată.

Dacă moartea ne va găsi pregătiți creștinește, fericiți vom fi pentru că am trecut de la moarte la viață și de pe pământ la cer, unde ne așteaptă Împăratul și Mântuitorul Iisus Hristos, ca să ne bucurăm cu El, în veșnicie.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Stăpânul vieții și al morții la Tine este toată nădejdea noastră. Tu ești bucuria și scăparea noastră. Când moartea va veni să despartă sufletul nostru de trup, când gura va amuți, iar sudorile morții se vor arăta pe fruntea noastră, te rugăm fierbinte Stăpânul nostru, ca atunci să vii lângă căpătâiul nostru ca să liniștești sufletul tulburat de griji, necazuri și păcate. Să ne mângâi cu privirile Tale cele dulci, ca să putem bea paharul cel amar cu ușurință și să ne treci și pe noi în Împărăția Ta cea veșnică, ca să ne veselim cu Tine în vecii vecilor. Amin.

32@ Predică la Duminica a XXV-a după Rusalii (pilda samarineanului milostiv)

Samarineanul milostiv

Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și văzându-l, i s-a făcut milă (Luca X, 33).

Frați creștini,

Au trecut aproape 2000 de ani, de când Mântuitorul nostru Iisus Hristos a istorisit parabola aceasta a omului căzut între tâlhari. Și totuși de atunci și până astăzi, o mulțime de oameni au căzut și cad mereu între tâlharii nu numai trupești, ci și sufletești.

Mulți creștini nu înțeleg cuprinsul acestei Sfinte Evanghelii. Pe mulți îi duce în rătăcire nepăsarea preotului, care a trecut pe lângă omul lăsat de tâlhari aproape mort. Mulți zic, că dacă un preot a putut să fie fără milă față de un biet nenorocit, atunci ce se mai poate spune de ceilalți oameni! Dar Evanghelia de astăzi ne arată că nu este vorba aici de un preot nemilostiv și nu se face referire în această parabolă nici la Ierusalimul nici la Ierihonul acesta pământesc. Cu totul altul este înțelesul Evangheliei, a cărui tâlcuire o voi face cu ajutorul harului dumnezeiesc.

Omul căzut între tâlhari este Adam cu tot neamul omenesc. Ierusalimul este raiul, fericirea cea veșnică, iar Ierihonul este lumea aceasta pământească. Aici Ierusalimul mai înseamnă suire, iar Ierihonul înseamnă coborâre. Așadar pentru neascultarea lui, Adam a fost scos din fericire și coborât în această lume între tâlhari, iar tâlharii nu sunt alții decât demonii iadului.

Acești demoni l-au dezbrăcat pe om de fericirea de care se bucura în rai. Dar nu numai atât, ci i-au făcut și răni, adică l-au cufundat pe om în fel de fel de păcate grele, căci precum rana sapă în trupul omului, tot așa păcatul rănește sufletul omului.

Preotul care a trecut pe lângă cel bătut și rănit, fără să aibă milă de el, este preotul legii vechi, preotul Vechiului Testament, care n-a putut să-l ajute pe om, adică să-l mântuiască, fiindcă nu avea har. De aceea după cuvântul adevărului nici nu se putea numi preot, pentru că nu se arătase Harul și Adevărul pe care le-au adus Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Moise și Aaron și marii preoți ai evreilor n-au putut mântui lumea din robia tâlharilor demoni.

Levitul care a trecut după preot și a făcut la fel ca el, adică a lăsat rănitul în drum au fost proorocii Vechiului Testament, care nici ei n-au putut să ajute pe om, adică să-l mântuiască.

Dar iată că trece un samarinean care era în călătorie, adică în misiune. Când vede pe cel bătut și rănit, i se face milă de el, toarnă repede vin și untdelemn peste răni, le înfășoară cu pânză, apoi îl ridică pe asinul său și îl duce la o casă de oaspeți, la un han. Aici l-a dat în primire hangiului și scoțând doi dinari i-a dat spre cheltuială, spunându-i că ce va mai cheltui în plus îi va da înapoi la întoarcere. Să vedem acum cine este samarineanul acesta milostiv.

Creștinii n-au gustat și nici nu vor să guste învățătura sănătoasă a Bisericii creștine a Evangheliei Mântuitorului nostru. După aproape 2000 de ani, suprema jertfă de pe Golgota, săvârșită de Fiul lui Dumnezeu pentru neamul omenesc, nu este înțeleasă și urmată. Lumea este încă stăpânită de instincte animalice, de vanități oarbe și de acțiuni deșarte și criminale. Gama mizeriilor omenești a luat proporții înspăimântătoare, datorită îndepărtării omului de învățătura Bisericii, de învățătura de sus a Fiului lui Dumnezeu.

Atunci, cine ar trebui să fie cel dintâi care să învețe lumea, să o lumineze și să o convingă a se ridica din praf și din mocirlă? Nu trebuie să fie cei dintâi preoții? Iată ce spune în prorocia sa proorocul Maleahi v. 7, cap. 2: "Căci buzele preotului vor păzi știința și din gura lui se va cere învățătura, căci el este solul

Domnului Savaot?. Auziți ce mare este darul preoției? Iată ce spune: un sol, un înger al Domnului.

După ce a înviat din mormânt și s-a arătat ucenicilor, prima poruncă pe care a dat-o acestora Domnul Hristos a fost următoarea: "Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura; cine va crede și se va boteza, se va mântui, iar cine nu va crede se va osândi. Iată deci prima poruncă a fost nu să facă minuni, ci să învețe lumea, pentru că din cauza neștiinței se fac păcate atât de mari și grozave care îndepărtează pe om de Dumnezeu. Sfintele canoane spun, că preoților care nu predică să li se ia harul și să fie caterisiți. Iată ce pedeapsă aspră stabilesc sfinții părinți. Așa că preoții care ies în fața Sfântului Altar nu trebuie să facă aceasta pentru a-și arăta înțelepciunea, vocea sau veșmintele și nu trebuie să convingă că unul e mai deștept decât celălalt, ci trebuie să-și facă misiunea care li s-a încredințat de Domnul Hristos, adică să asculte cuvântul lui și să propovăduiască.

Arhieriei, preoții și diaconii sunt urmașii apostolilor care au primit Harul Duhului Sfânt prin taina sfintei preoții prin punerea mâinilor. În această taină intră doar aceste trepte: arhieria, preoția și diaconia. Cei care trebuie să ajute preoția, adică să colaboreze cu preotul la zidirea sufletească a poporului trebuie să fie: cântăreții, preotesele, paraclisierii și îngrijitorii. Aceștia au o mare răspundere înaintea lui Dumnezeu, fiindcă poporul cu ei intră mai întâi în vorbă și dacă nu știu vorbi sau produc sminteală cu ceva, e vai de ei și de biserica aceea. Apoi toți creștinii au datoria să ajute biserica fiecare cum poate mai bine.

În multe locuri, din păcate, e lipsă mare duhovnicească de duh de credință. Știm cu toții că toate lucrările din biserică se fac prin Duhul Sfânt. Fără Duhul Sfânt, zice un sfânt părinte nu este nici biserică, nici preot, nici predică, nici taină, nici slujbă. Să ne rugăm lui Dumnezeu, să trimită creștinătății oameni plini de Duh Sfânt, care să învețe și să zidească cu amândouă mâinile. Cine învață zidește cu o mână, iar cine învață și întărește și cu pildă bună, acela zidește cu amândouă mâinile, iar cine învață și se dă pildă rea, acela cu o mână zidește și cu cealaltă dărâmă. De aceea găsim atâtea suflete dărâmate și altele rătăcite, care chiar dacă vin în biserică tot în rătăcire umblă fiindcă umblă după capul lor.

În parabola Evangheliei de astăzi găsim mult îndemn la milă și iubire. Dumnezeu este iubire. Acest izvor nesecat de iubire a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa, ca și omul la rândul său să fie focar de iubire. Acesta este rostul cel mai înalt al vieții, iubirea. Să ne întrebăm ce ar însemna viața fără iubire, ce ar însemna căminul sau prietenia fără iubire, ce ar însemna patria sau umanitatea fără iubire? S-ar putea închipui toate acestea fără iubire? Nu!

Dacă ele nu înseamnă nimic fără iubire, atunci unde mai este rostul vieții pe pământ, de ce ne mai naștem și mai trăim pe pământul acesta fără dragostea adevărată? Dar cu siguranță, că dacă n-ar fi iubire nu s-ar mai naște oameni pe pământ. Iubirea este marele sens al existenței și fără acest sens toate pier și nici nu pot fi concepute. Unii se întreabă și zic: de ce atâta ură pe lumea aceasta, de ce atâta dușmănie și păcate? Da, este multă lipsă de iubire în viața oamenilor, iar această lipsă este urmată de suferință și totul dovedește că este o stare anormală a vieții, că a pătruns un vierme care roade la rădăcina iubirii. Viermele acesta lăsat de diavol este păcatul. Păcatul ramificat în mii și mii de înfățișări, ține în ucigătoarele lui brațe întreaga viață a omenirii și luptă mare se dă pentru distrugerea iubirii, pentru că rezistența vieții este iubirea, dragostea.

Pentru aceasta a venit Iisus ? Samarineanul cel Milostiv ? ca să restabilească iubirea ca cel mai necesar lucru pentru viață. El a zis: "poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unii pe alții?, iar în altă parte zice: "Iubiți pe vrăjmașii voștri!? De altfel în Noul Testament putem spune că de la un capăt la altul se vorbește despre iubire. Toată Evanghelia este scrisă în țesătura dragostei și a iubirii. La orice pagină am deschide aflăm cuvintele vii, mireasma și puterea ei, nădejdea și balsamul ei mântuitor.

De altfel ce putea să-L facă pe Fiul lui Dumnezeu ? Mântuitorul ? să lase frumusețile cerești și pe Tatăl și să vină la Crucea grea de suferință, dacă nu iubirea, dragostea cea mare pentru a ne salva și a nu pieri în veșnicele chinuri. Iubitor și milostiv este Dumnezeu. Mântuitorul Iisus a aprins focul iubirii pe pământ și dorește să vadă arzând acest foc și în inimile noastre.

În această parabolă a Domnului Hristos, descoperim o mulțime de învățături pentru sufletul nostru, dar înțelegem clar totodată cum să împletim mila cu iubirea, fără de care nu este mântuire. Fiecare întâlnim în calea noastră o mulțime de oameni bătuți, loviți și chinuți sufletește și trupește. Să întindem mâna și să-i salvăm. Bolile cele mai grele să știți că sunt cele sufletești. Sufletul este lovit și suferă cel mai greu. Să ne facem milă de acești năpăstuiți și cu iubire să-i ridicăm pe umerii noștri, chiar dacă după ce se vor însănătoși ne vor răsplăti binele cu răul, așa cum se întâmplă de multe ori.

S-au întâmplat multe cazuri când au primit bieții creștini în casă pentru găzduire pe cei care aveau nevoie, iar aceștia peste noapte au furat ce au găsit și au fugit mișelește. Iată lovitură pe care o dă diavolul iubirii, dragostei și milei creștine. Un altul însă a pățit-o și mai rău: se bătuseră doi tâlhari de pradă ca unul să ia tot. Cel bătut rănit și aproape mort, a rămas pe marginea drumului. Tocmai pe acolo trecu și un creștin căruia i se făcu milă de el, neștiind ce se întâmplase. Îl luă, îl duse în casa lui și în două, trei zile se făcu sănătos. Drept recunoștință îl omorî pe binefăcător și fură tot ce găsi prin casă.

Iată cum se răsplătește binefacerea! Așa i s-a răsplătit și Fiului lui Dumnezeu ? Samarineanul Milostiv ? care a venit din milă pentru noi. Am văzut cum i-a răsplătit poporul evreu, poporul Său căruia îi făcuse atâta bine. Știm tot ce i-a făcut din Săptămâna Patimilor. În loc să-L iubească și să-L prețuiască pentru binefacerile primite ei L-au răstignit între doi tâlhari. Pentru că le-a vindecat bolile, ei L-au dat în loc de pâine și vin, fiere și oțet, L-au bătut cu bice și L-au rănit. Mulți dintre cei scăpați de suferințe grele, strigau acum în gura mare: "Să se răstignească!? Așa I-a răsplătit poporul cel nemulțumitor. De altfel mulți dintre noi am observat că cei cărora le facem bine, nu trece mult timp și-ți fac rău. Probabil că așa se plătește pe pământ binele cu răul.

Am auzit începutul Evangheliei că învățătorul acesta al legii vechi s-a apropiat de Iisus să-L ispитеască. Mare este și păcatul acesta al ispitirii, al iscodirii și mult este el răspândit în lume. Sunt persoane care nu stau decât de așa ceva. Vor să știe ce ai în casă, în șifonier, sau frigider, ce mănânci, unde ai fost, de unde vii și ce ai de gând să mai faci. Mulți ispititori și iscoditori a avut și Domnul Hristos, dar toți aceștia au pierit și se află în temnițele iadului.

Feriți-vă frați creștini, de acest groaznic păcat că de aici pornesc păcate mari, nenumărate. De aici pornesc certurile și bătăile, judecățile și pușcăria, boală și despărțire între soți, moarte și iad. De la niște lucruri care nouă ni se par mici se ajunge la păcate grele, căci păcatele acestea mărunte atrag după ele o mulțime de păcate mari, greu de purtat.

La sfârșitul Evangheliei de astăzi, după ce Mântuitorul a istorisit pilda cu samarineanul milostiv, îi spune învățătorului legii vechi: "Du-te și fă și tu la fel!? Aceasta vrea să însemne că dacă vrei să te mântuiești și să intri în rai, trebuie să ai milă de aproapele tău și dragoste adevărată. Trebuie să căutăm cu de-amănuntul văduve, orfani și săraci, nenorociți și bolnavi care nu au pe nimeni să stea la căpătâiul lor, să le dăm o cană de apă, să-i încurajăm, să le dăm un strop de nădejde și de mângâiere că mare lucru este.

Domnul Hristos a spus, să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Dacă am fi într-o suferință grea, pe un pat de durere, într-un spital uitat, părăsit de toți, desigur că ne-am bucura când ar veni la noi cineva și ar sta la căpătâiul nostru încurajându-ne și întărindu-ne. Pentru aceasta trebuie ca mai înainte să facem noi toate acestea ca să putem la rândul nostru a avea parte de ele. Iată de ce Domnul Hristos trimite pe învățătorul legii să facă milă, să ajute și să iubească pe aproapele.

Așa ne trimite și pe noi să facem după puterea noastră și în primul rând poruncește aceasta Mântuitorul preoției, căci acest învățător al legii era un teolog al legii vechi, un om obligat de lege să facă aceasta. Această obligație o au apoi și ceilalți: călugării, maicile, cântăreții, preotesele, îngrijitorii și apoi toți mireni, cu smerenie, cu dragoste, cu milă și iubire.

Dacă vrem să ne mântuim și să fim fericiți trebuie să facem întocmai ca înaintașii noștri, ca primii creștini care erau o singură familie. Creștinătatea e un trup, trupul lui Hristos, care trebuie să fie unul, iar noi toți să fim una, într-o

credință, într-un domn, într-un botez. Ca să întăresc cuvântul acesta vă voi istorisi o descoperire din Pateric a unui cuvios părinte stareț.

Acesta se ruga lui Dumnezeu ca în viața cea veșnică să fie și ucenicii lui la un loc cu el, împreună așa cum au fost pe pământ. Rugându-se mereu i s-a descoperit că i-a fost auzită rugăciunea, în felul următor:

La o mănăstire din împrejurimi se făcea praznicul hramului, iar starețul de acolo a invitat și pe starețul acesta cu ucenicii lui. El nu prea voia să se ducă și a trimis doar pe ucenici. Peste noapte o voce în vis i-a spus să meargă și el după ucenicii săi. Ucenicii mergând desigur mai înainte văd pe la jumătatea căii în marginea drumului un tânăr care zăcea și se văita. Ei l-au întrebat care este pricina, iar acela le-a zis: "Mergeam călare pe un cal și aici m-a trântit și a fugit. Mă doare rău corpul și n-are cine să mă ajute?. Ucenicii i-au zis: "Ce să-ți facem omule, noi suntem pe jos și ne grăbim să mergem la praznic?. L-au lăsat acolo văitându-se și s-au dus.

După puțin timp, ajunge și starețul la locul acela și ajutând pe cel căzut îl întreabă: "Oare nu au trecut pe aici niște călugări și nu te-au văzut așa?? Omul a răspuns că într-adevăr au trecut niște călugări, dar se grăbeau să meargă la un praznic și n-au avut timp de durerea și de necazul lui. Starețul i-a zis apoi: "Poți să mergi măcar un pic?? Tânărul i-a răspuns că nu poate și atunci starețul i-a spus că-l va lua în spate. Omul a zis apoi: "Cum poți atâta depărtare să mă duci în spate? Mai bine du-te și te roagă pentru mine!? Starețul însă nu l-a lăsat cu nici un chip și aplecându-se l-a luat în spate și a plecat la drum cu el. La început l-a simțit greu în spate, iar apoi se minuna starețul pentru că se făcea tot mai ușor, încât nu mai simțea nici o greutate.

Acela din spatele lui s-a făcut apoi nevăzut căci era îngerul Domnului iar starețul a auzit un glas zicând: "Iată tu te rogi pentru ucenicii tăi să fie și ei cu tine în Împărăția cerului, dar Dumnezeu ți-a descoperit ca să-i înveți și să le spui că atunci când vor face ce faci tu și se vor osteni ca și tine, vor fi cu tine acolo!? A plecat îngerul și l-a lăsat pe bătrânul stareț uimit de judecățile Domnului.

Ați auzit ce poruncește îngerul starețului ca să-i învețe pe ucenicii săi. Îndemnurile acestea să răscolească ființa noastră frați creștini, și să radieze iubirea lui Dumnezeu în adâncul inimii noastre și astfel să ne străduim și noi să fim adevărați samarineni milostivi, gata oricând a sări în ajutor la toate nevoile și suferințele lumii. Să facem așa cum am vrea să ni se facă nouă. Să avem milă, dragoste și răbdare pentru cei în suferință căci poate și nouă ne va veni rândul să stăm înțepeniți pe patul durerilor și atunci am dori să fim întâmpinați de un samarinean milostiv, blând și iubitor. De această zi a vieții noastre, cea de pe urmă ne apropiem mereu, așa că trebuie să facem tot ce e nevoie pentru sufletul nostru.

Un rege credincios al Franței a întrebat odată pe trei învățați din țara lui să-i spună care e cea mai mare nenorocire din lumea aceasta. Unul dintre ei zise că bătrânețea, iar altul sărăcia. Al treilea învățat grăi tare și răspicat: "Cea mai mare nenorocire e să ai moartea în față și să știi că ți-ai cheltuit viața în ticăloșii și în păcate și că ești nepregătit, adică, nespovedit și neîmpărtășit. Aceasta e cea mai mare nenorocire din toate?. Regele îi spuse că are dreptate și de atunci începu să crească în viața lui de creștin făcând mult bine, urând păcatele și viciile, rugându-se și trăind cât mai apropiat de Cuvântul lui Dumnezeu, pregătindu-se pentru viața de dincolo.

Sfântul Apostol Pavel ne spune că dintre toate virtuțile cea mai mare este iubirea, dragostea. Poți să ai toate faptele bune, dacă nu ai dragoste nimic nu folosește. De aceea el spune: "Chiar dacă mi-aș împărți toată averea la săraci și mi-aș da trupul să fie ars, iar dragoste nu am nimic, nu-mi folosește?. În altă parte Sfântul Apostol Pavel zice: "Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, că cine iubește pe altul a împlinit legea?.

Mare lucru este dragostea. Și pe noi ne-a adunat aici tot dragostea, dragostea aceasta a lui Dumnezeu sădită în inimile noastre, dragostea din fapte nu din gură, pe care am învățat-o din Sfânta Evanghelie de astăzi, de la samarineanul milostiv, de la Fiul lui Dumnezeu.

Drumul Ierihonului este plin de sufletele noastre lovite și bătute, sfâșiate de tâlharii demoni. Opriți-vă puțin în loc și întinzând mâna dragostei și a milei,

haideți să le ajutăm, căci se apropie moartea și trebuie să plecăm din lumea aceasta, să le lăsăm pe toate cele pământești și să plecăm numai cu cele sufletești. De moarte nu putem scăpa oricât ne-am feri și am căuta să fugim. Nimeni nu scapă. Și ferece de cine a fost robul lui Dumnezeu ci nu robul păcatului și al demonilor. Referitor la aceasta am găsit o istorioară mult grăitoare:

Un om a visat într-o noapte că venise moartea la el și când l-a văzut dormind în pat i-a zis plină de mirare: "Cum, aici ești?? Apoi a dispărut. Omul s-a trezit înspăimântat și din pricina acestui vis a stat cu frica în sân. Pe seară și-a zis în sine: "Ia să mă duc eu la cumătru în satul vecin să scap și de visul acesta urât?. A încălecat pe cal și a plecat. Pe când zorea calul să meargă mai tare, acesta s-a împiedicat și prăbușindu-se într-un șanț, omul și-a spart capul și aici a murit. Când își da sufletul iată că se ivește moartea și-i zice: "A, da, iată aici trebuia să te găsesc?.

Iată cum vine moartea frați creștini, la unii într-un fel, la alții în alt fel. Câți n-au murit în vis chiar fără nici o pregătire. De altfel în ultimul timp cam așa se moare, ori de inimă, ori de cancer, ori te calcă o mașină sau un tren. Am rămas mirat când cineva mi-a relatat un caz cum s-a tras moartea cuiva dintr-un vis.

O femeie căruia îi murise bărbatul și cu care trăise necununată ani de zile, a visat într-o noapte cum bărbatul ei venind i-a spus: "Să vii de dimineață la ora 8 la ceasul de lângă spitalul Brâncovenesc, că voi veni și eu acolo, ne vom întâlni amândoi, apoi ne vom duce acasă, vom chema preotul și ne vom cununa ca să fiu și eu bine?. Femeia nu știa ce să însemne visul acesta, dar de curiozitate s-a sculat de dimineață și s-a dus să vadă ce va fi. A văzut moartea, căci coborând din tramvai și traversând prin spate neatentă a venit o mașină cu viteză și a făcut-o praf. Așa s-a dus să țină de urât bărbatului ei în iad, fiindcă păcatul acesta al trăirii fără cununie religioasă duce în iad, la demoni.

Așa amână diavolul și-l pândește pe om până îl apucă moartea nepregătit, fără acte de drumul veșniciei. Cine garantează scăparea și salvarea în aceste condiții? Nimeni nu poate garanta, dacă omul nu-și pune din timp sufletul la adăpost și nu se pregătește. Să nu ne jucăm cu credința, nu e de glumă. Să nu credem că păcatele se plătesc cu bani ci trebuie pocăință adevărată.

E timpul cel mai potrivit să ne trezim căci pe toți ne pândește moartea. Ea planează asupra omenirii și plecarea noastră ar putea fi în orice clipă. Înainte frați creștini, înainte cu Dumnezeu, prin toate greutățile vieții. Să privim la Stăpânul nostru și să mergem pe urmele pașilor Lui, pe care au mers primii creștini și sfinții părinți.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, mila și iubirea cea întrupată pentru mântuirea noastră, noi niciodată nu avem cu ce să-ți mulțumim pentru toate binefacerile Tale. Primește-mi Doamne și mie puțina mea osteneală și iartă-mă că nu am putut face mai mult. Când gura mea nu va mai avea puterea și sufletul meu va suspina, să ieși înaintea mea ca un samaritean milostiv și să mă duci în locașurile Tale cele cerești, dimpreună cu toți creștinii aceștia care m-au ascultat și se luptă să facă voia Ta. Amin.

33@ Predică la Duminica a XXVI-a după Rusalii (pilda bogatului lacom)

Bogatul lacom

Nebunule! În noaptea aceasta vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi! (Luca XII, 20)

Frați creștini,

Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie a Domnului nostru Iisus Hristos cuprinde în ea comori ce niciodată nu se sfârșesc. Cuprinsul ei este ca o livadă plină de roade bogate pentru toată lumea. Ea este izvor de apă curată, cristalină pentru mii și milioane de suflete însetate. Ea este făclie de lumină pentru toate veacurile.

Trebuie să știm însă un lucru și anume că se cere ca bunătățile ei să fie gustate, frumusețile ei cunoscute, iar învățăturile ei urmate. Iată, o bogăție de învățături prețioase pentru sufletul nostru, cuprinde și Sfânta Evanghelie de astăzi. Să stăm deci liniștiți și să gustăm din roadele ei.

Era toamnă, era liniște și noaptea coborâse peste sat, iar oamenii se odihneau tăcuți. Ce dulce este somnul când așternutul ți l-ai făcut din osteneală! Era în satul acela un om bogat care nu putea să doarmă, deși moșia lui rodise mai mult ca oricând în anul acela. Avea casă mare cu odăi multe, cu paturi și așternuturi moi, cu lux mare și găтели orbitoare și totuși nu putea să doarmă. Camera unde stătea părea prea strâmtă, iar saltelele de lână parcă erau pline de ghimpi.

Lungă pare noaptea când nu poți să dormi și amar este chinul când somnul te părăsește! Omul bogat nu putea să doarmă, pentru că-l munea un gând care îi răpea somnul, făcându-l să se răsucească în pat ca pe o vatră de jăratec. Singur în noapte, ca și când n-ar fi avut nici soție, nici copii, nici servitori, bogatul vorbea singur cu el însuși: "Ce voi face, că nu mai am unde să-mi pun roadele mele?"

Dar ce se întâmplase? Se milostivise Bunul Dumnezeu cu ploaie și căldură la vreme, așa încât câmpurile au dat rod mai mult ca oricând. Omul bogat, ale cărui roade s-au arătat mai frumoase decât își putuse închipui, se frământa în miez de noapte zicând: "Ce voi face?"

În loc să mulțumească Milostivului Dumnezeu pentru prisosul de avuții ce se revărsase peste el, în loc să doarmă tihnit de atâta belșug venit pe negândite, bogatul se rezumă să zică doar atât: "Ce voi face?? Târziu îi veni în minte un gând care-l liniști și-și zise: "Aceasta voi face; voi strica jitițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul și bunătățile mele; și voi zice sufletului meu: suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te?".

Sărmane bogat, vorbirea ta te arată că ești așa de sărac, încât ne cuprinde mila de rătăcirea în care te-a dus pofta de avuții nesfârșite. Nu bagi tu de seamă că vorbești singur ca nebunul?

Iată din pricina averii ți-ai pierdut mintea și prietenii, soția și copiii. Chiar dacă îi ai pe aceștia, ei pentru tine nu există. De ce vorbești singur?

Sărmane bogat, vorbirea ta nebunească te arată că ești doar țărână. După tine și pentru tine sufletul este trup care mănâncă, trup care bea și care se veselește. Sărmane bogat, tu nu mai vezi pe nimeni și nu mai prețuiești decât un singur lucru, averea ta.

Tu și averea ta umpli toată lumea. Dincolo de voi nu mai există nimic în cer și pe pământ. Pentru tine cerul este pământul, iar pământul este moșia ta. Viața ta este plină cu hambarele, moșiile, mâncărurile și băuturile. Toate acestea se învârtesc în jurul tău, la toate acestea te închini pentru că ele sunt dumnezeul tău.

Totuși toate nu-ți aduc nimic din cele ce-ți făgăduiesc. Tu nu vezi cât de înșelătoare sunt? Te frământă cu gândul în miez de noapte ca să faci hambare și

pătule, să clădești case și magazii, fără să bagi de seamă că într-o zi, pe negândite, le vei părăsi pe toate.

O, ce mare este păcatul acesta al lăcomiei, frați creștini! El este moștenit de la strămoșii noștri Adam și Eva. Știm că pe aceștia i-a creat Dumnezeu, i-a pus stăpâni peste toate frumusețile raiului și făpturile pământului. Ce vrea Adam mai mult decât atât? S-a mulțumit el cu ce i-a dat Dumnezeu?

Nu s-a mulțumit, ci a vrut până la urmă să fie și el egal cu Dumnezeu. Așa a pofțit și a mâncat bietul Adam din pomul oprit ca să fie și el Dumnezeu. Și a căzut în cea mai jalnică pieire, căci a fost izgonit afară din fericirea raiului. Oare pe noi fiii lui Adam nu ne urmărește tot acest păcat al lăcomiei, al neînfrânării și al mândriei? O, lăcomie, început și izvor al tuturor răutăților, pentru tine a pierdut Adam paradisul!

Să ascultăm acum, noi toți fiii lui Adam, ce zice Duhul Sfânt prin proorocul Isaia: "Țeseți pânză de păianjen, dar urzeala voastră nu va fi pentru voi îmbrăcăminte, ci osteneala voastră este nelegiuire?. Fraților, nici o vietate nu lucrează cu mai multă trudă și meșteșug ca păianjenul. Se distruge lucrând, fiindcă țesătura lui este cea mai subțire țesătură, căci iese din toate măruntaiele lui. Mai mulți savanți au urmărit cu atenție lupta aprigă a unui păianjen, care voia să oprească cu pânza lui limbile unui ceas mare. De 480 de ori a început și a reînceput munca înverșunată fără să se hrănească timp de 25 de zile. Toți erau curioși să vadă cât va mai rezista fără hrană.

Așa este și munca omului lacom și avar, fără Dumnezeu, căci nu va avea nici un folos de pe urma ei. Țesătura păianjenului este făcută cu scop rău și toată truda lui este zadarnică. Așa și omul lacom. Se ostenește zi și noapte, aleargă, minte, înjură și fură, înșeală și omoară.

Omul lacom disprețuiește sărbătorile, necinstește pe Dumnezeu și duminicile petrecându-și timpul cu fel de fel de îndeletniciri. Așa țese omul cu păcatul acesta al lăcomiei zi și noapte, an de an, împletind pânza de păianjen și adăugând blestem peste blestem, fiindcă munca fără Dumnezeu este blestemată. Dar cel mai greu și vrednic de plâns este pieirea multora prin moartea cea grabnică, căci fără de veste, într-o clipă vine ultima chemare ca bogatului din Sfânta Evanghelie de astăzi. Poate fiecare dintre noi am auzit fel de fel de cazuri de moarte năprasnică. Pe unul l-a călcat mașina, cu alții s-a prăbușit avionul, unii din cutremure, alții înecați. Un oarecare s-a bucurat că a ieșit la pensie, dar până să-i vină primii bani a murit. Cu prima pensie cei ai casei l-au îngropat.

Deci când nu ne gândim, când nu știm nimic, ne poate veni glasul chemării de sus și ne desparte pe veci de toate acestea care le strângem pe aici. Atunci toate acestea pentru care ți-ai distrus viața și ți-ai jertfit sufletul, cui rămân? Iată pânza de păianjen fără folos! Și cum se face că această chemare, ca și la bogat vine tot noaptea! Adică în noaptea păcatelor, în întunericul lăcomiilor și desfrânărilor, al beției și fărădelegilor.

Acest timp îl pândește și diavolul, ca să-l prindă pe om nepregătit. O, ce roadă bogată are diavolul! Acum atâtea suflete sunt înșelate de el și le tot amână mereu să nu vină la biserică, să nu se lase de păcate și să nu se întoarcă la Dumnezeu.

Când omul era tânăr diavolul îi spunea că trebuie să se distreze și la bătrânețe să meargă la biserică. Când era în serviciu, îi spunea că la pensie este timpul să se întoarcă la Dumnezeu. Ieșind la pensie vede că nu-i ajung banii și mai muncește ca să-și mai facă unele lucruri. Și așa niciodată nu-l lasă diavolul pe om să vină la credință, să se întoarcă la Dumnezeu și să-și vadă de suflet ca să se mântuiască. Așa-i apucă sfârșitul nepregătiți pe mulți și vedem cum oamenii bătrâni mor nepregătiți și fără lumânare.

Îmi vine să cred că diavolul, ca și bogatul din Evanghelia de astăzi este îngrijorat că nu mai are unde să-și pună atâtea roadă, atâtea suflete câștigate de el. S-a umplut iadul cu sufletele de creștini, nu de păgâni, creștini botezați, suflete care au plecat din moarte năprasnică, fără pregătire. De aceea ne zice Domnul Hristos: "Să vă rugați că nu știți ziua nici ceasul?."

Pe când bogatul din Evanghelia de astăzi era împresurat în toiul nopții de grijile pe care ți le dau avuțiile, glasul lui Dumnezeu se strecoară în inima lui și-i grăiește cuvinte de foc: "Nebunule, iată ți-a sunat sfârșitul și chiar în noaptea

aceasta este cerut sufletul tău, iar toate cele ce ai strâns cui vor rămâne?? Nu-i deloc plăcută chemarea aceasta pentru o persoană bogată, pentru un om învățat și în mare cinste.

Da, sărmâne bogat, acesta este sfârșitul tuturor frământărilor tale. Moartea îți bate la ușă, va intra în mijlocul comorilor, al banilor și al viselor tale, îți va răpi sufletul care va fi dus la Judecătorul cel Drept și atunci vei putea oare să ieși cu tine toate câte ai strâns? O, mare nebunie a omului robit de pofta averii! Să nu cugeți tu decât la îmbrăcăminte, la case, la băutură, la aur și la mașini și să uiți că toate acestea nu sunt decât pulbere, praf pe care îl va spulbera vântul într-o clipă.

Poate zice cineva că acum nu mai sunt bogați cu pogoanele și hectare de pământ ca să-și umple hambarele, pătulele și jitnițele cu roade. Dar cu toate acestea chipul bogatului zugrăvit în Evanghelia de astăzi ne este cunoscut, fiindcă îl întâlnim adesea. O mulțime de oameni zic și astăzi sufletului lor: "Suflete ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani, odihnește-te, mănâncă, bea și te veselește?.

Iată că aceștia au ca Dumnezeu al lor pântecele și banii, iar în loc de Evanghelie, au mâncarea și băutura. Paradisul lor este lumea aceasta cu miile lor de distracții, amăgeli și pofte deșarte. Oameni vrednici de plâns, care au uitat de suflet și sunt gata de pieire. O, lăcomie fără de margini. Nu simțiți voi nesățioșilor că înăuntrul vostru se zbate o ființă mult mai de preț pe care tot aurul din lume și nici o bogăție n-o poate mulțumi? Nu simțiți voi cum se zbate un suflet flămând și însetat? Nu vedeți că el caută altă hrană și suspină după alte bucurii? Iată deci că nu trebuie să lăsăm la o parte sufletul acesta scump care a fost răscumpărat cu prețul cel mare al sângelui vărsat pe cruce de Fiul lui Dumnezeu. De prețul cel mare al sufletului vorbește Domnul Iisus Hristos, cel întrupat și chinuit pe cruce, vorbește mulțimea sfinților și a îngerilor din cer care se roagă pentru sufletele noastre. De prețul acesta mare al sufletului nostru vorbește și diavolul, căci prin atâtea ostenele și ispite vrea să-l câștige, să-l aibă și să-l ducă cu el.

Numai noi, purtătorii lui nu vrem să-i recunoaștem nici un preț. Prețuim mai mult ca orice, ambalajul acesta de trup, cadavrul acesta trecător, temnița aceasta murdară care se va strica curând.

Cunosc oamenii numele tuturor actorilor și campionilor, cunosc toate filmele și localurile de petrecere, știu toate parfumurile și umblă după toate plăcerile, schimbându-se în fel de fel de haine, înșelând și lăsându-se înșelați. Se foiesc ca păunii în saloane de zi și noapte, căci aceasta este suprema lor fericire în viață. Își găsesc plăcerea uitând de suflet pentru că nu-i cunosc valoarea. Așa s-au perindat în istoria omenirii mulți cuceritori care au pierit cu toată fala și lăcomia lor.

Astfel se spune de Alexandru Macedon care pornise să cucerească lumea, că ar fi ajuns și în Persia. Acolo a poruncit să aducă pe mai marii țării la el, pe filozofii și învățații locului. Adunându-i înaintea lui le zise: "Cereți de la mine orice și vă voi da?.

- Să ne dai împărate, ziseră filozofii, viață fără de moarte aici pe pământ. Împăratul le răspunse:

- Ați cerut o nebunie, căci cine dintre oamenii pământului va scăpa de moarte? Vă credeam niște oameni învățați, dar văd că sunteți niște nebuni, nu știți ce cereți!

- Apoi dacă nimeni nu poate scăpa de moarte îți facem o întrebare împărate: Oare vei muri și tu vreodată?

- Aceasta este lucrul cel mai sigur, răspunse împăratul.

- Atunci dacă este așa de sigur că vei muri, de ce te porți și trăiești tu ca și când n-ai muri niciodată? De ce nu-ți mai ajung împărățiile, comorile, averile și bunătățile pământului?

Împăratul înțelese înțelepciunea filozofilor care s-a arătat ca mare dar și adevăr pentru el și a plecat îngândurat.

Iată de ce zice Domnul Hristos în Evanghelia de astăzi că este o mare nebunie să nu ne gândim la moarte, să strângem mereu aici pe pământ, fără să ne îmbogățim sufletul pentru Împărăția cerului.

Dacă bogatul căruia i-a rodit țarina ar fi socotit în cugetul său ca tot ce-i prisosea să treacă în hambarele săracilor, el ar fi dovedit că are milă de oameni și

conștiință față de Dumnezeu, iar aceasta i-ar fi adus în miez de noapte pace în suflet și nu tulburare și neodihnă. Atunci sfinții îngeri și celor săraci și flămânzi ar fi venit să străjuiască împrejurul patului său veghindu-i somnul, iar el ar fi dormit ca-n paradis.

Ce mare binefacere este averea, dacă se fac binefaceri cu ea pe pământ și ce blestem cumplit sunt avuțiile unui om fără suflet, fără inimă și fără Dumnezeu. De aceea zice Domnul Hristos mai departe: "Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu?".

Veniți acum toți bogații pământului și ascultați ce trebuie să faceți ca să vă îmbogățiți în Dumnezeu, căci vedem cum astăzi cea mai mare parte a lumii este bogată mai mult în păcate. Totuși fiecare are posibilitatea să-și facă comoară în cer, unde furii nu o fură, moliile nu o strică și nici ruggina nu o roade. Nu vei putea să faci singur o biserică, dar poți să contribui cu câțiva bănuți la ridicarea ei, sau la repararea alteia. Nu vei putea să faci un spital sau un azil, dar poți să te duci la căpătâiul unui bolnav și un ceas, două să-l îngrijești și să-l încurajezi.

Cât de sărac ar fi omul, tot găsește unul mai sărac decât el. Căutați văduve fără pensie și copii orfani. Căutați pe cei lipsiți ce nu au căldură, încălțăminte și îmbrăcăminte, mâncare și cele de trebuință. Căutați case unde sunt orbi, șchiopi și neputincioși care n-au nici un ajutor, dar căutați mai ales pe cei rătăciți pe cărările pierzării și aduceți-i la cunoștința de Dumnezeu, căci aceștia sunt mai de plâns decât toți ceilalți.

Așa după cum sufletul este mai de preț decât trupul, tot așa și faptele sufletești sunt mai de preț decât cele trupesti. Cine a reușit să aducă suflete la lumina Evangheliei lui Hristos și să le întoarcă de pe drumurile pierzării, mare comoară și-a făcut în cer, bijuterii din cel mai curat aur, comoară de briliante, pentru că așa cum am spus, lumea e înșelată de diavolul, foarte mult îmbogățită în păcate, orbită și nebună după păcatele cele trupesti, dar săracă și lipsită de Dumnezeu.

Dacă omul s-ar gândi mai mult la suflet și-ar pregăti în cer un loc fericit din fapte bune. Dar pentru suflet el nu vrea să facă nimic. Mare orbire!

Își cumpără mobile și fel de fel de lucruri scumpe. Cât bine nu s-ar fi putut face pentru suflet cu toți acești bani. Nu mai vorbim de cei care-și clădesc cavouri scumpe prin cimitire de zeci de mii de lei, ca să bage acolo cu cinste trupul acesta putred care a știut numai să mănânce și să bea, să se distreze și să injure, să fumeze și să hulească pe Dumnezeu trăind în păcate și în desfrânare. Iar bietul suflet sărac și lipsit va plânge în temnițele iadului de unde nu va mai ieși niciodată.

Să nu trecem cu vederea îndemnul Sfintei Evanghelii de astăzi și să ne apucăm serios de faptele cele bune și mai ales de milostenia sufletească. Să avem milă de sufletele rătăcite și de cele ce sunt în suferințe de tot felul, căci mila biruiește judecata, iar Dumnezeu nu ne va lăsa nici pe noi dacă vom avea milă de aproapele nostru.

Pe la anul 1802 trăia într-un sat din Italia un om cu multe obiceiuri urâte. Era stăpânit mai ales de păcatul desfrânării, însă avea și obiceiul acesta frumos să facă multe fapte de milostenie. Făcea rugăciuni și sărindare, se spovedea, dar fiind copleșit de această patimă urâtă, cădea iar în acest păcat. Atunci dintr-o dată s-a îmbolnăvit așa de greu, căci n-a durat mult și a murit.

După trei zile, ca de obicei, îl scoaseră preoții care însoțiți de mult popor mult îl duceau la groapă. Pe la jumătatea drumului spre cimitir, mortul a înviat. S-a ridicat și sta privind galben și sfârșit spre mulțimea care fugea de frica lui. El însă cu o voce stinsă a început să-i cheme să stea fără frică că are să le spună ceva:

- Știți cu toții viața mea cea stricată știți și ați auzit de păcatele mele; să știți că pentru acele păcate ale mele eram osândit să ard în chinurile iadului, într-o mare nesfârșită de foc, dar mila lui Dumnezeu mi-a dat răgaz, m-a înviat ca să vă spun și vouă, să mă spovedesc iarăși și să fac pocăință aici pe pământ pentru păcatele mele. Această milă am căpătat-o pentru puținele mele fapte de milostenie pe care le-am făcut eu pe pământ, pentru sărindarele și rugăciunile preoților.

S-au întors cu toții din drum spre casele lor și multă lume atunci și-a schimbat viața, lăsându-se de păcate și apropiindu-se de Dumnezeu. Iar el a devenit

un om nou. Făcea mare pocăință și povestea la toți cu lacrimi în ochi ce a văzut el acolo. Nu mai mânca zile întregi, făcea rugăciuni, umbla desculț prin spini și bălării, trăia numai cu pâine și apă, iar tot ce mai câștiga da pe la săraci.

Când cineva îi zicea să nu se mai chinuiască așa de rău, el răspundea:

- Am văzut iadul, am văzut cu ochii mei și am simțit focul iadului. Dacă ați fi văzut și voi ce am văzut eu, n-ați mai zice nimic și ați face la fel ca mine.

Să ne ferim de păcate, frați creștini, că pe noi nu mai înviază Dumnezeu ca să facem pocăință aici pe pământ. Vai de sufletul pe care-l va prinde moartea nepregătit. Sfânta Evanghelie de astăzi vrea să ne ferească, să ne trezească, să ne smulgă din somnul morții, din ghearele demonului și ale iadului, din somnul păcatelor și al înșelăciunilor pământești. De aceea ne amintește că moartea vine pe neașteptate și că toate speranțele legate de pământ se vor stinge neputincioase.

Să căutăm acum să ne îmbogățim sufletul, să-l hrănim și să-l creștem cât mai frumos pentru Împărăția lui Dumnezeu, ca la plecarea de aici, când va fi chemarea glasului lui Dumnezeu, să meargă sufletul nostru curat, sfânt, ispășit, plin de milă și lumină și să fie așezat de Părintele Luminilor între cei aleși și sfinți ai Săi.

Rugăciune

Părinte ceresc, Tatăl îndurărilor, revarsă peste noi Harul tău, ca să cunoaștem că în lumea aceasta nu suntem decât niște călători. Fă-ne să înțelegem Doamne, că în curând sau mai târziu, va trebui să ne întoarcem la Tine cu roadele ce am strâns pe pământ, iar atunci ne vei plăti la fiecare după munca și osteneala făcută.

Ajută-ne acum să facem numai bine, să stăm treji pe calea luminii Tale, ca să fim și noi ai Tăi, în vecii vecilor. Amin.

34@ Predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii (vindecarea femeii gârbove)

Femeia gârbovă

Femeie ești dezlegată de neputința ta! (Luca XIII, 12)

Frați creștini,

Dovezi că Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, găsim în cărțile proorocilor și apoi în minunile pe care le-a săvârșit în timpul vieții Sale pe pământ. O mulțime de profeți din neamul evreiesc a pregătit omenirea până la Domnul Hristos ca să fie crezută Evanghelia și să-L cunoască lumea pe Iisus după minunile săvârșite de El.

Timp de 4000 de ani, neîncetat și fără schimbare, au venit unul după altul, să prezică această persoană dumnezeiască. Un popor întreg L-a anunțat și L-a mărturisit, chiar cu prețul vieții. Toți erau siguri de venirea Fiului lui Dumnezeu în lume. Și iată că o dată cu apariția Sa, a început să radieze bunătatea dumnezeiască necunoscută oamenilor până atunci, căci oamenii se obișnuiseră să tremure în fața cezarilor pământești și a zeilor născociți de ei.

Dar prin bunătatea nesfârșită a lui Iisus s-a descoperit adevăratul Dumnezeu, adevărata bunătate și umanitate, o mare iubire, nu numai față de cei perfecți și virtuoși, ci și față de cei păcătoși. El a iubit și a ajutat deopotrivă și pe cei drekți și pe cei păcătoși pentru care venise să-i ridice. Prin multele minuni pe care le săvârșea Iisus se făcea cunoscut celor din jur, curați la inimă, săraci și smeriți. Ceilalți deși vedeau cu ochii lor toate minunile, deși cunoșteau prorociile și viața curată a lui Iisus, din pricina invidiei, închideau ochii și stăteau împotriva. Invidioși, mândri și îngâmfați erau orbi la toate minunile lui Iisus, după cum vedem și din Sfânta Evanghelie de astăzi.

Domnul Hristos se duce într-o sâmbătă la Sinagogă și acolo învață poporul credința cea adevărată și tainele mântuirii. Pe când vorbea poporului cuvintele vieții veșnice, a văzut acolo o femeie ce avea un duh de neputință, bolnavă și gârbovită de spate, de 18 ani. Cine putuse număra lacrimile și suspinurile ei, nopțile cele nedormite, junghiurile și toate durerile de zi și noapte. Dar ea nu a deznădăjduit; mergea întotdeauna la biserică și se ruga cu credință, să-i ajute Dumnezeu să se tămăduiască. Mulți dintre toți cei ce o întâlneau, o disprețuiau și o ocoleau, dar ea se obișnuise cu disprețul oamenilor și cu suferința de atâția ani.

În această zi de sâmbătă o întâlnește Iisus, o cheamă și-i zice: "Femeie ești dezlegată de neputința ta!? Și-a întins mâinile peste ea și îndată s-a îndreptat și însănătoșindu-se, slăvea pe Dumnezeu. Domnul Hristos îi cunoscuse sufletul ei răbdător în boală, nădejdea și așteptarea ei cu credință și mai ales Mântuitorul a văzut cum satana ținea legată de 18 ani pe această fiică a lui Avraam. Biata femeie de atâta amar de ani, mergea încovoiată de spate ca și cum ar fi purtat o greutate mare. Ce grozavă este suferința și în câte feluri macină ea omenirea pe fața pământului.

Medicina a căutat fel de fel de leacuri ca să curme durerea și răul, din trupul omului, dar mai ales a căutat și caută mereu să găsească rădăcina din care ies atâtea suferințe în lume. S-au găsit desigur leacuri pentru multe boli și s-a găsit și izvorul de unde pleacă aceasta, dar și sfaturile doctorilor sunt tot așa de disprețuite ca și învățătura Domnului Hristos, pe care o propovăduim noi.

Doctorii au spus, au scos chiar cărți și spun mereu cu gură de foc că alcoolul, tutunul, avorturile, sunt izvoare ale bolilor și suferințelor. De aici pleacă multe boli fără leac, ca leucemia, ciroza, cancerul generalizat, TBC-ul, care duc la distrugerea nervilor și stricarea sângelui și de aici distrugerea copiilor, fiindcă din astfel de părinți se nasc copii bolnavi. Dar cine ascultă pe medici și cine caută să facă ce spun ei? Abia când se văd neputincioși, iar boala i-a pus la

pat, încep să mai rărească de a se îndopa cu astfel de otrăvuri. Merg la spitale, dar cum se ameliorează boala încep din nou același fel de viață, sau și mai rău. Medicina a descoperit aceste izvoare ale suferinței mai pe urmă, după Evanghelia și învățătura Mântuitorului Hristos propovăduită de Sfânta Biserică Ortodoxă, care a arătat cât de grozav este păcatul, viciile și patimile și cum distrug acestea atât sufletul cât și trupul.

Păcatul este pricina a tot răul din lume. Toate suferințele, lacrimile și tulburările își au rădăcina în păcate. Cine nu știe ce mare rău provoacă într-o familie un bețiv și câte divorțuri se petrec din cauza acestui păcat al beției. De aici omul ajunge cu ușurință și la celelalte: desfrânare, ucidere, despărțire de Dumnezeu. Sunt nenumărate feluri de suferințe pe pământ din cauza acestor patimi urâte, din cauza cărora oamenii trăiesc într-un mare întuneric sufletească și trupească.

Așa îmi povestea un preot de la țară un caz care m-a înduioșat până la lacrimi. Preotul acesta era nou în Parohie și nu cunoștea lumea. Spunea că într-o zi a fost chemat să spovedească și să împărtășească o femeie care zăcea de multă vreme.

- Când m-am dus ? zice el ? am crezut că mă așteaptă o bunică înconjurată de fii și nepoți. Pe prispă m-au întâmpinat patru copii. Cel mai mare era o fetiță de 12 ani. M-așteptam să le văd bunica bolnavă, dar ei mi-au deschis ușa la o cameră sărăcăcioasă, unde zăcea mama lor. Lângă patul ei era un copil de câteva luni într-o albie. Femeia mi-a cerut s-o spovedesc și s-o împărtășesc că e foarte bolnavă de inimă și de câțva timp nu s-a mai coborât din pat.

Privind și ascultând această femeie, cercetam viața acestor oameni tineri: soțul ei era muncitor în pădure și un bețiv înrăit. Venea acasă numai sâmbătă seara și pleca luni dimineață. Bănișorii pe care-i câștiga, îi da mai pe toți pe băutură și țigări. Acasă ducea foarte puțini bani și mai nimic de-ale mâncării. Toată agoniseala o da pe tutun și pe rachiu. Bolnava nu se putea da jos din pat; singurul lucru pe care mai putea să-l facă era acela de a legăna copilul de la picioarele ei, când plângea. Tot oful și lipsa bietei femeii se strânseseră la inimă și o puseseră la pat. Deși era o femeie tânără cu dorință de muncă și de a-și crește copilașii, acum își aștepta moartea. Era mama a cinci copii pe care simțea că-i părăsește pentru totdeauna.

Apropiindu-i Sfânta Împărtășanie și-a aruncat privirile spre copii, care erau în spatele meu și lacrimile îi umplură ochii.

- De ce plângi în clipa aceasta? am întrebat-o.

- Mi-au dat lacrimile de milă părinte ? răspunse ea ? mai mult pentru Lenuța care

poartă grijă de frații ei. Dacă mor, ea le rămâne mamă și n-are decât 12 ani. N-a mai mers la școală de când am căzut bolnavă. N-am avut ce face că n-are cine să îngrijească de ceilalți, nici de mine și nici de taică-su, că și el trebuie spălat și îngrijit.

- Cred că mai vin vecinele să te ajute?

- Foarte rar, la o săptămână odată trece câte una.

- Rude aveți?

- Părinte, nu am, iar frații ce pot să facă? Cumnatele vin și mai rar ca vecinele.

- Lenuța poate să le facă pe toate? Știe să facă mâncare?

- Nu prea știe; ea stă acolo lângă plită și eu îi spun de aici din pat tot ce să facă!

- Aveți ce vă trebuie?

- Avem foarte puțin părinte; tot Lenuța merge și mai cumpără câte ceva din puținii bani pe care îi aduce taică-su.

M-am uitat în cameră și într-adevăr nu aveau nimic. Prin curte nici o vită, nici o pasăre. Ascultând spovedania acestei femei m-am înduioșat până la lacrimi. După ce am văzut suferința și mizeria în care trăia, am înțeles că numai moartea putea s-o scape de dureri. Mi-am întors privirile spre copiii nevinovați și m-a cuprins mila, impresiionându-mă mai ales fetița de 12 ani care îngrijea de mama ei ca o soră de spital, iar de frații ei ca o adevărată mamă.

Uitasem toată suferința mamei și măsuram povara vieții, care apăsa tot mai greu pe umerii unui copil care la această vârstă ar fi trebuit să râdă, să se bucure și să zburde cu ceilalți copii. Simțeam o datorie să înțeleg cât mai adânc tragedia acestor suflete, însă atâta suferință mi se părea că e prea trist numai să ascult și am plecat luând pe fratele Lenuței, numai de 10 anișori, zicând că nu știu drumul, ca la despărțire să-i dau cele ce se cădea și să vin cât de puțin în ajutorul acestor năpăstuiți.

Iată câtă suferință aduc în casă patimile și viciile omului. De la beție pleacă, așa cum am mai spus, toate, și suferința se ține lanț ca și la biata femeie care a oftat până și-a distrus inima și plămânii. Și câte necazuri nu aduc în lume aceste patimi urâte pe care le condamnă nu numai religia și Biserica, dar și medicina și doctorii. Din cauza beției auzim cum unul a dat foc la casă, sau a spart tot ce a găsit prin casă un altul și-a bătut soția și copiii, sau a ajuns chiar la crimă. Câți copii nu au fugit de acasă din cauza certurilor din familie și a tatălui bețiv.

Iată gârbovie periculoasă, căci toți aceștia sunt stăpâniți de duhuri necurate și sunt legați de satana ca și femeia gârbovă din Evanghelia de astăzi. Ei sunt înfășurați în legături cu lanțuri de vrăjmașul diavol; stau încovoiați de mulțimea patimilor și nu pot privi în sus, ci privesc numai în jos la noroiul acestei lumi. Ei nu văd cerul și nici nu vor să-l vadă. Pentru ei cerul este închis. Sunt gârboviți, nu au simțul dragostei de aproapele și nici milă de nimeni, caută numai gâlceavă și să facă rău.

Oricând sunt gata să-și îndeplinească numai aceste pofte animalice și nu văd cum acestea le aduc sufletul și trupul în starea cea mai dezastruoasă. Sunt nepăsători de strigătul neîntrerupt care vine dinspre țărnul suferințelor omenești. Își astupă urechile și nu vor să audă cuvintele Izbăvitorului Iisus: "Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi!?. Dar nu aud și nu văd albastrul cerului divin.

O, ce cer închis pentru ei și ce capac de oțel pentru sicriul vieții lor! De mii de ori mai tristă e viața lor, decât a femeii gârbove care credea și aștepta. Ce înseamnă viața lor? Cu ce folos se scurg zilele vieții acestor oameni? De ce mai răsare soarele pentru ei și de ce mai rodește pământul atâtea bunătăți?! Se mai pot numi oameni aceștia care-și chinuie copiii cu beția lor, care-și chinuie soțiile cu desfrânările și patimile lor? Se mai pot numi oameni cei căzuți prin șanțuri, lângă care nu poți sta câteva clipe de duhoarea rachiului, a tutunului și a murdăriei?! Iată de ce sfintele cărți îi pun pe aceștia în rândul necuvântătoarelor, a animalelor neștiutoare.

Noi suntem datori să trăim pe pământ dar să avem fruntea sus și ochii ațintiți spre cerul albastru. Altfel ne asemănăm cu cârțile neputincioase și cu rămătorii care scormonesc pământul fără de folos. Păcatul este pricina tuturor relelor și a suferințelor de pe fața pământului. De aceea până când nu ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima noastră, cu sinceritate, suntem căzuți în blestemul dumnezeiesc, căci iată ce zice proorocul Maleahi: "Sunteți blestemați; întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul!?"

Să luăm în serios cuvintele Domnului, căci ne păgubim pe noi singuri și nu e pagubă mai mare ca aceasta ca să vezi la sfârșit că ți-ai pierdut sufletul. Vai acelora care nici acum nu se trezesc și nu se dezlipesc de rugina păcatelor și a plăcerilor lumești, căci va fi prea târziu când se vor scufunda ca Sodoma și Gomora, în adâncul pământului cu toate păcatele lor.

Acum este timpul să strigăm cu stăruință și cu credință la Dumnezeu. Să venim la sfânta biserică, să facem rugăciuni ca să dezlege Dumnezeu, ca la femeia gârbovă, legăturile necuratului făcute cu învoirea noastră. Să dezlege Mântuitorul păcatele când ne spovedim și atunci se vor dezlega și cununiile celor care nu se pot căsători, vor înceta supărările și se vor curma suferințele din sufletele și trupurile noastre. Grijă de suflet să fie în fruntea tuturor celorlalte griji și truda cea mai de seamă să fie pentru mântuirea sufletului.

Sfânta Evangheliie de astăzi ne spune că atunci când a vindecat Domnul Hristos această femeie gârbovă, legată de satana de 18 ani, toată lumea se mira și se bucura de fapta aceasta minunată a Mântuitorului și de binele făcut acestei femei bolnave. Dar mai marele sinagogii și ceilalți farisei nu s-au bucurat, ci au strigat cu glas

mare: "Şase zile sunt în care trebuie să lucreze omul; veniţi dar în aceste zile să vă vindecaţi, nu în ziua sâmbetei!?"

"Făţarnicilor ? a răspuns Domnul ? fiecare dintre voi nu dezleagă oare, sâmbăta, boul său sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape?? Vedeţi viermele acesta al invidiei rodea sufletul mai marelui sinagogii. Mântuitorul i-a muştrat pe toţi acei farisei făţarnici şi pe toţi zavistnicii, până la sfârşitul veacurilor, făcându-i să se ruşineze zicându-le, "făţarnicilor?. Păcatul acesta al invidiei este grozav de mare, căci din cauza lui s-a făcut răzvrătire şi război în cer, s-a tulburat pacea fericită pe care o aveau îngerii între ei şi a căzut Lucifer în adâncimea iadului cu ceata lui.

Din cauza zavistiei diavoleşti au căzut strămoşii noştri şi au călcat porunca dumnezeiască, pentru care au fost izgoniţi din rai şi osândiţi să mănânce pâine în sudoarea feţei şi să nască copii în dureri. Din cauza zavistiei diavolului, a urât fratele pe frate şi l-a omorât, spurcând pământul cu sânge curat. Din cauza zavistiei diavoleşti s-a pornit prigoană împotriva lui Dumnezeu şi a fost răstignit Iisus pe cruce, fiind omorât în chinurile cele mai grele.

Zavistia este învăţătura neascultării, pricina morţii şi rădăcina tuturor răutăţilor. Demonul zavistiei îl face pe mai marele sinagogii să strige ca ieşit din minţi şi să găsească vină Mântuitorului, pentru că a făcut o minune, o faptă bună de alt fel, în zi de sărbătoare. Diavolul care stăpânea trupul femeii gârbove a intrat în acest fariseu care a început să facă zarvă şi să ţipe găsind vină pentru o faptă bună.

Ce rău făcuse Mântuitorul? Vindecase o femeie care nu mai putea să-şi ridice capul de gârbovită şi abia îşi ţinea sufletul pe buze. Tot poporul lăuda această faptă şi slăvea pe Dumnezeu pentru mila Lui cea mare. Acest fariseu făţarnic zavistuieşte însă minunea şi cleveţeşte pe Făcătorul de minuni, pe Dumnezeu Iisus. Satana care ţinuse legată pe femeie în gârbovenie timp de 18 ani, îl leagă acum pe mai marele sinagogii cu zavistia şi prin gura lui cleveţeşte minunea lui Dumnezeu.

Iată fraţi creştini, ce păcat otrăvitor este zavistia, invidia. Astfel de farisei făţarnici întâlnim şi astăzi foarte des. Unii sunt pizmaşi pe noi şi caută să ne oprească prin fel de fel de vorbe ademenitoare ca să nu venim la sfânta biserică şi să ne tămăduim. Alţi farisei făţarnici sunt sectanţii care ca şi cei de demult învaţă lumea să ţină ca sărbătoare sâmbăta şi nu sfânta duminică cum trebuie să o ţinem noi creştinii ortodocşi, pentru că este ziua răscumpărării noastre prin învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Şi tot aşa o mulţime de farisei făţarnici, stăpâniţi de duhul cel necurat al invidiei, se luptă pe toate căile să împiedice pe drept credincioşii creştini ca să urmeze calea adevărului, a bisericii şi a sfinţeniei. Aşa cum rugina roade fierul, tot aşa şi zavistia aceasta roade inima acestor oameni ticăloşi. Cea mai puternică otravă se află în gura acestei fiare blestemată care este invidia.

Ce dureros lucru este când copiii unor părinţi nu se pot înţelege! Ce casă nefericită este aceea unde nu se mai termină cearta din cauza zavistiei şi a dezbinării dintre fraţi! Ce inimă îndurerată trebuie să aibă o mamă, când copiii ei trăiesc zavistuindu-se unul pe altul! Vai, ce păcat mare au faţă de Tatăl ceresc, faţă de maica noastră Biserica şi de sufletul lor, acei creştini care trăiesc în zavistie şi ură. Toţi acei creştini care au păcatul acesta al invidiei să ştie că poate să aibă toate faptele bune, tot în iad se duc. Ei se vor chinui acolo cu demonii, împreună cu evreii care au răstignit pe Domnul Hristos, tot din păcatul zavistiei şi al invidiei.

Păcatul acesta al invidiei, să ştiţi, că nu-l putem stinge decât cu focul dragostei de aproapele, cu milă, iertare şi smerenie, pentru că numai de acestea se ruşinează spurcatul demon al zavistiei. Să ne luăm ca arme împotriva invidiei aceste virtuţi pe care ni le recomandă Sfânta Scriptură. Păcatul invidiei este mai rău decât toate păcatele fiindcă din el se nasc alte cinci mari păcate şi anume: ura împotriva aproapelui, clevetirea, osândirea, bucuria de răul aproapelui şi necazul pentru binele aproapelui.

Pentru ca să înţelegeţi mai bine lucrurile acestea, ascultaţi o istorioară cu mult tâlc.

Un gospodar avea o ţarină foarte întinsă, dar toată era o baltă de apă şi nu rodea mai nimic. I-a venit atunci în gând să o sece. Astfel a început să scoată apa

cu găleata din ea. Dar truda lui i-a fost zadarnică, căci în curând apa a venit la loc. Atunci un om priceput și înțelept l-a sfătuit:

- Ca să scapi de apa de pe locul tău, mai întâi seacă izvoarele. El a făcut așa, iar după ce izvoarele au secat, balta s-a uscat, pământul s-a făcut bun de arătură și a devenit un pământ foarte bun, căci toată sămânța pe care a semănat-o a rodit însutit.

Așa se întâmplă și cu cele sufletești. Dacă vrei să seci mlaștina vieții tale, frate creștine, dacă vrei să dai vieții tale un duh nou ca să poți face numai roade bune spre viața de veci, trebuie mai întâi să seci izvorul păcatelor tale, hulele, și băutura, glumele cele deșarte, tutunul și defăimările, invidia și desfrânarea, poftele cele dobitocești și plăcerile cele lumești. Acestea sunt izvorul răutăților și acestea trebuie secate cu desăvârșire, dar astăzi nu mâine, căci mâine poate fi prea târziu și nu vei mai putea face poate nimic cu mâinile, cu picioarele și cu gura ta, care se vor închide și se vor lega pe veci.

Să ne gândim mai adânc la acestea, că ne vine rândul și nouă când se va sparge bălciul vieții acesteia trecătoare și va trebui să ne arunce cineva și pe noi într-o groapă adâncă. Să răscumpărăm timpul pierdut până nu e prea târziu. Așa au făcut și așa fac și astăzi adevărații creștini, care au temelie sănătoasă. Creștinii înțelepți se hrănesc în fiecare zi din Cuvântul lui Dumnezeu, nu lipsesc de la sfânta biserică duminicile și sărbătorile, se spovedesc și se împărtășesc în posturi și chiar mai des, fiindcă știu că ce fac astăzi e bun făcut, mâine nu se știe dacă se mai poate face ceva.

Așa se spune în Pateric, că un pustnic bătrân s-a dus odată într-o cetate să-și vândă vasele pe care le făcea singur și din întâmplare s-a așezat la poarta unui om bogat care trăgea să moară. Șezând el acolo a avut o vedenie. Vedea niște bărbați negri, foarte îngrozitori la vedere, călări pe cai negri. Aveau în mâinile lor niște scuturi și săbii de foc. Când au ajuns la poartă au lăsat caii afară, iar ei au intrat înăuntru și când i-a văzut bolnavul a strigat cu glas mare: "Doamne miluiește-mă și-mi ajută!? Ei i-au zis lui: "Acum când a apus soarele, ți-ai adus aminte de Dumnezeu! Pentru ce când strălucea ziua nu l-ai căutat pe El? Acum nu mai ai nici o mângâiere și nici o nădejde de mântuire?. Așa zicând ei, i-au smuls sufletul cu sila și s-au dus.

Vai de sufletul pe care-l apucă moartea nepregătit și fără Dumnezeu! Vai de cei ce trăiesc necununați, de cei ce înjură, de cei ce dau diavolului, de toți cei ce fug de biserică, de credință și de rugăciune. Singura scăpare a păcătoșilor este Iisus Mântuitorul, învățătura Lui și morala Lui creștină.

Să alergăm cu mic cu mare, învățați și neînvățați, tineri și bătrâni, să-L iubim pe Iisus, să-L ascultăm și să împlinim sfintele Lui porunci, căci acestea au darul și puterea să ne facă fericiți, să ne izbăvească de toate suferințele trupesti și sufletești și să ne asigure în viața de veci.

Iisuse, avem nevoie de Tine! Iisuse, numai de Tine, de nimeni altul! Singur Tu ești Cel ce ne iubești, Tu simți milă de cei ce suferim; Tu singur știi ce mare nevoie avem de Tine în această lume. Nici unul dintre nenumărații oameni din viață sau dintre cei ce au adormit, nu ne poate da nouă nevoiților și căzuților în cumplita mizerie a sufletului și a trupului, binele cel mântuitor.

Iisuse, toți au nevoie de Tine, chiar cei ce nu știu. Cei ce nu știu au mai grabnic nevoie de Tine, ca cei ce știu. Flămândul își închipuie că umblă după pâine, dar îi e foame de Tine Iisuse. Bolnavul râvnește sănătatea sa, dar boala lui nu-i decât lipsa de Tine. Cine caută bunurile și frumusețile de pe lume, Te caută pe Tine, fără să-și dea seama, Cel ce ești frumusețea întreagă și desăvârșită.

Cine urmărește adevărul, Te dorește fără voia lui pe Tine, Cel ce ești singurul adevăr, iar cine se străduiește să statornicească pacea, Te caută pe Tine singura pace în care nu pot odihni decât inimile liniștite. Toți te cheamă fără a ști că Te strigă, iar strigătul lor e nespus mai sfâșietor ca al nostru care Te cunoaștem și credem în Tine.

Rugăciune

Deci să ridicăm ochii noștri spre Împăratul Slavei, spre Stăpânul vieții și al morții, spre Doctorul cel mare Prea Bunul și Milostivul Iisus și plini de credință

să-L rugăm să ne dezlege și pe noi de gârbovia sufletului nostru, ca și pe femeia din Evanghelia de astăzi. Să aprindă și în noi focul dragostei dumnezeiești, spre a-L iubi mai mult și a împlini cât mai bine sfintele Sale porunci, ca să fim și noi ai Lui, în vecii vecilor. Amin.

35@ Predică la praznicul intrării Maicii Domnului în Biserica

Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău, că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău (Ps. XLIV, 12-13).

Frați creștini,

Toate faptele sfintei Fecioare Maria sunt vrednice de mirat și pline de învățături pentru noi. Pentru aceasta Sfânta Biserică, n-a lăsat nici una din aceste fapte strălucite fără să nu le pună înainte ca o pildă, după care să ne cârmuim viața și să știm pentru ce ne închinăm ei și pentru o cinstim cu atâta evlavie.

Dintre toate jertfele aduse lui Dumnezeu, în afară de jertfa ce i-a fost adusă de Fiul Său Iisus Hristos pe crucea de pe Golgota, cea mai plăcută a fost aceasta a Preacurate Fecioare Maria, pe care o sărbătorim astăzi, adică aducerea ei ca jertfă la etatea de trei ani, în biserica lui Solomon din Ierusalim. Ea vine condusă de părinții săi ca să se afierosească în chip solemn lui Dumnezeu.

Erau doi soți bătrâni Ioachim și Ana. Aceștia nu aveau copii, însă făceau multe milostenii, post și rugăciuni cu lacrimi, ca să le dăruiască și lor Dumnezeu un copil, făgăduind ei că pe acel copil îl vor dăruia lui Dumnezeu. După ani de stăruință și rugăciuni, Milostivul Dumnezeu le-a dat o copilă cu totul sfântă și aleasă, pe care o numiră Maria. Mare bucurie a cuprins inimile acestor bătrâni, când s-a născut Fecioara Maria.

Trecând trei ani de la nașterea ei, părinții Ioachim și Ana s-au ținut de făgăduință și au venit să aducă în biserică ca un dar sfânt, pe Fecioara Maria, închinată lui Dumnezeu. Făcând ei multă pregătire, au adunat în Nazareth toate rudeniile lor, căci Sfântul Ioachim era de neam împărătesc, iar Sfânta Ana, de neam arhieresc. Au îmbrăcat atunci pe Fecioara copilă cu podoabe împărătești și au chemat și pe alte fecioare tinere pe care le-au împodobit și le-au rânduit să meargă înainte cu făclii aprinse în mână cântând din gură psalmii lui David. În mijlocul acestui alai se găseau Ioachim și Ana cu Sfânta Fecioară.

Ajunghând la Ierusalim, i-au înconjurat mulțime de popor, care privea mirată de această adunare neobișnuită de copii împodobiți. Așa cu toții au mers la Templul lui Solomon, sau la Biserica cea Mare din Ierusalim. S-au împlinit atunci cuvintele scrise de David proorocul care zice: "Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău, că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău. Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce Ție?".

Când au ajuns sfinții părinți cu copila Maria în fața bisericii unde îi așteptau preoții, s-au oprit înaintea celor 15 trepte. Atunci prunca Fecioară a început să urce singură treptele, până la treapta cea mai de sus, fără a se opri pe fiecare treaptă după cum era rânduiala. Deci primind-o Zaharia preotul, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, pentru că dânsul era preotul cel mare de rând atunci, a luat-o de mână și a dus-o direct în sfânta sfintelor, acolo unde niciodată nu intra parte femeiască și nici preoții, ci numai arhierul o dată pe an, atunci când aducea jertfă de sânge pentru neștiințele poporului. Acolo i-au dat ei loc de rugăciune.

După ce au încredințat-o sfinții părinți pe Fecioara Maria în mâinile preoților și după ce au dat-o în grija celorlalte fecioare, lăsând darurile aduse de ei ca ardere de tot, au zis aceste cuvinte din Psalmul XLIV, 12 pe care le-ați ascultat în timpul slujbei de la utrenie: "Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită pe poporul tău și casa părinților tăi?".

Ascultă, adică, glasul Domnului, pleacă-ți urechea ta înaintea sfinților preoți, uită casa în care te-ai născut, uită pe părinții tăi, căci iată a poftit Împăratul frumusețea ta. Tu nu te-ai născut pe lume ca să te veselești de cele pământești, nici să guști din bucuriile cele copilărești și omenești, ci te-ai născut din rugăciune ca să trăiești în rugăciune. Te-ai născut ca să trăiești spre bucuria lumii întregi; deci tu multe dureri vei purta în inima ta copilă!

Tu casă și averi pe pământ nu vei avea, dar prin curăția ta te vei face biserică veșnicului Dumnezeu. Străină va fi viața ta de bucurii, de râsete și veselie, dar prin lacrimile tale vei șterge toată lacrima de pe fața pământului. Pe pământ vei trăi ca cea mai săracă roabă a Domnului, dar după plecarea ta de aici, te vor fericii toate neamurile pământului! Intră copilă în Sfânta Sfintelor și roagă-te acolo pentru toate neamurile pământului! Roagă-te pentru templu! Roagă-te pentru Galileia și pentru Nazareth! Roagă-te pentru noi părinții tăi cei îmbătrâniți de zile! Noi ne vom întoarce acasă și poate nu ne vei mai vedea în trup, dar tu rămâi în casa Domnului Dumnezeului nostru. Să nu te întristezi că te părăsim pe tine, căci Domnul te va lua, fiindcă a poftit Împăratul frumusețea ta. Nu te întrista Marie, ci bucură-te fiica noastră și a Sionului ceresc! Veselește-te copilă sfântă, căci tu ești așteptarea tuturor neamurilor și împăcarea lui Adam cu Dumnezeu.

După aceste cuvinte, mulțumind sfinții părinți, Ioachim și Ana, lui Dumnezeu că și-au putut împlini făgăduința lor, s-au întors cu pace la Nazareth. Mai veneau din când în când ca să-și vadă fiica și s-o îndemne spre trăire îngerească, dar nu după mult timp, fiind bătrâni, au adormit trecând din viața aceasta.

Sfânta Fecioară Maria a rămas în casa Domnului, fiind umbrită în toate zilele vieții ei de Prea Sfântul Duh. Din zi în zi și-a înfrumusețat sufletul, sfințindu-se, și așa a devenit Mireasa în care s-a coborât Dumnezeu, întrupându-se în chip tainic într-însa.

Este bine să se știe, că împrejurul bisericii aceleia, erau mai multe case în care locuiau cei ce slujeau Domnului. Chiar lângă zidul bisericii se afla o clădire cu trei rânduri, fiecare rând având câte 30 de încăperi. În aceste camere locuiau un fel de călugări ai Legii Vechi, trei feluri de oameni care erau dăruți să slujească Domnului în biserică.

În primul rând erau fecioarele cele cu totul curate care-și păzeau fecioria până la sfârșitul vieții. În al doilea rând erau văduvele care se hotărau să-și păzească văduvia până la moarte.

În al treilea rând era așa numita ceată a nazareilor, care de asemenea erau închinați Domnului pentru toată viața lor.

Fecioara Maria, încredințându-se unor fecioare mai în vârstă, petrecea cea mai mare parte din viața ei în rugăciune și vorbire cu Dumnezeu, prin citirea Sfintelor Scripturi. Ducea o viață îngerească. Dimineața se ruga în Sfânta Sfintelor, până la ora nouă. Apoi până la ora trei, lucra cu celelalte fecioare lucru de mână torcea lână și in, țesea mătase pentru veșmintele preoțești și altele.

Se spune că, însăși cămașa de in cea necusută de mână, pe care a purtat-o Domnul Hristos, Fiul ei cel scump, a fost țesută și împletită chiar de Maica Domnului. În timpul mesei Fecioara Maria nu mânca cu celelalte fecioare, ci se ducea înăuntrul bisericii, unde se ruga până târziu. Acolo venea Sfântul Arhanghel Gavriil și îi aducea pâine îngerească.

Această mâncare fiind îngerească tot trupul și sufletul ei se îndumnezeise, iar rugăciunile ei erau ca focul. Ea vorbea acum cu îngerii, iar bucuriile ei erau negrăite, supunerea desăvârșită și smerenia dumnezeiască. Acolo în Sfânta Sfintelor, uitase cu totul de casa părintească din Nazareth și acolo a învățat să trăiască ca un înger, căci acolo a gustat din hrana cerească, hrana îngerilor și din bucuriile Duhului Sfânt.

Acolo a auzit și suspinele Evei și plânsul lui Adam în iad. Acolo asculta durerile tuturor popoarelor cele robite de păcate. Acolo a înțeles Fecioara din scrierile sfinților prooroci ce taină negrăită face Dumnezeu prin ea.

De aceea, iubiți creștini, mare și minunat este praznicul de astăzi, cum o fecioară mică de trei ani părăsește casa părinților ei și se duce, în casa lui Dumnezeu, în biserică, unde petrece numai în rugăciuni 12 ani. Se deprinde acolo să viețuiască din pruncie cu îngerii.

Veniți dar astăzi, iubiților creștini, de pretutindeni, să lăudăm intrarea celei pline de Dar în biserică Domnului. Veniți tineri și tinere, bătrâni și copii, mame și fecioare! Veniți astăzi la sfințele biserici, să cinstim cu dragostea noastră, cu rugăciunile și cântările noastre, cu făcliile și cu inimile noastre, pe Maica lui Dumnezeu care a intrat să se roage pentru noi în Sfântul Altar. Veniți să cinstim pe Fecioara cea neprihănită, care a născut pe Mântuitorul lumii! Veniți să

cinstim pe Maica Mântuirii noastre, pe Maica vieții, pe Biserica Dumnezeului celui viu!

Bucură-te Nazarethul Galileii! Bucurați-vă creștinilor că zi de mare bucurie este astăzi! Astăzi este începutul mântuirii noastre.

Frați creștini, nu este nici un nume mai scump pe lume, nici în cer nici pe pământ, decât numele Domnului nostru Iisus Hristos. La rostirea acestui nume se înfloare cerurile, se umplu de bucurie și nădejde sfântă sufletele pământenilor creștini și se cutremură de spaimă și de frică adâncurile iadului și demonii. Prin puterea acestui nume cad biruiți vrăjmașii, se sfărâmă încheieturile iadului și se dezleagă păcatele. Prin puterea acestui nume se vindecă rănilor și durerile sufletești și trupești, deschizându-se porțile raiului pentru cei ce cred în acest nume sfânt și scump, Iisus Hristos.

Afară de acest nume dumnezeiesc, mai este încă un nume a unei ființe omenești scumpe, care s-a preamărit cu sfințenia în cer și pe pământ. Acest nume s-a îmbrăcat cu mărire și strălucire divină, tot prin Iisus Hristos. Acest nume ? Maria ? este numele Maicii Domnului.

Maria înseamnă Doamnă, Sfântă, Împărăteasă, Regină. Maria mai înseamnă Mare Amară și Steaua Mării. Aceste cuvinte, cu însemnătatea lor, se potrivesc de minune la viața Sfintei Marii. Să le cercetăm mai de aproape aceste înțelesuri, ale numelui Maria, sau Miriam pe evreiește. Din ele putem învăța multe. Ne vom opri câte puțin asupra fiecăruia în parte.

Am spus că acest nume mai înseamnă Mare Amară, și dacă privim mai îndeaproape, viața Preacuratei Fecioare, ne încredințăm că această viață a fost într-adevăr, o mare plină de amărăciuni. În etate de trei ani, este adusă de părinții ei în biserică ? astăzi ? închinată Domnului. La puțin timp este părăsită de bătrânii ei părinți, care au murit, lăsând-o în grija lui Dumnezeu și a preoților bisericii. În frigul iernii într-o peșteră, a născut Sfânta Maria pe Mântuitorul lumii.

La 40 de zile după naștere, îi vestește bătrânul Simeon jalnice cuvinte, spunându-i că sabia va trece prin inima sa. După puțin timp, a trebuit să fugă Sfânta Fecioară cu pruncul în Egipt, departe de amenințările răului și a înfricoșatului Irod.

Apoi cine nu știe câte a trebuit să sufere la Patima Fiului său? Ce durere mare, ce lipsă de milă din partea omenirii, pentru Fiul ei cel iubit! Ea privește la rănilor adânci de la mâini și picioare. Ea privește la coasta împunsă și la fața Lui acoperită de sânge și sudorile morții. În fața ei de martiră se oglindește cu adevărat o mare de dureri, o mare amară.

Iată acum însemnătatea numelui "Steaua Mării?". Pentru noi cei care călătorim pe această mare înviforată a vieții, în această vale a plângerii de pe pământ, ea, Maria ne ajută să trecem în chip minunat printre norii cei grei, printre vijelii și furtună. Ca o stea luminoasă apare pe cerul vieții noastre numele Prea Sfintei Maria și ne luminează calea întărindu-ne nădejdea izbăvirii.

Cuvântul Maria am spus că mai înseamnă Stăpână, Doamnă și Împărăteasă și chiar așa a fost numită Preacurata Fecioară de la începutul creștinismului. Așa o numesc și astăzi toate popoarele creștine. Noi îi zicem în rugăciunile ce se fac în biserică și acasă, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare și pururea Fecioara Maria.

Stăpână îi zic și celelalte popoare în limbile lor, Împărăteasă sau Doamnă. Italienii o numesc Madona, iar spaniolii Seniora. Pe lângă aceste nume Maica Domnului mai are o mulțime de alte nume care mai de care mai frumoase, mai drepte și mai adevărate. Când citim în acatistele închinare ei găsim minunate numiri ca: Maica Vieții, Maica Mielului și a Păstorului, Maica Luminii și așa mai departe. Luați seama cât de drepte și potrivite sunt toate aceste numiri ale Maicii Domnului.

Din șirul nesfârșit de femei care în decursul veacurilor, au trăit pe acest pământ, nici una nu se poate asemăna cu Preacurata Fecioară Maria. Virtuțile ei sfinte vor rămâne de-a pururi pilde vii pentru întreaga lume. Atâta credință, nevinovăție, bunătate, blândețe, sfințenie, supunere față de hotărârile lui Dumnezeu și atâta smerenie sfântă nu întâlnim la nici una din femeile acestei lumi.

Istoria popoarelor vechi ne înșiră puține pilde de femei vrednice de admirație. De ce? Din cauza robiei și a înjosirii în care au trăit femeile tuturor popoarelor până la venirea Domnului Iisus Hristos atât la noi cât și pretutindeni. Chiar și astăzi femeile popoarelor care nu s-au încreștinat trăiesc într-o mare

păgânătate și robie. La toate popoarele vechi din Asia Centrală și din partea sud-vestică a Asiei domnea și mai domnește și astăzi poligamia.

Aceasta înseamnă că fiecare bărbat are dreptul să țină mai multe femei, iar acestea trebuie să servească lui ca niște roabe. Tot așa de tristă era starea femeilor la popoarele din Africa Centrală. La Babiloneni, fetele de măritat erau scoase în piață la vânzare, ca vitele. Cele mai frumoase erau date celui care da prețul cel mai bun.

În Persia veche, bărbatul își ținea femeile închise în casă, în așa-numitele haremurii, ca și turcii mai pe urmă. La locuitorii din vechime ai Indiei, femeile nu erau altceva decât niște ființe nenorocite, sortite să trăiască viața întreagă în cea mai amară robie. Asupra tuturor femeilor, chiar și la cele din treapta cea mai înaltă, apăsa mizeria, ocara și disprețul.

A tăia un copac verde și a ucide o femeie, pentru locuitorii Indiei vechi erau greșeli egale. În legea lor se spunea că bărbații trebuie să țină femeile zi și noapte într-o stare de teroare. În alt capitol al legii lor se spunea că trei feluri de persoane nu au voie să aibă avere proprie și anume: femeia, copilul și robul. Tot ce câștigă ei, câștigă pentru bărbatul căruia îi aparțin.

În Persia veche, dacă murea bărbatul era înjunghiată lângă mormânt și îngropată cu el una din femeile acestuia și anume aceea care l-a iubit mai mult. Chiar și la vechii germani, soarta femeii era tot atât de tristă. Ea muncea din greu, nu avea voie să aibă avere, iar dacă murea bărbatul era incinerată împreună cu el.

La greci, bărbații, chiar și cei mai bogați, își țineau femeile închise în odaia cea mai din fund și se spune că ele nu aveau voie să iasă din casă nici ziua, decât în cazuri excepționale, iar noaptea, numai într-o trăsură și cu o făclie aprinsă. La romani, căsătoria se făcea printr-un fel de vânzare.

La evrei, femeile se cumpărau. Evreul ținea patru femei, dintre care două erau sclave. Bărbatul putea să alunge una din ele, oricând vroia, fără nici o pricină. Era de ajuns să nu-i convină ceva și-i dădea o scrisoare de despărțire, prin care ea nu mai era soția lui.

La mahomedani era tot așa. În scriptura lor numită Coran, care are 114 capitole, scria așa:

"Bărbaților, aveți dreptul să vă luați femei după măsura averilor voastre, iar cine nu are destulă avere ca să-și ia în căsătorie femei libere de credință mahomedană, poate să-și ia și sclave mahomedane. Mahomed poruncește credincioșilor săi, ca femeile neascultătoare să fie bătute cu biciul.

La chinezi, fetele de măritat se vindeau. Mirele făcea negoțul cu tatăl miresei. Pe fată nu o întreba nimeni dacă vrea sau nu să se mărite. Mirele nu-și vedea mireasa, decât după ce a plătit pentru ea prețul conform învoielii. Mireasa, închisă într-o trăsură, era dusă până înaintea ușii lui, iar părinții îi predau acestuia cheia trăsurii. Mirele deschidea ușa și se uita dacă îi plăcea mireasa, o lua în casă, iar dacă nu, o trimitea înapoi. În acest din urmă caz el pierdea însă banii pe care-i plătitese pentru dânsa. Bărbatul putea divorța foarte ușor de femeie, trimițând-o înapoi la părinți sau vânzându-o altuia, ca să scoată cel puțin o parte din banii pe care i-a dat când a cumpărat-o?.

Amară ar fi soarta și a femeilor creștine din țara noastră, dacă nu ne-am fi născut creștini, din părinți creștini, dacă nu am fi cunoscut pe Mântuitorul Hristos care prin învățătura Sa dumnezeiască a îmbunătățit soarta femeilor în lume și dacă n-ar fi fost Preacurata Fecioara Maria pe care o prăznuim noi astăzi. De aceea fiecare femeie creștină, trebuie să aibă recunoștință mare către Domnul și Maica Sa și să se păzească cu sfințenie legile și învățăturile, să iubească biserica, să păstreze obiceiurile sfinte și să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu.

Dar ce vedem noi astăzi? Femeile urmează, am putea spune două căi: unele urmează Evei, care s-a învoit cu diavolul și a făcut păcatul strămoșesc care apasă asupra întregului neam omenesc, iar altele urmează Maicii Domnului, prin care s-au ridicat păcatele omenirii.

Acele femei care urmează Evei, nu țin seama de voile și poruncile lui Dumnezeu așa cum nici Eva nu a ținut seamă de porunca Domnului Dumnezeu, ci a ascultat sfaturile șarpelui, îndemnurile balaurului celui viclean și a lepădat porunca lui Dumnezeu și legea Lui. Astfel femeile se țin de amăgirile necuratului, iubind luxul, linguşelile și plăcerile cele trecătoare ale lumii acesteia, uitând de îndatoririle

lor față de soți și copii, ameteite fiind de dorul de mărire, de stăpânire și strălucire lumească, călcând poruncile Domnului.

Au luat o mare îndrăzneală în cele rele, femeile, și cu multă nerușinare își necinstesc trupurile și sufletele lor. Ba unele au ajuns așa cum spunea un sfânt părinte - Sfântul Efrem Sirul - un fel de prăvălie a demonilor, de vânzare a sufletelor oamenilor. Aceste femei nu mai văd nimic altceva în lumea aceasta, decât bani, bărbați, lux și petreceri, fiind stăpânite tot timpul de păcat.

Dar, cele ce urmează Sfintei Fecioare Maria, au caldă recunoștință și se străduiesc din toate puterile să calce pe urmele acestei curate Fecioare, să calce treptele sfintei biserici, venind aici în casa Domnului unde a venit și Sfânta Fecioară. Vin aici să se închine lui Dumnezeu, să-i aducă jertfa laudei și daruri binecuvântate și curate la Altar.

Vin aici cu înflăcărare să cânte Fiului Fecioarei, așa cum au cântat atâtea sfinte fecioare în decursul vremurilor. Urmașele Sfintei Fecioare Maria, se străduiesc să fie blânde, smerite, cât mai modeste și cât mai ascultătoare de părinții lor duhovnicești.

Ele nu se pot niciodată împăca cu păcatul, cu minciuna și cu necurăția. Ele iubesc sfințenia, se hrănesc din Preacuratele Taine, se spovedesc, se împărtășesc și își cresc sufletele lor în sfințenie, iar trupurile lor în curățenie, ca Sfânta Fecioară.

Femeile care urmează Evei sunt femei rele, lipsite de frica Domnului, ele vor să se facă numai voia și dorințele lor proprii mai presus de toate. De aceea sunt o nenorocire pentru soții și copiii lor și chiar pentru societate, căci sunt lipsite de orice simț al datoriei și își petrec viața numai în dorințe și desfătări, în nemulțumiri, gâlcevuri și lupte pentru lucruri de nimic.

Neavând frica lui Dumnezeu, multe au ajuns groaza familiei, căci cu drept cuvânt zice înțeleptul Solomon: "Mai bine este a trăi în pământ pustiu, decât cu o femeie rea?. Același lucru îl subliniază și înțeleptul Isus Sirah, când zice: "Nimic nu este mai rău ca femeia rea; mai bine este a trăi cu leul și cu balaurul în pustie, decât cu femeia rea?.

Desigur, aceasta numai când femeia se ceartă cu bărbatul zi și noapte, de dragul de a se certa. Dar când femeia e plină de frica lui Dumnezeu și își îndeamnă bărbatul să vină la biserică, să se lase de beție, tutun și de păcatele desfrâului, aceasta nu se mai cheamă femeie rea. Aceasta este o femeie bună, plină de grijă pentru binele casei și a copiilor. De aceea mai zice înțeleptul Solomon că femeia plină de virtuți este comoara bărbatului sau, o mare podoabă pentru familie și îngerul casei.

Pentru aceasta mamelor și surorilor, nu urmați Evei!

Urmați Prea Sfintei și Curatei Fecioare Maria! Iubiți credința, iubiți virtuțile alese! Luptați-vă să faceți voia lui Dumnezeu întru toate! Fiți pline de evlavie, de blândețe și de bunătate! Purtați grijă de binele sufletesc al membrilor familiei!

Fiți îngerul lor păzitor și atrăgător spre calea adevărului și a credinței! Păziți obiceiurile sfinte creștinești! Îndemnați pe soți și pe copii, prin pilde și cuvânt, să se roage lui Dumnezeu, să vină la biserică, să fie buni, blânzi, iertători și omenoși față de oricine.

Faceți din casele voastre un colț de biserică, împodobindu-le cu sfinte icoane și rugați-vă cât mai mult cu credință și cu dragoste. Aprindeți înaintea sfintelor icoane, candela, tămâie și lumânări și se va aprinde și candela sufletelor copiilor și bărbaților voștri. Nu lăsați copiii să trăiască necununați, că sunt în ghearele necuratului și a păcatului de moarte ce se cheamă desfrânare.

Toți cei ce sunt necununați sunt pe calea celui rău, pe calea iadului. Nimic nu le e primit până nu se cunună. Casa unde trăiesc cei necununați este blestemată. Casa unde trăiește un desfrânat arde în foc și toate relele se adună acolo. Vai de aceia și aici în lumea aceasta că o să le plătească din plin, dar mai ales dincolo, unde îi așteaptă muncile iadului, dacă nu se întorc.

Să ne gândim la Maica Domnului cu câtă dragoste se ruga pentru neamul omenesc în Sfânta Biserică și cum s-a adus pe sine jertfă vie pentru Dumnezeu, iar noi din fugă ne spovedim și cu puțină credință ne împărtășim pentru ca după aceea să ne întoarcem iarăși la plăcerile și păcatele noastre.

Pentru aceasta iubiți creștini, cu ochii ațintiți la Sfântul chip al Maicii Domnului din sfânta icoană când ne rugăm, să ne aprindem de dragoste sfântă și să-i urmăm cu multă râvnă pe cât putem vieții Prea Sfintei Fecioare Maria, a cărei sfântă Intrare în Biserica Domnului prăznuim astăzi și așa cu toții să zicem:

În Biserica Slavei tale stând, în cer a sta ni se pare nouă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușă cerească. Deschide nouă ușa milostivirii tale! Amin.

36@ Predică la Duminica a XXVIII-a după Rusalii (cu cina împăratului)

Cina împăratului

Și a trimis la ceasul cinei pe sluga Sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata (Luca XIV, 17)

Frați creștini,

Mare de tot a fost neghiobia oamenilor din pilda Evangheliei de astăzi. Am auzit că un om a făcut cină mare, a pregătit un ospaț bogat și strălucit și a poftit lume multă ca să vină să mănince la el. La o masă așa bogată ar fi trebuit ca cei chemați să alerge într-un suflet ca să guste din bunătățile pregătite. Dar ce vedem?

Cei poftiți, în loc să se grăbească, nici n-au vrut să audă, căci unii s-au dus la holdele ori afacerile lor, iar alții s-au încurcat în poftetele păcatelor trupești. Această cină de care vorbește Sf. Evanghelie de astăzi este masa cea bogată în hrană duhovnicească, din Sfânta Biserică.

Omul care a făcut cina este Dumnezeu-Tatăl. Cina Lui înseamnă Împărăția lui Dumnezeu, Biserica creștină aici pe pământ și în ceruri. Pilda aceasta s-a împlinit în toate timpurile cu unii oameni, căci Dumnezeu a chemat, prin slugile Sale, să vină lumea să se hrănească din masa Lui cea bogată și bine pregătită în sfânta Lui casă, în biserică.

Dar, cei mai mulți n-au vrut să vină. Unii nerecunoscători, răzvrătiți ca și iudeii, s-au dedat plăcerilor trupești, s-au împietrit la inimă, și-au astupat urechile, respingând chemarea, lumina și credința ca și cei dintâi chemați. I-au orbit mândria și lăcomia, adică grija de bogății și desfătărilor lumești, desfrânarea. Astfel, n-au voit să asculte glasul trimișilor Domnului, ca să vină să mănince din ospațul mântuitor, spre folosul sufletului și al trupului.

Să ne silim a înțelege Sf. Evanghelie de astăzi, iar noi niciodată să nu căutăm scuze, care întotdeauna sunt neîntemeiate, și să venim la ospațul cel Dumnezeiesc din casa Domnului, în Sfânta Biserică. Să vedem acum în ce împrejurare a spus Domnul aceasta pildă.

Pe la începutul lunii decembrie din anul al treilea al propovăduirii Sale Mântuitorul se ducea la Ierusalim pentru sărbătoarea înnoirilor și, pe cale fiind, una din căpeteniile fariseilor L-a invitat la masă. Mântuitorul a primit și, intrând în casa fariseului, a stat la masă. Aici, după obiceiul Său, folosindu-se de acest prilej pentru a învăța pe cei de la masă, El le-a vorbit de binefacerile către cei săraci și le zise că acei care hrănesc pe cei lipsiți vor fi săturați de Dumnezeu în cer.

La aceste cuvinte unul din cei de față a zis: „Fericit este cel ce va cina întru Împărăția lui Dumnezeu.”

Mântuitorul, răspunzând acestuia și la toți care-L ascultau, le-a arătat prin pilda aceasta că toți pot lua parte la această cină din Împărăția cerului, dar că cea mai mare parte a lumii nu va cina în cer, pentru că alege mai mult bunurile din lumea aceasta trecătoare, uitând de ospațul ceresc.

Toți oamenii sînt chemați la cină, căci Dumnezeu vrea ca toți să se mîntuiască și să ajungă la cunoștința adevărului. Dărnicia fără de margini a lui Dumnezeu este mare prin belșugul bucatelor ce se servesc aici pe pământ. Casa lui Dumnezeu este Sfânta Biserică, bucatele care se servesc la masa Lui sunt Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos care se dau prin Sf. Împărtășanie, aceasta fiind adevărata Cină de mare taină pe pământ.

Hrana și băutura de la masa Domnului mai pot fi Cuvîntul lui Dumnezeu din Sf. Evanghelie. Predicile și învățăturile sînt o adevărata hrană duhovnicească. Cîntările

cele sfinte, imnurile religioase cu melodiile lor dulci și mângâietoare sunt cu adevărat o băutură răcoritoare ce veselește mintea, sufletul și inima.

Toate Sfintele Taine sunt de mare folos omului aici pe pământ, dar, în chip deosebit, este Sf. Liturghie, pentru că prin aceasta căpătăm cele mai mari binefaceri și dobîndim nenumarate foloase de la Dumnezeu, în Sfînta Biserică. Sfinții părinți ne asigură că, atunci cînd ascultăm cu credință o Sfîntă Liturghie, cu frică și cu smerenie, ne așezăm la masă cu Sf. Treime, cu Maica Domnului, cu Sf. Arhangheli și cu cetele îngerilor, ale apostolilor și ale sfinților părinți.

În timpul Sf. Liturghii, Iisus moare în chip tainic, dându-și viața pentru noi și oferă Tatălui ceresc Sîngele Său pentru mîntuirea noastră, a celor care ne aflăm de față și care suntem pomeniți la Sf. Proscomidie. În timpul Sf. Liturghii se petrec minuni mari. În chip nevăzut, mulți creștini care-și plîng păcatele, după spovedanie, au fericirea ca acestea să fie stropite cu Sîngele Domnului Hristos și curățite de petele păcatului. Sfinții îngeri, în chip nevăzut, împart acestora daruri binefăcătoare.

Cînd luăm parte la Sf. Liturghie, diavolul este ținut departe de noi, iar noi ajungem cu totul duhovnicești, putînd oferi și noi jertfă sfîntă de laudă pentru alții. Prin participarea la Sf. Liturghie, aducem cea mai plăcută închinăciune Sf. Treimi, lui Dumnezeu. Cinstim Patimile Domnului, cinstim pe Maica Domnului și ne bucurăm împreună cu ea de darurile Fiului său.

Luînd parte la Sf. Liturghie înseamnă a face cea mai mare și frumoasă faptă. Este un act de credință suprem care ne asigură o mare răsplată. Sunt nenumărate darurile pe care le primim de la Cina cea de Taină, de la masa cea bogată la care sîntem invitați prin Sf. Evanghelie de astăzi. Ca să putem privi cu ochii cei duhovnicești la marea milostivire și la dragostea Fiului lui Dumnezeu, ascultați o istorioară, cu un frumos și adînc înțeles.

Un mare împărat, pe vremuri, avea o provincie îndepărtată, iar oamenii din acele ținuturi au început să se răzvrătească împotriva împăratului. Unii îl înjurau pe față iar alții atît se înrăiseră încît ajunseseră să spună că, dacă l-ar prinde, l-ar omorî. Toate hulele și necinstirile ajunseseră la urechile împăratului.

El adună toți sfetnicii săi în divan și începu să se sfatuiască cu ei, cerîndu-le părerea și întrebîndu-i ce să facă ca să liniștească pe cei răzvrățiți. Mai marele oștirii îi zise:

- Dă-mi oaste, împărate, și mă voi duce să aduc pe cei răzvrățiți la tine ca să-i pedepsești aspru. Împăratul însă clătină din cap și nu aprobă. Se sculă atunci un altul și zise:

- Voi da o poruncă aspră, ca acela care va nesocoti numele tău să plătească cu capul.

Altul zise:

- Aceluia care nu se supune să i se ia averea, împărate! Împăratul clătină din nou din cap și zise:

- La ce mi-ar folosi să am o ceată, un popor de sclavi care tremură, dar care pîndește mereu prilejul ca să scape de mine și să mă omoare?

Sfetnicii toți amuțiră. Dar iată că unicul fecior al împăratului, prințul moștenitor, se plecă înaintea tatălui său și-i zise:

- Tată, lasă-mă pe mine să mă duc la ei și-i voi face să fie ascultători, întorcîndu-i la tine. Împăratul mirat îl întrebă:

- Și cum ai vrea tu, fiule, să procedezi ca să-i faci ascultători? Prințul grăi:

- Eu le voi povesti de dragostea ta cea mare, de mila și de bunătatea ta, de toate câte le-ai dat, câte le dai și câte mai vrei să le dai și nu voi înceta, tată, cu iubirea mea pentru ei pînă cînd nu-i voi scoate din rătăcire, pînă ce flacăra dragostei nu se va aprinde din nou în sufletele lor reci.

Atunci împăratul privi cu lacrimi îndelung și cu duioșie în ochii copilului, și zise:

- Da, mergi fiul meu, și poartă grijă de cei căzuți căci numai dragostea ta îi va putea izbăvi; numai mila și dragostea ta îi vor aduce la adevărul cunoștinței. S-a dus departe fiul în țara răzvrătită și nu știa de odihnă, ci zi și noapte căuta pe cei pierduți și rătăciți ca să-i întoarcă la tatăl său.

Dar, pînă la urmă, prețul plătit a fost foarte scump, căci a trebuit să-și dea viața. În felul acesta însă biruința a fost mai strălucită. Acum, ce va face Tatăl acelor nelegiuiți și nerecunoscători din pricina cărora a fost jertfit Fiul său? Cu ce pedepse va trebui să pedepsească pe aceia pentru care și-a dat fiul, iar ei au disprețuit jerfa dragostei și l-au omorât?

Din această istorioară, oricine ar putea bănuși că aici e vorba de Tatăl ceresc, Împăratul Slavei și de Fiul Său care a luat asupra Sa toate neputințele noastre și, plin de dragoste și milă, a venit la noi, răzvrățiții, înrăiții și păcătoșii ca să ne aducă la Tatăl. Dragostea Fiului lui Dumnezeu este fără margini, căci lumea răzvrătită și răutăcioasă L-a omorât, răstignindu-L pe Cruce. El însă nu se depărtează de noi, nu ne-a lepădat, ci arată aceeași dragoste mereu, pînă la sfîrșitul veacurilor.

Ați auzit de cîte daruri ne învrednicește, prin Taina Sf. Împărtășanii, atunci cînd El este prezent în fiecare duminică și sărbătoare la Sf. Liturghie. De aceea, cei care nu vin duminica la biserică, la Sf. Liturghie, sunt considerați nesupuși, neascultători, disprețuitori ai Jertfei și se lipsesc de toate acele daruri binecuvîntate și, astfel, viața lor este în pericol.

Trăirea acestor oameni va fi numai în întuneric, în necazuri și supărări și se vor lipsi de tot binele sufletesc și trupesc. Acelora care nu iau parte la Sf. Liturghie nu le sunt primite nici celelalte slujbe și rugăciuni pe care le fac, fie în biserică, fie acasă.

La începutul creștinismului, creștini care îndrăzneau să lipsească duminica de la slujbă, erau dați afară din biserică sau puși la canon aspru, ca să fie iarăși primiți. De la această nepăsare și neascultare, la chemarea lui Dumnezeu, mari nenorociri se abat pe capul oamenilor, chiar aici în lumea aceasta.

Iată de ce multora nu le merge bine, n-au spor în casă, n-au căsătorie fericită, iar alții chiar nu ajung la la căsătorie și astfel ruinează familia, iar ei se distrug sufletește și trupește văzînd cu ochii. Bolile încolțesc, căci Dumnezeu se depărtează de ei. Prin urmare, trebuie să ne înfricoșăm și mai mult și să înțelegem că astfel de suflete, care nesocotesc chemarea la biserică, atunci cînd vor trece în viața cea de dincolo, cu siguranță nu vor gusta din fericirea veșnică, din frumusețea Domnului și din toate bunătățile cele cerești.

Ați auzit pe stăpînul acelei, case care a făcut cina, cum a zis?: "Nici unul din bărbaiții aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea". Este greu pentru cei ce mor neîmpărtășiți și nu-și asigură mîntuirea, fiindcă aceștia pleacă fără merinde în veșnicie. Cei care nu respectă ziua Domnului și nu vin la biserică dau dovadă că sunt niște răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu. Aceștia vor avea parte de mari pedepse, și în lumea aceasta, dar mai ales în cea viitoare.

Trebuie să ținem seama că, așa cum reiese din Sf. Evanghelie de astăzi, venirea la cina Domnului este obligatorie, căci vedem cum spune Domnul despre cei ce n-au venit, că nu vor gusta din cina cea cerească. Iată de ce diavolul se luptă pe toate căile posibile ca să-l împiedice pe om să nu mai ajungă la cina Domnului, așa cum de altfel vedem și în minunata pildă din Evanghelia de azi.

De ce, oare, credeți că s-a mîniat stăpînul pe cei poftiți? Oare, pentru că s-au dus să-și vîndă ogorul sau să-și încerce boii, ori pentru că s-au însurat? Nu pentru aceasta s-a mîniat stăpînul, ci pentru faptul că s-au dus tocmai în ziua cînd trebuia să vină la cină. Atunci s-au gasit să-și facă treburile pămîntești, tocmai cînd trebuia să se îngrijească de cele cerești și sufletești.

Tot așa, vrednici de osîndit sunt acei creștini care, din pricina grijilor pentru hrană și îmbrăcăminte, nu au niciodată timp pentru suflet. Din constatările noastre, ca părinți ai bisericii, observăm că mulți creștini nu se spovedesc și nu se împărtășesc cîte 4-5 ani la rînd. Întrebați fiind, aceștia răspund că n-au avut timp.

Acești creștini nu spun că n-au avut credință sau că s-au îndoit de foloasele și puterea Sf. Taine, ori că au uitat pe Dumnezeu și au lăsat sufletul în părăsire. Nimic din toate acestea! Ei spun scurt că n-au avut timp. Și într-adevăr, s-au făcut robii trupului, hamalii îndeletnicirilor pămîntești. Seara și dimineața, cînd e timpul să facă puțină rugăciune, duhul cel rău? diavolul? îi oprește spunîndu-le: "Nu e timp, grăbiți-vă și mergeți la ale voastre!" La masă nu se roagă, nu-I

mulțumesc lui Dumnezeu pentru binele primit, fiindcă duhul necurat le șoptește mereu: "Nu este timp!"

În schimb, cât de obosiți sunt și oricâte treburi ar avea, își fac timp pentru a citi reviste, ziare și a sta ore întregi la palavrageală și câte alte preocupări nefolositoare, fără să mai amintim de televizor, unde se irosește mult timp. Când vine ziua duminicii și clopotele îi cheamă la închinare, ei amână, zicând că vor merge altă dată.

Celor care sînt hotărâți totuși să vină la biserică, nu se poate să nu le iasă diavolul înainte cu o ispită, ca să-i împiedice de a ajunge la Cina Domnului. Unora le trimite neamuri de departe, tocmai atunci, ca să-i rețină de a merge la biserică. Cei căsătorii se scuză, ca și omul din Evanghelia de astăzi, care spunea, după cum am văzut, că s-a însurat și de aceea nu poate veni.

Cei mai mulți, tocmai în ziua chemării la cină se găsesc să-și facă poftele, împiedicîndu-se unul pe altul ca să nu ajungă la biserică. Alții vin de departe pe la oraș, cu gîndul să ia parte la slujbă, dar diavolul le iese înainte și le aduce aminte că au de cumpărat cîte ceva și astfel aleargă ei din magazin în magazin, până obolesc de nu-i mai țin piceoarele. Ajung frânți de oboseală la Sf. Biserică și nu mai sunt în stare să se roage sau să asculte cu atenție sfintele învățături. Mai mult pe chiar, pe unii atât i-a alergat necuratul și i-a tot dus, încît au scăpat și sfînta slujbă și ajung, la sfîrșit, după ce cina s-a mîncat, ospățul s-a terminat iar ei nu s-au folosit cu nimic, pierzînd prilejul de mîntuire.

Așa, o mare parte din oameni aleargă ca niște hamali ai vieții acesteia trupesti, în goana nebună după plăceri, ca să dobîndească fericirea veacului acestuia trecător. Așa se trezesc mulți pe patul morții, înșelați de demonii iadului, care le apar în clipa sfîrșitului și le spun: "Ai noștri sunteți, căci nouă ne-ați slujit toată viața". În zadar mai cheamă atunci preotul, când nu mai pot vorbi și nu mai au nici timp să facă pocăință pentru păcatele săvârșite.

Dacă s-ar putea să întrebăm pe toți nenorociții ce se chinuiesc acum în focul iadului despre cauza osîndirii, oare, ne-ar mai putea spune ei că n-au avut timp să vină la biserică și să se pregătească? Nu cred că ar putea să ne spună așa, ci cei mai mulți ne-ar răspunde: "Am ajuns aici fiindcă am prețuit mai mult decât sufletul nostru ogoarele, vitele, serviciile, afacerile și petrecerile, iar pentru suflet n-am vrut să facem nimic. Neglijarea sufletului nostru ne-a depărtat de Dumnezeu și ne-a făcut să ne scufundăm în păcate".

Scufundarea în păcate este cel mai mare izvor al necredinței. Oare, de ce se împotrivesc oamenii și nu vor să guste din binefacerile mîntuirii? Ce-i oprește să se apropie de Dumnezeu, să vină la casa Lui, la masa Lui duhovnicească? Iată ce: obișnuința rea în viața pămîntească prin care și-au stricat inimile cu totul și trăiesc în întuneric.

Religia noastră creștinească nu-i o religie care să se învoiască cu slăbiciunile omenești și cu păcatele. E aspră și neînduplecată. La păgîni nu era așa. La grecii vechi, orice păcat se putea săvârși fără teamă, fiindcă orice patimă omenească își avea un reprezentant în cerul zeilor. Desfrăul avea zeul lui, beția avea zeul ei, tâlharii își aveau patronii lor și așa mai departe.

La noi este cu totul altfel, căci Hristos Dumnezeul nostru nu dorește înțelegere și pace cu slăbiciunile și patimile noastre, pe care le condamnă. Învățătura lui Hristos osîndește mândria, zgârcenia, lăcomia, desfrînarea, pizma, mânia și toate păcatele, pentru că toate acestea spurcă sufletul și trupul. De aceea, Domnul vrea să ne curățim și să nu le mai practicăm niciodată, devenind astfel curați sufletește și trupesti.

Noi suntem permanent în luptă cu păcatul și nu-l putem birui fără Harul dumnezeiesc pe care-L primim de la masa cea bogată a lui Dumnezeu, din Sf. Taine și din toate sfîntenile din biserică. Zgîrciții care se închină la avere, femeile care-și înșeală bărbații, tinerii care se tăvălesc în noroiul desfrînărilor niciodată nu vor asculta glasul Evangheliei care îi îndeamnă la luptă împotriva patimilor. Cei mai mulți ar vrea să fie și cu Dumnezeu, dar și cu păcatele.

Câte persoane nu vin la biserică, dar când aud că e vorba să se lepede de unele păcate, renunță, fiindcă sunt așa de legate de patimi, că li se pare ceva imposibil ca să se despartă. Spre exemplu, o tânără femeie nu poate să se despartă de un prieten cu care trăiește de multă vreme, făcându-și din el un zeu, un idol. Nu se

pot lăsa unii de băutură și tutun, de ghicit și de multe rele care au prins rădăcini adânci în sufletele și trupurile lor. Ei nu înțeleg că locul acela al fericirii din raiul lui Dumnezeu este curat și sfânt și, de aceea, numai cei curați pot ajunge acolo.

Iată de ce ne cheamă Dumnezeu la masa lui bogată, la cină, ca să ne curățim și să ne sfințim de aici de pe pământ pentru fericirea raiului de sus. O mare parte însă dintre creștini înțeleg să trăiască la un loc cu toate păcatele și nădăjduiesc ca, la sfârșit, să găsească și ei un loc într-un colțuleț din grădina raiului.

Să nu ne înșelăm, că nimic spurcat și ruginit nu va intra în Împărăția cerului, așa cum spune Sfânta Carte. În raiul lui Dumnezeu este peste tot aceeași sfințenie, aceeași curățenie și lumină. Acești oameni aduc prin aceste păreri greșite o insultă lui Dumnezeu.

Așa a pățit odată un misionar creștin care căuta să convertească pe un indian și să-l aducă la religia noastră creștină. Dar, într-o zi, indianul zise misionarului:

- Dumneata îmi vorbești de un Dumnezeu care vede și știe totul, dar eu nu am nevoie de un astfel de Dumnezeu, care să cunoască și să știe tot ce fac eu. Mai lasă-mă în pace cu Dumnezeul dumitale, că mie îmi place viața aceasta, așa cum este ea.

Cam așa este și lumea creștină de astăzi. Așa au ajuns mulți să spună, dar să știți că nu a fost așa. Acum lumea este rătăcită, înrăită și pierdută, dar adevăratele oi ale casei lui Israel n-au fost așa. Lumea creștină de astăzi este scufundată în patimi și păcate și multora nu le mai convine religia aceasta, care mustră păcatul și luptă împotriva plăcerilor.

Creștinilor noștri ortodocși le convine mai mult să stea în cârciumă și în fum de țigară, decât în biserică și în mirosul de tămâie. De aceea, mulți ar dori ca nici să nu existe Dumnezeu, care să-i tragă odată la răspundere și să-i pedepsească pentru faptele lor rele.

Ideea aceasta că nu există Dumnezeu este scornită de cei mai nelegiuți și păcătoși oameni: de criminali, hoți și desfrânați, de bețivi și mincinoși. Fără îndoială, că în inimile unor astfel de oameni Dumnezeu nu există și nu locuiește, pentru că acolo a pus stăpânire duhul cel rău. Cei care au voit să-L cunoască pe Dumnezeu au putut să-L simtă și să-L slăvească prin credință.

Dar, unde L-au simțit creștinii pe Dumnezeu? În desfășurarea vieții pămîntești, în mulțumirea conștiinței lor, în trăirea fericită a păzirii poruncilor, în mijlocul naturii strălucitoare, în lumina soarelui și în cântecul păsărilor, în murmurul izvoarelor și în culorile florilor, în dulceața fructelor și în tot în ce a creat Milostivul și Bunul Dumnezeu.

Cei necredincioși fac parte din tabăra celor nătângi, care n-au voie să vină la cina Domnului. Aceștia sînt vrednici de plîns și de disprețuit. Sînt niște bieți nenorociți, rătăciți printr-o tristă pustietate, niște flori rupte de furtună de pe ramura vie a Bisericii și căzuți din dreapta credință în prăpastia deznădăjduirii și a pieirii sufletești. Așa sunt toți sectanții.

Toți cei care nu vor să înțeleagă chemarea de la Cina Domnului din Sfânta Biserică se lipsesc de cina cea cerească și nu se vor mîntui. Pot ei să facă toate faptele bune, pot să nu zică vorbe rele, tot la iad se duc, fiindcă au disprețuit Cina Domnului, Biserica, cu toate tainele ei. Cei ce au fost chemați mai întâi de pe pământ, de Dumnezeu, sunt preoții și cărturarii poporului evreu, care nu s-au supus chemării Domnului și nu au vrut să vină la masa mîntuirii cerești, pe care atât de bogat o pregătise Dumnezeu la început prin sfinții prooroci.

Ceilalți care au fost chemați de pe străzi și din uliți: săracii, betegii și ologii, sunt tot evreii poporul cel de jos pe care l-a hrănit Dumnezeu în pustie și l-a tămăduit. Poporul acela vindecat de Fiul lui Dumnezeu L-a cunoscut pe Acesta, dar era orbit de fățărnicia fariseilor și cărturarilor care-l oprea să meargă după El. Poporul acesta era ologit trupește și sufletește.

Totuși au venit și din sânul acestui popor au șezut la masă și sunt mîntuiți acum, fiind în ceruri cu Domnul, căci poporul cel de jos a cunoscut că Iisus este Fiul lui Dumnezeu și L-a mărturisit înaintea împăraților păgâni și mulți au murit martiri pentru credința și dragostea lor. A mai trimis apoi stăpînul, încă o dată, pe robul său, spunîndu-i să iasă la drum și să silească pe toți să intre, așa încât casa să fie plină.

Această poruncă dumnezeiască este îndreptată către celelalte popoare păgâne care se închinau la idoli și erau împresurate de păcate. Expresia „să-i silească să intre” nu înseamnă ca să-i forțeze cu sabia, așa cum au făcut turcii omorând mii de oameni și distrugându-i în multe chipuri, ca să treacă la religia lor. Domnul Hristos vrea ca noi să venim din dragoste la El, să venim din convingere; de aceea, spune robului: „Silește-i”, adică convinge-i, arată-le pentru ce-i chemi și cât de bine îi așteaptă la masa Mea în Împărăția Mea.

Domnul Hristos nu obligă pe nimeni, de aceea zice: „Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, sa-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie!” Creștinul adevărat trebuie să înțeleagă că Dumnezeu zice să ne lepădăm de toate patimile și păcatele, pentru că acestea sunt piedicile care ne opresc să ajungem la masa sfințeniei, aici pe pământ, și la cina cea cerească, în raiul desfătărilor. Trebuie să ne lepădăm de toți idoli modernii ai veacului de pe urmă. Să nu ne robească nimic și să nu ne mai închinăm timpul și viața nici unui idol. Nimic să nu ne stăpânească și să fim gata în orice vreme de a ne lepăda de toate pentru slava lui Dumnezeu.

Mult sânge creștinesc s-a vărsat pentru stărpirea idolatriei. Astăzi însă demonii au devenit mai diplomați în lupta lor, căci au născocit alt fel de idoli, așa încât omul creștin, de multe ori, nici nu bănuiește când își închină viața unui idol modern. Pe măsură ce veți cunoaște credința, veți cunoaște și astfel de idoli periculoși, iar unii poate i-ați și cunoscut.

Îmi amintesc de o veche istorioară, cum, un misionar creștin adusesese la credință pe un păgîn, care se închina la idoli. Acesta nu vrea, însă cu nici un chip, să spargă un idol la care se închinase toată viața și la care ținea în mod deosebit. Bietul creștin misionar îl sfătuia să spargă idolul și îi zicea:

- Iubitul meu, sparge acest dumnezeu mincinos și să nu-ți pară rău, că Dumnezeu îți va da o mare bucurie, și ai să fii fericit atât în lumea aceasta cât și în cealaltă.

Într-o zi păgînul s-a hotărît să spargă idolul. A luat toporul și l-a lovit cu putere, dar, ce să-i vadă ochii?! Idolul acela era plin cu bani de aur. Strămoșii lui ascunseseră, pe timpuri, în el o comoară și, astfel, nimicirea lui aduse un trai fericit bietului păgîn, care era sărac. S-a întărit și mai mult în credință, s-a botezat și a început să facă fapte bune, devenind un bun creștin, având mulțumire sufletească și câștigând împărăția cerului.

Iată, frate creștine, ia aminte, poate și tu ai un idol la care ții mult și te închini lui de multă vreme; un idol de plăceri, de patimi rele și îți închipui că nu poți trăi fără acest idol la care te-ai închinat o viață întreagă. Poate iubești patima beției, de unde pleacă toate relele. Sparge idolul acesta, frate, sparge-l, că vei găsi Împărăția lui Dumnezeu.

Poate te stăpânește patima desfrânării, și ai o prietenă de care nu te desparți și nici nu te cununi cu ea. Sparge legătura dintre idolul acesta și tine, frate creștine, pînă nu e prea tîrziu. Poate te înșeală patima luxului, a fumatului, a jocului de cărți și hulelor. Sparge acești idoliși și ascultă chemarea Domnului, pe care o face prin slujitorii Săi și hotărăște-te a veni la masa lui Dumnezeu, căci încă te mai cheamă.

Roagă pe Dumnezeu să îți dea putere ca să învingi păcatul care îți stăpânește sufletul și trupul. Atunci ai să găsești, frate creștine, o comoară de bucurii, chiar și în lumea aceasta vremelnică și vei plînge de bucurie pentru că ai găsit Împărăția cerului. Vei fi un ales și un plăcut al Domnului Dumnezeu, care te va primi cu bucurie la ospățul cel minunat, în Împărăția Lui cea cerească. Acolo este ținta noastră a creștinilor și acolo trebuie să mergă sufletele noastre.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule și Cuvîntul lui Dumnezeu Celui viu! Luminează Tu mintea noastră, ca să înțelegem că numai Tu ești Cel ce ai pregătit atâtea bunătăți pentru sufletele și trupurile noastre. Fă-ne să fim gata oricînd a asculta chemările Tale și să venim cu dragoste la Cina Ta cea bogată ca să fim și noi printre aleșii Tăi și să cinăm cu Tine în Împărăția cerească în veci. Amin.

37@ Predică la Duminica a XXIX-a după Rusalii (cu vindecarea celor zece leproși)
A celor zece leproși

?Au nu zece s-au curățit, dar cei nouă unde sunt?! (Luca XVII, 17)

Frați creștini,

Purtarea celor nouă leproși din Evanghelia de astăzi e revoltătoare. Cum au putut oamenii aceștia care au primit vindecarea în dar de la Mântuitorul să fie așa de nerecunoscători și de nepăsători față de binefăcătorul lor. Auziți, să fie vindecați într-o clipă de grozava lor boală și să nu vină să mulțumească nici măcar cu un cuvânt. Ce erau acești oameni înainte de vindecare? Niște cadavre vii, niște nenorociți sortiți pieirii.

Boala leprei era o boală fără leac, ea îi despărțea cu desăvârșire de restul lumii, erau ca niște lepădați de lume. Trebuia să rătăcească fără nădejde și fără mângâiere, prin locuri pustii, departe de casă, de familie și de prieteni, sortiți unei suferințe fără de sfârșit. Dar într-o zi leproșii au avut norocul să-L întâlnească pe Mântuitorul. A fost de ajuns un singur strigăt către Dânsul: "Iisuse, învățătorule, ai milă de noi!? A fost de-ajuns o singură vorbă de-a Domnului Hristos: "Mergeți și vă arătați preoților!?", și deodată leproșii s-au curățit. Oamenilor acelora le-a răsărit soarele bucuriei. De acum ei puteau să se întorcă să guste din fericirea vieții.

Care ar fi trebuit să fie cel dintâi gând al lor? Nu se cădea oare să vină să mulțumească Milostivului Doctor dumnezeiesc? Nu se cădea să vină să-și plece fețele la picioarele Lui în semn de adâncă recunoștință, așa cum a făcut tovarășul lor, care era de neam samarinean? Dar acești nouă evrei au uitat îndată după ce s-au văzut vindecați, și n-au voit să se ostenească să-I aducă mulțumiri Mântuitorului. Urâtă a fost purtarea aceasta, ne simțim și noi indignați când o auzim.

Și totuși să nu-i osândim prea aspru pe acești leproși nerecunoscători, căci și noi facem la fel ca dânșii. Uităm de mulțimea darurilor pe care le-am primit de la Milostivul Părinte Ceresc, și uităm să venim acasă la El, aici în sfânta biserică să-I mulțumim, pentru cele ce ne-a dat până-n clipa de față, să-I mulțumim că nu ne-a pierdut cu fărădelegile noastre. Să-I mulțumim pentru toate bunătățile ce ni le-a dat. Pentru căldura soarelui, pentru apa izvoarelor și verdeața pământului, pentru sănătatea și pentru aerul pe care-l respirăm, pentru toate frumusețile pe care le-am primit în dar de la Tatăl nostru Cel Ceresc. Cei mai mulți au uitat cu totul și, în loc de mulțumiri și recunoștință, aleargă răătăciți și ca niște vrăjmași ai lui Dumnezeu îndrăznesc să insulte și să înjure pe Milostivul Dumnezeu negând existența Tatălui Ceresc.

Alții, incolțiți de boli și necazuri sau diferite interese, se întorc la Biserica Lui, dar nu ca să-I mulțumească pentru ce au primit, ci vin tot ca să-I ceară, să le dea și iar să le dea. Prea puțini sunt aceia care recunosc că nu sunt vrednici de a mai primi alte daruri din partea lui Dumnezeu, ci cu adâncă smerenie vin mereu la biserică, să-I mulțumească și să-L slăvească pentru ce le-a dat.

Păcatul nerecunoștinței față de Dumnezeu este foarte mare, frați creștini, dar e și atât de obișnuit în lumea noastră creștină că aproape nici unul nu suntem în stare să recunoaștem și să-I mulțumim după cum se cuvine pentru toate bunătățile, frumusețile, darurile pe care ni le-a dat. Dumnezeu nu cere de la noi decât o ieftină răsplătire; să-L recunoaștem ca Stăpân, ca Vistier al bunătăților, să-L socotim izvor al darurilor ce le primim; să vedem că de la El ne vin toate, de la Părintele Luminilor de sus, și să-I aducem laudă, cinste și închinăciune, cu mulțumiri smerite.

Să nu zicem și noi ca păgânii, ca necredincioșii; că nu ne pică nimic din cer, ci mai bine să deschidem ochii sufletului și să vedem prin lumina adevărului, că de

sus ne pică ploaie la vreme potrivită, căldura, vânturile și zăpeziile. Căci dacă n-ar pica ploaie, s-ar face ceva? Dacă pică prea multă ploaie se mai face ceva? Dacă nu dă Dumnezeu căldură la timp, ploi, zăpezi și vânturi potrivite; toate mașinăriile și îngrășămintele chimice pe care le-a inventat omul nu s-ar face nimic. Așa că de sus ne pică pâinica și toate bunătățile, de la Dumnezeu de sus.

De aceea să recunoaștem și să venim la El de pe drumurile rătăcite, și să-I mulțumim Lui pentru toate. De unde vine boala aceasta a nerezecunoaștinței? De la lepra păcatului mândriei, de la Lucifer, care n-a vrut să vadă și n-a recunoscut de unde-i venea lui, când era în cer arhanghel, atâta lumină, atâta strălucire și frumusețe.

Tot așa și cei care nu recunosc pe Dumnezeu ca autor a tot binele și ca Stăpân al cerului și al pământului, care dirijează toate și de la care ne vin toate; aceștia suferă de lepra mândriei luciferice, de aceea n-au recunoaștință față de Tatăl Ceresc.

În Vechiul Testament, la Deuteronom VI, 8, vedem pe Dumnezeu cerând recunoaștință oamenilor, căci zice așa:

"Dacă Domnul Dumnezeuul Tău, Israile, te-a călăuzit în pământul părinților tăi, și dacă mănânci și te sature, pregătește-te cu grijă să nu uiți pe Domnul care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu zici în inima ta: puterile mele și tăria mâinilor mele mi-au dobândit aceste avuții. Ci adu-ți aminte că Domnul Dumnezeuul tău este Acela care ți-a dat putere ca să izbândești!"

Iată deci că Dumnezeu le-a făcut cunoscut mai dinainte oamenilor, căci știa Prea Milostivul Dumnezeu că acest popor evreu va fi foarte nerezecunoscător și va ajunge foarte departe cu nerezecunoaștința și cu răutatea, după cum vedem și din Sfânta Evanghelie de astăzi: au fost zece leproși dintre care unul era de alt neam, de neam samarinean, și doar acesta s-a întors de l-a mulțumit Domnului; din ceilalți nouă evrei nu s-a găsit nici unul să vină să-I mulțumească dumnezeiescului doctor.

După cum știm cu toții din Sfintele Evanghelii, evreii au fost foarte nerezecunoscători față de Fiul lui Dumnezeu, căci după atâtea binefaceri pe care le făcuse, vindecând pe bolnavii lor, săturându-i cu pâine, înviindu-le morții și mângâindu-i cu cuvinte dumnezeiești, ei L-au hulit, L-au batjocorit și L-au omorât pe Cruce.

O, ce grozav este păcatul acesta al nerezecunoaștinței! Deci însuși Mântuitorul, care era Fiul lui Dumnezeu, s-a dat pildă pentru noi! Sfântul Apostol Pavel îi îndemna pe credincioșii vremii sale zicând: "Mulțumim pentru toate lui Dumnezeu, căci aceasta este voia lui Iisus Hristos, să aducem cu toții mulțumiri!? Omul cu dreaptă judecată poate învăța și din graiul fapturilor necuvântătoare căci toate îl laudă pe Dumnezeu; ploile și pământul, văzduhul și florile câmpului, care răspândesc valuri de miresme spre Creatorul lor, păsările cu cântul lor de zi și noapte. Cu atât mai mult ar trebui omul care este regele fapturilor, ființa cea mai aleasă, înzestrată cu minte luminată și cu grai cuvântător!"

Dacă omul ar avea mai multă înțelepciune, ar putea să vadă și să recunoască zicând: "Eu nu sunt nimic, prin mine însumi sunt un fir de praf, un mic vierme netrebnic în acest mare univers; puterea Ta Doamne mă înalță, din mila Ta Doamne trăiesc, Ție se cuvine lauda inimii mele și a buzelor mele?. Și dacă va zice așa cu toată inima lui și cu adevărată smerenie, mare câștig va avea de la Dumnezeu. Căci Sfântul Ioan Gură de Aur zice: "Dumnezeu cere recunoaștința voastră, nu fiindcă are El trebuință de ea, ci pentru ca să vă facă vrednici de mai mari daruri din partea Lui!? Cine mulțumește, acela câștigă mila lui Dumnezeu înzecit și însutit.

Să vedem acum care este recunoaștința creștinilor față de Atotputernicul, se potrivește cu a celor nouă leproși!? Într-un sat, un creștin zace greu bolnav, și cum sfârșitul se apropie, toate îngrijirile nu-i ajută la nimic, doctorii nu reușesc cu nici o doctorie, omul e cu un picior în groapă. Ce-i mai rămâne omului de făcut? Să dea fuga pe aripile credinței la Milostivul Dumnezeu, știind că ceea ce nu pot oamenii, Dumnezeu poate. În această situație, se roagă, plânge, trimite femeia să plătească slujbe la biserică, i se fac masluri, se spovedește, se împărtășește.

Deodată puterea dumnezeiască îl întărește, îl scoală sănătos. Dumnezeu l-a smuls de pe marginea mormântului, i-a mai dat zile de trăit. Dar ce vedem? După ce s-a făcut sănătos creștinul nostru, încetul cu încetul a uitat de Dumnezeu, a părăsit biserica Lui, s-a luat iar de înjurături, de fumat, s-a dus iar la petreceri ticăloase și s-a prins iarăși în vârtejul lumii. Iată cum mulțumește omul nostru. Câți ostași care au fost pe front n-au făgăduit că nu vor mai lipsi de la biserică,

că vor ține sărbătorile, posturile, că se vor lăsa de toate relele, dacă vor scăpa cu viață!? Când vedeau cum moartea secără unul după altul, îngroziți strigau: "Doamne apără-ne, scapă-ne Doamne, ajută-ne ca să ne mai vedem și noi copiii și soția, ajută-ne că vom aduce jertfe mari la biserica Ta, vom dăruia icoane mari, candelă, scapă-ne Doamne din iadul acesta?. Și Dumnezeu i-a scăpat pe mulți. Însă vai, o dată cu haina militară au lepădat și credința și promisiunile, căci acasă când au ajuns, în loc să îndeplinească cele promise, au început să injure și Biserica și pe Dumnezeu. Iată recunoștința omului.

Sunt tineri mulți care vin la biserică și se roagă să le ajute Dumnezeu să reușească la examene, fac promisiuni că vor urma credința dacă reușesc, dar după ce își văd scopurile împlinite uită de recunoștință. Și așa sunt o mulțime de leproși nerecunoscători care se folosesc de darurile lui Dumnezeu, de oamenii lui Dumnezeu, de casa lui Dumnezeu. Acest groaznic păcat unii îl vor plăti în iad, iar altora va îngădui Dumnezeu să fie plătit de copii lor. Alții, nu-i apucă moartea până când nu vor plăti în lumea aceasta, ca să cunoască că fără Dumnezeu n-ar fi putut face nimic.

Așa este omul de sucit și de mincinos, că astăzi este într-un fel și mâine în altul. Așa au fost mulți la cutremur, la inundații, la războaie, în timpul foametei, au promis multe, s-au întors pentru un timp, au venit la biserică, însă n-au ținut mult toate acestea și au uitat cu totul, căzând în mari fărâdelegi. Lucrul acesta se repetă zilnic în ochii noștri. Câtă vreme lumea este în necaz, în nevoi, aleargă la Dumnezeu, îi recunoaște puterea, îl roagă.

Dar îndată ce trec necazurile uită iarăși, îl părăsesc și-I întorc spatele. Ce înseamnă asta? Neglijență, nepăsare, nesimțirea sufletului și a trupului; de aceea Dumnezeu ne lasă să strigăm în zadar la El; El știe, Milostivul, că suntem îndărătnici și că în schimbul binefacerilor Sale, ei vor deveni mari făcători de păcate, hulitori și nerecunoscători.

De aceea păcatul acesta al nerecunoștinței față de Dumnezeu Binefăcătorul nostru, de aproapele nostru, este atât de mare, și atât de mare pagubă aduce, încât un sfânt părinte bisericesc l-a asemănat cu un vânt pustiitor, care usucă toate izvoarele harului ceresc. Ba mai mult decât aceasta, nerecunoștința atrage mânia dumnezeiască asupra celor ce se fac vinovați de ea.

Am citit într-o carte veche o frumoasă istorioară, unde spunea că odată Bunul Dumnezeu a chemat toate virtuțile de pe pământ la Sine în cer ca să le vadă și să le dea sfaturi. Între cei chemați erau: adevărul, dreptatea, mila, credința, bunătatea. Dar tot printre acești invitați erau și două virtuți care nu se mai văzuseră și nu se cunoșteau. Se apropie una de alta să se recomande: eu sunt binefacerea, zise una, eu sunt recunoștința, zise cealaltă. "Cum, voi nu vă cunoașteți?? întrebă Bunul Dumnezeu. "Nu Doamne, - răspunseră cele două necunoscute - nu ne cunoaștem, că pe pământ nu ne-am întâlnit niciodată ?. Dacă stăm să judecăm drept, e plină de adevăr această istorioară. Nu știu cum se face că tocmai celui căruia îi faci cel mai mare bine îți face cel mai mare rău.

Poate fiecare dintre noi cunoaștem diferite cazuri din viața noastră. Pe câți n-am auzit și eu: Părinte, am un vecin pe care l-am ajutat când era bolnav, l-am împrumutat cu bani, nu știam ce să-i mai fac, și drept recunoștință n-a vrut să-mi mai dea banii și mi-a devenit cel mai mare dușman. Apoi câți copii sunt nerecunoscători față de părinții lor, nu-i mai recunosc ca părinți. Câte mame văduve n-au pensie, iar copiii, pe care i-au crescut și i-au hrănit la pieptul lor, acum le lasă să moară de foame. Câți nu și-au alungat părinții de acasă în frig și printre străini?!

Câți bărbați nu mai recunosc binefacerile soției?! Soția care l-a iubit, l-a spălat, i-a crescut copiii, și după ani de zile nu vrea s-o mai vadă-n ochi. Ce păcat strigător este și acesta. Să se trezească fiecare din întunericul acestui păcat, căci cel care nu are recunoștință față de aproapele, binefăcătorul său, tot în Dumnezeu lovește, căci legea Lui o disprețuiește, făcându-se vrăjmaș al aproapelui și al Lui Dumnezeu. Și păcatul acesta nu rămâne nepedepsit.

Fiecare să ne aducem aminte de acei cărora le datorăm recunoștință. Ori că te-a împrumutat o dată cu bani și te-a scos din necaz, ori că a vegheat la căpătâiul tău când ai fost bolnav, ori că a cheltuit făcându-se naș de botez și cununie, ori că te-a băgat într-un serviciu bun, ori că ți-a dat haine, casă, de mâncare. Și cu cât mai mult, întreit mai mult, acela care a cheltuit zile și nopți ca să te scoată la

lumină, să te aducă la Dumnezeu, să cunoști lumina lui Hristos. Și oricare altă faptă pe care ți-au făcut-o părinții cei trupești și cei sufletești.

Nu scapi de dreapta judecată a lui Dumnezeu, dacă nu vei ști să-I mulțumești și Lui Dumnezeu și binefăcătorilor tăi în viața aceasta, așa cât pe cât este cu putință. În nici un caz să nu ajungi să-i vorbești de rău sau să le faci o nedreptate, că te-ai ars și te stingi ca fumul și ca ceara te topești.

E destul să ne amintim de soarta poporului evreu cât a trebuit să sufere din cauza acestui păcat al nrecunoștinței față de Dumnezeu. Dar pentru care păcate pedepsea atunci Dumnezeu pe poporul evreu, cu boala leprei? Sfânta Scriptură ne arată clar că pentru păcatul cârtirii, al clevetirii, al mândriei, al lăcomiei și al nrecunoștinței. Miriam sora lui Moise a cârtit și a clevetit împotriva lui Dumnezeu și imediat s-a îmbolnăvit de lepră. Pe Neeman Sirianul, l-a umplut Dumnezeu de lepră pentru mândria lui, dar după ce s-a smerit și a venit la proorocul Elisei și a făcut ce i-a spus Proorocul, îndată s-a tămăduit de boala leprei.

Cu boala leprei a bătut Dumnezeu pe Ozia împăratul, fiindcă a îndrăznit, în mânia lui, să se îmbrace cu veșminte preoțești și să slujească în biserica lui Dumnezeu ca preot. După ce a făcut aceasta s-a și umplut de boala leprei și a fost depărtat de biserică, de lume și de ai săi, petrecând toată viața, până la moarte în această boală, lăsându-l Dumnezeu ca pildă pentru toți, ca nimeni să nu îndrăznească să se amestece în treburile preoțești, căci mare este taina preoției, așa cum vedem că Domnul Hristos o așează la loc de cinste.

Taina preoției este una din cele șapte taine, fără de care creștinul nu se poate mântui. Vedem că Domnului Hristos pe cei zece leproși îi trimite să se arate preoților. Preoții în legea veche țineau loc de doctori, și acei leproși care se vindecau trebuia să se arate înaintea lor, iar ei le dădeau dreptul ca să locuiască între oameni. Pentru aceasta Mântuitorul îi trimite la ei, așa cum trimite și astăzi pe toți acei care sunt loviți de lepra păcatelor, să meargă să se arate preoților, adică să meargă să se spovedească înaintea preoților, mărturisindu-și păcatele. Cel care nu se spovedește la preot rămâne necurățit de lepra păcatelor și astfel nu se mai poate numi un creștin adevărat, și nu mai poate locui printre oamenii adevărați, adică comunitatea creștină.

De aceea să se grăbească fiecare să se spovedească cu multă încredere în Harul Divin și nimeni să nu se înșele să creadă că se poate mântui și fără preot. Dumnezeu a lăsat pe preoți ca pe niște salvatori ai celor ce cad în mlaștina păcatelor. Nu poate omul să se salveze singur când cade într-o mlaștină, trebuie ajutat. Îmi amintesc o povestire, deși este un fel de minciună a unui vânător, dar se poate trage o învățătură bună.

Odată, spune vânătorul, după ce am împușcat niște păsări, am alergat în fuga mare ca să le prind pe acea mlaștină unde căzuseră fără să-mi dau seama m-am scufundat până la piept în nămol. Atunci îmi veni în gând o scăpare; cum aveam părul lung, m-am prins bine de el, și astfel m-am tras în sus de păr, afară din mlaștină. Ce minciună grosolană, oricine poate observa aceasta, dar noi să ne folosim de tâlc. Păcatul este o mlaștină grozavă, toți cei ce intră în mlaștina păcatului, se scufundă văzând cu ochii, că toate eforturile de scăpare cu puterile proprii sunt zadarnice.

Toți acei ce se încred în ei zic că nu au nevoie de ajutorul altora; care să mă duc eu să mă spovedesc la preot, că e și el un păcătos ca și mine! Toți aceștia rămân împotmoliți, rămân pradă morții și pieirii veșnice. Zadarnic se trag de părul capului, zadarnic își bat capul cu fel de fel de mijloace, căci fără ajutorul scumpului Iisus Hristos nu se pot salva. Fără spovedanie și împărtășanie, care se iau prin mâna cea sfințită a preotului, pot sta mult împotmoliți și nu se pot salva. Și totuși cu tot Harul și bunăvoința preotului, dacă omul nu vrea să întindă și el mâna din mlaștină, rămâne tot în pierzare.

De aceea întindeți mâna când vă chemăm, și veniți la Sfânta Liturghie, ca să vă salvați sufletele. Poate întreba cineva: Dar ce, preotul nu poate să cadă și el în mlaștină, și nu este și el tot om, și atunci, pe el cine-l mai scoate? Da, într-adevăr, și preotul e supus greșelii, și poate cădea și el în păcate, dar să știți că și el întinde mâna unui coleg de-al lui și se spovedește, căci și preoții se spovedesc, și arhieriei și diaconii. Care doctor nu se îmbolnăvește și nu cere ajutorul altui doctor?! Tot așa și preotul cere ajutorul lui Dumnezeu prin harul dat preoților.

Noi când mergem la spovedit nu mergem la preot ca om, nu ne legăm de păcatele lui, ca sectanții, rătăciții, care s-au despărțit de Biserică, de preoție, de sfintele Taine; ce avem noi cu păcatele preotului? Ci ne folosim și ne apucăm de cheile lui Dumnezeu, pe care le ține preotul în mână, adică de Harul de a dezlega păcatele oamenilor. Aceste chei sunt date lui de Domnul Hristos. Arhieriei se spovedesc la preoți călugări, preoții și diaconii care au smerenie și frică de Dumnezeu se spovedesc și ei pentru că numai așa vor primi iertare cu toții din partea lui Dumnezeu.

Creștinii nu au voie să se spovedească la cei care n-au primit hirotonisirea ca preot duhovnic, n-au voie să se spovedească la preoții caterisiți sau la rătăciți.

Lepra, frați creștini, este o boală nevindecabilă. Tot trupul se umple de bube, de la cap până la picioare, apoi încetul cu încetul, începe să putrezească, să cadă carnea până la oase. Cad ochii, nasul, buzele, urechile, rămânând scheletul și așa se sfârșește în chinurile cele mai groaznice. Această boală era pedeapsa păcatelor pe care le-ați auzit, și de care a pomenit și Sfântul Apostol Pavel astăzi, când spune: "Că pentru păcatele acestea vine mânia lui Dumnezeu peste noi!"

Dar s-au îndesit boli mai grele ca lepra: cancerul, holera, sida și altele la care doctorii nu mai găsesc leac. Și aceasta tot din cauza păcatelor noastre. Căci omul nu mai trăiește rațional întru totul. Suntem pedepsiți mai ales pentru patima beției, a tutunului, a desfrânării, a avortului. Dacă boala trupeză este atât de grea, cât de groaznică trebuie să fie boala cea sufletească?! Boala cea sufletească aduce suflul în starea cea mai jalnică, în cea mai grea nesimțire de moarte.

Un sfânt părinte ne spune că dacă noi am vedea un suflet înainte de spovedanie, ne-ar fi scârbă să-l privim, căci este întocmai ca un leproș, desfigurat; fără ochi, fără nas, fără urechi, fără buze, cu dinții rânjiți ca moartea, cu răni curgând puroi din ele, cu umflături și vânătaii. Îi spui cuiva unde duce beția, curvia, tutunul și toate celelalte vicii, dar nu te aude, nu te vede, nu te simte, nu vede pericolul ce-l așteaptă. Vai de sufletele pe care le va apuca moartea în aceste păcate că vor pieri pe veci.

Ce mai observăm din Sfânta Evanghelie de astăzi? Leproșii nu erau primiți să stea în casă împreună cu cei sănătoși, cu toată dragostea de familie, de frați și surori. Ei trebuia să fie scoși afară, rătăcind prin locuri depărtate.

Să luăm și noi învățătură: care vrem să nu ne îmbolnăvim de lepra păcatelor, nu trebuie să ne asociem cu acest fel de leproși. Mulți zic despre cei care nu sunt serioși, nu-și văd de familie, de copii, de serviciu și sunt cu toate viciile, că sunt lepre. Într-adevăr că boala aceasta a leprei este o boală contagioasă, de aceea cei sănătoși fugeau de ea.

Tot așa și lepra păcatelor se ia. Cum înjură părinții, așa înjură și copiii, cum dă diavolului părinții, și copiii fac la fel. Și așa a reușit diavolul cu lepra păcatelor să distrugă o mulțime de suflete, făcându-le incapabile de a mai simți, de a mai gândi, de a vedea dezastrul și pieirea lor. Să fugim frați creștini, dacă vrem să scăpăm cu sufletul curat, să venim la Scumpul nostru Mântuitor care ne-a izbăvit și ne izbăvește de toate răutățile.

Să fim recunoscători, că atât de mult a trebuit să facă El pentru noi. El și-a vărsat sângele pentru mântuirea noastră, și-a dat viața pentru noi, iar recunoștința noastră care este? Îl slăvim noi cum se cade? Îi mulțumim noi cum se cuvine? Să ne gândim ce ne întreabă acum Domnul pe toți: Cu ce recunoașteți voi pentru binefacerile Mele? Mă înjurați, alergați la rele, dați diavolului toate lucrurile Mele, nu-Mi mulțumiți. Veniți mai curând, întoarceți-vă cât mai curând la Mine până nu vă voi da foc, până nu vă voi amesteca cu pământul, până când nu vă voi spulbera pentru toate fărădelegile și păcatele voastre, până nu vine ziua cea de pe urmă ca să dați seama de toate nedreptățile voastre, pe care le-ați făcut față de aproapele și față de Mine.

Să ne întoarcem deci, frați creștini, către marele Binefăcător al nostru, Milostivul Dumnezeu și să-i mulțumim pentru toate binefacerile care le-am primit de la El și pentru cele pe care le vom mai primi.

Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorule Cel Prea Milostiv, care ai tămăduit pe cei zece leproși, tămăduiește Doamne și sufletele noastre, ale celor ce ne-am adunat aici. Tămăduiește-le pe toate de lepra păcatelor, căci făgăduim că prin ajutorul Tău să nu fim nrecunoscători și nemulțumitori ca cei nouă leproși, ci vom aduce la picioarele Tale sufletele noastre smerite ca să ți se închine Ție până la sfârșitul vieții noastre, până la ultima suflare a vieții noastre, și acolo în cerul Tău cel sfânt să ne duci și pe noi, ca să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.

38@ Predică la Duminica a XXX-a după Rusalii (despre păzirea poruncilor)

Păzirea poruncilor

Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? (Luca XVIII, 18)

Frați creștini,

Întrebarea aceasta a fost pusă Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de un tânăr bogat, pe care-l interesa viața veșnică. Întrebarea aceasta trebuie să și-o pună fiecare om pământean care aleargă după paradisul pierdut, după fericirea pentru care a fost zidit și după care sufletul dorește.

Vedem ce mare frământare sufletească avea tânărul bogat din Sfânta Evanghelie de astăzi. Cu toată tinerețea și bogăția lui, el se grăbește să afle calea care duce la viața veșnică. Îl interesa lucrul acesta, căci vede cum toată bogăția lui este trecătoare și va trebui s-o lase și să plece pe un drum necunoscut în veșnicie. El vede nesiguranța și deșertăciunea acestei vieți vremelnice, pentru că așa cum spunea Fericitul Augustin pe bună dreptate viața aceasta vremelnică în care trăim, nici nu merită să se numească viață, fiindcă este plină de necazuri și supărări, de dureri și suferințe de tot felul.

În fiecare zi bogați și săraci ne confruntăm cu necazuri și suferințe într-un fel sau altul. Prin urmare în viața aceasta nu ne putem numi moștenitori, ci mai degrabă niște călători. Sfânta Scriptură aseamănă viața aceasta trecătoare a omului cu umbra și visul, suflarea și aburul, sunetul și cuvântul, iarba și floarea câmpului, cu corabia pe valuri și cu vulturul în zbor, căci toate sunt trecătoare.

Să vedem acum care este viața veșnică, în ce țară se va putea trăi ea și ce condiții ni se pun ca să ajungem acolo. Noi creștinii ortodocși mărturisim, credem și nădăjduim, că după judecata de apoi, urmează viața veșnică, de aceea și zicem în "Simbolul Credinței": "Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie?".

Viața veșnică constă în cunoașterea lui Dumnezeu și a Fiului Său Iisus Hristos. Această viață veșnică începe însă de pe pământ, pentru toți cei care cred cu adevărat și urmează învățăturile Lui, care constă în lepădarea de lume cu păcatele și fărădelegile ei. Viața veșnică este făgăduită tuturor creștinilor adevărați și e dată de Dumnezeu prin Fiul Său, de aceea ea se numește moștenire.

Împăratul nostru, Iisus Hristos, guvernează Împărăția cerurilor în care vor intra și vor trăi sufletele dreptilor în viața viitoare. Acolo, în Împărăția lui Dumnezeu, este "sânul lui Avraam" unde se mângâie cei ce au fost chinuți și asupriți pe lumea aceasta, cei ce au suferit boală, sărăcie și n-au cântit.

Pentru a fi cetățeni ai acestei împărății și să viețuim fericiți acolo, nu ni se cere ca să fim de viță împărătească, nici să avem putere, ranguri și bogății, ci o prefacere sufletească. Dacă Dumnezeu nu ne cere nici bani, nici avere ca să putem intra în viața veșnică din Împărăția cerurilor, ne cere totuși altceva și anume păzirea poruncilor ? așa cum vedem că i-a spus tânărului din Sfânta Evanghelie de astăzi: "Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile!?. Prin păzirea poruncilor dovedim că-L iubim pe Dumnezeu. Domnul Hristos zice: "Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește?.

Din sfintele porunci învățăm cum trebuie să trăim pe pământ, ca niște copii ai lui Dumnezeu, căci Împărăția Lui începe așa cum am spus din lumea aceasta. De aceea fiii Lui trebuie să se roage, zicând: "Vie Împărăția Ta, precum în cer așa și pe pământ?. Cele zece porunci de care ne spune Sfânta Scriptură ca să le păzim se găsesc în cartea "Exod" (Ieșire) la capitolul XX. Să ne oprim deci asupra lor și să vedem cum stăm noi cu păzirea acestor porunci înaintea lui Dumnezeu. Am călcat noi vreuna din aceste porunci?

Iată prima poruncă: "Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine!?. Aceasta înseamnă că Dumnezeu Cel nespus de mare și Atotputernic este Dumnezeuul tău și vrea să aibă o legătură așa de strânsă cu tine, întocmai ca o mamă care-și duce copilul de mână. Mama zice despre copil că este al ei, iar copilul zice despre mamă că este a lui. Tot așa vrea și Dumnezeu să fie legătura dintre El și noi, ca să putem zice așa cum scrie în psalmi: "Tu ești Dumnezeuul meu!?. Ești tu în legătură cu Dumnezeu frate creștine, sau gândești așa precum auzim pe mulți spunând: "Cred în Dumnezeu, dar nu vreau să am de-a face cu El?. Sau poate tăgăduiești pe față existența lui Dumnezeu. Dacă este așa te înșeli amarnic.

În această privință a tăgăduirii lui Dumnezeu, mulți au ajuns așa de departe încât le este rușine să mai rostească numele lui Dumnezeu. Așa se face că de multe ori auzim expresii ca acestea: "Natura l-a făcut așa!? "Soarta nemiloasă l-a răpit din mijlocul nostru!? "Norocul l-a ajutat!? Iată nesocotirea numelui lui Dumnezeu. Astfel de oameni dovedesc prin aceasta că au alți dumnezei în inima lor cărora li se închină și pe care îi ascultă.

Ce legătură este între tine și Dumnezeu, iubite frate? El este Dumnezeuul tău? Ocupă El primul loc în gândirea, inima și viața ta? Te temi tu de El? Îi ești recunoscător, îl asculți și te supui Lui întru totul? El care știe toate poate să privească cu plăcere la trecutul tău, înăuntrul inimii tale, și în viața ta de acum? Privirea Lui nu descoperă ceva vrednic de osândit? Gândește-te bine, vezi unde-ți este greșeala și repară cât mai repede cerând iertare pentru toate greșelile.

A doua poruncă: "Să nu faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a celor ce sunt în ceruri sus și pe pământ jos, în ape și sub pământ! Să nu te închini lor și să nu le slujești!? Idol este orice lucru care ocupă locul lui Dumnezeu Cel viu și nevăzut în inima, mintea și ochiul omului. Idol poate fi banul și averea când ții la acestea mai mult ca la orice. Sfântul Apostol Pavel scrie Efesenilor: "Căci știți bine că nici curvarii, nici stricații, nici lacomii de avere care sunt închinători la idoli, n-au parte de moștenire în împărăția lui Dumnezeu?. Dumnezeuul lor ? scrie același apostol Filipenilor ? este pântecule.

Idol poate să-ți fie bărbatul, femeia sau copilul la care ții mai mult ca la Dumnezeu. Domnul Hristos zice: "Cine iubește pe tată, ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine?. Că omul iubește pe ai săi mai mult decât pe Dumnezeu se vede din felul cum se poartă atunci când, de pildă, îi moare copilul. În durerea lui începe să se certe cu Dumnezeu și aceasta dovedește că fiul i-a fost un idol.

O mulțime de idoli moderni s-au ivit acum pe pământ și chiar în casele creștinilor: filme pornografice pe casete video, reviste cu imagini imorale pe care tinerii le afișează pe pereții camerelor unde locuiesc în locul icoanelor, spurcându-și mintea, inima și ochii. Dar cel mai rău idol dintre toți este eu-l tău, adică tu însuși, când nu urmărești decât folosul tău, plăcerea ta și nu trăiești decât pentru tine. Atunci tu singur ești dumnezeul tău, idolul tău. Cercetează-te bine iubite frate și vezi încotro se îndreaptă cu deosebire gândurile tale, plăcerile tale, inima ta și vei afla de îndată idolul sau idoli tăi.

Urmează porunca a treia: "Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui?. Cine cinstește pe un om, cinstește și numele lui și cine își bate joc de numele cuiva își bate joc și de cel ce poartă acel nume. Tot așa este și cu Dumnezeu. Numele și ființa Lui sunt una. Oamenii ar trebui să-I rostească numele cu frică și respect, cu recunoștință și iubire, știind că El, Dumnezeu, este nemărginit de mare, de față în tot locul, că El a făcut toate și le poartă de grijă, că El vede și judecă totul, că este sfânt și înfricoșat.

Dacă judecăm în lumina celor spuse cum întrebuițează oamenii de astăzi numele lui Dumnezeu, ne vom încredința cât de mult îl necinstesc.

- Ce mai faci? Întreabă cineva pe un cunoscut.

- Slavă Domnului, bine! Răspunde celălalt, deși nici prin minte nu-i trecea să slăvească pe Dumnezeu. El răspunde astfel, pentru că așa merge vorba. Așa se necinstește numele lui Dumnezeu. Tu ce ai face omule, dacă cineva ți-ar striga fără rost numele într-una? Desigur că te-ai supăra socotind că acela își bate joc de tine.

Dar iată cum auzim adesea pe unii zicând: "Of, Doamne Dumnezeule!?" "Of, Doamne, Doamne!?" Pentru numele lui Dumnezeu!? acestea le zice omul la supărare, fără nici un gând la Dumnezeu și ajutorul Lui. Și atunci stăm și ne întrebăm: Ce caută numele sfânt al lui Dumnezeu în toate supărările și păcatele omului? Ba mai mult, pe alții îi auzi zicând: "Pe Dumnezeul meu!? sau "Zău!? Cuvântul "zău? este un vechi cuvânt românesc și s-ar putea traduce în expresia "martor îmi este Dumnezeu?. Pe alții îi auzim cu jurăminte de felul acesta: "Să mă bată Dumnezeu!? sau "Să mă trăsnească Dumnezeu din cer!? astfel îl iau pe Dumnezeu ca martor la nimicurile, minciunile și înșelăciunile lor.

Mulți au jurat și jură strâmb pentru un câștig păcătos și multe blesteme de tot soiul umblă din gură în gură fără ca oamenii să gândească cât de greu păcătuiesc prin aceasta. Ce să mai spunem de injurăturile murdare pe care le auzim la tot pasul nu numai nu numai din gura celor mari dar și din gura celor mici, batjocorind cu toții numele lui Dumnezeu. De foarte multe ori numele lui Dumnezeu este rostit și chemat în acele locuri drăcești, așa cum sunt descântecele, vrăjitoriile, ghicitul, spiritismul și altele.

Iubite frate, cugetă adânc la toate acestea și vezi dacă nu cumva ești prins în mreaja vreuneia din aceste ispite și nu mai poți scăpa de ea. Gândește-te bine ca să nu fie prea târziu atunci când te vei întâlni cu Dumnezeu în față la judecată.

Să vedem acum ce spune porunca a patra: "Adu-ți aminte de ziua odihnei ca să o sfințești. Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale, iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău; să nu faci în acea zi nici un lucru, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine".

Până la Domnul Hristos ziua de odihnă era sâmbăta și o țineau numai evreii în cinstea lui Dumnezeu, care-i scăpase din robia egiptenilor. Era mai mult o sărbătoare națională evreiască, dar și simbolică. Venind însă Domnul Iisus Hristos pentru noi a fost răstignit și îngropat, a înviat în dimineața zilei de duminică și ne-a eliberat din robia iadului, nu a Egiptului, din ghearele satanei, nu ale lui Faraon. Ne-a lăsat această zi la toți creștinii din toate popoarele ca să o ținem și să o cinstim, căci duminica este ziua Domnului.

Cum trebuie să cinstim noi ziua Domnului? Să mergem la biserică, să-I aducem închinăciuni, laude și mulțumiri, daruri, prinoase și jertfă de laudă să citim Sfânta Scriptură, viețile sfinților și alte cărți religioase, să facem rugăciuni, să înălțăm cântări religioase, să spunem și altora despre Dumnezeu; să cercetăm bolnavii de prin azile și spitale și orice altă faptă bună. Dar cine se mai gândește astăzi la astfel de lucruri?

Ce au făcut oamenii din ziua duminicii, știm cu toții. Dintr-o zi care ar fi trebuit să fie închinată Domnului, ei au făcut o zi pentru diavol și păcate, ca și cum Dumnezeu ar fi zis ca șase zile să lucrezi, iar a șaptea să-ți faci de cap. Într-adevăr pentru cei mai mulți, duminica înseamnă a trândăvi, a petrece, a chefui în beții, a se distra în dansuri, serate, baluri, dezmăț și multe altele.

Unii muncesc din greu o săptămână întreagă și abia așteaptă să-și ia plata pentru ca apoi duminica să intre în cârciumă și să nu mai iasă de acolo până nu-și bea mințile și banii. A doua zi nu mai au nici un chef de muncă, pentru că mintea este tulburată, capul greu și trupul otrăvit de băutură. Casa le este ca vai de ea și așa o duc în certuri și neînțelegeri, injurături și bătăi, lipsă și amar. Copiii văd la părinții lor pilde rele și astfel li se pregătește un viitor nenorocit. Proorocul Isaia spune la cap. I, 13: "zilele de odihnă unite cu nelegiuirea nu le mai pot suferi?.

Iată de ce, nu greșim când spunem că această zi în loc să fie o zi de odihnă trupească și de binecuvântare sufletească, este pentru cei mai mulți o zi de păcat, de rușine și de pierzare. Păcatul se lăfăiește în această zi mai mult ca în oricare altă zi din săptămână. Să ne gândim deci frați creștini serios la aceste lucruri și să ne întrebăm dacă am sfințit cu adevărat această zi și dacă ne-am sfințit noi mai mult în această zi, decât în celelalte?!

Iată acum porunca a cincia: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta?.

A cinsti pe părinți înseamnă a-i respecta și asculta, a te supune lor, a-i ajuta, a-i prețui și a-i iubi. Ai ascultat tu frate creștine totdeauna pe părinții

tăi? Nu i-ai supărat niciodată? Adu-ți aminte de câte ori le-ai întors vorba, i-ai supărat cu încăpățânarea și îndărătnicia ta, de câte ori i-ai făcut să suspine și să verse lacrimi din pricina ta?! De câte ori i-ai disprețuit în inima ta, socotindu-i învechiți, rămași în urmă, fără pricepere?! Poate că le-ai dorit și moartea ca să intri mai repede în moștenire. Poate că ai ridicat mâna asupra lor și poate chiar i-ai lovit, sau poate că i-ai blestemat în față ori după moarte. Poate că i-ai lăsat să ducă lipsă și nu i-ai ajutat și poate că i-ai amărât așa de mult că le-ai coborât viața în mormânt.

În Sfânta Scriptură a Vechiului Testament se spune că cine va blestema sau va vorbi de rău pe tatăl său, pe mama sa, ori i-a lovit, să fie pedepsit cu moartea. Tot acolo se spune că fiului care-și bate joc de tatăl său și disprețuiește ascultarea de mamă, să-i scoată corbii ochii și să-i mănânce puii de vultur (Proverbe XXX, 17).

Din nenorocire mulți părinți se fac nerespectați de copiii lor mai ales când tatăl este bețiv, hoț, ușuratic și stricat, ori iute la mânie și fără frică de Dumnezeu. Ce se va alege de cinstea de care are drept din partea copiilor? Ce fel de cinste pot aduce copiii părinților care sunt mereu în certuri și neînțelegeri și care învață pe copii chiar să injure, să mintă și să fure? Ce respect să mai aibă copiii față de astfel de părinți? Vai de copiii care au astfel de părinți și vai de părinții care dau astfel de pilde rele copiilor lor.

Se pune însă întrebarea: sunt oare datori copiii să cinstească pe astfel de părinți? Răspunsul este: DA! Sfânta Scriptură nu scoate pe copii de sub ascultarea părinților, decât atunci când părinții lor le-ar cere ceva împotriva lui Dumnezeu. Iată ce scrie proorocul Iezechiel la cap. XX, 18-19: "Nu vă purtați după rânduilele părinților voștri și obiceiurile lor să nu le păziți. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru; purtați-vă după poruncile Mele și hotărârile Mele păziți-le și le împliniți!? Iar în Noul Testament porunca sună așa: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!? această poruncă este însoțită de făgăduința că vei fi fericit și vei trăi ani mulți pe pământ.

Deci, iubiți creștini să ne gândim cu toții la această poruncă și să vedem dacă am împlinit-o întocmai. Am ascultat noi de părinții noștri când ne învățau la bine și când ne arătau calea cea bună? Nu cumva ne mustră conștiința când ne aducem aminte de purtările noastre față de ei și când nu-i ascultam? Să căutăm deci și să facem pocăință cerând iertare de la Dumnezeu pentru păcatul acesta, căci rău am făcut înaintea Domnului, neascultând de părinții noștri.

Am ajuns la porunca a șasea: "Să nu ucizi!?"

Pe mulți îi auzi în vremea noastră zicând: n-am omorât pe nimeni, de asta nu mă tem. Dar să cercetăm mai cu de-amănuntul și să vedem în Sfânta Scriptură în câte feluri se poate face păcatul acesta. Mai întâi trebuie să recunoaștem cu durere că omorurile se înmulțesc și pe zi ce trece o viață de om înseamnă tot mai puțin. Omoară hoțul care intră în casă să fure și e surprins. Omoară furiosul în nebunia lui și se omoară oamenii între ei atunci când au gânduri de răzbunare. Omoară bețivul pe tovarășul lui de băutură, când se iau la ceartă din lucruri de nimic. Omoară tatăl pe fecior și feciorul pe tatăl său. Omoară soțul pe soție sau soția pe soț din gelozie, din trai rău sau pentru ca să se desfacă legătura cununiei și să trăiască în desfrânare. Omoară cei care se ocupă cu avorturi, precum și femeia însărcinată care avortează.

Dar omor nu este ceea ce se înțelege de obicei prin acest cuvânt, ci tot ce poate să ducă la omor, sau numai să scurteze viața cuiva. Așa se întâmplă când cel bolnav de boală molipsitoare nu ferește pe cei din jur care se îmbolnăvesc la rândul lor și mor. Omorul se poate săvârși și cu vorba, așa cum vedem în Vechiul Testament că s-au sfătuit între ei vrăjmașii proorocului Ieremia și au zis: "Haide să-l omorâm cu vorba!? Tot Sfânta Scriptură spune că moartea și viața sunt în puterea limbii.

Cuvintele grele sunt ca niște cuțite ascuțite care intră în inimă până la prăsele. Cine ponegrește numele bun al cuiva prin vorbiri de rău, adesea îi sapă groapa. Cine smintește suflete și duce pe oameni la pierzare, tot omor săvârșește. Nu este nevoie să fi ajuns la faptă ca să fi socotit ucigaș, ci este destul ca să urăști pe cineva pentru ca înaintea lui Dumnezeu să fi vinovat de ucidere.

Iată ce scrie Sfântul Evanghelist Ioan: "Oricine urăște pe fratele său, este ucigaș?. Ura este, deci, sămânța uciderii, iar uciderea este de cele mai multe ori

înfăptuirea unui gând de ură. Dumnezeu se uită la inimă și vede acolo ura, acea rădăcină otrăvită de unde vine uciderea.

Iată iubiți creștini câte răutăți și câte păcate și să ne întrebăm acum dacă n-am călcat și noi în vreun chip oarecare această poruncă?! Eu atât aș vrea să vă întreb: este oare cineva care să nu fi urât niciodată pe nimeni? Oare nu ți-a părut bine de răul sau moartea vrăjmașului tău? Priviți în lumina dumnezeieștii Scripturi această poruncă și vedeți că foarte mult o călcăm. Să fim atenți căci dacă ura are putere să ne mănjească mâinile de sângele aproapelui nostru, apoi rugăciunile nu ne sunt primite. Să luăm în serios toate aceste lucruri și să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să nu mai greșim.

Acum porunca a șaptea: "Să nu fii desfrânat!"

Cine nu observă oare că în zilele noastre a pierit cu totul rușinea, iar cine nu are rușine de oameni, nu are nici frică de Dumnezeu?! După ce că omul este pornit spre păcat din firea lui păcătoasă, mai vin și din afară tot felul de ațâțări din cărți, reviste și tablouri în care păcatul desfrânării este zugrăvit foarte atrăgător. Am văzut astfel de tablouri în case de oameni care se cred serioși și chiar morali. Apoi cum să mai stea mintea la locul ei, inima și nervii, dacă femeile se îndoapă la rând cu bărbații de alcool și tutun și aduc pe lume copii bolnavi cu mintea, epileptici și îndrăciți?!

Majoritatea femeilor au întrecut orice bun simț și s-au pus în slujba satanei prin îmbrăcăminte și lux arătându-și în multe feluri goliciunea trupului. Păcatul acesta este grozav de molipsitor și se răspândește cu o mare iuțeală. Așa se explică faptul că cei tineri fac păcate murdare prin internate și cămine mai ales acolo unde sunt mai mulți la un loc. Din această cauză a păcatului desfrânării, soții se despart și copiii rămân pe drumuri plângând. A ajuns lumea cu păcatul acesta ca și cei din Sodoma și Gomora, pe care Dumnezeu i-a ars cu foc și pucioasă.

Cine vrea să ajungă în viața veșnică să se ferească de aceste blestemății. Să ne abatem ochii de la aceste deșertăciuni și să nu lăsăm ca să ne spurce mintea și inima nici o imagine atrăgătoare despre desfrâu. Părinții să fie atenți și să cerceteze ce vizionează copiii lor la televizor, pentru că și aici sunt multe imagini nepermise. Să fugim ca de otravă, de tutun și de băuturile alcoolice, căci cine nu se ferește de acestea nu se va putea lăsa nici de păcatul desfrâului și nu va ajunge în viața veșnică.

În porunca a opta Dumnezeu zice: "Să nu furi!?"

Se știe că a fura înseamnă a lua lucrul altuia, fie el mare, fie el mic. A fura un leu, sau o mie, înaintea lui Dumnezeu tot furt se numește. Pornirea spre acest păcat se arată la om încă de când este copil. Copiii își fură jucăriile unii altora, își fură creioane, stilouri sau caiete și fură chiar din banii părinților din casă. Cineva ar putea zice că acestea sunt nimicuri, dar de la cele mici se ajunge la cele mari. Nu valoarea lucrului furat, ci furtul însuși acesta este păcat.

Să dăm însă unele pilde de furturi peste care oamenii trec de obicei. Când din greșeală ți s-a dat un rest mai mare, iar tu ai băgat de seamă și nu l-ai dat înapoi, ai furat. Când vezi că vânzătorul s-a înșelat, iar tu ai tăcut ca să plătești mai puțin, ai furat. Când ai călătorit în tren sau în tramvai fără bilet, ai furat. Când cumperi ceva pentru altcineva și spui că ai dat mai mult, ai furat. Cine înșeală la cântar fură. Cine vinde marfă proastă și pretind preț ca pentru una bună, fură. Cine cumpără lucru de furat, fură. Lăptarul care pune apă în lapte, ca și croitorul care oprește din stofă, fură și ei. Meseriașul care ia materiale de unde lucrează, fură.

Omul plătit cu ziua, nesupravegheat care nu lucrează, fură ca și școlarul care copiază la lucrare. Cine se împrumută și nu dă înapoi, fură. Și tot furt se cheamă când dai bani cu camătă. Cine ia din grădina altuia, fură. Vai de cel ce strânge câștiguri nelegiuite pentru casa lui, spune proorocul Avacum.

Ce ziceți iubiți creștini despre toate acestea? Ne judecăm noi singuri ca să vedem dacă averea pe care am strâns-o are ceva necurat în ea? Nu cumva ai ceva în casa ta de furat? Nu cumva banii de la CEC sunt tot de furat? Să știți că și banii pe care îi câștigi duminica sunt tot de furat, pentru că se fură ziua Domnului. Să fim cu luare aminte și să ne cercetăm bine, spovedindu-ne, căci greu vom răspunde la urmă pentru aceste păcate.

Să mergem mai departe și să vedem ce zice porunca a noua: "Să nu fii mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău!?"

Domnul Hristos spune că diavolul este tatăl minciunii. El, diavolul, a venit cu minciuni la Adam și Eva când i-a înșelat și i-a făcut să păcătuiască. Sfânta Scriptură spune că toți oamenii sunt niște mincinoși, iar cine ar îndrăzni să spună că el n-a mințit niciodată, tocmai atunci spune o mare minciună. Se spun minciuni prin cărți și ziare, în prăvălii și în tribunale. Dar unde nu se minte? Părinții îi mint pe copii cu fel de fel de basme ca să nu plângă. Copiii îi mint pe părinți la tot pasul, ca și pe profesori când merg la școală cu lecțiile nefăcute.

Omul ticluiește minciuna și apoi zice: ce era să fac, n-am avut încotro și a trebuit să mint?! Mint bogații care vor să pară săraci și mint și săracii care vor să pară bogați, lăudându-se. Mint lingușitorii pe acei de la care așteaptă ceva și exagerează lucrurile. Mint cei ce nu spun întocmai cum s-au petrecut lucrurile, ca și cei ce răspândesc zvonuri neîntemeiate. Mint adeseori cei ce vorbesc pe alții în spate, precum și cei ce umblă cu intrigi și clevetiri. Unii mint că se tem de oameni, iar alții mint ca să facă unora pe plac.

În Vechiul Testament în cartea Proverbe cap. VI scrie că șapte lucruri urăște Domnul și anume: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rele, martorul mincinos și pe cel ce stârnește certuri între frați. La Apocalipsă vedem cum Dumnezeu pune păcatul minciunii în rând cu vrăjitorii, desfrânații, închinătorii la idoli și ucigașii. Să ne îngrozim și noi de păcatul acesta frați creștini și de câte forme are, cutremurându-ne până în adâncul ființei noastre și hotărându-ne să nu-l mai facem.

Iată-ne ajunși la a zecea poruncă care zice: "Să nu poștești casa aproapelui tău, nici femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici boul lui, nici asinul lui, nici unul din dobitoacele lui și nimic din câte are aproapele tău!?"

Porunca aceasta ne vorbește de pofta dinlăuntru, de pofta păcătoasă, care dacă nu este ucisă, omul ajunge să facă păcatul cu fapta. Spre lămurire să punem câteva întrebări: nu ai văzut la cineva un lucru și nu ți s-a părut că acela îl are, iar tu nu? N-ai zis niciodată despre nimeni, de ce lui îi merge bine și mie îmi merge rău? N-a fost nimeni de care să-ți fi părut bine că i s-a întâmplat un rău, sau să-ți fi părut rău că i s-a întâmplat bine?

Ajunși aici trebuie să subliniem pizma și invidia dintre școlari, precum și dintre frați și surori. Nici nu s-a răcit bine mormântul părinților, că și încep certurile pentru moștenire, fiecare pizmuind pe celălalt că a luat mai mult. Mulți bolnavi invidiază pe cei sănătoși și tot așa o mulțime de răutăți și păcate care-l împiedică pe om de la mântuire.

Iubite frate și soră, gândește-te bine dacă în viața ta n-ai poftit ceva din cele ale aproapelui tău și să nu spui așa cum zic unii că dacă n-au omorât și n-au pus foc, n-au păcate. Să recunoaștem iubiților că fiecare ne regăsim în călcători a unei porunci a lui Dumnezeu și să luăm în serios mântuirea sufletului. Dacă am ajuns la cunoștința aceasta și ne dăm seama că suntem plini de păcate, că am călcat poruncile și suntem greșiți înaintea lui Dumnezeu, a îngerilor și a sfinților, apoi să știți că un singur lucru mai avem de făcut: pocăință cu lacrimi amare.

Să avem grijă să ne spălăm hainele trupului și ale sufletului de întinăciuni cu lacrimi amare, cu pocăință și fapte bune, căci e singura posibilitate pe care o putem avea. La Apocalipsă Domnul zice: "Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!? În altă parte se spune: "Nimic întinat nu va intra în cetate și nimeni care trăiește în spurcăciuni și în minciună?."

Gândul care trebuie să ne cutremure pe noi muritorii este veșnicia, nemurirea și nu moartea. Când se desparte sufletul de trup el va fi repartizat de Dumnezeu ori în viața veșnică în Împărăția Sa, ori în chinurile iadului în împărăția satanei. Depinde cum ne va afla Domnul la moarte, cât de curați, cât de spălați prin pocăință și sfințiți. Plata se face la sfârșit, nu la început și să luăm aminte că mulți zic că au făcut fapte bune, dar dacă moartea îi află în cine știe ce păcate grele, va fi vai de ei!

Vezi acum frate creștine, stai, gândește bine și judecă cu mintea ta pe ce cale să apuci: sus la Tatăl între sfinți, sau jos la diavolul între scrâșniri de dinți!

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru Mântuitorule prea Milostive, fă-ne parte de Împărăția Ta cea cerească. Iartă-ne păcatele, ajută-ne Doamne să ne spălăm cu lacrimile pocăinței și dă-ne și nouă viața cea veșnică ca să fim cu Tine și să Te slăvim în vecii vecilor. Amin.

390 Predică la Duminica a XXXI-a după Rusalii (vindecarea orbului din Ierihon)

Orbul din Ierihon

?Iisuse, Fiul lui David, fie-ți milă de mine! (Luca XVIII, 38)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos călătorea în vremea aceea pentru cea din urmă oară spre Ierusalim. Și ca să ajungă acolo trebuia să treacă prin orașul Ierihon. Se ducea la Ierusalim ca să pătimească de bună voie pentru mântuirea noastră.

La intrarea în oraș ședea lângă cale un orb cu mâna întinsă cerând milostenie trecătorilor. Auzind și el zgomotul unei mari mulțimi de oameni, întrebă: Ce este aceasta? Și i se răspunse: Trece Iisus din Nazaret. Auzind el aceasta începu să strige: "Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!? Iar cei ce mergeau înainte îl certau, zicându-i să tacă. Dar el mai tare striga: "Fiul lui David, miluiește-mă!?"

Domnului Hristos s-a oprit și a poruncit să-l aducă la Sine. Apoi l-a întrebat: "Ce voiești să-ți fac?? "Doamne, fă ca să văd iarăși?, răspunse orbul. Și Iisus a zis: "Vezi! Credința ta te-a mântuit!? Și îndată orbul s-a vindecat. Văzând el pe Iisus, Doctorul cel mare, pe Bunul Păstor și Milostivul făcător de bine cu multă recunoștință a pornit să-L urmeze în tot locul, slăvind pe Dumnezeu.

Acest om era vrednic de compătimit, lipsit de vedere, sărac, străin și singur, fără lumina ochilor care este lucrul cel mai necesar. El nu s-a născut orb, a putut vedea și s-a bucurat de lumina ochilor săi, a putut să-și vadă părinții, rudele, florile, păsările și toate frumusețile pământului. De aceea pentru el era mai greu ca pentru cel orb din naștere. Sfântul Evanghelie nu ne spune la ce etate a rămas orb, dar înțelegem din cuvântul lui, când zice: "Doamne, fă să văd iarăși!?"

Acest orb este icoana neamului omenesc celui lipsit de strălucirea luminii divine și afundat în întunericul osândirii lui, dar luminat prin venirea Răscumpărătorului. Acest orb este icoana fiecărui păcătos dintre noi care orbit de păcatele sale nu vede nici urâciunea răului, nici frumusețea binelui, a omului despuat de toate bogățiile duhovnicești care trăiește în cea mai aspră sărăcie, lipsit de prietenia lui Dumnezeu, a omului care cerșește plăcerile și bunurile atât de înșelătoare ale lumii.

Iar când le găsește nu se bucură niciodată deplin. El șade ticălos pe marginea drumului pierzării și a morții celei veșnice. Bolile trupesti, pe care le vindecă Domnul în fața mulțimilor, erau simbolul bolilor noastre morale de care numai El ne poate mântui. Acest orb, ai cărui ochi erau închiși să nu vadă lumina soarelui, este icoana celor orbi duhovnicește care sunt mai vrednici de plâns decât acesta, a omului păcătos împătimit, cu fel de fel de vicii rele, care este un orb la ochii sufletului, căci îi sunt ochii închiși să nu vadă lumina ce izvorăște din învățătura lui Iisus Hristos.

Cel orbit cu sufletul nu poate vedea că binele ne vine de la Dumnezeu și nici nu poate deosebi binele de rău, adevărul de minciună. Cei orbiți sufletește sunt atât de întunecați că zic binelui că este rău, și răului că este bine, dulcelui îi zic amar și amarului îi zic dulce, albului îi zic negru, și negrului îi zic alb. Pentru ei întunericul este lumină, și lumina întuneric. Așa a proorocit Duhul Sfânt prin proorocul Isaia despre oamenii cei vătămați la ochii sufletești. Și ce este mai trist, că aceștia nici nu vor să caute pe Doctorul cel Mare, pe Mântuitorul Iisus Hristos. Nici nu vor să strige ca orbul din Evanghelia de astăzi. "Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!?", Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, vindecă ochii sufletului meu, că am greșit Ție!

Acești oameni s-au deprins, s-au obișnuit să petreacă într-o noapte plină de întuneric și foarte primejdioasă. Păcatele și patimile cele stricătoare au distrus

viața cea duhovnicească a creștinilor, căci au ajuns ca niște sperietori de păsări într-un câmp de semănături. Cu toții am văzut în câte un loc, câte o momâie pusă într-o prăjină, într-un câmp sau livadă, ca să se sperie păsările și să nu facă stricăciuni. Ciorile și celelalte păsări stricătoare au spaimă un timp, apoi bagă de seamă că acele momâi nu au viață și putere, sunt urâte la înfățișare, dar nu se mai tem și încep fără frică să o murdărească, își bat joc cum vor ele și strică tot ce este mai bun.

Așa și creștinii noștri poartă nume de sfinți biruitori, dar ei sunt biruiți și batjocoriți de patimile cele rele, de păcatele cele mai grele, sunt creștini numai de formă, fără viață, fără putere, fără Duhul lui Dumnezeu. Toate duhurile cele necurate, păsările cele stricătoare își bat joc de creștinii de astăzi, pentru că din viața lor lipsește sfințenia Duhului Sfânt. Trăiesc departe de Biserică, nu vin să se hrănească și să se adape la sfințeniile care se află aici în Casa Domnului.

Nu se spovedesc și nu se împărtășesc cu anii, nu fac rugăciuni, nu iau sfințenii de la biserică, nu lucrează nimic pentru suflet, totul pentru trup. Iar cele ce mai fac, pe toate le fac de formă. Creștinii fără viață spirituală nu sunt buni de nimic, trăiesc o stare vrednică de plâns. Mulți dintre acești creștini de formă au ajuns victimele duhurilor necurate, căci aceste duhuri au putere asupra lor prin vrăjile și farmecele care clocotesc în lume.

Toate aceste rele vin asupra creștinilor care s-au depărtat încetul cu încetul de Sfânta Biserică, de sfințeniile ei. Pe de o parte au fugit de Sfânta Liturghie, de post și rugăciune, n-au mai făcut sfeștanie în casele lor, nu s-au spovedit și împărtășit, iar pe de altă parte s-au împotmolit în mari și grele păcate.

Mulți creștini aleargă la vrăjitoare, la descântătoare, la spiritism, au devenit hulitori ai lucrurilor sfinte și iau în deșert numele lui Dumnezeu sau neagă existența lui Dumnezeu, nu cred că există diavol și batjocoresc pe unii preoți, slujitori ai Domnului, iar după mulțimea atâtor hule și păcate se depărtează Duhul Sfânt de la acești oameni și li se întunecă cu totul ochii sufletului, nemaizărind nici o rază de lumină.

Ascultați ce i s-a întâmplat unui preot care a fost luat în răs de un grup de necredincioși, zicându-i: "N-ai auzit, taică părinte, o noutate, că noaptea trecută a murit dracul?? Preotul, uitându-se compătimitor la ei, le răspunse: "Nu știam eu de ce sunteți voi atât de triști, sărmanii de voi, a murit tatăl vostru și ați rămas orfani!? Iată un răspuns bun la niște îngâmfați, niște orbi sufletește, niște robi și fii ai celui rău, așa cum zice Domnul Hristos, că cei ce fac poftele satanei sunt fiii lui. Grozavă este orbirea sufletească, frați creștini, că în multe feluri se luptă diavolul cu cel orb și-l poartă pe unde vrea.

Iată un alt necredincios care întreabă pe un bătrân preot: "Părinte, dumneata ești om luminat și slujitor al lui Dumnezeu, dacă există Dumnezeu poți să-mi arăți și mie unde se află??... Preotul, privindu-l cu compătimire, îi zise: "Tinere, ești prea orbit la suflet ca să-L poți vedea pe Dumnezeu! Dumnezeu este pretutindeni și puternic în toate căile Sale, și n-ai putea rezista, viu fiind, să-L vezi în toată măreția Sa! Dar du-te acasă, tinere, că ai să-l vezi pe diavol. Eu mă voi ruga lui Dumnezeu să-ți descopere pe acest ucigaș?. Și preotul nostru s-a rugat mult pentru el ca să nu se piardă sufletul lui în necredință.

Și iată că acest tânăr s-a îndrăcit, duhul cel rău a intrat în el și a început să-l chinuiască și să-l trântească în așa fel că făcea spume la gură și răcnea ca o fiară sălbatecă. Atunci de frică și de durere alergă la preot să-l roage să facă rugăciuni la Dumnezeu pentru iertarea lui. Preotul a făcut rugăciuni dar tânărul nu a fost izbăvit așa curând, el a trebuit să umble din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire să mărturisească păcatul necredinței cu lacrimi în ochi la preoți și la toată lumea pe care o întâlnea. Și după ce și-a făcut un lung canon, ca să plătească această hulă, abia s-a milostivit Dumnezeu și l-a izbăvit de ucigașul diavol care îl luase în stăpânire.

De acum tânărul nu mai îndrăznește nici să pomenească numele lui Dumnezeu fără semnul Sfintei Cruci. Cu lacrimi în ochi și cu multă credință se ruga, vorbea și mărturisea pentru că i se deschiseseră ochii sufletului și a văzut minunea lui Dumnezeu care s-a făcut cu el. Așa se întâmplă și cu lumea noastră creștină care s-a lepădat de credință și de darurile lui Dumnezeu; căci nu se lasă de fărâdelegi și păcate până când nu-i scutură Dumnezeu prin fel de fel de necazuri și greutăți; până

nu slobozește Dumnezeu în casele lor pe diavolul să rădă de ei în tot felul, să-și bată joc de osteneala și de viața lor.

Diavolul este slobozit de altfel de Dumnezeu ca să-și facă și el lucrarea pe întreg pământul, fiindcă a venit vremea lui. Sfânta Carte zice că Dumnezeu l-a dezlegat ca să înșele și să amăgească pe toți locuitorii pământului. Așa că cine nu se trezește nici acum din aceste suferințe și necazuri, cine nu se dezlipește de poftele deșarte, de toate desfătărilor și patimile și rămâne tot așa de ruginit și împătimit, nu va avea parte de fericirea dumnezeiască, de raiul desfătărilor. Va pierde prilejul chemării dumnezeiești, și va fi vai și amar dacă nu se trezește acum, căci diavolul lucrează mereu răutățile lui pe pământ.

Sunt suflete care trăiesc într-o stare vrednică de plâns, fără frică de Dumnezeu, se despart și trăiesc în păcate mari, tineri și bătrâni, își lasă soțiile lor cu care sunt cununați și trăiesc în păcatul desfrânării. Aceștia n-au milă, nu mai au rușine, nici de copii, nici de Biserică, nici de Dumnezeu. Nu mai vorbim de acest păcat grozav al crimelor, avorturilor, care s-a întins peste tot pământul. Într-un oraș din America au fost cercetate 45 de vile în care abia s-au găsit 16 copii, dar peste tot erau câini și pisici, care se desfătau din mâncărurile stăpânilor, iar bieții copilași au fost aruncați la gunoi.

Iată lumea orbită de satana, iată orbire vrednică de plâns. În Germania sunt țigări pe care scrie: nimic fără de mine! Adică omule, nimic să nu faci fără să mă ai pe mine în gura ta.

Iată cum satana a înlocuit cuvintele Mântuitorului din Biblie care zice: "Fără de Mine nu puteți face nimic!?" Astfel diavolul îndeamnă pe om să-și pună luleaua în gură să guste și să tragă mereu ca și când n-ar putea să trăiască fără ea. Pe Domnul nu-L ascultă omul, nu-L crede și nu vrea să-L urmeze, ascultă însă glasul ispitei, al poftii celei scârboase care i-o dă satana, căci îi auzim pe mulți fumători zicând: eu sunt mort fără țigară, mă lipsesc mai bine de mâncare, dar de țigară nu, țigara îmi ține de foame, de sete, de urât, și-mi este mai bună ca orice prieten. Așa este de robită lumea de această poftă blestemată.

Acum s-au luat și femeile de fumat, majoritatea tinere se pretind civilizate, învățate, nu mai pot trăi fără țigară nici ele. Iar unele au ajuns să disprețuiască pe bărbații care nu fumează, zicând că sunt ca niște muieri proaste. Sărmanele de ele, ce orbire grozavă. Aceștia toți care fumează tutun nu se vor mai vedea de fum. Această lume orbită este lumea focului veșnic, lumea cu focul în gură prevestește, proorocește ceva rău, căci cer focul cu gura lor.

Grozavă este orbirea sufletească. Orbire la suflet au și bețivii și această patimă este cea mai grozavă, cea mai periculoasă. Bețivul vorbește singur, când râde, când plânge. Bețivul aruncă, sparge, bate, răcnește ca fiarele sălbătice, chinuiește soția și copiii, roade paharele cu dinții. Oamenii bețivi nu se mai pot numi oameni, căci satana este încarnat în ei, numai coada și coarnele le lipsesc. În casa unde este un bețiv, acolo este iadul, acolo este întuneric și multă jale. Iar biata soție dacă nu cunoaște pe Dumnezeu cere milă de la oameni, dar această milă este trecătoare și fără folos sufletească.

Aceste suflete zdrobite de durere până când nu vor veni la Iisus Hristos, până când nu-L vor întâlni pe El în Biserica Lui, până când nu vor striga cu toată puterea credinței lor: "Iisuse Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă!?", ca orbul din Evanghelia de astăzi, nu vor fi auzite de Dumnezeu. Dar ce observăm la cea mai mare parte a lumii? În loc să ceară luminarea ochilor sufletești să vadă pe Mântuitorul, să înțeleagă credința, să vadă mulțimea greșalelor și a păcatelor în care trăiesc, să vadă cât s-au depărtat de învățătura Domnului și că sunt în ghearele patimilor și a pierzării sufletești; ei nu cer ca orbul din Evanghelia de astăzi; Doamne vreau să Te văd, vreau să Te văd pe Tine, vreau să Te cunosc pe Tine Doamne, vreau să cunosc calea Ta, să cunosc voia Ta; cei mai mulți rămân tot în drum și cu mâna întinsă cerșesc mereu altceva; cerșesc fericirea și norocul pământesc, cerșesc bani și avere trecătoare, cerșesc mărirea pământească, onoare de la oameni, și fel de fel de dorințe pământești, trecătoare, pe care într-o zi le lasă și pleacă în veșnicie cu mâinile goale, fără ranguri.

Așa aleargă omul după aceste lucruri trecătoare, cum aleargă bietul câine al unui vânător după iepure; când e gata să-l apuce, intervine vânătorul și-i zice: stai pe loc că iepurele este al meu, al tău a fost numai alergatul. Abia atunci a văzut

bietul câine că s-a înșelat. Așa este și cu omul, aleargă toată viața să prindă ceva, e chiar o vorbă în lume; am prins doi iepuri dintr-odată, dar pe patul morții intervine vânătorul, adică moartea și diavolul și strigă: stai pe loc că sufletul este al nostru, al tău a fost doar alergatul. Atunci vede bietul om cât s-a înșelat dar este prea târziu.

Vă voi spune o întâmplare adevărată: o familie cumpărase cu banii soției o mașină mică, dar în loc să-și vadă de soție și copii, soțul umbla cu mașina cu diferite femei în desfrânare, și într-o zi a fost găsit mort cu o tânără în mașină, muriseră asfixiați. Cu multă durere a venit soția lui adevărată să-l scoată de acolo. Dar mai îndurerăți au venit părinții acelei tinere s-o ia de lângă acel desfrânat, cu soție și copii, ce rușine au suferit la înmormântare. De aceea zice Fericitul Augustin: "Voi plângeți un trup fără suflet, fără Dumnezeu, voi plângeți un corp din care a ieșit viața, dar nu vă plângeți pe voi când ați pierdut pe Dumnezeu săvârșind păcatul?, grea orbire.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne mai spune că unii dintre cei ce mergeau în această gloată de lume, îl certau pe orb și-i ziceau să tacă, dar el cu mult mai mult striga: "Iisuse Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă, fie-ți milă de mine!? Din aceste cuvinte să luăm și noi pildă de stăruință în rugăciune, și cu credință să strigăm către Domnul Hristos, să cerem să ne lumineze ochii sufletului nostru, să cunoaștem cât mai bine calea Lui cea dreaptă, calea care duce la ceruri, la lumină, la mântuire. Să n-ascultăm de cei ce ne ceartă, de lumea necredincioasă, de lumea cea orbită de duhul cel rău, care caută pe toate căile să ne facă să tăcem, care ne zic să nu ne mai rugăm, să nu mai cântăm, să nu mai citim, să nu mai venim la biserică. Pe această lume n-o iubește Dumnezeu.

Lumea de astăzi care stă în păcate, nu poate să înțeleagă că spre slava lui Dumnezeu sună clopotele bisericilor, în numele lui Iisus Hristos poporul umple bisericile. Aceia care mor credincioși sunt îngropați la umbra crucii lui Iisus. Fericiți vor fi numai aceia cărora li se vor deschide ochii sufletului și vor scăpa de întunericul păcatelor, numai aceia care vor înțelege că Iisus îi cheamă pe toți să vină la El, să iasă din starea lor păcătoasă, ca să-i vindece la ochii sufletului, să se mântuiască.

Să stăruim mereu în rugăciune, să îndemnăm pe cei ce sunt în jurul nostru să vină la Dumnezeu. Ajunge atâta necredință, atâta nepăsare de mântuire a sufletului, să le zicem: veniți la picioarele Mântuitorului, veniți la Doctorul Cel Mare, veniți la această mare și sfințită taină, care este Biserica luptătoare de pe pământ, veniți cu toată încrederea, cu toată povara cea grea a sufletului și a trupului. Căci El a zis: "Luați jugul Meu că este bun și sarcina Mea este ușoară!? Cei ce au încercat și s-au supus, s-au convins de aceste cuvinte ale Domnului că sunt adevărate. Și vă pot spune cu tărie că nu există o altă fericire mai mare, decât să trăiești în sfânta învățătură a lui Dumnezeu. Să crezi și să propovăduiești că Iisus a fost și este Dumnezeu adevărat.

Vindecarea orbului ca și celelalte minuni sunt o dovadă că a fost Dumnezeu adevărat, fiindcă cine Altul putea să deschidă ochii unui orb, numai cu cuvântul, dându-i vederea pe loc, decât Dumnezeu Cel Atotputernic, care a zis întâi să se facă lumină, și s-a făcut îndată lumină. Domnul Hristos a zis orbului: "Vezi!? și îndată și-a deschis ochii săi și a văzut lumina. Mare este puterea Ta Dumnezeule! Sfânta Evanghelie de astăzi ne arată o mică parte din puterea dumnezeirei Sale.

Orbul văzându-se vindecat, spune Sfânta Evanghelie, a început să slăvească pe Dumnezeu. Iată recunoștința unui om care s-a făcut sănătos. El a început să meargă după Iisus, și tot poporul care văzuse minunea dădea slavă lui Dumnezeu. El a socotit că nu poate răsplăti cu nimic Doctorului Cel Mare, decât să mărturisească minunea lui Dumnezeu. Parcă-l vedem și noi spunând la lume anii de suferință, anii lui de întuneric, cu lacrimi în ochi, și ziua cea mare a bucuriei lui când a văzut iarăși lumina zilei și pe Domnul Hristos Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David care l-a vindecat.

Așa și noi iubiți creștini să fim recunoscători Prea Milostivului Dumnezeu, pentru atâtea binefaceri pe care ni le-a făcut nouă, și să venim aici acasă la El, la sfânta biserică, să-I mulțumim pentru toate. Să nu așteptăm să vină El acasă la noi, căci avem o mare datorie de a-I mulțumi și de a-L slăvi în tot timpul.

Toate aceste minuni ale Mântuitorului au răsunat de-a lungul veacurilor și au rămas în inimile credincioșilor adevărați. Și în toate veacurile creștinii cei adevărați, au preferat să sufere chinuri groaznice și moarte amară, decât să se lepede de Dumnezeu și de sfânta Lui învățătură.

Ei nu s-au împăcat niciodată cu păcatul, cu patimile. Mahomedanii înainte vreme erau foarte fanatici în religia lor, o religie care este departe de mântuirea sufletului, aceștia au și ei un oraș al lor numit Mecca, orașul lor sfânt, cum avem noi Ierusalimul, unii din vizitatorii credincioși ai religiei lor după ce vizitau acele locuri sfinte pentru ei, își scoteau ochii, ca să nu mai vadă altceva pământesc și să-și mai spurce ochii, după ce au văzut acel loc sfânt de unde zic ei că s-a înălțat Mahomed profetul lor.

Domnul Hristos nu ne cerem să ne scoatem ochii, să ne mutilăm trupul după ce vedem locurile sfinte, dar să arătăm și noi că-L iubim prin faptele noastre, prin păzirea poruncilor; prin înfrânarea ochilor, a urechilor și a gurii; să nu mai grăiască gura vorbe fără de folos, minciuni, hule, înjurături și drăcuiești, să ne înfrânăm toate mădularele de a mai face cu ele păcate ca să supărăm pe Dumnezeu. Acestea ni se cer de sfânta și dreapta credință a lui Iisus Hristos, Ortodoxia.

Dacă vom asculta glasul Evangheliei lui Hristos, o lumină cerească ne va lumina sufletul și va sălta de bucurie ca și orbul din Evanghelia de astăzi, când i-a zis cu sfântul Său Cuvânt: "vezi!?", și vom vedea și noi lumina mântuirii și a fericirii veșnice.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și pe noi, cei ce ne-am adunat aici în sfântul Tău locaș, și cu puterea Ta dumnezeiască, deschide-ne ochii cei sufletești, ca să vedem cu toții lumina slavei Tale.

Apără de orbirea cea sufletească pe cei ce Te-au cunoscut Doamne. Dă-ne Harul Tău de a ne mărturisi cu umilință păcatele noastre, și vindecă-ne toate rănila Doamne.

Fă-ne Doamne ca să ne învrednicim a Te vedea și a Te avea întotdeauna cu noi și aici pe pământ și întru Împărăția Ta cea cerească în vecii vecilor. Amin.

40@ Predică la Duminica dinaintea Nașterii Domnului Iisus Hristos

Iată, Fecioara va avea în pânțe și va naște Fiu și vor chema numele lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu (Matei, I, 23)

Frați creștini,

Aceste cuvinte din proorocia Isaiei ni le amintește astăzi Sfânta noastră Biserică prin Evanghelistul Matei, ca dovadă că s-a împlinit Scriptura. Evanghelia aceasta se citește în duminica dinaintea nașterii Domnului Hristos, pentru ca să ne pregătească cu vrednicie să întâmpinăm marea zi a nașterii lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Împăratul nostru al creștinilor.

Noi toți trebuie să simțim iubirea Lui de oameni, fiindcă a venit să ne mântuiască. Cei ce călătoresc în Italia și vizitează insula Corsica sunt atrași, mai întâi, de parfumul florilor: de rozmarin, de crini, de trandafiri... Așa și pe noi ne atrag spre ieslea lui Hristos, prin Bethleemul din Iudeea, cântările Bisericii care tot mai des anunță această zi plină de bucurie și de mântuire. Această zi plină de lumină, când Dumnezeu se face om și se naște pe pământ, sălășluindu-se printre noi, păcătoșii.

O, ce mare minune este aceasta, fraților! De peste cinci mii de ani păcatul lui Adam închisese ușile cerului, oamenii ajunseseră sclavii demonului, ai patimilor celor mai îngrozitoare ? cufundați în întunericul idolatriei și în umbra morții. Prin păcatul lui Adam și ale lor proprii, oamenii sfărâmaseră legăturile care îi uneau cu Dumnezeu. Ei se revoltaseră împotriva celui Atotputernic. De aceea, și Dumnezeu se depărtase de acest pământ plin de nedreptăți și nu-i mai socotea fii ai Săi, căci răul ajunsese la extrem și vrajba între cer și pământ nespuse de mare.

De aceea, pentru a împăca cerul cu pământul trebuia să se nască un mijlocitor, un om și, în același timp, Dumnezeu. Un mijlocitor care să ne poată învăța calea către fericire prin exemplul Său. Și iată că acest mijlocitor, care a venit ca să ne împăce cu tatăl Cerească a fost vestit de Duhul Sfânt prin prooroci cu sute și chiar mii de ani înaintea poporului evreu, din a cărui seminție trebuia să se nască.

Dar, nu numai poporul evreu aștepta un salvator care să-l scape din robia diavolului, ci întreg neamul omenesc, căci Dumnezeu luminase pe unii înțelepți din fiecare popor ca să vadă și să aștepte pe trimisul Lui întrupat, pe liberatorul omenirii, pe Mesia, pe Cuvântul lui Dumnezeu din cer.

În istoria religiilor altor popoare găsim că așa așteptau chinezii pe un oarecare rege păstor și mare doctor ? sfântul ? care va veni din cer ca să mântuiască lumea. Un mare învățat a scris atunci că se va ridica un om sfânt care va face un ocean de fapte bune. El va veni din cer și va avea toată puterea pe pământ.

Egiptenii așteptau și ei pe Isis, mama neamului omenesc care va naște pe Horus, eroul care va zdrobi pe Tifon, vrăjmașul neamului omenesc, adică pe diavol. Indieni așteptau și ei pe Brahma sau Vișnu, care va apare în chip omenesc, va sfărâma puterea celui rău, îi va răsturna tronul și va repara ruinele omenirii.

Perșii așteptau pe Mitra, mijlocitorul suprem care va birui pe Ahriman, spiritul cel rău și va uni într-o singură familie omenirea întreagă cu o limbă și un sceptru. În Japonia, în Siham, în Tibet, pretutindeni popoarele din Orient așteptau pe un Dumnezeu venit din cer care să-i învețe pe oameni și să repare greșelile lor. Popoarele din America ziceau că Purul va trimite din cer pe propriul său fiu, pentru a extermina șarpele.

Mexicanii credeau într-o transformare religioasă care va înlocui sacrificiile omenești. Aceeași așteptare, aceeași nădejde se observă la popoarele din Occident. La Atena și la Roma s-au dezvoltat două din cele mai mari civilizații din vechime. De la aceste înălțimi privirea lor a zărit figura curată și luminoasă a Aceluia ce trebuia să vină. Filozoful Socrate spunea ucenicilor săi: "Să nu cerem nimic zeilor, să așteptăm un trimis din cer care va veni să ne învețe datoriile noastre către zei și către oameni și să nădăjduim în bunătatea divină că această zi nu este departe".

Puternica Romă de atunci asculta cu fericire cuvântul unui orator numit Cicerone care îi anunța că un rege universal va veni și va cârmui toate popoarele ? rege văzut al tuturor oamenilor; de asemeni, marele poet Virgiliu, în cântările lui, pomenea de un prinț ? fiul cerului, vlăstar iubit ai zeilor ? el vedea globul pământesc clătinându-se în fundamentele sale. Pământul, mările și cerul tresăltând de bucurie și salutând era cea nouă ce se deschidea.

Și, așa, toate popoarele așteptau cu nerăbdare venirea izbăvirii lor. Fiecare, după cum putea și după cum era inspirat. Unii ziceau că va veni din Orient, alții că din Occident. Dar, din Iudeea trebuia să vină Izbăvitorul, după Scriptură, cum se anunțase prin prooroci. Poporul evreu știa și când va veni acest trimis și unde se va naște. El avea profeții săi, glasurile lor inspirate de Dumnezeu nu încetau a le făgădui un Mântuitor.

Proorocul Isaia s-a ridicat și a descoperit cu precizie portretul trimisului lui Dumnezeu. El zicea că va fi prunc: "Că Prunc se va naște și se va da nouă". El zicea că se va naște din fecioară: "Iată Fecioara în pânțece va lua și va naște Fiu și se va chema numele lui Emanuel, inger de mare sfat. Sfetnic minunat, Dumnezeu biruitor, Domnul păcii, Părintele veacului ce va să fie". Acesta este Fiul lui Dumnezeu. El va învia din morți, El va deschide ochii orbilor și urechile surzilor. Atunci va sări șchiopul ca cerbul și se va limpezi limba gângavului.

Proorocul Miheea anunță locul nașterii Mântuitorului zicând: "Și tu Bethleeme, casa Eufратului, mic ești între miile Iudeii că din tine va ieși Mie să fie povățuitor în Israel". Și așa Dumnezeu a căutat să convingă și să întoarcă pe fiii rătăciți și revoltați acasă. Dar în zadar. Povețele proorocilor le descopereau atât de clar chipul Fiului Său, ca să-L cunoască, dar ei tot nu L-au cunoscut! Omenirea era înăbușită de toate viciile și decăzută încât nu putea să ridice capul și să privească cerul. Nimic nu se schimbă pe pământ și răul rămăsese aproape general. Nu mai era decât un singur mijloc și fără îndoială sublim și hotărât.

Pentru că lumea nu voia să vină la Dumnezeu, S-a hotărât Dumnezeu să vină la lume și să Se sălășluiască în mijlocul făpturilor Sale răzvrătite. Și l-a plinit vremea, când a vrut Dumnezeu, S-a sălășluit în pânțele Fecioarei Maria prin vestea cea bună a arhanghelului Gavriile și prin încuviințarea acesteia.

Trecuseră nouă luni de când ingerul Gavriil adusese vestea din cer Mariei că va naște un fiu. Era aproape momentul când Fiul lui Dumnezeu trebuia să se nască în lume. Iosif și Maria locuiau în Nazareth, la depărtare de peste 120 km de Bethleem. Ei nu aveau nici un motiv să se ducă în patria lui David, la Bethleem, dar se împliniră proorociile. Dumnezeu a insuflat împăratului Romei care domnea în lux și era cel mai puternic din întreaga lume de atunci și subjugă popoarele, să numere oamenii, să măsoare țările ca să vadă ce impozite poate să pună.

În Iudeea toată țara era în mișcare. Roma voia să știe câți urmași ai lui Avraam și Iacov au mai rămas în țara părinților lor, și la chemarea ei, nenorociții evrei au trebuit să se înscrie în registrele mai-marilor stăpânirii.

Împăratul Octavian August ocrotea religia păgână. El făcea pe placul lumii, iar lumea păgână era mulțumită de el. Iată ce sune împăratul Octavian August: "Am hotărât pentru popor și nobilime să se serbeze 47 de jocuri, din care fiecare m-a costat 3 milioane bani. În aceste jocuri se vor lupta o mie de lei, o mie de porci, o mie de cerbi și o mie de struți. Eu am bătut Galia, am învins Spania, am umilit Grecia, am supus Asia și Africa, am subjugat Germania și toate popoarele se închină înaintea mea, ca înaintea lui Dumnezeu".

Ce vorbe mari! Câtă mândrie! Și tocmai în timpul acela a ales Dumnezeu să se nască Fiul Său, într-o peșteră săracă din Bethleem. O dată cu nașterea Domnului Iisus Hristos a început și numărătoarea anilor în toată lumea. Era schimbarea omenirii, venise izbăvirea cea de mult așteptată.

Pentru Iosif și Maria, porunca dată de împăratul roman este porunca lui Dumnezeu. Ei pleacă și, după o călătorie de câteva zile, ajung spre seară la Bethleem ? orașul lui David ? (strămoșul Mariei din care s-a născut Iisus). Maria și Iosif s-au dus în Bethleem pentru că se trăgeau din familia regală, iar Iisus era cu adevărat fiul lui david, după cum au spus mai înainte proorocii.

Nimeni nu vedea mâna care urmărește toate din înălțime și nimeni azi nu poate să pătrundă tainele lui Dumnezeu în ocărmuirea lumii! În acea noapte sfântă orașelul Bethleem dormea fără să se îngrijească că Dumnezeu l-a cercetat și fără să-i pară rău

că l-a închis porțile și nu l-a primit în casele lui. Să facem și noi o călătorie până la Bethleem pe aripile credinței noastre și să vedem pe Cuvântul lui Dumnezeu care S-a făcut om. Ce vedem acolo? Un staul, un dulgher, o femeie săracă, puține paie, un copil tremurând de frig.

? O, Doamne! Acesta este Fiul Tău?

Acest umil copil este Acela care a fost așteptat cinci mii de ani, anunțat de atâția profeți, Împăratul Slavei și Domnul păcii?

De ce ai ales această stare atât de umilă, Doamne?

Împăratul cerului și al pământului s-a născut într-o iesle, în sărăcie. De mic ne-a arătat calea de urmat, calea lepădării de sine. De aceea, evreii nu l-au cunoscut și îl așteaptă și astăzi să sosească.

Așa din toate popoarele lumii unii au crezut, alții n-au crezut în Fiul lui Dumnezeu născut în peștera din Bethleem. Totuși, în toate popoarele se află creștini și ucenici ai lui Iisus și până la ziua judecății, când va veni a doua oară să judece viii și morții, va mai fi încă timp de a recunoaște pe Iisus ca Fiul al lui Dumnezeu?! Cine nu se va întoarce până atunci va rămâne în pieirea veșnică! Peștera unde s-a născut Iisus există și astăzi în Bethleem. Acolo s-a ridicat o biserică, dar nu numai acolo, ci pe tot pământul s-au înălțat biserici, unde în fiecare zi de sărbătoare se repetă minunea din peștera din Bethleem, prin Sf. Liturghie, însă cu o singură deosebire: atunci Iisus S-a arătat oamenilor față către față, iar acum la Sf. Liturghie se arată învăluit de tană sub chipul pâinii și al vinului.

Atunci s-a arătat un prunc culcat în iesle, acum se arată sub forma Sf. Împărtășanii.

Atunci o Fecioară l-a născut, acum Biserica îl ține în brațele ei.

Fecioara cea curată este Biserica Creștină Ortodoxă, bătrânul Iosif închipuie Vechiul Testament cât și poporul ales care a crezut și va crede până la sfârșitul veacurilor. Bethleemul este lumea cea îpietrită care nu l-a primit. Peștera este Altarul unde se săvârșesc toate tainele. Ieslea este Sf. Potir din care ne împărtășim noi, creștinii.

Sf. Părinți au rânduit ca să se prăznuiască nașterea Domnului o dată pe an la 25 decembrie. S-a rânduit la sfârșitul anului, pentru că și Domnul Hristos a venit în lume către sfârșitul veacurilor să împlinească legea, și în vreme de iarnă, când inimile oamenilor sunt reci și lipsite de căldură.

Nașterea Domnului Hristos a fost altfel decât a noastră, a oamenilor păcătoși. El care Sa născut fără de păcat, trebuia să se nască mai presus de păcătoși. Fecioara Maria nu a avut dureri la naștere și cheile fecioriei nu s-au stricat. Pruncul Iisus a ieșit din pânțele Fecioarei, așa cum mai târziu a intrat la ucenici prin ușile încuiate.

Sf. Biserică se pregătește pentru marele praznic care ne stă înaintea și se îmbracă în veșminte noi și luminoase. În acest timp auzim cântându-se: "Hristos se naște, slăviți-L, Hristos din cer, întâmpinați-L, Hristos pe pământ, înălțați-vă mai presus de cele pământești". Acum ne pregătim și noi creștinii, pentru a-l întâmpina pe Împăratul și Mântuitorul nostru, căci fără o pregătire duhovnicească din partea noastră, în zadar sunt toate slujbele Bisericii.

Sf. Biserică nu ne oprește a ne îngriji și de cele trebuincioase trupului ca să se veselească și el împreună cu sufletul. Trupul închipuie pe bătrânul Iosif, logodnicul Maicii Domnului, iar sufletul și mintea, închipuie pe Fecioara Maria. Amândoi trebuie să se bucurie de nașterea Pruncului Sfânt ? Fiul lui Dumnezeu.

Pentru a fi pregătiți cât mai bine la marele praznic al nașterii Domnului, trebuie să curățim casa sufletului prin spovedanie sinceră și curată, până la umilință. Să ne îmbrăcăm în haina cea nouă a pocăinței, să ne pregătim masa inimii noastre cu tot felul de fapte bune; să punem acolo asemenea magilor: aur lămurit care este dragostea cu care îl câștigăm pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Dragoste! Să punem lângă ea tămâie curată, adică sfânta rugăciune, căci ea este maica faptelor bune și călătorește odată cu omul de la nașterea lui și până la moarte.

Rugați-vă pentru preoți, rugați-vă unii pentru alții, rugați-vă cei adormiți, aduceți-vă aminte de cei în suferință, de toți necăjiții și asupriții. Făcând așa ne vom asemana magilor și păstorilor care au adus daruri Pruncului Iisus.

Pe lângă acestea să punem pe masa bunătăților și alte virtuți: blândețea, răbdarea, iertarea, post și milostenie, ca în clipa când Oaspetele cel așteptat va

intra în casa noastră în clipa când Îl vom primi prin Sf. Împărtășanie pe Pruncul Iisus, el să Se odihnească în ieslea inimii noastre, să Se nască în noi, să-L vedem față către față, să cinăm cu El. În clipa aceea vom deveni o Biserică vie, trupul peșteră, mintea fecioară și vom putea cânta slavoslovii împreună cu îngerii.

Eș, Dumnezeu, înconjurat de oștile îngerești, de serafimi și heruvimi, S-a pogorât într-o peșteră săracă. În numele cui și pentru cine a venit? Credința noastră răspunde la această întrebare: "Pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire".

Să suspinăm că n-am putut face măcar ce au făcut înaintașii noștri care-L adorau plini de fapte bune și-i aduceau la iesle viața cea mai curată. Să ne cutremurăm de nemernica noastră și să-L întâmpinăm cu umilință, dar și cu nădejde nestrămutată în mila și bunătatea Lui.

Dacă împărații și domnii pământului fac grațieri deținuților când li se naște un fiu dorit, cu mult mai mult Dumnezeu ne va grația pe noi osândiții, greșiții și călcătorii legii Lui, la nașterea Fiului Său, Iisus Hristos!

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Mielușelul lui Dumnezeu care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, dinte care cel dintâi sunt eu, vino și în ieslea săracului meu suflet și luminează-l cu lumina strălucirii Tale, făcându-l locaș dumnezeiesc, ca să fiu cu Tine în toate zilele vieții mele în vecii vecilor. Amin.

41@ Predică la Duminica după Nașterea Domnului Iisus Hristos

... Si sculandu-se, Iosif a luat, noaptea, Pruncul si pe mama Lui si a plecat in Egipt (Matei II, 14).

Frați creștini,

Dupa ce S-a nascut Domnul nostru Iisus Hristos in Bethleemul din Iudeea in zilele Imparatului Irod, iata ca au venit niste magi, filozofi din rasarit si, ajungand la Ierusalim, au inceput sa intrebe unde s-a nascut de curand imparatul iudeilor. Acesti magi au venit calauziti de o stea pana au intrat in orasul Ierusalim, dar aici steaua s-a ascuns de ochii lor si au fost nevoiti sa intrebe. Cand imparatul Irod a auzit aceasta s-a tulburat si tot orasul s-a tulburat impreuna cu el.

Evangelhia acestei sfinte sarbatori a Nasterii Domnului ne da prilejul sa invatam mai multe lucruri folositoare pentru sufletele noastre.

Cand Sf. Ioan Proorocul era in pantecele maicii sale Elisabeta, a saltat de bucurie cand a venit Preacurata Fecioara Maria in vizita la ea. Si noi ne bucuram acum cand sarbatorim nasterea Mantuitorului nostru care a venit sa ne izbaveasca din tirania diavolului. Nasterea Imparatului nostru Hristos ne ridica inimile si ne duce cugetele la Bethleem, unde, impreuna cu ingerii, cu magii si cu pastorii, cantam imnuri de slava.

Acest indemn l-a facut Biserica in toate sarbatorile din postul acesta prin catavasia ce s-a cantat:

"Hristos se naste, slaviti-L!
Hristos din ceruri intampinati-L!
Hristos pe pamant inaltati-va,
Cantati Domnului tot pamantul
Si cu bucurie laudati-L, popoarelor,
Ca S-a preaslativ!"

Dar pentru ce este chemat tot pamantul sa cante pe Dumnezeu? Acest lucru este de mare trebuinta a sti tot crestinul, fiindca a venit ziua cea mare a bucuriei, ziua eliberarii neamului omenesc de sub robia satanei. Greutatea pacatului era atat de mare ca, in nici un chip, nu se putea izbavi, si impacarea cu Dumnezeu a omului era imposibila. Lumea se vanduse demonului prin inselaciunea din gradina raiului. Ea era condamnata la inchisorile cele intunecoase ale iadului. Era pierduta fara de scapare si nimeni n-o putea izbavi.

Tot neamul omenesc de la Adam si Eva incoace pana la Domnul Hristos era in ghearele celui rau, aruncat in prapastia pierzarii. Biata omenire nu avea nici o pilda de urmat, caci toti se zbateau in tot felul de patimi. Nu avea un invatator care sa o invete adevarata cale ce duce la fericirea vesnica.

De aceea, odata cu nasterea Domnului Hristos, se schimba toate in lume, pentru ca El a venit sa ne arate calea fericirii, sa ne invete adevarul, sa ne lumineze mintea ca sa castigam fericirea vesnica in viata de veci. Pentru aceasta s-a coborat Fiul lui Dumnezeu la neamul omenesc si a zis despre Sine: "Eu sunt Calea, Adevarul si Viata; Eu sunt Pastorul cel bun, care-Mi pun viata pentru oile Mele; Eu sunt lumina lumii, Eu sunt Usa; prin Mine, de va intra cineva, se va mantui; Eu sunt Invatatorul vostru, sa nu aveti alti invatatori!"

Mare bucurie s-a facut in cer si intr-un alai au pornit sfintii ingeri sa cante Domnului. Sa cantam impreuna cu ei si noi si in cantarile noastre sa-I multumim lui Dumnezeu cu multa recunostinta ca ne-a trimis pe Fiul Sau ca sa ne invete si sa ne fie pilda de urmat in aceasta vale a plangerii. Cand s-a nascut imparatul Alexandru cel Mare, tatal lui s-a bucurat nespus si a socotit un mare noroc ca fiul sau s-a nascut in vremea marelui filozof Aristotel. El era convins ca, instruit de marele invatat, fiul sau va invata tot totul si va fi fericit.

Cu cat mai mult trebuie sa ne bucuram noi ca ne-am nascut in vremea adevarurilor credintei, a Mielului lui Dumnezeu, ce este mai presus de orice

invatator si filozof pamantesc, care a zis: "Eu am venit ca lumea viata sa aiba si mai mult sa aiba, adica unde sunt Eu si voi sa fiti langa Tatal, la fericirea vesnica." De aceea, cantau ingerii la nasterea Sa: "Slava intru cei de sus lui Dumnezeu si pe pamant pace!"

Ingerii indemnau pe oameni sa ia parte la bucuria lor, ca insusi Fiul lui Dumnezeu a venit cu trup pe pamant. Ei ii scoala in noaptea aceea pe pastori si-i trimit sa vada pe Domnul cel nascut in ieslea din pestera. De atatea ori ingerii fusesera trimisi de Dumnezeu pe pamant si vazusera in lume multa jale. Acum ei isi ziceau ca oamenii toti se vor bucura de venirea Domnului si se asteptau ca toata lumea sa-L primeasca si sa-I urmeze invatatura.

Mare de tot le-a fost mirarea cand au vazut purtarea lumii fata de Fiul lui Dumnezeu. Pamantul nu vrea sa-L primeasca. Pentru Iisus nu s-a gasit in Bethleem nici o casa calda in care sa Se nasca. Parca ar fi vrut ca Domnul sa Se nasca afara in frig si sa moara.

Curand dupa nasterea Lui, Irod imparatul cauta sa-L omoare. Asa ca Iosif si Maria au fost nevoiti sa fuga cu El in Egipt. Cand Domnul Hristos a iesit in lume predicand Evanghelia si facand numai bine, in atatea randuri oamenii L-au izgonit si au vrut sa-L omoare. Si nu s-au lasat pana cand nu L-au omorat, rastignindu-L pe Cruce. Dupa ce a fost dat jos de pe Cruce, au avut grija sa puna o piatra mare la usa mormantului, sa puna ostasi de paza si sa pecetluiasca piatra zicand: "Poate acum am scapat de El!"

Iata cum este lumea. Iata cum s-a purtat lumea cu Domnul Hristos. O singura fiinta nevinovata, fara de pacat, a venit la noi pe pamant, dar noi am ucis-o. Cand auziti despre aceasta rautate a lumii de pe vremea Domnului Hristos, cand S-a nascut cu trup pe pamant, imediat va vine in gand sa-i osanditi pe oamenii aceia pentru purtarea lor cea rea fata de Domnul Slavei si sunteti gata sa ziceti:

? Astazi lucrurile s-au schimbat, cine nu se bucura de nasterea Domnului? In ce tara sarbatoarea aceasta nu este o sarbatoare a veseliei?

Asa este, in toata lumea nasterea Domnului se sarbatoreste cu multa bucurie. Ne intrebam, numai, ce fel de bucurie simte lumea?!

Bucurie pentru venirea Domnului in lume ca sa ne mantuiasca? Ori bucuria ca in aceste zile avem parte si timp mai mult de odihna, de hrana mai buna si de petreceri cu tot felul de pacate? Caci, din marea gloata de crestini, cati petrec cu adevarat zilele acestea crestineste? Cati Il primesc pe Iisus cu o inima calda, cu o minte treaza, plina de recunostinta, cu un suflet iubitor, cu scutecele albe ale dragostei crestinesti. Cati Il hulesc la petreceri si betiile lor?! Cati Irozi nu-I stau impotriva? Vai, ce crestinatate straina de Hristos!

Cati pacatosi inveninati la inima stau gata sa ia sufletul pruncului, adica acolo unde s-a nascut un suflet de crestin care vrea sa creasca si sa se hraneasca din laptele credintei adevarate! Cati vrajmasi nu ridica satana impotriva acestui suflet cautand sa-I omoare din fasa! Cata tulburare nu face diavolul in cate o casa unde se naste un crestin!

Ce mari sunt rautatile si dusmaniile pornite impotriva credinciosilor adevarati, impotriva acestor suflete nascute din Cuvantul lui Dumnezeu, din duhul cel de viata datorat impotriva acestor crestini! Pentru toate se gaseste loc in casele crestinilor de suprafata: pentru pofte, pentru mancaruri, bauturi, cantece, dansuri, jocuri de noroc, chiote si injuraturi... pentru toate se face loc in inima. Inimile sunt deschise si, cu multa bucurie, le primesc pe toate si pe toti. Numai pentru Domnul Slavei nu s-a gasit un loc. Domnul Hristos nu este primit. El n-are nici un amestec in inimile crestinilor de forma.

Crestinismul nostru este un crestinism care repeta numai obiceiurile cele trupesti in mancaruri si bauturi, dar, fara Hristos si Evanghelie. Crestinii nostri se aseamana cu niste sticle care au etichete frumoase, dar sunt pline cu apa, care, dupa un timp, se strica si grozav s-ar pacali cineva care ar socoti ca in sticla aceea este ce scrie pe ea. Asa sunt cei mai multi, crestini doar cu numele, insa inimile lor sunt pline de ganduri si porniri vrajmase impotriva lui Hristos si a Evangheliei Lui. Daca sunt indemnati sa se intoarca la Dumnezeu, sa vina la Sf. Biserica, sa se lase de pacate, te iau in ras, poreclindu-te: ratacit, habotnic, fanatic si altele. Oamenii nu iubesc pe Dumnezeu, pe Domnul Hristos care s-a nascut in ieslea din Bethleem si nu vor sa creada in El si sa asculte Cuvantul Lui.

Pe de alta parte, oamenii se vaita de greutate, de necazuri, de suferinta, de lipsa de putere in credinta si de mangaiere, iar in fata mortii tremura ingroziti. De ce, oare? Pentru ca nu au pe Domnul Hristos ca Stapan si Mangaietor.

Numai atunci bucuria ta va fi bucurie adevarata si sfanta, cand vei putea sa zici: eram rob pacatului si diavolului, dar Iisus a venit sa ma izbaveasca. Pentru mine a venit El pe pamant. Pentru mine S-a smerit si S-a nascut in pestera saraca. Pentru mine a suferit frigul si zadeful, foamea si chinurile si a murit rastignit pe Cruce. Pentru mine a inviat. El este al meu si eu sunt al Lui.

Daca ai incredintarea deplina in aceste lucruri si duci viata ta alaturi de invatatura Sa, ai inteles rostul venirii Mantutorului pe pamant si atunci te bucuri deplin cu o bucurie sfanta, ca El iti va da bucuria mantuirii, pentru ca El este Rasaritul cel de sus, Rasaritul rasariturilor.

Se cade sa amintim acum si de batranul Iosif. Ce fapte marete vedem la acest barbat, logodnicul Preacuratei Fecioare Maria. El a fost un ascultator devotat Cuvantului lui Dumnezeu pana la moarte. Un astfel de om ii trebuia Fecioarei Maria, ca pazitor si slujitor minunii, care sa nu dea inapoi din lucrarea mantuitoare care se facea lumii prin Fecioara si Pruncul Iisus. Din traditie cunoastem o multime de intamplari periculoase prin care au trecut Iosif, Fecioara si Pruncul pana in Egipt si pana la intoarcerea din Egipt: foamea si setea, cum le-au iesit talharii inainte si fiarele salbatice care ii pandeau la tot pasul.

Fericit suflet a fost si batranul Iosif care a putut sa dea o mana de ajutor nevinovatei Fecioare Maria, prin care ne-a venit mantuirea. De la supunerea si ascultarea acestui om sfant sa luam pilda si sa primim cu bucurie si cu dragoste totdeauna Cuvantul lui Dumnezeu. Numai acesta ne incalzeste si ne binecuvinteaza, ne curata de pacate si ne sfinteste toate simturile noastre. El alunga de la noi toate gandurile cele rele, scoate din stricaciune viata noastra, ne incununeaza cu mila si cu indurari, ne umple de bunatati si ne innoieste tineretile ca ale vulturului, cum zice In Psalmul 103.

Intr-o imprejurare, pe cand Domnul Hristos vorbea multimii, iata ca a venit mama Lui si cauta sa vorbeasca cu El. Atunci cineva ii zice: "Iata mama Ta si fratii Tai stau afara si cauta sa vorbeasca cu Tine!" Dar Iisus a raspuns: "Cine este mama Mea si care sunt fratii Mei? Oricine face voia tatalui Meu, care este in ceruri, acela imi este frate, sora si mama."

Iata ce cinste mare capata cel ce face voia Tatalui Ceresc. Cei ce asculta Cuvantul lui Dumnezeu si-L implinesc. Iata ca Domnul Hristos ne da o pilda ca si noi sa ne lepadam de cei ce nu asculta Cuvantul lui Dumnezeu, fie el cine ar fi. Acel ce asculta Cuvantul lui Dumnezeu si-l implinesc se numesc copiii lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, Fiul Sau. Tot Domnul Hristos ne spune ca, acel care aude cuvintele Sale si le implineste se aseamana barbatului intelept, care-si cladeste casa pe temelie tare, pe piatra. Cel ce aude cuvintele Sale, dar nu le implineste, se aseamana barbatului nebun, care-si cladeste casa pe nisip.

Noi sa intelegem, din ascultarea lui Iosif si a Sf. Fecioare Maria care purtau in bratele lor pe pruncul Iisus, ca asa trebuie sa fim si noi ascultatori si implinatori. Vai de unii crestini ai veacului nostru care fac acelasi pacat pe care l-a facut Irod imparatul! Ca si Irod care a omorat 14.000 de prunci ? care au murit martiri pentru Domnul si s-au botezat in sangele lor ? unii crestini isi omoara copiii inca din pantece.

Aproape ca nu e femeie care sa nu fi omorat macar unul din copiii ei, cu voie sau fara voie. Ele au lipsit copilasii de amandoua vietile: si de viata aceasta vremelnica si de viata vesnica, pentru ca nu au fost botezati.

Toti acesti parinti care au indraznit sa faca un asemenea pacat sunt condamnati la temnitele iadului impreuna cu Irod cel blestemat si cu demonii cei urati care i-au inselat.

Pentru iertarea pacatelor acestea mari sunt cateva canoane de mare importanta pe care sa le ascultati si sa le faceti:

? Mai intai si intai de toate, trebuie sa se opreasca cu hotarare de a mai face acest pacat, orice s-ar Intampla.

? Al doilea, sa se spovedeasca cu sinceritate, spunand la duhovnic cate avorturi, intreruperi medicale si fereala are.

? Al treilea, sa se caiasca cu lacrimi si cu cainta toata viata pana-i va iesi sufletul.

? Sa boteze copii saraci pentru rascumpararea acelor suflete.

? Al cincilea, sa invete toata viata partea femeiasca sa nu faca avorturi si sa aduca cat mai multe suflete pe calea credintei adevarate.

Acestea se vor socoti ca rascumparare a sufletelor pe care le-a trimis in intuneric. Metanii, post, rugaciuni si milostenii si tot felul de fapte bune trebuie sa faca fiecare, ca moartea vine fara veste si ne gaseste nepregatiti. Asa cum a venit si la o tanara despre care vreau sa va povestesc.

In vara anului 1970 a venit o femeie plangand la manastire. Era de prin partile Botosanilor. Batea la usa fiecarui duhovnic si cerea sfat pentru sufletul fiicei sale. Cu lacrimi in ochi spunea ca fata ei a murit nespovedita din pricina ei.

? Eu, parinte, spunea ea, am avut o fata nemaritata, cam de 25 de ani. Ea traia cu mine in casa, era fata buna, harnica dar ii placea viata. In vara asta, nu-i nici o luna de atunci, fata mea s-a imbolnavit rau, zacand la pat, slabind mult.

? Mama, eu ma simt tare bolnava, ar trebui sa chemi preotul sa ma spovedasca, ca am niste pacate mari, am gresit cu cineva si am trei avorturi ? a zis fata.

? Lasa, fata mea, ca am sa ma duc sa-l chem, sa termin mai intai treburile; dar n-am dat importanta cuvintelor ei, nu credeam ca va muri asa repede! A doua zi m-a intrebat fata:

? Mama, vine preotul?

? Iata, acum ma duc la parintele.

Fata a tacut cateva minute, dar cand am ajuns la poarta, gata sa ies in drum, numai ce aud fata zicand:

"Parintele, sa vina parintele, sa vina repede..." Si, in clipa aceea, si-a dat sufletul. De atunci nu mai am liniste in sufletul meu. De aceea, am venit la manastire, parinte, ca sa dau slujbe si sa ma sfatuiti ce sa fac ca sa ma ierte Dumnezeu si pe mine si pe fata. Iata, cum se inseala omul!

Sa luam aminte, sa nu ni se para lucru de gluma, ca vai de sufletul acela pe care-l va apuca moartea nepregatit!

O alta intamplare s-a petrecut in satul Versani, comuna Boureni, judetul Iasi. O familie cunoscuta in partea locului, a cetateanului Nicolae Ungureanu. Sotia lui, care traieste si acum, este o buna crestina, se spovedeste, tine posturile, merge la Biserica, face rugaciuni si milostenii. In schimb, sotul ei, decedat de curand, era foarte slab in credinta, nu mergea la biserica, nu se spovedea, nu postea, nu se temea de Dumnezeu, era betiv si desfranat.

Cand cineva il indemna sa se indrepte, el raspundea cu ironie:

"Lasa ca am aranjat eu cu sfintii sa nu mor acum... m-oi indrepta mai incolo, la batranete si m-oi duce la biserica... ca tot la biserica oi fi."

La inceputul postului mare, sotia acestui crestin s-a hotarat ca, macar prima saptamana, sa tina post, ca sa se poata spovedi si impartasi. In a treia zi de post, satana a zadarnicit planul ei, ca ticalosul ei sot, imbatandu-se, a silit-o la trupeasca lui placere, neinduplecandu-se de lacrimile ei. Dar, chiar in noaptea aceea l-a ajuns mania lui Dumnezeu. A sarit din pat si, infricosat, a inceput sa strige:

"Femeie, nu ma lasa, cuptorul, cuptorul de foc, dracii imi dau foc, scapa-ma femeie...!"

In clipa aceea, mana nevazuta a mortii i-a oprit glasul pentru totdeauna si i-a rapit sufletul.

Asa mor toti pacatosii care nu vor sa se indrepteze, dupa cum zice proorocul David: " Moartea pacatosului este cumplita." Sa punem la suflet tot ce am auzit si sa mergem numai pe calea cea frumoasa a bisericii ca niste adevarati ascultatori si implinatori ai Cuvantului lui Dumnezeu si sa-L slavim si noi pe pruncul Iisus care S-a nascut in ieslea din Bethleem, impreuna cu ingerii, cu magii si cu pastorii, si sa ne inchinam Lui zicand:

Rugaciune

O, Preadulce si Scump Iisuse, primeste-ne si pe noi in preajma staulului Tau si chiar daca inimile noastre sunt reci, incalzese-le Tu cu dragostea Ta; vino in

pestera inimii noastre si cu caldura dumnezeirii Tale ne vom infierbanta si noi si vom putea birui toate ispitele vietii acesteia.

Atrage-ne la Tine, Stapane, si deschide inima noastra, ca sa putem sa Te laudam in ceruri, pe Tine, Treimea cea de o fiinta si nedespartita, in vecii vecilor. Amin.

42@ Predică la Duminica dinaintea Botezului Domnului Iisus Hristos

PREDICĂ ÎNAINTEA BOTEZULUI DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

?Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care am binevoit?! (Matei III, 17)

Frați creștini,

Când s-a pogorât pe pământ Fiul lui Dumnezeu, întuneric mare acoperea lumea întreagă. Înjosirea morală a popoarelor întrecuse orice limite. Omenirea, rănită la culme în viața sufletească și trupească era pe moarte. Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, când a venit, a găsit lumea aceasta oarbă, umblând în întuneric, cu ochii acoperiți de o perdea a neștiinței, de greșeli și superstiții. Nu vedea nici de unde vine, nici unde avea să ajungă și nici calea pe care trebuia să meargă. Iisus a găsit lumea surdă, cu urechile astupate la poruncile lui Dumnezeu, căci nu era în stare să înțeleagă nici glasul conștiinței. Fiul lui Dumnezeu a găsit lumea șchioapă, căci se poticnea la fiecare pas și se târa în patimi și în crime. Mielușelul lui Dumnezeu a găsit lumea leproasă, acoperită cu răni de la cap până la picioare.

Păcate grozave de la cei din palate până la cei mai mici ce locuiau în bordeie. Deși medicii lor nu lipseau, căci aveau o mulțime de preoți, o mulțime de învățați și moraliști care dădeau rând pe rând rețetele și leacurile lor, dar în zadar; preoții aceștia erau mai mult împătimiți decât poporul, fiindcă erau preoții mincinoșilor zei. Iar învățații erau stăpâniți de cele mai scârboase păcate. Biata lume încercase toate leacurile, dar nu-și găsisse vindecare.

Cu toții, de la mic la mare, se răsuceau în chinurile grele pe patul durerii în toate felurile; de ce oare? Pentru că nu aveau model de urmat, nu venise Fiul lui Dumnezeu în lume, Mielușelul lui Dumnezeu, care trebuia să ridice păcatele lumii! De aceea lumea de atunci, fiind în această situație morală vrednică de plâns, striga: "Răsăritule, strălucirea luminii celei veșnice, soarele dreptății, vino și luminează-ne, căci suntem în întuneric și în umbra morții. Împăratul neamurilor, doritul popoarelor, vino și mântuiește pe omul pe care l-ai făcut, Emamoil, Împăratul nostru, legiuitorul nostru, așteptarea neamurilor și Mântuitorul lor, vino, Doamne și mântuiește-ne, Dumnezeule!"

Acesta era strigătul din inimă al poporului celui ales, poporului evreu, și cu el al tuturor popoarelor din lume. Și strigătul acesta de jos s-a suit până la tronul lui Dumnezeu și milostivul Creator a auzit strigarea. Atunci cel drept se pogoară ca o ploaie roditoare, pământul se deschide și într-o tresărire de bucurie naște pe Mântuitorul său. Cuvântul se face trup și se arată în mijlocul oamenilor, plin de har și de adevăr.

Înainte de a se arăta Fiul lui Dumnezeu în lume, a fost profețit cu sute și mii de ani înainte. Apoi propovăduit de Sfântul Ioan Botezătorul, la râul Iordan, pe care l-a și arătat cu degetul popoarelor zicând: "Iată Mielușelul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii!? Sfânta noastră Biserică ne cheamă astăzi ca să serbăm această mare taină a arătării Domnului la apele Iordanului când a binevoit să se boteze de la Ioan în râul Iordan.

Să ne deschidem dar și noi inimile ca să putem primi Cuvântul dumnezeiesc și binefăcătoarele sale învățături pentru mântuirea noastră. Trecuseră treizeci de ani de când o stea frumoasă și luminoasă strălucise pe cer, ca un semn de nădejde, de iertare și mântuire a popoarelor. Treizeci de ani erau de când magii din părțile Răsăritului văzuseră această stea și, privind acest semn cu multă credință și cu dragoste, s-au dus la Bethleem să se închine Copilului de Împărat care se născuse.

Acest împărat care abia se născuse avea ca palat o peșteră, iar ca tron o iesle, avea slujitori niște animale, ca mantie împărătească scutecele sărăciei și ale umilinței. Mare le-a fost mirarea magilor la nașterea acestui copil împărat. Timpul trecuse și nimeni nu-și mai amintea de steaua minunată care se văzuse pe cer. Și așa

trecură treizeci de ani de la nașterea lui Iisus și optsprezece de la cea dintâi arătare a Lui în templul din Ierusalim.

În această vreme, starea Palestinei devenea din ce în ce mai tristă. Iudeea a fost alipită de împărăția romană și, de peste douăzeci de ani, prefectii romani întrebuițau abilitatea și energia lor ca să apese acest popor care nu voia să primească jugul. Evreii nu mai aveau nici un rege și libertatea dispăruse, iar patria lor se pierdea. Acest pământ pe care Dumnezeu îl dăduse cu prețul atâtor minuni lui Avraam, pe care-l primise ca făgăduință acest pământ sfânt unde Iosif îi mutase osemintele lui Iacov, tatăl său; acest pământ pe care David îl eliberase cu sabia sa și-l cântase cu harfa lui; acest pământ unde Solomon ridicase adevăratului Dumnezeu singurul templu de pe pământ vrednic de numele Lui; acest pământ acum romanii îl luau în stăpânirea lor.

Idolii intrau în Ierusalim și, sub procuratorul Ponțiu Pilat, stindardul legiunilor romane erau acoperite cu embleme idolatrice. Acestea au fost introduse noaptea în cetatea cea sfântă și a doua zi, la răsăritul soarelui, poporul le văzu fâlfâind pe templu și deasupra citadelei Antonina, care era plină de soldați. Evreii nu puteau suferi o astfel de priveliște, o astfel de batjocură pe fiecare zi erau răzvrătiri, se dădeau jos steagurile, sfărâmau imaginile puse pe pavezele romane, se refuza plata către Cezar, se declara ca nelegiuită și nedreaptă orice stăpânire străină și mulți piereau ca martiri.

Tot poporul era incredințat că venise vremea sosirii în lume a trimisului ceresc, a Mântuitorului. Toți așteptau arătarea Mesiei. În această situație de revoltă și mișcare a poporului, apare deodată pe malul Iordanului un om cum nu mai văzuse poporul evreu. Acest om avea treizeci de ani și șase luni și era de neam preotesc, fiul lui Zaharia arhiereul și al Elisabetei. El crescuse în pustie în cea mai aspră înfrânare a pocăinței. Avea o haină de păr de cămilă și se încingea la mijloc cu o curea. Avea o barbă pe care niciodată nu o pieptănase, un trup slăbit de post și înfrânare; el niciodată nu a gustat vinul și nici o altă băutură îmbătătoare. Avea o înfățișare plină de umilință, de blândețe și de putere sufletească. Vorbea cu o sfântă aprindere și condamna păcatele lumii.

Astfel era noul profet, el se numea Ioan. Iar poporul i-a dat numele de Botezătorul, fiindcă chema pe oameni la pocăință și-i boteza în râul Iordan afundându-i cu tot trupul în apă. El zicea poporului: "Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor!? Auziți, împărăția cerurilor, nu a pământului pe care o aștepta poporul evreu. El lasă să se înțeleagă că această împărăție, atât de așteptată de evrei, nu se cucerește nici cu sabia, nici cu aurul, nici prin răskoale, că ea este de o altă ordine, o împărăție cu totul duhovnicească, împărăția sufletelor, unde se intră prin pocăință și se trăiește prin iubire și milostenie.

Mulțimea venea și se îngrămădea în jurul lui, ca să-l asculte, din toate părțile din Ierusalim, Perea, Samaria, Galileea, veneau farisei, saduchei, cărturari, veneau preoți, vameși și soldați; cei umiliți și săraci se plecară cei dintâi înaintea Botezătorului, plângând și mărturisindu-și păcatele lor.

Veni rândul saducheilor, al acelor care distrugau toată religia și toată morala, fiindcă ei nu credeau în învierea morților; veni rândul fariseilor care falsificau religia lor și care nu vedeau în religie decât forma ei; aceștia își închipuiau că e de ajuns a fi fiii lui Avraam și vor moșteni împărăția cerurilor. Așa cum mai zic și unii creștini de-ai noștri astăzi; că e de-ajuns să se numească creștini ortodocși și se mântuiesc fără a face ceva.

Când i-a văzut Sfântul Ioan pe acești fățarnici și mari ticăloși ai lumii de atunci, a fost cuprins de o mare indignare, s-a aprins la față și cu o sfântă râvnă a strigat către ei: "Pui de viperă, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie?? Niciodată acești mai-mari ai iudeilor nu auziseră un limbaj atât de aspru. Ei erau deprinși ca să vadă pe toți plecându-și frunțile înaintea lor prin piețele Ierusalimului și peste tot. Tot Ierusalimul să-i salute ca pe dascălii lui. Însă Sfântul Ioan i-a dat de gol și i-a arătat lumii ca pe cei dintâi păcătoși ai poporului de atunci. De aceea le zicea: "faceți roade vrednice de pocăință și nu ziceți, în voi înșivă: părinte avem pe Avraam, căci zic vouă că Dumnezeu poate să ridice din pietrele acestea fiii lui Avraam!?"

Cu alte cuvinte, fiii lui Avraam după trup nu pot fi, dacă nu sunt fiii lui prin virtute și credință.

Așa vorbea Sfântul Ioan Botezătorul celor mai mari, celor corupți și foarte de multe ori corupători. Nu știu dacă astăzi, după aproape două mii de ani de la arătarea Mântuitorului și a lui Ioan Botezătorul, nu ni s-ar cădea și nouă aceleași muștrări, tot așa de aspre, dacă nu și mai grele, fiindcă așa ne lăudăm și noi că suntem creștini ortodocși și că avem cea mai dreaptă credință și suntem botezați. Dar la cei mai mulți s-a împuțit sufletul cu fel de fel de păcate mari și nespovedite, neplânse și fără pocăință sinceră.

Păcatele nedreptății, păcatele pârâciunilor, ale mândriei și invidiei, păcatele desfrânărilor și răutăților de tot felul, păcatele vrăjitoriei, ale nepăsării și ale trădării, păcatele lepădării de credință, pentru toate acestea suntem vinovați. Iată cum au ajuns creștinii noștri niște formalști mândri și îngâmfați ca și acei evrei care se lăudau că au de tată pe Avraam, în schimb erau departe de faptele și de trăirea lui Avraam. De aceea nouă ne trebuie biciul lui Dumnezeu, nu numai muștrare aspră, dar nu-i departe acest bici.

Mergătorul-Înainte și Botezătorul Ioan, pentru poporul care venea umilit, nu avea decât cuvinte blânde și mângâietoare. Când mulțimea îl întreba ce să facă, Ioan nu le cerea să-i imite viața lui aspră, ci se mulțumea a le predica milostenia și iubirea frățească zicându-le: "Cel ce are două haine să dea una celui ce nu are, cel ce are bucate să facă asemenea?. Aceasta era învățătura Sfântului Ioan Botezătorul. În puține cuvinte se înțelegea căința, umilința, înfrânarea, milostenia și iubirea frățească, adică dragostea de Dumnezeu și de aproapele. Așa pregătea el calea Domnului.

Anul în care a început Ioan să predice și să gătească temeinic calea Domnului era un an sabatic, un an de jubileu, adică un timp de rugăciune și de reînnoire religioasă la evrei. Își poate închipui oricine cât era de mare mișcarea poporului atunci. Și nu departe de Ierusalim răsună acest strigăt mereu: "Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu, iată, Mesia vine, iată făgăduința împlinită!? Mulțimea alerga pe malul Iordanului, se îngrămădea să primească botezul și se mărturisea de păcatele ei. Văzând ei pe Ioan așa de puternic în cuvânt, așa de înfrânat, așa de blând cu cei smeriți și așa de aspru cu cei mândri, ziceau între ei: "Nu cumva este acesta Mesia, Hristos???

Acest zgomot ajunsese până la urechile lui Ioan și acesta le răspunse: "Eu vă botez cu apă, dar vine Cel mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii Lui. Acesta vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc!? Ioan era trimis ca să vestească pe un altul mai mare decât el. Botezul pe care-l propovăduia nu era decât un botez înainte-mergător, după botezul cu apă urma un botez mai înalt, botezul cu foc, cu Duh Sfânt. Mai întâi botezul pocăinței și apoi botezul iubirii; pentru aceasta trebuiau pregătite sufletele oamenilor.

Într-o zi, Ioan zări printre mulțimea care venea la el un tânăr la treizeci de ani pe care nu-l văzuse niciodată la vederea Acestuia cu numele Iisus, Ioan se trase înapoi cuprins de frică și-I zise: "Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?? Ioan cunoscuse semnul curățeniei cel mai presus de fire, pe care nu-l putea cunoaște decât ochiul lui de sfânt prooroc de s-a înfricoșat, sau poate Iisus a aruncat o rază de lumină spre el, ca aceea care l-a făcut pe Ioan să se bucure și să salte în pânțele maicii sale.

Văzând Iisus frica și smerenia lui Ioan, îi zise: "Lasă acum, Ioane, că așa se cade nouă să plinim toată dreptatea!? Atunci Sfântul Ioan nu s-a mai împotrivit și fără să mai zică un cuvânt, cu multă smerenie, l-a botezat. Îndată, spune Sfânta Evanghelie, Iisus a ieșit din apă și cerurile s-au deschis și Duhul Sfânt pogorându-se sub forma unui porumbel a venit peste El și un glas din cer s-a auzit zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru carele am binevoit!? acest glas al lui Dumnezeu a fost auzit de toți cei ce erau de față, dimpreună cu Sfântul Ioan Botezătorul, care a văzut și porumbelul.

El a văzut lămurit dumnezeiasca taină pe care o serbăm astăzi, adică arătarea Fiului lui Dumnezeu de către Tatăl Ceresc la toată lumea. În amintirea botezului Domnului, în fiecare an preoții intră în Iordan la locul unde s-a botezat Domnul Hristos și prin rugăciuni sfințesc apele. Tot în amintirea acestui mare eveniment, noi creștinii ortodocși ne ducem la râu, la fântâni și izvoare sau punem în vase mari apă ca să fie sfințită, pentru folosul nostru sufletească și trupească.

Dar pentru ca sfințirea apelor să ne fie de folos pentru mântuirea sufletelor și pentru intrarea în împărăția lui Dumnezeu, ni se cere și nouă o pregătire, așa cum spune Sfânta Evanghelie că pregătea Ioan poporul care venea la dânsul.

Ni se cere să ne curățim păcatele prin pocăință, prin post și rugăciuni, prin fapte bune către săraci, prin cunoașterea legii lui Dumnezeu, prin aplicarea în viața noastră a poruncilor dumnezeiești și prin jertfa laudelor noastre pe care să le înălțăm bunătății dumnezeiești. Căci astăzi prin El cerul și pământul, care fuseseră despărțite prin păcat, s-au întâmpinat și s-au îmbrățișat, dreptatea și pacea s-au sărutat, astăzi adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit.

Atâta timp cât poporul creștin a înțeles credința și s-a depărtat de păcate, oamenii au avut frică de Dumnezeu și Harul ceresc s-a sălăsluit printre ei și au simțit din plin bunătatea și mila dumnezeiască. Dar din ce în ce slăbind credința, a pierit și frica de Dumnezeu. Lumea creștină s-a cufundat iarăși în păcate din ce în ce mai grele și astfel s-a deschis din nou prăpastia despărțirii de Dumnezeu.

Încet, încet oamenii au uitat din nou drumul mântuirii, au uitat pe Tatăl cel ceresc, au uitat pe Mântuitorul care s-a jertfit pe cruce, au uitat pe Duhul Sfânt care i-a sfințit, au uitat botezul și l-au lepădat prin fel de fel de păcate mari. Și pentru că i-a apucat moartea pe mulți pe drumul pierzării, fără spovedanie, fără împărtășanie, s-au dus mulți în fundul iadului; astfel iadul este plin de creștini botezați în numele Sfintei Treimi, dar lepădați prin păcate mari, lepădați că și astăzi trăiesc în desfrânare, în beție, în avorturi și înjurături, trăiesc departe de învățătura creștinească.

Oamenilor nu le mai place să se roage, să cânte lui Dumnezeu, trăiesc necununați la biserică, cu țigara în gură toată ziua, cu înjurătura și cu diavolul pe limbă, zavistuesc și dușmănesc, fură, mint, înșeală și fac o mulțime de păcate cu multă plăcere. Tocmai acum când suntem pe marginea prăpastiei cu toții, când venirea Domnului este aproape, când sfârșitul și judecata sunt gata, acum suntem mai nepregătiți ca oricând cu sufletele noastre. Așa i-a apucat moartea pe mulți fără credință și chip de pocăință și nu le-a folosit la nimic botezul, pentru că nu l-au păstrat, ducându-se în fundul iadului cu demonii care i-au înșelat. Și ca să știți că nu vă spun de la mine aceasta ca să vă înfricoșez, ci ne spun sfintele cărți bisericești, vă voi spune o istorie adevărată la care vă rog să luați aminte și s-o puneți la inimă.

Sfântul Macarie cel Mare, care trăia în pustie, plimbându-se, a găsit o căpățână uscată a unui popă idolesc; când a atins-o cu bastonul, a început să vorbească, spunându-i că atunci când Sfântul Macarie face rugăciuni pentru cei morți, și păgânii din iad primesc puțină ușurare. Și a întrebat Sfântul Macarie pe căpățână dacă dedesubtul păgânilor mai sunt și alți păcătoși în chinuri. Și i-a spus căpățâna că dedesubtul lor, al păgânilor, în iad, se află creștini care au pierdut botezul cu fel de fel de păcate și s-au lepădat de credință aceștia sunt la mai mari chinuri decât noi care nu am cunoscut dreapta credință.

Auțiți, fraților creștini, că în iad, dedesubtul păgânilor, idolatrilor și al tuturor păcătoșilor dinaintea Domnului Hristos, se află creștinii care s-au lepădat de Dumnezeu și nu s-au lepădat de satana și de lucrurile satanei. Creștinii care au pierdut credința și cunoștința despre marea taină a Sfântului Botez sunt foarte păgubiți sufletește. Creștinii noștri de astăzi au ajuns să semene cu păgânii la obiceiuri, fac petreceri și o mulțime de păcate. Nașii la botez fac legământ că se leapădă de satana și de lucrurile lui, dar când ajung acasă cu pruncul care a primit Duhul Sfânt prin sfânta taină, în loc să dea slavă lui Dumnezeu și să petreacă creștinește, fac tot felul de chefuri, ajung de se îmbată, se înjură, insultă pe Dumnezeu prin glume și cântece imorale, făcând astfel voia diavolului, nu a lui Dumnezeu.

Păgânii nu se puteau împăca cu învățătura sfinților apostoli și în special cu iubirea vrăjmașilor și își ziceau: să nu mai trăim noi ca strămoșii noștri, să nu mai purtăm noi armele noastre? Atunci în mintea lor naivă își făcură o judecată ciudată: când se hotărâu să treacă la creștinism și se botezau, își țineau mâna dreaptă ridicată în sus, afară din apă. Ei își închipuia că numai apa face botezul și de aceea își fereau mâna dreaptă, ca să poată purta arma, să omoare, să jefuiască, și alte rele. Ce judecată ciudată! Poate zice cineva. Dar în această ciudată situație sunt și creștinii noștri; astăzi ei își păstrează năravul de care spun că se pot

dezvăra; unii au urechi nebotezate, adică acelea care nu pot suferi cuvântul lui Dumnezeu, cântecele Lui, alții au mâini nebotezate, mâinile care fură, care omoară, care țin țigara în gură, care lovesc pe aproapele, alții au gură nebotezată, care înjură și dau diavolului, care clevesc. Alții au picioare nebotezate, cei care merg la cârciumă și pe toate căile pierzării. Alții au ochi nebotezați, acei care poftesc avuții alții, care poftesc femeia alții, ochii care privesc toate deșertăciunile lumii.

Sunt mulți care s-ar întoarce la credință, dar să nu le vorbească nimeni că e păcat să fumeze, să se îmbete, să desfrâneze, să-și lase soția și că trebuie să se lase de toate păcatele, ci să-și lase să-și facă toate poftele vrăjmașului diavol și ale trupului lor. Așa sunt cei mai mulți oameni, ar vrea și cu Dumnezeu, dar nici de diavolul nu vor să se despartă.

E greu de înțeles că Domnul Hristos nu are plăcere de asemenea suflete. Cine nu vrea să se despartă de rele, se lipsește de mântuire; poți să te ferești de toate, dacă nu vrei să te desparți de una din patimi, numai aceea singură îți poate fura mântuirea. De aceea Sfânta Biserică ne cheamă astăzi ca să ne aducă aminte de această mare taină a Sfântului Botez și să ne unească iarăși cu Dumnezeu și cu Fiul Său cel prea iubit; dacă voim să-L ascultăm.

Dacă vom asculta poruncile Lui, dacă vom pune în practică Sfânta Lui învățătură, să ne lepădăm de satana și de lucrurile lui, care sunt păcatele și poftele cele deșarte, toate dușmăniile și răutățile, ne vom purta cuviincios, ne vom iubi unii pe alții, așa cum ne-a învățat Sfântul Ioan Botezătorul ? cel ce are două haine să dea celui ce nu are ? și celelalte, orice lucru folositor să-l facem aproapei noastre în numele Domnului Hristos, Împăratul nostru cel ceresc, El ne va plăti când va veni ziua cea mare.

Să avem grijă și să veghem neîncetat ca să nu ne mai murdărim iarăși haina botezului, ca la venirea Domnului nostru Iisus Hristos să fim toți curați, spălați și luminați pentru întâmpinarea Lui pe norii cerului.

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, Mielușelul lui Dumnezeu, Cel ce ridici păcatele lumii, învrednicește-ne pe toți de Împărăția Ta cerească, pentru ca și noi, cu toți aleșii Tăi, să Te slăvim în vecii vecilor. Amin.

43@ Predică la Duminica după Botezului Domnului Iisus Hristos

s-a implinit vremea si imparatia lui Dumnezeu este aproape! (Matei IV, 17)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos, după ce a fost botezat în raul Iordan de sfântul Ioan, acesta L-a arătat poporului zicând: "Iată Mielușelul lui Dumnezeu care ridică pacatele lumii!? Apoi însuși Tatăl Ceresc L-a descoperit zicând: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit în care îmi găsesc plăcerea!"; iar Duhul Sfânt în chip de porumbel s-a arătat deasupra capului Domnului Hristos.

După Sfântul Botez Mântuitorul lumii a mers în pustie unde a stat patruzeci de zile împreună cu fiarele salbatice și unde a fost ispitit de satana. De aici s-a arătat iarăși în lume și a început să propovăduiască, zicând: "Pocăiti-vă și credeți în Evanghelie!? Domnul Iisus Hristos s-a arătat pe Sine pilda de împlinire a pocăinței, căci a postit patruzeci de zile, rugându-se Tatălui Ceresc să biruiască toate ispitele.

Sfântul Ioan Botezătorul în predicile sale mai spunea: "Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui, opriți-vă de la pacate, îndreptați-vă, călăți-vă și curățați-vă, se apropie Mielul lui Dumnezeu, care ridică pacatele lumii, vine Mesia!? Cuvântul, pocăiti-vă, este trambita de deșteptare, primul tunet prin care s-a trezit omenirea din iadul pacatelor și din umbra morții.

Omul care vrea să se pocăiască de pacate trebuie să se oprească hotărât, de a mai păcătui, în primul rând; în al doilea rând, să meargă la biserică și să se spovedească de toate pacatele sale; al treilea să facă un canon potrivit cu pacatele sale; al patrulea, să se căiască din inimă mereu pentru ce a făcut și să regrete toată viața, iar în al cincilea să se curătească prin lacrimile varsate la rugăciune, căci numai așa se poate apropia de Mielul lui Dumnezeu ca să-L primească prin Taina Sfintei Impartășanii.

Nu există iertarea pacatelor fără spovedanie la un preot duhovnic iscusit și fără împlinirea unui canon. Sfântul Ioan spune: "Faceți fapte vrednice de pocăința voastră!? Auziți, fapte vrednice de pocăința voastră. Cuvântul "Pocăința!? era strigatul adresat trufiei din lume, era o chemare adresată carturarilor și fariseilor vremii care îngropasera legea lui Moise și cuvintele profetilor în niste vorbe fără suflet și în forme fără viață.

Fariseii și carturarii erau robiți de lux, desfrau și risipă. Aceștia ocupasera scaunul lui Moise și al profetilor. Ei erau niste conducători orbi ai poporului de atunci și îi vorbeau numai în interesul lor putred, plin de fatarnicie și faradelege; de aceea se poticneau și cadeau în toate pacatele și viciile. Poporul era împărțit în tabere, o mare parte își cauta mângăierea când dădea de necazuri prin vraji și ducea jertfe scumpe ca să i se ierte pacatele, însă era fără de folos. Alții alergau la jocurile de la circ, la luptele dintre oameni și animale și faceau o bucurie și desfatăre din aceste dracești nelegiuiri.

Învățații și conducătorii de atunci erau orbi și nu învățau poporul să se lepede de aceste blestematii, fiindcă trăiau cu toții în acest mare întuneric. În mijlocul acestor amăgiri și rataciri, apare Sfântul Ioan Botezătorul, apare Mântuitorul Hristos cu sfintii apostoli și striga acest zguduitor cuvânt: "Pocăiti-vă!"; și lumea s-a cutremurat.

Pocăința după cum o predica Sfântul Ioan este o virtute și o școală, care trebuie practică în toată viața omului, e virtutea nasterii și școala smereniei; e lupta morală de a face totdeauna fapte după voia și legea lui Dumnezeu; este taina care-l renaste pe om, înnoindu-i botezul cel dintâi, pe care l-a întunecat cu pacatele lui. În casa unde nu se face pocăința intra mania lui Dumnezeu și secula sta la rădăcina pomilor. De aceea vedem necazuri care mai de care mai grele, fiindcă secula taie și arunca la focul suferințelor pe oameni, până când se pocăiesc. Taie și arunca la închisoare, taie și arunca la spitale, taie și arunca în mizerie, taie și arunca pe unii soți, unii într-o parte și altul în alta până se pocăiesc, până încetează a mai păcătui, până când se spovedesc și fac pocăința.

Cei care nu se pocaiesc nici in aceste suferinte si-i ajunge moartea in pacate vor merge si dincolo in suferintele iadului pe veci. Sa fim cu luare-aminte ca securea sta la radacina intregului pamant. E gata sa taie Dumnezeu toata uscatura si s-o arunce la foc, e gata sa ia foc pamantul, caci lumea nu vrea sa se pocaiasca, nu vrea sa se intoarca la Dumnezeu.

Plansul inabusit al pustiului se aude pretutindeni. Cuvantul lui Dumnezeu nu este ascultat, pilda si predica despre pocainta nu vrea sa le urmeze nimeni. Lumea se departeaza mereu, si in loc sa se intoarca la pocainta se leapada de Dumnezeu, scufundandu-se din nou in pacate si in barbarii.

Dumnezeu vrea sa se lumineze tot globul pamantesc si sa-l faca fericit prin Fiul Sau, prin invatatura cea adevarata a Evangheliei, dar oamenii stau ca intr-o trista inchisoare. Lumea este robita de pacate si nu simte grozavia pacatelor, s-a obisnuit cu placerile ticaloase, pierzand libertatea sufleteasca. Daca ar fi mai multa vointa de a scapa de pacate, ar cauta toate metodele posibile ca sa se libereze din aceasta robie, dar nu vointe nimeni.

Ca sa ne slujeasca, de pilda, imi amintesc de o intamplare pe care am citit-o mai demult. Intr-o temnita din Germania, un puscarias era condamnat pe viata; 10 ani la rand a ros la gratia de fier a temnitei cu un mic metal ascutit, ca pana la urma a reusit sa rupa gratia si sa scape in libertate. O, ce mare dar este libertatea de la Dumnezeu, si cat de mult o doresc cei ce au pierdut-o! Cati nu stau la puscarie zece, cincisprezece ani, toata viata, pentru niste pacate, pentru rele, asta este robia pacatelor. "Tot cel ce pacatuiește este rob al pacatului si al diavolului?", zice Domnul.

Sa ne gandim cata rabdare a avut acel om, ca timp de zece ani sa frece la gratia aceea de fier. Eu cred ca omul stapanit de patima, devenit rob al acestei patimi, daca are rabdare si mai ales daca se stapaneste de la acea patima cu pocainta sincera, cu lacrimi fierbinti, cu rugaciuni si cu post, daca se infraneaza de la chefuri cu bauturi alcoolice, daca strica prietenia cu tovarasii care-l duc la aceste drumuri pacatoase, nu se poate sa nu scape de acea patima, mai ales daca se imprieteneste cu persoane care cunosc bine adevarata credinta ortodoxa.

Vrajmasul neamului omenesc este diavolul care a ispitit pe vrajmasii nostri Adam si Eva in rai; el si astazi se tine de capul nostru sa ne dezbrace de haina botezului si sa ne goleasca de toate darurile primite la botez. Ce a zis ispititorul, in gradina Raiului, Evei? "Cand veti manca din pom vi se vor deschide ochii si veti fi ca Dumnezeu, cunoscand binele si raul?? Dar dupa ce au mancat au vazut ca sunt goi; in loc sa fie ca Dumnezeu cum le spusese diavolul, s-au vazut dezbracati de darurile ceresti, dumnezeiesti si se ascundeau de Dumnezeu ca le era rusine. Iata ce au vazut Adam si Eva din acele fagaduinte ale satanei; au vazut ca erau goi.

Iata noua cunostinta produsa de pacat, care totodata era si o pedeapsa pentru pacat. Ei daca nu stiau ca sunt goi, acesta era unul din binele lor de nevinovatie. Cum li s-au deschis ochii cei trupesti, li s-au intunecat ochii cei duhovnicesti; ei de acum fugeau sa se ascunda de Dumnezeu, de facatorul si vazatorul a toate, dar zadarnic.

Asa de repede se intuneca la suflet si omul care pacatuiește. Iata mincinosul cum i-a inselat.

Judecati singuri ce fel de stiinta este aceasta, cat de ticaloasa si dezgustatoare este ea! Dar ceea ce este si mai dureros: intunericul acesta care vine in urma pacatului nu ingaduie omului sa vada ceea ce e nevoie pentru el si pentru sufletul lui, sa vada lamurit cine e facatorul si stapanul soartei lui. Ba nu-i ingaduie sa vada de unde este el, ce valoare mare are sufletul lui si pentru ce este aici pe pamant. Nu-l lasa necuratul pe om nici sa se pregateasca de moarte, el se ascunde de ochii lui si-i ascunde si moartea care-l pandeste la tot pasul. Toate acestea ar fi de o mare insemnatate pentru stiinta oamenilor, dar tocmai ele sunt acoperite de un mare intuneric din partea demonilor iadului.

Toate descoperirile ce s-au facut in lume, toti oamenii invatati au descoperit o multime de lucruri folositoare lor si lumii intregi, dar toate acestea sunt numai pentru viata aceasta vremelnica, trecatoare; ele vor ajuta la mantuirea numai a acelor care au ajuns sa-L cunoasca pe Domnul Iisus Hristos, intelepciunea cea de sus. Numai aceia care au descoperit si calea mantuirii, calea vietii vesnice sunt fericiti. Iata ce spunea un mare invatat care a facut multe descoperiri: "Cea mai

mare descoperire, cea mai importanta, a fost aceea ca am descoperit pe Domnul si Mantuitorul meu Iisus Hristos; abia acum cunosc rostul meu pe lume, acum stiu ca am un suflet nemuritor si ma asteapta viata vesnica!?

Iata un invatat care a pretuit mai mult intelepciunea care vine de sus, descoperita de sfanta Evanghelie de care ne spune Domnul sa ascultam si sa credem in Ea. Dar invatatii necredinciosi din toate timpurile au stiut ei ceva despre originea si soarta omului? E cu putinta oare ca acest intuneric sa fie firesc omului? Inteleptul Creator sa nu-i fi spus omului de la inceput menirea lui, sa nu-i fi aratat incotro merge si pe ce cale trebuie sa apuce? Care tata pamantesc ar face asa cu fiul sau, sa-l trimita cale lunga si sa nu-i spuna nici locul nici ce sa faca pe cale?!?

Dar cine ne-a lipsit pe noi de aceasta lumina fireasca si ne-a afundat in intuneric, cine? Nimeni altul decat diavolul si pacatul. Pacatul, caci stramosii nostri Adam si Eva erau curati si aveau insusirea prevederii, ei patrundeau in adancul lucrurilor; de aceea au fost in stare sa puna nume tuturor animalelor, pasarilor si la toate lucrurile, dupa o singura privire asupra lor. Astfel de nume au fost puse si aprobate de insusi Dumnezeu si se intrebuinteaza si astazi fiindca sunt foarte potrivite.

Aceasta au facut-o ei inainte de inselaciune, inainte de caderea in pacat; dar dupa caderea in pacat acelasi stramos a orbit sufleteste incat sarmanul credea ca se poate ascunde de Dumnezeu, de Acela care este pretutindeni. Iata deci ca pacatul este pricina tuturor relelor din lume. Pacatul este periculos, el vine in om printr-un glas de sirena care prin cantec omoara, el se naste in inima din pofta prin ganduri, in urma ispitei duhului rau si-l vrajeste pe om cu cantecul lui, pana ce-l omoara.

De la Adam toti oamenii se zamislesc in pacat, toti mostenesc pacatul, de aceea toti gem si suspina pentru ca mostenesc si otrava pacatului. Unul singur a fost fara de pacat. Acesta este Iisus Hristos Mantuitorul. El vine in lume sa mantuiasca pe pacatosi. Pacatul a adus in lume blestemul lui Dumnezeu, Iisus a adus binecuvantarea, pacatul a adus robia, Iisus libertatea. Pacatul a adus nelinistea, musturarea constiintei, pacatul aduce bolile trupului, moartea si pierderea Imparatiei ceresti. Pacatul aduce ura si intunericul, pacatul aduce rusinea.

Dupa formele si felurile lor, pacatele sunt multe si nenumarate, dar, dupa greutatea lor pacatele cele mari se impart in trei grupe: pacate impotriva Duhului Sfânt, pacate strigatoare la cer si pacatele de moarte. Pacatele impotriva Duhului Sfânt nu se iarta nici pe pamant, nici in cer, pentru ca sunt facute impotriva Adevarului si a Darului Duhului Sfânt. Cei ce se lupta impotriva Adevarului si pun minciuna ca adevar, cei ce cad in deznadejde si cei ce se incred prea tare in bunatatea lui Dumnezeu si fac pacate traind in necredinta si nepasare, ca si cei ce se leapada de dreapta credinta ortodoxa, acestia au terminat-o cu iertarea. Iar daca mor in astfel de pacate nu le sunt primite nici slujbele, nici pomenile care li se fac dupa moarte.

Pacatele strigatoare la cer sunt: uciderea, oprirea platii lucratorilor, a slujitorilor, a servitorilor, asuprirea vaduvelor si orfanilor, batjocorirea si asuprirea parintilor. Sodomia si toate pacatele trupesti facute in multe feluri in afara firii innebunesc si imbolnavesc pe oameni. Din cauza acestor pacate si a altora asemenea, vine mania lui Dumnezeu peste oamenii neascultarii. Asa ajung oameni multi la despartire si se ruineaza toata familia.

Pacatele cele de moarte, care sunt tot atat de grele, sunt acestea: primul pacat care l-a facut intai diavolul, adica mandria, fala cea lumeasca, trufia, fariseismul; al doilea ? iubirea de bani, prin care multi s-au vandut diavolului, cumparand pe duhul cel necurat ca sa-i imbogateasca; al treilea ? desfranarea; al patrulea ? lacomia, betia; al cincilea ? pizma sau invidia; al saselea ? mania; al saptelea ? lenea sau trandavia.

Aceste pacate nu se iarta fara spovedanie si fara canon. Canonul trebuie dat de duhovnic atunci cand se face spovedania. Sa stim ca nu primim iertare fara o pocainta serioasa, caci una este sa pacatuiesti si alta este sa gresesti. Greselile se iarta prin rugaciuni puternice cu lacrimi; de aceea zicem in Tatal nostru, "si iarta noua gresalele noastre?", nu pacatele noastre. Greselile se mai iarta si prin fapte bune, prin metanii si prin milostenii, prin implinirea in ce spune in Tatal

nostru: "...si ne iarta noua gresalele noastre, precum si noi iertam gresitilor nostri...?"

Cand am fost botezati ni s-au iertat pacatele stramosesti de la Adam si Eva si am fost curati pana la etatea de sapte ani, iar de la sapte ani in sus, orice pacat am facut, daca nu-l spovedim si nu primim canon, acel pacat nu s-a iertat, se afla scris in catastiful diavolilor. De aceea ne-a lasat Domnul Hristos sfanta taina a spovedaniei cu pocainta, ca sa reinnoim botezul pe care l-am primit in copilarie.

Aceasta baie curatitoare spala, nimiceste si stinge pacatul, cum stinge apa focul si cum spala toate murdariile. Sa nu ascundem nimic la sfanta spovedanie, oricat ar fi de greu pacatul, ca duhovnicul sa stie ce canon sa dea. Primejdia pacatului cu atat este mai mare, cu cat omul nu-si da seama de otrava lui, fiindca la inceput pacatul este dulce ca mierea, dar pe urma e amar ca fierea si te ucide. De aceea omul care pacatuieste mult, orbeste, surzeste, acesta moare in dulceata pacatelor intocmai ca cei imbatati de mirosul florilor de crin. Pe astfel de suflete greu le trezesti ca sa se intoarca la viata cea noua, sa se curateasca prin focul pocaintei. Ele se inraiesc, se razvratesc pe cei ce le vorbesc despre pocainta. Acestia ar fi in stare sa rastigneasca pe cei ce le vorbesc despre spovedanie si pocainta.

Aceasta este lumea de acum, nu se indura de dulceata pacatului, si foarte multi au murit imbatati de aceste rele. Imi amintesc un caz: un barbat s-a dus dupa obicei la o femeie cu care era combinat mai demult, traind in desfranare; fiind bolnav de inima, a murit nenorocitul acolo; cu multa rusine l-a luat sotia lui sa-l ingroape. Si multe de felul acesta pe care le mai stiti si dumneavoastra. Se face omul de rasul lumii, de rasul demonilor si al vrajmasilor vazuti si nevazuti. De aceea sunt bisericile goale, temnitele si tribunalele pline, razboaiele si toate nelegiuirile, din cauza razvratirii omului impotriva adevarului.

Tot pamantul se razvratesc impotriva lui Dumnezeu, pentru ca tot pamantul pacatuieste. Oamenii beau pacatul ca apa, prefera sa se tavaleasca in mocirla pacatelor ca porcii, decat sa umble in caile adevarului. Pacatul este foarte periculos si pentru faptul ca se intinde repede, se inmulteste intocmai ca microbii sau ca samanta de buruiana; o singura samanta este de ajuns intr-o gradina si in curand umple totul. Asa de repede se raspandeste si neghina diavolului, samanta pacatului. Pacatul prinde radacini foarte usor in inima omului chiar de la cea mai frageda varsta. Sunt copilasi care nu stiu Tatal nostru, Tatal Cel ceresc care ne hraneste cu de toate, dar cate vorbe urate le ies din gura, o iau la intrecere cu cei mari. Sunt copii care cad in desfranare, altii si-au omorat parintii.

Iata ispravile diavolului, iata bucuria demonilor, tot prapadul si toata nenorocirea o aduce pe fata pamantului, pacatul. Un credincios a intrebat pe duhovnicul sau: "Cum as putea, parinte, sa scap de murdaria pacatelor?? Si duhovnicul ii dadu pilda aceasta: "Ai vazut, fiule, carbunele cat este de negru, poti sa-l speli pe deasupra cu orice fel de sapun, el tot negru ramane, cand insa il bagi in foc el isi pierde negreala. Asa e, dragul meu, si cu murdaria pacatelor?. "Cum parinte??, a intrebat crestinul. Parintele raspunse: "Ca sa scapam de murdaria pacatelor trebuie sa ne lasam sufletul si trupul cuprinse de focul pocaintei, suferinta postului, a metaniilor, durerilor si ostenelilor de tot felul, lacrimi cu cainta, acestea ne vor pregati si curati, ne vor inrosi negreala pacatelor de pe sufletul si trupul nostru si ne vor inflacara, facandu-ne ca un jaratec si vrednici de a primi Sfantul Trup si Sange al Mielului lui Dumnezeu?. Numai asa sufletul se albeste si se infrumusetea. Crestinul multumi parintelui si lua hotararea sa-i urmeze sfatul.

Canonul dat la sfanta spovedanie de un parinte iscusit are o mare valoare pentru iertarea pacatelor. Sa ne intre adanc la suflet aceste cuvinte si sa incepem cat mai serios sa reparam trecutul nostru, sa ne impacam cu Dumnezeu ca sa fim gata in toata clipa de plecarea noastra in vesnicie, fiindca nu stim ziua si ceasul cand ne va chema Stapanul sa dam socoteala de toata avutia pe care ne-a dat-o in primire si noi am cheltuit-o in lumea aceasta fie la bune, fie la rele.

Rugaciune

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel proslavit si propovaduit si aratat de Sfantul Ioan Botezatorul, Tu esti Mielul lui Dumnezeu care ai venit sa

ridici pacatele lumii, sa vina si peste poporul acesta lumina Ta cea mare, care a venit si peste cei din tinutul Zabulonului si Neftalimului, care sedeau in intuneric si in umbra mortii.

Sa vina lumina Ta si sa lumineze pe toti ca sa inteleaga ce urmari grele are pacatul in viata omului si da-ne putere, Doamne, ca toti sa ne izbavim de cursele diavolilor si sa ne mantuim, si sa Te slavim pe Tine, Parintele nostru Cel Ceresc. Tatal, Fiul si Sfantul Duh, in vecii vecilor. Amin.

44@ Predică la Duminica a XXXII-a după Rusalii (a lui Zaheu)

Zaheu Vameșul

?Zahee, coboară-te degrabă căci astăzi în casa ta trebuie să rămân (Luca XIX, 5)

Frați creștini,

Sfânta Evanghelie de astăzi ne vorbește despre un om cu numele Zaheu, care era mai mare peste vameși, iar vameșii erau un fel de perceptori. Acest Zaheu fiind mai marele lor de aceea se îmbogățise și de bani și de păcate. Auzind el însă de minunile Mântuitorului pe care le făcuse și mai ales de minunea făcută puțin mai înainte când a vindecat pe orbul din Ierihon, alergă și el să vadă pe Acela care vindeca numai cu Cuvântul și da iertare păcatelor. Dar fiind mic de statură nu putea să vadă pe Domnul, mai ales că era împresurat de mulțime de popor.

Atunci a alergat înainte pe drumul ce trebuia să treacă Domnul Hristos și s-a suit într-un dud de unde putea să-L vadă când trece. Când a ajuns Domnul Hristos în dreptul dudului s-a uitat în sus și i-a zis: "Zahee, grăbește-te și te dă jos, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta?. Iar el degrabă s-a dat jos și L-a primit cu bucurie.

Iată iubiți creștini, că Domnul nostru Iisus Hristos, a cunoscut ca un Dumnezeu ce era numele lui Zaheu; i-a cunoscut și numele și dorința cea aprinsă a inimii lui și a văzut smerenia și voința lui de a se întoarce la Dumnezeu. Dacă stăm să judecăm puțin, cât de mult s-a umilit el care era plin de bani, bogat și onorat de lume, ne mirăm cum a putut să-și calce mândria în picioare și să urce ca un copil prostuț în dud, smerindu-se înaintea lumii. Tocmai aceasta l-a adus la pocăință, la mântuire, căci Domnul Hristos l-a chemat pe nume și a dorit să intre în casa lui.

Ajungând Domnul în casa lui, mulțime de farisei ziceau: "Iată a intrat să găzduiască la un om păcătos?. Dar Zaheu plin de bucurie și încredere desăvârșită în Domnul Hristos a zis: "Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe cineva întorc împătrit?.

Vedeți, frați creștini, pocăința adevărată! Iată cum a înțeles el că Dumnezeu îl poate ierta de păcatele și nedreptățile făcute, de călcările de lege pe care le făcuse fără să aibă frica lui Dumnezeu. Această Evanghelie este una din cele 7 evanghelii care se citește la Sfântul Maslu. Să nu credem noi că este pusă așa la voia întâmplării de sfinții noștri părinți. Ea are un mare rost, pentru că multe boli grele și suferințe grozave se abat și cad pe capul oamenilor din cauza păcatului nedreptății săvârșit de ei și mai ales din cauza păcatelor strigătoare la cer.

Iată, păcatele acestea strigătoare la cer le fac aceia care asupresc pe văduve și orfani, care înșală pe cineva cu cine știe ce lucruri, care se judecă cu alții ca să le răpească avutul lor, casa lor, sau ceva de-al lor, sau atunci când cineva oprește plata pentru munca făcută lui sau pentru orice nedreptate ori asuprire care s-a făcut. De asemenea, cad oamenii în grele suferințe și boli nevindecabile pentru călcarea în picioare a legii lui Dumnezeu, căci mare îndrăzneală au oamenii care nu mai știu de duminici și sărbători, furând ziua Domnului care e Sfânta Duminică. În loc de a veni să-I aducă mulțumiri lui Dumnezeu, slavă și cinste la Sfânta Biserică își fac de lucru pe acasă, se duc pe la târguieli să vândă sau să cumpere, neștiind că banii câștigați în duminici și sărbători sunt blestemați.

În casa unde intră astfel de bani, intră focul mâniei lui Dumnezeu, acolo nu este nici un spor, fiindcă nu numai acei bani, dar va trebui să dea împătrit cum a zis Zaheu, o parte la doctori, o parte pe doctorii, alții îi sunt furați ori îi pierde în vreun fel sau trebuie să dea pe la avocați și judecători. Nu se poate spune prin cuvinte câte mari suferințe se abat pe capul oamenilor din cauză că nu vor să meargă la biserică în duminici și sărbători; și mai ales că muncesc în aceste zile sfinte fără frică de Dumnezeu. Unul din păcatele tot așa de grele este și când cineva năpăstuiește pe aproapele său, furându-i cinstea prin fel de fel de vorbe murdare aduse la adresa lui. Orice lucru luat cu sila sau prin înșelăciune cât trăiești, tot

mai poți să-l dai înapoi. Dar dacă năpăstuiești prin cuvinte mincinoase și te atingi de cinstea unei fețe bisericești, nu mai poți să întorci înapoi atâtea vorbe pe care le-ai risipit pe la urechile lumii ca să-i necinstești bunul nume și frumoasele intenții. Această ispită, să fim atenți că vine foarte ușor și se ia ca râia, este boala limbii, mai ales femeile au acest grozav păcat.

Parcă auzi câte una zicând: ai auzit, dragă, ce a făcut cutare și începe să-ți înșire la vorbe, care mai de care mai urâte, ca să te îngrozească, făcându-te să spui mai departe și așa să arzi în foc cu ea. Așa a fost calomniat un părinte bisericesc, și când era pe patul de moarte a venit năpăstuitorul, vorbitorul de rău, cerându-i iertare. Părintele i-a iertat tot, dar i-a dat drept canon să se ducă acasă și să ia o pernă cu fulgi, să se urce într-un pom înalt și acolo scoțând toți fulgii din pernă se le dea drumul, iar după aceea să se ducă să adune fiecare fulg ca să fie iertat și de Dumnezeu.

Făcând așa a început să adune, dar a fost imposibil, pentru că vântul împrăștiase toți fulgii cât mai departe și în locuri greu de găsit. Așa se întâmplă și cu vorbele care ne ies din gură, foarte ușor se împrăstie. Dar cine mai poate întoarce atâtea vorbe rele și calomnii la adresa aproapelui nostru? De aceea când ai vorbit pe cineva de rău și l-ai calomniat, degradându-l în fața unora, să știi că mare rău ai făcut sufletului tău, căci cu cuvântul tău care ți-a zburat de pe buze și pe care nu-l mai poți întoarce, ai făcut două mari păcate: întâi ai smintit pe alții cu vorbele tale și ai ponegрит cinstea aproapelui; al doilea te-ai făcut judecătorul lui judecându-l mai înainte de a veni ziua cea mare când ne va judeca Domnul Hristos pe toți.

Ia aminte, soră și frate creștine, că vorbele tale s-au dus, s-au scris și înregistrat de îngerii lui Dumnezeu, iată, tu să fii sigur că te așteaptă ori aici pe pământ suferință grea ca să ispășești, ori o veșnică osândă în iad. Tot în păcatul năpăstuirii cad și cei ce pentru gura lor suferă bătaii și închisori precum și multe suferințe grele. Vai, celor ce prin minciuni și martori mincinoși părăsc pe alții, se judecă cu alții și-i fac să sufere pe nedrept! Vai de cei din a căror cauză unii mor cu sufletul otrăvit de minciunile și pârâciunile lor, de calomniile și nedreptățile făcute de ei! Aceștia nu vor plăti niciodată nedreptatea lor, decât în fundul iadului, dacă nu se întorc cu tot sufletul la Dumnezeu din vreme.

Pe unii îi cheamă Dumnezeu să plătească pe patul suferinței la ieșirea sufletului, când trag să moară căci unii se chinuiesc câte o săptămână de se îngrozesc cei ce stau la căpătâiul lor, când îi văd cu limba scoasă afară de un cot și nu pot să moară mai ales persoanele care au vorbit de rău fețele bisericești, credința și pe Dumnezeu ? hulatorii.

Noi știm din bătrâni că e o vorbă, să fim atenți ce vorbim, că pe unde iese vorba va ieși sufletul. Să ne fie milă de sufletul nostru și să nu-l îngreunăm cu astfel de păcate.

Diavolul se luptă mereu pe toate căile ca să-l înșele pe om și să-l țină mereu legat cu păcatele lui, să nu se poată întoarce niciodată la adevărata cale de lumină, la Dumnezeu.

Se povestește într-o carte bisericească numită Patericul, că un sfânt părinte la legat pe un diavol ce venise la el să-l ispitească, să nu poată pleca până nu-i va spune unele amănunte; printre altele l-a întrebat sfântul părinte pe diavol, de care suflete sunt mai multe în iad, de femei sau bărbați? Diavolul i-a spus că sunt mai multe femei. Și l-a întrebat sfântul: Dar pentru ce sunt mai multe femei în iad, căci la biserică sunt femei mai multe? Iar diavolul i-a răspuns: sunt într-adevăr la biserică mai multe, dar degeaba, deoarece pentru trei feluri de păcate sunt mai multe femei în iad. În primul rând pentru păcatul mândriei, căci ele sunt cele mai bune curse ale noastre cu care lucrăm și le învățăm cum să se împodobească și cum să atragă bărbații în păcatul desfrânării.

În al doilea rând, pentru că ele sunt foarte bune de gură și prin ele facem noi cele mai bune certuri, pârâciuni, spargerii de case și tot prin ele lucrăm și farmecele, spurcând sufletele și trupurile oamenilor; adevărat este că femeile se ocupă mai mult cu descântatul, cu vrăjile, cu ghicitul, aleargă pe la aceste ghicitoare.

În al treilea rând, după ce au făcut fără frică și rușine toate acestea, când se duc la spovedanie nu se spovedesc cu sinceritate și nu spun păcatul așa cum l-au

făcut. Se spovedesc spunând păcatele ca și când n-ar fi ele de vină, aruncă vina ori pe bărbații lor, ori pe vecinii lor, sau pe copii ori pe altcineva, pentru că așa le învățăm noi, zice diavolul și le dăm rușine ca să rămână nespovedite cum trebuie, cu păcatele neiertate, sau chiar dublate. Iar când le iese sufletul, vin în ghearele noastre căci nu s-au spovedit cum trebuie. Iată de ce sunt mai multe femei în iad, a zis diavolul.

Frați creștini, să luăm aminte să nu ne înșelăm singuri, că dacă ne-am pierdut sufletul, am pierdut tot. Am auzit de multe ori din Sfânta Evanghelie, când s-a citit în cursul anului, că Domnul nostru Iisus Hristos a chemat la Sine tot felul de păcătoși, vameși, farisei, desfrânate, tâlhari, a mers în casa lor, ori a venit la ei. El i-a primit și i-a iertat, i-a învățat și i-a miluit pe toți. Odată chiar a spus fariseilor și cărturarilor, că vameșii, desfrânatele vor intra în împărăția cerurilor, iar ei, care se socoteau fiii luminii, vor fi scoși afară pentru fățărnicia și nedreptatea lor. Dacă stăm să ne gândim, cum a iertat Domnul Hristos pe femeia desfrânată, cum a iertat pe vameșul smerit care a venit la biserică, cum a iertat pe tâlharul de pe cruce, cum a iertat pe Zaheu din Evanghelia de astăzi, ne minunăm de marea Sa bunătate și milă pe care a avut-o și o are pentru păcătoși.

Dar acești păcătoși iertați care au primit mila Lui, toți au dat dovadă de o sinceră pocăință înaintea lui Dumnezeu, de o întoarcere desăvârșită cu toată ființa lor din calea păcatului, din drumul pierzării, la lumina cea dumnezeiască a lui Iisus Hristos, Iertătorul și Binefăcătorul lor și al nostru. Căci ei îndată au lăsat păcatul care-i stăpâna și au început să se îndrepte prin lacrimile lor și prin pocăință. Cine oare poate spune pocăința și părerea lor de rău, sudorile și ostenele lor? Căci mândria lor a fost călcată în picioare, au disprețuit banii, și toate bunurile acestei lumi, dându-și seama că numai așa vor putea fi vrednici să primească pe Iisus în casele lor și în sufletul lor.

Cine poate spune ce dragoste aprinsă și cu ce sfântă recunoștință îl urma Maria Magdalena din care scosese 7 draci? Iată și pe Zaheu cel de astăzi, cum recunoaște el că trebuie să-și curățească casa și sufletul de nedreptățile făcute, hotărând să întoarcă împătrit acelor pe care i-a nedreptățit. El a dat jumătate din averea lui săracilor, căci știa că aceea este adevărata milostenie, să dai din ale tale, din munca ta, din agoniseala ta făcută cu dreptate; iar cele luate cu japca, cu năpăstuiuri, cu sila, trebuie date înapoi, fiindcă acelea nu sunt ale tale, ci ale aproapelui.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: chiar prin muncă cinstită, dacă ai mai multe decât îți trebuie, toate cele de prisos sunt ale văduvelor, orfanilor, săracilor, ale tuturor necăjiților. Să fim atenți și să nu ne tăiem craca de sub picioare, fălindu-ne că facem cine știe ce lucru când dăm o milostenie; poate nu e chiar așa de curată, poate nu e din osteneala noastră, cum se întâmplă de multe ori chiar la creștinii botezați. Toți păcătoșii din toate veacurile au fost primiți și au intrat în împărăția cerurilor. Dar au intrat aceia care au lucrat pocăința, care și-au cunoscut păcatele și prin dreptate și osteneală s-au spălat de ele, căci fără pocăință nu s-a mântuit nimeni din cei ce au căzut, mai ales în păcate grele.

Nici creștinii de la început nu s-ar fi mântuit, nu ar fi devenit sfinți, dacă nu ar fi făcut pocăință, dacă nu s-ar fi smerit, dacă nu ar fi postit, dacă nu s-ar fi rugat, dacă nu ar fi venit la biserică. Nu cum cred unii creștini de astăzi, care trăiesc în fel de fel de păcate mari, necununați, în desfrânări, avorturi, în lux și mândrie, în chefuri și beții, fără nici un fel de recunoștință față de patimile Domnului nostru Iisus Hristos.

Fără să recunoască pe Dumnezeu și fără pocăință, mulți ajung în fundul iadului. Sunt bătrâni care au îmbătrânit mai mult în păcate decât în numărul anilor, țărani cu obiceiuri boierești și boieri cu obiceiuri păgânești fără nici o frică de Dumnezeu. Sunt desfrânate fără pocăință, tâlhari neispășiți de păcate, care în loc să stea la închisoare sunt liberi și se țin mereu de aceleași tâlhării, se fac mereu avorturi, ucideri și toți aceștia așteaptă să se mântuiască fără pocăință. Acestora le este pregătit focul iadului, muncile de veci îi așteaptă.

Dumnezeu însă îi cheamă mereu la pocăință pe toți, pentru că pentru păcătoși a venit, cum a spus în Evanghelia de astăzi. Pe toate căile Dumnezeu voiește să se apropie de ei, să se apropie acum până când nu vor sta la căpătâiul lor soția,

copiii, plângând lângă patul lor de suferință. Acum este momentul cel mai potrivit până când nu se vor închide ochii.

Acum când am auzit de schimbarea și întoarcerea desăvârșită a lui Zaheu vameșul, acum să ne întoarcem la El. Diavolul ne amână și zice mâine, iar de mâine poimâine, de la post la post, și de la an la an, ca să ne prindă în gheare. Dar astăzi este ziua, mâine poate fi prea târziu. Câte exemple nu sunt pe care le-am văzut cu ochii noștri, de atâtea ori în viață, cu unele persoane care au tot amânat întoarcerea la Dumnezeu și la pocăință, pe care i-a prins moartea fără să facă nici o pregătire! Câți n-au fost luați cu salvarea de urgență și internați la vreun spital pentru vreo operație urgentă! Desigur, cei mai mulți pleacă nespovediți și neîmpărtășiți, fiindcă durerile îngrozitoare nu le-au mai dat timp să cheme vreun preot să-l spovedească măcar. Și așa au murit pe patul operației fără a-și lua hrana trebuitoare pe drumul veșniciei ? Sfintele Taine.

Deci, acum să fim atenți cu sufletul nostru, acum să căutăm să-l ținem treaz pe calea mântuirii și cu fierbinte dragoste să urmăm pe Domnul, străduindu-ne în fiecare clipă, în fiecare zi, să fim cât mai plăcuți slujitori și implinitori ai sfintelor Lui porunci. Atunci și diavolul are frică de sufletele noastre, de sufletele acelea care stau gata înarmate ca niște ostași cu arma în mână, ca o santinelă înțeleaptă și vioaie ce străjuiește împrejurul casei sufletului său să nu-i fie furată avuția. Cu această ocazie îmi amintesc de o vedenie a unui sfânt părinte pustnic.

Acest părinte a fost dus de îngerul păzitor la ușa unei mari săli subterane, unde erau adunate toate duhurile necurate cu mai marele lor Scaraoschi. Pustnicul acesta asculta ceea ce vorbeau ei înăuntrul acelei încăperi, fără să fie văzut de ei, fiindcă așa era voia lui Dumnezeu.

Scaraoschi cel mare așa le spunea la toți diavolii lui: "Cum să facem să câștigăm cât mai multe suflete pentru împărăția noastră întunecoasă?? Atunci s-a ridicat unul care a zis așa: "Întunecimea voastră, eu sunt de părere că cel mai bun mijloc pentru a umple iadul nostru este să mergem cât mai mulți pe pământ și să le spunem că nu există Dumnezeu, că nu există rai și iad, și că pe pământ este totul; dacă ai bani, avere, și de toate ești în rai, iar dacă nu, ești în iad. Celelalte câte le-au auzit pe la biserici, să le spunem că sunt scornituri și povești de-ale popilor, că știi întunecimea ta, cât sunt oamenii de proști și ne vor crede cu ușurință?.

Scaraoschi le grăi: "Lesne de spus acestea, dar să știi că nu toți oamenii sunt așa de proști cum crezi tu, vor simți că-i treabă diavolească de-a noastră și nu vor crede; vreau altă părere?. Zise unul una, altul alta, dar nici una nu fusese bună. Se ridică unul mai chior, mai șchiop, mai îndrăcit ca toți și spuse: "Se înțelege că e o prostie să spui lumii că nu există Dumnezeu, nici rai, nici iad. Părerea mea e alta, să mergem cu toții pe fața pământului și să stăm la pândă, și cum vedem că se întoarce vreunul la Dumnezeu și la dreapta credință cu toată seriozitatea prin pocăință, prin spovedanie și împărtășanie, atunci să sărim cu toții și să nu-l lăsăm, să-l întoarcem înapoi.

Iar pe cei ce vor să se ia de credință și de cele ale credinței, să-i amânăm mereu, spunând la cei tineri că la bătrânețe să se pocăiască, atunci să ia calea bisericii, sunt prea tineri acum, până atunci se pot ruga și acasă, ce tot biserica?! Pot să mai citească câte o carte sfântă pe acasă și să facă și ei ca toată lumea, să nu iasă din rândul lumii.

La cei bătrâni să le spunem că dacă n-au făcut pocăință cât au fost tineri, acum e prea târziu și nu-i mai iartă Dumnezeu, așa că degeaba mai fac ei pocăință și se mai duc la biserică, că tot nu mai sunt iertați; să-i dăm înapoi și pe unii și pe alții. Să-i tot amânăm pe toți din zi în zi până când îi va apuca moartea așa nepregătiți?.

"Bună părere, cea mai bună ? zise diavolul Scaraoschi ? alergați cu toții și așa să faceți, găsiți cât mai multe guri și vorbiți prin ele ca să se întoarcă cei ce au luat drumul bisericii și al credinței adevărate, și nu-i lăsați să se ducă la biserică?.

Iată de ce observăm că diavolii nu se înspăimântă de creștinii care nu pornesc pe calea mântuirii cu toată seriozitatea. Căci așa se observă prin Sfintele Biserici, că toate cele sufletești, creștinii noștri le fac numai de formă. De formă se roagă,

de formă vin la biserică, de formă se spovedesc, din obicei le fac pe toate ale sufletului. Sunt mulți care nici nu știu de ce vin la biserică și nici care este rostul venirii la biserică. De aceea pleacă de la biserică dacă nu mai răi, oricum nici mai buni.

Se întâmplă așa cum a spus un sfânt părinte; dacă intră un câine în biserică, nici biserica nu se spurcă, și nici câinele nu se sfințește; căci ei vin din curiozitate, cu inimi împietrite, cu gânduri împărțite, și nu sunt nici la slujbă și nici la predici, se întorc acasă fără de Iisus Mântuitorul, nu ca Zaheu ce s-a dat jos din dud. Acolo unde se ridică câte un suflet cu hotărâre temeinică de a urma calea Domnului, tot iadul se rășcoală împotriva lui. Dacă este tânăr sau tânără necăsătoriti, vine diavolul chiar prin părinții lor sau prin rudeniile care parcă numai grija asta o au, să se ocupe de ei să-i silească să se căsătorească chiar le găsește pe câte cineva ca să-i poată porni cât mai curând pe acest drum fără a chibzui îndelung și cu toată seriozitatea când face acest pas.

Dacă sunt părinți, fel de fel de ispite întrebuințează necuratul prin copii ca să-i supere, să-i facă să zică vorbe rele, să-i blesteme, și să-i scoată astfel din calea mântuirii. În cele mai multe familii sunt supărări mari din partea copiilor. Așa că pe toate căile și în toate locurile, un creștin adevărat, un creștin treaz care a cunoscut calea mântuirii prin Sfânta Biserică are de luptat în tot locul și în tot timpul, cu trupul, cu lumea, cu diavolul. Acești trei vrăjmași înfierbântați de mânie pe bietul suflet, se luptă zi și noapte, acasă și la serviciu, pe stradă și în tramvai, în tot locul, chiar și în Sfânta Biserică.

Iată ce zice un alt sfânt părinte că pe unii îi aduce chiar diavolul la biserică, ca să încurce pe ceilalți care au venit să se roage, să-i facă prin cine știe ce ispite să dea înapoi, să-i facă să se lipsească și să fie la fel cu toți moleșiții veacului care dorm în păcate grele.

De aceea ne cere Domnul să fim treji, să stăm cu candela aprinsă, adică flacăra sufletului, cu credință tare și aprinsă, să fim niște suflete înflăcărâte pentru luptă și să nu ne temem niciodată de jucăriile diavolului, ba chiar să ne bucurăm că tocmai prin aceste lupte și ispite ne încununăm de la Dumnezeu, primind mai multe puteri și mai mare ne e răsplata. Cu cât avem de suferit mai mult, de luptat mai mult, cu atât suntem mai băgați în seamă de Dumnezeu și la vreme potrivită el ne trimite ajutorul Său. Când vede că noi am făcut tot ceea ce ne stă în putință și nu mai putem face nimic, atunci intervine El cu puterea Sa dumnezeiască. Așa s-au luptat înaintașii noștri, sfinții noștri părinți, sfinții care-i prăznuim, sfinții mucenici.

Citind viețile lor vedem cum erau omorâți de rudeniile lor, pârați că sunt creștini, au fost împărați care și-au omorât copiii lor buni pentru această dreaptă credință, vedem cum au fost omorâte soțiile de către soții lor pentru că sunt creștine, surori de către frații lor, rudeniile de către rudeniile lor, pentru că sunt creștini adevărați. Dar toți aceștia au biruit fiind înarmați cu armele duhovnicești pe care ni le recomandă nouă Sfântul Pavel în Apostolul care s-a citit astăzi, unde ne spune să fim pildă pentru toți credincioșii, în vorbire, în putere, în dragoste și credință, în curăție și răbdare.

Să ne îndemnăm unii pe alții în citirea sfintelor cărți de unde se poate lua învățătură pentru mântuirea noastră și prin care, dacă citim cu înțelegere, ne suim cu mintea sus deasupra lumii, de unde vom putea vedea mai bine ca Zaheu din dud, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Să citim mai ales viețile sfinților; acolo vedem luptele lor, răbdarea lor, suferințele lor de tot felul, încercările și focul ispitelor prin care s-au mântuit fiecare. Este cu neputință ca un creștin să nu-și găsească leacul trebuitor pentru suflet în aceste vieți de sfinți.

Să nu credem și noi ca unii oameni că e de ajuns să te duci la biserică din când în când și să aprinzi o lumânare sau să plătești o slujbă și astfel Dumnezeu îți va da orice-I vei cere. Lui Dumnezeu nu-i trebuie lumânarea și banii noștri sau darurile noastre, că ale Lui sunt pământul și cerul, dedesubtul și toate El le-a făcut; El ne vrea pe noi, sufletul nostru care e scump, e de valoare mare, căci El a trebuit să sufere; El a trebuit să-și verse sângele ca să-l răscumpere.

Oricât de mare ar fi lumânarea și darul omului, dacă nu se leapădă de păcate, tot la iad se duce. Trebuie mai întâi să scoatem gunoiul păcatelor din viața și

sufletele noastre, căci s-a împrăștiat pământul și văzduhul de tot felul de păcate și nu ne mai poate suferi Dumnezeu mult.

E gata judecata, să fim gata și noi.

Sunt unii cărora nu li se îndeplinesc rugăciunile, pentru că nu ascultă sfaturile bune pe care le dăm și cad într-o mare necredință, căci ajung de nu le mai trebuie nici biserică, nici preot, nici sfințenie; se leapădă de toate, zicând că dacă ar fi Dumnezeu le-ar ajuta și lor. Și pentru că le caută tocmai pe acestea pământești și nu mântuirea sufletului, de aceea se îndepărtează Dumnezeu de ei.

Le spui să se spovedească, să se lase de păcatul desfrânării, să se întoarcă la Dumnezeu, să ia calea dreptății; îți promit, dar nu se țin de cuvânt. Se întâlnesc pe stradă cu o babă care le spune să se ducă la 9 biserici să plătească. Sfatul cel bun nu-l primesc, să facă ce spunem, se iau după babă și se duc la 9 biserici și atunci cum să asculte Dumnezeu rugăciunea acestor creștini, cu păcate mari nespovedite? De aceștia se depărtează Dumnezeu și nu le aude rugăciunea.

Unii au suferințe de tot felul și totuși vin la biserică, fac fapte bune, nu s-au întors de la Dumnezeu, și totuși au parte de multe dureri și necazuri, rămânând nedumeriți. Se pune întrebarea: pentru ce sunt pedepsiți unii, dacă ei urmează calea cea dreaptă? Aceștia să nu uite că primii creștini și toți sfinții care aveau darul facerii de minuni, vindecând bolile și prin rugăciunile lor făceau minuni mari, înviind chiar morții, așa încât erau atât de drepti și sfinți că se numeau prietenii lui Dumnezeu și cu toate acestea Dumnezeu i-a lăsat și nu i-a scăpat de vrăjmașii care căutau să-i omoare și-i chinuiau cu fel de fel de munci grele.

Aceasta deoarece, așa cum ați auzit mai sus, aici este lupta tuturor celor ce vor să se mântuiască pe pământ e câmpul de luptă al creștinilor. Pe front nimeni nu se duce să-și îndeplinească plăcerile lui personale; acolo e luptă, e moarte întotdeauna în fața ochilor. Așa și noi aici pe pământ, să vedem moartea în față în fiecare clipă, ca să nu greșim lui Dumnezeu, să nu facem păcate și să nu ne lipim inima de pământul acesta care s-a spurcat și care va fi ars cu foc.

Frați creștini, vrem și noi să vedem pe Domnul Iisus Hristos ca Zaheu? Să ne suim sus, mai sus de lumea aceasta, mai sus de lumea care se târăște pe pământ ca șarpele; de acolo de sus de la înălțimea învățăturilor dumnezeiești, îl vom vedea pe Domnul deslușit și ne va chema și pe noi ca pe Zaheu pe nume, invitându-se cu a Sa dragoste dumnezeiască să vină în casa sufletului nostru.

Vrem și noi să ne pocăim ca Zaheu? Hai să plătim nedreptățile, hai să ne grăbim să facem socoteala și să recunoaștem câți bani nedrepti avem în casele noastre, pe cine am înșelat și am păgubit, câte duminici și sărbători am lucrat furând zilele Domnului Dumnezeu și să întoarcem împătrit, adică făcând tot felul de fapte bune. Să ajutăm săracii, lipsiții, nevoiașii, bisericile sărace, căci Dumnezeu cu toată dragostea vrea să ne mântuiască și de aceea a venit El pe pământ să caute pe cel pierdut, oaia rătăcită, sufletele cele bolnave.

Dacă vrem să-L urmăm pe Domnul, să nu ne mai dezlipim de El niciodată, să-L ascultăm și să mergem cu El în toate zilele vieții noastre. El să fie păstorul nostru, iar noi oile Lui cele aflate și întoarse la Tatăl. Fericite sunt acele suflete în casa cărora va intra Mântuitorul. Acelea sunt înflăcărate, au duh de viață în ele, acelea cântă și laudă mărirea lui Dumnezeu și sunt chiar de aici de pe pământ în culmea fericirii, în rai.

Îngerii de sus cântă de bucurie, sfinții se bucură de întoarcerea lor și mare bucurie se face în cer și multă pace în casele lor; căci Mântuitorul cu care plecați de aici din Sfânta Biserică și îl duceți în casele dumneavoastră, vă va zice ca și lui Zaheu: "Astăzi s-a făcut mântuirea casei acesteia".

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, care ai venit în lume să mântuiești pe cel pierdut și rătăcit, dă-ne și nouă pocăința lui Zaheu, recunoștința lui și întoarce-ne pe calea Ta cea bună ca să fim cu Tine și aici și în ceruri în vecii vecilor. Amin.

450 Predică la Duminica a XXXIII-a după Rusalii (cu vameșul și fariseul)

Vameșul și Fariseul

?Învățați de la Mine că sunt și blând și smerit cu inima?!

Frați creștini,

Maica noastră Sfânta Biserică ne pregătește în duminica aceasta a vameșului și a fariseului pentru sfântul și marele post. Începe cu o pildă foarte minunată, pilda vameșului și a fariseului unde este condamnată mândria, păcatul cel mai mare și cel dintâi păcat care a fost făcut de îngeri, de Lucifer iar apoi de oameni. Nici un păcat nu este mai nesuferit înaintea lui Dumnezeu ca mândria, nici un păcat nu este mai mare ca acesta. Mare păcat este înaintea lui Dumnezeu minciuna, urât este păcatul desfrânării, al sodomiei, al onaniei, grozav păcat este uciderea, batjocoritoare este beția.

Mânia lui Dumnezeu urmărește pe cei ce ghicesc, pe cei ce vrăjesc și descântă, mare păcat este necredința, deznădejdea, sinuciderea. Mari păcate sunt chefurile, cântecele lumești, jocurile. Toate aceste păcate, ne spune Dumnezeu, că de nu le vom părăsi, vom fi aruncați în ziua judecății Domnului Hristos în iazul cu foc și pucioasă, iar osânda aceea se numește moartea a doua.

Mai mare păcat însă decât toate acestea este mândria. Să știți că pe toți păcătoșii de orice fel îi iartă Dumnezeu dacă se vor pocăi și se vor îndrepta. Ba mai mult, Dumnezeu îi urmărește pe oamenii păcătoși pas cu pas în toată clipa vieții lor ca să-i întoarcă la calea cea bună, la calea mântuirii, pentru că Dumnezeu este iubire: "Că așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică?".

"Spune-le pe viața Mea ? zice Domnul Dumnezeu ? că nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască, adică să aibă viață veșnică! Întoarceți-vă de la calea voastră cea rea, pentru ce voiți să muriți casa lui Israel, adică creștinilor!?"

De aici vedem că Bunul Dumnezeu Atotputernicul îi cheamă pe păcătoși la pocăință, la mântuire, pe care o dă gratis celor ce se întorc la El. Există însă o singură categorie de păcătoși spre care Dumnezeu nu numai că nu-și întinde mila chemării Sale la pocăință, dar le stă împotrivă aceștia sunt cei mândri. De ce oare?

Nu din cuvintele noastre vom dovedi acest lucru, ci din cuvintele lui Dumnezeu. Cei mândri, încrezători în ei înșiși, sunt nesuferiți chiar celor ce-i înconjoară. Dar cât de nesuferit trebuie să fie cel mândru înaintea Creatorului care l-a făcut! De aici poate oricine pricepe de ce le stă Dumnezeu împotrivă celor mândri. Dar să vedem ce este mândria.

Mândria este încrederea omului în sine însuși, în puterea sa, în averea sa, în hainele sale, în frumusețea sa, în înțelepciunea sa. Omul mândru, cu nimeni nu se împacă decât cu cei ce-l linguesc și-l laudă, încolo pe toți îi vorbește de rău, pe toți îi disprețuiește. Omul mândru de va primi de la cineva vreun ajutor la nevoie, nu mulțumește aceluia. Dar el, de-i va da cuiva un ajutor, pretinde să-l laude în gura mare.

Omul mândru în cugetul inimii sale și de crede în Dumnezeu, cum zice el, chiar când se roagă ia o atitudine de sfidare a lui Dumnezeu, adică un fel de dispreț. Omul mândru, când se roagă, poruncește lui Dumnezeu, își laudă singur calitățile pe care nu le are, iar gândul că ar fi păcătos e departe de el. Omul mândru nu suferă învățătura bună dacă-i faci o muștrare pentru a se îndrepta, el provoacă scandal, iar dacă cere cuiva vreun sfat spre învățătură, după ce l-a primit, îl auzi spunând: "asta o știam și eu!?"

Ne spune Dumnezeu că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, însă mândria este începutul tuturor răutăților. Din cauza mândriei a fost aruncat din cer satana cu îngerii lui. Acum să vedem de ce este așa de mare păcatul mândriei.

Sfânta Scriptură ne spune că orice dar bun și orice dar desăvârșit vine de la Părintele luminilor, adică de la Dumnezeu. Va să zică, noi, făptura omenească, oricine am fi, orice bun avem, orice calitate, fie frumusețe, fie sănătate, fie bogăție omenească, fie inteligență sau credință mare, fie răbdare multă pentru Hristos și Evanghelia Sa, sau alte fapte bune creștinești, le avem dăruite de la Dumnezeu, precum zice: "Căci cu privire la Hristos vouă vi s-a dăruit nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El?".

Va să zică orice bun avem noi nu este al nostru, ci al lui Dumnezeu. Dacă te lauzi, te mândrești cu ce nu-ți aparține, aceasta se numește mândrie, iar Dumnezeu pe bună dreptate le stă împotriva celor mândri.

Judecați și dumneavoastră și veți vedea că ce spun e drept. Deci, ce va face Dumnezeu celor ce se laudă cu ce nu le aparține? El va pedepsi pe toți cei mândri după dreptate, căci Dumnezeu este proprietarul tuturor bunurilor ce sunt în fiecare om și în tot universul. Ce lucru ai tu, omule, pe care să nu-l fi primit, și dacă l-ai primit de ce te lauzi ca și cum l-ai fi avut tu?

Una din poruncile lui Hristos, este aceea de a fi smerit, căci iată ce ne învață: "Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească, fiecare să dea altuia întâietate, nu umblați de lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite, să nu vă socotiți singuri înțelepți, iar dacă te abați de la porunca smereniei, atunci, oricine ai fi, îți va sta Dumnezeu împotriva?".

La proorocul Ieremia cap. 49, v. 16, zice Domnul: "Înfumurarea ta, îngâmfarea inimii tale, te-a rătăcit și chiar de ți-ai așezat cuibul tot atât de sus ca al vulturului și de acolo te voi prăbuși, zice Domnul!? Vedeți mândria inimii, vedeți din ce cauză a rătăcit lumea de la dreapta credință. Să știți că pricina rătăcirii lumii nu se datorează atât de mult păcatelor făcute cât înfumurării și îngâmfării inimii lor, fiindcă s-au socotit singuri înțelepți, au înnebunit, zice Sfântul Apostol Pavel.

Lumea, întocmai ca un om nebun, a ajuns pentru păcatul mândriei să rătăcească în gândurile ei întunecându-se în inima sa. A schimbat adevărul cu minciuna și astfel a căzut închinându-se fapturilor în locul Făcătorului, iar Dumnezeu a lăsat-o să cadă în pângărire, cuprinsă fiind de pofte nesățioase, așa încât, schimbându-și firea, și bărbații și femeile se tăvălesc în cele mai scârboase plăceri.

Citiți cu atenție tot capitolul amintit și să nu ne mai mirăm de ce sunt atâtea nebuni, de ce s-au ivit atâtea care zic că nu există Dumnezeu și că nu mai este nimic după moarte. Iată mândria unde i-a dus, făcându-se și înălțându-se ei ca Dumnezeu. Spun că omul este totul, că a descoperit și că a făcut atâtea mașinării și mari progrese. El uită, din cauza mândriei, că toate câte le au la îndemână, fie înțelepciune, fie materie primă, le au de la Dumnezeu. Dacă ar fi smeriți, ar vedea că nu sunt în stare să facă un fir de păr în plus omului.

Tot din mândrie au rătăcit unii de la dreapta credință, lepădându-se de Biserică, de preoție, de toate Sfintele Taine. Dacă ați avut vreodată ocazia să stați de vorbă cu vreun sectant, un rătăcit, imediat poți să-l cunoști de câtă mândrie, de câtă înfumurare și îngâmfare este stăpânit. Ei, rătăciții, în loc să-și vadă bârna din ochiul lor, văd gunoiul din ochii altora și numai ce îi auzi zicând că ei nu mai fac păcate de când au plecat de la biserică și că preoții sunt niște păcătoși, iar creștinii ortodocși la fel.

Citind puțin prin Sfânta Scriptură și prin alte cărți, lor li se pare că sunt la înălțime ca vulturul și că nimeni nu știe ce știu ei. De aici vine disprețul de semenii lor. Ei s-au împărțit în multe grupări și au început să aiureze zicând că au descoperit tainele lui Dumnezeu, iar dacă nu vom zice și noi ca ei, mânia lui Dumnezeu ne așteaptă. Iată înfumurarea și mândria cea drăcească.

Frați creștini, vrând Bunul Dumnezeu să ne ferească de păcatul mândriei și totodată vrând să ne arate cât de mult urăște pe cei mândri, ne-a dat mai multe pilde, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament.

În Vechiul Testament, ne dă pildă de un împărat anume Iehonia, fiul lui Ioachim, împărat al iudeilor: "Pe viața Mea ? zice Domnul ? că, chiar dacă Iehonia, fiul lui Ioachim, împăratul lui Iuda, ar fi un inel de pecetluit în mâna Mea cea dreaptă, l-aș scoate și de acolo!? Și drept este că acest împărat a fost lepădat de Dumnezeu, ca să ia aminte toți cei mândri. Niște inele de pecetluit în mâna dreaptă a lui Dumnezeu au fost apostolii cei dintâi ai lui Hristos, precum și urmașii lor până

la sfârșitul veacurilor. Însă care dintre ei s-au îngâmfat, s-au mândrit în inima lor, au fost lepădați de Dumnezeu, cum a fost Iuda Iscarioteanul și, după Iuda, până în zilele noastre, o mulțime de preoți și predicatori, oameni morali de altfel, au disprețuit pe semenii lor. Acestora le-a stat Dumnezeu împotriva, iar ei au rătăcit și au fost lepădați ca niște cârpe murdare.

Sfântul Apostol Pavel ne spune că noi, creștinii, suntem o pecete a apostoliei în Domnul. Va să zică Pavel era un inel de pecetluit, iar creștinii sunt pecetluiți de inele ca acesta. Deci, dacă pe inele le leapădă Dumnezeu când se mândresc, cu atât mai mult pe cei ce sunt pecetluiți dacă ei cad în păcatul mândriei. La proorocul Obadia cap. III, v. 4 zice Dumnezeu așa: "Dacă ai locui tot atât de sus ca vulturul, chiar dacă ți-ai așezat cuibul între stele, te voi arunca jos?, iar la proorocul Amos cap. IX, v. 2, zice: "Chiar de s-ar sui în ceruri, și de acolo îl voi doborî?.

Auțiți, frați creștini, în ceruri de s-ar sui mândrul, și de acolo îl va arunca Domnul, căci El nu minte. Grozav păcat este mândria. Noi, creștinii, prin Tainele sfințitoare ale lui Dumnezeu, suntem fii și fiice ai Lui, moștenitori ai împărăției cerurilor, căci prin Sfintele Taine ne urcăm în ceruri. Însă de vom cădea în păcatul mândriei, și din ceruri vom fi doborâți, adică de la înălțimea aceasta a sfințeniei, cum spune Domnul Hristos.

Iată ce a zis Domnul despre unele cetăți: "Tu, Capernaume, care până la cer te-ai înălțat, până la iad te voi pogori!?. În altă parte zice: "A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți!?. Înaintea lui Dumnezeu, orice jertfă ar face cel mândru, oricât de mare și de scumpă ar fi, poate să dea săracilor pomeni mari, mese întinse, din cauza mândriei și a neascultării Evangheliei precum și a poruncilor lui Hristos, toate faptele bune nu sunt primite la Dumnezeu. Orice bine ai face e în zadar. Este întocmai cum ai pune apă într-un vas spart și ar curge jos: când te duci să bei e tot gol. Așa sunt cei mândri, lipsiți de mila lui Dumnezeu. De aceea cei mândri nu pot suferi musturarea celor înțelepți, căci sunt plini de duhul diavolesc al mândriei.

De multe ori se întâmplă că din cei de jos se ridică unii la ranguri mari în lumea aceasta, mai ales în zilele noastre. Vedem cum băieții și fetele de țărani de la coada sapei, ce au purtat opinci până ieri, alaltăieri, s-au ridicat, ajungând doctori, profesori, ingineri, din care cauză au căzut în mândrie, li s-au urcat fumuri la cap, le e rușine de rudele, de prietenii cu care au copilărit și chiar cu părinții lor. Iată cum se văd ei pe sus ca vulturii la înălțime. Și mai ales prin căsătorie își așează cuibul cât mai sus printre stele. Dar pe mulți îi dăruie Dumnezeu într-o clipă, căci ajung în starea cea mai nenorocită și de plâns aducându-și aminte de unde au plecat și privind cu suspine spre cer, la Marele Creator, Dumnezeu.

Iar pe cei care nu se trezesc nici din astfel de nenorociri îi așteaptă focul gheenei, cum zice Domnul Hristos: "Șerpi, pui de năpârce, cum veți scăpa de focul gheenei??? Vedeți dar, frați creștini, că duhul mândriei duce la pierere veșnică. Națiuni mari, împărății puternice care au stăpânit lumea, atunci când s-au mândrit, s-au prăbușit ca și când n-ar fi fost niciodată, pentru că le-a stat Dumnezeu Atotputernicul împotriva.

Toate păcatele la un loc să știți că nu fac cât mândria înaintea lui Dumnezeu. De ce? Fiindcă mândria este un păcat direct împotriva lui Dumnezeu, care ne dă toate darurile bune și tot ce avem noi.

Dacă un om păcătuiește împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu, dar dacă păcătuiește împotriva Domnului Dumnezeu cine-l va mai putea scăpa, cine se va mai ruga pentru el! Nimeni!

Prin păcatul mândriei, majoritatea lumii a ajuns vrăjmașă lui Dumnezeu. Și, după ce că suntem păcătoși, să mai fim și vrăjmași ai lui Dumnezeu? Pe cine-l mai rugăm de iertare, la cine mai putem striga ca să ne ierte și să ne primească?! În ochii lumii nu pare așa de mare păcatul mândriei, de aceea nici nu-l socotește; dar, după câte am auzit de la Domnul, mândria este pricina tuturor răutăților din lume și pricina căderii din împărăția cerurilor, de la mântuire.

De păcatul mândriei se ruda proorocul David să-l scape Dumnezeu, zicând: "Iartă-mi Doamne, greșalele pe care nu le cunosc și păzește, de asemenea, pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine, și atunci voi fi fără de prihană, nevinovat de păcate mari!?. Iar în alt loc zice: "Inimă curată zidește întru mine

Dumnezeule!? Așa se rugau oamenii sfinți înaintea lui Dumnezeu, fiindcă erau smeriți. Nu se socoteau buni, drepti sau fără de păcate, ci cei dintâi păcătoși.

Dacă mândria este atât de păcătoasă înaintea lui Dumnezeu și este osândită cu foc nestins, smerenia e așa de mare și așa de plăcută lui Dumnezeu încât pe ea o numește podoabă. De aceea zice: "Tot așa și voi, tinerilor, să fiți supuși celor bătrâni și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie?". (I Petru V, 5).

Da, să știți, frați creștini, că nimica nu e mai plăcut lui Dumnezeu, ca smerenia. Toate virtuțile creștinești sunt bune însă fără smerenie n-au nici o valoare. Smerenia este temelia de piatră a tuturor virtuților creștinești. Bune sunt milosteniile, rugăciunile, mergerea regulată la biserică, postul, spovedania păcatelor, împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos, citirea Bibliei, propovăduirea învățăturii Evangheliei, dar fără smerenie nu au nici o valoare.

Poți să dai toată averea săracilor, dacă o dai din slavă deșartă, ai pierdut. Credința, nădejdea și dragostea, ca și celelalte fapte bune ce decurg din acestea, sunt ca o îmbrăcăminte, căci ne spune Sfântul Apostol Pavel: "Îmbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului?. Va să zică toate virtuțile creștinești sunt ca îmbrăcăminte, iar smerenia e ca o podoabă.

Ați văzut vreodată la sărbători naționale ofițeri împodobiți cu decorații diferite, medalii de aur și argint sau diferite insigne ca podoabe pe îmbrăcăminte lor. Ați văzut poate arhierii și preoți împodobiți cu medalioane și cruci, cu lăntișoare de aur purtând la gât. Așa și creștinilor s-a poruncit ca podoaba lor pe deasupra îmbrăcămintei cu virtuțile, să fie smerenia.

Fără această podoabă, creștinul nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu, este ca un mormânt văruiat, este ca un fariseu fățarnic. Dacă vreți dovadă, am auzit din Sfânta Evanghelie de astăzi. Fariseul avea fapte bune, credea în Dumnezeu, se ducea la biserică, însă era mândru. Mândria, lauda de sine sunt ca un foc ce arde totul, nimicind toate faptele bune.

Dar vameșul, deși foarte păcătos, fiindcă s-a smerit în inima sa și s-a căit făgăduind că se va îndrepta, a fost iertat de Dumnezeu. De aceea a zis Domnul Hristos că cine se înalță va fi smerit, iar cine se smerește va fi înălțat.

Frați creștini, să căutăm a ne cumpăra și noi această podoabă ce ne face cinste, ce ne laudă și ne înalță înaintea lui Dumnezeu. Să ne dezbrăcăm de duhul mândriei care ne lipsește de slava cerească. Să ne agonisim smerenia care nu costă nici un ban. A avea această podoabă trebuie ca în cugetul inimii să te socotești că ești cel dintâi păcătos, așa cum zicea despre sine Sfântul Apostol Pavel. Când împlinești toate poruncile lui Hristos, să zici: "sunt un rob netrebnic, am făcut ce eram dator să fac?".

Dacă ești smerit, frate și soră creștină, tu nu mai poți să umbli în felul lumii plin de mândrie, care n-a auzit niciodată Cuvântul lui Dumnezeu, tu nu mai poți să umbli cu ei, să mai faci ca ei. Ca să ne dovedim smerenia, trebuie s-o arătăm prin cugetele inimii, prin vorbe, prin fapte, precum ne spune: "Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din duh de slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să primească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta care era în Hristos Iisus?".

Așa este smerenia, ea nu te lasă să te socotești mai bun decât altul, chiar cât de păcătos ar fi el, ci tu să te socotești în inimă și mai păcătos. Smerenia nu-l lasă pe creștin să se laude cu faptele lui și, când ar vrea să facă aceasta, îl trimite la Hristos să-L vadă și să audă că El, când făcea bine, le porunceam cu dinadinsul să nu spună nimănui. Când lumea îl numea bun, răspundea: "Ce-Mi zici bun? Bun este singur Dumnezeu!"

Astfel, smerenia inimii nu-ți dă voie să te compari cu cei mai răi din lume, ci smerenia te trimite să te compari cu Iisus Hristos, cu Maica Domnului, să vezi cum s-a purtat Maica lui Dumnezeu, cum s-a îmbrăcat ea în lumea aceasta, ce podoabe a pus ea în urechi, în mâini, pe cap; smerenia te trimite să te compari cu apostolii, cu mucenicii care toată viața și-au înfrânat poftele trupului, luptându-se cu păcatul.

Smerenia te trimite să-i vezi în nevoile lor pe cei apăsați, pe cei bolnavi, să le speli bubele, să suferi mirosul cel greu, să stai la căpătâiul lor, să scoți murdăria de sub ei și fără de cârtire să-i ajuți în toate nevoile lor, iar celor lipsiți care n-au ce le trebuie să le sari în ajutor. Așa este smerenia. Da, fraților

și surorilor, să ne dezbrăcăm de lucrurile blestemate, de fardurile de pe față, de pe mâini, de pudră și roșu, de cercei și brățări, de privirile trufașe și de toate podoabele și modele ce atrag bărbații în păcate, căci toate acestea fac parte tot din mândria satanei.

Să gândim modest, să vorbim modest, să ne îmbrăcăm modest, să fim cât mai simpli în toate: aceasta este smerenia plăcută lui Dumnezeu. Femeile să se roage cu capul acoperit, cu rușine și sfială, să vorbească cu respect în fața bărbaților lor, nu să le poruncească. Femeia smerită, dacă vrea să se mântuiască, trebuie să observe cu atenție toate aceste sfaturi. Știu că nu toți pot înțelege aceasta; unora li se pare un lucru greu de împlinit. Dar când se vor trezi în iad, așa cum s-au trezit mulți în urma cutremurelor și a altor catastrofe pe care le-a trimis Dumnezeu, își vor aduce aminte de toate acestea și acolo vor suspina în zadar. Aceasta se întâmplă tot din pricina mândriei, căci nu pot să înțeleagă și li se pare greu de îndeplinit.

Când într-un corp sângele e stricat, răsuflă prin piele în diferite părți ale trupului. Tot așa și mândria răbufnește în afară dinlăuntru, din inimă și din minte. Astfel, după cum bubele sunt expresia sângelui stricat, tot așa și mândria din afară este expresia gândurilor dinlăuntru. Învățându-ne smerenia, Dumnezeu ne spune: "Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu mai este în el, căci tot ce este în lume este pofta trupului, pofta ochilor, nu este de la Tatăl, ci din lume, și lumea trece cu poftele ei. Dar cine face voia Tatălui rămâne în veac?."

Va să zică luxul, mândria, nu sunt de la Dumnezeu, ci de la lumea necredincioasă, e scornitura diavolilor, a duhurilor necurate care au adus în lume răul. Pentru lumea necredincioasă, mândria este ca o hrană, deoarece mai repede se lipsesc unele femei de mâncare bună, numai să le rămână bani pentru a se împodobi, să aibă cu ce se mândri. Așa s-au împodobit în haine scumpe și în parfumuri mulți bogați; așa petrecea zi și noapte în chefuri bogatul nemilostiv din Sfânta Evanghelie, care până la urmă a moștenit văpaia cu foc nestins.

Așa ne spune Duhul Sfânt că va fi lumea la sfârșitul veacurilor, trufașă, plină de mândrie și neascultătoare de Dumnezeu și de Cuvântul Lui. Pretutindeni, la sate și la orașe, duhul mândriei stăpânește și a fugit din lume Duhul lui Dumnezeu. De aceea s-au încuibat toate duhurile rele, toate răutățile în lume, că nu mai are cine să călăuzească. Dacă e firesc să vedem cu ochii noștri, să auzim cu urechile noastre ce n-au văzut și n-au auzit strămoșii noștri, e firesc să așteptăm din zi în zi căderea și sfârșitul acestui veac păcătos, căci din cauza mândriei lumea va fi prăbușită în cuptorul cu focul cel nestins.

Deci să ne pregătim, fraților și surorilor, să întâmpinăm a doua venire a Domnului Hristos, care va fi ca fulgerul ce se arată de la răsărit spre apus; să ne pregătim a-L întâmpina pe Domnul într-o smerenie, ca El să ne înalțe pe toți în slava Sa cea cerească.

Să lăsăm lumea cea deșartă, căci nici un folos nu avem de la ea, și, din duminica aceasta, să începem pregătirea sufletească, ca, începând sfântul și marele post, să ne împodobim cu toate podoabele smereniei și hainele virtuților, spre mântuirea sufletelor noastre.

Rugăciune

Doamne și Stăpânul vieții noastre, Căla ce Te-ai smerit până la moarte ca să ne înveți pe noi căile Tale și să ne scapi de duhul mâniei, dă-ne, Doamne, inimă smerită, căci recunoaștem că suntem păcătoși înaintea Ta; nu putem noi să îndeplinim datoriile noastre pentru atâtea binefaceri care ni le dăruiești nouă, căci ne sature din masa Ta bogată, ne hrănești sufletele și trupurile, iar noi nimic nu facem și nu-ți aducem slava și cinstea care se cuvin Ție.

Poruncește Tu, Stăpâne, duhurilor necurate să nu ne mai ispitească iar noi niciodată să nu mai cădem în păcatul mândriei și să Te vedem înaintea ochilor noștri, blând și smerit, arătându-ne căile Tale mai departe. Amin.

46@ Predică la Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a fiului risipitor)

Fiul risipitor

?Tată, am păcătuit la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău?! (Luca XV, 21)

Frați creștini,

În Sfintele Scripturi nu este un alt lucru de care să se pomenească mai des ca despre mila și îndurarea lui Dumnezeu. Am putea spune că despre aceasta ne arată și ne dovedește aproape fiecare pagină a Bibliei. Dar nu cred să fie o Evanghelie mai mângâietoare pentru noi ca aceasta pe care am auzit-o astăzi.

Evanghelia despre fiul rătăcit ne îndreaptă privirile spre marea îndurare a lui Dumnezeu, de la care nădăjduim mântuirea sufletului. Noi toți suntem păcătoși, nu este zi, nu este ceas în care să nu supărăm pe Dumnezeu. Dacă ar fi după faptele noastre, am merita să nu mai vedem lumina soarelui, ci îndată să se deschidă pământul și să ne înghită de vii, prăbușindu-ne în întunericul cel veșnic al iadului.

Această minunată pildă a fiului cel rătăcit, risipitor sau desfrânat cum i se mai zice, este icoana în care fiecare dintre noi se recunoaște cu ușurință fără să mai fie nevoie de explicație, ci numai ascultând-o putem zice: "Acest fiu risipitor sunt eu, în cutare vreme din viața mea din trecut sau în traiul meu de astăzi, așa am fost sau așa sunt. Acest părinte bun, acest Tată Ceresc și eu l-am părăsit în multe rânduri din viața mea; am părăsit și eu casa părintească care este biserica Lui; L-am lăsat plângând în pragul ușii uitându-se după mine cum mă depărtez de El și de casa Lui și iată mă cheamă la Sine. M-a așteptat atâta timp și n-am voit să mă întorc?".

E vrednic de plâns omul acela care astăzi ascultând cuvintele Evangheliei încă nu simte un sentiment bun și nici o lacrimă nu-i pică din ochi, acum când aude scrisoarea de dragoste a Tatălui. Un astfel de împietrit la inimă și la suflet s-ar putea să rămână pe veci în haznaua pierii veșnice. De aceea să deschidem ochii sufletului ca să nu pierdem prilejul cel mai scump pentru mântuirea noastră, să auzim glasul Evangheliei de astăzi care este glasul Tatălui Ceresc și care voiește să cheme acasă pe toți fiii rătăciți, răzvrățiți, bolnavi și zdrențuiți din țara depărtării, din pământul pierzării, spre mila și dragostea Lui, spre casa Lui, spre țara Lui cea plină de bunătăți.

Un om ? zice Sfânta Evanghelie ? avea doi feciori. Acest om este Bunul Dumnezeu, iar cei doi fii sunt dreptii și păcătoșii. Fiul cel mai mic n-a vrut să se mai supună tatălui, ci a început să asculte sfaturile cele vătămătoare ale oamenilor răi. Într-o bună zi a rupt toate legăturile de respect și recunoștință și i-a zis: "Tată, dă-mi partea ce mi se cade de avuție?".

Ispititorul, diavolul îi suflase la urechi că e timpul să-și fie singur Dumnezeu, să fie liber, să facă ce vrea, să nu mai asculte de nimeni și să-și întemeieze viața numai după cum îi dictează inima lui. Vedem de altfel că majoritatea tinerilor noștri găsesc că e bine să facă și ei tot așa. Tatăl, spune Sfânta Carte, le-a împărțit avuția.

Tânărul nostru mândru și îngâmfat și-a luat averea din mâna tatălui și a plecat cu ea într-o țară îndepărtată, probabil într-un oraș mare, unde putea găsi toate desfătărilor și plăcerile trupesti. Nu se duse într-o țară mai apropiată, ci departe în țara uitării de tată. Acolo trăiește risipitorul nostru în lux și desfătări, are bani de ajuns, înmulțește sărbătorile, bancheturile și chefurile, precum și jocuri diferite unde pierde zile și nopți și unde risipește mereu din bănuții dăruți de bunul lui tată. Cumpără haine de moda cea nouă ca să semene cu fiii oamenilor mai de seamă din țara aceea, unde intră în anturajul lor. Se face și el momeala cea mai ademenitoare a femeilor ușoare și stricate.

Și așa încetul cu încetul tânărul nostru duce o viață de risipă, de plăceri și desfrâu. Toate acestea cereau bani și timp, căci grozav este păcatul desfrânării. Acest păcat înfricoșat stăpânește majoritatea lumii de astăzi căci mai peste tot este

prezent duhul cel întunecat al desfrânării. În secolul nostru desfrânarea lovește cu o putere îngrozitoare, sparge vasele cele mai cinstite, înșeală mințile cele mai lăudate. Așa își bate diavolul joc de trupurile cele mai tinere, pătează obrajii cei mai curați, amăgește pe mamele cele mai tinere, iar uneori umple de necinste și pe cele mai în vârstă.

Duhul acesta diabolic nu are milă de pruncii cei nevinovați, căci face pe părinții lor de se despart unul de altul. El împietrește inimile maicilor, făcându-le ucigașe de copii, duhul desfrânării face nerușinați pe tineri și tinere ca să se poată purta necuviincios.

Acest lucru se observă nu numai la băieți, dar chiar și la fete, unii venind fără de rușine și în sfânta biserică. În felul acesta se poartă și în fața fraților lor și a tatălui lor, din care cauză au umplut de necinste și de mirare o lume întreagă. De aceea au ajuns mai rău ca animalele care nu au rațiune și cad în desfrânare rudenii apropiate și chiar părinții cu copiii lor. Nu de mult mi-a venit o veste plină de mirare, jale și vrednică de plâns: trei fete mari, surori toate, au căzut în păcatul desfrânării cu însuși tatăl lor. După ce l-au denunțat și s-au făcut cu toții de răsul lumii și al diavolului, au apucat fiecare pe drumul pedepsei vremelnice, iar dacă nu se vor întoarce la Dumnezeu va fi vai de sufletul lor în veci.

Iată, vedem că se întâmplă astăzi ca și în anticele Sodoma și Gomora de care ne vorbește Sfânta Scriptură care au fost arse cu foc și cu pucioasă din pricina păcatului acestuia scârbos. Așa s-a întâmplat și în acest cămin blestemat, și desigur sunt multe cazuri, unde a pătruns acest păcat sub diferite feluri ca: sodomia, onania și alte urgii.

Duhul acesta necurat al desfrânării face pe tineri nerușinați, nu mai au rușine nici de părinți, nici de frați sau de rudenii. Păcatul acesta de moarte a înșelat și pe unele văduve chiar bătrâne care închiriază casa tinerilor desfrânați. Multe din aceste văduve au căzut chiar ele la adânci bătrâneți în păcatul acesta urât și le-a apucat moartea fără pocăință. Vai de sufletul lor, căci au mâncat pâinea cea mai murdară făcându-se părtașe la păcatele acestea mari, pe care le-au făcut acei tineri în casele lor, adică desfrânarea și uciderea pruncilor.

Sfinții îngeri sunt îngroziți de aceste nelegiuiri care le văd pe pământ la noi, deoarece o mare parte din lume a întrecut pe cei din Sodoma și Gomora alăturându-se dobitoacelor și asemănându-se lor. Probabil că satana știe că mai are puține zile, se silește cu toată puterea să înșele lumea cu tot felul de păcate trupesti. Numai așa se explică de ce este așa de răspândit acest păcat, că aproape nu este tânăr care să nu păcătuiască mai înainte de căsătoria cu cununie religioasă.

Aproape că nu întâlnești femeie care să nu-și fi omorât primul rod al pântecelui ei și aceasta de bună voie. Aproape că nu întâlnești soț care să-și păstreze patul neîntinat și care să nu fie amenințat cu dezbinarea și divorțul din cauza acestui păcat. Desfrânarea a devenit o plagă socială pentru întreaga omenire, un fel de cancer și se pare că nu mai are nici un fel de leac, decât focul mâniei dumnezeiești. Sfinții părinți numesc acest păcat turbare.

Pravila veche bisericească spune când e vorba de acest păcat că: "S-a turbat cineva asupra cuiva?". Așa se explică faptul că majoritatea lumii s-a îmbolnăvit la cap. Duhul desfrânării răcnește ca un leu turbat și umblă peste tot ca să înșele pe mulți. Îl întâlnești pretutindeni, pe toate drumurile se plimbă vesel, zâmbește la toate răspântiile, se odihnește și se răsfață cel mai mult la petreceri, înșeală ochii tinerilor și stă neizgonit chiar în casele căsătoriților.

Nu este departe nici de casele văduvelor, râde pe străzi, se răsfață în târguri, făgăduiește lucruri mari, îl cheamă pe om la beție, la glume urâte, la mâncăruri și la întâlniri păcătoase. Duhul desfrânării bate la poarta fiecărui muritor, deschide ușa multor case și fereastra multor inimi. Înmoaie cugetele celor mai tari și vorbește tuturor la ureche, spunându-le că e ceva firesc și că acesta nu este un păcat sau că este un păcat prea mic; așa înșeală pe mulți șoptindu-le la ureche și chiar prin gura unor medici care afirmă că fără acest păcat nu pot trăi, se îmbolnăvesc, înnebunesc. Minciuni!

Dar unde nu umblă el să caute suflete omenești, în care sat nu-l întâlnești și în ce oraș nu domnește el fără nici o jenă? Umblă peste tot și intră nepoftit, dacă omul nu are ușile și ferestrele zăvorâte și încuiate cu cheile credinței și ale

sfințeniei din Biserică. Când intră păcatul desfrânării în mintea tinerilor și chiar a copiilor, nimeni nu se mai înțelege cu ei. Așa mi se plângea o mamă care avea un băiețel de 13 ani, că acesta îi spuse într-o zi maică-si că, dacă nu-l lasă să aducă acasă pe fetița de 12 ani cu care vorbea de multă vreme și să trăiască împreună amândoi, se spânzură. Iată duhul necurat, iată isprăvile petrecerilor.

Mulți copii, în special fete care au crescut de mici în familii despărțite, ajung la 14-15 ani și nu mai ascultă de mamă, o părăsesc și se atașează tatălui care le dă voie să-și facă toate plăcerile vinovate; până la urmă totul se sfârșește cu cele mai grele urmări, căci ajung ca cele trei fete care trăiau cu tatăl lor de care ați auzit mai sus și vor avea o viață foarte dezastruoasă. Vai de sufletul lor și al acestor părinți. Iată fiii pierduți, iată copiii răătăciți pe căile îndepărtate de Tatăl ceresc. Aveți de plâns părinți care aveți astăzi copii!

Sfinții părinți ne sfătuiesc să fugim de acest păcat și să ne îndepărtăm de lucrurile sau cauzele ce duc la acest păcat. Tot ceea ce ne întinează cele cinci simțuri ale noastre să lepădăm de la noi. Fericit este cel ce nu păcătuiește cu privirea, căci acest păcat intră mai întâi prin ochi și urechi, nascându-se aproape nevăzut.

Începe a lucra apoi gândul și imaginația, mintea și voința.

O copilă, cuminte și cu părinți credincioși care au crescut-o în frica lui Dumnezeu, a venit la mine într-un hohot de plâns cu șiroaie de lacrimi ca să mă întrebe ce să facă și cum să scape de urmărirea unor imagini blestemate pe care le văzuse. Biata copilă a fost prinsă într-un moment de slăbiciune și, din curiozitate, s-a dus și ea cu una din colegele ei și a privit o revistă pornografică venită de la cei care-și zic oameni liberi. Cele ce a văzut ea în acea revistă au trezit simțurile ei, i-au iritat nervii și i s-a născut imediat în minte păcatul desfrânării.

Prin vederea acelor imagini a intrat duhul necurat și a pus stăpânire pe mintea ei, nemaieșind-i din cap acele imagini stricătoare de suflet. Întotdeauna le vedea în fața ochilor. Îi tulbura și-i spurca mintea. Iată cât de repede intră păcatul și ce ușor poate fi aruncat omul în prăpastia desfrânării. Când vă spunem că revistele acestea strică sufletul și viața copiilor, la mulți vi se par glume. Când vă spunem să nu dați voie copiilor să privească orice la televizor, că le stricați sufletul și-i pierdeți, nu luați aminte. Este un așa de mare rău, că nu putem vorbi îndeajuns.

Un mare pictor italian a pictat un tablou cu ieșirea sufletului unui om păcătos. Ce vedem în acest tablou? O ceată de diavoli din care unul îi arată muribundului un tablou cu o femeie goală pe care acesta îl avea în casă căci sunt unii oameni care au în casele lor diferite nuduri cu rame foarte scumpe, iar Chipul Domnului Hristos și al Maicii Sale, ori nu-l au deloc, ori abia se vede mic în câte o iconiță aruncată în colțul casei plină de praf, iar aceștia își mai zic și creștini.

În multe case am văzut, când am fost cu botezul, camere întregi pline cu fel de fel de imagini din reviste pornografice așezate cu mare grijă. Iată, și-au făcut casa un templu idolesc la care se închină. Acesta este un mare rău în lume. Vedem cum omul își arată pe față pe cine iubește mai mult. De aceea și necuratul vine pe patul de moarte și-i arată desfrânatului icoana pe care a ținut-o în casă tot timpul, la care a privit cu plăcere și cu care îl are la mână înaintea Dreptului Judecător.

Păcatul acesta al desfrânării este cu atât mai periculos și mai greu de lăsat de el, cu cât a trecut mai mult timp și a devenit o obișnuință pentru om, căci i s-a făcut ca o lege a firii lui și-l silește să treacă peste orice punând stăpânire pe toate simțurile lui. A fost de-ajuns până l-a făcut o dată și apoi nu s-a mai putut desbăra de această patimă urâtă.

Un părinte bisericesc ne spune o întâmplare adevărată, dându-ne ca pildă și arătându-ne printr-o istorioară cum ajunge păcatul stăpân pe viața omului chiar dacă-l primește numai o singură dată. Împărăteasa, soția lui Nin împăratul asirienilor a fost ispășită de duhul mândriei că ar fi o mare fericire pentru ea să poruncească de pe tronul împărătesc și să conducă și ea numai o zi împărăția asirienilor. A rugat pe bărbatul ei să o lase să se bucure și ea măcar o zi de această mărire lumească.

La început împăratul n-a aprobat dorința femeii, spunând că este un lucru necuviincios și că bucuros îi dă orice altceva, dar nu poate trece stăpânirea împărăției în mâinile unei femei. "Bine - răspunse împărăteasa - dar ce mare lucru este o zi?!? Începu apoi să plângă și să-l roage, încât lacrimile și rugămintea ei

ademenitoare l-au biruit pe împărat și i-a făcut pofta de a fi stăpână, să facă numai ce vrea dar numai pentru o singură zi.

Îndată ce femeia plină de mândrie a primit pe cap diadema împărătească, a apucat în mână sceptrul și a șezut pe scaunul împărătesc, a pus mâna pe pecetea împărăției și văzând tot poporul gata de ascultare la poruncile ei, ascultați ce a făcut! Cea dintâi poruncă a dat-o ca ostașii să lege de mâini și de picioare pe bărbatul ei, pe Nin împăratul pe făcătorul ei de bine, iar apoi să-i taie capul. Lucrul acesta s-a făcut cu adevărat întocmai.

Iată cum pune păcatul stăpânire pe inima omului, pe mintea lui. Vedeți cum și-a pierdut împărăția și viața acest împărat pentru că a ascultat numai o dată de femeia șireată care rămâne stăpână și împărăteasă toată viața. Iată așa este și păcatul, îi dai voie să intre odată, numai o zi și ai terminat cu libertatea, cu puterea ta de voință. Ai ajuns rob păcatului. De acum el vorbește, el conduce.

De păcat vorbești mereu cu plăcere, când te culci gândul tău este până adormi tot la el, când te scoli gândul tău la el fuge. Nu te înduioșează lacrimile orfanilor, nu te opresc plângerile femeii tale pe care o lași și te duci în casă străină. O singură zi sau o singură noapte te-ai dus în casa unei femei desfrânate și acolo ai rămas rob, nu mai vezi, nu mai auzi, nu mai vrei să mai știi nimic de ai tăi.

Pe soția ta cu care ai cununia religioasă n-o mai poți suferi, copilașii tăi al căror tată ești îi părăsești și nu vrei să știi de ei, aducându-le lor cele de trebuință. Căsuța care altădată era așa de frumoasă și atrăgătoare, de acum îți este neagră, plină de întuneric și nu mai poți intra în ea. Toată bucuria și dragostea ta le-ai pierdut, le-ai risipit într-o zi, într-o noapte, într-o clipă, ca ticălosul împărat din povestire. Din om liber într-o clipă ai devenit și tu rob al unei femei desfrânate. Grozave sunt ravagiile acestui păcat, căci împreună cu sufletul distruge și trupul și-l face să cadă într-o mare deznădejde.

Acolo unde unul din soți este căzut în păcatul desfrânării, treburile nu mai merg bine, toate merg de-a-ndoaselea. În casă intră cearta și bătaia, în curte intră paguba, căci le mor vitele, păsările, n-au nici un spor la bani, se îmbolnăvesc când unul, când altul, își fac între ei viața amară și nu știu de ce. Pe cel desfrânat îl roade mereu viermele deznădejdii. De aceea toți care sunt căzuți în păcatul acesta greu al desfrânării, al risipei și al rătăcirii sufletești și trupesti nu vor avea pace și liniște sufletească la ei nu va înceta bătaia și supărarea, nu vor înceta necazurile din casa și viața lor până când nu se vor întoarce ca fiul rătăcit înapoi la Tatăl, la Bunul Dumnezeu, la Biserică, la credință, la sfințenie.

De aceea merg mulți pe la toate bisericile cu pomelnice ca să se roage preoții și să se îndrepte lucrurile în casa lor, dar de păcatul acesta nu vor să se lase. Iată de ce Dumnezeu nu vrea să-i asculte și rugăciunile nu le sunt primite și tot mai rău le va merge. Să ia aminte toți că nu e de glumă cu păcatul acesta.

După ce fiul cel pierdut și-a cheltuit toți bănișorii pe care-i avea de la tatăl său, după ce au trecut ani de zile și i s-au rupt hăinuțele și încălțăminte din picioare, iată că în acea țară mai veni și o foamete mare. Fiind constrâns din toate părțile, a fost nevoit să intre slugă la un om bogat, iar acela l-a trimis să-i pască porcii. Așa se întâmplă cu atâția fii pierduți ai vremii noastre. Până nu ajung ei în starea aceasta de plâns, cu sufletul și cu trupul zdrențuite de păcate, ca o cârpă cu care ștergi pe jos, până nu cugetă serios la viața lor și nu-și vin în fire să se trezească la adevăr, nu se întorc.

Dar când se vede încolțit fiul rătăcit din toate părțile, când se vede sărac și bolnav, părăsit de cei dragi și se mai vede și plin de păcate, înstrăinat de tot binele, de casă și de ai săi, atunci îi apar în fața ochilor trei tablouri. Acestea sunt: trecutul, prezentul și viitorul său. Atunci începe să se întrebe el: "Ce eram eu acum câțiva ani?? Își aduce aminte de libertatea lui, de fericirea pe care o simțea lângă părinți, de dragostea lor, cum ședea cu ei la masă, cât era de prețuit și onorat de toți.

După ce arată ochilor minții lui tabloul amintirilor trecutului, starea lui așa de fericită, privește apoi imediat și se uită pe lângă el și se vede în tabloul prezentului cât a ajuns de nenorocit; vede zdrențele care-i curg, foamea care-l chinuie, durerile din șolduri și din oase și mai ales nenorocita stare în care se află să fie și păzitor de porci.

Când privește mai departe, fiul rătăcit vede celălalt tablou, al viitorului, vede că dacă continuă așa se apropie moartea și parcă simte durerile sfâșietoare ale agoniei, arsurile grozave ale foamei, iar din mijlocul acestor gânduri care-l frământă mereu îi vin grozave muștrări de conștiință. Un strigăt din adâncul inimii îl îndeamnă să scape de această tristă soartă și atunci zice: "Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: Tată scump, greșit-am la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă chemi tu fiul tău, dar primește-mă și pe mine ca pe unul din slugile tale!?"

Iată, plin de încredere, pornește la tatăl. Omul păcătos și rătăcit se întoarce la Dumnezeu și la Sfânta lui Biserică. Plin apoi de smerenie și cu lacrimi în ochi, își mărturisește păcatele cu pocăință înaintea duhovnicului. Hotărârea temeinică de a nu mai sta nici o clipă în păcat, spovedania sinceră, canonul după spovedanie, faptele cele bune, mergerea la sfânta biserică, mai ales duminicile, și hrănirea sufletului cu sfintele învățături, cântări și rugăciuni din biserică, toate acestea precum și altele îl fac pe om, pe fiul rătăcit să ajungă la Tată.

Păcatele trebuie plânse aici, căci dacă nu le plângem aici și nu ne spălăm acum sufletul cu lacrimile pocăinței, vom plânge în iad fără nici un folos. Trupul acesta este un mare vrăjmaș și trădător al sufletului. Toți creștinii adevărați s-au purtat cu asprime față de el, fiindcă poftele lui sunt împotriva mântuirii sufletului.

Pilda Sfintei Evanghelii de astăzi se potrivește tuturor muritorilor de pe pământ; căci cu toții am rătăcit calea vieții celei curate și neprihănite și am preferat o viață de risipă, neregulată, plină de păcate și slăbiciuni omenești. Bunul Dumnezeu nu ne pedepsește că am rătăcit calea și am făcut păcate, deoarece El știe firea omenească cât este de înclinată spre rău și supusă păcatului, dar ne va osândi pentru că nu vrem să ne întoarcem din calea rătăcirii la El, cum s-a întors fiul rătăcit.

Omul simte plăcerea să facă păcate, iubește patimile cele urâte, nu vrea să renunțe niciodată la ele. Nu vrea să iasă din această stare de întuneric, iar dacă trece timp prea mult ajunge să cadă în păcatul deznădejdiei, căci întristează pe Duhul Sfânt prea mult și se depărtează de la el, ajungând să cadă în păcatul lui Iuda, care s-a spânzurat. O mulțime de oameni își iau viața prin spânzurare. Când auzi că s-au spânzurat oameni mari, intelectuali, directori, doctori, profesori, te întrebi: "Oare ce le lipsea oamenilor acestora de s-au spânzurat?"

Aceștia să știți că s-au depărtat încetul cu încetul de credință, de Biserică și de Dumnezeu și așa s-a lipit apoi diavolul de trupul și de sufletul lor. Le-a dat deznădejdea și i-a învățat să-și pună ștreangul de gât. Acolo duc nepăsarea de credință, păcatele îngrămadite și lipsa de sfințenie a Bisericii. De aceea se lipesc toate farmecele, toate vrăjile și duhurile necurate de cei care nu vin la biserică cu anii, de cei care nu se spovedesc și nu se împărtășesc.

Să se știe clar că cei care nu vin la biserică, cei care nu se spovedesc, cei care nu se lasă de beție, de păcatul desfrânării și trăiesc necununați, cei care nu se lasă de înjurat, de drăcuit și de fumat, cei care nu se lasă de vrăji, descântece și spiritism, de pârâciuni și dușmăanii și toate lucrurile diavolului, cei care nu se lasă de toate acestea nu s-au întors încă la Tatăl. Aceia nu s-au trezit la viață, nu au înviat din moartea păcatelor, ei stau tot în mormânt și tot departe, ca fiul rătăcit în țara uitării, pascând porcii pe care diavolul i-a dat în primire, păcatele.

Fericitiți sunt toți cei ce au parte de întâia înviere, se zice la Apocalipsă. Întâia înviere, frați creștini, este să înviem din moartea păcatelor la o viață nouă trăită cu Hristos, în Biserica Lui cea sfântă, într-o continuă sfințenie și dragoste de cele cerești. Cine nu înviază așa nu va învia la ziua judecății, pentru fericire, ci pentru osândire veșnică. De aceea luați aminte ca aceste cuvinte să nu treacă pe la ureche și să vă fie atunci de mărturie, ci de mântuire.

Ne spune mai departe Domnul Hristos, în pilda pe care am ascultat-o astăzi, că, după ce fiul rătăcit s-a întors acasă, tatăl a poruncit slugilor sale să aducă haina cea dintâi, să-i pună inel în mână, încălțăminte în picioarele lui și să fie jertfit vițelul cel mai gras. Cu toții să mănânce și să se veselească, pentru că fiul acesta era mort și a înviat, era pierdut și s-a aflat. Mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se întoarce la Dumnezeu cu toată inima.

Se bucură îngerii și sfinții împreună cu Tatăl Ceresc, se bucură pentru că a întors spatele diavolului și s-a lepădat de păcate. Se bucură că a rușinat pe stana, l-a biruit întorcându-se la dreapta credință. Să nu ne batem cu pumnul în piept și să zicem că suntem credincioși, dacă se mai află la noi acele păcate care le-am amintit mai sus. Să vedem acum mai amănunțit explicația acestei pilde.

Tatăl care ne așteaptă este Dumnezeu, Bunul și Atotputernicul, Cel care ne-a creat, Ziditorul; fiul cel pierdut suntem noi toți, căci toți am rătăcit și ne-am depărtat de El. Averea, bogăția pe care a primit-o fiul rătăcit de la tatăl sunt anii și zilele pe care le risipim fără folos sau în scopuri rele, mai sunt sănătatea, frumusețea, înțelepciunea și puterea.

Roșcovele pe care le mâncau porcii sunt niște fructe care întâi au un gust dulce și puțin aromat, iar mai apoi lasă un gust amar, dispărând toată aroma. Așa și păcatul, mai ales desfrânarea, nu satură, mai mult umple viața de amărăciuni, fie a bărbatului, fie a femeii. Câți nu sunt la pușcărie pentru o clipă de plăcere, câți nu sunt în spitale, câte fete nu și-au pierdut mintea, nu și-au pierdut cinstea, fecioria, pentru o clipă de plăcere?! Câte nu și-au distrus complet sănătatea cu avorturile?! Și pentru ce toate acestea?! Pentru câteva secunde de plăcere. Iată că păcatul nu satură, ci, din contră, lasă un gol mai mare; așa este păcatul acesta al desfrânării.

Vițelul cel gras și înjunghiat este Domnul Hristos, care s-a răstignit, s-a jertfit pentru noi și se jertfește mereu la Sfânta Liturghie. Haina cea dintâi care se dă celui întors la Tatăl este reînnoirea Sfântului Botez prin taina Sfintei Spovedanii curate. Cine se spovedește bine spunând toate păcatele cu căință și cu lacrimi, cu părere de rău, acela își reînnoiește botezul, se face ca un copil mic botezat atunci. Inelul pe care-l primește în mână lui înseamnă aureola nemuririi și legătura cu Mirele Ceresc. Încălțăminte din picioare închipuie umblarea pe Calea Domnului și dreptul de a propovădui ce a făcut Dumnezeu pentru el.

Feciorul cel mai mare care era la câmp închipuie sfinții care s-au ostenit și prin multe chinuri au ajuns la sfințenie și la bucuria cerească. Omul bogat la care a fost slugă fiul cel pierdut este diavolul. Domnul Hristos îl numește bogat pentru că într-adevăr el are cele mai multe suflete și în iad și aici pe pământ. Am auzit pe unii, sărmanii de ei, care zic că mai bine se duc în iad, că acolo sunt mai mulți și acolo în iad sunt și cei mai deștepți și mai învățați, de ce să se ducă în rai cu proștii! Sărmanii de ei, ce-i învață diavolul!

Dacă ar putea suferi aici pe pământ să le pună demonii numai mâinile la frigare, atunci să vedem! Turma de porci e turma păcatelor la care se angajează omul să slujească pe pământ. Țara îndepărtată unde a fugit fiul rătăcit înseamnă timpul cât a stat omul în păcate până la întoarcerea lui la spovedanie, la pocăință, căci unii au stat 20?30 de ani până s-au spovedit. Alții au stat 50?70 de ani, alții stau robi până la sfârșit și slujesc toată viața îngrijind bine porcii stăpânului lor, diavolul.

Pe patul morții, când li se deschid ochii sufletului și văd cui i-au slujit, atunci trimit și ei repede după preot să-i spovedească și să-i împărtășească. Sunt și acum mulți părinți și propovăduitori ai satanei, care atunci când văd pe cineva, un copil, o fată, un băiat care apucă calea aceasta mai curată și Sfântă a Bisericii se împotrivesc și le spun: "De ce acum, la bătrânețe, să te pocăiești?? Iată ce învață demonul să zică. Dar să se știe că, la toți acei care amână pocăința, pot să vină și o sută de preoți să-i spovedească și să-i împărtășească pe patul de moarte, nimeni nu le garantează mântuirea, salvarea sufletului, dacă toată viața n-au vrut să știe de Dumnezeu.

Haideți astăzi, frați creștini, să ne sculăm din păcate și să zicem cu toată inima: "De astăzi mă întorc la Tatăl Ceresc și vreau să las porcii păcatelor, să nu mai slujesc diavolului, făcând poftele lui. Vreau de azi înainte să nu mai lipsesc de la casa lui Dumnezeu; vreau și eu să spun: "Tată scump, greșit-am la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă chemi fiul Tău, primește-mă ca pe una din slugile Tale!?"

Să ne întoarcem cu toată inima astăzi, să nu mai zăbovim nici o clipă, căci mâine poate fi prea târziu; să ne grăbim astăzi până nu se închid ușile milostivirii lui Dumnezeu și până nu suntem duși de alții la judecata veșnică astăzi, până când nu vine biciul mâniei lui Dumnezeu, până nu vine focul urgiei Lui, astăzi, cât mai avem

ziuă și mai strălucește soarele milostivirii Sale peste cei bui și peste cei răi, până nu vine judecata cea din urmă, până nu ni se închid ochii și nu se mai poate face nimic.

Să strigăm din adâncul sufletului cu căință și cu lacrimi:

Rugăciune

O, Părinte Ceresc, Tată scump și bun, Dumnezeuul nostru pe care Te-am părăsit, care ești bogat în milă, în bunătate și răbdare, trimite peste noi Harul Tău Ceresc și peste toți fiii Tăi care sunt pecetluiți cu Sfântul Botez și întoarce-i, Doamne, din căile pierzării, căci știi neputința firii noastre și cât este de mare zavistia demonilor împotriva noastră. Trimite, Doamne, peste noi toate câte știi că ne sunt de trebuință, ca să ne facă să ne întoarcem la Tine și să-Ți slujim în toate zilele vieții noastre, făcând numai voia Ta cea sfântă și aici și în vecii vecilor. Amin.

47@ Predică la Întâmpinarea Domnului

Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta? (Luca II, 29-30)

Frați creștini,

Praznicul Întâmpinării Domnului ne dă prilejul să aflăm mai multe lucruri folositoare pentru mântuirea noastră. În primul rând vedem că Sfânta Fecioară Maria împlinea toate obiceiurile legii vechi și căuta să facă întocmai după învățătura legii vechi și a Bisericii Vechiului Testament, așa cum era scris și poruncit de Dumnezeu, ca orice femeie care va naște prunc, după 40 de zile de la nașterea lui să fie adus la biserică pentru ca preotul să-l închine lui Dumnezeu; aceasta deoarece primul copil care se năștea era sfânt și făgăduit lui Dumnezeu.

De aceea Sfânta Fecioară Maria a luat pe pruncul ei Iisus în brațe și a venit la biserica cea mare din Ierusalim, după 40 de zile de la nașterea lui. O dată cu aducerea pruncului în biserică, era obiceiul să fie adus în dar preotului două turturele sau doi porumbei. Această poruncă a legii a împlinit-o și Prea Curata Fecioară Maria, Maica lui Hristos, împreună cu Iosif, logodnicul său. Acolo în Ierusalim, spune Sfânta Evanghelie de astăzi, era un om pe care-l chema Simeon. Acestuia îi făgăduise Duhul Sfânt să nu moară până când nu va vedea pe Domnul Hristos cu trup pe pământ.

Dar pentru ce a fost el canonisit ca să trăiască 360 de ani până va vedea pe Domnul Hristos? Ascultați cum s-a întâmplat cu el.

În timpul împăratului Ptolomeu, care a trăit cu 283 de ani înaintea nașterii lui Hristos, s-a făcut traducerea Sfintei Scripturi din limba evreiască în cea elinească. Traducerea a fost făcută de 70 de cărturari mari. Între acești 70 de bărbați care au tâlcuit Sfânta Scriptură, se afla și dreptul și bătrânul Simeon, care avea atunci 77 de ani.

Fiecare din acești bătrâni trebuia să tâlcuiască câte ceva din Scriptură, nu numai unul toată. Bătrânului Simeon i-a căzut să traducă pe Sfântul Prooroc Isaia. Și a ajuns el cu traducerea până la cap. VII, 14, unde se spune așa: "Iată, Fecioara va lua în pânțe și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel?. Acesta tâlcuit înseamnă "Dumnezeu este cu noi?. Și bătrânul Simeon, măcar că era sfânt și cărturar mare, când a ajuns la locul acesta din Scriptură, citind aceste cuvinte, s-a îndoit în inima lui și a zis: "Cum o fecioară să nască, că fecioara nu poate să nască, fără numai o femeie care a trăit cu bărbat?!? Și a gândit el că este o greșeală în locul acela.

Atunci a șters și a scris că o tânără, în ascuns de bărbatul său, a trăit cu altul și alte cuvinte de felul acesta care nu erau altceva decât o mare hulă și un neadevăr. Acestea erau în mintea lui, a lui Simeon, dar nu și în a lui Dumnezeu. După ce a scris așa, s-a dus să se odihnească. Când a venit dimineața, a găsit scris din nou și mai frumos: "Iată, Fecioara va lua în pânțe și va naște fiu ?? și celelalte. El s-a mirat și nu știa cine a scris. Atunci iarăși a șters și sta atent să vadă cine șterge și scrie acele cuvinte. Și n-a putut pricepe până când a treia oară i se arată Arhanghelul Gavriil, îl apucă de mâini și-i zise: "Pentru ce te îndoiești, Simeoane, și ți se pare lucru cu neputință la Dumnezeu? Adică Dumnezeu, care a făcut femeia din bărbat, nu poate să scoată bărbat din fecioară? Nu poate, fără bărbat și fără să strice pecetea fecioriei ei, să nască fiu din fecioară??

"Iată, pentru că n-ai crezut Cuvântul Domnului care se va împlini la vremea lui, vei trăi până când vei vedea cu ochii tăi pe Emanuel ? Hristos și pe Fecioara. Nu vei muri până când nu-L vei pipăi cu mâinile tale?. Și s-a dus Arhanghelul Gavriil de la dânsul, iar Simeon avea atunci când i s-au întâmplat toate acestea 77 de ani.

Când a ajuns la vârsta de 360 de ani, era o spaimă în Ierusalim pentru el, că atâtea rânduri de oameni muriseră și omul acesta nu mai murea, pentru că era legat de Dumnezeu să nu moară. Toți îi spuneau în templu și în Ierusalim "Simeon cel fără de moarte?. Chiar cărturarii și arhierii credeau că nu va mai muri și-l întrebau: "Până

când ai să mai trăiești, Simeoane?? Iar el le răspundea: "Până când va voi Domnul!? Nu le spunea însă nimic că este legat să nu moară, ținea ascunsă această taină.

În ziua când a venit Fecioara Maria cu pruncul Iisus în biserică și cu bătrânul Iosif, a fost înștiințat de Duhul Sfânt și Simeon să meargă la biserică.

Bătrân și gârbovit de spate, cu vederile slăbite, a ajuns și el la biserica Domnului. Aici erau o mulțime de femei cu copii lor în brațe, care așteptau la rând să li se facă rugăciunea de curățire și de primire a pruncilor înaintea Domnului.

Dar deodată o rază de lumină strălucește de la pruncul Iisus pe care-L ținea Sfânta Fecioară Maria în brațe. Strălucirea Domnului în brațele Maicii Lui, raza de lumină l-au atras pe bătrânul Simeon și a pornit după acea rază spre prunc pe care luându-L în brațe cu lacrimi a zis: "Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta?. Apoi bătrânul Simeon i-a binecuvântat pe dâșii și a zis către Maica Domnului Hristos: "Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri: Acesta pe care-L țin în brațe este Cuvântul lui Dumnezeu și mulți vor cădea că nu vor asculta Cuvântul, mărturia LUI. Iar popoarele cele păgâne se vor scula din păcatele lor, din întunericul idolilor și se vor lumina și curăți cu Botezul Fiului Tău, Fecioară, înălțându-se la împărăția cerurilor.

Evreii se vor lepăda de lumina Lui, îi vor zice samarinean, îi vor zice îndrăcit, îl vor face om păcătos și hulitor, îl vor răstigni și-L vor omori, Fecioară. Mulți se vor sminti și nu vor crede în Fiul tău, chiar din ucenicii Lui îl vor părăsi. Mulți evrei îl vor huli în toate veacurile. Până la sfârșitul lumii va fi semn de împotrivire, căci mulți nu vor crede și vor huli Crucea Fiului tău care este semnul ce va scoate sufletele din legăturile iadului.

O, Fecioară Preacurată, sabie de amândouă părțile ascuțită va trece prin inima ta, când vei vedea pe Hristos Fiul tău răstignit pe lemnul Crucii, când îl vei vedea gol, străpuns la mâini și picioare și mort: atunci mare jale va cuprinde sufletul tău și ca o sabie ascuțită vor trece prin inima ta toate aceste necazuri?.

Atunci răspunse și Preacurata Fecioară către Simeon bătrânul: "Cum zici tu, bătrâne Simeoane, că voi avea atâtea suferințe? Căci eu cu bucurie L-am zămislit, cu bucurie L-am născut, cu bucurie L-am hrănit și cum voi avea eu așa grea supărare pentru această bucurie mare a toată lumea?? Iar Simeon a grăit iarăși către dânsa: "Destul îți este ție că te chemi Maică a acestui Fiu, destul îți este că te vei chema Împărăteasa cerului și a pământului și Maica lui Dumnezeu. Când se vor împlini aceste cuvinte pe care ți le-am spus eu, îți vei aduce aminte de mine și vei plânge mult cu lacrimi, Fecioară, Sfântă Maică și Fecioară.

Atunci se vor descoperi gândurile din inimile multor oameni, atunci se vor arăta cei care vor ține și vor iubi pe Fiul tău, atunci se vor cunoaște cei care îl vor urî pe El și până la sfârșitul lumii se vor cunoaște cei care pentru dragostea Lui vor primi chinuri și pedepse, foame și sete, precum și cei ce se vor lepăda de dânsul?.

După aceste cuvinte, bătrânul Simeon, împovărat de cei 360 de ani, repetă iarăși rugăciunea de la început: "Acum slobozește pe robul Tău Stăpâne, după Cuvântul Tău în pace ? adică dă-mi, Doamne, drumul să mă duc în liniște în cealaltă lume, căci Tu ai venit să mântuiești lumea ? căci văzură ochii mei mântuirea Ta?. Acestea zicând, bătrânul Simeon a căzut și s-a risipit acolo în Biserică, iar osemintele lui au fost îngropate lângă zidul bisericii din Ierusalim.

Sfintele Cărți ne spun că, în vremea răstignirii Domnului Hristos, printre ceilalți morți care au înviat, a fost și acest bătrân Simeon, pe care l-au văzut mulți din cetatea Ierusalimului, l-au sărutat și au vorbit cu el, s-au întâlnit cu el pe străzile Ierusalimului, în acele zile triste.

Acolo în biserica aceea din Ierusalim, în care a fost adus Domnul Hristos, scrie Luca evanghelistul în Evanghelia de astăzi, era și o femeie ce se chema Ana, fata lui Fanuel din neamul lui Așer. Aceasta îmbătrânise în zile multe; căci petrecuse numai 7 ani cu bărbatul său, iar în văduvie 84 de ani și nu lipsea din biserică niciodată. Postea și se ruga, slujind lui Dumnezeu ziua și noaptea. Această femeie se afla acolo când a luat Simeon pe Domnul Hristos în brațe și a zis acele minunate cuvinte pe care le-au auzit toți cei ce așteptau să audă ceva de mântuirea sufletului.

Atunci a început și această bătrână să spună oamenilor cuvinte de laudă pentru Domnul Hristos, proorocind astfel: "Vedeți voi, oamenilor câți vă aflați aici astăzi, vedeți voi acest Prunc mititel, acesta a făcut cerul și pământul, acest Copil mic a făcut toată lumea, acest Prunc mic a făcut soarele, luna și stelele, acesta a făcut îngerii și stihiiile, acesta a zis și s-a făcut apa pe care noi o bem și curge deasupra pământului. Acesta a zis și s-au făcut copacii, fiarele pământului, peștii în mare, păsările în văzduh, acestuia deci să ne închinăm și noi. Pe acesta deci și noi să-L preamărim ca pe un Dumnezeu adevărat ce este?. Aceste cuvinte a grăit Ana proorocița despre Domnul Hristos, în acele momente.

Dacă au făcut și au împlinit toate cum învăța legea lui Moise, Sfânta Fecioară Maria cu Iosif s-au întors în Galileea, în cetatea Nazareth, iar Pruncul, adică Domnul Hristos, creștea și se întărea cu Duhul Sfânt și se umplea de înțelepciune, iar Darul lui Dumnezeu era peste Dânsul.

Acum să scoatem și alte învățături spre folosul sufletului nostru, din cinstita prăznuire a zilei de astăzi. Întâi și întâi, să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate câte ne-a dat nouă. Căci El, ca un Dumnezeu adevărat căruia i se închină toate câte sunt în cer și pe pământ și dedesubtul pământului, acum și-a plecat capul să fie binecuvântat de mâna preotului. Iată ce dar mare este preoția pe pământ. Acela căruia împărații de la Persida i-au adus daruri la nașterea Lui ca unui împărat, acum aduce și El cu Maica Sa daruri preotului, doi porumbei. Spăimântează-te, omule, spăimântează-te și tu, suflete al meu, că Dumnezeu pentru tine a sărăcit ca să te îmbogățească și să te mântuiască. Pentru tine, suflete, a umblat smerit, blând, desculț și sărac, ca să te caute și să te înalțe la slava cea cerească. Oare cu ce dragoste-i mulțumești tu? Ești tu gata să-I mulțumești pentru tot binele pe care ți l-a dat?

Ascultați acum ce închipuiau cei doi pui de porumbel care au fost aduși ca dar preotului. Aceasta însemna cele două firi ale lui Hristos; firea cea dumnezeiască și cea omenească. Căci Domnul Hristos a fost om deplin și Dumnezeu deplin. Deci firea cea omenească, adică Trupul Său, s-a răstignit, a suferit ca oricare trup pământesc și a murit. Dar dumnezeirea a rămas slobodă de toate acestea, fără chinuri și fără dureri. De aceea preotul pe unul din acești porumbei îl înjunghia, iar pe celălalt îl slobozea de se ducea unde voia. Aceasta era partea dumnezeiască slobodă, iar partea cea trupească, omenească, era înjunghiată, adusă ca jertfă.

O altă învățătură care era în legea veche și pe care o avem și noi, creștinii, este ca femeia după ce naște, până la 40 de zile, să nu se apropie de bărbatul ei și să nu intre în biserică, fiindcă cele ce îndrăznesc să calce aceste orânduiele fac mari păcate; deoarece copiii care se zămislesc din aceste femei se nasc orbi, miopi, rahitici, cu picioarele moi, cu nervi slăbiți, cu sânge stricat, cu hube și buboale înveninate; iar în viața aceasta acei copii nu au nici o fericire.

Să-și aducă aminte fiecare femeie și bărbatul chiar să nu se lase ispitiți de satana de a călca aceste orânduiele, fiindcă îi va urmări blestemul dumnezeiesc și vor avea pagube de tot felul în viața aceasta, iar dincolo, chinurile veșnice. De aceea este bine ca în timpul acesta, precum și în timpul perioadei lunare a femeii, în duminici și sărbători, bărbatul să aibă pat separat, precum și în posturi și sărbători când vor să se împărtășească. Această măsură de curățenie este pentru toți și vai de cei ce nu o respectă, fiindcă vor plăti cu vârf și îndesat chiar în viața aceasta, cheltuind cu copiii pe la doctori și umblând cu ei în brațe din spital în spital ca să-și vadă neînfrânarea și să-și aducă aminte de păcatele lor. Iată ce mare învățătură ați putut afla astăzi din Sfânta Evanghelie, din viața acestor sfinți mari.

O altă învățătură foarte importantă luăm de la bătrânul Simeon. Acest bătrân, deși era blând și sfânt cu viața, totuși a căzut într-o mare îndoială și necredință căci n-a crezut cuvintele Scripturii, Sfintei Cărți, că Fecioara va naște și iarăși va rămâne fecioară. În păcatul acesta sunt căzuți toți sectanții, pentru că au venit cu hule împotriva Sfintei Fecioare Maria, căci ei zic că Fecioara a mai avut copii și ne compătimesc pe noi zicând că ne rugăm la o femeie care a murit ca orice femeie de rând. Vai lor, aceste hule grozave aduse Maicii Domnului, hule împotriva Duhului Sfânt îi vor despărți pe vecii-vecilor de Fiul lui Dumnezeu și al Fecioarei Maria și nu se vor mântui fiindcă păcatul acesta, să știți, nu se iartă, adică hula împotriva

Duhului Sfânt. De aceea, ei nu pot să se întoarcă la Dumnezeu fiindcă sunt lepădați de Duhul Sfânt, spre pierzarea lor.

Câți nu încearcă să le spună: "Vai, vă rătăciți, vă duceți în iad?, le arăți bine din Biblie și ei o țin tot așa; nu sunt chemați, sunt lepădați, sunt lepădați pentru că au hulit. Să fim atenți și noi și nimeni să nu se înșele și să nu plece urechea la rătăciții care hulesc pe Maica Domnului.

Ce trebuie să mai știm este că bătrânul Simeon, de când i-a spus Îngerul că nu va muri până când nu va vedea cu ochii Fecioara și pruncul, era nelipsit de la biserică acolo îl aștepta ca să vină, în biserică lui Dumnezeu, nu în altă parte cum cred sectanții, ci în casa lui Dumnezeu, în biserică, acolo l-a aștepta bătrânul atât vreme. El venea cu nădejdea că într-o bună zi se va arăta aici, în biserică sfințeniei. Și iată că după atâta așteptare a apărut lumina mântuirii, a apărut Mântuitorul, Emanuel cel proorocit și Fecioara cea aleasă și sfântă care-L aduse la biserică.

Aici a fost locul de întâlnire a lui Simeon cu Dumnezeu Iisus Hristos și cu Maica lui Dumnezeu, Fecioara Maria. Aici în biserică se întâlnește omul cu Dumnezeu. De aceea biserică se numește casa lui Dumnezeu, iar Sfântul Ioan Gură de Aur spune că cine nu are Biserica de mamă nu are pe Dumnezeu de tată. Ne dăm noi seama ce înseamnă ca Biserica să ne fie mamă? Cum suge pruncul la pieptul mamei sale ca să se hrănească și să crească, așa trebuie să sugă creștinul Harul ceresc, credință, învățătură, Cuvântul lui Dumnezeu, ca să se hrănească și să crească și să aibă și pe Dumnezeu de tată.

Tocmai aceasta n-o fac sectanții; i-a despărțit necuratul de mamă, de cea mai scumpă ființă ? mama. Iată cât de mult greșesc cei ce s-au lepădat de Sfânta Biserică chiar și din creștinii noștri mulți zic: de ce să mă duc la biserică? Ce atâta biserică mereu? Iată cei ce s-au lepădat de preoție și de toate sfintele taine cât de mult greșesc că nu vin aici să sugă la pieptul mamei Sfintele Taine, Trupul și Sângele Domnului, sfințeniile care sunt în biserică, în casa lui Dumnezeu.

Sfântul Simeon, dacă a venit la biserică, s-a învrednicit a primi în brațe pe Dumnezeu, pe Acela care a făcut cerul și pământul, pe Cel ce a zidit pe om cu mâna, pe Cel ce a făcut îngerii și toate câte se văd și nu se văd. Și noi avem fericirea aceasta mare să-L purtăm pe Domnul Hristos în inimile noastre, și noi suntem purtători de Dumnezeu atunci când ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Iisus Hristos, și așa face întotdeauna creștinul adevărat.

Sfântul Ignatie Teoforul a fost întrebat de împăratul Traian de ce se numește el "teofor? ? purtător de Dumnezeu. Și i-a răspuns Sfântul Ignatie: "Mă numesc teofor pentru că port pe Dumnezeu în mine, așa după cum toți creștinii care s-au botezat și nu s-au lepădat și sunt împărtășiți cu Trupul și Sângele lui Hristos poartă pe Dumnezeu în ei, în sufletul și trupul lor?.

Iată ce taină mare avem noi creștinii, cum ne îndumnezeim trupul și sufletul nostru. Dar suntem pe pământ, nu pricepem, nu înțelegem, nu simțim, nu ne dăm seama ce mare har se revarsă peste noi. De aceea să fim și noi demni de a purta cu dragoste, cu cinste și cu credință pe Dumnezeu în inimile noastre, ca și bătrânul Simeon. Să nu ne îndoim niciodată de adevărurile scrise în Sfânta Scriptură, așa cum s-a îndoit Simeon și cum s-au îndoit și alții; acestea să ne slujească nouă de pildă, de învățătură, de aceea a fost așa și niciodată să nu fim îndoielnici, căci spune Sfântul Apostol Iacov: "? că bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale?.

Omul îndoielnic zice: oare există sau nu există Dumnezeu? Oare există iad sau nu? Un astfel de om este ca un orb, pe care-l poartă satana cum vrea, căci el nu crede cu fermitate, cu tărie în existența lui Dumnezeu și a lucrurilor nevăzute. De aceea satana îl duce unde vrea, căci de la necredință pleacă tot răul în lume.

Omul care nu se teme de Dumnezeu e în stare să facă orice păcat; și vai, ce păcate mari și grele se fac astăzi pe pământ, păcate grozave! Auziți, mama să-și omoare copilul cu ciocanul ca să fie bărbatul de al doilea cu ea și să trăiască cu ea, să nu plece bărbatul pe care l-a găsit. L-a omorât înainte de a merge la școală și l-a îngropat în grădină și nu s-a știut mult timp, că așa îi spusese bărbatul: nu te țin, nu stau cu tine dacă nu-i faci ce i-oi face copilului.

Dacă l-a omorât și l-a îngropat în grădină, au trecut ani și nu s-a știut până la vremea când trebuia să-l ia în armată, iar atunci s-a descoperit, căci a venit

ordinul de chemare să intre în armată. Și au cercetat îndeaproape lucrurile, i-au luat la cercetare și au trebuit să spună tot. Au arătat cum au făcut de l-au omorât, cum i-au dat cu ciocanul în cap, cum s-a chinuit, și l-au întrebat și pe el: dar tu ai dat în el? Am dat și eu câteva picioare. Vai, ce răutate pe pământ și câte sunt pe care noi nu le știm, doar Dumnezeu le știe. De cine să se teamă dacă nu au pe Dumnezeu? Dacă nu se teme omul de Dumnezeu, toate relele le poate face. De aceea vedem atâtea rele pentru că oamenii nu-l mai au pe Dumnezeu.

Iată de ce sunt atâtea crime, atâtea răutăți și dușmării, atâtea înșelătorie și minciună, atâtea mândrie și răutate, invidie și lăcomie. Căci unde nu este frica lui Dumnezeu, oamenii se îndobitocesc; dar ce să zic? Care dobitoace, care fiare sălbatice fac asemenea păcate, asemenea rele, să-și omoare puii? Din contră, te rupe dacă te duci să iei unul din puii ei. Iată că omul a întrecut orice fiară cu răutatea și ajunge ca demonii, și va trăi pe pământ ca în iad dacă nu se întoarce la Dumnezeu.

Să punem la suflet cele ce am auzit și să scriem pe tăblița inimii noastre aceste sfinte învățături pe care le-am ascultat astăzi la praznicul Întâmpinării Domnului nostru Iisus Hristos.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu și al Fecioarei Maria, învrednicește-ne și pe noi ca să te primim, prin Sfânta Taină a Împărtășaniei, în brațele sufletului nostru și slobozește-ne de toate păcatele pe care le-am făcut cu voie și fără voie, ca să fim și noi ai Tăi pe vecii vecilor. Amin.

48@ Predică la Duminica Înfricoșatei Judecăți

Duminica Înfricoșatei Judecăți

Și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, A cărui împărăție nu va avea sfârșit (Simbolul Credinței, Art. 7).

Frați creștini,

În tot cursul anului nu există o Evangheliie mai zguduitoare ca aceasta pe care ne-o pune în față Sfânta Biserică astăzi. Această Evangheliie ne zguduie sufletul, căci ne vorbește despre acea cumplită zi care va însemna ultimul act al istoriei omenesti, ziua arătării Fiului Omului, ziua împlinirii împărăției lui Dumnezeu, așa cum zicem și în Simbolul Credinței: "... A cărui împărăție nu va avea sfârșit?. Imaginea aceasta a judecății celei din urmă au avut-o în fața ochilor întotdeauna creștinii adevărați din toate veacurile.

Ei vedeau în ea sfârșitul tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai lor, ei vedeau în ea pe Cel ce va răsplăti fiecăruia după faptele lui, după osteneala lui, după dragostea lui. De aceea mucenicii mergeau cu zâmbetul pe buze la chinurile cele mai îngrozitoare. Pustnicii sufereau frigul și zăduful, foamea și setea și vărsau șiroaie de lacrimi cu pocăință din inimă. Fecioarele își păzeau fecioria cu prețul vieții lor și cu toții privegheau rugându-se să fie gata de plecare. Acești creștini adevărați și următori ai lui Hristos în toată clipa se vedeau în fața judecății celei din urmă, acolo, în fața înfricoșatului tribunal ceresc, în fața miilor și milioanele de îngeri și de sfinți, și se mai vedeau și în mijlocul nesfârșitului număr de împricinați.

Așa vom sta și noi de față, așteptând undeva sentința Dreptului Judecător, ori la dreapta cu dreptii, ori la stânga cu toată pleava, cu caprele. Cel dintâi lucru pe care ni-l descoperă Sfânta Evangheliie despre judecata din urmă este că va veni prin surprindere. Oamenii vor mânca și vor bea, se vor însura și se vor mărita, vor sădi și vor zidi mereu case peste case, până ce deodată, ca un hoț ce vine noaptea, va veni Domnul Hristos pe norii cerului, ca fulgerul ca să ne cheme pe toți să răspundem de faptele noastre.

Domnul Hristos n-a spus ziua și ceasul, nici anul când va veni, dar a spus semnele care vor fi înaintea judecății. Aceste semne înspăimântătoare, foarte multe dintre ele, le-am văzut le vedem și le vom vedea. Va suna cel din urmă ceas al neamului omenesc.

Sfintele Scripturi așa ne spun, că se va distruge credința aproape cu totul, iar oamenii vor ajunge la cel din urmă grad de stricăciune. Anticrist-satana întrupat-va înșela pe oameni prin mincinoasele minuni ale lui și prin persecuțiile asupra creștinilor. Popoarele se vor distruge aproape, prin războaie, ciurma și foamea vor pustii pământul, cutremure de pământ vor înghiți orașe întregi. Echilibrul lumii se va rupe, vânturile se vor dezlănțui, soarele nu va mai da decât luciri sinistre și încrețite, luna nu va mai străluci, stelele vor cădea. Fulgere și trăsnete vor izbucni, vulcanii se vor înfuria și vor vărsa șiroaie de flăcări, munții de gheață se vor topi, apa umflând oceanele și mările acestea vor ieși din hotarele lor și mugetul lor îngrozitor va inunda pământul, făcând să se ciocnească munții și dealurile între ele.

O ploaie de foc și pucioasă va îneca pământul și tot ce se găsește pe deasupra lui va ajunge într-un minut pradă flăcărilor și va fierbe apa în mări și în oceane cum fierbe apa în oală la foc. Îngrozite vor ieși fiarele și toate vietățile răcnind de durere și sfâșiind văzduhul cu țipetele lor. Astfel nu va mai rămâne decât o grămadă de cenușă fumegând, iar pământul va fi întocmai ca un mormânt luminat de un slab opaiț. În acest întuneric va domni o tăcere adâncă și posomorâtă. În această tăcere se va auzi un zgomot mai înspăimântător decât trăsnetele cele mai puternice.

Acesta va fi sunetul trâmbiței cele de pe urmă de care vorbește Sfânta Scriptură, atunci îngerii judecății vor suna în cele patru colțuri ale lumii, căci

acesta va fi glasul care va ieși din gura Fiului lui Dumnezeu și va porunci neamului omenesc zicând: "SCULAȚI-VĂ, MORȚILOR, IEȘIȚI LA ÎNVIERE!? La acest glas vor tresări toți morții din morminte și din adâncurile mării, osemintele vechi se vor mișca, membrele risipite se vor apropia, țărâna cea rece se va însufleți și toți morții vor scutura de pe fruntea lor țărâna mormântului ca să se supună glasului Celui Atotputernic.

Oamenii care au populat universul de la începutul lumii și până în ziua aceea se vor însufleți pentru ca să se înfățișeze în suflet și în trup la judecata lui Dumnezeu. Atunci vor învia și păcătoșii și dreptii, și tremurând de frică vor fi aduși de îngeri în valea lui Iosafat, unde deasupra, pe nori, vor fi scaunele de judecată. Judecata se va face după trăire și după fapte. În acele clipe îngrozitoare se vor cunoaște cei buni dintre cei răi, fiindcă cei buni vor fi la dreapta păstorului vor fi pe nori luminați și slăviți ca și îngerii. La sunetul trâmbiței cei drepti, care n-au gustat moartea până-n acel moment, se vor transforma în oameni nemuritori și vor zbura cu îngerii pe nori deasupra păcătoșilor până la dreapta Domnului. Atunci îi vor vedea cu ochii lor pe sfinții pe care i-au chemat în rugăciuni, pe care i-au avut în icoane prin casă, pe care i-au cinstit și sărbătorit cu dragoste. Bucuria și strălucirea celor de la dreapta vor fi negrăite. Cei necredincioși - zice Sfânta Carte - vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor celor buni. Toți cei ce zic că aici e raiul și iadul, toți cei răi care nu au milă de aproapele, toți hulitorii și necredincioșii, care au crezut numai în aceste lucruri trecătoare ale lumii, vor rămâne aici pe pământ, adică la stânga păstorului; vor învia și ei, dar pentru osândă.

Vor rămâne în acea zi înfricoșată în întunericul acela mare, cu diavolii care i-au înșelat. Atunci iadul va slobozi din el toate sufletele care au fost acolo până în clipele acelea și vor fi aduse de demonii care le-au înșelat ca să fie judecate de Domnul Hristos. Cu trupul cu care au păcătuit vor fi așezate sufletele acelea cete, cete, după păcatele lor. La un loc hoții, la un loc curvarii, la un loc bețivii, la un loc nemilostivii, necredincioșii și așa, toți păcătoșii cu păcatele scrise pe frunțile lor și cu demonii fiecărui păcat lângă ei, vor sta de față atunci ca să audă sentința de condamnare a Dreptului Judecător pe vecii vecilor.

Vor sta de față atunci toți împărații păgâni care au persecutat pe creștini și vor vedea pe aceia cărora le-au tăiat capetele, îi vor cunoaște bine, vor plânge cu amar, gândindu-se la răul pe care l-au făcut. Aici la stânga, adică jos pe pământ, păcătoșii vor fi fără deosebire, bogații și săracii la un loc, împărații și cerșetorii la un loc, conducătorii de state lângă măturătorii de stradă, savanții lângă neștiutorii de carte, nici o deosebire. Atunci toate rangurile, toate titlurile vor dispărea și toți vor fi o singură mare de capete încremenite de spaimă. În acel înfricoșat ceas, lacrimile, rangurile, căința și strigătele de disperare nu le vor folosi la nimic. Atunci nimeni nu va mai mijloci, nu se va mai ruga pentru noi, căci rănilor deschise și sângele vărsat pentru noi ale Dreptului Judecător, Fiul lui Dumnezeu, vor cere pe dreptate să fie răzbunate. Toți hulitorii, toți vrăjmașii care s-au luptat sub orice formă contra împărăției Lui își vor rupe carnea de pe ei și-și vor mușca limbile de durere și de frică. Atunci va fi ziua răzbunării dumnezeiești. De aceea zice Domnul că va veni ca un hoț, când nu știe nimeni, ca să prindă pe toți vrăjmașii Lui în răutate și în nelegiuirile lor.

Iată de ce Domnul Hristos ne mai dă o pildă ca să ne facă să înțelegem mai bine cum să-L așteptăm și cum să ne pregătim pentru această zi a judecății. El ne spune pilda cu cele zece fecioare care așteptau sosirea Mirelui. Mirele ceresc a venit la miezul nopții și numai cinci a găsit veghind cu candelile aprinse, adică cu flacăra credinței, a nădejzii și a dragostei. Celelalte cinci fecioare, deși erau și ele fecioare cu trupul, erau cu sufletul întinate de valul lumii acesteia deșarte și au adormit în păcate fără untdelemnul faptelor bune, adică fără biserică, fără rugăciune, fără osteneală duhovnicească.

Să fim atenți, că Mirele vine la miezul nopții, când e somnul mai dulce și întunericul cel mai greu, adică atunci când ispitele vor fi cele mai multe și când lumea va dormi în noaptea păcatelor celor mai grele. Cele cinci feciore nebune, nechibzuite, care s-au îngrijit numai pentru desfătarea trupului, care s-au îngrijit cum să se facă pe placul bărbaților, care s-au îngrijit numai de lux și plăceri, în

zadar vor mai striga atunci: "Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!?" - căci ușa s-a închis pentru totdeauna și ele au rămas afară.

Așa va fi ziua judecății lui Dumnezeu. Domnul Hristos va găsi două feluri de oameni: oameni buni, credincioși, și oameni nebuni. Până atunci omenirea, prin fapte, prin trăire, printr-o viață bună sau rea aici pe pământ, se va trece de bună voie la dreapta sau la stânga. Când va veni păstorul, va despărți oile de capre, grâul de neghină, pe cei buni de cei nebuni, atunci va rosti sentința de judecată și va plăti fiecăruia după faptele lui.

Să ne întrebăm fiecare, chiar în clipa aceasta: dacă astăzi sau la noapte va apărea pe norii cerului Domnul Hristos să judece pământul, pe care drum ne-ar găsi, pe cel bun, sau pe cel rău?

Vai de cei care vor fi în fel de fel de păcate, în beții, în desfrânări, necununați, cu avorturi, la cârciumă, cântece, descântece, în fel de fel de nedreptăți. Vai celor ce mănâncă munca altora, vai celor ce umblă cu spurcăciuni pe la vrăjitoare și se țin de tot felul de răutăți ca să facă ceartă și dușmănie între oameni! Vai de cei pe care îi va apuca ziua aceea înfricoșată nespovediți, neîmpărtășiți, neduși la biserică.

Vai de toți hulitorii lui Dumnezeu și a lucrurilor sfinte, căci nu va mai fi atunci pentru ei nici o scăpare!

Să nu plecăm urechile la necredincioșii care spun că nu va mai veni Domnul Hristos și că nu va mai fi nici un sfârșit. Citiți Biblia și vedeți semnele, semnele care au fost spuse de Domnul Hristos că într-adevăr multe din ele se împlinesc sub ochii noștri, și iată care sunt:

Întâi vor ieși Hristoși mincinoși; aceștia sunt capii religiilor care au transformat înțelesul Sfintei Scripturi și au pus istorisirii mincinoase în locul adevărului.

Al doilea, vor ieși prooroci mincinoși; aceștia sunt cei ce s-au rătăcit de la dreapta credință, sectanții care propovăduiesc minciuni și hulesc Sfânta Cruce și pe Maica Domnului.

Al treilea, se vor înmulți fărădelegile și se va răci dragostea dintre creștini și nu vor mai iubi pe Domnul Hristos și Sfânta Biserică ba chiar se vor lepăda pe față de Dumnezeu și de cele sfinte.

Al patrulea, se va predica Evanghelia la toate neamurile ca să le fie spre mărturie, adică să nu zică nimeni că n-a știut.

Al cincilea, se va dezlega satana din iad și se va duce să tulbure tot pământul, făcând să se încaiere conducătorii de state și oamenii între ei, deci nu va mai fi pace pe pământ aproape nicăieri.

Al șaselea, se vor lepăda oamenii de credință, creștinii vor cădea și vor rătăci trecând la secte, iar cei mai mulți nu vor mai crede în Dumnezeu.

Al șaptelea, vor apărea pe cer stele cu coadă, comete, care prevestesc mânia dumnezeiască așa s-a arătat pe cer, în noaptea de 24 spre 25 ianuarie 1938, un foc mare care s-a văzut în toate părțile Europei fiind publicat în ziare.

Al optulea, se va lua Harul lui Dumnezeu prin închiderea multor biserici și persecutarea preoților celor mai evlavioși.

Al nouălea, se vor arăta în multe locuri pe pământ semne, minuni și vedenii unor tineri și bătrâni, care au fost trimise de Domnul Hristos și de Maica Lui să spună la lume să se întoarcă la Dumnezeu, că este aproape venirea judecății.

Al zecelea, va veni Anticrist care se va da drept Dumnezeu și va cere de la lume închinăciuni și se vor lepăda creștinii de Sfânta Treime.

Al unsprezecelea, se vor arăta în lume la Ierusalim cei trei mari sfinți: Ilie proorocul, Enoh și Ioan Evanghelistul, care n-au primit moartea trupească și vor da lupte cu Anticrist, îl vor rușina dar vor primi și ei moartea că așa e îngăduit de Dumnezeu.

Al doisprezecelea, Dumnezeu va întuneca soarele, luna și stelele și va fi întuneric mare, beznă peste tot pământul.

Al treisprezecelea, va trimite Dumnezeu pe Sfântul Arhanghel Mihail și va suna cu trâmbița înviind toți morții, de la Adam și până în ziua aceea.

Al patrusprezecelea, se va arăta pe cerul acela întunecat, îndoliat, semnul Fiului Omului; adică Sfânta Cruce și toate popoarele vor plânge când o vor vedea.

Al cincisprezecelea, va veni Domnul Hristos cu sfinții îngeri și-i va trimite să adune pe toți credincioșii și să-i răpească în văzduh așezându-i la dreapta Sa.

Atunci va fi cum spune Domnul în Sfânta Evanghelie că unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor fi la moară, una va fi luată și alta lăsată soții care vor fi într-un pat, unul va fi luat celălalt va fi lăsat, adică cel bun va fi luat de îngeri pe norii cerului la dreapta Domnului și cei răi vor fi lăsați aici unde și-au pus nădejdea, în pământ și în viața aceasta trecătoare. Iată deci că sunt multe din semnele pe care le-am văzut, le-am simțit și le vedem unele.

După ce Domnul Hristos a vorbit despre aceste semne, le-a atras atenția ucenicilor, zicându-le: "De la smochin învățați pilda lui; când îi frăgezește și-i înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape; tot așa și voi, când veți vedea toate aceste semne, să știți că Fiul Omului este aproape, chiar lângă ușă. Cerul și pământul vor trece dar cuvintele Mele nu vor trece?."

Un creștin a visat un ceas mare pe cer, care arată 12 fără 5 minute și scria pe el Matei XXIV, 25 - adică unde se vorbește în Sfânta Evanghelie despre venirea Domnului Hristos, despre sfârșitul lumii. Să nu închidem ochii ca necredincioșii și să zicem ca ei, că a mai fost așa ceva adică cutremure de pământ, războaie și unele semne. Într-adevăr, știm că au mai fost, dar să spună cineva când a mai fost ca acum, tot pământul în tulburare, în războaie și nenorociri?!

Zăpada, în ținuturile calde, unde nu a fost niciodată, și câte alte semne pe care le arată Dumnezeu în timpurile noastre. Să nu dăm crezare explicațiilor unor oameni care se cred atotștiutori și explică toate semnele ce ni le arată Dumnezeu că ar fi din cauza unora sau altora pricini, neștiute, că aceste semne sunt trimise de Dumnezeu ca niște predicatori înflăcărați ai vremii de apoi ca să trezească lumea din amorțeala păcatelor și să se întoarcă la adevărul Lui. Dumnezeu a știut că în aceste vremuri se va împuțina credința și la păstori și nu vor mai voi să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu, lăsând lumea să rătăcească și să umble în întunericul păcatelor.

De aceea Milostivul Dumnezeu trimite aceste semne și urgii, acești ani ai durerilor de care vorbeau părinții, moșii și strămoșii noștri, care nu știu carte și care nu citeau Biblia așa cum o citesc astăzi creștinii. Acestea toate sunt ca să ne întoarcem de pe calea pierzării, iar dacă nici acestea nu ne mai trezesc, atunci suntem pierduți. Vai de cei ce trec peste ele așa, fără să-și schimbe viața plină de păcate! Să ne fie milă de sufletul nostru și să facem voia lui Dumnezeu, să păzim porunca dragostei și a milei de aproapele nostru care este căzut în necazuri și în lipsuri de tot felul. Această faptă este recomandată de Sfânta Evanghelie de astăzi.

Să avem milă și să sărim în ajutorul celui lipsit, bolnav, străin sau nedreptățit; căci cele ce facem aproapelui nostru, îl facem însuși Fiului lui Dumnezeu, așa cum am auzit astăzi la Sfânta Evanghelie, că a fost flămând, a fost însetat, a fost gol, a fost bolnav, a fost străin și la închisoare. Domnul Hristos, ca un Dumnezeu ce era, a știut că la sfârșit nu va mai fi milă pe pământ, așa cum vedem astăzi; căci oriunde îți întorci privirea în lume nu mai există fapta milei adevărate.

Au fost cazuri când au tăbărit doi trei huligani asupra unor persoane fără putere de apărare și nimeni nu a sărit ca să le scape. Ce milă este aceasta la creștini ca să vezi cum îl omoară pe fratele tău și să nu îl scapi?! Unde este mila copiilor de părinții lor, căci sunt mulți părinți pe drumuri și mulți părinți în azile, băgați de copiii lor și uitați acolo, după ce le-au mâncat banii și le-au crescut copiii, ajungând să moară pe mâinile străinilor, și îi lasă uitării, căci nu vin nici să-i îngroape, îi lasă să fie arși la crematoriu. Vai, ce păcate mari, unde este mila la părinții care își omoară copiii, rodul pântecelui lor?!

Ce milă au părinții care se bagă în căsniciile copiilor să-i despartă prin intrigi și fel de fel de spurcăciuni de la vrăjitoare?! Unde este mila la soțiile care-și spurcă bărbații cu tot felul de murdării?! Unde este mila la bărbatul care își lasă soția și copilașii plângând și se duce la desfrânate, care-și bate soția, care-și chinuie copiii, lipsindu-i de hrană, lumină și căldură?!

Și așa este lung șirul diferitelor cazuri de nemilostivire; căci unii fără milă sunt pârați, bătuți și chinuiți, altora fără milă li se iau niște bani pe la tribunale, pe la spitale, pe la școli, în multe locuri și în diferite cazuri. De aceea, grozavă va fi ziua judecății pentru cei ce nu au făcut milă pe pământ. Fapta

milosteniei putem s-o facem în multe feluri, frați creștini. Când vrem să facem milostenie nu trebuie numaidecât să ne gândim la unele bucate sau bani, sau altceva de felul acesta, ci mila, în general, trebuie să o avem în multe feluri și în orice loc în numele Domnului Hristos.

Mila cea mai arzătoare în timpul de față, trebuie să o avem pentru cei care nu cunosc credința cea adevărată, cei rătăciți pe căile pierzării, cei fără Dumnezeu, căci aceștia sunt flămânzi, sunt însetați, au sufletele fripte de sete și rănilor pline de bube înveninate, otrăvite cu veninul șarpelui diavol. Aceștia nu au nici o putere, să ieșim în cale și să-i aducem la adăpostul cel de obște, la Casa milei și dragostea lui Dumnezeu care este Sfânta Biserică.

Sfinții părinți spun că milostenia este regina virtuților și această faptă o poate face și săracul și bogatul, bolnavul ca și cel sănătos. Au fost mulți necredincioși care au primit milostenie în câte un spital, de la câte o bolnavă care i-a învățat credința și astfel și-au tămăduit sufletul, cunoscând pe Dumnezeu prin milostenia acelei bolnave. De aceea să avem milă, frați creștini, de toți cei ce sunt în pierzare sufletească și trupească, căci numai prin milă vom afla și noi milă de la Dreptul Judecător în ziua cea mare a judecății.

Sfântul Ioan Gură de Aur, vorbind despre judecata de la sfârșitul lumii, zice că Dumnezeu va face aceasta pentru două motive principale: întâi, ca să arate lumii dreptatea Lui și apoi, să facă dreptate aleșilor Lui. Acum Dumnezeu este ascuns după un văl de taină, este necunoscut, tăgăduit și chiar disprețuit. De aceea unii au declarat că nu există, iar alții că a murit.

Puterea lui Dumnezeu este nebăgată în seamă, providența Lui, criticată. Iată de ce va veni să-și apere pricina când va șede pe scaunul de judecată arătând muritorilor, hulitorilor și tuturor vrăjmașilor Lui că există, că El este viu, iar puterea Lui este fără de sfârșit.

Ceea ce va îngrozi și mai mult pe cei aduși în fața tribunalului ceresc va fi chipul Dumnezeului dreptății, Dumnezeului și judecătorului care atunci va fi fără milă și cu dreptate va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Toate păcatele pentru care fiecare om va trebui să dea socoteală în cursul judecății vor fi împărțite în patru categorii :

Întâi vom fi răspunzători de păcatele pe care le-am făcut noi.

Al doilea, vom răspunde de păcatele de care ne-am făcut vinovați când am îndemnat pe alții la rău, cu vorba sau pilda noastră cea rea.

Al treilea, vom răspunde de atâtea fapte bune pe care trebuia să le facem; am știut că e bine să le facem și nu le-am făcut, din răutate, din lene, din mândrie, îngropându-le precum acela din Evanghelie talantul lui.

Al patrulea, vom răspunde și pentru cei pe care nu i-am lăsat să facă fapte bune, împiedicându-i prin vorbe amăgitoare sau în alt chip să vină la biserică, să se spovedească sau să se roage. Despre aceștia zice Domnul Hristos: "Vai de voi, farisei și cărturari fățarnici, căci voi nu intrați în împărăția lui Dumnezeu, nici pe alții nu-i lăsați!?"

Înfrișată va fi ziua aceea a judecății pentru cei care vor rămâne pe pământ, pentru toți păcătoșii pe care i-a apucat moartea nepregătiți; căci ei vor face fețe, fețe strigând disperați, blestemându-se, blestemând ziua în care s-au născut și pe părinții care nu i-au învățat sfânta credință, blestemând pe cei ce i-au îndemnat să facă păcate. Alții, rugându-se cu lacrimi și cu țipete, vor privi spre Dumnezeu rugându-L să le dea iertare. Fiecare va încerca să se apere cu cuvinte strigătoare la cer.

Unii vor zice: "Doamne, Doamne adu-ți aminte că suntem creștini și ne-am botezat în numele Tău?", alții vor zice: "Doamne, Doamne, am fost și noi pe la biserici și am făcut și noi câte o faptă bună am propovăduit în numele Tău, am făcut și minuni în numele Tău. Doamne, ne-am făcut mulți fini și fine, am cununat și botezat, iartă-mă, Doamne, că am făcut și fapte bune; am dat și eu câte un ban la săraci?. Așa va căuta fiecare să spună câte o faptă bună pe care a făcut-o în viață.

În zarva aceea dintre ei, Dumnezeu cu glas de tunet va face tăcere și le va zice: "Depărtați-vă de la Mine, toți lucrătorii fărădelegii, căci v-ați înșelat de la Anticrist și ați căzut, neținând până la sfârșit?. Iată deci că degeaba o începem bine dacă o terminăm prost. Atunci vor zice și sfinții care sunt lângă Domnul Hristos, către păcătoși: "De ce n-ați crezut în propovăduirea noastră, de ce n-ați

ținut credința așa cum v-a învățat Sfânta Biserică? De ce n-ați voit să vă țineți mereu de fapte bune și să vă rugați păzindu-vă de păcate? De ce nu v-ați întors la Dumnezeu? V-ați ținut mai mult de păcate, de chefuri și beții, de petreceri, și v-a înșelat necuratul ca să nu vă spovediți, să nu vă împărtășiți, rupând legătura cu Biserica, nemaicrezând în nimic; așa că v-a prins moartea și judecata fără pocăință, fără fapte bune și fără Dumnezeu. Când vi se spunea râdeați, luați în batjocură pe cei ce vă vorbeau. Acum s-a închis ușa milostivirii; Dumnezeu v-a așteptat destul, v-a făcut semne și minuni, v-a trimis suferințe și necazuri ca să vă întoarceți la El, iar voi pe toate le-ați nesocotit, le-ați batjocorit și n-ați primit pe cei ce vă îndemneau la pocăință?.

Mare plângere și jale va fi atunci când pe veci vor fi despărțiți de mângâierea cea cerească și când Dreptul Judecător va zice: "Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, cu diavolul pe care l-ați ascultat?. Atunci se vor despărți cu mare jale copiii de părinții lor, soții de soțiile lor, frații de frați, surori de surori, soacre de nurori, rudenii de rudenii, prieteni de prieteni, mergând fiecare la locul de osândă unde e pregătit după păcatele lor.

Să luăm aminte și să ne trezim acum, că nu este departe ziua aceasta înfricoșată a judecății; fiindcă atunci va fi prea târziu, atunci pe mulți îi va apuca lepădați de credință pentru o coajă de pâine, pe unii necununați, pe alții la cârciumi, pe unele femei la avorturi și desfrâu; pe copii în necredință, și astfel multă lume va fi găsită pe căile pierzării în fel de fel de păcate mari.

Să deschidem ochii acum, să nu ne aflăm și noi atunci printre ei, căci vai de sufletul nostru în ceasul acela, mai bine nu ne-am fi născut.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Judecătorul viilor și al morților, Cel ce vei veni ca să răsplătești fiecăruia după faptele lui, trezește-ne Tu acum din moartea păcatelor și fă-ne să cunoaștem calea Ta și să facem voia Ta cea sfântă până nu vine ceasul acela înfricoșat al dreptei Tale judecăți. Atunci când vei veni Tu să ne aflăm cu toții curați și pregătiți ca să ne treci și pe noi la dreapta Ta și să ne zici: "Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, de moșteniți împărăția cerului în vecii vecilor. Amin.

490 Predică la Duminica izgonirii lui Adam din Rai

Duminica izgonirii lui Adam din Rai

Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, lacrimi și tânguiri! (Ioil II,12)

Frați creștini,

Iată-ne ajunși în pragul marelui post: este ultima duminică care ne pregătește pentru nevoia postului, numită a izgonirii lui Adam și a Evei din rai. Dar pentru ce ni se amintește tocmai astăzi de izgonirea lui Adam din rai? Pentru ca să ne arate nouă cât de rea este neînfrânarea de la mâncare și ce urmări grozave are păcatul lăcomiei.

Dar izgonirea lui Adam din rai mai are și alt înțeles. Sfinții noștri părinți ne spun că, după ce au fost scoși afară din rai, Adam și Eva au plâns 40 de zile la poarta raiului cu multă căință, bătându-și pieptul și făcând rugăciuni cu multă jale, ca să li se ierte păcatul și să fie iarăși primiți înăuntru. Am auzit și din cântările de la strană cum Adam se jeluia la poarta raiului și cu lacrimi amare zicea: „Vai mie, că femeia și șarpele m-au amăgit, făcându-mă să pierd fericirea raiului vai mie ce voi face, cu ce lacrimi voi plânge înaintea Ta, Ziditorule, ca să-mi dăruiești mie fericirea cea dintâi?”

De mâine intrăm în postul cel mare al sfintelor patimi. Departe, departe începe să se zărească Crucea răstignirii. Fiul lui Dumnezeu, Mielușelul cel nevinovat, voiește să se răstignească, din dragoste mare pentru salvarea noastră. De acum, Biserica, mireasa lui Hristos, își dezbracă astăzi podoabele și veșmintele strălucitoare, îndemnând pe toți fiii săi și aducându-le aminte că au sosit zilele înfrânării, ale înnoirii sufletești ale pocăinței, așa cum strigă proorocul Ioil: „Întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, lacrimi și cu tânguiri!”

Pe la sfintele mănăstiri, în aceste zile se cântă o duioasă și mișcătoare cântare, numită „La râul Babilonului!? Este vorba de psalmul 137. Acest psalm amintește poporului evreu de soarta zbuciumată a trecutului său până în zilele noastre. Acesta, din cauza neascultării de poruncile Domnului, a fost luat și dus în grea robie între neamuri păgâne. Două au fost robiile cele mai principale: robia din Egipt, care a durat 430 de ani, și robia din Babilon, care a ținut 70 ani. Acolo au suferit mult, căci împăratul Nabucodonosor îi silea să se închine idolilor, îi pune la munci grele, iar cei care nu se supuneau erau aruncați în cuptoare aprinse cu foc, așa cum s-a întâmplat cu cei trei tineri Anania, Azarie și Misail, sau cu marele prooroc Daniil, care a fost aruncat într-o groapă cu lei.

În acest timp de grea prigoană, bieții oameni îmbătrâneau așteptând să-i scoată cineva, dar nimeni nu i-a scos din mâna cea tare a tiranului împărat. Chinuți de dorul patriei lor, de cetatea Ierusalimului, de frumusețile Sionului unde era zidită biserica Domnului Savaot, poporul evreu se aduna pe malul unui râu care era hotarul imperiului păgân și acolo plângea cu lacrimi nemângâiate, după țara în care s-a născut și după slava Ierusalimului pierdut. Atât de întristați erau evreii, încât nimeni nu-i putea mângâia și opri din suspinul lor. Uneori se apropiau de ei boierii Babilonului acolo unde plângeau și-i rugau să le cânte din cântările Sionului, așa cum cântau ei în țara lor.

Cuprinși de multă întristare, răspundeau cu toții într-un glas: „Cum vom cânta cântarea Domnului în pământ străin ?? 70 de ani și-au amestecat lacrimile cu apele Babilonului, iar oasele le-au rămas în pământ străin pentru că mult supăraseră pe Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat înainte de venirea Domnului Iisus Hristos, care s-a născut din Fecioara Maria, din neamul lor, ca să-i mântuiască pe ei și întreg neamul omenesc, fiindcă El era Mesia cel așteptat de proorocii lor. Dar ei n-au vrut să-L recunoască.

De aceea mai târziu, după ce au răstignit și pe Fiul lui Dumnezeu, omorând mai întâi o mulțime de prooroci, au pățit-o și mai rău, căci armata romană i-a trecut prin foc și sabie și i-a împrăștiat pe tot pământul făcându-i sclavii popoarelor.

După aproape 2000 de ani, unii dintre ei au rămas tot în rătăcirea lor, căci și astăzi așteaptă pe Mesia ca să-i izbăvească și să-i adune pe toți la un loc. La Ierusalim au ei un zid care a mai rămas din vechile ruine, unde se adună și astăzi când și când și plâng ca la râul Babilonului; acolo suspină, se tânguiesc, cerând de la Dumnezeu pe Mesia și izbăvirea lor. După atâta timp și după ce atâția frați ai lor au cunoscut pe Domnul Hristos și s-au trezit, ei refuză mereu pe Fiul lui Dumnezeu; căci bine le-a spus Domnul Hristos în față: „Mă veți căuta voi și nu mă veți mai găsi căci unde mă duc Eu voi nu puteți veni ! ”

Dar să-i lăsăm pe ei în pribegia și necredința lor și să ne întoarcem la neamul nostru creștinesc, căci acesta este poporul cel ales de Dumnezeu prin Fiul Său Iisus Hristos, în al cărui nume ne-am botezat, ne-am pecetluit cu botezul Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Cei botezați, toți creștinii de pe întregul pământ sunt poporul cel ales al lui Dumnezeu. Acesta este noul Israel. Noi aici însă, suntem cu toții în țară străină pe pământul acesta. Aici am căzut robi în fel de fel de păcate și ne frământă mulțime de griji și gânduri rele.

Vrăjmașul sufletelor noastre ? diavolul ? ne-a înstrăinat de Dumnezeu, ne-a îndepărtat de biserică și rugăciune, de post și spovedanie. De aceea suntem chinuți cu tot felul de boli sufletești și trupesti; căci o mulțime de creștini a ajuns să-și lepede credința pentru cine știe ce nimicuri. Alții au trecut la sectanți, iar alții insultă cu ură și dușmănie pe Dumnezeu, pe Fiul Său Iisus Hristos, pe Maica Lui, Biserica, Crucea și icoanele, înjurând cu ură infernală. Unii se dau necuratului în orice moment pentru lucruri de nimic. Alții trăiesc numai în judecăți cu o ură înverșunată, iar alții se pândesc și se urmăresc ca fiarele prin junglă. Și așa, creștinii noștri înoată în mocirla tuturor păcatelor, căci foarte bine ne asemănăm și noi cu poporul evreu care a fost luat în robia Babilonului din cauza mulțimii păcatelor și îndepărtării de Dumnezeu.

De aceea, frați creștini, să ne aducem aminte că aici pe pământ nu suntem decât călători, că avem un scurt popas de făcut, în timpul celor câțiva ani de zile pe care îi trăim aici. Noi însă trebuie să căutăm mereu împărăția cerurilor, dreptatea lui Dumnezeu, veșnica fericire a sufletului, grădina raiului cea pierdută de strămoșii noștri. Biserica ne cheamă astăzi să ne facă cunoscut ce să facem ca să ajungem în acea țară minunată.

În primul rând, să nu mai ascultăm de satana care ne ispitește și ne atrage în cursele pierzării. Să pășim apoi peste râul Babilonului, adică peste obiceiul cel vechi al păcatului și peste toate fărădelegile care curg ca un râu înspumegat pe pământ, care să înece toată lumea. Acest râu al fărădelegilor îl formează toate plăcerile amăgitoare ale lumii, care au puterea și vraja satanică a ne robi lui Faraon ? diavolul. Dacă reușim să trecem peste acest râu blestemat al plăcerilor lumești, să fugim cât mai departe de țara păcatelor și de hotarul ei, ca să ne simțim cât mai în siguranță.

Drumul spre această țară ni l-a arătat însuși Domnul Hristos căci El a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!?. Prin sfânta Biserică pășim cu încredere și curaj după Domnul vieții noastre. În drumul nostru întâmpinăm desigur multe obstacole; diavolul, care este tatăl minciunii, ne iese înainte și începe să ne înfățișeze viața într-o altă formă. El vorbește prin gura lumii, care și-a făcut o mulțime de crezuri despre viață. Cum ai început să mergi mai des la biserică, îi și ridică diavolul pe unii împotriva ta și îi auzi zicând, chiar pe unii din casă cu tine, că doar ce păcate mari ai făcut de te duci mereu la biserică, doar n-ai omorât pe nimeni, că la biserică merg numai păcătoșii, ce vrei, să te faci călugăr ?

Asemenea și alte vorbe le spune diavolul prin gura lumii. În ziua de astăzi, cine nu știe să desfrâneze, să se îmbete, să joace și să cânte diavolului, să stea numai prin restaurante și localuri de petrecere, acela este socotit prost, un om care trăiește degeaba sau, mai bine zis, un om pierdut, care nu știe să petreacă. Lumea zice chiar că acel om nu este nici creștin ortodox, ci e un sectant. Cum te-ai lăsat de păcate, nu mai ești creștin ortodox, ești sectant, așa învață diavolul pe lume. De aceea calea aceasta a lui Dumnezeu este vorbită de rău. Pe omul care apucă să meargă drept pe ea, cu credință, cu nădejde și dragoste, pe acela, în lumea acesta, îl așteaptă crucea și suferința, Golgota, ca pe Mântuitorul care ne-a învățat s-o urmăm. De aceea Sfânta Biserică ne cheamă astăzi ca să ne lămurească cu privire la rostul și foloasele postului.

Noi, conducătorii sufletești ai poporului în această zi, trebuie să facem lucrul comandanților de oștire înaintea luptelor, să vorbim și să arătăm însemnătatea luptei ce se va da. Să lămurim cugetele, să întărim inimile și să arătăm și roadele biruinței. Multă lume nu știe ce însemnătate are postul. Spun unii că ar fi poruncă pusă de preoți și nu face parte din poruncile lui Dumnezeu, că de aceea a spus Domnul Hristos: „că nu spurcă ce intră în gură, ci ce iese din gură? (pe aceasta o știu toți). Dar observăm chiar din Sfânta Evanghelie de astăzi, că Mântuitorul n-a desființat postul, n-a spus să nu mai postească nimeni, ci a arătat cum trebuie ținut postul și care este adevăratul post plăcut lui Dumnezeu. Vedem că însuși Mântuitorul a postit 40 de zile în pustia Carantaniei, unde a fost ispitit de diavol.

Altădată, Domnul Hristos laudă postul și arată și puterea lui când spune ucenicilor că unele soiuri de draci nu se pot scoate decât cu post și rugăciune. De aceea sfinții părinți zic că postul este poarta iar epitrahilul este ușa mântuirii; adică prin poarta aceasta strâmtă de care vorbește Mântuitorul vor intra virtuțile sfinte în sufletul și trupul omului, îmblânzindu-le și sfințindu-le. De altfel, atâția sfinți prooroci și mărturisitori prin post și rugăciune au dobândit mari binefaceri de la Dumnezeu. Sfântul Vasile cel Mare spune că atât de bătrână este porunca postului încât ea este de o vârstă cu omul.

Înainte de orice altă poruncă, Dumnezeu i-a poruncit lui Adam în rai să postească, adică să nu mănânce din pomul oprit, acela al cunoștinței binelui și răului. Adam și Eva, cât au păzit porunca, au moștenit raiul, iar când au mâncat, au pierdut raiul și veselia de acolo. Prin căderea acestei porunci s-a prefăcut veselia în lacrimi, mintea s-a îngroșat, trupul a murit și toată natura s-a răsculat împotriva omului, căci a intrat moartea.

Dumnezeu a creat trei feluri de ființe desăvârșite care au diferite vieți, potrivit diferitelor însușiri ale naturii lor; adică: îngerul, omul și animalul. Îngerul este o ființă cu totul duhovnicească. Animalul este o ființă cu totul materială, nu are suflet, viața lui e cu totul trupească. Omul este o ființă compusă dintr-o substanță duhovnicească și alta trupească, din trup și suflet. Când omul trăiește după trup, degenerează din noblețea sa și cade în condiția animalului, așa cum observăm în lume la mulți oameni, care în zadar se numesc oameni, deoarece se tăvălește în noroi ca porcii, din cauza beției, sau urlă precum câinii, trăind în desfrânări. Iată oameni căzuți în rândul animalelor sau, mai rău, că nu vezi un câine beat sau un porc.

Când omul trăiește după duh, după suflet, el își menține demnitatea și se înalță la starea unui înger. Când omul urmează voia trupului, ascultând de poftele lui și îndeplinind toate plăcerile, se zice că trăiește ca un animal. Adevărul este că viața curată și nevinovată, pe care Dumnezeu o cere de la creștini în timpul postului, constă în abținerea de la păcate, precum și în abținerea de la carne și celelalte bucate de dulce. Acesta este postul cel adevărat, să postească și trupul, și sufletul.

Abținerea de la păcat este postul sufletului, iar abținerea de la bucate este postul trupului. Postul trupestc nu trebuie despărțit de cel duhovnicesc, adică, dacă omul postește la mâncare dar în schimb înjură, dă răului și alte păcate, un astfel de post e ca un trup fără suflet. Deci abținerea de la păcate este sufletul postului care-i dă tot meritul și desăvârșirea. De aceea Domnul Hristos a muștrat pe fariseii cei ipocriți care posteau până li se usca gura și își posmogeau fețele de slăbiciune, dar în schimb erau plini de mândrie, de îngâmfare, slavă deșartă și tot felul de păcate.

Adevăratul post este ca să ne abținem de la tot felul de patimi, de vicii rele. Căci la ce ne servește să nu mâncăm carne, dacă osândim pe fratele nostru, vorbindu-l de rău, dușmănindu-l și pârându-l. La ce ne folosește să nu bem vin, dacă vărsăm sângele fraților noștri. Ce ne folosește dacă vom mânca numai seara, iar toată ziua am petrecut-o pe la spectacole, la filme, în procese, pe la tribunale și în tot felul de păcate rele. Trebuie să știm că și sufletul și trupul au o hrană și un post al lor.

Trupul are postul lui oprindu-l de la unele bucate, iar sufletul rațional, substanța duhovnicească, are hrana potrivită cu natura sa. Această hrană este cuvântul lui Dumnezeu: rugăciunile, citirea psaltirii, cântarea sfântă religioasă. Omul nu trăiește numai ca animalul, mâncând și bând; el cugetă, iubește, se roagă,

gândește. Ceea ce hrănește cugetul lui, iubirea lui, este Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea și Mântuitorul când a fost ispitit de satana în pustie și i-a zis să facă pietrele pâini, Domnul Hristos i-a răspuns: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu!”

Iată deci care este secretul mântuitor al sufletului și al trupului. Pentru aceasta cei mai mulți din creștinii noștri la fel ca și fariseii de care pomeni Domnul Hristos în Evanghelia de astăzi, se abțin de la mâncăruri, ba unii nu mănâncă zile întregi, în schimb în loc să se hrănească cu Cuvântul lui Dumnezeu întărindu-se, să prindă aripi și să se ridice mai sus de cele pământești, ei se hrănesc cu lucrurile diavolului, cu minciuni, cu vorbiri deșarte, cu povestiri, spun fel de fel de glume, stau numai cu ochii în televizor ascultând tot felul de cântări lumești și programe imorale, cu bârfirea pe limbă crezând că-i poate mântui numai abținerea de la păcate. Greșeală mare este aceasta.

Sfinții noștri părinți aseamănă postul cu o scară cu 40 de trepte. O scară ce urcă pe om prin înfrânare, de la pământ la cer. La ospățul cel de jos al scării stă săracul Adam, omul ? noi ? iar de la cel de sus privește Domnul Iisus Hristos spre noi. Jos plângem noi cu strămoșul Adam și cu Eva, noi toți păcătoșii iar sus așteaptă Milostivul Dumnezeu și privește să vadă lupta noastră, lucrarea noastră, dragostea noastră, cum urcăm noi pe aceste scări, pe aceste trepte ale postului. Fiecare dintre aceste trepte ale scării reprezintă o zi.

În aceste 40 de zile ale sfântului post să nu fie una să o petrecem fără de folos. Într-o zi fă milostenie, într-o zi fă pace între cei ce se dușmănesc, într-o zi deschide ochii sufletului unui necredincios, în altă zi însoțește un mort la groapă în altă zi scrie ceva de mână, o rugăciune, o cântare sfântă, o învățătură sfântă, și împarte cu cel neștiutor tot felul de fapte bune, împreună cu postul, cu rugăciunea și cu smerenia. Și așa să urcăm zi de zi pe scara aceasta până acolo sus la Stăpânul nostru, unde ne vom bucura de milostivirea lui Dumnezeu. Dar să știți că postul are cei mai mulți dușmani, mai mulți decât celelalte fapte bune.

De aceea el e socotit de lume și chiar de unii creștini ca ceva învechit și fără de folos. Cel puțin sectanții care s-au despărțit de Biserică nu respectă postul deloc.

Trei sunt principalii dușmani ai postului: diavolul, lumea și trupul. Diavolul ne șoptește ca și lui Adam: „Omule, postul nu este o poruncă, te poți mântui și fără post, căci nu spurcă ce intră în gură, n-a zis oare Hristos așa!?! Al doilea dușman este lumea care ne amăgește zicând: „Nu mai posti, femeie, că te faci de răs, cine mai postește azi, fii serioasă, nu te mai lua după babe !?. Trupul e al treilea dușman. Auzind că este vorba de post începe dinainte să se întristeze, să se mânie asupra noastră zicând: „O, cât o să mă chinuiești cu bucate de acestea sărăcăcioase, nu vezi că sunt bolnav, fața mi se îngălbenește și nu mai pot. Doar sunt tânăr acum, am eu vreme să postesc mai la bătrânețe!?”

Iată, așa se lasă creștinii biruiți de aceste ispite de la cei trei dușmani: trupul, lumea și diavolul. Mai ales dacă stăm și ne gândim câți nu au de întâmpinat greutăți și batjocuri din cauza postului de la mulți, în multe locuri. Sfinții cei mai iscusiți ne spun că în trei rânduri ispitește diavolul pe om; înainte de a face binele, în timpul săvârșirii lui și după ce a făcut binele.

Întâi diavolul se trudește în multe chipuri să nu reușim să facem fapta bună. Dacă totuși începem să o facem, el ne întinde curse, ca să facem rău acea faptă bună, sau amestecată cu răul și dacă totuși am împlinit făcând fapta bună așa cum o cere Dumnezeu, diavolul caută să ne arunce în păcatul mândriei și așa să pierdem tot ce am lucrat, cum am auzit în Sfânta Evanghelie de astăzi că acei farisei fățarnici, care posteau de ochii lumii, și-au luat plata cuvenită lor. Mai găsim unele persoane și între creștini care ajunează câte o vineri până seara, apoi vin la biserică cerând anafură în gura mare, că ei au ajunat până atunci, să știe toată lumea.

Unele persoane chiar nu mai țin seama nici de rânduiala Bisericii, că poate în vinerea aceea a fost dezlegare în calendar, fiind harți și nu trebuia să ajuneze. Ele se apucă să postească și când nu trebuie, să ajuneze sâmbăta și duminica, și Cartea Sfântă, sfinții părinți spun că acei care ajunează sâmbăta și duminica să se afurisească, căzând sub blestem. Iată de ce trebuie să știți că sunt unii creștini care se iau după babe fără credință și zic că postesc postul Maicii Domnului, iar aceasta constă în a posti câte o zi din săptămână, adică a ajuna chiar sâmbăta și

duminica. Încă o dată precizăm că sâmbăta și duminica nu este voie să se ajuneze; nu cunoaștem decât o singură zi de ajunare a sâmbetei, Sâmbăta cea mare, în postul Paștelui, când Domnul Hristos este îngropat, așa cum ținem rânduiala noi creștinii.

Mulți creștini fac ajunări, citesc psaltirea și multe fapte bune, iar diavolul vine și el cu mândria să i-o așeze în cap. Se apucă astfel ca fariseul să se laude, că dau zeciuală, că postesc de două ori pe săptămână, așa ca să știe toată lumea. Astfel sunt mulți creștini și chiar oameni bătrâni care se laudă la alții. Aceștia își iau plata pentru laudele lor aici pe pământ fiindcă s-au mândrit cu ele. Trebuie să ținem seama că după sfânta pravilă, după canoane și după învățăturile sfinților părinți, postul nu este pentru toți la fel: vorbim desigur despre postul de bucate, căci în ceea ce privește postul duhovnicesc ? oprirea de la păcate și fapte rele ? acesta este pentru toți la fel. Vedem că nici sfinții părinți n-au ținut postul la fel, unii puteau mai mult, alții mai puțin. Postul de bucate poate fi îndulcit pentru cei care sunt bolnavi de anumite boli mai grave, nu de orice boală, cum au luat-o unii, că dacă te doare puțin capul când postești te descurajezi imediat și te apuci să mănânci că nu poți. Numai acei care suferă de plămâni, de ficat, de stomac, de anemie, operații, diabet și unde se cere regim special, numai pentru aceștia mănecarea este o doctorie, dar și aceasta cu dezlegarea duhovnicului.

În acest caz pot să mănânce mâncărurile care le priesc; dar și aceștia, așa cum am spus, după ce fac dezlegare, după ce se spovedesc, după ce se împărtășesc și în timpul acesta să pună dragoste mare și fierbinte pentru Domnul. Aceștia să țină și ei cât pot și în schimb să se păzească de faptele cele rele și să înmulțească faptele cele bune. Ceilalți care au stomacul sănătos și n-au suferințele pe care le-ați auzit, n-au nici o îndreptățire ca să nu postească.

Trebuie să ținem seama că dacă e vorba de post, postul este un canon și dacă vrem să facem pocăință cu adevărat, să arătăm și noi Domnului Hristos că-L iubim și ne pocăim, ne chinuim cu ceva, suferim și simțim ceva. Altfel nu este pocăință așa cum ar trebui. Să ne gândim câtă suferință au provocat Domnului cuiele și sulita pe care le-a răbdut.

Cei care vor mânca legume vor trage cele mai mari foloase sufletești și trupești, căci postul nu omoară pe nimeni. Din contră, să știți că toate bolile au ieșit în lume din cauza nepostirii și a îmbuibării. Mănecarea ușoară prelungește viața omului. Omul cumpătat trăiește mult. Citim în viețile sfinților că pustnicii, care trăiau cu verdețuri și cu mănecare săracă, au avut o viață lungă. Așa de pildă sfântul Pavel Ieremitul a trăit 113 ani, sfântul Antonie cel Mare a trăit 105 ani, sfântul Arsenie cel Mare, 120 de ani, sfântul Teodor, 105 ani, sfântul Ioan Tăcutul, 104 ani, sfântul Macarie a trăit 100 de ani și exemplele ar putea continua.

Iată o dovadă vie că a posti și a ne înfrâna și a trăi în cumpătare nu ne păgubește nici trupește, nici sufletește. Când e vorba să se facă dezlegare la cei bolnavi, să nu se înțeleagă că desființăm postul ci să ne aducem aminte că boala, suferința pe care o poartă de ani de zile unii este tot un fel de post. Mulți o duc cu această suferință până la moarte. Să nu înțelegem postul greșit, păzirea postului, și să facem cum a făcut o creștină fără înțelepciune. Aceasta din cauza unor medicamente își otrăvise o fetiță de 6 anișori. Doctorul i-a spus să-i dea lapte și imediat își va reveni. Dar femeia, prea fixă în ideile ei despre sfântul post, n-a vrut să-i dea lapte copilului pentru că era într-o vineri, și copilașul a murit chinuindu-se în brațele ei. Iată neînțelepciune.

Să fim înțelepți cum ne învață Sfânta Biserică, să avem înțelepciune, că de aceea au lăsat sfinții părinți în Biserică, cuvântul acesta care se zice prin gura preotului: „Să luăm aminte, cu înțelepciune!?. Să nu o luăm după capul nostru și după învățături străine. Să știm cu toții că sunt patru posturi pe an, apoi miercurile și vinerile așa cum scrie în calendar și trei ajunări: ajunul Crăciunului, ajunul Bobotezei și ajunul din Vinerea Patimilor, precum și a doua zi, sâmbătă dacă dorește cineva. Mai avem apoi zile de întristare, dar nu cu ajun, mănecându-se de post în orice zi ar cădea la „Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul? ? 29 august ? și „Înălțarea Sfintei Cruci? ? 14 septembrie .

Mai departe ne amintește Sfânta Evanghelie de astăzi, zicându-ne: „Să nu ne adunăm comori pe pământ, unde le strică și le fură hoții, ci să ne adunăm comori în ceruri , unde nu se strică și nimeni nu le poate fura; căci unde este comoara noastră, acolo va fi și inima noastră?. Ne face atenți că în acest timp al postului,

avem fericita ocazie să ne îmbogățim cât mai mult, să ne facem comori în împărăția cerului.

Comoara din cer pe care o putem face de aici de pe pământ în timpul postului, constă din tot felul de fapte bune: osteneli, metanii, închinăciuni, citirea psaltirii, ajunări și post, milostenii, cercetarea bolnavilor, îngroparea morților care nu au pe nimeni, împărțirea la oamenii săraci duhovnicește, cele ce sunt de trebuință, să dai de pomană o icoană, o candelă, o cârticică de rugăciuni; iar pe cei lipsiți de cele trebuincioase trupului, să-i ajutăm cu cele necesare: lemne de foc, hrană, îmbrăcăminte, încălțăminte și de toate.

Să luăm aminte, trebuie bine căutați cei care merită ajutor. Nu mai dați nici un ban la cei care vă ies în cale pe la poarta bisericii și se strecoară și prin biserică căci aceștia care o fac pe nenorociții au poate mai mult decât dumneavoastră care munciți din greu să vă câștigați existența. Tot ceea ce faceți bun cu sfântă osteneală, să faceți cu sufletul zâmbind de bucurie și cu multă flacără de credință și dragoste în numele Scumpului nostru Mântuitor Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru noi. Să ne grăbim să facem cât mai mult căci viața noastră trece ca norii pe cer. Zilele alunecă grăbite ca frunzele pe apă, iar noi ne apropiem de amurgul serii, de mormânt, de unde nu ne mai întoarcem niciodată.

Să nu uităm că poate mâine va suna trâmbița să ne adune pentru judecată. Să nu uităm că Domnul Hristos ne-a răscumpărat cu Scump Sângele Său. Să ne întoarcem acasă, să ne întoarcem la biserica lui Hristos ca fiul rătăcit prin pocăință și rugăciuni, căci aici pe pământ suntem doar în treacăt.

Sculați-vă să mergem la Hristos! Preoții așteaptă în pragul bisericilor, clopotele sună să ne scoale din somn și să venim în casa lui Dumnezeu. Necazurile, urgiile ne vorbesc despre Dumnezeu și ne spun să ne întoarcem înapoi la calea mântuirii și a adevărului veșnic; căci, iată, vine noaptea, vine moartea și nu se mai poate face nimic.

În Abibisinia este un oraș numit Harar, foarte vechi întemeiat. Viața acestui oraș e pașnică și simplă. În zorii zilei șiruri lungi de locuitori ies pe cele cinci porți mănând cirezi de vite spre pășunile de pe dealuri și se înapoiază seara încărcăți cu câte ceva; unii cu cereale, alții cu lemne sau nutreț. Dar la asfințitul soarelui când se închid porțile, portarul strigă cu glas de răsună văile: „Saile! ? grăbiți-vă se închide poarta!? ? La puțin timp după această strigare poarta se închide. Cei rămași afară trebuie să aștepte până dimineața, dacă vor mai ajunge această dimineață, deoarece noaptea umblă tâlharii și fiarele sălbatice și cei mai mulți rămași afară sunt aflați morți.

Așa e și cu mântuirea noastră. Mântuitorul Hristos zice: „Intrați pe poarta cea strâmtă care duce la viață ? postul și toate virtuțile?. Intrarea aceasta trebuie să o facem până nu vine noaptea. Ziua este pe sfârșite, nori negri încep să apară pe cerul mântuirii, fiare sălbatice îngrozitoare se vor năpusti asupra celor ce n-au vrut să vină să intre în cetatea cea salvatoare. Întunericul se lasă din ce în ce mai greu și va veni vremea când toți cei ce n-au vrut să audă strigătul de salvare vor rămâne afară în primejdia pierzării veșnice.

Vor rămâne cu ucigașii, cu vrăjitorii, cu mincinoșii, cu fiarele apocaliptice și închinătorii la idoli. Atunci vor striga disperați și ei, vor bate în zadar la porțile bisericilor dar va fi prea târziu, prea târziu. Domnul Hristos, în Evanghelia de astăzi, chiar de la începutul ei ne pune o condiție foarte importantă: „Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru va ierta greșalele voastre. Dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre?.

Să nu ne înșelăm, că orice faptă bună am face nu primim iertare dacă nu iertăm pe cei ce ne-au greșit. Suntem datori să cerem iertare la cei cărora le-am greșit, sau ne-au greșit; făcând noi gestul acesta frumos, smerit și plăcut înaintea lui Dumnezeu și a aproapelui, chiar dacă el nu vrea să ne ierte, să-l iertăm noi din toată inima și atunci vom primi iertare de la Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai principal din Evanghelia de astăzi care ne va da valoare la toate celelalte fapte pe care le vom face.

Tatăl nostru cel din ceruri, iartă-ne nouă greșalele noastre, căci și noi iertăm din toată inima pe greșiții noștri. Întoarce-ne la Tine pe căile Tale cele sfinte. Ajută-ne cu Harul Tău, să punem început bun din clipa aceasta a viețuirii noastre, să ne putem lăsa de toate obiceiurile cele rele, de vorbele cele proaste, ca să- Ți urmăm Ție în toate zilele vieții noastre, Doamne.

Iar atunci când vei veni pe norii cerului, să ne duci și pe noi din Babilonul fărădelegilor, în Țara Ta cea Sfântă, Noul Ierusalim, raiul pe care l-au pierdut Adam și Eva, fericirea cea veșnică, ca unde ești Tu Împărat, acolo să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.

50@ Predică la Duminica I-a din Post (a Ortodoxiei)

Duminica Ortodoxiei

RABI - Învățătorule - Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel! (Ioan I, 49)

Frați creștini,

Astăzi prăznuim Duminica Ortodoxiei, adică ziua în care ne aducem aminte de toate luptele și de toate biruințele Bisericii din trecut. La acest popas duhovnicesc ne vom întoarce privirile și, de sus, de pe culmea celor aproape 2000 de ani de istorie glorioasă, vom trece pe dinaintea ochilor noștri sufletești începuturile Bisericii, întărirea ei și faptele de glorie duse împotriva dușmanilor săi de totdeauna și de pretutindeni.

Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, s-a coborât în lume din înălțimea cerului, de la Dumnezeu Tatăl. El a propovăduit o învățătură cum nu s-a mai auzit și a arătat un chip de viață cum nu s-a mai văzut. A adus jertfa de care îngerii s-au cutremurat, jertfa Sângelui Său. După ce a făcut toată lucrarea de mântuire a lumii, s-a înălțat de pe pământ întorcându-se la dreapta Tatălui din ceruri. Dar lucrarea Sa mântuitoare trebuia continuată și s-a gândit să încredințeze grija lucrului Său, oamenilor.

Să vedem pe cine a ales Mântuitorul să-i vestească numele pe pământ, să ducă mai departe sfânta Sa învățătură și să adune pe oameni sub steagul Crucii împărăției Sale, al noii credințe! Oare a ales vreun împărat ca să cucerească lumea cu puterea armelor sale? A procedat oare ca un mare și vestit filozof, s-o atragă prin vorbele lui meșteșugite? A pus oare oameni ca s-o câștige cu puterea banilor lor?

Nu, dimpotrivă, Dumnezeu Iisus Hristos a ales lucrurile cele simple, cele bune, ca să rușineze pe cele înțelepte; a ales pe cele slabe ca să rușineze pe cele tari, a ales lucrurile disprețuite, ca să nimicească pe cele ce sunt. Să privim cu toții la foișorul din Ierusalim. De acolo s-au coborât 12 bărbați și din vorbele lor, din mișcările lor, se vede că acești oameni sunt săraci și nu au un ban asupra lor, nici sabie, nici traistă, nici două rânduri de haine.

Unul singur dintre ei e un vameș, ceilalți niște pescari, oameni simpli din popor. Vorbirea lor e cu totul neiscusită și iată că această ceată umilă și săracă iese în cale patru laturi ale lumii să facă un lucru atât de măreț și uriaș. Acești 12 galileeni cu îndrăzneala și graiurile lor, au făcut să răsună până la marginile pământului Cuvântul lui Dumnezeu. În curând, Crucea Mântuitorului a pătruns mântuitoare până în palatul împăratului roman.

Vedem în Atena templele idolești dărâmându-se și în locul lor ridicându-se altarele Dumnezeului Cel viu ? Biserica. Vedem Evanghelia îmbrățișată peste tot și neamurile botezându-se în noua credință. Este începutul Bisericii lui Hristos, este arătarea puterii dumnezeiești, la sădirea micului grăunte de muștar. Într-un loc din Evanghelia de la Matei, Mântuitorul ne vorbește despre o casă zidită de un om înțelept, peste care au venit ploile s-au revărsat râurile, au suflat vânturile, dar casa a rămas tare și neclintită, fiind zidită pe temelie de piatră.

Casa acesta este Sfânta Biserică, cea zidită pe piatra din capul unghiului, Hristos ? Dumnezeu. Puterile potrivnice amintite în pilda Mântuitorului (ploile, revărsarea râurilor, vânturile puternice) sunt cele trei feluri de dușmani care s-au ridicat împotriva Bisericii în cursul vremurilor.

Ploaia însemna ura și răutatea poporului evreu care se dezlănțuia ca un potop de furie asupra ucenicilor Domnului. Cine ar putea spune câte ponegriri și lovituri a avut de suferit Biserica din partea evreilor la început?! Tot felul de calomnii și pârâciuni la mai?marii dregători și împărații acelei vremi. Dar precum potopul cel de 40 de zile, n-a făcut nici o stricăciune corabiei lui Noe, așa prigoana evreilor care au răstignit pe Domnul Hristos n-a avut nici o putere față de această corabie sfântă ? Biserica ? ca s-o nimicească.

După ploaie sau revărsat râurile și au amenințat casa lui Hristos; râuri de sânge nu de apă. Acestea sunt prigoanele venite din partea împăraților păgâni. Ce nu s-a folosit împotriva închinătorilor Crucii? Tot felul de cruzimi și de chinuri pe care le poate născoci mintea omenească. Sabia și rugul, smoala topită, dinții fiarelor, uciderea cu pietre, rășina topită, arderea cu făclii, tăierea cu fierăstrăul, închisorile cele împutite și pline de târătoare veninoase; aruncarea în ape înghețate, în mări și oceane, punerea sfinților pe roate, chinuirea prin foame și sete, tăiere câte puțin din măduarele lor, tăierea capetelor și fel de fel de chinuri, care mai de care mai îngrozitoare.

Mii și milioane de creștini au căzut pradă acestor cruzimi și cu sângele lor s-ar fi făcut o altă Mare Roșie, dar și râurile s-au potolit, tiranii au pierit, tronurile s-au dărâmat și, la sfârșitul celor trei veacuri de prigoană, Biserica se înalță mai frumoasă, mai puternică, mai strălucitoare.

Dar deodată au început să sufle vânturile, adică s-au pornit împotriva ei vânturile turbate ale ereziilor. Aceste vânturi au fost loviturile cele mai crunte pe care le-a primit Biserica, fiindcă veneau din partea creștinilor rătăciți. Ereticii, câtă frunză și iarbă au început să otrăvească cu veninul limbii lor învățătura sănătoasă despre Dumnezeu, despre Fiul, despre Născătoarea de Dumnezeu, Sfintele Taine, despre sfinți, Sfintele Icoane. Dar nici de acești vrăjmași Biserica n-a fost învinsă.

Împotriva ereticilor Biserica a chemat soboare, a ridicat bărbați puternici în cuvânt și în faptă care au vorbit și au apărut sfântul tezaur al învățăturii Mântuitorului. Din coroana cea de pietre scumpe a bisericii nu s-a pierdut nimic.

Dintre toate prigoanele pornite împotriva Sfintei Biserici cele mai groaznice au fost cele împotriva Sfintelor icoane care au ținut mai mult de o sută de ani. Diavolul răcnea ca un leu și prin uneltele lui chinuia pe sfinți, târându-i pe ulițe, tăindu-le limbile și mâinile, băgându-i apoi în temnițe întunecoase. După moartea împăratului Teofil, căci el era prigonitorul, împărăteasa Teodora, soția lui, a întărit dreapta credință la sfatul sfântului patriarh Metodie și al celorlalți mărturisitori și pustnici care au rugat-o să repună sfintele icoane în cinstea cuvenită lor. Sfânta împărăteasă a primit cu toată dragostea sfatul sfinților părinți, a adunat sobor și de la început dânsa a luat o icoană mare cu chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-a închinat și a sărutat-o.

Împărăteasa a strigat înaintea tuturor aceste cuvinte: „Cine nu se închină și nu sărută sfintele icoane cinstindu-le, nu ca pe dumnezei, ci ca pe niște chipuri ale persoanelor sfinte care sunt pe ele pictate, toți aceia să fie anatema, blestemați?.

Împreună apoi cu toată ceata preoților și sfinților mărturisitori, cu tot poporul au postit și au privegheat toată săptămâna cea dintâi a sfântului post, și a cerut împărăteasa ca toți creștinii să se roage pentru iertarea bărbatului ei, Teofil împăratul. Dumnezeu i-a descoperit că pentru credința și lacrimile ei, fapta ei cea mare, precum și rugăciunile făcute de sfinții părinți, a primit iertare de la Dumnezeu și el, împăratul. Apoi cu toții, ținând în mâini Sfânta Cruce, sfintele icoane și sfintele evanghelii, au strigat: „Doamne, miluiește-ne!?

Bisericele lui Hristos au fost împodobite din nou cu sfinte icoane și de atunci, în fiecare an, în prima duminică din postul mare, se face pomenirea pentru acest praznic sfânt, ca să nu mai amăgească satana pe cineva și să-l răzvrătească împotriva sfintelor icoane; deci această slăvită pomenire de bucurie și de mântuire prăznuim noi astăzi iubiți creștini.

Astăzi Biserica Ortodoxă fericește și binecuvântează pe cei ce cu credință se închină sfintelor icoane; și tot astăzi Biserica afurisește și-i leapădă pe cei ce nu le cinstesc, căci aceștia se aseamănă cu evreii care au răstignit pe Domnul Hristos. Cum să nu cinstim noi sfintele icoane ce reprezintă chipul Mântuitorului, al Maicii Sale și al sfinților care sunt prietenii lui Dumnezeu, deoarece știm că însuși Mântuitorul ne-a lăsat chipul său imprimat cu minune dumnezeiască în trei rânduri.

Despre aceasta amintește Sfânta noastră Biserică Ortodoxă atunci când pentru prima dată Domnul Hristos a dat chipul Său domnitorului Avgar din Edesa. Acesta fiind bolnav, îl chema printr-o scrisoare pe Mântuitorul să vină să-l tămăduiască și apoi să împărătească cu el în țara lui. Dar Mântuitorul s-a spălat pe față, a cerut o pânză ca o mahramă, s-a șters cu ea și acolo și-a lăsat chipul imprimat pe acea mahramă. A dat-o celui trimis de împărat și i-a spus că se va tămădui, dar nu de tot,

ci mai târziu, după ce va primi un ucenic al Lui ca să asculte învățătura. Acest chip de pe mahramă înfățișează numai capul cu ochii deschiși și se află pictat în multe biserici pe catapeteasmă deasupra sfintelor uși. Cine vrea să se convingă despre această convorbire a Mântuitorului cu domnitorul Avgar, pe care a avut-o prin trimisul acestuia, să citească pe larg în mineiul Bisericii din luna august ziua 16.

A doua oară a dat chipul său unei tinere numită Veronica tot pe mahramă. Această tânără a fost vindecată de Domnul Hristos de curgerea sângelui pe care o avea de mulți ani și ca drept recunoștință când L-a văzut urcând cu Crucea în spate pe dealul Golgotei, s-a înrolat și ea în convoiul sfintelor mironosițe; văzând că Domnul a căzut sub greutatea Crucii și este transpirat și plin de sânge de la coroana de spini pe care o avea pe cap, s-a dus repede cu o mahramă pe care o avea, dând-o Mântuitorului. Domnul Iisus s-a șters pe față și i-a dat-o înapoi, iar ea a păstrat-o și se află până în zilele noastre într-una din bisericile creștine din Franța.

A treia oară a lăsat chipul Său pe giulgiul care îi acoperea fața și trupul atunci când a fost îngropat cu miresme. Pe acest giulgiu era imprimat capul Mântuitorului și picăturile de sânge care curgeau pe fața Lui. Despre acest lucru se vorbește în Sfânta Evanghelie la Ioan XX, 7 unde se spune așa: „... iar mahrama care fusese pe capul lui Iisus nu era cu fâșiile de pânză la un loc, ci făcută sul și pusă într-un loc singură?. Această mahramă se păstrează până în zilele noastre la Torino.

Tot din acele timpuri, sfântul evanghelist Luca, care era doctor și pictor, a pictat chipul Maicii Domnului pe lemn. Din tradiție se știe că avem și noi în țară una din icoanele pictate de el. De asemeni știm și din istoria creștinismului că în catacombele de la Roma, s-au găsit icoane pictate pe pereți, din primele veacuri creștine. Avem apoi la Sfântul Munte Athos o mulțime de icoane făcătoare de minuni, cu chipul Maicii Domnului; chiar la mănăstirea românească Prodromul este o icoană cu Maica Domnului numită „Prodromița?. Această icoană a fost pictată în țara noastră la Iași în casa unui pictor creștin printr-o minune dumnezeiască. Acesta nu putea să facă fața Domnului și a Maicii Domnului. Rugându-se cu credință într-o noapte, când s-a trezit dimineața din somn, le-a găsit terminate, așa cum se află acum pe icoană. Minunea terminării acestei icoane se află, de asemeni, scrisă în mineiul Bisericii.

Există apoi icoana Maicii Domnului, numită „Axionița?, unde sfântul arhanghel Gavriil a învățat pe un ucenic simplu de mănăstire cântarea numită axionul; tot în sfântul munte se află icoana Maicii Domnului, numită „Portărița?. Aceasta a fost găsită venind pe mare de călugării din mănăstirea Ivirului; în timpul unei nopți se vedea un stâlp de lumină, iar ei când s-au dus să vadă ce este, au găsit icoana aceasta pe care au adus-o cu mare cinste în mănăstirea Ivirului.

De aici a dispărut și a fost găsită pe zidul porții la intrarea în mănăstire; când au găsit-o călugării acolo se minunau și nu știau ce poate să fie aceasta. Pe când se gândeau s-o aducă din nou în biserică de frică să nu o fure cineva au auzit un glas deasupra lor zicându-le: „Nu voi mă păziți pe mine, ci eu vă păzesc pe voi, de aceea am venit aici ca să vă păzesc pe voi. Credeți, faceți rugăciuni, aveți încredere în ajutorul Fiului meu și în mine căci mi s-a dat acest loc de liniște, printre slujitorii Fiului meu?. De atunci călugării au zis acestei sfinte icoane „Portărița?, fiindcă se află la poarta mănăstirii, fiind păzitoarea cea mare a acelei mănăstiri. De altfel această icoană se află și astăzi la poarta mănăstirii Ivirului, care este una din cele mai bogate mănăstiri din sfântul munte ATHOS.

Altă icoană este numită „Miluitoarea?, alta „Grabnică Ajutătoare?, alta „Dulcea Sărutare?, alta „Sfânta Hrănitoare?, toate fiind icoane făcătoare de minuni folosite de tuturor scârbiților; și așa sunt foarte multe făcătoare de minuni care sunt pe tot pământul împrăștiate de pictori sfinți cu viață curată. Trebuie să știm că toate icoanele sunt făcătoare de minuni și ne pot ajuta, dar depinde de credința noastră cât este de fierbinte. Să ne aducem aminte că însuși Mântuitorul care era Dumnezeu de față, când făcea câte o minune, spunea: „Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!?

Dar cine poate spune câte minuni s-au făcut prin sfintele icoane până în zilele noastre! Dacă citiți cartea Minunile Maicii Domnului, veți găsi acolo multe minuni făcute de Maica Domnului chiar din icoana cu chipul său. Așa se povestește de către un pictor foarte evlavios care era iscusit în lucrul lui și se silea cu multă dragoste și credință să picteze icoana Născătoarei de Dumnezeu cât mai frumoasă, mai frumoasă chiar ca a celorlalți sfinți pictori. Pe diavolul însă îl picta așa de urât,

încât nu putea cineva să vadă chipul lui și să nu se înfricoșeze. Deci acest evlavios pictor făcând așa mereu, diavolul îl ura de moarte și căuta vreme nimerită ca să-l omoare. Iată că odată când se afla sus pe scară și picta la icoana Maicii Domnului într-o biserică, deodată apare diavolul lângă el și-i zice: „De acum nu mai poți scăpa tu de mine; de ce pe mine mă faci urât și pe Maria o faci frumoasă? Acum te arunc jos de aici!?. Luând deci necuratul lemnele pe care sta sprijinită scara, pictorul era gata să cadă, dar și-a întins mâna să se sprijine de perete și Maica Domnului din icoană i-a întins mâna dreaptă și nu l-a lăsat să cadă. Sta pictorul acolo în văzduh ținut de mâna Maicii Domnului din icoană până când i-au adus oamenii scara și a fost salvat, mulțumind apoi cu lacrimi Prea Sfintei Fecioare, dimpreună cu toți cei ce au văzut minunea și au propovăduit-o pretutindeni.

Să vedem acum ce folos au creștinii dacă cinstesc sfintele icoane.

Sfântul Vasile cel Mare zice că cei care se închină sfintelor icoane, închinăciunea lor este primită de Dumnezeu ca și când ar fi față către față căci cinstea pe care o dăm icoanei se mută la chipul pe care-l reprezintă. Sfintele icoane au puterea de a înălța pe om cu mintea și cu sufletul mai presus de cele pământești și a-l transforma într-un închinător adevărat al dumnezeirii; aceasta pentru că icoanele, fiind sfinte, îi inspiră omului curăție, sfințenie, pace, milă, dreptate și îl sustrage pe om de la deșertăciunile lumii, îi sfințește mintea.

Cei ce nu cinstesc sfintele icoane nu se numesc creștini adevărați; căci creștinii ortodocși trebuie să aibă în casă sfintele icoane, precum și sfânta cruce și să facă cruci pe fețele lor ca o pecetluire cu semnul lui Hristos. Prin cinstirea sfintelor icoane și semnul sfintei Cruci, ne deosebim de toți necredincioșii. Cine ar putea să spună că sfintele icoane ar cauza un rău cuiva sau l-ar împinge la vreo nelegiuire? Cum ar putea să se supere Dumnezeu pe noi că le cinstim, că le venerăm, că le admirăm, când ele ca o carte ne arată evanghelia în culori?!

Când privești pe Iisus răstignit pe Cruce, imediat te gândești la suferințele Lui, la jertfa Lui, pentru mântuirea noastră. Când privești nașterea Lui, Bethleemul, vezi și-ți imaginezi umilința, smerenia Lui, vezi pe Fecioara cu dragostea ei de mamă. În altă parte vedem Învierea din mormânt, în altă parte Cina cea de Taină, Botezul lui Iisus, vindecările și minunile cele mai presus de fire care sunt imagini colorate după Sfânta Scriptură și care au fost folosite întotdeauna creștinilor până în zilele noastre; pe drept cuvânt au fost numite Biblia neștiutorilor de carte.

Iată de ce nimeni să nu se lipsească de acest dar mare, și fiecare creștin să aibă în casă sfinte icoane și să le cinstească cum se cuvine. Fiecare să se roage cu frică și cu credință, să aprindă candela în fața icoanelor, să le tămâieze, căci chipurile care sunt pictate, fiind sfințite, sunt vii prin lucrarea Sfântului Duh. Creștinii care nu au icoane să nu aștepte să le dea alții de pomană, că poate nu vor mai primi niciodată. A mai scos diavolul o vorbă prin lume că nu e bine să cumperi icoană dimpotrivă, să aveți ambiție să vă cumpărați fiecare icoana cea mai frumoasă și mai scumpă și s-o așezați la loc de cinste în partea de răsărit a camerei, în locul cel mai curat.

Să faceți metanii înaintea lor, să le sărutați cu drag, căci cu ce cinste va cinsti omul sfintele icoane, sfânta Biserică, Sfânta Cruce și persoanele bisericești, cu aceeași cinste va fi primit la ieșirea sufletului de Dreptul Judecător. Cu cinste să purtați medalioane la gât, cruciulițe; să nu le duceți în locuri spurcate unde este batjocorit numele lui Dumnezeu. Pentru ca să vedeți câtă ură are diavolul pe sfintele icoane, să vă spun din Pateric ce i s-a întâmplat unui sfânt părinte:

Acest cuvios părinte era bântuit zi și noapte de duhul cel necurat al desfrânării. Deși era în pustie, totuși necuratul nu înceta a-i aduce gânduri urâte și a-l ispiti în diferite feluri. După o vreme îndelungată se prezintă diavolul la el și-i spune: „Vrei să nu mai fi ispitit, să nu mai ai gânduri urâte, să te las în pace? Vreau un lucru de la tine să faci: ia icoana aceea de pe perete și arunc-o afară?.

Pustnicul a fost pus într-o mare încurcătură, căci avea pe perete icoana Maicii Domnului la care se ruga și pe care o cinstea după cuviință. El n-a vrut să dea icoana, dar s-a dus la un părinte duhovnic și i-a spus cele ce i-a zis diavolul. Duhovnicul l-a povățuit zicându-i să nu dea icoana afară din chilie chiar dacă ar cădea în păcatul desfrânării, că mai mare păcat este să se lepede de sfintele icoane,

ca păcatul desfrânării. El a înțeles și n-a dat icoana afară, din contră, s-a rugat cu mai multă credință, iar Maica Domnului l-a izbăvit de ispită.

Iată deci că acei care s-au lepădat de icoane, de sfânta Cruce, cei care s-au lepădat de credință sunt mai ticăloși decât desfrânații. Dar și creștinii care au în casă icoane și nu le cinstesc cum trebuie fac, și ei, un păcat. Vai de creștinii care își așează televizorul în partea de răsărit, în fața sfintelor icoane; căci acolo, în televizor, apar fel de fel de imagini cu conținut imoral, care strică sufletul și mintea până și celor mai mici copii. Să fiți atenți că mare păcat este să distrugeți sufletul copiilor.

Tot așa de mare păcat fac și acei care țin în casă tablouri ce reprezintă nuduri, precum și reviste pornografice; căci aceștia sunt idolii moderni ai veacului de pe urmă. Să se știe clar, că în casa unde se află astfel de tablouri și reviste pornografice acolo locuiește diavolul; căci acestea sunt icoanele desfrânaților.

În multe case sunt plini pereții cu fel de fel de chipuri de prin reviste, care întunecă mintea ispitindu-i pe tineri la desfrâu. Din astfel de case a fugit Darul lui Dumnezeu. Să nu vă mirați de ce duhurile necurate vă fac fel de fel de neplăceri, de ce sunt atâtea boli și suferințe în copii, în oameni mari, de ce sunt certuri, de ce se lipesc vrăjile, de ce e atâta răutate, ceartă și neascultare de părinți. Mamele să ia seama la copiii lor, să le controleze bine dulapurile și unde găsesc astfel de reviste, pe foc cu ele, distrugeți idolii, luați otrava de la ochii și gura copiilor, căci mare rău le fac aceste lucruri. Din ele au învățat să facă niște păcate urâte și mari și au căzut în boli mintale.

De aceea sunt nervoși, s-au înrăit și îndobitocit cu totul. Iată idolii de care vorbește Sfânta Carte; aceștia sunt idolii, nu sfintele icoane cum zic sectanții, care reprezintă chipul Domnului Hristos, al Maicii Sale și ale sfinților. Am văzut deci care sunt icoanele cele rele, icoanele desfrânaților.

Să vedem acum care sunt icoanele bețivilor și tutunarilor. Nu știu dacă dumneavoastră ați văzut, dar mie mi s-a întâmplat să văd în unele case câte o vitrină cu sticle de tot felul, unele pline, altele goale, numai de frumusețe, cu etichete pe ele, unele străine, altele românești. Toate acestea reprezintă icoanele bețivilor.

În alte case am văzut câte o vitrină cu fel de fel de cartoane de etichete ce reprezintă emblema diferitelor țigări scumpe. Tabachera, luleaua și foițele, brichetele, scrumierele, toate acestea sunt icoanele tutunarilor. Iată idolii pe care trebuie să-i sfărâme și să-i arunce creștinul din casă, din viața lui, ca să devină un ucenic al lui Iisus și un fiu al împărăției cerului; căci nimic spurcat și necurat nu va intra în împărăția lui Dumnezeu. Pe acestea toate să știți, iubiți creștini, le condamnă Sfânta Biserică, Sfinții Apostoli și toți sfinții noștri părinți.

Le condamnă și le canonisesc, pentru că sunt idoli ai veacului de pe urmă și prin acești idoli se pierd și se smintesc o mulțime de suflete. Cine a văzut vreodată pictat un sfânt cu țigara în gură sau cu vreo sticlă de alcool în mână? Dar toate aceste rătăcirii au fost inventate de diavoli, propovăduite și înmulțite de oameni vicleni și rătăciți care fără frică hulesc și amestecă și sfintele icoane aici, zicând că sunt chipuri cioplite.

Ba mai mult, puzderia sectelor a ajuns să înșele lumea și cu Biblia, căci au tipărit Biblii după planul lor, sucind înțelesul unor versete ca să sune în urechile neștiutorilor greșit și ca să-i poată amăgi și în acest fel. Să luăm de exemplu versetul 7 din psalmul 97, unde se spune așa: „Sunt rușinați toți cei ce slujesc chipurilor cioplite și care se fălesc cu idolii?”. Sectanții au scris în Bibliile lor astfel: „Să se rușineze toți cei ce se închină icoanelor?”. Este lesne de văzut că e o deosebire mare, ca de la cer la pământ, între icoane și idoli; pentru că idolii și cele cioplite erau tot una și aceștia erau zeii păgânilor pe care Biserica i-a dărâmat și de care s-a lepădat.

Așa se lăuda o familie rătăcită, că în satul lor nu după mult timp se va strica biserica și nu va mai avea nimeni icoane prin case, îi vor convinge ei pe toți să arunce icoanele și să le pună pe foc. Nu după mult timp însă, după aceste vorbe de hulă la adresa icoanelor, au murit amândoi soții, unul câte unul, în chinuri grele, iar casa lor a fost vândută de singurul copil pe care l-au avut unei persoane, care la rândul ei a închiriat-o unui pictor de icoane. A ajuns astfel casa hulitorilor acestora așa de bogată în icoane că toți pereții erau plini numai cu icoane, umplând și satul acela cu aceste binecuvântate icoane.

Să nu vă înșelați, de aceea, că Dumnezeu nu se lasă batjocorit, El îi lasă pe nebuni să se urce cu îndrăzneala lor cât mai sus și când îi trânteste nu se mai alege nimic de ei. Un lucru să știți, că sectanții, care au lepădat Biserica, Sfintele Taine și sfintele icoane, au o moarte foarte grea. Nu le iese sufletul ușor, căci în acele momente apar demonii la căpătâiul lor, iar ei, îngrozindu-se, țipă, căutând ajutor la cei din jur. Predicatorii lor însă și frații lor de credință, dimpreună cu rudele, le pun o pernă pe gură ca să nu mai vorbească și să sperie și pe ceilalți, ci ca să moară mai repede. Acestea mi le-a spus un creștin care a fost mai întâi sectant, iar mai pe urmă s-a întors la credința cea adevărată.

Deci, frați creștini, fugiți de înșelăciune, fugiți de oamenii vicleni care se strecoară cu vorbe măgulitoare să vă ducă în rătăcire. Feriți-vă de toți sectanții care fug de icoane, de Biserică, de preot, precum diavolii de tămâie.

Sfintele canoane interzic cu desăvârșire să stăm de vorbă cu sectanții. Ați auzit atâtea adevăruri de credință pe care scrieți-le pe tăblița inimii și nu le uitați niciodată, căci e timpul de pe urmă, timpul lepădării de credință, așa cum spunea sfântul apostol Pavel. În această cursă vor cădea mulți și, după cum spune Domnul Hristos, vor înșela și pe cei aleși, adică vor cădea mulți și dintre cei mai credincioși ca să se-mplinească Sfânta Scriptură.

Rugați-vă ca să nu cădeți în ispită, căci ispititorul este pe pământ și umblă printre noi în diferite chipuri. Să nu trăim în nepăsare, căci vremea este aproape; să nu disprețuim ceea ce ne-a lăsat în Biserica noastră ortodoxă sfinții apostoli, sfinții părinți, moșii și strămoșii noștri care s-au născut creștini. Să nu fim, ca unii, puțin credincioși, având îndoială în credință și nici ca alții, rău credincioși, care cred greșit sau nu cred nimic, ci să fim așa cum zice Domnul Hristos, buni, drept credincioși; căci pentru aceia se roagă și Biserica și zice :

„Doamne mântuiește pe cei bine credincioși! Ca Natanail cel fără de vicleșug din Evanghelia de astăzi, să zicem și noi împreună cu el :

Rugăciune

Rabi, - Învățătorule -, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel. Învățătorule al poporului celui credincios, Iisuse Hristoase Dumnezeul nostru, trimite îngerii Tăi să ne călăuzească, să ne îndemne la fapte bune, să ne păzească de toate rătăcirile și de duhul cel viclean, ca și noi, smeriții și cu dreaptă credință, să ne închinăm Ție în toate zilele vieții noastre și în vecii vecilor. Amin.

51@ Predică la Duminica a II-a din Post (despre spovedanie)

Duminica Sfântului Grigorie Palama

Fiule, iertate îți sunt păcatele tale! (Marcu II, 5)

Frați creștini,

După cum observăm din Sfânta Evanghelie de astăzi, dacă pe fața pământului există fel de fel de suferințe, boli și necazuri, cauza este numai păcatul. Omenirea este slăbănogită de o mulțime de păcate întocmai ca bietul slăbănog din Evanghelia de astăzi. Cei mai mulți oameni nu s-au spovedit din copilărie, iar alții nu s-au spovedit niciodată cum trebuie și astfel nu au primit iertare.

Slăbănogul de care ne-a vorbit Sfânta Evanghelie, îndată după ce a primit iertarea păcatelor de la Domnul Hristos, a luat și putere tămăduitoare, deoarece vedem că s-a întărit, luându-și patul în spate și mergând vesel la casa sa. Creștinii noștri nu cunosc greutatea păcatului, nu știu cum să se spovedească și nici nu știu cât de importantă și necesară este taina mărturisirii sau spovedaniei, cum îi mai zicem. Iată de ce oamenii împlinesc taina spovedaniei formal și nu fac pocăință adevărată pentru iertarea păcatelor.

Sunt unii care trăiesc în vrajbă cu vecinii, frații, cunoscuții, cumnații, sunt deci oameni cărora le place cearta și gâlceava. Când se apropie timpul de spovedanie și de împărtășanie, caută să se împace, însă după ce a trecut puțin timp de la împărtășanie, iarăși caută răcă și dușmănie, și așa o țin multă vreme. Toți aceștia să nu creadă că-L înșeală pe Dumnezeu. O mare pedeapsă îi așteaptă chiar aici, căci primesc foc în gura lor la împărtășanie și nu vor scăpa nici de dreapta judecată a lui Dumnezeu.

Dacă omul nu caută pacea și sfințenia, nu se mântuiește. De aceea zice Mântuitorul: „De veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc, iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșelile voastre”. Iată condiția iertării păcatelor. Nu putem trece peste aceste cuvinte ale Mântuitorului; nu putem închide ochii să nu vedem cu ce fel de legături ne-a legat, ca să putem primi iertarea păcatelor, aceasta făcându-se fie prin taina sfintei spovedanii, fie prin rugăciunile și faptele bune ale noastre pe care le facem.

Toată strădania demonilor este însă parcă îndreptată împotriva noastră, ca să nu fim nici unul scutiți de a nu cădea în acest păcat de învrăjbire, de mânie și ceartă cu cineva. Parcă mai mult ca oricând aceste răutăți s-au înmulțit. E frecventă dușmănia dintre părinți și copii, dintre frați și rudeni, dintre soți și, nu mai vorbim, dintre vecini și străini. Trebuie să știm că, oricât de mare ar fi paguba materială pe care ne-o fac cei care ne dușmănesc, nu există iertare nici chiar la spovedanie, dacă nu îi iertăm din toată inima.

Pentru aceea, frate și soră, dacă ai vrajbă cu cineva, întâi să te împaci imediat, că altfel nici o rugăciune sau faptă bună, sau vreun prinos adus la altar nu e primit înaintea lui Dumnezeu; nu te poți împărtăși cu Sfintele Taine și nici rugăciunea Tatăl nostru n-ai s-o poți spune, căci atunci când zici „și ne iartă nouă precum și noi iertăm greșelilor noștri”, îți ceri singur osânda de la Dumnezeu, fiindcă ceri să-ți ierte precum și tu ierți, iar dacă tu nu ierți și ții dușmănie, ură, nici Dumnezeu nu te va ierta. Domnul zice să iertăm de 70 de ori câte 7 într-o zi celor ce ne greșesc. Aceasta înseamnă să iertăm la infinit, așa cum Dumnezeu ne iartă nouă când ne întoarcem cu adevărată căință și hotărâre de a nu mai greși. Suntem datori și noi să iertăm la infinit tuturor aceluia care ne greșesc și mai ales atunci când ei vin sinceri și cu durere în suflet și ne cer iertare. Dacă ei nu înțeleg că atunci când ne greșesc trebuie să vină cu părere de rău să ne ceară iertare, noi, care suntem creștini și cunoaștem mai mult, trebuie totuși să-i iertăm din toată inima, căci ei nu știu ce fac; nu numai să-i iertăm, dar noi să le cerem lor iertare, că în felul acesta ei se umilesc și se îmblânzesc.

Dacă ei nu înțeleg lucrul acesta și ne iau în râs sau, și mai rău ne tulbură, deși ei sunt vinovați, datoria noastră de buni creștini cere ca noi să le facem bine și să ne rugăm lui Dumnezeu pentru iertarea și îndreptarea lor, că iarăși zice Domnul: „Să iubiți pe vrăjmașii voștri și să faceți bine celor ce vă urăsc pe voi!?. Însuși Mântuitorul s-a rugat pentru cei ce L-au pironit pe Cruce, zicând: „Părintele Meu, iartă-le lor că nu știu ce fac!?. Dacă vom ține seama de aceste cuvinte sfinte ale Mântuitorului, vom primi iertare de la Dumnezeu .

Dumnezeu nu ne dă iertarea direct, ci prin Taina Sfintei Spovedanii, pe care trebuie s-o facem sub epitrahil, înaintea unui preot duhovnic. Această Sfântă Taină a fost mai înainte proorocită de Duhul Sfânt prin unii prooroci ai Vechiului Testament . Iată ce spune Dumnezeu prin proorocul Ezechiel: „Spune-le pe viața mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea, pentru ce vreți să muriți în păcat, voi, casa lui Israel, voi, creștinilor??

Prin proorocul Osia, zice: Întoarce-te, Israele, la Domnul Dumnezeuul tău, căci ai căzut prin nelegiuirea ta, adu cuvinte de căință și întoarce-te la Domnul?. De vom citi psalmii lui David, vom vedea că acolo se vorbește de iertare prin pocăință și pocăința constă în întoarcerea la Domnul Hristos și la învățătura Evangheliei Sale; întoarcerea de la calea rea la cea bună , adică pe calea Bisericii.

Pocăința constă în a fugi de calea cea largă a desfătărilor și a umbla pe calea cea strâmtă și necăjită. Pocăința constă în părerea de rău și căința pentru păcatele făcute, hotărându-te să nu mai faci. Pocăința constă în mărturisirea păcatelor la preot, așa cum vedem în Sfânta Scriptură, că după ce a înviat din mormânt, Domnul Hristos a venit în mijlocul ucenicilor și le-a zis: "Luați Duh Sfânt, căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate și căroră le veți ține, ținute vor fi?. Pilde de iertare a păcatelor prin spovedanie la preot, avem destule în Sfânta Scriptură spre exemplu: întoarcerea fiului risipitor sau neosândirea femeii care a fost prinsă în preacurvie.

Mai pe scurt, Domnul Hristos spune că a venit să caute oaia cea rătăcită, a venit să mântuiască pe cei păcătoși care se pocăiesc, că nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Tot un fel de spovedanie e și trimiterea celor 10 leproși, pe care i-a vindecat, să se arate preoților. Sfântul Ioan Botezătorul, înainte de a boteza în apa Iordanului, îi pune pe cei care veneau să-și mărturisească păcatele, adică îi spovedea.

Mai înainte, în Legea Veche, până la marii prooroci inspirați de Dumnezeu ca să vorbească despre pocăință și iertarea păcatelor, în Legea lui Moise nu exista pocăință, ci răzbunare împotriva păcătosului. Căci așa scria în Legea lui Moise: „moarte pentru moarte, și chiar de la altar să fie scos ucigașul și să fie omorât. Viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte și așa mai departe?. Cine munea sâmbăta, spre exemplu, chiar dacă promitea că nu mai face, nu era iertat. Dacă desfrâna cineva, fără discuție trebuia omorât. Așa era de aspră Legea cea veche a lui Moise.

În legea cea nouă a lui Hristos, a Evangheliei, totul e schimbat. Dumnezeu a trimis pe Ioan Botezătorul mai înainte, ca să strige: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor, faceți roade vrednice de pocăință!?. Cu toate că idealul credinței noastre creștine este ca nimeni să nu păcătuiască, omul este însă neputincios și foarte lesne se lasă amăgit de vrăjmașii mântuirii sufletului, care sunt: trupul, lumea și diavolul. De aceea a lăsat Domnul Hristos această poruncă a mărturisirii păcatelor.

Spovedania se face la reprezentanții lui Hristos, la ucenicii Lui, care sunt preoții și arhierii. Creștinii ortodocși trebuie să se spovedească la arhierii și preoții duhovnici care au acest dar. Ereticii și mulți necredincioși plini de mândrie se ridică împotriva spovedaniei susținând mărturisirea directă, lui Dumnezeu, motivând că preotul duhovnic este și el un om păcătos. La alții intervine sentimentul rușinii și-l evită pe preotul duhovnic, iar unii judecă ușor, susținând că nu au păcate grele.

Oamenii pătimiși întotdeauna au iubit întunericul nopții, ca la adăpostul întunericului să poată săvârși fărădelegea fără grijă că-i poate vedea cineva. Aceștia sunt la fel ca fiarele sălbatice, care după ce se înnoptează pleacă să prădeze, iar când se luminează de ziua se retrag în culcușurile lor. Așa și cu

oamenii pătimiși: nu suferă Evanghelia, lumina credinței, învățătura sănătoasă, ci stau în întunericul păcatelor. Noi, oamenii, trăind în această viață, nu se poate să nu greșim cu ceva; dacă nu înaintea oamenilor, înaintea lui Dumnezeu sigur suntem plini de păcate. Cine zice că nu are păcate face un îndoit păcat, căci îl face pe Dumnezeu mincinos, fiindcă numai El este fără păcat.

A mărturisi, a spovedi păcatele, este o virtute, o biruință a omului împotriva eu-lui său, împotriva mândriei care este de la diavolul; este una din marile virtuți ale faptelor bune. În clipa când ai primit iertare sub epitrahil de la preot, păcatele spuse cu căință, cu lacrimi, se șterg din catastifele demonilor. Dacă nu spui unul din păcate, dintr-un oarecare motiv, ți se dublează și celelalte și te faci mai rău ca la început; ori le spui pe toate, ori mai bine nu te spovedi de formă. De aceea preotul duhovnic este dator să amintească omului care a venit la spovedanie cuvintele sfinților părinți din molitfelnice: „Iată, fiule Hristos este de față, nevăzut, primind mărturisirea ta cea cu umilință. Deci nu te rușina ca să ascunzi de mine vreun păcat, ci fără sfială spune toate câte ai făcut ca să primești iertare de la Domnul. Iată, și sfânta lui icoană este înaintea noastră, iar eu sunt numai un martor ca să spun înaintea Lui toate câte mi-ai mărturisit, iar de vei ascunde de mine ceva, să ști că toate păcatele îndoite le vei avea. Ia seama, așadar, să nu te întorci de la doctor nevindecat?.

Ca dovadă că sunt adevărate aceste cuvinte, ascultați ce a văzut ucenicul unui duhovnic de la o mănăstire când a venit o femeie să se spovedească. Această femeie se mai spovedise și la alți duhovnici, dar la nici unul nu îndrăznea, de rușine, să spună un păcat mare pe care-l avea. Venind și la duhovnicul acestei mănăstiri, în momentul spovedaniei, ucenicul acestuia, care era cu treburi prin altar, s-a uitat fără să vrea spre locul unde spovedea duhovnicul și a observat că femeia care se spovedea sta cu gura deschisă, iar din aceasta voia să iasă un șarpe mare. Ieșea puțin, apoi se trăgea înapoi, iar jos în fața ei era o grămadă de șerpi mai mici. Pe când preotul duhovnic îi da dezlegare, a văzut ucenicul cum șarpele cel mare s-a tras înapoi; atunci și ceilalți șerpi de jos au intrat unul câte unul pe gura femeii înapoi. După ce a plecat femeia, ucenicul a spus duhovnicului cele ce a văzut, iar acesta l-a trimis după ea ca s-o întoarcă. Ducându-se, ucenicul a găsit-o pe drum moartă. Iată deci că prin acest păcat al minciunii față de Dumnezeu și-a primit pedeapsa pierzându-se și vremelnice și veșnic.

Vrăjmașul diavol învață pe oameni să nu-și mărturisească păcatele lor înaintea preotului. Așa i-a învățat și pe primii oameni, Adam și Eva, să păcătuiască, să mănânce din pomul oprit. Căzând în păcat, Adam și Eva au fost constrânși a-L minți pe Dumnezeu. Iată ce zice Sfânta Scriptură: „Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin rai, Adam și femeia lui s-au ascuns de la fața Domnului!?. Dovedit că a mâncat din pomul oprit, și astfel cunoscând că este gol, Adam a dat vina pe femeie, iar femeia pe șarpe. Domnul Dumnezeu a aruncat blestemul asupra șarpelui, iar femeii i-a zis: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea nașterii; în dureri vei naște copii, atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni.? Lui Adam i-a zis: „Pentru că ai ascultat de femeia ta și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci, blestemat va fi pământul pentru tine... În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta până când te vei întoarce în pământul din care ai fost luat, căci pământ ești și în pământ te vei întoarce?.

Iată, frați creștini, primul blestem aruncat de Dumnezeu asupra lumii. Observăm că Dumnezeu a plecat cu blestemul de la cel care a fost pricina păcatului, de la șarpe. Pe șarpe l-a blestemat întâi, apoi a trecut la femeie, iar apoi la Adam, ca să ne învețe că mai mare păcat are cel care face pe altul să păcătuiască. Diavolul, după ce-i învață pe oameni să păcătuiască, nu-i lasă să se spovedească cum trebuie. La spovedanie fiecare părăște pe celălalt: soția pe bărbat, bărbatul spune că femeia l-a făcut să zică, părinții pe copii și așa mai departe.

Cu acestea nu facem nimic, iar blestemul nu-l curmăm de la noi decât printr-o spovedanie sinceră, cu căință, fără ocol. De aceea creștinul este dator să facă trei feluri de mărturisiri ale păcatelor în viața lor. Mai întâi trebuie a ne mărturisi vina păcatelor noastre înaintea lui Dumnezeu, direct prin rugăciunile ce trebuie să ni le facem zilnic, prin psalmul 50, unde se amintește de păcat, psalmii 3 și 87, precum și alte rugăciuni. A doua mărturisire trebuie făcută către oamenii din jurul nostru; adică să nu le spunem niciodată că suntem buni sau drepecți, ci mari ticăloși

în fața lui Dumnezeu, căci de aceea zice apostolul Iacov: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele, plângeți-vă păcatele unii altora!?. A treia mărturisire a păcatelor trebuie făcută către episcopi sau preoții duhovnici, păstrătorii cheilor împărăției cerurilor, reprezentanții autorizați ai lui Hristos pe pământ.

Aceste porunci, ca și toate celelalte, nu sunt grele de împlinit. Dar, cum am spus, diavolul stă de capul omului, îndemnându-l să nu-și mărturisească păcatele niciodată, iar dacă o face, să o facă incomplet. Îl îndeamnă pe om să facă păcate multe și cu nerușinare. Când merge să le spovedească îi dă rușine să nu le poate spune. De aceea acești oameni se aseamănă cu unii care oricât ar sta pe fundul apei nu simt greutatea noianului de apă ce stă deasupra lor; dacă sunt scoși pe uscat și le pui 50-60 kg de apă în spate nu pot suferi povara.

Așa sunt aceștia care sunt cufundați în adâncul fărădelegilor. Ei nu simt greutatea păcatelor, dar când se întorc la Domnul Hristos cu inimă smerită și fac un păcat cât de mic, îi mustră conștiința și nu pot suferi până când nu se spovedesc la preot. Pe mulți, din cauza rușinii de a mărturisi păcatele la preot, i-a apucat moartea în păcate grele iar acum se află în temnițele iadului, în focul veșnic, în chinuri. Acolo au văzut ei paguba nemărturisirii păcatelor și acolo strigă cu țipete mari, ca bogatul din Evanghelie, dar e prea târziu.

Noi, care vrem să ne mântuim din văpaia focului veșnic, să lăsăm rușinea la o parte, fraților, și să alergăm după iertarea păcatelor până nu ne mutăm din viața aceasta trecătoare, căci nu știm ziua și ceasul când ne va chema Domnul. Nu se poate pocăință fără mărturisire și fapte bune și nici spovedanie fără pocăință și fapte bune; căci toate acestea trei sunt legate între ele.

Sectanții și mulți creștini neștiutori fac puțină pocăință, ținând post, fac rugăciuni, mai fac milostenii, dar nu vor să se spovedească la preot. De aceea pierd și osteneala postului și a faptelor bune pe care le-au făcut. Poate omul să-și dea viața averea de pomană, să facă toate faptele bune posibile, dacă nu se spovedește la preotul duhovnic, tot în iad se duce, cu toate faptele lui bune. Așa înțeleg sectanții, rătăciți, cei care s-au despărțit de biserică și de preot, că e suficient să aibă credință și nu le trebuie preot și nici spovedanie.

Unii creștini se spovedesc mai rar, alții mai des, dar preoții nu le dau canon pentru păcatele lor și nici ei nu fac nici un fel de pocăință. Nu postesc, nu se roagă, nu fac milostenii, fiind și ei tot în pericol sufletesc. De aceea vin peste ei canoane de ispășire a păcatelor în diferite chipuri, canoane de la Dumnezeu. Aceste canoane constă în mari supărări, în boli, închisori, pagubă, moarte în familie și fel de fel de suferințe. Nimeni să nu se înșele că dacă a făcut păcate și nu le-a spovedit va putea fi iertat, făcând fapte bune sau plătind slujbe pentru ele. Ascultați dintr-o carte veche a Bisericii un astfel de caz.

O femeie făcuse un păcat de moarte și nu îndrăznea de rușine, să-l mărturisească. Făcea însă fapte bune, mereu, ca: milostenii, postea, se ruga, priveghea, se spovedea de celelalte păcate și se împărtășea cu Sfintele Taine, rugându-se lui Dumnezeu cu lacrimi ca să-i ierte păcatul cel mare pe care-l făcuse și-l ținea ascuns. Iată că a căzut într-o boală grea și nici atunci nu și-a mărturisit păcatul cel mare, ci plângând s-a împărtășit cu dumnezeieștile taine și așa a murit.

După multe zile, o fată a ei se ruga cu credință în cameră și deodată a simțit un miros nespus de greu și nu știa de unde vine. Privind într-o parte a camerei, vede stând deasupra patului o umbră urâtă și înfricoșată. Ea a căzut jos și a început să strige pe Dumnezeu și Maica Domnului în ajutor. Atunci i-a venit glas de la acea umbră, zicându-i: „Nu te teme, fiica mea, eu sunt nenorocita ta mamă?. Fata îi spune: „Cum este cu putință, maica mea, să vii cu acest miros atât de urât, tu care erai atât de bună și plină de fapte frumoase!?. Ea a răspuns: „Adu-ți aminte, fiica mea, că ți-am spus eu odată că am făcut un păcat mare, de moarte, și nu l-am spovedit la preot fiindu-mi rușine; pentru acest păcat mă chinuiesc nespus de mult!?

„Dar celelalte fapte bune ? zise fata ? nu ți-au folosit, mamă?? „Nu mi-au folosit cu nimic ? răspunse femeia ? pentru că eu am ascuns păcatul?. Fata îi zise: „Dar acum pot să te ajut eu cu slujbe, sărindare, liturghii și milostenii, ca să capeți iertare mamă?? Aceasta îi răspunse: „Nu mai este pocăință în iad, fiica mea; cât am avut vreme nu m-am îndreptat, iar acum nu-mi mai folosește la nimic. Îndată ce m-am despărțit de trup m-au răpit viclenii diavoli și m-au dus la judecata

lui Hristos unde mi s-a spus cu glas înfricoșat, de tunet: Du-te de la Mine, blestemato, în gheena cea nesfârșită. Deodată m-am pomenit în fundul iadului. Așadar, nu mai este milă pentru mine; ci doar am fost slobozită ca să-ți spun ție să propovăduiești la toți și să nu mai păcătuiești și alții ca mine. Spune și fratelui tău să-și îndrepte viața, să se lase de toate împodobirile lumești, să nu se mai ducă la distracții, căci aici în iad sunt multe femei și mulți oameni care se chinuiesc pentru multe păcate de acestea?.

Fata a întrebat-o mai departe și altele, dar ea nu i-a mai spus nimic, spunându-i că nu are voie să-i zică mai multe. S-a stins apoi ca fumul și a rămas în urma ei un miros atât de greu, încât nimeni nu mai putea intra în camera aceea. A trebuit să-și facă patul în altă parte, unde a zăcut bolnavă multe zile de frica acestei vedenii. A chemat apoi duhovnicul și i-a spus toate câte a văzut și le-au și scris într-o carte, ca să citească toți și nimeni să nu se mai înșele și din cauza rușinii să nu se spovedească.

Din Sfânta Scriptură vom aduce câteva mărturii, care ne arată cum trebuie să fie spovedania noastră. Ne vom referi la doi apostoli dintre cei 12: Iuda care l-a vândut pe Domnul pe 30 de arginți și Petru care s-a lepădat de El de trei ori. Petru a primit iertare și s-a făcut iarăși prieten al lui Hristos, iar Iuda a rămas neiertat și s-a spânzurat, lăsându-și ticălosul trup atârnat de o cracă, iar sufletul în chinuri veșnice căzând în deznădejde. Pentru ce a rămas Iuda neiertat? Ce trebuia să facă? Trebuia oare să-și spovedească greșeala? Da, dar a mărturisit-o și pe față a spus: „Am greșit vânzând sânge nevinovat!? Pe lângă aceasta, a întors înapoi și cei 30 de arginți, pe care i-a aruncat în templu în fața arhierelui. Atunci ce n-a făcut Iuda ca să fie iertat de Domnul? El n-a făcut pocăință, frați creștini, pocăința adevărată, nu s-a căit înaintea Domnului, n-a plâns cu lacrimi păcatul ci a căzut în deznădejde. El a dat vorbe și bani, așa cum majoritatea creștinilor noștri se spovedesc numai cu gura, spunând fel de fel, dar numai adevăratele lor păcate nu le spun înaintea duhovnicului. Pălăvrălesc fel de fel, mai ales femeile, și socotesc că dacă plătesc cu bani la spovedanie va veni și iertarea de la Dumnezeu.

Nimeni să nu se înșele, că fără spovedanie curată și dreaptă înaintea duhovnicului, nu este mântuire. Străină și mincinoasă a fost spovedania lui Iuda; adevărata mărturisire a fost a lui Petru, care după ce și-a cunoscut greșeala, a ieșit din casa lui Caiafa unde se lepădase de trei ori de Hristos și a plâns cu lacrimi amare.

Deci, frate creștine, când vrei să te mărturisești, părăsește și tu casa cea blestemată unde pentru dragostea unei femei blestemată te-ai lepădat de Dumnezeu; pleacă definitiv din casa ei, nu numai cu trupul, ci și cu inima și cu mintea. Fugi afară, desparte-te de obiceiurile cele rele, de prietenii cei răi, de calea pierzării în care ai petrecut și te-ai dezmiardat; căci Petru i-a părăsit pe toți, a rămas singur, s-a cutremurat, a plâns și, frângându-și inima, cu căință mare s-a rugat la Domnul de iertare. Retrage-te și tu, frate creștine, un ceas la o parte, înlătură toate grijile lumești, adună-ți gândurile, roagă-te lui Dumnezeu să te lumineze și, amintindu-ți toate păcatele, scrie-le pe hârtie, după cum ne învață Sfântul Ioan Scărarul. Ucenicii lui țineau totdeauna la ei câte o mică cărticică unde însemnau toate gândurile, nu numai păcatele pe care le spovedeau la duhovnic.

Gândește-te cu de-amănuntul ce păcate ai făcut cu mintea, cu cuvântul, cu fapta, față de Dumnezeu, față de aproapele, față de tine însuși. De ai vreun vrăjmaș, iartă-l din tot sufletul, de ai în casă vreun lucru străin, întoarce-l înapoi, de te-ai atins de cinstea cuiva, cere iertare, înduioșează-te, umilește-te, suspină și plângi cu amar, iar pentru toate păcatele ceartă-te pe tine însuși, hotărându-te cu multă statornicie să nu le mai faci niciodată. Cu inimă zdrobită și umilință mergi către duhovnic și mărturisește-te. Mergând la duhovnic, să nu duci, ca Iuda, vorbe și bani, ci, ca Petru, fapte și lacrimi.

Spovedania să fie întâi fără rușine și în al doilea rând fără scuze și acuzări. Să nu facem ca Adam care zicea că Eva l-a îndemnat, aceasta a aruncat pe șarpe și așa cu toții sau osândit. Cine ascunde păcatele sale, zice duhul prin gura lui Solomon, nu va câștiga nici un bine, ci va fi ca un netrebnic înaintea lui Dumnezeu, căci păcatul ascuns este ca o rană ce putrezește și rămâne fără leac dacă nu o cunoaște doctorul. Să facem ca David, care nu s-a rușinat, ci mărturisind

Domnului păcatul zicea: „Am arătat fărădelegea mea Domnului și păcatul meu nu l-am ascuns!? (Psalmul 31).

Este dator omul care se spovedește să-și amintească și de câte ori a păcătuit, mai ales în ceea ce privește păcatele grele. De pildă: „Câți copii sunt fără cununie religioasă, câte avorturi, când ai păcătuit, în posturi sau sărbători; păcatele sunt unele mai grele și altele mai ușoare. Cel care păcătuiește cu femeia nemăritată face desfrânare, iar cel ce păcătuiește cu femeie măritată, face păcatul preacurviei. Trebuie să spui în ce loc ai făcut păcatul, în ascuns sau la arătare; pentru că toate acestea îngreunează sau micșorează păcatul.

Iată un exemplu de păcat: am furat, părinte. Una este însă a fura un ou și alta este a fura un bou, cum spune vorba bătrânească. Una este a fura de la bogat și din cauza lipsei tale și alta este a fura de la văduvă, de la orfani, lăsându-i cu lacrimile pe obraz. În ce privește acest păcat, trebuie precizat un lucru: nu ai iertare de te-ai spovedit la toți arhieriei până nu dai înapoi în vreun chip oarecare ceea ce ai furat. Chiar dacă nu mai trăiesc persoanele acelea, să le dai la săraci, la văduve, la orfani, la necăjiți.

Un alt exemplu: părinte, am mințit. Dar și minciuna îmbracă mai multe aspecte: de pildă când, un bețiv ți-a cerut bani pentru băutură și cunoști acest lucru, mai bine este să spui că nu ai, căci nu faci un păcat. Dar în nici un caz să nu te faci martor mincinos, să nu bagi pe cineva la închisoare, să nu spui minciuni despre o familie, să nu vorbești pe cineva de rău și așa mai departe, căci acestea sunt păcate care apasă sufletul și nu vei scăpa de osânda lui Dumnezeu dacă nu le spovedești cum trebuie. La ieșirea sufletului va fi vai și amar, că de aceea trag unii câte o săptămână ca boii la jug și nu le iese sufletul din cauza acestor păcate grele, minciuni, pârâciuni, răutăți. Adevărul trebuie să iasă la iveală din toate păcatele, acestea trebuie să le știe duhovnicul, nu vorbe goale cu care să-l obosești în zadar. Persoana care vrea să se spovedească să o facă cu smerenie, să-și cunoască păcatul, să se așeze în genunchi înaintea duhovnicului pe care l-a ales și, cu capul plecat, să facă mărturisire completă. Este bine să căutați duhovnici iscusiți, că și aceștia sunt ca doctorii, unii mai cunoscători, alții mai puțin cunoscători, iar alții fac pe cunoscătorii și dau un tratament greșit.

Mulți creștini m-au întrebat dacă e bine sau nu să schimbe duhovnicul. Ascultați cu luare aminte, ca să nu vă mai încurcați în această problemă. Într-adevăr, nu este bine să se schimbe duhovnicul, ci e bine să știe un preot duhovnic toate păcatele tale. Dacă schimbi duhovnicul că nu ți-a împlinit voile tale, adică te-a oprit de la împărtășit, sau spui unele păcate la unul și altele la altul, cu gând să te dezlege la împărtășit, e o mare greșală.

Se admite schimbarea duhovnicului atunci când nu ai fost mulțumit, că nu ți-a dat canon, sau nu te-a ascultat cu răbdare ca să-i spui toate păcatele. Tot așa să fugi de preotul care a fost caterisit sau, și mai grav, să fugi de preotul care are diferite obiceiuri rele, îndrăznind la glume necuviincioase, dovedind astfel că este un om neserios și fără frică de Dumnezeu. E bine să te depărtezi și să atenționezi și pe alții spre a nu cădea în astfel de ispite.

Fiecare să-și cerceteze conștiința sa și să se apropie cu curaj, cu credință tare de scaunul de spovedanie, cu hârtiuța cu păcatele scrise, începând cu cele mai grele. Mărturisirea să fie făcută cu smerenie, cu lacrimi dacă se poate. Iată care este spovedania cea adevărată.

Întâi, caută să te împaci cu toți cei pe care i-ai supărat sau ai vreo supărare din partea lor.

Al doilea: cercetează-ți păcatele prin rugăciune și pregătește-te să le pui pe hârtie.

Al treilea: caută duhovnic care să știe vindeca rănila păcatelor; duhovnicul trebuie să vindece pe cel bolnav, nu să-l omoare, să rânduiască canon după starea materială a persoanelor, după funcția pe care o îndeplinesc, după păcatele lor. Celui bogat să-i dea milostenii, celui sărac metanii, celui sănătos și voinic post, celui slab și neputincios rugăciuni.

Al patrulea: mărturisește după hârtiuță cu smerenie păcatele sub epitrahil, fără să spui vorbe fără rost.

Al cincilea: mai înainte de a începe să citești păcatele, zi aceste cuvinte cu lacrimi:

„Mărturisesc înaintea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a tuturor sfinților, înaintea sfinției voastre, cinstite părinte, că am păcătuit cu mintea, cu gândul, cu ochii, cu urechile, cu picioarele, cu mâinile și cu toate simțurile mele trupesti și sufletești, noaptea și ziua de față și în ascuns, împotriva cerului și a pământului, împotriva aproapelui, am făcut cu voie și fără de voie ? și începi astfel să-ți citești păcatele după hârtie.?

După ce v-ați spovedit, aveți grijă să împliniți canonul și să-l primiți cu dragoste și bucurie, nu cu neplăcere și silă. Nimeni să nu se întristeze dacă este oprit de la Sfânta Taină pentru o vreme, crezând că nu se mântuiește. Dacă se află sub canon și-l apucă astfel moartea, dar n-a mai săvârșit păcate de moarte, mila lui Dumnezeu îl primește și se mântuiește. Păcatul, odată mărturisit, a fost iertat de Dumnezeu prin gura preotului care zice:

„Să te ierte pe tine, fiule sau fiică duhovnicească, Dumnezeu de toate păcatele și fărădelegile tale.? Să ținem seama că această taină este atât de importantă pentru că ține al doilea loc după botez. Cel care se spovedește cum trebuie este ca și când s-a botezat din nou. Dacă nu te păzești de păcatele de moarte, de cele strigătoare la cer, sau împotriva Duhului Sfânt, te asemeni cu un pom care-și dezbracă haina cea frumoasă și o aruncă la gunoi. Cei care fac cu știință păcate mari ca: preacurvia, desfrânarea, avorturile, mergerea la vrăjitoare, cei ce se leapădă de ortodoxie și se fac sectanți, se leapădă de Dumnezeu și alte păcate asemănătoare să se aștepte că le va veni pedeapsă dumnezeiască în vreun chip oarecare încă în lumea aceasta, chiar dacă va fi mai târziu: adică boli grele, suferințe, pagube, închisoare, moarte.

Aceștia să-i mulțumească lui Dumnezeu că nu i-a lepădat, ci vrea să-i curețe prin suferință ca să fie buni pentru grădinile raiului celui curat. Căci pe cei pe care nu îi ceartă Domnul pe aici, îi păstrează ca pe niște uscături pentru focul veșnic al iadului. De aceea e bine să frecăm mereu rugina păcatelor de pe cazanul sufletului și al trupului nostru prin pocăință, frați creștini. Să frecăm până se ia toată rugina, căci omul, când păcătuiește, ruginește, coclește și într-un astfel de vas nu se poate pune ceva curat.

Nu se poate împărtăși cu Trupul și Sângele Scumpului nostru Iisus Hristos nici un om dacă nu a făcut pocăință adevărată, adică post, rugăciuni, metanii, osteneli, diferite fapte bune, chiar ajunări - unii care pot. Să fugim ca de foc de toate păcatele mari și mici de care ați auzit, cu riscul de a primi moartea ca sfinții mucenici, căci numai așa vom dovedi și noi că-L iubim pe Dumnezeu, păzindu-ne cât mai curați și împlinind sfintele Lui porunci .

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, primește mărturisirea noastră, deschide mintea și inima tuturor celor ce au ascultat și vor asculta aceste cuvinte, ca nici unul să nu fie înșelat de diavol. Dă-ne tărie și putere și fă-ne ca să ne mărturisim drept și cu pocăință înaintea feței tale, ca să fim și noi părtași împărăției cerurilor și să ne mântuim împreună cu toți creștinii și sfinții în vecii vecilor. Amin.

52@ Predică la Duminica a III-a din Post (despre Sfânta Cruce)

Duminica Sfintei Cruci

...ce va folosi omului de va dobândi lumea întreagă și-și va pierde sufletul său?!
(Marcu VIII, 36)

Frați creștini,

Aceste cuvinte pe care le-a spus Mântuitorul, ar trebui să fie scrise cu litere mari pretutindeni pe unde aleargă și se ostenesc oamenii purtați de vârtejul acestei lumi. Privirile ar trebui să ne fie ațintite la Sfânta Cruce, la Dumnezeu ? Omul care s-a răstignit pe ea pentru ca astfel neamul omenesc să fie izbăvit din robia morții în care gemea. Pe Sfânta Cruce, atârând între cer și pământ, Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu și-a dovedit pe deplin dumnezeirea Sa. Iată de ce socotesc că înțelept lucru este să aprofundăm astăzi învățătura cu privire la dumnezeirea lui Iisus, astăzi în această duminică numită și a Sfintei Cruci. Vom face acest lucru și-l socotim ca fiind foarte necesar, cu atât mai mult cu cât se fac tot mai auzite vocile sectanților moderni care, neputând pătrunde taina Sfintei Treimi, nu-L cunosc pe Iisus ca fiind însuși Dumnezeu.

Ei nu pot crede în Dumnezeul adevărului, pentru că nu au duhul lui Dumnezeu în inimile lor și nici nu mă străduiesc pentru unii ca să-i întorc, pentru că nu se vor întoarce din cauza mândriei, a păcatelor și pentru că au rătăcit din pântecele maicii lor așa cum spune Sfânta Evanghelie.

Când a creat Dumnezeu cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute era cu Fiul și cu Duhul Sfânt. Când a făcut pe om au vorbit împreună: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră?. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu întrupat din Fecioara Maria a putut zice: „Eu și Tatăl una suntem?. Cuvântul acesta s-a făcut trup, s-a făcut om și a locuit în noi plin de har și adevăr și noi am văzut slava Lui ca a unuiuia născut din Tatăl.

Când a locuit pe pământ între ucenicii Săi, căroră le vorbea foarte des despre Dumnezeu Tatăl Său așa de frumos, încât se aprindeau inimile lor de iubire ca să-l vadă pe Tatăl, odată Filip apostolul nu s-a mai putut opri și a zis Domnului: „Arată-ne pe Tatăl și ne va ajunge!? Iisus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu m-ai cunoscut Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl cum zici tu, dar arată-ne pe Tatăl; nu crezi că eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci de la Tatăl care locuiește în Mine. El face aceste lucruri, ale Lui sunt. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!?

Iată deci, iubiți creștini, cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos pe care le găsim în Sfânta Evanghelie. Pentru aceasta Mântuitorul a putut spune slăbănogului din Evanghelia de astăzi: „Fiule, iartă-ți-se păcatele tale?, că era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină. Avea puterea de a ierta păcatele, puterea aceasta creatoare prin care slăbănogul nu numai că s-a vindecat, dar îndată a primit putere ca să plece pe picioare cu patul în spate prin mulțimea aceea care era adunată. A plecat deplin sănătos, împuternicit, vesel și liniștit.

Aici este minunea dumnezeirii lui Iisus, dovada grăitoare că El a fost adevărat.

Minunile dumnezeiești, pe care le-a făcut Fiul lui Dumnezeu pe pământ, au fost ca să ne scape de slăbănogirea sufletească care este cea mai rea, fiind pierzătoare de suflet. Aceste minuni sunt amintite de cei 4 evangheliști și vedem că Mântuitorul Iisus a vindecat nu numai boli obișnuite ci chiar lepra care atunci ca și acum nu se putea vindeca prin mijloace omenești. Observăm că bolnavii îndată ce primeau vindecarea luau și puterile pierdute în timpul bolii.

Oricât se vor sili necredincioșii să explice aceste minuni, silințele lor sunt zadarnice, mai ales față de vindecările săvârșite de Iisus în lipsa celor vindecați. Exemplificăm prin vederea omului împărătesc, a slugii sutașului și a fiicei femeii canaanence care nu erau de față, ci Iisus de la distanță i-a tămăduit numai cu

cuvântul. Dar ce pot zice necredincioșii de vindecarea celor surzi, sau a celor orbi din naștere!

Ce pot zice de vindecarea mușilor, a celor cu mâini uscate, a ologilor și șchiopilor, ale căror membre erau distruse, ca și moartea, pentru că în asemenea cazuri nu mai poate fi vorba nici de credința celor vindecați. Ei nici nu-L știau pe Iisus, iar de puterea Lui vindecătoare nici nu auziseră, așa cum a fost orbul din Betsaida, surdul și mutul, sau slăbănogul din Vitezda.

Ce pot zice necredincioșii de vindecarea îndrăciților? Ei, de bună seamă, îi numesc pe îndrăciți nebuni. Chiar dacă au fost nebuni, cu ce putere a dat Iisus iarăși minte celor nebuni? Cum pot explica necredincioșii învierea morților de către Iisus, învierea fiicei lui Iair, a fiului văduvei din Nain și învierea lui Lazăr, al cărui trup începuse să putrezească, astfel încât Marta, sora lui socotea zadarnică deschiderea mormântului?! Dar foarte poruncitor Iisus a strigat: „Lazăre, vino afară!? Mortul a înviat, a ascultat glasul Creatorului, al Ziditorului său.

Dumnezeirea lui Iisus a făcut minuni și din lucrurile neînsuflețite care nu sunt înzestrate cu minte ca omul. Spre exemplu prefacerea apei în vin la nunta din Cana Galilei. Despre aceasta ne vorbește Ioan, unul dintre primii ucenici ai lui Iisus, ca un martor care a văzut totul cu ochii lui. Avem apoi cele două pescuiri neobișnuite și vedem cum peștii au ascultat glasul Stăpânului și au venit în mrejele apostolilor, s-au altă dată, când trimite Domnul Hristos pe Petru să arunce mreața și primul pește pe care-l prinde să caute într-însul, căci va găsi o monedă de aur pe care s-o dea ca dajdie pentru el și pentru Domnul.

O, mari sînt minunile Tale, Doamne! Dar ce vom zice de săturarea celor cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești și au mai strâns și 12 coșuri cu fărâmituri; astfel că mulțimea văzând această minune, a vrut atunci să-L ia pe Iisus să-L proclame rege în Israel. Acestea ne sunt istorisite de apostolii Matei, Marcu, Petru, Iacov, Ioan.

Ce vom zice apoi despre potolirea furtunii, acea furtună care amenința cu pieirea pe apostoli și când cu glas blând Iisus vorbea cu vântul și cu marea zicându-le: „Taci, liniștește-te!? Altădată vedem cum Iisus umbla pe apă martori erau ucenicii Lui, care L-au văzut cu ochii lor, deși la început au crezut că este o nălucă, dar când s-a suit la ei în corabie s-au încredințat cu adevărat că este Învățătorul lor, Stăpânul și Creatorul mărilor și oceanelor, cerului și pământului.

Ce vom zice de minunea cu smochinul, în care Iisus a căutat fructe, dar negăsind decât frunze l-a blestemat să nu mai facă roade în veac, iar acesta pe loc s-a uscat, încât ucenicii foarte s-au mirat. Câte alte minuni nu sunt pe care le-a făcut Iisus și pe care timpul și locul nu ne îngăduie să le amintim!

Dar dintre toate acestea, cea mai mare minune, minunea minunilor, a fost învierea Lui din morți. El care cu adevărat murise cu trupul răstignit pe Cruce de oameni păcătoși și L-au văzut după înviere timp de 40 de zile ucenicii și o mulțime din popor din Ierusalim și din alte localități. L-au văzut apoi înălțându-se la cer; înaintea lor s-a înălțat la cer de pe muntele Eleonului. Despre toate aceste minuni necredincioșii zic că n-a fost nimic adevărat și că toate acestea sunt născociri omenești.

Dar ei nu știu cum să explice și alte lucruri; căci dacă aceste minuni ar fi fost numai născociri și nu ar fi fost adevărate, cum ar fi putut niște pescari simpli care nu știau nici o altă limbă în afară de cea aramaică, să străbată toată lumea cunoscută pe atunci și să propovăduiască pe Iisus cel înviat, pe Acela care murise pe Cruce răstignit. Dacă El n-ar fi înviat, la ce și pentru ce L-au mai propovăduit ei?!

Ce i-a putut face pe ei să se lepede de toate ale lumii acesteia și să-și pună viața în primejdie, doar ca să susțină o minciună, o amăgire?! O, nu, necredincioșilor! Nimeni n-ar fi putut face una ca aceasta, să-și pună viața în pericol fără să urmărească ceva de preț. Știm că înșelătorii urmăresc mai întâi avantajele lor personale. Apostolii însă n-au urmărit nici un fel de interese ale lor și nu puteau să sufere tot felul de torturi și să meargă fără nici o teamă chiar la moarte, dacă nu erau încredințați pe deplin că Iisus este Fiul lui Dumnezeu și a înviat din morți cu adevărat.

Iată de ce noi îi credem pe apostoli ca pe niște martori adevărați din cei mai vrednici de credință mai ales că avem până în zilele noastre o mulțime de documente care dovedesc existența minunilor Fiului lui Dumnezeu și ale Apostolilor. Dacă sucim

așa de ușor datele istorice, atunci de ce n-am proceda la fel și cu existența lui Neron împăratul și cu torturile cele cumplite îndreptate de el împotriva creștinilor.

Trecutul istoric al omenirii ne vorbește destul de clar că 300 de ani, cei mai cruzi împărați păgâni au persecutat pe ucenicii lui Iisus, voind să înăbușe credința în El, dar tot mai mult se aprindea flacăra. Avem atâtea documente care ne istorisesc și ne prezintă cruzimea și răutatea îndreptate de acești canibali împotriva creștinilor.

Examinând fiecare minune săvârșită de Iisus vedem că aceste minuni au fost săvârșite de El în numele Său și cu puterea Sa dumnezeiască, nu cum au făcut sfinții prooroci, nici cum au făcut apostolii, care săvârșeau aceste minuni în numele lui Iisus Hristos, nu în numele lor.

El, Iisus, când a înviat pe fiica lui Iair i-a zis: „Copilă, ție îți spun, scoală-te!? Fetița s-a sculat imediat, a înviat din morți. Altă dată, când a înviat pe fiul văduvei care era în drum spre mormânt, aceleași cuvinte a zis: „Tinere, ție îți zic, scoală-te!? Băiatul s-a sculat imediat, a înviat. Leprosului i-a zis: „Voiesc, vreau să te curățești, curățește-te!?”

Numai la învierea lui Lazăr s-a adresat Tatălui din cer, spunând lămurit celor de față că a făcut aceasta pentru poporul ce stătea acolo de față ca să creadă că El lucrează cu puterea lui Dumnezeu, nu cu diavolul cum ziceau fariseii, cărturarii, mai marii poporului, ducând lumea în rătăcire. De aceea Domnul a strigat la Tatăl pentru că, fiind ultima minune înainte de răstignirea Sa, a vrut să-i convingă pentru ultima dată de unirea Sa cu Tatăl Ceresc, că este Fiul Lui, al Aceluia care a creat totul.

Puterea învățaturii lui Iisus apoi, cuvintele pe care le-a vorbit și tainele descoperite de El ne dovedesc că nu erau omenești, ci numai Dumnezeu le putea ști toate. Așadar, faptele săvârșite de Hristos, învățătura Lui, viața și minunile Lui mărturisesc despre El și dovedesc că a fost cu adevărat Dumnezeu, Dumnezeu în trup și a umblat cu lumea pe pământ; nu cum spun necredincioșii că a fost un om genial și de înaltă moralitate.

Hristos a fost nevoit să vorbească de persoana Sa ca Dumnezeu, văzând atâtea necredință în ei. El S-a rugat Tatălui să-L preamărească cu slava pe care a avut-o înainte de facerea lumii. De asemenea a mai spus fariseilor: „Eu am fost înainte de a fi Avraam?, iar când a fost judecat de Pilat și întrebat dacă El este împărat, Iisus a spus: „Da, sunt, dar împărăția Mea nu este din lumea aceasta?”

Evreii care nu știau așteptau un Mesia, un salvator de sub jugul romanilor; ei L-au răstignit ca să se împlinescă scripturile, pentru că Dumnezeu știa împietrirea inimii lor, știa necredința, răutatea și mândria de care erau purtați. De aceea și astăzi se silesc pe toate căile să înăbușe credința în Fiul lui Dumnezeu.

Sunt o bună parte dintre ei care nu-L cunosc, nu cred și chiar se luptă împotriva Lui așa cum s-au luptat în toate veacurile cu Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mesia cel adevărat, care s-a întrupat din Fecioara Maria pentru mântuirea noastră. Minunile Lui ne dovedesc însă căci cu adevărat a fost Dumnezeu și Fiu al lui Dumnezeu.

Sunt mulți necredincioși care nu pot să admită părerile teologilor, filozofilor și scriitorilor creștini, preoților care au scris în trecut și au vorbit foarte mult despre existența lui Dumnezeu. Dar au fost mulți oameni de știință, cam 99% care au dovedit în majoritate celor necredincioși că pe Dumnezeu îl putem vedea în natură. Fizicienii, anumiștii, geologii, astronomii, toți cu multă căldură au vorbit despre existența lui Dumnezeu.

Camille Flammarion a scris o celebră carte intitulată „Dumnezeu în natură?”, carte care are peste 400 de pagini. Ascultați acum câteva cuvinte din această carte: „Dumnezeu este în natură forța vie și personală, cauza mișcărilor atomice, legea fenomenelor, rânduitorul armoniei, tăria și susținătorul lumii. Natura lui Dumnezeu este necunoscută lumina, căldura, electricitatea, magnetismul, atracțiunea, afinitatea, viața vegetală, instinctul, inteligența, toate își au obârșia în Dumnezeu.

Umbre ale serii ce plutiți pe coastele munților ? zice el mai departe ? parfumuri ce coborâți din păduri, flori plâpânde ce închideți cu atâtea gingășie buzele voastre, zgomote tainice ale oceanului, a cărui voce nu se stinge, liniște adâncă a nopților înstelate; voi mi-ați vorbit de Dumnezeu cu elocvență mai convingătoare și mai de neînvinș decât cărțile oamenilor?.

Prin urmare ce poate fi mai de folos necredința sau credința în Dumnezeu? Ce va câștiga omenirea dacă va fi lipsită de credința în Dumnezeu? Cine este mai bun, omul care crede în Dumnezeu sau cel care nu crede? Puteți să observați cu toții în lume care sunt roadele necredinței, că au început cam de mult să se arate, și pe zi ce trece se înmulțesc aceste roade ale necredinței în Dumnezeu. Sunt unii care nu cred că există Dumnezeu. Dar cu gura îl înjură mereu pe Dumnezeu. Deci dacă nu cred, de ce îl înjură, de ce atâta luptă împotriva a ceea ce nu există? Nu vedeți gheara diavolului, cum lucrează el din umbră?

Aceștia nu-și recunosc nici părinții din care s-au născut, căci în loc să-i cinstească și să-i îngrijească, îi bat, îi chinuiesc și chiar îi omoară, iar de neascultare nu mai vorbesc. Le e rușine cu părinții lor și nu le mai zic nici pe nume sau îi disprețuiesc socotindu-i ca pe niște animale ce fac umbră pământului degeaba. De aceea sunt căzuți cei mai mulți sub blestemul dumnezeiesc și părintesc; se zbat din această cauză în greutăți și necazuri de tot felul, ca peștii pe uscat, și nu-și găsesc nici o liniște.

Ce înseamnă apoi atâtea divorțuri, atâtea crime, atâtea furturi, atâtea trădători, atâtea răutate în lume și multe altele, decât roade ale necredinței în Dumnezeu?! Așa cum a spus Domnul Hristos, la vremea de apoi se va răci credința și oamenii se vor vinde unii pe alții, se vor urî unii pe alții, se vor omorî frate pe frate, și nu se vor mai ști neamurile între ele din cauza dezbinărilor și a răutăților.

Urmele Dumnezeului nostru Iisus Hristos le avem și le vedem și astăzi peste tot pământul. La Ierusalim unde a venit și s-a răstignit, acolo unde a fost îngropat și a înviat, la mormântul Lui în fiecare an de Paști este prezentă lumina lui Hristos. Creștinii care merg acolo de Paști, primesc sfânta lumină de la mormântul Domnului, care vine coborându-se de sus de la Dumnezeu. Cei care au fost acolo au văzut cu ochii lor și chiar mulți dintre păgâni, căci vin și păgânii, iar unii dintre ei se întorc și se botează făcându-se creștini ortodocși.

De Bobotează la râul Iordanului, când preoții fac slujba de sfințire a apei, apa Iordanului se întoarce înapoi, așa cum a fost când s-a botezat Domnul Hristos și cum zice în psaltire: „Ce-ți este ție, Iordane, că te-ai întors înapoi?? De asemenea, pe muntele Eleonului, acolo unde s-a înălțat Domnul Hristos, se află urma piciorului Său, pe care o sărută cu evlavie creștinii care merg acolo. Și tot așa cum a spus Domnul toate pietrele și toți copacii vorbesc de existența Dumnezeului nostru Iisus Hristos, care ne-a făcut cunoscut pe Tatăl cel ceresc.

Tot urmele existenței lui Dumnezeu sunt și sfintele moaște, trupurile neputrezite ale atâtor sfinți și sfinte, pe care le avem și în țara noastră, aruncând mireasmă duhovnicească, din ele se fac o mulțime de minuni, tămăduindu-se tot felul de boli până în zilele noastre. Cine n-a auzit câte minuni s-au făcut la Cernica la Sfântul Calinic, la Sfânta Paraschiva de la Iași, la Sfântul Dimitrie Basarabov de la Mitropolie, la Sfânta Filoteia de la Curtea de Argeș! Și câte minuni nu se fac prin sfintele biserici, prin preoții credincioși, prin sfintele masluri, prin sfintele icoane, căci prin toate lucrează Dumnezeu, Harul Său cel ceresc.

Cine nu știe că Sfânta Agheasmă nu se strică niciodată. Toate acestea ne dovedesc mărirea lui Dumnezeu, existența Lui și nemernicia noastră, care, după ce că suntem încărcăți de păcate, mai îndrăznim a-L și insulta prin necredința noastră.

Toate aceste minuni, ca și multe altele care s-au făcut pe pământ de Dumnezeu, de Fiul Său Iisus Hristos, de sfinții apostoli și de toți sfinții Lui prin puterea lui Dumnezeu sunt urme care ne arată destul de clar existența Dumnezeului nostru.

Și astăzi lucrează Dumnezeu și face minunile Sale, dar nu prea are cui să le facă, pentru că omenirea a căzut într-o mare înșelăciune de necredință și chiar dacă ar învia în fiecare casă câte un mort și să le spună ce au văzut ei pe acolo prin veșnicie, tot nu vor crede. Căci oamenii, cum li se încurcă puțin afacerile, cum cade peste ei o nenorocire, o boală sau orice altă durere sau supărare, nu mai cred în Dumnezeu. Aceasta pentru lipsa de cunoștință adevărată, fiindcă nu cunosc și au rămas în urmă cu știința aceasta despre Dumnezeu, despre suflet, despre existența lucrurilor nevăzute.

Nu vor să cunoască și nu vor să știe. Au fost mulți în toate vremurile și vor mai fi, așa zice și Sfânta Carte la Proverbele lui Solomon: „Pe nebun de l-ai pisa

cu pisălogul în piuă și nu scoți nimic de la el?. Deci nu-l poate convinge nimic. Toate minunile, toate semnele îl lasă rece.

Așa a fost odată un împărat nebun care a chemat la el pe toți învățații din împărăția lui și le-a cerut să îi arate și lui pe Dumnezeu, să-i spună cine a fost înaintea lui Dumnezeu și ce face Dumnezeu acum. Le-a dat timp de gândire o săptămână, iar apoi să vină și dacă nu vor răspunde la aceste trei întrebări, la toți li se vor tăia capetele.

Mare tulburare a fost peste ei, nu știau ce să facă să răspundă împăratului. Trei dintre ei mai cunoscuți au plecat triști și îngândurați spre dealurile și pădurile din apropierea orașului lor. Mergând ei, întâlnesc pe câmpie un ciobănaș cu sufletul curat, pascăndu-și oițele. Când îi vede așa de triști acesta îi întreabă: „Pentru ce sunteți așa de supărați?? Ei îi spun supărarea lor, iar ciobănașul îi domolește cu cuvinte blânde, spunându-le că în ziua când vor trebui să meargă la împărat, să-l ia și pe el și va răspunde la întrebările lui.

Așa au făcut. În ziua când s-au prezentat toți în fața împăratului l-au luat și pe ciobănaș. Când i-a întrebat împăratul pe filozofi dacă au găsit răspunsul la întrebările lui, aceștia l-au prezenta pe ciobănaș spunând că va răspunde în locul lor. Împăratul a întrebat atunci pe ciobănaș: „Ești tu capabil să răspunzi la aceste întrebări??. „Da, împărate, voi răspunde cu ajutorul lui Dumnezeu?. Vezi ? i-a zis împăratul ? că dacă nu-mi dovedești, unde-ți stau picioarele îți va sta capul?. Atunci în fața la toți învățații, care se adunaseră acolo, împăratul îi cere să-i arate pe Dumnezeu. Acesta îi răspunde: „Împărate, nu se poate aici în palat, că Dumnezeu este mare; să ieșim afară ca să ți-L arăt?.

Ieșind afară în curtea palatului îi spune împăratului: „Ia privește în sus împărate, privește bine în soare, uită-te bine acolo!?. Împăratul se uita și nu putea să țină ochii în soare, îi pleca repede în jos. Ciobănașul îi spuse cu glas tare: „Privește bine, împărate, în soare, că acolo îl vei vedea?. Împăratul îi spuse că nu se poate uita. Atunci ciobănașul îi răspunde: „Păi vezi, împărate nu poți să privești la lucrul mâinilor Lui, la o jucărie a lui Dumnezeu, atunci cum ai să poți privi cu ochii aceștia muritori, pe Acela care a făcut toate, nu te temi că ai să fi ars??

Împăratul s-a lămurit pe loc și a trecut la a doua întrebare: „Bine, bine dar atunci să-mi spui cine a fost înaintea lui Dumnezeu?? Întrebarea aceasta o pun mulți nebuni și în vremea noastră, să știți. Ciobănașul îi răspunde împăratului: „Te rog, împărate, numără până la zece?. Împăratul începu să numere zicând: „Unu, doi?. „A, nu așa, împărate, zi înainte de unu ce este?? Atunci împăratul îi spuse că înainte de unu nu este nimic. „Așa și cu Dumnezeu împărate ? zice ciobănașul ? înaintea lui Dumnezeu n-a fost nimic?.

Atunci a treia întrebare: „Ia spune tu ce face Dumnezeu acum??. Ciobănașul îi răspunde: „Dumnezeu lucrează mereu, împărate, și creează mereu. El a creat cerul și pământul, soarele și luna, stelele și mărele, oceanele și tot ceea ce vedem și nu vedem. El dezlănțuie fulgerele și trăsnetele, vânturile, ploile și apele îl ascultă și se cutremură pământul și temeliile lui când privește spre ele. El lucrează prin îngerii săi și prin oamenii curați la suflet și aleși de El. El, împărate, vorbește prin gura mulțimii și într-o zi când El nu va mai vrea să fi împărat, vei fi alungat din scaunul tău fără voia ta și pierzarea te așteaptă?.

La toate acestea împăratul a rămas mut și s-a mirat de înțelepciunea unui simplu ciobănaș care a scăpat pe toți filozofii și învățații din împărăția lui, de la moarte. Împăratul s-a smerit și a oprit pe ciobănaș cu el ca să-l învețe mai departe căile de urmat ale acestui mare Dumnezeu care nu se poate pipăi cu mâna omului pământean. După cum ne încredințează Sfânta Scriptură Dumnezeu este Duh și tot Dumnezeu este foc mistuitor, așa cum s-a lăsat descoperit prima dată lui Moise în pustie și așa cum zic sfintele cărți că pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu puțință oamenilor, căci spre El nu pot privi nici oștile îngerești; dar prin Născătoarea de Dumnezeu ni s-a arătat Dumnezeu întrupat, ca să ne arate ca la niște copii existența Lui și să ne încredințeze de puterea Lui.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu care ai putere pe pământ ca să ierți păcatele, întărește-ne și pe noi în credință tare; dăruiește-ne și nouă iertarea și fă-ne pe toți care ne-am adunat aici în Sfânt Locașul Tău, să umblăm numai pe calea Ta cea sfântă să nu mai risipim nici un ceas din viața noastră pe drumul celui rău, ca să slujim Ție și aici și în veșnicie. Amin.

53@ Predică la Buna Vestire

Și a zis Maria: "Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!?" (Luca I, 38)

Frați creștini,

Astăzi prăznuim aniversarea faptei celei mai mari pe care a făcut-o Dumnezeu în lume, arătarea nemărginitei Sale iubiri față de oameni prin întruparea Fiului Său, Iisus Hristos, în pântecul Fecioarei Maria. Și această sărbătoare o numim Buna Vestire, adică ziua când Fecioara Maria a fost vestită de Sfântul Arhanghel Gavriil, că va naște pe Fiul lui Dumnezeu prin încuviințarea Fecioarei.

Fericitul Augustin spune că prima pagină a Evangheliei Sfântului Ioan este bine să fie săpată cu litere de aur în toate bisericile. Același lucru s-ar putea spune și despre Sfânta Evanghelie de astăzi, căci amândouă au aceeași însemnătate: Sfântul Ioan Evanghelistul descrie nașterea cea de veci a Cuvântului care s-a pogorât din sânul lui Dumnezeu și zice: "La început era Cuvântul și cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Toate prin El s-au făcut; și fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut? Și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit întru noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia? Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.?"

Iar Sfântul Evanghelist Luca ne spune din ce mamă, în ce loc, și în ce chip s-a făcut Cuvântul trup ca să locuiască printre noi păcătoșii. Din toată Sfânta Evanghelie, această pagină este cea mai mișcătoare și mai importantă pentru că ea este împlinirea proorociilor care au vorbit cu sute și mii de ani înaintea întrupării Fiului lui Dumnezeu din Fecioară. Acesta a fost așteptat să izbăvească biata omenire căzută și subjugată de păcatul strămoșesc.

În această Sfântă Evanghelie ni se prezintă faptul cel mai de căpetenie ce s-a petrecut pe pământ, înțelege iubirea cea nemărginită a lui Dumnezeu, puterea și înțelepciunea prin care a voit să ne ridice. Să o sărutăm dar și noi cu respect, recunoștință și iubire și să cerem cu smerenie prin Sfânta Fecioara Maria ca să ne lumineze Sfântul Duh spre a o înțelege cu mintea, cu sufletul și cu inima curată.

Frați și surori, până la venirea Mântuitorului în lume, omenirea căzuse într-o mare dobitocie cu păcatele. Cinci mii de ani și mai bine, adevărul și virtuțile sfinte, care sunt cele mai prețioase bunuri pentru om, au fost înăbușite de întuneric și de crime. De la Adam, întunericul păcatului apasă greu asupra pământului, oamenii trăiau afundați în acest întuneric, căci toți se făceau vinovați de păcate și de păcatul neascultării lui Adam făcut în rai, ei purtau pe frunte pecetea răzbunării cerești. Dar, odată cu venirea pe lume a Sfintei Fecioare Maria, se vestește apropiatul sfârșit al tristei nopți a păcatului, începutul zilei de lumină și de bucurie.

Când zorile se arată, toată firea se bucură păsările cântă, pomii înfloresc, văzduhul se îmbată de mirosul florilor și toată natura râde de bucurie încălzindu-se la razele soarelui. Așa a fost Sfânta Fecioară Maria asemănată în Sfânta Scriptură, cu razele ce se ivesc, cu luna care e mai strălucitoare decât celelalte stele și care luminează în timpul nopții împrumutându-și strălucirea de la soare.

Prin Fecioara Maria a început a se risipi întunericul de care era înfășurată omenirea, fiindcă, prin minunata strălucire a virtuților sale, ne arată calea de urmat și ca un soare strălucește între noi și Dumnezeu. Iată dar despre cine se întreba Solomon zicând: "Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna și aleasă ca soarele?? Iar împăratul David zice: "Dumnezeu și-a așezat scaunul Său în soare!?"

Iată deci cât de curată, cât de strălucită și cât de luminoasă în întunericul nopților a fost Sfânta Fecioară Maria. Biserica noastră o cântă scaun de heruvimi Fecioara, sau ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și ești mai slăvită fără de asemănare decât serafimii. Sfânta Fecioară Maria în Biserica Domnului s-a pregătit, s-a sfințit și s-a îndumnezeit cu trupul și cu sufletul; căci acolo a petrecut de la etatea de trei ani până la cincisprezece ani, în rugăciune și în meditații ale Sfinte Scripturi.

Acolo a fost hrănită de sfinții îngeri cu mană cerească, cetele îngerești îi slujeau cu frică și nu știau taina întrupării lui Dumnezeu din această Sfântă Fecioară. Sfânta Evanghelie ne spune că în luna a șasea din an a fost trimis arhanghelul Gavriil de la Dumnezeu într-o cetate din Galileia, al cărui nume era Nazareth, la o fecioară ce era logodită cu un bărbat ce se numea Iosif din familia lui David. Iar numele fecioarei era Maria. Luna a șasea este luna martie; la evrei anul începe cu luna septembrie.

Când a intrat arhanghelul în casa lui Iosif, s-a închinat Sfintei Fecioare, zicându-i: "Bucură-te, ceea ce ești plină de Har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei?? Când a auzit Fecioara, s-a tulburat și sta nemișcată cugetând întru sine: "Oare ce să fie aceasta?? Iar îngerul Domnului, văzând-o pe ea tulburată, i-a liniștit sufletul zicându-i: "Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu, și iată vei lua în pânțece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus, acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt, Fiul lui Dumnezeu se va chema?.

Fecioara Maria, aducându-și aminte cum a înșelat șarpele pe Eva, se gândea și zicea întru sine: "Văd chipul tău ca al unui om, graiul și portul tău sunt din lumea veșniciei, mie îmi spui lucruri mari și minunate pe care nu le pricep. Tu zici că Dumnezeu se va sălășlui în mine. Cum poate să încapă în mine Dumnezeu, Acela care a făcut cerul și pământul și nu-l poate încăpea tot universul??

Iar arhanghelul, voind a-i lămuri minunea cea mai presus de fire, i-a spus că la Dumnezeu toate sunt cu puțință și i-a adus aminte de multele minuni pe care le făcuse Dumnezeu, pe care Fecioara le citise în Sfânta Scriptură cât a stat în templu. I-a adus aminte de toiagul lui Aaron care fusese uscat și care apoi a înverzit și înflorit. I-a adus aminte de Sara, femeia lui Avraam, care, fiind bătrână și stearpă, a născut la bătrânețe pe Isaac. I-a adus aminte de sfânta Ana, mama ei, care a născut-o tot așa la bătrânețe. Și ca s-o încredințeze mai bine, i-a vorbit de o minune petrecută de curând: "Iată, Marie, și verișoara ta Elisabeta fiind stearpă se află acum însărcinată în luna a șasea, du-te la ea și te vei convinge de cuvintele mele!?

Sfânta Fecioară Maria asculta cu atenție cuvintele sfântului arhanghel, dar înțelegea în parte porunca lui Dumnezeu, căci ea făgăduise să rămână fecioară și nu înțelegea cum va fi aceasta. De aceea, cu smerenie, mai întrebă pe înger: "Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat??? Aceste cuvinte ne arată cu câtă grijă și înțelepciune voia să-și păzească fecioria. Atunci arhanghelul Gavriil, cu mult respect, îi liniștește sufletul, descoperindu-i această taină, și-i zice: "Duhul Sfânt se va coborî peste tine, Marie, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. Pentru aceasta și sfântul care se va naște din tine se va chema Fiul lui Dumnezeu ?.

Aceste cuvinte intrară în sufletul Fecioarei ca o rază luminoasă, luminând toate îndoielile despre curăția fecioriei sale. Dar ea se întreba zicându-și: "Da, a consimți să fiu Maică a lui Dumnezeu este ușor; dar cum să-i explic eu logodnicului meu, bătrânul Iosif și oamenilor; când mă vor vedea însărcinată, va crede cineva cuvântul meu?? Voi fi blestemată sau binecuvântată?? Voi fi omorâtă cu pietre sau slăvită?? Toate acestea îi prevesteau un viitor dureros Fecioarei.

Sta în genunchi nemișcată, cu ochii lăsați în jos, cu mâinile încrucișate pe piept și plină de credință, cu umilință și cu o nevinovăție supraomenească vorbi îngerului, însă în realitate, lui Dumnezeu, zicându-i: "Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău!? Acest răspuns era așteptat, acest cuvânt de iubire dorit și cerut de Dumnezeu, cuvânt puternic care deschise cerul și atrase pe Dumnezeu pe pământ, făcând din Fecioara Maria cortul cel viu al dumnezeirii, umplându-se de nespuse daruri.

În acel moment miresmele raiului au început să izbucnească din crinul pe care arhanghelul îl dete Fecioarei. Iar Duhul Sfânt, prin fulgerele cele luminoase ale razelor, a străbătut ca razele soarelui prin geam, în pânțele Fecioarei. Și astfel Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos s-a întrupat în pânțele ei cel Fecioresc.

Dumnezeu ? Tatăl, când a făcut toate câte le vedem la creațiune, a zis: "Să fie?, și îndată s-a făcut tot universul. Tot așa și Fecioara Maria a zis: "Fie mie după cuvântul Tău?. Și s-a săvârșit taina întrupării lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină s-a întrupat și Cuvântul trup s-a făcut și s-a sălășluit întru noi.

Cuvântul de umilință și de supunere desăvârșită al Sfintei Fecioare Maria, ne-a adus mântuirea. Ea a zdrobit capul șarpelui celui vechi și a lucrat la mântuirea lumii, ea a veselit cerul și a făcut să salte de bucurie pământul. Prin ea, neamul omenesc cel osândit la întuneric și la moarte, a văzut lumină mare și i s-a dat viața cea adevărată, deschizându-i porțile raiului.

Dacă Adam a fost capul omenirii celei vechi, Domnul Hristos este începutul omenirii celei noi. Dumnezeu, ca să facă pe cel dintâi om, a luat pământ și, suflând în el duh de viață, a creat pe Adam primul om, omul cel vechi. Iar ca să facă pe omul cel nou Dumnezeu a luat o picătură de sânge din omenirea aceasta pe care trebuia s-o curățească, s-o reînnoiască și s-o împreune cu viața dumnezeiască. De această picătură de sânge s-a servit, pentru ca să formeze, fără ajutorul omului, în pântecul Fecioarei celei curate, pe omul cel nou, pe modelul cel vrednic de urmat, pe Iisus Hristos. Iar pentru aceasta trebuia consimțământul Fecioarei, adică trebuia un contract adică un fel de căsătorie duhovnicească, între Creator și creatură, între Fiul lui Dumnezeu și natura omenească, reprezentată prin Sfânta Fecioară Maria, care trebuia să nască pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Iată motivul pentru care Dumnezeu a trimis pe arhanghelul Gavriil la această Fecioară n-a fost trimis la Roma, la fecioarele împăraților, nici la Atena, la fiicele învățaților lumii de atunci, n-a fost trimis la vreo împărăteasă puternică sau vreo prințesă plină de frumusețe trupească ci a fost trimis în orașul Nazareth din Galileea, la o fecioară smerită din neamul împăratului David, care era logodită cu un bătrân de optzeci de ani, numit Iosif, tot din același neam al lui David.

Cu adevărat, fraților, astăzi este zi de mare bucurie, căci prin arhanghelul Gavriil ni s-a adus bucurie la toată lumea. El a fericit-o pe Fecioara Maria spunându-i mai întâi: "Bucură-te!?" și apoi: "Ceea ce ești mai cinstită, ceea ce ești plină de dar, că prin tine vine bucuria la toată lumea și se risipește întunericul?".

Fecioara Maria cu adevărat a fost plină de daruri, ea este comoara tuturor darurilor duhovnicești ale Duhului Sfânt, fiindcă în dânsa se află darurile arhanghelilor și îngerilor, ale căpeteniilor, începătorilor, puterilor, stăpâniilor, domniilor, scaunelor, heruvimilor și serafimilor. De aceea Sfânta Fecioară Maria este împărăteasa îngerilor, a cerului și a pământului. Dar mai presus de toate darurile pe care le avea Fecioara, era smerenia, ea a zis către înger: "Că a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale?". Iată deci că, smerenia a fost cea mai dintâi calitate pentru care Dumnezeu a ridicat-o în slavă și cinste spre a fi lăudată în cer de toate oștile cerești și pe pământ fericită de toate neamurile.

Smerenia a înălțat și pe ceilalți sfinți de pe pământ la ceruri și i-a împodobit Dumnezeu cu aureolă nemuritoare. Cea mai mare smerenie a fost a Mântuitorului Hristos : smerindu-Se pe Sine, s-a făcut ascultător până la moarte. De aceea zice Sfântul Isac Sirul: "Smerenia este haina dumnezeirei?, fiindcă cu aceasta s-a îmbrăcat Dumnezeu când a voit să vină printre noi, oamenii, ca să ne mântuiască. Adică a luat firea noastră cea smerită, trup pământesc. Iar dacă vrea cineva să știe de unde se naște smerenia, să afle de la Sfântul Ioan Scărarul, care zice: "Smerenia se naște din ascultarea și tăierea vocii?".

Dar pentru ce este smerenia așa de mare și o iubește Dumnezeu ? pentru că numai cu ea se poate ucide păcatul cel mare, care este mândria, prin care au căzut îngerii și apoi strămoșii noștri din rai.

Dintre toate faptele pământești, Sfânta Fecioara Maria a fost darul cel mai vrednic și frumos și cel mai iubit de Dumnezeu . Noi pământenii ne lăudăm cu un astfel de dar neprețuit și ne punem mare nădejde în sprijinul Sfintei Fecioare ca să fim ocrotiți și scăpați de vicleanul șarpe care vrea să înghită tot pământul cu răutatea lui. Nimeni nu va putea scăpa, nu se va putea mântui fără adâncă smerenie pe care a avut-o Sfânta Fecioară.

Astăzi vedem mai mult ca oricând păcatul mândriei, păcatul acesta grozav care a cuprins toată lumea. Fiecare dorește să fie mai mare peste alții, să-i robească, să-i stăpânească. Fiecare dorește să fie mai bogat decât altul, să fie mai lăudat, mai pus în cinste, fiecare se crede mai înțelept, mai iscusit, de aceea se luptă fără milă să distrugă pe alții; se urăsc se dușmănesc, se părăsc, fără motive. Mândria este pricina. Femeile în mândria lor uită buna cuviință și frica de Dumnezeu, îmbrăcându-se după ultima modă și vopsindu-se, stricându-și chipul pe care l-a lăsat Dumnezeu, făcându-se bucurie demonilor și curse bărbaților.

Să nu uităm, frați și surori, că Dumnezeu va pedepsi la judecata de apoi toată fărădelegea și păcatul. Dacă vrem să ne facem fii ai lui Dumnezeu, trebuie să ascultăm de poruncile Lui, trebuie să ne silim să dobândim și noi darurile cele alese ale Sfintei Fecioare Maria. S-o avem pildă de urmat, să iubim curăția trupului, rugăciunea minții, smerenia inimii; căci cine își întinează trupul cu desfrânări, cine-și omoară sufletul cu ucideri de prunci, cine-și întunecă mintea cu griji pământești, cine-și umple inima cu trufia vieții ticăloase, acela nu poate fi un copil al darului dumnezeiesc, acela nu poate vedea fața lui Hristos și nu se va învrednici nici de mila rugăciunilor Maicii Domnului.

Cine hulește pe Maica Domnului, Sfânta Fecioară Maria, cu înjurături, cuvinte de batjocură, cum fac sectanții care o coboară pe Maica Domnului în rândul femeilor păcătoase, vai lor. Aceia vor moșteni focul gheenei și viermilor celor neadormiți și niciodată nu se vor ridica să vadă lumina lui Hristos. Cine nu se închină ei așa cum s-au închinat arhanghelii și îngerii și cum o slăvesc și acum în cer mulțimile sfinților, aceia vor rămâne fără de glas când se va arăta pe norii cerului Împărăteasa cu Fiul ei cel dorit și iubit, care va judeca lumea.

Părinții să aibă grijă de copii, să-i învețe rugăciuni și cântări sfinte, să se roage împreună cu ei, să-i învețe să facă Sfânta Cruce dreaptă pe fețele lor și să fie o pildă de rugăciune și fapte bune în fața copiilor. Copiii, ce văd la părinți, aceea fac și ei. Feriți copiii de filme imorale și reviste pornografie. Veniți cu copii la Sfânta Biserică unde a venit și Sfânta Fecioară și învățați acest limbaj ceresc. În zadar învățăm alte limbi străine dacă nu învățăm limba care se vorbește în țara cea de sus, țara fericirii raiului! Căci din cauza neștiinței și a necredinței, mulți ajung în fundul iadului, fiindcă cei necredincioși n-au nici un reazem în viața aceasta la vreme de mari supărări și ajung de se spânzură, se otrăvesc și așa se dau în gheara diavolului.

Era un învățat care cunoștea douăzeci de limbi. Într-o zi prietenii lui l-au găsit spânzurat și lângă el o hârtie cu aceste cuvinte: "Nimic din lumea aceasta nu mă mai mulțumea, eu trăiam zadarnic și am găsit cu cale să termin cu viața aceasta?". Mirare mare i-a cuprins pe toți cunoscuții lui. Sărmanul, în zadar învățase așa de mult, dacă n-a învățat limba credinței, limba bisericii, a Duhului Sfânt. În lumea aceasta, o știm cu toții, că suntem călători, facem numai un popas de 50-70 de ani, poate nici atât și trebuie să mergem în țara veșniciei.

Omenirea a rămas mult în urmă cu această știință despre credință, despre Dumnezeu, despre mântuirea sufletului. De aceea ajung aceste suflete în locul cel de jale acolo în chinuri. Acolo nu se aud decât țipete sfâșietoare, ca fiarele sălbatice. Această limbă o cântă sărmane suflete în iad.

Să ne aducem aminte de Sfânta Fecioară Maria și s-o avem ca pildă înaintea ochilor noștri. Să urmărim smerenia și ascultarea ei de poruncile dumnezeiești și începând de astăzi să ne lăsăm de toate relele și păcatele și hotărâți să mergem pe calea Bisericii ca să ne mântuim și noi, ca să ajungem la locul acela fericit, la viața veșnică.

Rugăciune

O, Prea Curată Fecioară, ceea ce ești plină de daruri, Împărăteasa îngerilor și Maica creștinilor, ajută-ne și nouă cu sfintele tale rugăciuni și roagă-L pe Fiul tău și Dumnezeuul nostru să ne apere de toate ispitele celui rău. Roagă-te și pentru preoții țării noastre, pentru tot clerul Bisericii Ortodoxe, roagă-te, Preafericită Fecioară, pentru părinții noștri, moșii și strămoșii, roagă-te pentru țara aceasta România să fie păzită de vrăjmașii văzuți și nevăzuți.

Întărește-ne credința și ajută-ne să ajungem cu toții la limanul mântuirii, să slăvim și noi în ceruri pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, împreună cu tine în vecii vecilor.. Amin.

54@ Predică la Duminica a IV-a din Post (vindecarea îndrăcitului surdo-mut)

Duminica Sfântului Ioan Scărarul

? O, neam necredincios, până când voi fi cu voi, până când vă voi suferi pe voi?!
(Marcu IX, 19)

Frați creștini,

În vremea când Mântuitorul nostru Iisus Hristos umbla pe pământ cu ucenicii săi, prin părțile Palestinei, lumea era plină de multe feluri de duhuri necurate. Demonii iadului erau încuibați în sufletele și trupurile multor oameni chinându-i îngrozitor. Așa ne istorisește Sfânta Evanghelie de astăzi despre suferințele unui copil surd și mut, pe care duhul necurat îl arunca în foc și-n apă, îl făcea să scrâșnească din dinți, să spumege, îl trântea la pământ unde rămânea ca un mort sub povara groaznicelor chinuri.

Toate acestea ne dovedesc existența chinurilor din iad, unde vrăjmașii sufletelor noastre - demonii ? vor chinui necontenit pe cei ce nu se vor trezi din păcate în această viață. Azi ca și atunci există în lume boli sufletești și trupesti, există aceste duhuri necurate care chinuiesc pe mulți din cauza depărtării de Dumnezeu, din cauza răcirii de Sfânta Biserică, din cauza nepregătirii prin spovedanie și împărtășanie.

Tânărul din Evanghelia de astăzi, pe care l-a vindecat Domnul Hristos, reprezintă omenirea până la sfârșit, lumea stăpânită de duhul surzeniei și al muțeniei, lumea care nu vrea să audă Cuvântul lui Dumnezeu și nu găsește nici o plăcere în a-și deschide gura ca să laude minunile lui Dumnezeu; căci nu este de ajuns numai a ne minuna de puterea Mântuitorului și de a recunoaște existența lui Dumnezeu, ci trebuie a ne instrui viața noastră și a ne întări în evlavie, ca să fim ascultători și împlinitori ai sfintelor Sale învățături.

Numai așa ne vom face folositori de darurile Sfintei Biserici și vom dovedi și noi că suntem adevărați creștini.

Să ascultăm cu luare aminte în ce chip și în ce împrejurare s-a săvârșit această minune.

Era în cel din urmă an al vieții pământești a Domnului Hristos și cu aproape opt luni înainte de patima și de suferințele Sale cele de bună voie.

Mântuitorul, ca să arate ucenicilor puterea Sa dumnezeiască, a luat pe trei dintre ei și s-a suit pe muntele Tabor, unde s-a schimbat la față înaintea lor. Acolo le-a arătat o mică parte din slava Sa, căci au strălucit fața precum și hainele Lui mai mult ca soarele, ca lumina și zăpada, încât ucenicii au căzut cu fața la pământ, nemaiputând privi cu ochii pământești.

Acolo au auzit ei glasul Tatălui ceresc, care a mărturisit zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit, pe Acesta să-L ascultați!? După ce s-au petrecut acestea, Domnul a coborât din vârful cel înalt al Taborului împreună cu cei trei ucenici, Petru, Iacob și Ioan. Ajungând în vale la poalele muntelui, Domnul vede o mare mulțime de oameni, zgomotoasă, întărită împrejurul celor nouă ucenici care rămăseseră acolo de cu seară. Printre acești oameni erau cărturari și farisei. Apostolii și cărturarii se certau între ei cu aprindere. Apostolii erau cam încurcați, rușinați și păreau biruiți, pe când dușmanii lor se făleau cu nerușinare și îngâmfare, iar mulțimea făcea mare haz de aceasta și aproba pe fariseii și cărturarii care prin cuvinte înfundaseră și redusaseră la tăcere pe ucenici.

Un glas strigă: "Iată învățătorul!? Și toate privirile se întorc spre Iisus. Mulțimea alergă înaintea Lui și i se închină cu respect, că în sfârșit sosise omul căruia i se supune toată făptura și acum va răzbuna pe ucenici, pedepsind pe dușmanii lor. Iisus trece prin mijlocul lor, merge drept la cărturari și farisei și, arătând pe apostoli, le zice: "De ce le căutați ceartă, ce vă întrebați cu dânsii??"

Nimeni nu răspunde. Răutatea lor nu poate decât să tacă. Fariseii și cărturarii rămaseră încremeniți. Mântuitorul îi rușinase de atâtea ori, deși întrebările lor erau pregătite cu mult mai înainte.

Iată că din mulțime iese un om, se apropie de Iisus, cade la picioarele Lui și cu o voce rugătoare îi zice: "Doamne, rogu-te, caută spre fiul meu, miluiește copilul meu, e singurul meu fiu, l-am adus la Tine pentru că suferă rău, fiind lunatic și stăpânit de un duh mut și surd și oriunde îl apucă pe el, îl zdrobește, face spume și scrâșnește cu dinții săi și se usucă. Am rugat pe ucenicii Tăi ca să-l scoată și n-au putut?."

Pentru ce cei nouă ucenici nu au putut să scoată duhul necurat din tânăr? Fariseii și cărturarii, care întotdeauna pândeau astfel de ocazii, au început să râdă de ei ca să surpe încrederea poporului în Învățătorul lor, în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Ei spuneau poporului că Iisus nu este Mesia cel adevărat, este un înșelător care scoate pe draci cu putere domnului dracilor.

În această încurcătură se aflau ucenicii și nu știau ce să răspundă. Iisus le dăduse putere de a izgoni duhurile necurate și reușiseră de multe ori, dar acum nu știau nici ei care era pricina. Înainte de a răspunde nenorocitului tată, Iisus zise cu amărăciune și întristare aceste cuvinte: "O, neam necredincios și îndărătnic, până când vă voi suferi pe voi??"

Astfel vorbea Domnul acestui popor îndărătnic și acestor fățarnici farisei care tot timpul căutau pricini împotriva lui Dumnezeu. Cum să nu se întristeze Iisus, când făcuse atâtea minuni și ei tot necredincioși îndărătnici rămăseseră?! Dar iată că și de data aceasta, în fața rugăciunii și a credinței acestui tată îndurerat, Domnul nostru Iisus Hristos cu ton poruncitor s-a adresat diavolului și i-a zis: "Duh mut și surd, Eu îți poruncesc, ieși afară dintr-însul și de acum să nu mai intri în el!?"

Diavolul, îndată, scoțând un strigăt mare, aruncă pe copil la pământ, îl scutură cu putere și ieși afară lăsându-l nemișcat. Lumea începu să strige: "E mort, e mort!? Iisus, apucându-l însă de mână, îl ridică și bolnavul îndată se sculă sănătos. Mântuitorul îl dădu tatălui său plin de viață și sănătate. Cărturarii erau învinși, batjocurile și cuvintele pline de răutate pe care le spusese împotriva apostolilor și Domnului Hristos căzură asupra lor. Ei se duseră rușinați și umiliți, iar mulțimea slăvea pe Dumnezeu și pe marele făcător de minuni, Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Această vindecare a tânărului stăpânit de duhul cel mut și surd este una din minunile cele mai însemnate ale Mântuitorului, căci aceste nenorociri chinuiesc și astăzi pe oameni sufletește și trupește. Această minune simbolizează lucrarea Domnului Hristos, pentru fiecare dintre noi, ca să ne aducă la mântuire; căci Domnul a tălmădit pe copil ca să cunoaștem și noi minunea.

Omul cel stăpânit de surzenie și de duhul cel mut nu găsește cuvinte ca să vorbească de Dumnezeu, el nu aude glasul Evangheliei. Omul stăpânit de duhul cel surd, duhul cel necurat, este ca un epileptic chinuit și muncit, aruncat la pământ pe praful deșertăciunilor lumești, în noroiul crimelor, al viciilor și al desfrânarilor.

Nenorocirea și mai mare este că acești mutilați sufletește suportă cu plăcere urgiile ce-i stăpânesc și, fără să se poată împotrivi duhului celui rău, păcătuiesc mereu până când se usucă sufletul în ei și își pierd toate puterile spirituale. Ce poate să însemne altceva, sucelile, răcnetele de la jocurile lumești, decât o îndrăcire, o epilepsie sufletească a acelor care se simt bine în astfel de împrejurări.

În timpul acestor petreceri diavolești, diavolul pune stăpânire pe multe suflete. Nici nunțile nu se mai fac spre bucuria oamenilor și folosul cel sufletește și trupește al lor, ci este o ocazie ca diavolul și iadul să culeagă o mulțime de roade bogate de pe urma acestor munți blestemate, pline de desfrânare și vorbe urâte; acolo nu mai stă Iisus, Domnul nostru care s-a dus la nunta din Cana Galileii. Au început să se arate roadele cele rele ale necredinței și ale îndrăcirii sufletești și trupești ale multora; căci foarte mulți copii care s-au zămislit în timpul acestor blestemate urgii s-au născut bolnavi cu sufletul și cu trupul.

Duhul cel necurat și-a făcut apariția iarăși în lume punând stăpânire pe sufletul și trupul multora. Aceste blestemății au intrat ca alcoolul și nicotina în

sânge la mulți și cred că nu ar putea trăi fără otrava aceasta a plăcerilor lumești. Spitalele, pușcăriile sunt pline din cauza acestor plăceri vinovate.

Acum câțiva ani în urmă am văzut o întâmplare foarte tristă. O doamnă îmbrăcată în doliu, slăbită și suferindă, povestea unui prieten al meu durerea ei de mamă. Avusese o singură fată care-i murise în urma unei răceli de la un bal. După ce a îngropat-o, timp de două săptămâni mama moartei era îngrozită de un vis înspăimântător, căci se scula totdeauna tremurând din somn și nu mai putea dormi cu nici un chip. După ce se duse la doctor, acesta îi dădu niște pastile de dormit, însă fără nici un folos, căci visul acela îngrozitor pe care îl avea în fiecare noapte o chinuia mai rău, fiindcă nu putea nici să se mai trezească din somn din cauza pastilelor.

Ea venise la prietenul meu, care era preot, să-i citească rugăciuni, să nu mai viseze așa, că nu mai putea de frică. Ea îi povesti preotului visul care o chinuia zicând: "O visez, părinte, așa cum era în viață, dar mai ales jucând, muzica cântă și lume multă dansează. Nu după mult timp vin niște tineri negri înalți drept la fiica mea, o iau și începe fiecare să danseze cu ea. După un timp o pun să joace singură, un joc țigănesc, un fel de căzăcească rusească și nu o lasă deloc să se odihnească. Când obosește o lovesc cu bicele până când îi rup hainele de pe ea; cade jos, o ridică în bătaie și din nou o pun să danseze toate dansurile moderne în strigătele lor de bucurie. Așa o chinuiesc mereu, iar eu când o văd astfel bătută și chinuită, mi se rupe inima, părinte. Țip și strig, sar, tremur din somn și nu mai pot dormi nicidecum, nu mai sunt bună de nimic?."

Preotul o întreabă atunci: "A dansat fiica dumitale în viață?? Femeia îi răspunde: "Da, îi plăcea mult să se ducă la baluri, serate și la toate jocurile. De multe ori mergeam și eu cu ea, numai de dragul ei, era frumoasă, învățase carte multă și dansa așa de elegant, că toți o curtau. Îi făcea mare plăcere să joace, îi plăcea viața, părinte?."

"Din ce cauză a murit?? întreabă preotul. "A răcit la un bal - zise femeia? eu n-am fost atunci, a dansat mult, a transpirat și a răcit, era prea pasionată, era tânără, părinte, când a murit împlinea 21 de ani?. Preotul o întreabă: "La înmormântare au venit și prietenii ei de dans??"

"N-a venit nici unul, deși am luat muzica și a cântat până la mormânt, și a cântat tot ce-i plăcea ei?."

"Dar de ce n-ați luat un cor de la biserică, să cânte rugăciuni și cântece sfinte de iertare a păcatelor??"

"A fost și ideea aceasta părinte, dar n-au vrut rudele, motivând că nu este și tobă la cor ca s-o audă lumea. Omul la întristare nu știe ce face. Nu știu de-o va ierta Dumnezeu, că mai mult eu sunt de vină, părinte?."

Iată chinurile iadului în care se zbate o tânără căzută în cursa păcatelor de pe fața pământului. Demonii o chinuiesc atât pe ea pentru păcatele săvârșite, cât și pe mama cea ticăloasă care n-a învățat-o calea cea dreaptă de urmat. Așa foc și durere îngrozitoare era pe această tânără acolo în iad, ca și pe tânărul surd și mut din Evanghelia de astăzi, pe care-l aruncau demonii în foc și-n apă, făcându-l să spumege și să se usuce. Grozave sunt chinurile demonilor și aici pe lumea aceasta, dar mai ales la ei acolo în iad, în temnițele cătrănite de unde nu mai poți ieși. Vai sufletelor care ajung acolo!

O, lume neascultătoare, ți se spune ce să faci, dar nu vrei să asculți, ți se arată ce trebuie să faci și nu vrei să te supui poruncii dumnezeiești. Și atunci când guști rodul neascultării, te vaiți că e amar. Iertător mai ești Doamne, Dumnezeule că nu îngădui să vină negri aceia urâți să danseze cu ei aici de vii pentru neascultările lor, să danseze tot așa de îngrozitor până când vor auzi și vor înțelege să asculte de poruncile Tale.

Mi-aduc aminte, de la mănăstire, de un călugăr tânăr și frumos, de neam mare, care a părăsit lumea și s-a făcut călugăr numai pentru faptul că fiind odată la horă, cum era hora pe la sate, jucând acolo, lângă el s-a prins diavolul și juca cu ei, râzând cu ei. Toți ceilalți nu l-au văzut, numai el l-a văzut. S-a smucit din joc și nu după mult timp la mănăstire s-a oprit. A văzut pe diavol cum juca cu ei și s-a hotărât să trăiască pentru Dumnezeu.

Iată, frați creștini, cum își bate joc satana de zidirea lui Dumnezeu, așa ca și în vremea Mântuitorului. Această scenă se repetă de multe ori în zilele noastre.

Iată ce vedem, lume răzvrătită, lume îndrăcită, strigăte de jale, plângere și tânguire, diavolul râde și se răsfață, iar biata lume înșelată și încătușată de poftele lui, deznădăjduită fără nici o putere suferă și nu știe ce are.

Sfânta Biserica, care este muntele Taborului, este plină de lumină, de nădejde, de viață, de bucurie și sănătate, în ea locuiește Mântuitorul Iisus Hristos, Dătătorul a tot binele. Tatăl ceresc strigă mereu să ascultăm de El, de învățătura Fiului Său, de poruncile Lui, ca să ne izbăvim și să ne mântuim sufletul de rele. Omenirea însă rămâne mută și surdă la glasul Tatălui Cerec. Aleargă în toate părțile, se zbate în supărări și necazuri de tot felul, n-aude, nu vede.

Clopotele bisericilor, care simbolizează glasul lui Dumnezeu, în zadar îi cheamă pe oameni, căci nu vor să asculte. Tocmai în timpul Sfintei Liturghii, din duminici și sărbători, când preoții în biserică se roagă pentru țara aceasta, pentru toate orașele și satele, pentru cei ce locuiesc într-însele, tocmai în aceste zile binecuvântate de Dumnezeu, când toată suflarea ar trebui să stea cu frică și cu cutremur, căci se jertfește pe Sfintele Altare Fiul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, tocmai atunci tineretul nostru urmează chemării diavolului, duhurilor necurate care sunt slobozite pe fața pământului, să învețe lumea cum să necinstească pe Dumnezeu, cum să-L insulte și să nu asculte de voia Sa.

În acest timp ei se duc cu miile și zecile de mii în locurile periculoase sufletelor; prin cârciumi, pe la teatre, cinematografe. Ți se rupe inima când vezi atâta tineret înghesuindu-se peste tot și stând ceasuri întregi transpirați de fericire și palpitând de emoție în fața câtorva oameni îmbrăcați în tricouri care aleargă, asudă, se lovesc și se rostogolesc și își rup picioarele alergând după o minge. Ei nu văd în jurul lor nici o faptă măreață, nici un alt act de admirat.

Mulți s-au schimbat în felul de a vorbi, de a se purta și de a gândi. Când îi auzi țipând, înjurând, gesticulând în diferite feluri, nu poți să nu te gândești la îndrăciții din Evanghelie, văzând cum îi apucă furiile îndrăcirii. Unul i-a smuls urechile unui prieten cu dinții, de bucurie că au băgat gol favoriții lui; altul a trântit și a spart pentru că nu au învins favoriții lui; câte certuri, bătaii, despărțiri dintre soți, din cauza jocurilor acestora blestemate, jocurilor demonilor care au adus pe pământ multă neliniște și despărțire de Dumnezeu.

Iată cum chinuiește satana biata lume, iată îndrăcire sufletească, vrednică de plâns, care usucă sufletul tineretului nostru creștin. Mai sunt și altele aduse la noi de străinii păgâni sau de creștinii plimbați prin străinătate ca fiul cel pierdut. De pildă balurile, seratele, ceaiurile, discotecile și multe petreceri sunt năravuri ale popoarelor străine aduse în țara noastră. Sulemenirea sau fardul, cum i se mai zice într-un termen modern, nu luminează persoana ci, dimpotrivă, o umbrește; căci femeile care țin zece ani la rând aceste practici cu unsori, după acest timp fața lor începe să se zbârcească, să îmbătrânească, făcându-se ca o pungă.

S-a constatat de unii savanți că roșul de buze este cel mai bun teren și cel mai favorabil pentru dezvoltarea microbilor; așa de repede se înmulțesc, că la două zile se fac câte cinci sute de colonii de microbi. Înainte, păcatul acesta nu exista decât la personalul din circuri sau teatre, a trecut apoi în rândul doamnelor de la oraș, iar acum, în cele din urmă, a pătruns această plagă și în satele cele mai depărtate. Le-a învățat duhul cel necurat al sulemenirii, nu numai să-și vopsească buzele, obrații ci și unghiile de la mâini și picioare. Aceste păcate au devenit atât de necesare, încât cele mai multe femei cred că nu ar putea să trăiască fără aceste unsori microbiene, aceste murdării ale satanei.

Sora unei creștine, care a murit dintr-o boală foarte grea, s-a arătat în vis acesteia și i-a spus: "Vai, sora mea, spune tu și la alții să nu mai facă nimeni ca mine. Ce chinuri grozave am tras de la demoni, nu atât pentru alte păcate, cât pentru că m-ați îngropat cu unghiile roșite la mâini și picioare. Vai, cum trăgeau de ele și se agățau, ce ace îmi băgau pe sub ele și ce chinuri am suferit??"

Multe femei nu pot să se abțină nici când vin la biserică, așa de mult a intrat în sânge acest obicei rău, această învățătură drăcească, încât și la moarte au pretenția unele să fie vopsite și pudrate.

Se pretează la acestea chiar și unii bărbați, neștiind cu câtă mâhnire și silă privesc sfinții îngeri când văd acești morți în acest fel mascați, cu țigara în mână sau cu pachetul de țigări pe piept în coșciug.

Ce întuneric mare este în lume! Unde e credința creștinilor noștri? Cum cred ei că se pot mântui și înfățișa înaintea lui Dumnezeu în halul acesta? O, ce multă neștiință și necredință! Așa râde diavolul de lume, așa își bate joc de creștini. Altădată, unde era un creștin fugeau demonii și se înspăimântau, iar acum râd diavolii de atâția creștini și își bat joc de ei, și când sunt vii și când sunt morți, și de trupurile și de sufletele lor. Vai de sufletele lor, aceluia care merg în felul acesta la judecată.

Dacă cineva are urechi de auzit, să audă, căci va veni o vreme când demonii le vor scoate și ochii, căci sprâncenele și le-au scos mai dinainte. Toate chemările rele le aud, le înțeleg, le urmează cu multă pasiune, numai glasul Evangheliei și al poruncilor lui Dumnezeu nu vor să-l audă. Vai de părinții aceia care au copii cu astfel de fumuri în cap, care sunt surzi și muți la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, căci își iau plata izbucnind în țipete și plângeri nemângâiate ca să plătească astfel chiuiturile de la nunțile din posturi. În acești copii zămisliți în posturi și sărbători s-a încuibat duhul cel mut și surd, s-au încuibat duhurile cele rele care îi chinuie pe copii cu necredința și pe părinți ca să-și vadă păcatele în față. Acești copii rătăcesc din pânțele maicii lor, cum zice Sfânta Scriptură, căci de la zămislire au fost în rătăcire.

Mă doare sufletul când aud aproape în fiecare zi mame spunându-mi despre copii lor că nu mai știu cum să facă să-i aducă la credință. Nu vor să audă de rugăciune, de biserică. "Fiica mea, singura mea copilă, - zicea o mamă îndurerată - m-a înjurat de paște în față, pe mine, mama ei care am născut-o, care am crescut-o și pe care am hrănit-o; când am chemat-o la biserică, mi-a zis s-o las în pace cu această rătăcire, acuzându-mă că sunt sectantă.?"

De altfel, vorba aceasta - de sectant - este foarte mult pe limba omului de astăzi; cum vede un creștin mai apropiat de Dumnezeu, de biserică, îi și scoate vorba aceasta că-i sectant, e puțin. Aceștia nu știu ce înseamnă un sectant, o sectă, pentru că nu cunosc credința adevărată, credința noastră ortodoxă, credința lăsată de Dumnezeu Iisus Hristos. Ei vorbesc așa pentru că diavolul le spune, ca și fariseilor și cărturarilor din vremea Mântuitorului, ca să aducă hule lui Dumnezeu. Aceștia sunt surzi duhovnicește, diavolul a băgat ghearele în urechile lor să nu mai audă. Sunt muți ca să nu poată vorbi de bine, adică cuvinte frumoase, rugăciuni și cântări de slavă lui Dumnezeu. Când e vorba de rugăciune sau să cânte lui Dumnezeu, au gura încleștată, înțepenită ca la copilul îndrăcit din Evanghelia de astăzi, și nu pot să zică nici un cuvânt plăcut lui Dumnezeu.

Pentru diavol știu însă să cânte toate cântecele lumești, toate hulele, toate înjurăturile și insultele, limba lor e focar de cuvinte murdare, ea s-a făcut cheie de descuiat iadul. Urechile lor sunt astupate de diavol, care locuiește în inimă și stăpânește tot trupul. Sunt unii care dau și pe la biserică și aud cuvântul lui Dumnezeu dar nu cu urechile sufletești, ci cu cele trupesti. De aceea rămân înțeleniți și auzirea lor a fost numai pe moment, când au plecat din biserică au uitat tot și fac iarăși ce-i învață duhul cel necurat. Vor auzi și ei o dată glasul trâmbiței judecării celei de pe urmă, când vor fi adunați în fața Dreptului Judecător să dea seama fiecare de faptele ce le-a făcut. Atunci însă va fi prea târziu și nu vor mai putea face nimic pentru suflet.

Frați creștini, Domnul nostru Iisus Hristos ne zice și nouă, creștinilor din veacul acesta răzvrătit și lepădat: "O, neam necredincios, până când voi fi cu voi, până când vă voi suferi pe voi, o, lume necredincioasă și îndărătnică, până când vă voi lăsa la Biserica Mea, până când vă voi mai lăsa preoții Mei, Sfintele Mele Taine, darurile Mele și tot Harul Meu? Ce semne să vă mai trimit, ce urgii să vă mai dau ca să vă întoarceți la Mine să nu pieriți în vecii vecilor? Căci v-am trimis foamete, boli, războaie și inundații, v-am dat cu capul de toți pereții când v-am cutremurat pământul, v-am făcut semne pe cer și minuni pe pământ și tot nu voiți să mă ascultați și să vă întoarceți la Mine, să păziți legea Mea. Voi, creștinilor, sunteți mai de plâns ca celelalte religii; căci evreii își țin legea lor, turcii își țin legea lor și toate popoarele păgâne își țin sărbătorile și rânduielile lor, numai voi nu vreți să păstrați legea Mea. Numai voi îmi batjocoriți sfânta mea duminică și sărbătorile cu tot felul de urgii pe care le faceți cu bucurie, spre bucuria satanei?".

Într-adevăr, frați creștini, să nu uităm că în Sfânta Scriptură stă scris că, înainte de a veni sfârșitul, vine lepădarea de credință. Creștinii se vor lepăda de

Dumnezeu și de credința cea adevărată. Poate puțină vreme mai este, și Dumnezeu nu ne va mai suferi și va trimite peste noi urgiile apocaliptice și fiarele cele cu cap de om, ca să ne pedepsească în chipul cel mai îngrozitor și să ne arunce focului și chinurilor iadului, așa după cum merităm.

Să ne trezim din păcate, frați creștini, acesta este glasul lui Dumnezeu, voia Lui, să lăsăm păcatele, acum este momentul, sculați-vă din somnul cel greu, este momentul să ne pregătim cu toții de drum. Lăsați-vă de toate blestemățiile, de toate poftele diavolești, lepădați-vă de satana și de toate lucrurile lui, ca nu cumva să ne apuce cu ceva ale lui, vremea plecării.

Veniți la sfânta biserică, cu inima înfrântă și smerită, cu candela credinței înflăcărați, cu rugăciune și cu post, cu putere de rugăciune și bucurați-vă, bucurați-vă, cei ce ați aflat calea cea luminată. Mulțumiți lui Dumnezeu și Sfântului Hristos că v-a adus la El, v-a luminat și v-a deschis ochii și nu vă luați după întunecații întunericii din lume.

Rugăciune

O, prea Milostive și îndelung răbdătorule Iisuse, îți mulțumim că ne-ai îngăduit până acum și nu ne-ai lăsat să pierim în păcatele noastre, îți mulțumim că ne-ai trezit inimile ca să cunoaștem Calea Ta.

Alungă Tu duhurile cele necurate de la toți creștinii care sunt pecetluiți cu botezul Tău și să urmeze poruncile Tale ca să Te slăvească și acum și în vecii vecilor. Amin.

55@ Predică la Duminica a V-a din Post (despre rugăciune)

Duminica Cuvioasei Maria Egipteanca

? Nu știți ce cereți! (Luca X, 38)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume să ne mântuiască, a ales pe ucenicii Săi nu la voia întâmplării; de altfel vedem că la început aceste persoane nu întruneau multe virtuți pe care le propovăduia Mântuitorul Hristos. Vedem că și ei, mai înainte de a fi curățiți prin Duhul Sfânt, erau mândri, ambițioși, râvnitori după onoruri și vrednicii lumești.

Tocmai de aceea i-a ales Mântuitorul, ca arătându-le pe față ambiția și învățându-i, să înțelegem și noi umilința și morală cea nouă pe care s-o punem în practică și să ne fie de temei pentru mântuirea noastră. Cuprinsul Evangheliei de astăzi este acesta: "doi ucenici se apropie de Mântuitorul lumii și-L roagă să le dea locurile cele dintâi în Împărăția Sa?".

Ei nu cunoșteau această împărăție duhovnicească, ci o socoteau a fi o împărăție pământească, lumească. Iată de ce ambiția și pofta de a se înălța mai presus de ceilalți i-a împins să facă această cerere. Ca să cunoaștem cât de nepotrivită a fost cererea celor doi ucenici; este nevoie să știm timpul și împrejurările în care ea a fost făcută.

Luna nouă a lui Nisan se arătase pe cer. Focuri pe munți, oameni trimiși prin țara întreagă vesteau în mod special că peste 14 zile Israel își va serba Paștele. Fiecare saluta cu bucurie această veste și se pregătea să prăznuiască amintirile minunilor ce s-au săvârșit la ieșirea poporului din Egipt. Se formau caravane, grupându-se pe familii, și plecau spre Ierusalim, iar pentru ca să se poată curăți mai înainte de sărbătoare, plecau mai din vreme, adică spre sfârșitul lunii martie.

În această perioadă timpul era frumos, ploile din urmă încetaseră și un soare curat și frumos veselea cu razele sale cele dintâi flori de primăvară. Toate acestea contribuiau la călătoria pioasă a călătorilor către cetatea cea sfântă.

Pe când poporul lui Israel era cuprins de veselie, numai Iisus care predica Evanghelia simțea că i se rupe inima. Pentru toți, Paștele era viață, pentru Iisus, acesta trebuia să fie moartea. Întrerupându-și predica, Iisus se hotărî să se suie în Ierusalim pentru cea din urmă oară și luă astfel drumul care-L ducea la moarte. El mergea singur în capul cetei apostolice, iar apostolii îl urmau tăcuți.

Mulțimea nu știa ce să creadă și se simțea cuprinsă de spaimă. Ucenicii nu observaseră tristețea de pe fața Mântuitorului; ei erau cuprinși de multă bucurie și povesteau între ei evenimente fericite care se vor împlini peste puțină vreme. Ei visau onoruri, demnități și funcții înalte, iar Iisus se gândea la chinurile ce-L așteptau la Ierusalim. Ucenicii se întrebau care va fi scaunul lor în împărăția mesianică, iar Iisus saluta mai dinainte Crucea pe care avea să fie răstignit.

Luându-i la o parte, le spunea ce are să i se întâmple Lui. "Iată, ne suim în Ierusalim ? zicea Domnul ? și Fiul Omului se va da arhierilor și cărturarilor și-l vor judeca spre moarte, îl vor batjocori, îl vor scuipa, și-L vor bate, și-L vor omorî pe El, dar a treia zi va învia?. Ascultând aceste cuvinte, ucenicii au fost cuprinși de groază și s-au tulburat în inimile lor. Li se părea un lucru cu neputință ceea ce auzeau, iar cuvintele Mântuitorului le dărau toate speranțele lor despre împărăția pământească pe care o visau și în care se vedeau ocupând posturi înalte de dregători.

S-a apropiat atunci Salomeea, femeia lui Zevedei și mama celor doi ucenici Iacob și Ioan. Alegând momentul când Iisus era singur, se apropie de El închinându-I-se și cerând ca cei doi fii ai ei să stea unul de-a dreapta și altul de-a stânga întru împărăția Sa. Salomeea a servit numai ca mijlocitoare pentru ambiția fiilor ei, neprevăzând nici ea și nici copiii săi unde duce această pretenție oarbă. Iată de ce au meritat răspunsul acesta aspru din partea Mântuitorului: "Nu știți ce cereți!?"

Ei au cerut aceste două locuri ca să se deosebească de ceilalți ucenici și să aibă autoritate asupra lor. Fiul lui Dumnezeu le-a zis după cum am văzut în Evanghelia de astăzi, că aceste locuri vor fi ocupate de cei care merită și care au chemarea de la Dumnezeu.

Mai întâi însă Iisus le-a zis: "Nu știți ce cereți! Eu voiesc să vă fac vânători de oameni, iar voi doriți să fiți slugi împărătești? Eu voiesc să vă trimit în lume fără traistă și toiag ca să predicați Evanghelia, iar voi căutați cinste trecătoare? Eu vreau să vă fac fii ai cerului, apostoli și părtași la înnoirea lumii, iar voi cugetați cele pământești? Cu adevărat nu știți cereți??"

Cuvintele acestea spuse atunci ucenicilor se potrivesc de minune creștinilor de astăzi. Ucenicii Domnului nu știau că toate sunt rânduite de sus de la Tatăl ceresc. Minte lor era tot pe pământ, tot la lucrurile trecătoare ale acestei lumi, nu la împărăția duhovnicească a lui Hristos, deși văzuseră atâtea minuni. Simțiseră ei că Domnul Hristos era Fiul lui Dumnezeu, dar firea lor era tot așa de îndărătnică și uitucă ca și firea noastră a celor de astăzi.

Să stăm și să ne gândim: câți părinți nu sunt și astăzi care cer pentru copiii lor, întocmai ca mama fiilor lui Zevedei din Evanghelia de astăzi, ca odraslele lor să ocupe posturi înalte, fără să se gândească dacă merită sau dacă au chemarea de sus pentru a ocupa acele posturi. Câți nu sunt care în ambiția lor lucrează numai cu răutate, nedreptate și necredință, exagerând răul, micșorând binele; peste toate acestea recurg la minciună și calomnie numai ca să zdrobească și să ocupe locul pe care alții l-ar merita.

Câtă aroganță și câtă mândrie nu întrebuițează cei ambițioși, căci ei nu cruță pe nimeni ci privesc cu dispreț pe oricine e mai prejos decât ei. Ei doresc să fie respectați, să fie admirați de toți. Cei mândri și ambițioși apasă cu asprime pe cei mai mici și umilesc pe cei mari. Cei ambițioși se poartă cu nerecunoștință față de cei din jur. După cum vedeți, apucăturile omului stăpânit de păcatul ambiției sunt cu totul păgânești, deoarece în păgânism cei mari tratau cu dispreț pe cei mici, pe când în creștinism cei mici trebuie să fie tratați cu respect de către cei mari.

Iată de ce Mântuitorul a zis: "Domnii păgânilor îi domnesc pe ei și cei mari îi stăpânesc pe dânșii, dar între voi să nu fie așa. Pentru că Fiul Omului n-a venit ca să-I slujească Lui cineva, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți?. În ambiția și mândria, intrigile și toate dorințele cele deșarte, lumești și pământești de care am amintit sunt căzuți toți oamenii care au părăsit complet rugăciunea și legătura strânsă cu Împărăția cerească.

Din sfintele cărți bisericești, vedem că Dumnezeu a făcut îngeri și oameni cu scopul de a-L slăvi neîncetat. Ce oare altceva fac îngerii în cer decât să-L slăvească pe Dumnezeu? Oare noi oamenii pe pământ nu se cade să-i imităm pe îngeri, să fim recunoscători și noi către Ziditorul și să-I aducem slavă și cinste?! Căci și omul este un fel de înger amestecat, așa după cum spune Sfântul Ioan Damaschin că în om sunt puteri îngerești spirituale și puteri omenești materiale.

Omul are misiunea divină, să se înalțe neîncetat peste hotarele firii sale, peste nevoile cele pământești, ca să se facă un înger întrupat. Aceasta nu se va putea împlini așa ușor dacă nu va întrebuița rugăciunile curate, virtuțile și toate faptele bune. Rugăciunea s-a născut în mintea și în inima lui Adam chiar din timpul când a fost izgonit afară din rai. Rugăciunea a devenit necesară pentru el după ce a fost înstrăinat, izgonit de la fața Ziditorului său. A început a suspina și a se ruga cu șiroaie de lacrimi, plângând după raiul cel pierdut.

Vedem acum toate vietățile de pe fața pământului că sunt mulțumite, numai omul nu află mângâiere și odihnă pe pământ. Păsările cântă vesel în codrii, fluturii zboară liberi în aer, peștii saltă în ape limpezi, animalele se îndestulează cu iarba câmpului, numai omul, acest călător fără patrie, nu-și află odihna sufletul său. El știe că nu este pe pământ țara lui, el simte că în altă parte este casa lui. Pentru aceasta nimic nu-l mulțumește în această viață, că aducându-și aminte de raiul pierdut, de fericirea cea nemuritoare, începe a suspina și a se ruga.

Iată, așa s-a născut rugăciunea în om, așa a ajuns ea pe pământ împreună cu dansul. S-a revărsat peste spinii pământului ca o necesitate, ca un dor dumnezeiesc. Ce este deci sfânta rugăciune? Mai întâi este o datorie. Când toate zidirile slăvesc pe Dumnezeu, cum ar putea omul să tacă, cum ar putea să asculte cântecul păsărilor, murmurul apelor, adierea vânturilor, freământul mărilor și să stea nepăsător?!

Dacă tot universul ceresc formează o veșnică cântare închinată dumnezeirei, dator este și omul să se înroleze în acest univers la mărețul cer al zidirilor și al naturii. Afară de om, toate celelalte zidiri de la aștrii cei de sus până la firele de iarbă, nu au altă grijă decât să-L slăvească pe Dumnezeu. Sfântul Părinte Augustin, pătruns de adâncă recunoștință față de Dumnezeu, după o vreme de zbucium și neliniște, zise: "Dumnezeul meu, Dumnezeuul meu, nu mai tu poți să dai liniște sufletului meu, numai la Tine este liniștea și fericirea cea veșnică!?"

Iată dar că rugăciunea este dăruită omului ca o călăuză pe pământ de Bunul Dumnezeu. Viața omului de la leagăn până la mormânt este o cale foarte scurtă, plină de o mulțime de dureri, necazuri și primejdii, suferințe și lacrimi. Cum va putea străbate acest călător străin calea aceasta primejdioasă de nu va avea călăuză un toiag de sprijin pe acest drum spinos?! Acest toiag este sfânta rugăciune.

Creștinii adevărați s-au trezit cu rugăciunea în brațele maicii lor, cu rugăciune au crescut în viață, cu rugăciunea în inimă au pornit la luptă pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele. Cu rugăciunea se culcau creștinii, cu ea pe buze se sculau, cu ea mergeau pe drum, cu rugăciunea îmbătrâneau și tot cu ea se duceau în mormânt. Cu rugăciunea omul se înalță spre cer, prin ea se întâlnește cu Dumnezeu și se amestecă cu îngerii.

Rugăciunea este sufletul creștinătății. Sfinții Părinți spun că rugăciunea este maica tuturor virtuților și din sânul ei se nasc toate celelalte virtuți. Ea ridică mintea către Dumnezeu, este viața lumii, inima credinței, cununa nădejdi și sufletul Bisericii. Rugăciunea este pacea familiilor, bucuria soților, apărarea copiilor, alinarea bolnavilor, mângâierea văduvelor și întărirea bătrânilor. Fără rugăciune nici un suflet nu se poate mântui.

Fiind așa de mare darul și puterea rugăciunii, ea are și cei mai mulți dușmani: satana, lumea, trupul, plăcerile și grijile vieții acesteia. Satana este cel mai mare dușman al rugăciunii, el face orice numai ca omul să nu se roage, să nu ajungă să vorbească cu Dumnezeu. Când omul vrea să se roage el caută să-i dea alte ocupații; îl îndeamnă să vorbească, să citească cărți nefolositoare, să mănânce, să doarmă mult și multe alte pofte numai să-l îndepărteze de la rugăciune, iar dacă creștinul biruiește și începe a se ruga, diavolul se străduiește să facă tulburare și ceartă în casă.

Seara îi dă omului somn devreme, dimineța lenevire, peste zi nenumărate griji, iar în sărbători îi dă dureri de cap sau îi trimite pe cineva, prieteni sau cunoscuți, ca să-l oprească și să nu meargă la biserică să se roage. Vai, câți creștini sunt înșelați astăzi de diavol, câți nu vor să se roage de rușinea oamenilor, câți nu se duc la biserică fiindcă râde lumea, câți nu găsesc timp de rugăciune toată viața pentru că sunt robi ai acestei lumi trecătoare, iar satana îi ține în brațe cu plăcerile lui.

Mulți creștini se roagă numai când dau de necazuri sau atunci când cer de la Dumnezeu să le dea și iar să le dea. După ce au primit de la Dumnezeu împlinirea dorințelor întorc spatele Domnului ca evreicele care atunci când nasc cu greu cer ajutor Maicii Domnului zicând: "Ajută-mă Marie, ușurează-mă Marie, nu mă lăsa Marie!?" După ce nasc iau mătura și, măturând prin casă zic: "Acum ieși afară Marie, pleacă Marie!?"

Așa sunt mulți creștini de-ai noștri, mulți care se roagă dar nu li se împlinesc rugăciunile și numai ce-i auzi zicând: "Am plătit slujbe pe la mănăstiri, pe la biserici și nu știu ce se întâmplă că nu m-am folosit cu nimic?. Acești creștini să fie siguri că sunt încurcați cu păcate grele nespovedite și Dumnezeu nu vrea ca să asculte rugăciunile lor mai ales că de multe ori nu știu ce cer.

Mulți nu cer mai întâi cele de folos pentru mântuirea sufletului, pentru iertarea păcatelor, nu cer vreme de pocăință, nu cer tărie în credință, nu cer dragoste înflăcărată, nu cer răbdare în ispite. Cei mai mulți cer ca și cei doi ucenici din Evanghelie de astăzi; mărire pământească, bani mulți, spor în cele pământești, servicii bune, viață lungă, viitor fericit; cinste de la oameni, sau să fie bine văzuți în serviciu.

Unii, împinși de dorința de a li se împlini rugăciunea cât mai curând, nu mai țin seama de nimic și se duc orbiți chiar la alte religii, apelează la rugăciunile sectanților, pe la vrăjitoare, pe la sinagogile evreilor și astfel amestecă păcate peste păcate, iar rugăciunile lor se fac spre osândă. Alții dau slujbe la biserici,

dar cer pierderea dușmanilor, îi pun în pomelnicul de morți ca să-i omoare Dumnezeu și așa mai departe.

Rugăciunile celor care nu vor să se spovedească cu anii nu sunt primite, nici ale celor care vin în biserică îmbrăcați necuviincios, mai ales femeile care fac sminteală cu îmbrăcămintea tulburând mintea și liniștea bărbaților. Rugăciunile femeilor, făcute cu capul descoperit, atât la biserică cât și acasă, nu sunt primite. Pentru ca să fie primită rugăciunea, trebuie să fie ajutată de celelalte fapte bune: de dragoste către săraci și toți oamenii necăjiți, de milostenii, de post, de iubire către vrăjmași, de iertare pentru cei care au greșit.

Să avem smerenie adâncă și să cerem mai întâi cele de trebuință sufletului și apoi cele pământești. Preocuparea principală a creștinului adevărat trebuie să fie pentru cei ce s-au mutat din viața aceasta, pentru cei răposați, părinți, frați, surori, rudeni, care au făcut vreun bine în viață, să le poarte de grijă făcându-le rugăciuni, sărindare și parastase; căci mulți din cei plecați stau în temnițele iadului și așteaptă să fie salvați de cineva, de rude, de cei apropiați, iar aceștia nici nu se gândesc, din contră sunt mulți care se țin numai de petreceri, de distracții și păcate. De aceea vin peste ei boli grele, pagube, neajunsuri, despărțiri ca să-și aducă aminte de cei răposați, să le facă și lor pomenire și ușurare de greșeli.

La foarte mulți creștini nu li se îndeplinesc rugăciunile din cauză că nu vin duminicile la biserică, la masa Împăratului ceresc, aici acasă la El, la Dumnezeu, pentru că Biserica e casa lui Dumnezeu. Aceștia parcă ar aștepta să vină Dumnezeu la ei acasă, să le dea după placul lor și după poftele lor. Toți cei ce se așează și se ridică de la masă fără rugăciune insultă bunătatea dumnezeiască și rugăciunile lor ca și ale celor ce se arată nemulțumiți și cârtesc ba de una, ba de alta, nu sunt primite.

Sunt unii părinți care dau o pildă rea copiilor prin faptul că se așează la masă fără să se închine sau cu pălăria pe cap mâncând fără nici un respect din bunătățile lui Dumnezeu, iar copiii lor fac la fel când ajung mari, pentru că așa au văzut la părinții lor. Așa se povestește într-o carte veche, că un împărat foarte credincios și temător de Dumnezeu, avea pe lângă el o mulțime de miniștri plini de mândrie, îngâmfați și fără frică de Dumnezeu. Nu știa împăratul cum să-i facă să înțeleagă că purtarea lor este o grosolanie nebunească și o mare netrebnicie omenească. Ce credeți că a făcut împăratul? A vorbit cu un cerșetor pe care l-a chemat și l-a învățat să vină în ziua următoare la ora mesei și când va fi el la masă împreună cu toți miniștrii lui, să vină și el și să se așeze la masă cu pălăria pe cap. Să nu zică nimic, să mănânce, apoi să se scoale și să plece, fără să spună nici măcar bună ziua.

Așa a făcut cerșetorul, căci a doua zi pe când împăratul era la masă cu toți miniștrii lui îngâmfați, a venit și el și fără să spună un cuvânt, se așează la masă, mănâncă și bea cu lăcomie cât îi place și cu pălăria pe cap. Toți miniștrii se uitau îngroziți și așteptau să vadă ce zice împăratul. Mare le-a fost mirarea și nu știau ce să creadă văzând că împăratul nu zice nimic. Cerșetorul se sculă de la masă fără să-i pese de cineva, mâncat și băut bine, și, ieșind pe ușă, se pierdu prin mulțime.

Mesenii, indignați de comportarea acestui om, ziseră împăratului: "Împărate, cum ai putut să suferi fără să spui nimic acestui om care a mâncat și a băut în fața măriei-tale, cu pălăria pe cap și fără să-ți mulțumească?!? Împăratul i-a lăsat să se frământă, apoi luând cuvântul, zise: "Așa faceți și voi în fața Împăratului ceresc, Dumnezeu, căci tot astfel mâncați și voi din masa lui cea bogată, pe care ne-o întinde cu atâta dărnicie, cu atâtea bunătăți și frumuseți de tot felul, iar voi drept mulțumire stați înțepeniți în mândria voastră ca și când ați mânca și ați bea din cele ce faceți voi. Voi nu voiți să vă supuneți Creatorului și să-I dați slavă și cinste pentru câte ni le dă aici pe pământ?."

Auzind ei acestea au plecat smeriți capetele, au înțeles lecția și s-au hotărât cu toții să-și schimbe viața, recunoscând puterea, mila și dragostea lui Dumnezeu și îndelunga lui răbdare ce o are pentru toți păcătoșii. Oare nu facem și noi așa ca cerșetorul din istorioară, față de bunul Dumnezeu? La fel facem atunci când nu recunoaștem de unde ne vin toate bunătățile pe care le avem, când nu facem rugăciune la masă și nu-I mulțumim Lui, când nu recunoaștem că sănătatea și toate bunurile primite sunt de la El.

Consumăm aerul, apa și lumina Lui și toate bunătățile pe care ni le pune înaintea masa aceasta de pe fața pământului; dacă le luăm și nu-I mulțumim Lui, nu ne închinăm Lui, nu venim la biserică și nu ne rugăm Lui, suntem niște nătângi și ticăloși, nerecunoscători în fața Împăratului ceresc, întocmai ca cel ce s-a ospătat din masa împăratului fără să-i mulțumească. Unul din motivele pentru care Dumnezeu nu vrea să împlinească rugăciunile noastre este și acesta; Dumnezeu știe că pentru ce am primit darurile Lui nu le folosim pentru mântuirea noastră și cerem cu gând rău ca să le risipim în plăcerile noastre, așa după cum spune apostolul Iacov în epistola sa la cap. IV, v. 3.

Așa este; iată spre exemplu: un om bogat, roagă pe Dumnezeu să-i înmulțească averea ca să se poată desfăta și petreacă o viață de trândăvie; altul se roagă să capete sănătatea pierdută, să scape de boala ce-l necăjește ca să-și poată lua iarăși viața cea păcătoasă de mai înainte și să trăiască în desfrânare; altul se roagă să câștige un proces ca să poată răpi moștenirea unor orfani sau văduve; alții să reușească în afaceri necinstite, alții se roagă să câștige la jocuri de cărți, loterie și altele. Poate Dumnezeu să asculte astfel de rugăciuni? Desigur că nu!

De aceea zice Domnul Dumnezeu: "Când vă rugați și întindeți mâinile voastre, Eu îmi întorc ochii de la voi și oricât v-ați ruga nu vă ascult, căci astfel de rugăciuni sunt ca niște mirosuri grețose ce vin din grămezile de gunoarie?. Sfinții Părinți ne spun că atunci când citim o cartea sfântă, mai ales Biblia, să fim atenți că în acel moment ne vorbește nouă Dumnezeu de acolo și să facem ceea ce ne spune El nouă în carte, adică voia Lui.

Când ne rugăm, vorbim cu Dumnezeu și îi spunem noi Lui ce ne doare. Dacă noi ascultăm și facem ce ne spune Dumnezeu din carte, și El ne ascultă pe noi și va face ce-i cerem noi, atunci când cererea este bună, când e cu nădejde, cu credință și cu fapte bune și când știm ce să cerem. Rugăciunea trebuie să fie și cu stăruință, să așteptăm cu răbdare așa cum ne învață Domnul Hristos. Dumnezeu pe mulți i-a întors de pe căile pierzării prin răbdarea de care a dat dovadă sau chiar printr-un vis înspăimântător.

Așa s-a întâmplat cu un mare necredincios dintr-o comună din apropiere de orașul Târgoviște, un fapt adevărat, petrecut acum, de curând.

Acest necredincios nu credea că există rai și iad, dimpotrivă, prigonea pe cei credincioși, pentru că în satul acela avea o funcție oarecare și spunea tuturor: "Eu sunt Dumnezeu, eu tai și spânzur aici, eu fac ce vreau cu voi?. Își prigonea mai ales soția pe care o oprea să se ducă la biserică o înjura, o da necuratului, o îngrozea cu fel de fel de vorbe urâte și cu răutatea lui. Femeia nu mai știa ce să facă. Făcuse și ea rugăciuni, plătitise pe la biserică, dar nu se schimba nimic. Biata femeie își pierduse nădejdea de a-l vedea și pe el un om liniștit vreodată.

Într-o zi, nemaiputând de tulburare, plină de supărare, se duce la preotul satului și-i spune necazul. Preotul a îndemnat-o la rugăciune spunându-i: "Nu te deznădăjdui, mergi și ai încredere în Dumnezeu, roagă-te și mă voi ruga și eu, că Dumnezeu poate să facă din uscat verde și să-l schimbe dintr-odată încât ai să te miri de el dacă vei avea credință tare?. Femeia s-a dus acasă și cu lacrimi fierbinți a început să facă rugăciuni, metanii, milostenii și cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu să i se îndrepte bărbatul.

Nu a trecut mult și, odată după rugăciunile acestea fierbinți, pe la miezul nopții se trezește biata femeie speriată de răcnetele lui, căci țipa ca o fiară sălbatică. El avea o vedenie înfricoșată. Se rostogoli și căzu jos din pat, rămânând nemișcat în mijlocul camerei. Soția lui când l-a văzut a crezut că a murit. A aprins repede lumânarea și a vrut să iasă afară și să strige la vecini să o ajute. Când s-a uitat la el a văzut că deschisese ochii și întrebându-l ce i s-a întâmplat nu a căpătat nici un răspuns. După ce s-a ridicat de jos, acesta s-a așezat pe marginea patului și, cu o voce stinsă, și-a întrebat soția: "Femeie, unde te închini tu?? așa de sălbatec era că nu știa nici în ce parte să se închine. După ce îi arată icoanele la răsărit, el mai întreabă: "Ce rugăciuni zici tu, femeie? Învață-mă și pe mine!?"

"Te învăț eu pe urmă, dar acum citește aici. I-a dat cartea și a citit și el Tatăl nostru, că nu-l știa, a făcut semnul Sfintei Cruci și apoi a început să povestească ce visase spunând: "M-am pomenit că au venit la mine doi diavoli înalți de câte doi metri cu coarne și coadă, cu păr pe ei și negri cum e smoala; le ieșeau vâpăi de foc din gură și din ochi și aveau priviri îngrozitoare. M-au luat cu sila

între ei și m-au dus înaintea Domnului Hristos, care era într-o lumină cerească, pe un scaun strălucitor și înconjurat de o mulțime de îngeri ce cântau cântări de slavă.

Atunci acei demoni urâți au zis: «Dreptule Judecător, dă-ni-l nouă pe acest păcătos că Tu îl hrănești, îl miluiești din toate bunătățile Tale, iar el toată viața lui numai nouă ne-a slujit, dă-ni-l nouă!» Atunci Domnul Hristos a zis: «Da, ticălosul, Eu i-a dat minte să înțeleagă ce e bine și ce e rău, dar el și-a ales partea cea rea. Eu i-am dat mădulare ca să le întrebuințeze spre fapte bune iar el și-a cheltuit timpul numai în răutăți spre bucuria voastră. De aceea luați-l de aici și aruncați-l în marea cea clocotită cu smoală».

Atunci acei înfricoșați demoni m-au luat cu ei și în câteva clipe am ajuns într-un loc trist, părăsit, fără aer și verdeață, unde am văzut o mare fără sfârșit care clocotea cu lume în ea, cum clocotește cafeaua cea neagră la foc, așa era smoala aceea, iar lumea țipa cât putea. Atunci acei demoni au vrut să mă arunce și pe mine și m-au luat unul de mâini și altul de picioare. Eu am început să țip și în momentul acela am sărit în mijlocul casei unde m-am trezit”.

Abia a așteptat să se facă ziuă, și dimineață s-a dus la preotul satului și s-a spovedit spunându-i visul acesta, iar preotul l-a rugat să spună dacă vrea toate acestea în biserică duminica ce urma ca să audă toată lumea. Toată lumea l-a ascultat uimită și cu lacrimi în ochi pentru că nimeni nu-l văzuse niciodată în biserică și-l știa cât e de pornit împotriva lui Dumnezeu.

Iată ce face Dumnezeu prin puterea rugăciunii. Acest om trăiește și spune cu gură de foc la toți, iar cei care-l cunoșteau cum era, când se întâlnesc cu ei îi spun: “Ce mă, te-ai pocăit?? Dar el le răspunde: “Dacă ați vedea și voi ce am văzut eu, n-ați mai zice nimic, ați plânge și v-ați pocăi și voi, dar vai de voi că nu știți ce vă așteaptă!?”

Acum el este primul la biserică, plânge și spune la toată lumea, și acestea, iată, dintr-un vis. Câți nu pierd raiul pentru că se mulțumesc cu nimicuri, crezându-se oameni cinstiți, susținând că nu fac cine știe ce rele și că nu sunt păcătoși ca alții. Noi să-L rugăm pe Dumnezeu să ne asculte rugăciunile cele către mântuire și să zicem:

Rugăciune

Stăpâne, Împărate al cerului și al pământului, care ai venit în lume să ne mântuiești și să ne faci părtași ai bunătăților celor negrăite, noi n-am știut până acum ce cerem, noi n-am știut până acum, Doamne, ce vrem, dar am înțeles că tu vrei să ne dai, ca un Părinte bun, numai ce ne este de folos pentru sufletele noastre.

Ajută-ne ca să ne dezlipim mai ușor de pământul acesta trecător, și să nu mai dorim nimic altceva decât numai pe Tine și Împărăția Ta cea cerească, ca în ziua Ta cea mare, când vei veni să ne judeci cu slava Ta pe norii cerului să ne așezi la dreapta ta, ca să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.

56@ Predică la Duminica Floriilor

Duminica Floriilor

Osana, bine este cuvântat cel ce vine întru numele DOMNULUI, Împăratul lui Israel! (Ioan XII, 13)

Frați creștini,

Toată temelia credinței noastre creștinești stă pe convingerea neștrămutată că Cel ce a pățimit, s-a răstignit și a murit pe Cruce între doi tâlhari pe dealul Golgotei a fost Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. El a făcut aceasta din dragoste mare pentru noi și de bună voie, ca să ne mântuiască. Am auzit în Sfânta Biserică cum s-a întrupat, cum s-a născut într-o peșteră sărmană în frig, cum a propovăduit și mai ales mulțimea minunilor pe care le-a făcut ca să arate poporului Său cu cuvântul și cu fapta că El este cel vestit de prooroci - Mesia, Izbăvitorul.

Astăzi îl vedem intrând în Ierusalim ca un Împărat biruitor călare pe un asin smerit și blând. El vine să împlinească cele spuse de prooroci; Iisus vine să se facă cunoscut poporului, împlinind în chipul acesta cele spuse de proorocul Zaharia la cap. IX, 9: "Nu te teme, fiica Sionului, că iată, Împăratul tău vine, blând șezând pe mînzul asinei!? Iisus intră ca un Împărat biruitor în Ierusalim, așa cum altădată se întorceau victorioși împărații David și Solomon.

În vremea de demult era obiceiul ca împărații care se întorceau victorioși din lupte să fie întâmpinați de oameni care le ieșeau înainte cu stâlپări de finic în mâinile lor, arătându-le astfel cinste pentru biruința lor. După acest obicei au ieșit și înaintea Domnului Hristos, întâmpinându-L ca pe un Împărat biruitor. Dar ce biruise Domnul Hristos de i se făcea o astfel de primire? El biruise moartea, căci a înviat pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair și mai ales pe Lazăr care fusese mort de patru zile și a cărui pomenire s-a făcut ieri.

Iisus biruise iadul și pe demonii care străjuiau acolo, pe cei pe care-i izgonise din oameni atunci când îi tămăduise, Iisus străbătea Palestina, luminând sufletele și vindecând bolnavii, pretutindeni făcând numai bine. Popoarele, încântate de învățătura Sa și mișcate de binefacerile Sale, se îngrămădeau în jurul Său, voind de multe ori să-L proclame împărat. Iisus a fugit întotdeauna de această cinste; alta era împărăția pe care El voia s-o întemeieze pe pământ; o împărăție cu totul duhovnicească și veșnică, nu pământească și vremelnică cum doreau evreii.

O dată cu intrarea în Ierusalim a Domnului, El a fost recunoscut în mod public ca Împărat și Mesia - trimisul lui Dumnezeu. Se apropia Paștele când adevăratul Miel trebuia să fie jertfit în locul mielului care îl preînchipuise până atunci. Iisus se apropia de Ierusalim, locul unde avea să fie jertfit, acolo unde a murit de bună voie pentru mântuirea lumii. Era în cel din urmă an al vieții Sale pământești. După multele minuni pe care le făcuse, acum se întorcea pentru cea din urmă oară la Ierusalim.

Vineri seara înainte de duminica stâlپărilor ajunge în Betania, unde mai înainte înviase pe Lazăr cel mort de patru zile. Se hotărî să petreacă acolo sâmbăta aceea, în casa lui Lazăr și a surorilor lui, Marta și Maria. S-a sărbătorit venirea Mântuitorului acolo, seara, printr-o cină mare. Locuitorii din Betania au ținut să mulțumească lui Iisus pentru minunile săvârșite în orașul lor, pregătind o cină bogată, cu multă solemnitate, în casa lui Simon, pe care-l vindecase de lepră.

La această cină a luat parte și Lazăr cu surorile lui. Toată această manifestație de iubire pentru Iisus a fost ca o palmă pe obrajii cărturarilor și fariseilor care hotărâseră să-L omoare atât pe Iisus, cât și pe Lazăr. Era obiceiul ca, la începutul mesei, picioarele oaspeților să fie spălate într-o apă parfumată. Maria, sora lui Lazăr, plină de credință și dragoste sfântă către Mântuitorul, a luat un vas plin cu mir de nard de mult preț, a intrat în sala unde fusese pregătită cina și, turnând mirul pe capul și picioarele Mântuitorului, le-a șters cu părul capului

ei, apoi a spart vasul, înțelegând că totul s-a sfârșit și că această cină va fi un fel de adio, Mântuitorul nemaiprimind de aici înainte din partea oamenilor un astfel de omagiu.

Răutatea și pizma din Iuda Iscarioteanul au izbucnit îndată, zicând: Pentru ce nu s-a vândut acest mir pe 300 de dinari și să se fi dat săracilor?? Răutatea lui Iuda nu putea să rămână fără răspuns din partea Domnului care i-a zis: "Lăsați-o pe dânsa, de ce o supărați, că bun lucru a făcut cu Mine. Pe săraci pururea îi aveți cu voi, iar pe Mine nu mă aveți întotdeauna. Vărsând ea acest mir pe trupul Meu, spre îngroparea Mea a făcut aceasta? sau, cu alte cuvinte: "Prietene, potolește-ți mânia puțin, să nu-ți pară rău de această ultimă mărturie de respect și iubire ce-Mi arată această femeie, pentru că pregătește înmormântarea Mea. Dacă tu crezi că ai dreptul să mă vinzi, lasă acestei femei dreptul de a mă îmbălsăma?.

Am văzut dar că această cină de recunoștință din Betania se termină prin trădare, căci Iuda Iscarioteanul a găsit prilejul să meargă și să-L vândă pe 30 de arginți. Era acum și voia lui Dumnezeu ca Fiul Său să meargă la moarte în triumf. În această vreme, Ierusalimul era plin de evrei și de străini veniți din lumea întreagă de sărbătoarea Paștelui. Toți se întrebau dacă Iisus va veni de Paști în cetatea sfântă.

Auzind că este în Betania, mulți s-au dus acolo ca să-l vadă pe Iisus și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți și pentru care mulți credeau în El, printre aceștia fiind și unii din mai marii poporului. Lucrul acesta supăra mult pe membrii sinedriului, arhieriei și farisei, dar mai cu seamă saduchei, care nu credeau în învierea morților. Toți aceștia se sfătuiră ca să-l omoare și pe Lazăr, pe care îl înviase Iisus din morți, și să nu se mai pomenească de învierea lui, iar poporul să stea în întunericul necunoștinței, al necredinței, ascultând de niște farisei îngâmfăți și orbi.

Din Betania se răspândi vestea în Ierusalim că a doua zi, adică în ziua pe care noi o numim "Duminica Floriilor?", Iisus va intra în orașul Ierusalim. Această veste puse în mișcare poporul și toți se pregătiră să-L primească. Iisus părăsi locuința prietenului Său Lazăr, unde lăsa pe prea iubita Sa Maică îndurerată și cu lacrimi în ochi, care îi spusese Fiului său, că sufletul ei de mamă presimte o mare durere și nenorocire pentru El și-l rugase să nu se ducă la Ierusalim. Domnul îi spuse: "Prea iubita Mea Maică, a venit ceasul și trebuie să merg?. După ce o încredință celor două surori Marta și Maria, le spusese să vină vineri cu toate la Ierusalim. Plecă apoi cu ucenicii Săi și veni în Betfaghe, la muntele Măslinilor, la 2 km distanță de Ierusalim.

În acest loc se păstrau mieii care erau rânduiți pentru jertfe și de aici, cu patru zile mai înainte de Paști, îi aduceau la templu împodobiți cu panglici și cu flori ca să fie jertfiți. Pentru aceasta și Iisus a trecut prin acest loc, ca să le arate și lor și nouă și să credem cu adevărat că El însuși este victima cea adevărată, mielul care trebuia să fie jertfit pentru mântuirea lumii. El este cu adevărat MIELUL pascal, al cărui sânge va împăca cerul cu pământul.

În legea veche era obiceiul ca în ziua aceasta de duminică să fie căutat mielul care trebuia sacrificat de Paști. Anul acesta nu mai era nevoie să se ducă să-l caute, căci el venea blând și umilit ca să se dea de bună voie. Când era pe muntele Măslinilor, entuziasmul poporului crescuse. Mulțimea alerga înaintea lui Iisus, purtând în mâini stâlپări de finic și cântând în cor: "Osana Fiul lui David, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului, osana întru cei de sus."

Cuvântul: "Osana?", înseamnă "mântuiește?", adică mântuiește-ne, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-ne, Fiul lui David, scapă-ne pe toți de vrăjmașii diavoli, scapă-ne de păcate, scapă-ne de rătăcire, luminează-ne ochii sufletului și ne mântuiește din robia patimilor. De aceea oamenii plini de bucurie își așterneau veșmintele pe cale, alții tăiau ramuri de copaci și le așterneau pe jos. Mulți dintre ei fuseseră martori la minunea învierii lui Lazăr și mare le era bucuria căci văzuseră cu ochii lor pe Lazăr viu și stând la masă cu Iisus după înviere. De aceea strigau Osana și laudau pe Mântuitorul.

Prin această mulțime se găseau și vrăjmașii de moarte ai lui Iisus, ai Domnului, care încercaseră să facă pe ucenici să tacă, dar n-au reușit. De aceea acești iudei pizmași se apropiară de Iisus și-I ziseră: "Spune ucenicilor Tăi să tacă, învățătorule!? Iisus le răspunse cu glas profetic: "Zic vouă, că dacă vor tăcea

aceștia, pietrele vor striga?, adică, când frica va închide gura ucenicilor, stâncile din Golgota se vor despica și vor vesti astfel dumnezeirea Celui răstignit.

Când apostolii vor fi prizoniți în Ierusalim și nu vor putea să propovăduiască pe Învățătorul lor, atunci pietrele templului și ale cetății vor cădea sub loviturile romanilor și vor adevăra răzbunarea și dreptatea Fiului lui Dumnezeu, El care a fost disprețuit de ei și așa va fi în toate vremurile. Când apostolii, preoții lui Iisus, vor tăcea și se vor da la o parte de frică, vor interveni puterile îngerești și se vor dezlănțui asupra omenirii pedepse și urgii care mai de care mai grozave și mai fioroase.

Mergând Domnul Iisus împresurat de popor în cântece de osanale, a ajuns aproape de cetate. Primirea era atât de frumoasă încât veselia și bucuria se citeau pe fețele tuturor, numai Iisus parcă nu auzea și nu simțea nimic. Sufletul Lui era întristat, o tristețe grozavă îi apăsa toate măduarele Lui. Privește lung din vârful unui deal spre orașul Ierusalim care era strălucit de razele soarelui și arăta mai frumos ca oricând.

În tristețea Sa, s-a oprit puțin și a început să plângă pentru cetatea Ierusalimului zicând: "O, Ierusalime, Ierusalime, dacă ai fi cunoscut și tu măcar în această zi cele ce sunt spre pacea ta!? Dar un văl negru îți acoperă fața ta și nu vezi. O, Ierusalime, Ierusalime, vor veni zile peste tine când vrăjmașii te vor înconjura cu șanțuri și te vor strânge în toate părțile, prăbușindu-te la pământ pe tine și pe copiii tăi, și nu vor lăsa piatră pe piatră să nu fie dărâmată, pentru că n-ai cunoscut vremea certării tale!?"

Domnul vorbea despre osândirea cetății Ierusalimului și distrugerea ei de către romani curând, atunci când evreii vor fi luați ca sclavi și împrăștiați pe toată fața pământului. Înconjurat de ucenici și de popor în strigăte de osanale, astfel înainta Iisus spre templul din Ierusalim. Străinii întrebau zicând: "Cine este acesta care e primit ca un împărat cu ramuri de finic în mâini?? Mulțimea răspundea: "Acesta este Iisus, Profetul din Nazarethul Galileii?."

Fariseii și cărturarii infuriati vorbeau între ei și ziceau: "Vedeți că nimic nu folosim, iată că dacă îl mai lăsăm mult, toată lumea va crede și va merge după El?. Astfel turbau de invidie și răutate, în timp ce Mântuitorul era condus în cel mai mare triumf prin mijlocul Ierusalimului. Când a început să urce treptele templului, L-a întâmpinat o mulțime de copii, cu cântece, strigând: "Osana, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-ne, Împărate al lui Israel?."

Arhiereii și fariseii fierbeau de invidie și ziceau Mântuitorului: "Auzi ce spun aceștia?? Iisus le răspunse: "Au n-ați citit niciodată ce zice Scriptura, că din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă?!? După ce a intrat în templu, au venit la dânsul orbii, șchiopii, toți bolnavii și I-a vindecat.

Înainte de moartea Sa, blândul și bunul Iisus, plin de milă, tămăduiește atâția nenorociți în fața mulțimii adunate și a vrăjmașilor Lui care căutau să-L omoare. Prin aceste minuni, El le adevărește încă o dată că este Fiul lui Dumnezeu, este Mesia cel prevestit de prooroci. Ei erau orbiți însă de păcatul invidiei, al mândriei, iar răutatea stăpânea sufletul și toată ființa lor. De aceea căutau numai pricină de ceartă și cum să-L prindă în cuvânt ca să găsească motive de a-l omori și răstigni pe Cruce. Astfel a fost primit Iisus în Ierusalim de mulțimea poporului cu cea mai mare bucurie, ca un împărat blând și dătător de pace, ca un biruator al morții, al iadului și al demonilor.

Nu toți L-au primit așa. Fariseii și cărturarii, preoții cei mai de seamă și saducheii cei necredincioși L-au primit cu insulte, L-au primit cu dușmănie, cu invidie și cu ură de moarte. Să cercetăm și noi adâncul sufletului nostru și să vedem în care ceată ne aflăm astăzi, la intrarea Domnului în Ierusalim? În ceata celor care și-au dezbrăcat hainele și le-au așternut pe jos ca să treacă Iisus peste ele, în această mulțime plină de bucurie și veselie care purta ramuri de finic în mâini și plină de credință striga: "Osana, Fiul lui David, mântuiește-ne, Împăratul lui Israel?!? ? sau ne găsim printre cărturarii și fariseii mândrii și îngâmfați, printre cei invidioși și răutăcioși, iubitori de păcate și corupții, vicioși și hulitori, putrezi de păcate până în măduva oaselor.

Intrarea Domnului în Ierusalim mai înseamnă și intrarea Lui în cetatea sufletelor noastre, în inima noastră, în viața noastră. Pentru aceasta se cuvine să dezbrăcăm și noi veșmintele noastre, adică păcatele noastre, să ne aruncăm la

picioarele Mântuitorului. Să ne dezbrăcăm de omul cel vechi și de toate legăturile păcatelor, de toate patimile și deșertăciunile omenești, de toate vorbele cele rele și murdare. Să lăsăm răutatea, care este așa de mare în lume, să lăsăm hulele, drăcuielele, desfrânările și avorturile, vrăjile, descântecurile și toate păcatele să le aruncăm de la noi și să ducem și noi Stăpânului Hristos stâlparei de fapte bune.

În loc de mir, ca Maria, sora lui Lazăr, să-i aducem lacrimile noastre, lacrimi vărsate cu căință pentru păcatele noastre și mai ales să plângem în săptămâna aceasta ce urmează, a Sfințelor Patimi, că și noi suntem vinovați de suferințele cele grele și de moartea Stăpânului nostru Hristos. Să plângem că fiecare din noi am dat o lovitură de bici în spatele Lui; o vorbă murdară, un cuvânt rău, o înjurătură, au fost ca un scuipat aruncat în fața Lui din partea noastră. Cu toată căința și umilința să plângem și să-I cerem iertare, făgăduind că nu vom mai face niciodată.

Iată de ce trebuie să plângem, pentru că și noi L-am răstignit și L-am chinuit cu păcatele noastre pe Fiul lui Dumnezeu. Noi I-am pus cunună de spini, noi I-am bătut piroane în mâini și picioare, noi am străpuns coasta cu sulița, prin necredința noastră, prin neascultarea noastră, mândria și păcatele noastre.

Într-o țară îndepărtată cetățenii s-au răsculat împotriva regelui lor. Atât erau de furioși împotriva lui, că după ce l-au dat jos de pe tron voiau să-i ia viața. Bietul rege, îngrozit de furia și răutatea lor, fuge din palat, iese ca un necunoscut în oraș, fiindcă își schimbase hainele cele prețioase cu unele vechi, numai zdrențe, și umbla de acum singur toată noaptea prin oraș; mai despre ziuă ajunge la țărmul mării și ostenit de atâta trudă, se așează pe o piatră ca să răsuflă puțin. Întristat de necazul venit pe capul lui și de supărarea pierderii împărăției sale, stă și se gândește la nenorocirea lui. Pune fața între mâini și plânge cu amar.

Vrăjmașii cei neînduplecați, care voiau cu orice preț să-l omoare, au ajuns la țărmul mării, îl văd de departe, îl recunosc și aleargă furioși cu săbiile în mâini să-i ia viața; se pornesc asupra lui cu toată mânia să-i soarbă sângele. Dar când s-au apropiat de el și l-au văzut în hainele acelea vechi și rupte, fără nici o mângâiere de nicăieri, fără mantia împărătească, fără coroana și podoabele împărătești și mai ales când l-au văzut udând pământul cu lacrimi amare, s-au oprit ticăloșii din mânia lor; s-au oprit și s-au înduioșat, au început să-l mângâie cu cuvinte bune, ridicându-l de la pământ; au căzut în genunchi înaintea lui și au început să-și ceară iertare pentru ce i-au făcut. L-au luat apoi împreună cu ei în cetate, l-au suit din nou pe tron și i-au jurat ca în viitor să-i slujească cu toții cu credință și ascultare, că nu vor mai face niciodată relele pe care i le-au făcut.

Așa este și cu Împăratul nostru, Împăratul cerului și al pământului, Iisus Hristos, în numele căruia ne-am botezat și a cărui Împărăție nădăjduim s-o moștenim. În starea aceasta jalnică L-au adus păcatele noastre, căci El a lăsat Împărăția cerului și a venit la noi ca să ne salveze; El pentru noi a plâns și a suspinat. El pentru noi a primit bătaie, a fost dezbrăcat de hainele Sale, lovit cu bice, încoronat cu coroană de spini, însetat și nemâncat, cu inima sfâșiata de durere. Oare nu trebuie să facem și noi ca acei cetățeni din istorioară care s-au umilit și cu lacrimi în ochi au început să-și ceară iertare? Oare nu trebuie să zicem și noi cu inima zdrobită la spovedanie: "Iisuse, Mântuitorul meu, drept este ca Tu să stai pironit pe cruce, iar eu să stau în păcatele desfrânării? Drept este ca Tu să porți cununa de spini pe cap, iar eu să stau cu atâtea gânduri rele și murdare în capul meu? Drept este ca Tu să stai cu rana deschisă în coastă, iar eu să țin dușmănie împotriva aproapelui meu? Tu să stai cu mâinile și picioarele pironite, iar eu să umblu în căile pierzării?"

Trupul Tău curat este distrus de bătaie, iar eu stau cu trupul pângărit de atâtea păcate. Mie se cade să țin în spate crucea aceasta, Iisuse! Eu să sufăr atâtea patimi, eu să sufăr moartea grea, că aceasta merit pentru păcatele mele! Dacă nu pot să mor pentru Tine, cel puțin să mă pocăiesc pe cale. Dacă nu pot să vărs sângele meu, să vărs șiroaie de lacrimi ca să arăt și eu cât de puțină dragoste pentru Tine.?

Aceasta să zicem, precum și altele multe și să-I jurăm credință și ascultare de aici înainte, ca și cetățenii aceia împăratului lor. Să-L luăm pe Scumpul nostru Mântuitor și să-L așezăm pe scaunul inimii noastre ca să împărătească întru noi. Sfânta Biserică, în săptămâna aceasta ce vine, ne înlesnește acest lucru, ne pune în față pe Împăratul Slavei, Împăratul cerului și al pământului, pe Salvatorul nostru. Ni-L pune în față bătut, chinuit și răstignit pe cruce, iar noi cu lacrimi să ne

mărturisim păcatele, să recunoaștem toate nelegiuirile noastre înaintea Lui cu hotărâre temeinică de a nu mai face. Să-L luăm prin Sfânta Împărtășanie, să-L așezăm în scaunul inimii și al sufletului nostru păstrându-L și ascultându-L în toate zilele vieții noastre, ca să fim cu El și El cu noi în veci de veci.

Rugăciune

O, Doamne Iisuse Hristoase, Împăratul noului Israel, vezi starea noastră în care ne găsim. Iată-ne loviți din toate părțile de-o mulțime de rele. Suntem orbi, luminează-ne, suntem nestatornici și slabi, întărește-ne. Ajută-ne să nu Te mai întristăm prin păcatele noastre.

Ferește-ne ca nu cumva astăzi să strigăm "Osana?", iar mâine să zicem ca vrăjmașii Tăi: "Să se răstignească?". Ferește-ne, Stăpâne, ține-ne mintea întreagă. Tu ești Dumnezeuul nostru, Împăratul și Părintele nostru și pe Tine Te vrem și Te iubim și Ție să-Ți slujim acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

57@ Predică la Vinerea Patimilor

? Chinuit a fost, dar s-a supus și n-a deschis gura sa, ca un miel la junghiere s-a dus, și ca o oaie fără glas înaintea ce o tund, așa nu și-a deschis gura Sa ?!

Frați creștini,

Toată viața lui Iisus n-a fost decât o suferință. Cei 33 de ani au fost greutatea unei cruci, o cruce purtată pentru mântuirea lumii. Această cruce n-a fost purtată de la Ierusalim până la locul Căpățânii, ci chiar din Bethleem și până la Ghetsimani și pârâul Cedrilor. Așa cum L-a văzut proorocul Zaharia cu mult timp înainte, părăsit de oameni, încărcat cu durerile și fărădelegile noastre.

Se naște într-un staul, în frig, este urmărit de Irod să fie omorât, El, pâinea cea cerească flămânzește de pâine, apoi îngăduie diavolului să-L ispitească. Oamenii îi iau învățăturile drept hule, minunile ? săvârșite cu puterea lui satana, iar unii iau chiar pietre să dea într-Însul și, așa, Fiul lui Dumnezeu nu are unde să-și plece capul. În Grădina Ghetsimani, Iisus se roagă cu sudori de sânge, așa încât Acela care ține toate cu Cuvântul puterii Sale are nevoie de un înger din cer să-L întărească. În întunericul nopții târzii, Iisus se roagă și nu ascunde crucea suferinței Sale zicând: "Întristat este sufletul Meu până la moarte!?"

Iisus este întristat pentru noi. El se încarcă cu ocările și cu sarcina păcatelor noastre, iar omenirea, orbită de duhul răutății, îl socotește lovit de Dumnezeu. Tatăl ceresc îi oferă acest pahar al suferinței și El îl primește de bună voie, luând asupra sa păcatele lumii întregi. Dar știți cu ce era plin acest pahar? Cu toate fărădelegile cele vechi și cele noi care s-au făcut pe pământ. Acest pahar, pe care l-a băut Iisus, are mai întâi toată neascultarea lui Adam, apoi corupția urmașilor, orgoliul și lipsa de credință a oamenilor, fățărnicia și răutatea evreilor, superstițiile păgânilor, îngâmfarea filozofilor.

Paharul lui Iisus mai era plin și cu scandalurile dintre creștini, dezbinarea turmei, păcatul cărturarilor falși, rătăcirea sectanților, răceala în credință a creștinilor, stingerea dragostei. Peste toate acestea mai turnăm și tot ceea ce e urât și neplăcut lui Dumnezeu în noi și în afară de noi; toate slăbiciunile, toate zburdările tinereții și învârtoșarea inimii, laudele de sine, setea de avuție și tot veacul nostru umflat de mândrie, răutatea și necredința. Toate acestea s-au găsit în paharul lui Iisus făcute de la cei mai mari până la cei mai mici, de cei săraci și de cei bogați, de bărbați și de femei, de tineri și de bătrâni.

Iată de ce a zis Fiul lui Dumnezeu: "Întristat este sufletul Meu până la moarte!?" pentru că tot iadul se jurase împotriva acestei inimi cerești, a acestui suflet dumnezeiesc. Priviți crucea cea reală a lui Iisus și vedeți că nici soarele nu se poate uita la ea, iar greutatea ei este așa de mare, încât pământul se cutremură și pietrele se zdrobesc, mai ales când a văzut pe cine au silit oamenii să o poarte.

Dintre toate suferințele lui Iisus, cea mai mare era aceea că El vedea mai dinainte că mulți oameni vor pieri în păcatele lor, iată de ce se întrista în Grădina Ghetsimani și se ruga cu lacrimi și sudori de sânge. Lui Iisus nu i-a fost frică de moarte pentru că a venit de bună voie să mântuiască tot neamul omenesc. Nu greutatea crucii L-a întristat și L-a făcut să transpire cu sudori de sânge, ci necredința, nemulțumirea și păcatele noastre. El vedea mulțimea păcătoșilor ce-i va apuca moartea neîndreptați, vedea păcatele desfrânaților, ale criminalilor, hoților și bețivilor, ale hulitorilor care-I calcă sângele și Crucea în picioare.

El pătimea ca să aducă sufletele oamenilor în rai și cu toate acestea se putea ca iadul să pună stăpânire pe ele. De aceea zice către Tatăl ceresc: "Părintele Meu, Eu vreau să pătimesc și să mor bucuros, dar să pătimesc și să mor fără să fiu de folos pentru lume? Ah, acest lucru este pentru Mine motiv de întristare. Eu merg, să-I răscumpăr pe oameni, să nu se mai chinuiască în iad, dar să văd că unii se leapădă de Mine ca Iuda și pentru poftele lor să fiu bătut, scuipat, hulit? Cu ce folos a curs sângele Meu, Tată? Să aud cum numele Meu este hulit de la cei mari până la cei mici?"

Voi, creștinilor, faceți pomenirea patimilor Mele ca o amintire simplă în bisericile voastre. Pentru cine am pățimit, pentru cine am suferit, pentru cine am murit, pentru niște oameni îndărătnici, nemulțumitori și nerecunoscători?? Iată de ce plângea Iisus și se întrista. Păcatele omenirii erau așa de grele că nu se puteau ierta cu nici un chip. Se cerea o jertfă mai presus de orice jertfă.

Pentru izbăvirea neamului evreiesc din robia egiptenilor a trimis Dumnezeu pe Moise, iar ca să ne mântuiască pe noi de focul iadului a trebuit să vină El în persoană pe pământ, Iisus Fiul lui Dumnezeu. Dar pentru ce a trebuit să moară Fiul lui Dumnezeu, nu se putea găsi un alt mijloc de mântuire? Pentru lămurirea acestei probleme, ascultați o pildă: Împăratul ocrilor a dat un decret în țara sa că acelor prinși în păcatul desfrânării să li se scoată amândoi ochii. Primul care a călcat această lege a fost însuși fiul său. Drept aceea, împăratul a poruncit să i se aplice legea. S-au rugat boierii lui și poporul să fie iertat moștenitorul împărăției, dar el sta neclintit în hotărârea sa.

După multe intervenții și rugăminți, se mai domolește împăratul și începe să se frământă și să-și zică: "dacă voi călca dreptatea și nu voi pedepsi cum am hotărât, sunt un judecător strâmb. Dacă nu voi ține seama de dragostea mea de tată și-l voi pedepsi, sunt un tată fără de milă. O, ticălosul de mine, judecător și tată, ce să fac? Am hotărât să fie scoși doi ochi; atunci să mi se scoată mie unul pentru că-i sunt tată și celălalt fiului meu că este vinovat. În felul acesta voi împăca și dreptatea mea și dragostea și voi păzi și legea?."

Iată, frați creștini, hotărârea dumnezeiască a fost dintru început, că cine va mânca din pomul oprit să fie osândit la moarte; prin Adam toți am greșit, prin urmare trebuia să luăm pedeapsa meritată pierzând cei doi ochi, adică cele două vieți, pământească și sufletească. Prin chinurile cele nesfârșite ale iadului, trebuia să plătim sau să se găsească mijlocul mântuirii. Dacă ar fi venit toți sfinții și toți îngerii din cer, n-ar fi putut plăti fiindcă acest sânge de creatură învechit era fără nici un preț și prin urmare, un om de rând, supus păcatului, nu putea face această mântuire.

Trebuia deci să ia parte și firea dumnezeiască cea fără de preț, ca să plătească datoria aceasta fără margini precum și cea omenească. Trebuiau deci două firi într-un singur ipostas. Noi suntem vinovați de călcarea poruncilor lui Dumnezeu și pentru acesta am dat un ochi, omenirea, iar Dumnezeu Tatăl a dat celălalt ochi, dumnezeirea, pe Fiul Său Iisus Hristos. O, smerenie fără margini, o, Dumnezeule mult milostive și mult îndurate, oare nu se putea să mântuiești un om fără să dai pe ochiul cel drept al dumnezeirii Tale? Fără îndoială că Dumnezeu putea să facă mântuirea omului și numai cu cuvântul, fără să dea morții pe Fiul Său. Dar dacă făcea așa, noi cunoșteam numai puterea cea nemărginită a Sa și nu cunoșteam coborârea cea dumnezeiască și nici judecata cea dreaptă a măreției Sale.

Tatăl ceresc a arătat mila Sa mai mare față de om decât de Fiul Său pe care L-a jertfit. Dumnezeu, Tatăl n-a îngăduit pe Avraam să jertfească pe fiul său Isaac, dar El jertfește pe Fiul Său Iisus pentru mântuirea omului. Dumnezeu s-a milostivit de copilul unui om, dar pe Fiul Său nu L-a cruțat și L-a lăsat să moară pentru noi toți. L-a dat să-L vândă ucenicii, să-L judece vrăjmașii, să-L bârfească preoții, să-L batjocorească ostașii. L-a dat pe mâna unui popor nemulțumit, plin de ură și mânie, care nu se mai sătura de sângele Lui. L-a dat pentru scuiări și băți, să sufere cununa de spini și greutatea Crucii, L-a părăsit ca pe unul care a făcut păcatul, ca să fie pedepsit pentru păcatele noastre, ca să plătească toată dreptatea dumnezeiască.

O, desăvârșită smerenie a lui Dumnezeu, aceasta a fost voința Tatălui pentru Fiul. Creștinilor, de ce să ne minunăm mai mult? De hotărârea Tatălui, care și-a rânduit Fiul la moarte pentru noi, sau la ascultarea Fiului care merge de bună voie? Să ne minunăm de amândouă, căci mare este mila lui Dumnezeu întreit, pentru noi păcătoșii și mare este taina creștinătății.

Dacă Dumnezeu a făcut atâta jertfă pentru noi ca să ne scoată din robie, oare nu se cade ca și noi să răspundem cu aceeași dragoste și recunoștință? Dar, vai, ce vedem între creștinii noștri? În locul dragostei, ură, răutate, păcate, necredință și lepădare de Dumnezeu. Mii și milioane de păcate, care mai de care mai grele. Nedreptățile bogaților, desfrânările și avorturile femeilor, toate nelegiuirile,

cărtirile și nepăsările creștinilor îl fac pe Fiul lui Dumnezeu să zică spre Tatăl ceresc:

"Cu ce folos a curs Sângele Meu, Tată, din mâini și picioare, ajungând să fie călcat de oameni în picioarele lor?! Părinte Sfinte, vino la judecata Ta de la început. Eu am făcut voia Ta cea sfântă, Mi-am vărsat tot sângele pentru mântuirea creștinilor, dar ei nu cunosc pe Mântuitorul lor și nici nu voiesc să se mântuiască. Creștinii aceștia pentru care M-am răstignit, au ajuns să-și vândă sufletul demonilor pentru bani; Mă înjură pe Mine și Crucea Mea, lepădându-se de toate orânduiri Tale. Pentru evreii care M-au răstignit, cer iertare, iar pentru creștinii care M-au făcut să mor fără să fiu de folos, cer mai mult, cer judecată, judecă-i pe ei Dumnezeule! Dreptatea Ta M-a făcut să-Mi vărs sângele, acum tot dreptatea Ta să-Mi răsplătească sângele?.

Un creștin nepocăit, neîndreptat, nu are nici un răspuns. Grea va fi osânda pentru cel ce a călcat pe Fiul lui Dumnezeu. Ca să moară tatăl pentru fiu, sau fiul pentru tată, frate pentru frate sau o rudă pentru alta, acesta este semnul unei iubiri fără egal și pilde de acestea avem între oameni. Dar să moară cineva pentru vrăjmașii lui, acest lucru nu s-a făcut niciodată între oameni. O pildă ca aceasta nu s-a mai văzut nicăieri până la Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru noi, vrăjmașii Lui. Pentru această măreață faptă, noi n-am putea niciodată să-i mulțumim lui Dumnezeu cu vrednicie, de am avea chiar fiecare câte o sută de mii de vieți și pe care le-am da la moarte din dragoste ca să-i răsplătim lui Hristos. Chiar de am purta o mie de ani crucea suferințelor, n-am putea plăti pentru Făcătorul nostru de bine. Cu toate acestea El nu cere de la noi pentru sângele vărsat, decât dragostea noastră, recunoștința noastră.

Parcă îl auzim zicând: "O, voi împietriților și nerecunoscătorilor, cum să vă mai calific, orbi, fiindcă nu vedeți atâta bine cât am făcut pentru voi, împietriți la inimă pentru că nu vă înmuiați să vă plângeți păcatele voastre, văzând cu ce preț mare v-am răscumpărat. Nemulțumiților, Eu știu că numai demonii sunt împietriți la inimă, nesupuși din firea lor și veșnic vrăjmași ai lui Dumnezeu. Dar voi nu sunteți nici demoni, nici oameni nu sunteți; pesemne că sunteți niște făpturi ciudate alcătuiți din fire omenească și din obicei drăcesc. Voi ați putea să fiți veșnic prietenii lui Dumnezeu, dar nu vreți. Zilele acestea nu sunt oare zile de întristare? De ce nu vă întristați și nu plângeți pentru păcatele voastre cu lacrimi amare ca Petru, ca femeile mironosițe, ca Iosif și Nicodim, și de ce nu cereți cu suspine Împărăția cerului ca tâlharul de pe cruce??"

Ah, creștinilor, dacă Hristos ține în spate o cruce, apoi prezența scumpei Sale Maici este o altă cruce pe care o are în fața ochilor Săi. Dacă Părintele ceresc L-a părăsit, Sfânta Sa Maică nu L-a părăsit nici o clipă. Ea stă lângă Cruce și ține sabia în inimă, sabia despre care-i spusese dreptul Simeon. Cu această prezență a sa pricinuieste Fiului a doua cruce, făcând să-i sporească durerile pentru care Fiul a plâns cu amar.

A pățimit Fiul, a pățimit și Maica împreună cu El; s-a întristat Maica, s-a întristat și Fiul împreună cu ea; așa că și Maica și Fiul aveau îndoite chinuri, iar din aceste chinuri se năște o singură durere care venea din inima Fiului în inima Maicii și din inima Maicii în inima Fiului.

Cine ar putea spune cu de-amănuntul ce mare durere a străpuns inima Maicii și a Fiului în acele momente de suferință sus pe Golgota?

Priviți cu ochii sufletului și imaginați-vă pe Fecioara Maria în acest moment cu buzele arse de văpaia focului de la inimă abia i se aude glasul strigând și rugând pe Fiul său ca să-i spună ultimul cuvânt. Sfâșiata de întristare, obosită și nemâncată, cu durerea cea arzătoare în inimă, cade leșinată în mâinile femeilor mironosițe.

Cum a fost oare inima lui Iisus când a văzut-o frământându-se de durere și căzând în leșin? O, Împărate Iisuse, pentru cine suferi, pentru cine vrei să bei paharul cel amar al morții? Pentru cine zici: "Mi-e sete!?? Ceri oare Maicii Tale un pahar de apă rece să-Ți răcorească buzele cele arse? Dar iat-o, Maica Ta, e acolo leșinată și nu mai poate să spună nici un cuvânt. Dar cine să-Ți domolească setea? Femeia samariteancă, sau ucenicii? Dar iată și aceștia au fugit și te-au lăsat.

O, Prea Bunule și Mântuitorule Iisuse, setea Ta era mare pentru mântuirea noastră, îți era sete de sufletele păcătoșilor ca să le mântuiești, de sufletele

ucenicilor, ale poporului Tău, care se zbătea în ghearele satanei, îți era sete de sufletele cele din iad care așteptau izbăvirea de la Tine. Îți era sete de noi toți, de moșii și strămoșii noștri, de sufletul cel păcătos.

Da, n-ai fost înțeles, nimeni nu Te-a auzit și Ți-au adăugat chin peste chin, Ți-au dat oțet amestecat cu fiere și, cu acest pahar amar, ai plătit și cel din urmă păcat al neamului omenesc. De aceea, apoi, ai strigat: "Săvârșitu-s-a!?. S-a împlinit acum Scriptura, s-a plătit datoria. Acum Iisus face ca un iconom înțelept care-și simte moartea aproape. Începe Testamentul cel Nou; dă mai întâi iertare evreilor: "Iartă-le lor, Tată, că nu știu ce fac! Ostașilor care L-au răstignit le lasă hainele și cămașa pe care au împărțit-o între ei prin tragere la sorți.

Tâlharului care s-a pocăit îi lasă raiul, fiindcă a zis: "Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta !? Sutașului care a zis: "Acesta cu adevărat a fost Fiul lui Dumnezeu? îi lasă cunoștința de Dumnezeu. Lui Petru, ucenicul Său care s-a căit cu lacrimi amare, după ce s-a lepădat de El, îi lasă vrednicia apostoliei. Celuilalt ucenic, Ioan, îi lasă în grijă pe Maica Sa ("Iată Maica ta!?) Maicii celei pline de jale îi lasă protector pe acest ucenic ("Iată fiul tău!?) Bisericii, mireasa Lui, îi lasă cele șapte taine, iar fiilor ei, creștinilor, le lasă Crucea Sa pe care s-o poarte toată viața lor. Cerescului Părinte îi lasă Duhul Său, zicând: "Părinte, în mâinile Tale îmi dau Duhul Meu? , după care, plecându-și cu supunere capul și-a dat Duhul.

Toate suferințele și Patimile Mântuitorului Iisus Hristos, ne mișcă din adâncul sufletului și ne fac pe noi creștinii să vărsăm lacrimi pline de amar; și merităm să plângem cu amar pentru păcatele noastre pe care le facem fără încetare. Dar Iisus, care știe tot adâncul inimii noastre, nu ține seamă de lacrimile izvorâte pe moment, care nu sunt însoțite de umilință și căință adevărată.

Iisus nu vrea să plângă cineva de mila Lui, El nu vrea să plângem patimile Lui pe care de bună voie le-a luat ca să ne scape pe noi, păcătoșii. De aceea le zice unor femei, care plângeau atunci când El urca cu Crucea în spate pe Golgota: "Femei ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri!?

Așa ne zice și nouă astăzi Iisus : "Păcătoșilor, creștinilor care v-ați lepădat, creștinilor care nu voiți să ascultați, plângeți-vă păcatul vostru, plângeți-vă împietrirea și răutatea voastră, plângeți chinurile iadului care vă așteaptă, plângeți nenorocirea copiilor voștri cărora le lăsați o grea moștenire, cu multe necazuri și suferințe. Vai vouă, creștinilor care nu ați înțeles taina mântuirii, care nu vă deosebiți în faptele voastre de lumea necredincioasă, hulitoare și nepăsătoare.

Plângeți voi care vă faceți părtași la o mulțime de păcate cu cei necredincioși. Voi, creștini cu astfel de viață păcătoasă, păstrați-vă lacrimile pentru vreo pagubă, sau pentru moartea vreunei rude, păstrați-vă lacrimile pentru suferințele și necazurile care vă așteaptă pe voi și pe copiii voștri, dar mai păstrați-vă o parte din lacrimi ca să plângeți în chinurile iadului care vă așteaptă dacă nu vă veți trezi și nu vă veți întoarce la Mine mai curând. De Mine îi este milă cerului, care își acoperă fața cu perdeaua întunericului; de Mine îi este milă soarelui care își acoperă razele sale, și pământului îi este milă de Mine și se cutremură. Nu Mă plângeți, ci plângeți-vă pe voi, plângeți-vă păcatele voastre și înțelegeți ce am făcut Eu pentru voi!?

Cu adevărat, iubiți creștini, Domnul Hristos a murit ca să mântuiască pe toți păcătoșii, dar dacă ei nu vor, cine e de vină? Pentru ce atâta nestatornicie în credință? Pentru ce atâta nepăsare de mântuirea noastră? Pentru ce nu ne gândim că aceste patimi le-a suferit Iisus în locul nostru, a pățimit Dumnezeu ca să scăpăm noi de chinurile iadului? El a luat asupra Lui toată datoria noastră și a plătit-o cu sângele Său. Pe fiecare ne așteaptă de ani de zile; pe unii îi așteaptă o viață întreagă să se lase de vrăjmașie, să nu-L mai urască dar nici până astăzi cei mai mulți nu s-au întors. Unii s-au întors pentru o vreme, după care iar au început să-l dușmănească. Pentru toți aceștia vă mai dau o pildă.

Poporul laponilor, închinători la idoli și vrăjmași de moarte ai creștinilor și ai Domnului Hristos, au săvârșit o faptă cu adevărat diavolească. Pe pragul scării de la poarta pe care se intra în cetatea lor, au săpat în marmură cinstita Cruce. Pentru ce au făcut ei aceasta? Pentru ca atunci când vreunul din creștini va intra în

cetatea lor, să calce pe Crucea Domnului. Din acest motiv creștinii nu au intrat niciodată în această cetate plină de păgânătate.

Iată, așa vreau să fac și eu astăzi din dumnezeiască râvnă. Să merg în toate locurile nepermise a intra suflet de creștin și să pun câte o cruce la fiecare loc. Să merg la ușile desfrânaților și desfrânatelor, să merg la ușile bodegilor, cârciumilor, teatrelor și cinematografelor, să merg la toate ușile vrăjitoarelor și ghicitoarelor, la toate porțile unde este necinstit și batjocorit chipul lui Dumnezeu și acolo să pun Sfânta Cruce cu Iisus pironit pe ea. Când vor voi creștinii să intre în aceste locuri, să-L calce mai întâi pe Iisus în picioare și Crucea Lui, ca apoi să vină asupra lor înfricoșata sentință a Dreptului Judecător: "Duceți-vă de la Mine, blestemaților, căci nu vă cunosc pe voi!?"

Atunci vor vedea cu toții că răbdarea s-a sfârșit. Dreptatea dumnezeiască se va răzbuna și atunci își va lua plata fiecare după faptele sale.

Rugăciune

Dumnezeule, Cuvinte al Tatălui ceresc, Mântuitorule și Îndelung Răbdătorule Iisuse, Tu acum ai rămas mort cu trupul pe lemnul Crucii. Opresc și eu puțin vorbirea mea și las pe acești creștini care m-au ascultat să se gândească la patimile Tale. Să simtă durerea împreună cu răbdarea Ta cea fără de margini și cu toții să ne închinăm SFINTELOR TALE PATIMI, sărutând cu lacrimi Prea Curatele Tale picioare, care stau pironite pentru noi păcătoșii, Te rugăm, Doamne, pomenește-ne și pe noi când vei veni întru Împărăția Ta. Amin.

58@ Predică la Patimile Domnului

Răstignește-L! Răstignește-L! Ia-L, ia-L și-L răstignește! (Luca XXIII, 21)

Frați creștini,

Să însoțim și noi pe Hristos și să trăim suferințele Lui în aceste zile de tristețe și durere. Să mergem pe urma pașilor Lui să vedem cu ochii noștri și să auzim cu urechile noastre cele ce se vorbesc despre El. Să deschidem inima larg, iar ochii să picure din belșug lacrimi pentru păcatele noastre, căci El pentru noi s-a rănit și în locul nostru a răbdător bătăile, Crucea și piroanele, hulele și toate durerile.

LUNEA CEA MARE. Suntem în Săptămâna Patimilor. Este luni dimineața. Glasurile puternice care ieri strigau "Osana!?", s-au potolit. Ierusalimul întreg pare că doarme. Sub mantia soarelui primăvăratec ce poleiește cu aur și argint ulițele și casele cetății, încet, încet, orașul se trezește. Ici și colo se strâng cete de preoți care șoptesc în taină cu chipuri încruntate.

Aceștia se adună și șoptesc între ei privind plini de ură spre norodul sărman care întâmpinase ieri pe Nazarineanul ca pe un împărat. Cei mai înfierbântați sunt cărturarii, fariseii și bogații, dregătorii cetății, împotriva cărora Iisus rostise deseori cuvinte grele de osândă pentru fărădelegile lor, pentru inima lor împietrită față de suferințele celor săraci. Ei pun astăzi la cale răzbunarea. Se pregătesc de luptă. Dacă ieri a fost biruința lui Hristos, mâine trebuie să fie biruința lor.

Frământarea crește, ulițele se umplu de lume, cetatea e plină de freamăt, mulțime mare se îndreaptă spre templu ca să audă cuvântul tâlcuitorilor legii. În depărtare, pe drumul prăfuit se coboară dinspre Betania sărbătoritul de ieri, Iisus. Înconjurat de ceata ucenicilor Săi pășește încet, liniștit, spre orașul revoltat.

La margine de drum un smochin își întinde ramurile pline de frunze. Iisus se simte flămând și își ridică privirile spre ramuri. Caută în copac, și în șoaptă zice: "Numai frunze, mulțime de frunze și nici un rod!? Ochii Lui se pleacă întristați și buzele Lui șoptesc cu amărăciune: "De acum în veac să nu mai fie rod în tine!? Deodată se usucă pe loc, toate frunzele căzând învărtindu-se. Ucenicii înmărmuresc plini de mirare. Domnul le tâlcuiește minunatul fapt, arătându-le cum trebuie dat pierzării cel ce viețuiește pe pământ fără să aducă roada faptelor bune.

Ceata întreagă pornește mai departe. Se apropie de Ierusalim, intră în cetate, se îndreaptă spre templu; Iisus urcă scările de piatră. Iată-L la ușă. Privirile pline de ură ale preoților îl întâmpină. Din toate colțurile, ochii se îndreaptă spre El. Căpeteniile preoților încearcă să-I întindă curse ispitindu-L cu întrebări viclene și meșteșugite. Domnul însă îi rușinează cu răspunsurile Lui, descoperindu-i ca pe niște neștiutori ai scripturilor și muștrându-i pentru răutatea lor.

Smochinul cel din marginea drumului, care era plin numai de frunze, închipuia Biserica evreiască dimpreună cu toți arhierii și preoții Vechiului Testament, care erau plini numai de vorbe goale, fără faptele adevăratei credințe, fără duh de viață și fără roadele bogate pe care le căuta Iisus și pe care le caută și la noi creștinii și ucenicii Bisericii Lui până la sfârșitul veacurilor.

Așa cum unui om nu-i trebuie numai umbra și frunza copacului, nici Lui Iisus nu-i trebuie creștinul care are doar formele credinței, dar e lipsit de roadele dreptății, milei și iertării. După ce Domnul îi muștră fără putință de răspuns, începu să vestească celorlalți credincioși ai Săi cuvântul adevărului. El vesti dărâmarea Ierusalimului și dreapta Sa judecată, apoi ieși din templu învăluit de umbrele înserării și urcă domol spre muntele Măslinilor.

MARȚEA CEA MARE. Domnul se odihnește peste noapte între prietenii Săi dragi din Betania. În zorii zilei Iisus vine iarăși în Ierusalim unde-L așteaptă ura și furia fariseilor, saducheilor și cărturarilor. Urcă treptele de piatră ale templului, vorbește poporului care era dornic să primească minunatele lui învățături și iarăși muștră cu asprime fățarnicia și masca evreilor.

Vorbește apoi despre pilda celor zece fecioare, despre datoria fiecăruia de a-și pregăti sufletul pentru a fi gata oricând să întâmpine pe Domnul, zicându-le:

"Privegheați așadar, căci nu știți, ziua nici ceasul în care Fiul Omului are să vină țineți aprinse candelile credinței, candelile iubirii aproapelui, fiți pregătiți a răspunde celui ce vă va întreba dacă ați iubit pe aproapele vostru?.

Bunul Iisus dezvăluie taina dreptei judecăți, răsplata sau osânda, după împlinirea sau neîmplinirea poruncilor. Inimile împietrite au rămas însă fără răspuns, au rămas neclintite ca niște stânci ale urii, căci erau sufletele lor stăpânite de diavolul răutății și n-au putut înțelege adâncul tâlc al predicii Mântuitorului. Urechile n-au avut să audă și nici ochi să vadă.

Aceasta a fost predica de pe urmă către popor a Domnului, aceasta a fost legea statornicită de El, ca toți cei ce cred și mărturisesc numele Lui să trăiască în iubire și să vestească iubirea. De azi înainte Iisus nu mai vorbește mulțimii. Timpul este aproape și cele din urmă cuvinte le dăruiește prietenilor Săi, aceluia care aveau să semene pretutindenea sămânța cea bună a Evangheliei, după care împreună cu ucenicii Săi părăsește cetatea urii și răzbunării, îndreptându-se spre locașul de pace și tihnă al prietenilor Săi din Betania.

La evrei se apropia Paștele, de aceea fariseii și cărturarilor plini de dușmănie pe Iisus, pentru că tot poporul venea după Dânsul, căutau prilej ca să-L omoare înainte de a sărbători ei Paștele.

MIERCUREA CEA MARE. Ziua aceasta a petrecut-o întreagă în Betania unde avea prieteni dragi, pe Lazăr cel înviat din morți, pe surorile lui, Marta și Maria, pe Simon leprosul și pe mulți alții. Pe când se afla în casa lui Simon leprosul, s-a apropiat de El o femeie cu un vas de alabastru plin cu mir scump pe care l-a turnat pe capul și picioarele Domnului, când ședea la masă. Iuda cel iubitor de argint a muștrat-o pe femeie pentru această risipă susținând că mirul trebuia vândut, iar banii împărțiți săracilor. Iisus însă a zis: "Pe săraci îi aveți pururea cu voi, iar pe Mine nu Mă aveți pururea, această femeie a turnat mir pe trupul Meu și M-a pregătit pentru îngropare?.

Pe când Iisus se afla cu ucenicii în Betania, în Ierusalim se uneltea răzbunarea fariseilor și cărturarilor. Ei s-au strâns și au hotărât în unanimitate moartea Mântuitorului. În acest timp, iată că se apropie Iuda Iscarioteanul și le făgăduiește a-i ajuta, zicându-le: "Ce-mi veți da mie și eu îl voi da în mâinile voastre?? Ei s-au învoit cu el să-i dea 30 de arginți.

Pământul nu s-a cutremurat, soarele strălucește mai departe peste omenire, frunzele măslinilor foșnesc deasupra celui ce se roagă în această seară pentru toți oamenii, chiar și pentru cei care vor striga: "Să se răstignească!?. Dacă atunci lângă Iisus era un Iuda, câți nu se vor fi mai născut și câți nu s-or mai naște până la sfârșitul veacurilor, ca să-L vândă pe bani, să-L trădeze pe Mântuitorul sufletelor noastre? Vai aceluia însă, că era mai bine să nu se fi născut.

Iată de ce Sfânta Biserică pomenește foarte des fapta mârșavă a trădătorului Iuda, ca să audă toate urechile creștinilor și să ia aminte. Dar vai, sunt astăzi atâtea iude, care vând pe Mântuitorul pe orice lucru de nimic. Aceștia sunt cei care neagă existența lui Dumnezeu și cei ce se luptă pe toate căile ca să încurce sau să distrugă învățăturile Lui, Biserica Lui. Grozav lucru este acesta, căci Iuda pentru trădare nu și-a agonisit numai spânzurătoare, ci și muncile cele nesfârșite ale iadului.

JOIA CEA MARE. În dimineața acestei zile, Iisus trimite pe Petru și pe Ioan să pregătească locul unde spre seară avea să mănânce Paștele cu ucenicii Săi. Această zi a petrecut-o tot în Betania, lângă prea-iubita Sa Maică, pe care căuta s-o liniștească cu cele mai dulci cuvinte, fiindcă presimțea că prin inima ei de mamă va trece sabia cea proorocită de bătrânul Simeon.

Ochii ei cei sfinți și frumoși vărsau neconținut lacrimi amare și ruga pe Fiul ei să nu se ducă în Ierusalim de sărbătoarea Paștelui, fiindcă știa că evreii sunt învrăjbiți și caută să-L omoare. Căzând în genunchi în fața Fiului ei, îl ruga zicându-i cu durere: "Fiul meu cel prea dulce, nu te duce în Ierusalim, asculte pe Maica Ta, că evreii Te vor prinde și Te vor omori??. Atât era de sigură de suferințele Fiului său în aceste zile, că de multă întristare cădea jos copleșită și dacă n-ar fi fost sfintele femei ca s-o mângâie și să o rețină, s-ar fi desfigurat smulgându-și părul și zgârâindu-și fața de multă durere.

Domnul nostru Iisus Hristos a ridicat-o, a mângâiat-o, spunându-i că a venit vremea și trebuie să meargă la Ierusalim. Și-a luat rămas bun de la ea, a lăsat-o în

grija sfintelor femei și a plecat întristat și îngândurat de durerea cea amară pe care o lăsa în urmă.

Mergea încet, trist, domol și liniștit, gândindu-se la toată viața Lui pământească, la peștera cea săracă unde S-a născut, la drumul Egiptului cu suferințele îndurate în pribegie, la munca cea mântuitoare a propovăduirii, la calea spre apele Iordanului ca să primească botezul de la Ioan. Se gândea la toate minunile și învățătura răspândită în timpul celor trei ani și jumătate prin localitățile Iudeii, chemând la viață nouă, la pace și dreptate.

După atâtea binefaceri pe care le făcuse poporului suferind, vedea cu Duhul Său uneltirile celor mari, ticăloșia celor răi, trădarea ucenicului, vedea urcușul Golgotei și simțea pe umerii Săi povara Crucii înfiorându-se de străbaterea piroanelor prin mâini și picioare. Odată cu venirea serii, se apropia și ceasul patimilor, cu pas domol se îndreaptă spre locul unde va cina cu ucenicii Săi pentru cea din urmă oară. Înainte de a se așeza la masă spală picioarele ucenicilor, pildă de adâncă smerenie, spală picioarele celui ce avea să-L vândă, iar Iuda nu se împotrivește, nu se rușinează.

Așezându-se la masă a binecuvântat pâinea și a dat-o ucenicilor zicând: "Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu!? Luând apoi paharul cu vin, binecuvântându-l a zis: "Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu a legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor?. A spus apoi ucenicilor Săi planul ticălos al vânzării, zicându-le: "Adevăr zic vouă că unul dintre voi Mă va vinde!?"

După ce au cinat cu toții, au mers împreună pe muntele Măslinilor și lăsându-și ucenicii să vegheze, Iisus se depărtează și intră în grădina Ghetsimani. Îngenunchează și întinde mâinile către cer în liniștea nopții, între măslinii sălbateci, rugându-se cu lacrimi de sânge și zicând: "Tată, să treacă paharul acesta de la Mine, dar nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești!?"

Pe când se ruga cu cele mai fierbinți lacrimi, ce cădeau pe pământ amestecate cu sudorile de sânge, deodată grădina Ghetsimani se umplu de ostași cu făclii aprinse în mână. În fruntea lor mergea Iuda. Se apropie de învățătorul său și-l sărută, arătând astfel pe Cel vândut pe 30 de arginți. Ostașii îl leagă pe Hristos ca pe un răufăcător, ucenicii se risipesc, fug și se ascund, văzând cele întâmplare. Iisus este dus înaintea lui Pilat și a arhierilor Anna și Caiafa. Pilat L-a întrebat: "De ce ești Tu vinovat?? Domnul nu-i răspundea, numai ochi-i lăcrămau. Fariseii, soldații, toată gloata îi cer moartea-n gura mare: "Răstignește-L, o, Pilate!? Pilat întreabă pe Domnul, zicându-I: "Neamul Tău și tot poporul Te-au adus la mine, ce-ai făcut??

O, Pilate, de ce întrebii ce-a făcut, tu, care ai auzit de multele Lui minuni, de învățătura Lui cea sfântă. Deschide ochii, o, Pilate, și înțelege că Acesta a făcut cerul și pământul, soarele și luna, stelele și lumina, marea și izvoarele apelor, păsările și animalele, plantele și toate cele ce se văd și nu se văd, precum și dulceața pământului și parfumul florilor.

Un singur lucru nu a făcut: păcatul. Dacă nu vrei să crezi, întreabă mulțimea pe care a saturat-o cu cele cinci pâini și doi pești, întreabă pe Maria Magdalena din care a scos șapte diavoli, întreabă pe Zaheu vameșul și pe Lazăr cel mort de patru zile; întreabă pruncii Ierusalimului. Toate acestea Pilat le cunoaște, știe bine că nu are nici o vină, și totuși îl osândește la moarte, la moarte pe Cruce.

VINEREA CEA MARE. La evrei era obiceiul de Paște să fie slobozit câte un condamnat la moarte. Era atunci un tâlhar numit Varava. Pilat întreabă poporul: "Pe cine voiți să slobozesc: pe Iisus sau pe Varava?? Tot poporul a strigat: "Pe Varava?, cerând ca Iisus să fie răstignit. Pilat dă sentința de moarte, mai ales la remarcă fariseilor că dacă va elibera pe Iisus nu este prieten al Cezarului, iar el, ca să nu-și piardă postul, închide ochii, nu mai vede adevărul.

O, ce judecată nedreaptă! O, ce cerință fără socoteală a poporului. Poporul acesta miluit și vindecat de Iisus a cerut să fie liberat un tâlhar care făcuse atâtea crime în locul Fiului lui Dumnezeu și binefăcătorului lor. De atunci, în cursul vremurilor, așa au făcut și așa vor face multe popoare și mulți judecători nedrepți; căci dreptatea și dreptii vor fi ținuti în lanțuri, adevărul înăbușit, iar hoții și criminalii vor triumfa plini de bucurie saturându-se de libertate.

După o noapte de stat în închisoare cu picioarele în butuci, de umilință și biciuiri nemiloase, de stat cu picioarele pe table arse, Iisus este dus înăuntrul

curții și îmbrăcat într-o mantie roșie. Pilat îl arată poporului zicând: "Iată Omul!? Mulțimea agitată de farisei și cărturari au început să strige ca ieșită din minți: "Răstignește-L, răstignește-L. Ia-L, ia-L și-L răstignește!?"

Ostașii îl scot afară legat de mâini pe Iisus și îi fac vânt pe scară. El cade, lovindu-se foarte greu. O, Părinte ceresc, vezi pe iubit Fiul Tău pe care L-ai născut mai înainte de veci! În vremea aceasta și Tatăl și-a acoperit fericirii Săi ochi cu aripile serafimilor să nu mai vadă patima Fiului Său. Unde sunteți apostolilor, unde sunteți ucenicilor?? Toți aceștia L-au lăsat și au fugit. Acum El este omul care nu mai are pe nimeni lângă El. O, soare, înfricoșează-te și voi, ceruri, suspinați. În această mulțime de popor nu se găsește nimeni ca să aibă milă de El.

Durerile care au sfâșiat trupul lui Iisus, bătaile de la stâlpi cu biciuri cu plumb la vârf, cine poate să le spună cu de-amănuntul? Era lovit de moarte peste mâini și peste spate; când unii oboseau, alții luau bicele și-L băteau. Sângele curgea șiroaie, de la cap până la picioare, iar usturimile îi sfâșiau inima de durere. Au venit apoi unii cu o coroană de spini și i-au pus-o pe cap. Coroana o puneau și o luau în mod repetat ca să-I facă cât mai multe răni. Așa s-au împlântat spinii în capul lui Iisus și unii au rămas acolo până la ziua judecății. Atunci îi va scoate și-i va arăta lumii zicând: "Am stat cu ghimpii în cap și v-am așteptat să vă întoarceți la Mine?."

De acolo L-au dus la un zid unde I-au pus o trestie în mână și îngenunchind înaintea Lui îi ziceau: "Bucură-Te, împăratul iudeilor!? Unii îi smulgeau părul și barba, iar alții îl scuipau în față. S-a înfiorat pământul văzând Crucea rezemată de un zid, pregătită spre a-L primi pe Domnul. Miez de zi și arde soarele ca niciodată. Soare, arșiță și Crucea se împlântă adânc în umăr. Este greu păcatul lumii. Te cutremuri. Tras de funii printre loviri, cu Crucea-n spate, Dumnezeu poartă azi osânda inimilor vinovate. Ioan zice: "Doamne, cum putut-a oare trădătorul să te vândă? / Cum l-a biruit pe Iuda pofta de arginți flămândă? / Cine-o să ne mai învețe, cine plânsul să ne-aline? / Unde ni Te duci, Iisus, ia-ne și pe noi cu Tine!?"

Sfârșit de suferință, Iisus cade din când în când sub greutatea Crucii. O, suflete, suflete, dacă L-ai vedea, ai plânge într-una și ai suspina. Inimă, inimă, dacă L-ai simți, ai plânge într-una și L-ai preaslăvi. La o cotitură a drumului ce duce spre Golgota, niște femei cu copiii în brațe plângeau. Domnul se întoarce spre ele și le zice: "Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri că vor veni zile grele peste voi și veți zice: munților, cădeți peste noi, dealuri, acoperiți-ne că nu mai putem suferi groaza și mânia aceasta!?"

Suie în tăcere dealul, golindu-și singur paharul ce I-a fost dat să-l bea. La o răspântie de drum, se întâlnește cu Maica Sa, care nu-L mai văzuse de joi, de când s-au despărțit în Betania. Văzându-L cu Crucea în spate, a strigat din adâncul sufletului: "Fiul meu cel prea iubit!? A căzut apoi leșinată în brațele sfintelor femei. E cald și Crucea este grea, sudori se scurg din fruntea Sa, iar spinii îl dor amar. Convoiul îl urmează. Văzând-o pe Maica Lui, multe femei o compătimesc, zicând: "Sărmana femeie, e mama Lui?."

Altele o insultă cu vorbe urâte zicând, că dacă ar fi știut să-L crească nu s-ar fi ajuns aici. Câte n-a auzit Prea Curata Fecioară din gurile spurcate ale hulitorilor! Ea însă mergea cu suspinuri în urma Fiului ei zicând: "Fiul meu, unde te duci, Fiul meu! Oare mai este o nuntă ca aceea din Cana Galilei să le prefaci apa în vin? Unde mergi așa grăbit Fiul meu? Să-i sature cu pâine și pește ori să le vindeci bolile? O, Fiul meu cel prea dulce, unde mergi așa grăbit??"

Împovărat de greutatea Crucii, Iisus ajunge iarăși la o răspântie, unde i se înfățișează o fecioară numită Veronica cu o mahramă pe care I-o dă Domnului să se șteargă de sudorile amestecate cu sânge de pe fața Sa. Atunci S-a imprimat fața Domnului pe acea mahramă, pe care Veronica a primit-o ca răsplată și care există și astăzi în Biserica creștinilor. Fiind cald și nemâncat, iar Crucea foarte grea Iisus a căzut iar sub greutatea ei. Atunci ostașii au silit pe un om, anume Simion Cirineanul, să-I ducă Crucea. Simion duce Crucea în vârful Golgotei, iar Domnul arată lumii și nouă umărul Său jupuit de greutatea Crucii.

Ajunși în vârful Golgotei, Domnul zice: "Poporul Meu, ce vreți să-Mi faceți poporul Meu, de ce voiți să Mă răstigniți? Pentru ce, poporul Meu, pentru că am dăruit viață la cei morți în păcate, la cei bătuți de soartă am împărțit dreptate,

pentru că am potolit durerea în inimă străină și am alinat amarul la cei care suspină? Fiindcă la morți am dat viață, la orbi am dat lumină? Poporul Meu, pentru ce? Poporul îndărătnic, îmi dezbraci cămașa de pe Mine! Cu asta îmi plătești Mie, popor aprins de patimi, de ură și mânie!?

Domnul plânge mult. Fiind întrebat, răspunde: "Cum să nu plâng, când văd că sufăr durerile amare și văd cum astăzi satana vă poartă-n gheare, poporul Meu?. Miez de zi. Golgota geme azi sub cea mai grea povară. Răcnet răgușit de ură și două cruci se ridică. Cuie, funii, scări și tot mai greu ciocanul pică și între două cruci pe culme, o altă Cruce se ridică. Piroanele reci, groase și ruginite, I-au străpuns mâinile și picioarele. La ridicarea Crucii trupul se lasă greu, iar rănilor de la mâini și picioare se lărgesc. Se rupe carnea și sângele curge șiroaie pe Cruce.

Astfel, Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit în vârful Golgotei între doi tâlhari, unde a fost adăpat cu fiere și oțet, unde a făgăduit tâlharului raiul, unde a încredințat pe Maica Sa ucenicului Ioan, zicând apoi: "Săvârșitu-s-a?, adică s-a împlinit scriptura. Și-a plecat apoi capul zicând: "Tată, în mâinile Tale îmi dau Duhul Meu!? Ca răspuns din partea Tatălui ceresc, pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat, mormintele s-au deschis și în întunericul acela umblau cei morți care înviaseră printre cei vii, iar aceștia din urmă strigau îngroziți ca să plece dintre ei.

Aceste semne înfricoșate le-au văzut și le-au trăit cu toții în acele clipe de groază. Se înnoptase dintr-odată și soarele și-a stins lumina. Jos, sub Cruce, Mama Lui plânge cu Maria Magdalena. Cerul se îmbracă în noapte, totul prinde să se-nfioare. Ucenicul și cu Mama Lui plâng de jale. Vântul vâjâie puternic; Ioan strigă printre suspine: "Unde ni Te duci, Iisuse? Ia-ne și pe noi cu Tine!?

Ucenicii închiși în casă de când L-au prins pe învățătorul lor, stau și așteaptă. N-au gustat din seara aceea nici odihna și nici somnul. Se căiau cu toții că au părăsit pe Domnul. Petru nu mai putea de-atunci să-și stăpânească plânsul, căci de-atâtea ori pe față el s-a lepădat de Dânsul.

S?BĂȚA CEA MARE. Iosif cel din Arimateea, ucenic în ascuns al lui Iisus, e cuprins de jale mare și se mâhni foarte tare. Se duse la Pilat și începu a se ruga, zicând așa: "Pontianule Pilate, / Dă-mi pe mortul cel urât / și de lume ocărât. / Și Pilat lui i l-a dat, / El s-a dus de l-a-ngropat. / Luând o pânză frumoasă, într-însa l-a-nvăluit / și cu miruri l-a gătit. / Mormântul a fost pecetluit și de ostași păzit?.

S?BĂȚA NOAPTEA ? DUMINICA ÎNVIERII.

La Caiafa-i veselie și în cântec e soborul / Fericiți că nu mai este Mesia Răsculătorul, / Mulțumiți cu toți-n suflet că și-au săturat plăcerea. / Numai vântul parcă spune: Se apropie-nvierea. / La mormânt glumesc soldații, la apus e lună nouă, / Și de-odat-un fulger cade, spintecă văzduhu-n două. / Îmbrăcat cu foc de soare, un Arhanghel se coboară, / Zbor pecetile departe, piatra-n altă parte zboară. / Ca trăsniți cad păzitorii, la pământ cu toți de frică / Și cu Cel ce-nvinse moartea, viață nouă se ridică. / A-nviat Stăpânul vieții, pus cu hoții și cu furii / S-a-implinit în clipa asta toate scrisele Scripturii. / Groapa-i goală, Petru plânge, Ioan strigă prin suspine: / "Unde, unde-ai mers Iisuse, ia-ne și pe noi cu Tine!?

Stăpânul vieții și al morții s-a arătat după înviere mereu ucenicilor, pe care-i povățuia, îi întărea și le spunea: "Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor, mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată zidirea. Cei ce vor crede și se vor boteza, se vor mântui, iar cei ce nu vor crede se vor osândi?.

Așa și noi, iubiți creștini, să ascultăm glasul Stăpânului și mergând în această lume plină de necredință și de nepăsare, să vestim Cuvântul adevărului până mai este timp. Să-i aducem pe toți la picioarele Crucii lui Iisus, căci zilele trec ca fumul și vine moartea când nu vom mai putea face nimic. Vedem cu toții cât de repede trec zilele și cât de nestatornică este viața aceasta.

Să fugim ca de foc de pilda trădătorului Iuda; să ne ferim de necredința evreilor, care n-au vrut să cunoască pe Fiul lui Dumnezeu. Să fugim de lepădarea lui Petru căci omul se leapădă de Dumnezeu foarte ușor, prin viața lui, prin faptele lui, fie din știință, fie din neștiință. Se leapădă pentru bani, pâine, pentru serviciu bun, pentru cinste pământească se leapădă de frica de oameni, din necredință sau

pentru un trai mai bun. Noi însă ca de satana să fugim de toate păcatele și mai bine să murim de foame cu Hristos, decât să trăim cu diavolul fără Hristos.

Rugăciune

O, Stăpânul nostru, Prea Milostive Împărate al Slavei, Iisuse Cel ce ai biruit, căci tu ești biruitorul iadului și al morții, nu Te dezlipi de noi robii Tăi. Întărește-ne și fii cu noi în toate zilele, căci fără de Tine nu putem face nimic, și ajută-ne să biruim toate ispitele, poftele și fiarele cele apocaliptice ce se războiesc cu noi în tot chipul și în tot timpul. Fă-ne Tu pe noi biruitori, ca să ne înviezi în ziua Ta cea mare împreună cu toți sfinții Tăi pentru vecii vecilor. Amin.

59@ Predică la Duminica Tomii

... Nu fi necredincios, ci credincios! (Ioan cap. XX, v. 27)

Frați creștini,

Aceste cuvinte din Evanghelia de astăzi sunt cele mai însemnate în viața creștină și în calea mântuirii veșnice: "Nu fi necredincios, ci credincios!?", a spus Domnul Hristos Apostolului Toma când i s-a arătat după înviere. Și într-adevăr, dacă noi am fi credincioși cu adevărat, am fi drești, am fi sfinți, am fi desăvârșiți. Dar pentru că suntem necredincioși, sau puțin credincioși, sau cu îndoială cât de mică de existența lui Dumnezeu și a lucrurilor nevăzute, devenim îndeobște vicioși, iubitori de păcate, stricați și nelegiuți, rătăcind cu totul pe căile cele mai primejdioase ale sufletului și trupului.

Credința ne însuflă râvnă, evlavie, nădejde și dragoste, bucurie și pace, sfințenie și apropiere de Dumnezeu. Iar necredința ne pricinuiește în sufletele și în inimile noastre întunecare, împietrirea inimii, pofte deșarte, plăceri pătimase, gânduri urâte, trândăvie în a face lucruri bune, apropiere de toate păcatele și unire chiar cu diavolul. Credința este începutul mântuirii noastre, iar necredința este pricina osândirii noastre și în lumea aceasta și la judecata viitoare și în veșnicie.

Sfânta Evanghelie de astăzi ni-l arată pe Sfântul Toma în aceste două stări, a credinței și a necredinței. El se îndoiește de învierea Domnului și Mântuitorului Hristos și nu a vrut să creadă ca ceilalți apostoli. Dar după ce a pipăit coasta Mântuitorului și semnele cuiei, s-a încredințat pe deplin și a mărturisit cu credință ca nimeni altul, zicând: "Domnul meu și Dumnezeu meu!? Mărturisirea lui înfocată și evlavioasă ne oprește și pe noi de a mai fi necredincioși, îndemnându-ne a fi credincioși.

Din Grădina Ghetsimani, de când Mântuitorul s-a lăsat să fie prins, legat și dus la judecata mai marelui poporului, o mare tulburare, deznădejde și necredință a început să stăpânească sufletele ucenicilor.

Am auzit cu toții în Evangheliile din Săptămâna Patimilor, cum Domnul îi înștiințase de cele ce avea să I se întâmple, însă ei nu credeau că Acela care făcuse atâtea minuni, care înviase morții, o să se lase să fie batjocorit ca nimeni altul și răstignit pe Cruce între doi tâlhari, fără a se apăra. De aceea, descurajați, ucenicii s-au risipit toți și s-au întors la treburile lor, ba Petru s-a și lepădat de El de trei ori în fața dușmanilor Lui. Numai Ioan, ucenicul cel iubit al lui Iisus, a fost martorul cel mai statornic care a văzut toate cele ce s-au făcut, doar el L-a urmat pe Domnul, fiind o mare mângâiere pentru Preacurata Fecioară Maria, a fost sprijin și ajutor al ei și al celorlalte sfinte femei mironosițe.

Dar de ce erau ucenicii așa de răspândiți în gândurile lor, așa de fricoși, așa de nestatornici? Pentru că cu toții gândeau mai mult cele pământești, cele ale lumii acesteia. Ei încă nu cunoșteau gândul Mântuitorului, gândul cel dumnezeiesc care voia să-i facă și pe ei să fie îndumnezeiți și să lucreze pentru Împărăția Cerurilor, Împărăția cea veșnică a lui Iisus. Duhul sfânt nu venise peste ei și de aceea erau tot materialnici, tot pământești în gândurile și ideile lor. Nu se curățiseră prin Duhul Sfânt care trebuia să vină de la Tatăl după înălțarea Mântuitorului.

Ucenicii doreau viața pământească, fericirea lumească și tot ceea ce poate oferi lumea aceasta trecătoare. Pentru aceasta Iuda L-a vândut, Petru s-a lepădat, Toma nu L-a crezut, Filip a cerut să-i arate pe Tatăl și fiecare dintre ei ar fi vrut întâietate și lucruri pământești. Nu i-au transformat multele minuni pe care le făcuse Mântuitorul, decât trezindu-i pentru moment sau pentru un timp foarte scurt și pentru unii numai pentru timpul cel până la răstignire; aici s-au încurcat foarte rău și n-au mai știut ce să creadă, li s-a spulberat toată nădejdea lor în Mesia cel așteptat ca să-i facă fericiți aici pe pământ.

Dar așa trebuia să se întâmple ca să-i scuture de toate visurile înșelătoare ale lumii acesteia, de toate plăcerile vieții trecătoare și, cu adevărată lepădare de sine să-și ia crucea și să-L urmeze pe Domnul. Și pentru ca să facă aceasta, trebuia

să propovăduiască o minune mai mare decât toate minunile, minunea Învierii Lui, care este sărbătoarea sărbătorilor, Duminica cea binecuvântată, ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa.

Adeverirea dumnezeirii lui Iisus ne strălucește mai întâi pe dealul Golgotei, când lumina lumii apunea, El murind pe Cruce răstignit; atunci s-a făcut întuneric mare peste tot pământul de la al șaselea până la al noulea ceas, pământul s-a cutremurat, stâncile Golgotei s-au despicat și mormintele morților s-au deschis. Morții înviați au început să umble prin cetate, arătându-se și chiar vorbind cu prietenii lor. Fulgerele și trăsnetele care s-au dezlănțuit de pe bolta cerească au sfâșiat perdeaua din interiorul templului ca semn de protest împotriva tuturor necredincioșilor și vrăjmașilor lui Iisus. Toate aceste semne înfricoșate au adevărit că El a fost Fiul lui Dumnezeu și că suferise pentru mântuirea noastră. Ucenicul Ioan, Maica Domnului și sfintele femei au auzit pe sutași spunând: "Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu !"

După ce Domnul Hristos a fost îngropat de Iosif și Nicodim, după ce a fost pecetluit mormântul și piatra cea grea pusă deasupra mormântului, Domnul Iisus Hristos a înviat, arătându-se Mariei Magdalena și ucenicilor care erau încă încuiați de frica iudeilor. Sfânta Evanghelie ne încredințează că Domnul a înviat duminică de dimineață, înainte de a se lumina de ziuă. Sfântul Evanghelist Matei scrie foarte amănunțit minunea învierii. El spune că în ziua întâi a săptămânii, înainte de a se lumina de ziuă, s-a făcut cutremur mare de pământ și un înger al Domnului a venit din cer, a prăvălit piatra de la ușa mormântului, iar străjerii tremurau de frică și au înghețat ca niște morți. Iar femeile care erau acolo, Maria Magdalena cu celelalte au auzit pe înger zicându-le: "Nu vă temeți, știu că voi căutați pe Iisus care a fost răstignit, nu este aici, a înviat după cum zisese, veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți.?"

Sfintele femei au plecat repede și au dat de veste ucenicilor, dar pe cale le-a întâmpinat Iisus și le-a zis: "Bucurați-vă!? Ele I s-au închinat și au plecat spre oraș.

Pe când mergeau ele să spună ucenicilor, au intrat în cetate și străjerii care păziseră mormântul, au dat de veste preoților despre toate cele întâmplate, spunându-le că a înviat Iisus. Evreii însă au dat bani ostașilor învățându-i să spună că pe când dormeau ei, Iisus a fost furat de ucenici; de aceea ei cred și astăzi o minciună în locul adevărului. Domnul Hristos nu a mai putut fi găsit de nici un necredincios, decât numai de aceia care s-au căit de păcatele lor și au recunoscut că Iisus este Fiul lui Dumnezeu.

În aceeași zi, după ce ucenicii au auzit de la sfintele femei cele spuse de înger, tot nu credeau, iar Petru a dat fuga la mormânt și a găsit giulgiurile singure zăcând. Iisus înviase, nu mai era acolo. Spre seară, în aceeași zi, alți doi ucenici din cei 70, Luca și Cleopa mergeau spre Emaus și Domnul s-a apropiat de ei, iar ochii lor erau ținuti ca să nu-L cunoască. Au mers vorbind împreună, Iisus adevărându-le din Scripturi cele cu privire la El și i-a mustrat pentru necredința și învârtosarea inimii lor. La stăruința lor a rămas ca să cineze cu ei, iar în momentul când a rostit binecuvântarea, frângând pâinea și dându-o lor, li s-au deschis ochii și L-au cunoscut. Dar El s-a făcut nevăzut dinaintea lor. Apoi cei doi s-au dus la Ierusalim spunând și celor unsprezece cele întâmplate. După înviere Domnul Hristos s-a arătat în mai multe rânduri ucenicilor ca să-L cunoască și să slăvească ziua Învierii Sale.

Cea mai temeinică adevărire a Învierii lui Iisus a fost încredințarea lui Toma apostolul după cum am auzit din Evanghelia de astăzi. Toate împrejurările îl sileau pe Toma să creadă că Iisus Hristos a înviat. Spusele femeilor care-L văzuseră, mărturisirea Magdalenei care vorbise cu El, spusese celor doi ucenici care stătuseră cu El la masă în Emaus, mărturisirea celorlalți apostoli adunați, în mijlocul cărora se arătase Mântuitorul, mormântul ce s-a găsit gol, mărturia străjerilor care făcuseră de gardă împrejurul mormântului, toate acestea trebuiau să-l convingă pe Toma despre învierea Mântuitorului, însă el stă tot împietrit, trist și îngândurat, cu sufletul abătut și nu crede; din contră el spune celorlalți că, de nu va vedea coasta, mâinile și semnele cuiele și de nu va pune degetul lui în coasta Sa nu va crede.

Dar iată că bunul Păstor care priveghează asupra oilor Sale cele bolnave se apropie să vindece și sufletul necredinciosului Toma. El, Păstorul cel bun însă, a

așteptat opt zile ca în ucenicul acesta să se aprindă o dorință și mai mare pentru a-L vedea; și pe când erau adunați cu toții în același foișor, unde mâncaseră Paștele cu Domnul, de data aceasta era și Toma, ușile erau zăvorâte de frica iudeilor; Iisus vine în mijlocul lor și le zice: "Pace vouă!?"

O, cât de mare o fi fost emoția apostolului Toma, mai cu seamă când Mântuitorul, luându-l de o parte îi zise: "Adu-ți degetul tău încoace, Toma, și vezi mâinile mele și adu mâna ta și pune-o în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios!?" Toma se apropie de Domnul, Harul ceresc deschide ochii acestui necredincios, el își recunoaște mândria, nerespectul, împietrirea inimii și îndărătnicia lui. Lumina cerească îi gonește întunericul necredinței, Adevărul adevărat îl apasă, conștiința îl învinovățește. Toma cade în genunchi înaintea Domnului și, zdrobit de emoție, strigă: "Domnul meu și Dumnezeu meu!?"

Toma, prin aceste cuvinte se înalță mai presus de el, căci mărturisește dumnezeirea lui Iisus Hristos, el este cel dintâi care spune în chip hotărât că Iisus Hristos este Dumnezeu. Au fost mai mulți care L-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu, căci Petru a zis: "Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu!"; Natanail a zis: "Tu ești Fiul lui Dumnezeu!"; Marta a zis: "Eu am crezut că Tu ești Fiul lui Dumnezeu!"; sutașul a zis și el: "Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!?"

Aceste mărturisiri indirecte mărturisesc despre El, ca Fiu natural al lui Dumnezeu, însă Toma îl mărturisește hotărât ca Dumnezeu adevărat. De aceea și Biserica are ca cea dintâi dogmă fundamentală mărturisirea lui Iisus Hristos ca Dumnezeu. Peste o jumătate de secol, împăratul Traian primește o scrisoare de la Pliniu, în care spune despre creștini că ei cântă imnuri de slavă lui Hristos cel răstignit de evrei, ca unui Dumnezeu. De aceea, fără această dreaptă credință în dumnezeirea lui Iisus Hristos, nimeni nu se poate mântui, oricine ar fi, oricât de luminat ar fi în celelalte învățături.

Dar oare este de ajuns numai a crede în Dumnezeu? Adevărul după Sfânta Scriptură și după trăirea Sfinților Părinți și a tuturor creștinilor adevărați, până mai acum un sfert de veac, ne dovedește că nu este de ajuns numai a crede în Dumnezeu. Sfânta Scriptură spune lămurit, credința fără fapte este moartă, după cum trupul fără suflet este mort, scrie Apostolul Iacov. Și tot el arată că și dracii au credință puternică și se înfioară, dar faptele lor știm cu toții că sunt împotriva lui Dumnezeu. Și zice iarăși Apostolul Iacov: "Suflete preacurvar, nu știi că prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu??"

Aici este vorba despre lumea necredincioasă, despre lumea vrăjmașă Bisericii și dreptei credințe ortodoxe; credință are multă lume, așa după capul lor, o credință rătăcită. Credință spun că au și sectanții, toți despărțiții de Biserică. Întâlnim creștini care n-au fost la Biserică și n-au venit unii de când erau copii și dacă-i întrebi, ei răspund că au credință, că se pot închina și ei cred că există Dumnezeu, dar după faptele lor îi vom cunoaște, așa cum a spus Mântuitorul când a vorbit despre proorocii mincinoși și hristoșii mincinoși.

Sfântul Apostol Iacov, insuflat de Duhul Sfânt, zice: "Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, își înșeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică. Religia adevărată, curată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani, pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume?; și ne mai dă un sfat folositor, zicând: "Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie.?"

Creștinii din vechime se sileau să fie cât mai corecți, aveau tot felul de fapte bune împreunate cu credința și trăiau în cea mai fierbinte dragoste de Dumnezeu. Iubeau dreptatea, pacea și trăiau o viață sfântă. În acea vreme toți mâncau post, unii se nevoiau mai mult și mâncau numai seara, alții petreceau cu multă sfințenie și teamă de a păzi legea lui Dumnezeu. Nu spurcau postul cu pofte trupesti. Alții se făgăduiau lui Dumnezeu și trăiau în feciorie, erau nelipsiți de la Sfânta Biserică în duminici și sărbători.

Când nu știau ceva despre credință, călăuza lor era arhiereul și preotul care le tălmăcea cele de trebuință. Când se întâlneau cântau și vorbeau despre Dumnezeu. În duminici și sărbători soții nu se culcau în același pat, ci fiecare deosebit. Femeile nu erau pricină de sminteală bărbaților, ele erau foarte înțelepte, știau să se poarte cât mai simplu și cuviincios ca să nu greșească lui Dumnezeu și oamenilor.

Iată ce scrie un preot creștin din vremea aceea pentru o cetate din părțile Tebaidei: "Erau în cetatea aceea foarte mult popor, multe biserici și mănăstiri și nu se afla acolo nici un om de altă credință sau vreun eretic; toți erau creștini ortodocși, iar cei mai mulți viețuiau în feciorie, în chipul călugărilor, și erau de acest fel ca la zece mii de bărbați și două zeci de mii, parte femeiască. Aceștia căutau să placă lui Dumnezeu cu tot felul de fapte bune în liniște, în curăție și ascultare de mai marii lor. Erau păzitori ai sfintelor sărbători și duminici, iubitori de străini și se întreceau care mai de care în fapte bune, mai ales în fapta milosteniei.

Dacă se întâlneau cu persoane necredincioase,eretici, păgâni, când mergeau în altă cetate, ei nu le dădeau nici bună ziua, așa cum spun sfinții apostoli. Ei mărturiseau învierea Domnului Hristos și se salutau cu cuvinte de laudă și slăvire lui Dumnezeu, precum și cu frumosul salut de "Hristos a înviat!? Și atâta timp cât s-a păzit credința dreaptă împreună cu aceste fapte sfinte, au fost toate bune și au avut pace și liniște și au crescut ca niște pomi udați la vreme.?

Dar ce vedem astăzi între creștinii noștri, care numai de formă mai poartă credința? Nu mai spun, că le știți prea bine. Nu mai e frică de Dumnezeu, a pierit orice rușine, s-au lepădat încetul cu încetul de dreapta credință și au ajuns creștinii noștri ca o desfrânată care și-a înșelat bărbatul părăsind casa, s-a dus departe trăind în desfrânare. Așa se numesc aceia care s-au lepădat de Sfânta Biserică și s-au depărtat de Sfânta Împărtășanie, de Mirele Hristos și nu vor să știe de sfințenie și de păzirea dragostei dumnezeiești, deși se laudă cu credința în Dumnezeu. Să se știe lămurit de toți că zadarnică e credința fără faptele care sunt legate de credința noastră.

Dar de unde ni se trage nouă, creștinilor, atâta rătăcire, atâta necredință, atâta rău? Pentru că din cauza păcatelor s-au încuibat duhurile necurate în trupurile multora, îi chinuiesc îngrozitor și nu mai pot vedea adevărul credinței.

Înainte de potop, fiii lui Dumnezeu se numeau cei născuți din Sit, al treilea fiu al lui Adam, care s-a născut în locul lui Abel, cel omorât de Cain. Acești fii ai lui Dumnezeu au luat soții din neamul lui Cain. Și cei ce s-au născut din ei au fost oameni uriași la statură, urâți și mâncători de oameni. Aceștia s-au înmulțit, s-au înrăit și mai mult, căci numai potopul le-a pus capăt, stârpindu-i de pe fața pământului.

Așa și noi, creștinii, am primit tot felul de învățături și obiceiuri păgânești anticreștine. De la străini au venit toate sectele, obiceiuri cu fel de fel de bâlciuri în sărbători și zile de duminică. Când clopotele sunau la Biserică, chemând pe creștini să ia parte la Sfânta Liturghie, lumea a început să se ducă în târguri să vândă și să cumpere. Prietenia s-a întetit și încetul cu încetul credința s-a destrămat și s-a pierdut, lumea a ajuns să nu mai aibă frică de Dumnezeu și n-au mai păzit sfânta duminică. Evreii însă și sectanții țin sâmbăta lor, dar creștinii nu mai țin duminica, ziua învierii Domnului, ziua eliberării noastre din robia satanei și a iadului. Evreii țin că au fost eliberați din robia Egiptului pământesc, iar noi creștinii nu vrem să ținem sărbătoarea sărbătorilor, care este sfânta duminică, ziua Domnului.

Iată acum câtă strictețe țin evreii la sâmbăta lor. Un scriitor creștin povestește că un evreu foarte bogat, învățat și râvnitor în a păzi sâmbăta lui, avea într-un orașel un prieten creștin, și mergând acolo dânsul, a zăbovit până în ziua sâmbetei. Și ducându-se evreul pentru nevoia cea trupească la WC-ul acelui creștin din întâmplare s-a rupt podina și a căzut într-însul. Așteptând, creștinul nu știa de ce nu mai vine și se duse să vadă. Îl găsește scufundat în murdării, îi cere ca să-i dea mâna și să-l scoată afară, dar el refuză zicând: "Nu, nu se poate că este ziua sâmbetei.? Și a rămas acolo până a doua zi.

Trecând ziua sâmbetei a mers creștinul să vadă ce face acolo, era duminică dimineața și voia să meargă la Sfânta Biserică. La găsit scufundat până la brâu în murdării și ceru creștinului să-l scoată de acolo; dar și creștinul nostru cu frică de Dumnezeu, înflăcărat în credință i-a spus: "De ce n-ai vrut ieri să te scot? Azi e ziua Domnului și cum voi putea eu să calc porunca Domnului meu, dacă tu atât de nebun ai fost ca să ții la legea ta, care este vremelnică, cu atât mai mult voi ține eu la legea mea, căci n-am nici o nevoie și n-am pentru ce să calc legea Sfintei Duminici. Șezi acolo până va trece și sărbătoarea mea și te voi scoate mâine.?. Și lăsându-l,

creștinul s-a dus. Luni dimineață venind ca să vadă ce face, nu l-a mai văzut pentru că se scufundase cu totul și pierise acolo.

Iată cum țineau creștinii din vremea aceea la credința lor, ce frică aveau de Dumnezeu. Nu ca cei de astăzi, care s-au vândut pentru bani și s-au lepădat și de sărbători și de Dumnezeu. Te doare sufletul când vezi creștinele noastre, fete tinere, plimbându-se și distrându-se cu tot felul de străini, că s-a spurcat pământul țării noastre de destrăbălările pe care le fac fetele creștinilor cu toți păgânii și necredincioșii, ateii și vrăjitorii, cu toate națiile și rasele pământului. Au făcut copii și au rămas pe pământul țării noastre care este o țară sfântă de la strămoșii noștri creștini. Păcatele acestea sunt foarte mari și grele și cad sub blestem dumnezeiesc, al sfinților părinți și al moșilor și strămoșilor noștri, cad aceia care le-au făcut și le fac.

Am auzit cu toții la slujba Sfintei Învieri cuvinte înfricoșătoare, cuvinte de osândire care sunt spuse de Duhul Sfânt prin gura lui David: "Să învieze Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui, să piară cum piere fumul, cum se topește ceara de la fața focului, așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii să se veselească.?"

Sub blestemul acesta cad toți necredincioșii care-și pierd timpul în altă parte și nu vor să vină Duminicile la Sfânta Biserică, fiindcă ziua duminicii este ziua Domnului și nu a omului. Ar trebui plini de recunoștință să venim să-I mulțumim pentru toate cele ce ne-a dat El nouă.

De aceea, iubiți frați și creștini și voi tinere și tineri care vă îndulciți de darurile binefăcătoare ale Bisericii și care vă încălziți la focul Sfântului Duh în Casa Domnului, fericiți sunteți că vă aflați aici să-L urmați pe El. Când Domnul nostru a fost prins și legat în Grădina Ghetsimani, toți ucenicii L-au părăsit și au fugit de frică, lăsându-L în mâinile soldaților și servitorilor arhiereilor, dar pe drumul ce cobora din Ghetsimani spre Ierusalim, un tânăr mergea după El.

Cine era acest tânăr, ce nume purta, Sfânta Carte nu ne spune, Sfântul Evanghelist Marcu e singurul care scrie acest amănunt, dar nu dă numele. Pentru tineretul care citește Sfânta Scriptură și se străduiește să trăiască învățăturile Domnului, nu este mai mare bucurie ca aceea de a ști, că atunci când cei vârstnici au părăsit pe Hristos, s-a găsit un tânăr curajos care să meargă după El.

Se vor ridica mulți învățători ai tineretului și vor chema pe tineri să-i urmeze, vor promite tot ce gura le poate vorbi; tineretul creștin are însă un singur Învățător de care trebuie să asculte și după care să meargă, Hristos Lumina lumii. Fără El nu este mântuire, El a luminat întotdeauna sufletele tinerilor care L-au chemat și L-au rugat cu credință și cu dragoste.

Ați auzit în noaptea Învierii pe preoți strigând: "Veniți de luați lumină!?" Această lumină este simbolul luminii lui Hristos, care luminează în întunericul acestei lumi. Păziți cu sfințenie această lumină pe care ați luat-o până acum și vegheați cu tărie ca nimeni să nu v-o poată stinge, nici un vrăjmaș de zi și de noapte, nici vântul cel turbat și nici vijeliile și toate uraganele de s-ar înfuria împotriva voastră.

Sunteți salvați, sunteți luminați, sunteți în corabie, sunteți cu Împăratul, este în mijlocul nostru. Păziți mai departe credința, nădejdea și dragostea și nimic să nu fie în stare să vă întoarcă de pe drumul cel adevărat care duce la viață. Acum este momentul să stăm mereu de veghe ca să nu pierdem truda și agoniseala sufletească, uniți cu toții în rugăciunile din Biserică, cât și cele de acasă, să zicem și noi cu Apostolul Toma:

Rugăciune

Domnul meu și Dumnezeul meu, ajută-ne să sfârșim cu bine zilele vieții noastre, trăind în dreapta credință și în sfântă pregătire sufletească și trupească, ca să fim cu tine nedespărțiți în ceruri în vecii vecilor. Amin.

60@ Predică la Duminica a III-a după Paști (a sfintelor femei mironosițe)

Duminica Sfintelor Femei Mironosițe

Hristos a înviat!

Frați creștini,

Sfânta noastră Biserică prăznuiește astăzi duminica sfintelor femei mironosițe. Sfinții părinți au găsit de cuviință ca în această duminică să se facă pomenirea sfintelor femei mironosițe dimpreună cu Iosif și Nicodim cei care au îngropat trupul Domnului Hristos. Este impresionant și vrednic de toată lauda curajul acestor femei credincioase. Fapta lor dovedește dragoste, devotament, iar mai mult decât orice, recunoștință.

Dacă pentru Domnul Hristos Săptămâna Patimilor a fost durere și suferință, același lucru putem spune și despre aceste femei binecuvântate care împreună cu Maica Sa au petrecut o săptămână plină de lacrimi și jale până la Învierea Izbăvitorului din mormânt. Șiroaie de lacrimi le-au curs din ochi încă din Betania, când Mântuitorul se despărțea de Prea Curata Sa Maică și mergea la Ierusalim ca să pătimească. Prea Curata Fecioară a fost însoțită, mângâiată și înconjurată întotdeauna de aceste minunate femei. Să urmărim mai îndeaproape rolul ce l-au jucat aceste sfinte mironosițe în vremea Patimilor lui Iisus.

Când toți ucenicii s-au împrăștiat de frica iudeilor, ele au fost martore la toate cele întâmplate pe dealul Golgotei. Priveliștea răstignirii a trei oameni este un lucru destul de însemnat ca să atragă o mare mulțime de popor acolo. Unii veniră din ură înverșunată ca să vadă cum scapă de cel mai mare dușman al lor - Iisus. Aceștia erau preoții, cărturarii și fariseii. Alții veniseră din curiozitate și așa în scurt timp s-au unit cu toți în batjocuri, în cuvinte și în gesturi împotriva lui Iisus. Unii strigau, alții scoteau limbile strâmbându-se spre Iisus, iar alții clătinau cu capetele și șuierau un fel de "Huo!?", cum se zice la cineva care e vrednic de hulă. Niciodată omul nu s-a arătat mai rău ca atunci. Tot iadul se strânsese în acel loc ca să-i îndemne să-L hulească de Dumnezeu.

De obicei, oamenii au multă milă de cei ce suferă, mai ales de cei ce mor, oricare ar fi pricina morții lor, dar acum nu mai era așa. Nu este priveliște mai zguduitoare ca priveliștea răstignirii Domnului Hristos. Să privim o clipă mai atenți și să ne închipuim că suntem amestecați prin mulțimea aceea de pe Golgota.

Uitați-vă la fața lui Iisus care a fost lovită cu pumnii, umflată și învinețită, apoi a fost scuipat, iar pe cruce șiroaie de sânge I se prelingeau din cauza spinilor, deoarece pe cap avea o cunună de spini peste care a fost lovit, iar aceștia se înfigeau adânc în pielea capului Său. Spatele Lui era zdrelit de loviturile bicelor. Priviți mâinile și picioarele străpunse de piroane; priviți la trupul Lui gol și despuiat cum atârna între cer și pământ. Pământul se lepădase de El, cerul încă nu-L primea și cine-I putea măsura durerile sufletului Său?

"Ocară îmi rupe inima" ? se spune în psalmi. Fariseii și cărturarii își bat joc de puterea Lui mântuitoare și-I zic: "Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu se poate mântui!? Când Iisus strigă la cer zicând: "Eli, Eli, Lama Sabachtani!?! ? ceea ce înseamnă "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit!?! ? toți râd ironic și zic: "I-auziți, strigă pe Ilie, lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L scape?.

De când este pământul, nu s-a mai văzut așa ceva și acesta s-a cutremurat; soarele s-a ascuns și întuneric s-a făcut peste tot pământul timp de trei ore. Perdeaua din templu s-a rupt în două de sus până jos. Deodată, batjocura a încetat și se întorceau acum acasă bătându-se în piept, semn că i-a cuprins o groază mare. Bâjbâind prin întuneric, cu frica în piept și în suflet, coborau spre Ierusalim spre casele lor. Femeile mironosițe erau acolo și până în acel moment fuseseră și ele ținta batjocurilor lor. De aceea stăteau departe și se uitau la cele ce se petreceau.

Nenumărate și grele au fost asupririle, ocările, scuipatul și batjocura pe care mulțimea le arunca și asupra lor cu ură și dispreț.

Multe din aceste femei au fost lovite, altele luate în crudă bătaie de joc, mai ales Maria Magdalena, a cărei viață era cunoscută. De altfel, au fost urmărite de ochii pizmași și răutăcioși ai multora, de când mergeau urcând spre Golgota când Iisus ducea Crucea cea grea, deoarece ele se apropiiau cu rândul și cu mare respect de Iisus ștergându-I fața cu năframele lor de sânge și sudoare. Ele nu mai voiau să știe altceva și nu mai vedeau nimic decât drumul durerii, Crucea și pe Izbăvitorul lumii ? Iisus. Nu le păsa de batjocurile și de toată răutatea lor.

Atunci, pentru prima dată Maria Magdalena, rămânând puțin timp lângă Crucea lui Iisus, a observat, prin întunericul acela care se lăsase, un bărbat ingenunchiat care plângea în hohote. Acesta era Varava, tâlharul care a fost eliberat de Pilat în locul lui Iisus, și astfel pentru prima dată la piciorul Crucii lui Iisus se află un tâlhar și o desfrânată care cer iertarea păcatelor lor. S-au apropiat apoi toate celelalte femei împreună cu Maica Lui, Prea Curata Fecioară și dimpreună cu Maria Magdalena, ingenunchind în fața Crucii lui Iisus plângeau cu lacrimi amare pentru scumpul lor Învățător.

Acum să amintim pe cei ce au fost în acele momente grele lângă Iisus.

IOSIF din Arimateea ? a fost unul din cei 70 de ucenici ai Domnului. După ce a fost îngropat Domnul Hristos, evreii l-au luat pe acest Iosif și l-au aruncat într-o groapă, într-un fel de închisoare din care a fost scos cu puterea lui Dumnezeu și dus în Arimateea la casa lui. Aceasta s-a întâmplat după ce Domnul Iisus a înviat și I s-a arătat scoțându-l de la închisoare.

NICODIM ? era unul din fruntașii evreilor care, după ce a îngropat trupul Domnului, a fost dat afară din Sinagogă și nu a mai fost primit. El însă a povestit cu de-amănuntul și a propovăduit Patimile și Învierea Domnului Hristos pretutindeni unde a fost.

Femeile mironosițe cele mai cunoscute au fost următoarele:

MARIA MAGDALENA ? din care Domnul scosese 7 draci. Aceasta a fost cea mai înflăcărată în credință, atât în timpul acela, cât și după aceea, mergând după Învierea Domnului până la Roma, la Cezarul Tiberius, căruia i-a relatat despre toată judecata nedreaptă pe care o făcuse lui Iisus Pilat împreună cu arhieriei Anna și Caiafa și cum L-au răstignit. Tot ea, cu puterea Domnului Hristos, a vindecat pe împăratul Tiberius la un ochi, iar acesta, drept mulțumire, a trimis ostași să aducă legați la Roma pe toți cei vinovați, care și-au luat pedeapsa meritată. După aceea propovăduind cu înflăcărare și răspândind credința peste tot pe unde mergea, Maria Magdalena a murit în Efes, fiind îngropată de Sfântul Evanghelist Ioan.

SALOMEEA ? a doua mironosiță. Aceasta era fata Sfântului Iosif, logodnicul Maicii Domnului care era căsătorită cu Zevedei, tatăl lui Ioan Evanghelistul și al lui Iacob.

IOANA ? a treia mironosiță. Aceasta era femeia lui Husa care a fost econom în palatul lui Irod împăratul.

MARTA ȘI MARIA ? a patra și a cincia mironosiță. Acestea sunt surorile lui Lazăr.

MARIA LUI CLEOPA ? este a șasea mironosiță și

SUZANA ? a șaptea mironosiță. Aceasta era singura soră a marelui învățat Gamalieil, tânără, înțeleaptă și frumoasă, care a cunoscut pe Domnul Hristos în apropierea Patimilor Sale.

Toate aceste femei au fost martore la suferințele lui Iisus, la îngroparea Lui și apoi la Învierea Lui din mormânt. Aceste femei au lucrat cu mare râvnă pentru Domnul de la începutul propovăduirii Lui. Ele mergeau cu o zi două înainte la locul unde trebuia să vină Domnul și pregăteau cele ce trebuiau pentru masă, gătind și servind pe Domnul și ucenicii Săi. Tot timpul activității Domnului, au lucrat sfintele femei, ele dovedind și un curaj deosebit în timpul Sfintelor Patimi. De aceea, Sfinții Părinți le-au așezat în rândul apostolilor, întocmai cu apostolii.

Sfinții evangheliști vorbesc de cele mai cunoscute, dar ele au fost mai multe. Așadar, pe bună dreptate duminica de astăzi s-ar mai putea numi și duminica femeii creștine, duminica diaconițelor, a purtătoarelor de mir, de sfintele învățături ale Domnului Hristos. Sfintele femei mironosițe au purtat în sufletul lor toată tradiția, învățătura prin viu grai a Domnului Hristos și au învățat lumea cum și ce să creadă.

Ele au învățat mai cu seamă de la Sfânta Fecioară Maria, cu care au rămas în continuare după Învierea Domnului și pe care o ajutau să face veșminte pentru preoți, omofore pentru arhierei, acoperăminte pentru sfintele vase de cult și altele.

Femeile mironosițe au înțeles de la Domnul Hristos înalta demnitate în care a fost pusă femeia creștină. Știm că înainte de Domnul Hristos, istoria păstrează o amintire tristă pentru bietul neam femeiesc, femeile nefiind altceva decât niște unelte în mâna bărbatului. Ele nu puteau să cumpere, să vândă, nu puteau hotărî nimic și uneori erau lipsite chiar de bucuria rodului pântecelui lor, căci băbații, dacă nu voiau copii, îi luau cu sila de la sânul mamei și-i aruncau la răpă.

Fiul lui Dumnezeu, care a voit să se nască dintr-o femeie, a redat onoarea femeii, căci El a fost purtat în brațele unei mame, a fost alăptat la pieptul unei mame, îngrijit și alintat de cea mai curată mamă, SF?TA FECIOARĂ MARIA. De atunci, femeia este prețuită și respectată, iar sfintele femei creștine de la început au imitat-o și au avut-o ca un far luminos înaintea ochilor pe Sfânta Fecioară Maria.

Sfânta Elena a știut să dea fiului ei, Constantin, o creștere aleasă, căci a ieșit biruitor asupra păgânismului, dând libertate creștinismului și declarându-l religie de stat. Sfânta Antuza, mama Sfântului Ioan Gură de Aur, a dat și ea o educație creștinească fiului ei care lepădând păgânismul a devenit cel mai mare stâlp al Ortodoxiei. Rămânând văduvă, ea nu a vrut să se mai căsătorească, numai ca să dea fiului ei o educație aleasă.

Toți păgânii admirau virtuțile lor și ziceau: "Vai, ce minunate femei se găsesc la creștini!? Sfânta Biserică face pomenirea unei sfinte care a încreștinat țara păgână a Iviriei sau Georgia. Această sfântă întocmai cu apostolii este sfânta Nina. Fiind de neam din Ierusalim, dorea din copilărie să răspândească învățătura dreptei credințe într-o țară unde nu era cunoscut Domnul Hristos. După ce tatăl ei s-a făcut pustnic, iar mama sa a ajuns diaconiță într-o mănăstire, dorința ei s-a împlinit. Și astfel sfânta Nina s-a îndreptat către această țară păgână Iviria, unde prin viața ei îmbunătățită și propovăduirea Domnului Hristos, a cucerit inimile oamenilor de acolo, aducând la credință pe însăși împăratul Miriam al Georgiei.

Acesta a trimis scrisori la Constantinopol să-i trimită episcopi și preoți, botenzându-se el, curtea și toată țara lui. Mai târziu, prin îndrumările sfintei Nina, a ridicat în capitala țării sale cea mai frumoasă biserică creștină. Din această țară a Iviriei am avut și noi românii un mare călugăr și cărturar de seamă, pe mitropolitul Antim Ivireanu, care, ca și sfânta Nina, a fost un mare luminător în țara noastră. El a înființat o tipografie la mănăstirea Snagov unde s-au scris cărți religioase în câteva limbi.

Iată cum s-a înmulțit lumina lui Hristos în lume prin ucenițele și ucenicii Domnului și e nesfârșit numărul femeilor creștine care au lucrat pentru numele Domnului și care L-au propovăduit cu viața și cu faptele lor până în zilele noastre. Cine nu-și amintește din istoria țării noastre de mamele creștine care au adus pe lume prin naștere și prin creștere oameni mari, viteji și sfinți. Astfel avem pe mama lui Ștefan cel Mare, mama lui Mihai Viteazul, mama lui Tudor Vladimirescu, mamele multor domnitori și voievozi, care au răspândit învățătura dreptei credințe în țara noastră.

Dacă femeia creștină a fost înălțată și pusă la loc de cinste de Domnul Hristos, apoi să vedem și ce anume obligații trebuie să îndeplinească ea. În primul rând, femeia creștină trebuie să propovăduiască învățăturile Mântuitorului ca și femeile mironosițe în toate locurile unde se află. Dacă este necăsătorită, să-și păzească cinstea până la cununia religioasă și să îndemne și pe celelalte prietene ale ei să facă asemenea, să nu se înșele și să-și piardă fecioria, căci va fi vai de casa lor.

După ce se căsătoresc, femeia și bărbatul creștin nu trebuie să trăiască oricum, ci numai în ascultare de legea Domnului, de Biserică, păzind credința. Femeia să devină mamă, căci aceasta este menirea femeii pe pământ, să nască toți copiii pe care-i dă Dumnezeu, nu să-i arunce, să-i avorteze, să-i omoare în diferite chipuri, căci acest păcat atrage mânia lui Dumnezeu asupra casei lor și din această cauză se ajunge la despărțire.

Trei păcate sapă la temelia unei case ca s-o distrugă: avorturile, când soții se înșeală și ferirea în diferite chipuri de a face copii. Aceste păcate mari distrug căsnicia. De aceea vedem astăzi în lume atâtea divorțuri, pentru că se rupe legătura

cu Dumnezeu, prin ruperea inelelor cununiei care se face prin aceste trei mari păcate. Așadar, femeile ca și bărbații să țină seama că după ce s-au căsătorit pot să cadă în păcate și mai grele. Au vrut să scape de păcatul desfrânării, dar foarte ușor pot cădea în păcatul preacurviei.

Nu este îngăduit nici unuia dintre soți să privească cu poftă păcătoase la alte persoane, ci trebuie păzită învățătura Domnului Hristos, a Sfântului Apostol Pavel care zice că femeia trebuie să aibă temere de bărbat și să-i poarte respectul păzindu-se curată numai pentru el. Iată de ce nu este bine ca femeia sau bărbatul să plece de unul singur la diferite distracții, la nunți, în stațiuni, fiindcă de aici pleacă răul și cele mai multe cazuri de despărțire.

Când într-unul din soți a intrat gelozia, bănuiala și neîncrederea, în casa aceea nu mai este bine, începe cearta, dușmănia, bătaia și de aici divorțul. De aceea femeia creștină să se lupte în familie să păzească hotarele legii dumnezeiești de care sfinții părinți fac pomenire în rugăciunile de la cununie. Aceste hotare ale legii sunt posturile și sărbătorile care trebuie păzite în curăție trupească și sufletească, căci numai astfel făcând vor avea copii buni, sănătoși, cu mintea întreagă care vor aduce bucurii părinților, Bisericii și lumii întregi.

Copiii care sunt zămisliti în posturi și sărbători, de părinți bețivi, desfrânați, cu diferite vicii, acești copii vin pe lume cu sufletul și cu trupul zdrențuite de păcate sufletești și trupești, căci unii se nasc suciți, strâmbi, orbi, surzi, ologi, nevoiași și chiar nebuni. De aceea se plâng astăzi majoritatea părinților de copiii lor că sunt răi, necredincioși și înstrăinați de Dumnezeu. Se nasc necredincioși, hoți și criminali, hulitori și desfrânați, bețivi și tutunari, îndrăciți și înrăiți, făcând să sufere nu numai pe părinți și rude, ci chiar o lume întreagă.

Așadar, să luăm aminte că binele sau răul în lume pleacă din casa fiecăruia dintre noi, de la zămislire de prunci legiuită sau nelegiuită. În ce privește avorturile, femeia nu trebuie să plece urechea la șoaptele necuratului, care o poate ispiti prin bărbatul ei, prin doctori și prin alții care îndeamnă la acest mare păcat. Să se știe clar că bărbații care îndeamnă femeile la avorturi au aceleași păcate ca și ele. Femeile care dau buruieni sau fac injecții, ceaiuri, sau chiar numai un indemn dacă fac, au aceleași păcate.

Așa se fac păcatele astăzi, cele mai multe făcându-se în anturaje, în vorbire, în diferite împrejurări. Acelea care vă știți că ați greșit în vreun fel, să nu uitați să spuneți la spovedit, iar pentru că acest păcat al avorturilor este foarte răspândit în lume, am să vă spun o întâmplare cu o femeie care era amenințată de bărbatul ei că o lasă dacă nu face avorturi.

Această femeie de prin părțile Moldovei era însărcinată în a treia lună. Bărbatul ei aranjase cu un doctor ca să intervină și să oprească sarcina, dar ea, fiind credincioasă și cu frică de Dumnezeu, nu voia să consimtă să facă acest lucru. Nemaiputând trăi din cauza bărbatului care o amenința că o omoară, s-a dus și ea la un preot duhovnic și cu lacrimi în ochi i-a povestit toată întâmplarea. Preotul a sfătuit-o să postească o zi și să se roage cu credință la Dumnezeu, făcând milostenii și închinăciuni câte va putea.

Femeia a mers și a făcut întocmai. Într-o vineri a postit, s-a rugat, a plâns înaintea icoanelor ca să îmblânzească Dumnezeu pe bărbatul ei și s-o întărească în necazul ei. În noaptea aceea avu un vis minunat, căci a fost răpită într-un loc foarte trist. Acolo erau niște munți de aramă și niște păduri parcă erau de foc, iar copacii roșii ca de jar. În marginea pădurii era un șes și niște copaci uriași de foc care ardeau, iar de fiecare copac era legată cu funii de foc câte o femeie goală. Din munții aceia ieșeau niște vulturi cu cioc și cu aripi de foc, care așezându-se pe pieptul acelor femei, îi mâncau sânii până se vedeau coastele, iar ele zbierau groaznic. După ce se săturau, vulturii zburau în acei munți de aramă, iar lor le creșteau imediat sânii și după puțin timp vulturii veneau din nou și-i mâncau în zbieretele lor și tot așa se chinuiau în veci.

Deodată, femeia a observat lângă ea un tânăr care i-a zis: "Vezi aceste femei? Ele n-au vrut să aibă copii, ci i-au omorât în pânțece așa cum era să faci și tu. Aici îți este locul dacă nu te hotărăști să lași pruncul să trăiască. Aceste femei așa se chinuiesc în vecii vecilor, și acei vulturi le mănâncă sânii, fiindcă Dumnezeu de aceea a lăsat sânii femeii, ca să alăpteze prunci, nu să-i arunce la gunoi. Ia

aminte că dacă ai să faci avort, vezi copacul acela liber, uită-te bine că și funiile te așteaptă, acolo e copacul unde vei fi adusă. Maica Domnului m-a trimis să-ți spun și să-ți arăt locul, dacă nu ascuți?.

Când s-a trezit femeia din această vedenie, udă de lacrimi, și tremurând de frică n-a mai ținut seama de nimic și a spus bărbatului că, chiar dacă o împușcă, ea nu va face această faptă rea. Acesta este numai un loc din chinurile iadului, dar sunt mai multe și-n diferite feluri. Iată un loc tot atât de îngrozitor de care mi-a povestit cineva.

Tot într-o vedenie această persoană a fost dusă de un înger să vadă o parte din chinurile iadului. Acolo a văzut într-un loc o femeie care făcuse șapte avorturi cât a fost în viață. Șapte balauri erau încolăciți pe ea și o sugeau: doi de sâni, doi de ochi, doi de mâini și unul de stomac. După ce o chinuiau un timp, apăreau șapte demoni, o luau în furci și o duceau alături unde erau șapte grămezi de carne. Acolo demonii o îndopau cu acea carne și ziceau: "Acesta este rodul tău, să te sature de sângele lor?". Mult m-am speriat de acest loc groaznic, spunea acea creștină, dar nu voi înceta să spun mereu la femei și să nu mai facă nimeni așa ceva că mare rău le așteaptă.

Așadar, femei creștine, treziți-vă, spovediți-vă și spuneți la duhovnic cu lacrimi în ochi câte avorturi aveți, făcând canon pentru iertarea acestor păcate grele. Canonul nu constă în a cumpăra lumânări de mii de lei sau altceva de genul acesta, ci mai întâi de toate trebuie îndreptare, oprire de a mai face acest păcat și părere de rău până la moarte. Pocăința împreună cu faptele bune vor salva și sufletele nevinovaților prunci.

Femeia trebuie să fie ca un înger păzitor al casei, ea trebuie să-și păzească bărbatul să nu cadă în păcate, căci multe femei neiscusite și-au stricat bărbații buni. Dacă e îngerul casei, femeia trebuie să aibă grijă mare de copii, să nu fie sminteală pentru ei, să nu se dezbrace în fața lor, căci mult greșesc aceste mame care nu se rușinează în fața copiilor. Acolo unde sunt băieți și fete, mama trebuie să-i separe mai din timp, fiindcă de la nerușinare vin păcate grele care nu se pot spăla așa ușor.

Femeia creștină trebuie să se deosebească de celelalte femei necredincioase. Ea să fie pildă oriunde merge și cu mult mai mult la Sfânta Biserică, observând cu atenție învățătura Sfinților Părinți, care spun că în biserică nu se vorbește și nu se umblă din loc în loc, iar îmbrăcămintea femeii creștine trebuie să fie modestă. Sfântul Ioan Gură de Aur a întâlnit o femeie gătită, parfumată și a întrebat-o: "Unde mergi, femeie, așa?? Ea-i răspunde cu bucurie că merge la biserică. Sfântul îi răspunde: "Îmbrăcămintea ta nu te arată că mergi la biserică, poate mergi la nuntă sau la teatru, căci pentru a merge la biserică nu se cere să fii așa de elegantă, înzorzonată, nu așa se îmbracă o femeie păcătoasă care se pocăiește și cere iertare de la Dumnezeu. Hainele tale luxoase nu te vor învrednici de iertare, ci vor atrage mai degrabă asupra ta mânia lui Dumnezeu?.

Tot în acele vremuri se ducea o mamă la biserică cu singurul ei băiețel de mână. Mama, din neștiință și din îndemnul diavolului, după cum era obișnuită, s-a îmbrăcat foarte luxos. Când au ajuns ei amândoi la biserică, copilul a fixat ochii la Domnul Hristos răstignit pe Cruce și deodată zice: "Ia privește, mamă, la Stăpânul nostru Hristos, că este gol și plin de răni și cu piroane în mâini și picioare, iar tu vii la biserică așa de luxoasă! Bagă de seamă, mamă, să nu cazi în focul iadului!? Mama, rușinată de cuvintele copilului, și-a făcut o haină simplă numai pentru biserică, și a trăit până la moarte în modestie și rugăciune.

Sfântul Ieronim zice că femeile care se îmbracă luxos, și mai ales la modă, sunt întocmai ca femeile care folosesc otravă să omoare pe cineva. Ele păcătuiesc pentru că dau altora băutura ucigătoare și-i fac să cadă în ispită. Sfântul Ambrozio zice și el: "cu cât o femeie se arată în fața oamenilor mai gătită, cu atât este mai greșoasă și scârbită înaintea lui Dumnezeu?.

De aceea să luăm aminte să nu ne înșelăm singuri, crezând că dacă venim la biserică și zicem "Doamne, Doamne?, vom intra în Împărăția cerului. Dacă nu ne comportăm smeriți și cuvioși în casa lui Dumnezeu, după cum ne învață sfinții părinți, vai nouă, mai bine să nu venim să facem sminteală. De multe ori vedem în timpul slujbei când e cel mai înalt și înfricoșat moment, atunci când se sfințesc darurile, câte o femeie venind și apucându-se să se închine și să se plimbe cu

lumânările în mână pe la icoanele din față ca să tulbure pe toți. Vai de rugăciunea ei, vai de lumânarea ei!

Să nu se mai întâmple așa ceva. Ai venit la biserică și Sfânta Liturghie e începută, să stai într-un loc acolo unde te găsești și roagă-te cu smerenie și credință, fără să-i sustragi pe ceilalți de la rugăciune. De aceea spun Sfinții Părinți că pe unele le aduce diavolul la biserică, căci se trezesc și ele pe la orele 10 ? 11 și vin la biserică ca să facă tulburare. Femeile creștine să fie ca și mironosițele în ascultare de ucenicii Domnului ca să învețe și pe cele neștiutoare credința, așa cum ne-a lăsat-o nouă Domnul Hristos și sfinții apostoli, fiindcă în lume s-au ivit mulțime de credințe rătăcite care fac mari ravagii între credincioși.

Spre exemplu, sunt unele femei care învață spunând că nu e bine să se facă cununii în luna mai; auziți ce au învățat ele de la diavolul, că nu le merge bine celor care se cunună în această lună. De aceea îi apucă moartea pe mulți necununați și-i tot amână și umple diavolul iadul cu ei; apoi tot ele trimit pe urmă după preot când moare unul din soți, ca să vină preotul și să cunune pe cel rămas în viață cu cel răposat. Altele învață să țină de sărbători mari joile verzi, marțile după Rusalii și joile după Paști.

Altele învață lumea să țină posturile care nu sunt orânduite de Biserică ? spre exemplu postul Sfântului Anton ? sau să ajuneze câte o săptămână în care intră și sâmbăta și duminica. Canoanele spun că cine ajunează sâmbăta și duminica să se afurisească. Unele femei sfătuiesc să nu se facă maslu celui bolnav, spunând că moare imediat. Le întreb unde au pomenit ele în rugăciunea de la maslu că se roagă moarte bolnavului? Se apucă altele și împart la cei care se împărtășesc lumânări ca să fie pentru cei răposați.

Să se știe clar că fiecare trebuie să se împărtășească cu lumânarea lui. Pentru cei care au murit nespovediți, neîmpărtășiți și fără lumânare, sunt alte orânduiri. Să se grăbească, frați creștini, toți să se împace cu Hristos, să vină la biserică, să se împărtășească din vreme și să se spovedească cum trebuie, că vai de cei care mor nespovediți și neîmpărtășiți. Unii mai spun că au apucat lumânare; poate să apuce 100 de lumânări, dacă a murit nespovedit și neîmpărtășit, nu-i mai garantează nimeni mântuirea.

Lumina este Hristos, El e Lumina lumii, trupul și sângele Lui pe care-L primim prin Sfânta Împărtășanie, ne va lumina, ne va trece peste toate vămile și peste toate relele până la împărăția cerească. De aceea e bine să ascultați de Sfânta Biserică, să nu apucați vreun drum greșit, ca astfel să vă lepede Dumnezeu și să vă vedeți la sfârșit fără nici un folos.

Fiți în strânsă legătură cu noi și să ne aduceți la cunoștință orice abatere de la dreapta credință ca să vă luminăm și așa cum v-am lămurit noi să propovăduiți și să învățați și pe ceilalți. În felul acesta vă veți face datoria ca femeile mironosițe care au ascultat de apostoli și au urmat învățăturile Domnului până la sfârșit.

Alergați, mărturisiți, îndemnați și chemați la casa Domnului, căci numai în Biserică mai este lumină. Lumea vă va scoate fel de fel de vorbe, vă va zice ipocrite, habotnice, mironosițe, mistice, va râde ironic cum învață demonul, dar sus privirea, sunteți ucenice ale lui Iisus.

Să ne aducem aminte de sfintele femei mironosițe cât au suferit, de înaintașele noastre creștine și nici o clipă să nu pierdem fără folos, căci în ochii Domnului sunteți de mare preț. El ne iubește și vrea să fim ai Lui și pentru El și Împărăția Lui, să luptăm ca să ne câștigăm sufletul și să ni-l mântuim.

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, ridică vălurile minții noastre ca să Te putem vedea și urma ca sfintele femei mironosițe. Vorbește inimii noastre, Doamne, și fă-o să Te asculte și cu lacrimi să-Ți răspundă. Lovește piatra credinței noastre ca să curgă șiroaie de lacrimi din dragoste și recunoștință pentru binele ce ne-ai făcut nouă, robilor Tăi, ca să ne mântuim și noi și să Te slăvim în vecii vecilor. Amin.

61@ Predică la Duminica a IV-a după Paști (vindecarea slăbănogului de la scăldătoarea Vitezda)

Duminica slăbănogului

Iisus a zis slăbănogului: "Iată că te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău?! (Ioan V, 14)

Frați creștini,

Cine nu este cuprins de milă și de compătimire când vede un bolnav paralizat zăcând într-un pat de mulți ani? Cum să nu-ți inspire milă când vezi o ființă omenească sfârșită de puteri, cu ochii duși în fundul capului, galben la față și tot trupul lui numai pielea și osul, un om care așteaptă de la alții o mângâiere, o încurajare, un pahar cu apă sau puțină mâncare.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne-a istorisit vindecarea unui astfel de slăbănog care zăcea de 38 de ani. În Postul Paștelui am auzit despre vindecarea altui slăbănog, care fusese adus înaintea Domnului Hristos de 4 oameni, cu patul. Slăbănogul de astăzi însă aștepta de 38 de ani și nădăjduia că se va găsi un om care să-l arunce și pe el în scăldătoarea Vitezdei și să se facă sănătos. Dar de atâția ani nu s-a găsit nimeni să-l ajute.

Iată că într-o zi cu soare și frumos, o zi senină și plină de lumină, se oprește în fața lui un om frumos și minunat, cu chipul blând și dulce, care-i zise cu blândețe: "Voiești să te faci sănătos?? Cine era acest om? Era Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Văzând Iisus cum îl chinuia boala de multă vreme și cunoscând ca un Dumnezeu păcatele acestui slăbănog, căci pentru păcatele lui se chinuise 38 de ani, a voit să-l aleagă din această mulțime de bolnavi și să-l vindece.

Bietul slăbănog, buimăcit și intimidat, căci se vedea în fața unei persoane atât de impunătoare și uimitoare, a început să-și plângă necazul înaintea Domnului, zicând: "Doamne, nu am pe nimeni să mă arunce în scăldătoarea aceasta când se tulbură apa, iar până când merg eu altul se coboară înaintea mea?. Iată deci că din atâția oameni care se aflau în acel loc, nu se găsea nimeni ca să-i ajute acestui slăbănog. Aceasta ne arată că erau foarte împietriți oamenii și atunci, egoiști și fără omenie.

Scăldătoarea aceasta numită Vitezda - ceea ce înseamnă "Casa Milosteniei? - se afla în Ierusalim la Poarta oilor, căreia i se zicea așa pentru că aici erau spălate de măruntaie oile care erau aduse jertfă la templu. Împrejurul lacului Vitezda erau cinci pridvoare sau foișoare, în care se găseau mulți bolnavi ce așteptau mișcarea apei, căci un înger se cobora din când în când în scăldătoare și tulbura apa, iar cel care intra întâi după tulburarea apei se făcea sănătos ori de ce boală era cuprins.

Dar pentru ce se vindeca numai un singur bolnav după tulburarea apei? Pentru că scăldătoarea de la Poarta Oilor închipuie scăldătoarea cea tainică a Sfântului Botez care este în Biserica noastră Ortodoxă, știind că un singur botez este valabil. Pogorârea îngerului în scăldătoare închipuia venirea Harului Sfântului Duh în apa botezului, că nu apa singură spală păcatele, ci Harul dumnezeiesc.

Acest slăbănog de la Poarta Oilor a trebuit să aștepte 38 de ani ca să poată plăti canon pentru păcatele făcute de el, iar acum s-a împlinit vremea ca să se arate Mântuitorul Cel ce a ridicat păcatele lumii ca să-l tămăduiască. Dar pentru ce-i zise Mântuitorul: "Voiești să te faci sănătos?? Nu știa oare Domnul cât de mult voia el să se facă sănătos? De la alți bolnavi am văzut cum Domnul cere credință, acestuia vedem că îi cere voință, dar voința pe care o cere este aceea de a se face sănătos și cu sufletul.

Aceasta o cere și de la noi Domnul, ca să ne vindecăm sufletul de patimi și de păcate și să nu ni se întâmple ceva mai rău, adică să fim osândiți în chinurile iadului, în vecii vecilor. După ce nenorocitul slăbănog termină de spus necazul lui înaintea Domnului, bunul și iertătorul Iisus îi zise: "Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!? La porunca lui Iisus, venele trupului slăbănogit au prins puteri și s-au întărit cu totul, iar el începu să meargă. Toți s-au mirat văzând cum pleacă sănătos

pe picioarele lui acela care era anchilozat, cum a început să-și strângă salteluța pe care zăcuse și păturica lui cea săracă, și cum a pornit vesel pe picioarele lui acasă.

Mare le-a fost mirarea oamenilor care l-au văzut. Dar nu s-a găsit nici unul să aducă slavă lui Dumnezeu; fiindcă Dumnezeu era Acela cu chip de om și numai Dumnezeu a putut să facă o astfel de minune. Slăbănogul nu știa cine este doctorul lui. Dar după puțin timp Domnul Hristos l-a găsit în biserică și i-a zis: "Iată că te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva și mai rău!?"

Ziua aceea când a făcut Iisus această minune era într-o sâmbătă. Evreii cei pizmași și plini de invidie, când au văzut pe slăbănogul vindecat și cu sarcina patului în spate, au strigat la el cu răutate: "Nu-ți este îngăduit să-ți ridici patul în ziua sâmbetei!? Invidia din inima lor i-a orbit cu totul, căci n-au mai văzut nici binele săvârșit, nici pe Dumnezeu care și-a făcut milă cu acest nenorocit. Acești cărturari fățarnici, farisei, țineau legea de formă, țineau la literă și nu puteau să vadă în această minune puterea lui Dumnezeu, pentru că ei ziceau că a fost călcată sâmbăta și deci acest om nu poate fi de la Dumnezeu.

Iată invidia, zavistia aceasta a diavolului care face pe oameni să vorbească de rău minunile lui Dumnezeu și pe oamenii lui Dumnezeu. Această fiară otrăvitoare are 7 capete. Din ele aruncă otrava purtătoare de moarte. Cel dintâi cap este mândria, al doilea este iubirea de argint, al treilea lăcomia, al patrulea lenea, al cincilea desfrânarea, al șaselea mânia și a șaptea este invidia. Din toate aceste capete se varsă otravă aducătoare de moarte pentru suflet. Otrava invidiei este însă mai puternică decât celelalte.

Toate celelalte păcate de moarte sunt săvârșite de om pentru câte un folos, dar invidiosul este chinuit de otrava invidiei, în suflet și în trup, fără nici un folos, lui părându-i rău de fericirea aproapelui, de binele vecinului, de progresul altuia și mai ales de darurile pe care le au unii de la Dumnezeu. Invidiosul se bucură numai atunci când aude de nenorocirea aproapelui, atunci când a căzut în păcate, iar dacă mai e și la închisoare, atunci are o bucurie și mai mare.

De aceea când vede că-i merge bine și sporește în cele bune, invidiosul caută să-i pună tot felul de piedici, să-l vorbească de rău, să-l clevetească, să-i zică rătăcit, să-l desconsidere în fața lumii ca nimeni să nu-l mai iubească. E prea mult de vorbit de acest cap al invidiei. Dar să-i lăsăm acum pe cei ce sunt otrăviți de el și să-i compătimim, fiindcă o pedeapsă mai mare ca aceasta nici că se poate, distrugându-le sufletele și trupurile.

Sfânta Evanghelie de astăzi nu ne spune că slăbănogul i-ar fi mulțumit Domnului pentru că l-a tămăduit. Dar ne spune că s-a dus și a spus iudeilor că Iisus este cel ce l-a făcut sănătos. Poate și el, ca și alții, a fost nerecunoscător, a uitat îndată de binefăcătorul său și nu l-a urmat ca să-l asculte sfintele învățături. De aceea Domnul Hristos a știut cu cine stă de vorbă și i-a zis: "Vezi să nu mai păcătuiești?? și celelalte.

Știa Iisus, ca un Dumnezeu ce era, că acel slăbănog va stăruia în păcate ca și înainte și va face chiar un păcat mai grozav, puțin mai târziu. Din tradiție și dintr-o carte veche a Bisericii se spune că acest slăbănog vindecat de Iisus se numea Isac Lachedem. I se mai zice și evreul rătăcitor. Când Mântuitorul urca cu Crucea pe dealul Golgotei, hulit și batjocorit, însetat și nemâncat, s-a oprit în dreptul casei acestui Isac Lachedem, căci pe acolo ducea drumul spre Golgota. Atunci Isac a ieșit și el la poartă împreună cu vecinii, iar Domnul văzându-l l-a rugat să-i dea puțină apă. La refuzul acestuia, Iisus l-a rugat să-l dea voie să se odihnească pe banca de la poarta lui; dar acesta îi zise cu asprime: "Nu-ți dau voie să stai, mergi de aici!?"

Atunci Domnul Hristos se întoarce către el și-i zise: "De acum încolo să mergi și tu mereu, până la a doua Mea venire?. Se spune că și astăzi acest evreu nerecunoscător, care s-a asociat cu ceilalți hulitori, trăiește și umblă neîncetat, străbătând pământul în lung și-n lat fără să i se întâmple ceva. Merg prin pustietăți, prin jungle periculoase și s-a aruncat chiar în vulcanul Vezuviu din Italia, pentru că el vrea să moară, dar nimic nu i se întâmplă pentru că blestemul dumnezeiesc este asupra lui.

Animalele sălbatice vin până lângă el, îl miros, dar sunt cuprinse de o așa scârbă, că nu se pot atinge de el. Iată că se apropie 2000 de ani și el merge, merge mereu pe pământ. Acum nu mai vrea să se facă sănătos, ci dorește să scape de povara vieții, dar în zadar, căci lucrurile neînsufleteite nu-l primesc, ci totul și toate îi spun și-i repetă cuvintele Mântuitorului spuse la poarta casei lui: "Mergi, mergi?!? Iar el merge până va veni Domnul să judece viii și morții.

Blestemul dumnezeiesc a căzut peste el ca și peste toți cărturarii și fariseii, în frunte cu Anna și Caiafa, căci toți, împreună cu Pilat, și-au sfârșit viața lor în diferite chinuri, ducându-se în focul iadului. Blestemul dumnezeiesc a căzut peste toți cei care au cerut răstignirea Domnului, căci au fost împrăștiți pe toată fața pământului, căzând în grea sclavie, chinuți în diferite feluri, arși de sete, de foame, rămași fără țară, și aceasta, iată, aproape de 2000 de ani.

S-a împlinit tot ceea ce au cerut ei cu gura lor când au zis: "Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri?". Spunând Domnul slăbănogului să nu mai păcătuiască, s-a gândit la toate oile cele rătăcite ale casei lui Israel, precum și la noi, și să nu ni se pară lucru de glumă, căci dacă ne ținem tot mereu de păcate, blestemul dumnezeiesc apasă asupra noastră, a casei și a copiilor noștri. De altfel, pentru păcatele grele pe care le facem și nu le mărturisim la timp, vin peste noi fel de fel de necazuri, greutăți și boli, neînțelegeri și despărțiri între soți.

Pe toți cei care nu se lasă de insultele și hulele aduse lui Dumnezeu, de luarea numelui Său în deșert, de înjurături, drăcuiești și blesteme, pe toți aceștia îi urmărește blestemul dumnezeiesc ca și pe toți răstignitorii Lui. Și apoi, dacă i-apucă moartea așa, în tot felul de păcate, se duc și-n fundul iadului, acolo unde se chinuiesc creștinii care și-au lepădat credința, botezul și care s-au lepădat de Sfânta Biserică. Acolo merg toți cei care s-au făcut pricină de sminteală altora, ca fariseii și cărturarii cei fățarnici.

Acolo se chinuiesc părinții care nu-și învață copiii rugăciuni, n-au grijă să-i spovedească, să-i împărtășească, îi lasă să trăiască necununați, și astfel cresc ca niște buruieni otrăvitoare. De aceea copiii de astăzi otrăvesc sufletele părinților lor pe pământ, iar la sfârșitul vieții vor moșteni cu toții suferințele iadului. Vai, grozav trebuie să fie iadul acesta, când mă gândesc la o istorioară vrednică de amintit, tot despre un bolnav care se chinuise și el vreo 30 de ani.

Suferințele acestui bolnav erau mari și totdeauna se ruga lui Dumnezeu, ori să-l facă sănătos, ori să-i ia sufletul. Pe când se ruga el cu încredere și evlavie îi apare un înger și-i zice: "Iată, omule, ți-a auzit Dumnezeu rugăciunea, dar pentru păcatele tale ai mai avea de suferit încă trei ani pe pământ de aici înainte. Dumnezeu mă trimite să te întreb ce preferi, să suferi încă trei ani aici, în lumea aceasta, sau trei ceasuri dincolo, în iad? El spuse că preferă trei ceasuri în iad; îngerul îndată i-a luat sufletul și l-a dus în iad, lăsându-l în foc. După un ceas se întoarce să vadă ce face sufletul. Acesta când l-a văzut a strigat cu mare glas: "Vai, sfinte îngere, nu credeam să fie nedreptate la Dumnezeu, ai spus că mă lași numai trei ceasuri și a trecut atâta amar de ani, că nu credeam să mai vii?.

Taci, omule, zise îngerul, n-a trecut decât un ceas și mai ai de suferit încă două ceasuri. Când a auzit, l-a rugat pe înger să-i ducă sufletul înapoi în timp să se chinuiască nu 30 de ani, ci toată viața, și-i va fi mai ușor decât acele chinuri ale iadului.

Vai, fraților, adevărat este și știm cu toții aceasta, că numai o noapte te doare o măsea și ți se pare un an, dar să stai în chinurile iadului? Acolo, spun sfinții părinți că nu rămâne nici o părticică a sufletului să nu sufere. Aici te doare o măsea, un ochi, o mână, dar în iad sufletul întreg suferă dureri nemaipomenite. Grozav loc este iadul!

Unul dintre ucenici a întrebat pe Domnul să-i spună cât de adânc este iadul. Domnul a răspuns că dacă o piatră de moară va fi în cădere timp de trei ani și jumătate, abia dacă ajunge la fundul iadului. "Doamne - a zis Sfântul Ioan Teologul - dacă un păcătos se duce în fundul iadului și n-are pe nimeni să se îngrijească de el pe pământ cu sărindare, pomeni și parastase, va mai ieși de acolo?? Domnul a răspuns: "O pasăre mare de se va duce o dată pe an la o stâncă de piatră să-și ascute ciocul de ea, atunci când s-o toci stânca va ieși un astfel de păcătos de acolo, adică niciodată?.

Știința ne descoperă că dedesubtul pământului este foc, smoală, păcură, apă clocotită. Știm că acestea ies din fundul pământului și ne dovedesc existența iadului. Diavolul nu are nimic frumos pentru noi, ci numai suferință, plângere și tânguire. El n-are ce să ne dea. Cine face voia lui, acela se face părtaș la chinurile iadului, cu el la un loc, fiindcă dedesubtul pământului este iadul cu suferințele lui, iar sus în ceruri este locașul dreptilor și odihna tuturor făcătorilor de bine.

Aici pe pământ suntem la mijloc între bine și rău, între fericire și nenorocire. De aceea vedem o zi bună și zece rele; aici binele este amestecat cu răul, aici este o parte din rai, dar și o parte din iad. Trandafirul este frumos, are miros plăcut, dar are și țepi usturători. Fructele sunt dulci, frumoase, dar au și coji care trebuie aruncate. Aici binele este amestecat cu răul, așa cum e trupul cu sufletul.

Omului i-a rânduit Dumnezeu să treacă prin două vieți și să rămână în a treia. Prima viață este cea din pântecul maicii noastre, timpul celor nouă luni până la naștere. Deși nimeni nu știa ce-l așteaptă în această viață, totuși toți ne-am născut plângând, parcă știind că ne-am născut în valea plângerii, a suferințelor, a necazurilor.

După cum din prima viață nu putem ști ce ne așteaptă în a doua, tot așa din viața aceasta a doua, unde ne aflăm acum, este greu să pătrundem cu vederile noastre trupesti viața veșnică unde va rămâne sufletul pentru totdeauna.

Doar prin sfintele învățături ce se revărsă de la Dumnezeu prin Sfânta Biserică și prin credință va putea creștinul să se înalțe la acele locuri veșnice. De aceea să credem cu tărie și să fie știut că așa cum am venit în lumea aceasta cu trup și suflet prin ușa nașterii, așa va veni o zi când vom lăsa trupul acesta pământului și pe ușa morții vom trece cu sufletul în veșnicie, în viața cea de veci fericită sau în chinurile cele fără de sfârșit ale iadului.

Bietul suflet va lua cu el bagajul faptelor bune sau rele și se va prezenta umilit și tremurând în fața Dreptului Judecător. Greu va fi atunci pentru sufletul care nu s-a descărcat de păcate aici, pe pământ, prin spovedanie. Greu va fi atunci de toți cei care au călcat în picioare toată învățătura Bisericii, văzând că nu mai au scăpare. Greu va fi atunci celor care au încredințat averile și banii copiilor ca să-i salveze și să le facă cele de trebuință după moarte, iar ei nici nu se gândesc, mănâncă, beau, petrec și au uitat demult de ei; și așa își va lua plata fiecare, după cum a făcut în viață.

Păcatul trebuie să se plătească undeva, trebuie să se ispășească prin durere tot ceea ce s-a făcut cu plăcere, ori în această viață, prin pocăință sinceră, spovedanie curată, ori în osânda veșnică, fără de sfârșit. Aici suferința se mai poate amâna din partea Domnului la acei care se întorc la Dumnezeu cu credință și-și recunosc păcatele. Dar cei care nu vor să știe de Sfânta Biserică și râd de cei credincioși, batjocorindu-i, să fie încredințați că dacă îi apucă moartea așa nu mai au nici o scăpare.

Pentru aceasta Dumnezeu a lăsat suferința, ca un bici aspru care pedepsește pe omul vinovat de aici, ca să nu se piardă pe veci în iad. Sfintele cărți spun că înainte de sfârșitul lumii vor veni anii durerilor, ani grei de suferință, anii bolilor, ai războaielor, ai foametei, anii cutremurelor și a tot felul de greutăți. Cine nu va avea ochi să vadă și nu se va întoarce nici din acestea, pierzarea-l așteaptă. Noi le socotim rele toate acestea, însă suferința este cea mai bună doctorie pentru salvarea sufletului, așa după cum vindecarea bolilor trupesti se face cu pastile amare, acre și tăieturi adânci de bisturiu, îndepărtându-se putregaiul.

Suferința trebuie s-o vedem și s-o găsim de bună și din alt punct de vedere. Ea este un altar curățitor, unde se curățesc sufletele noastre de rugina păcatelor, se înfrumusețează, se luminează și astfel se pot apropia mai ușor de Dumnezeu.

Suferința este postul sufletului. Omului când îi merge bine, când are de toate și e sănătos uită de suflet, nu vrea să știe de Dumnezeu și se leagă cu toată ființa lui de plăcerile lumii acesteia. Dar când trimite Dumnezeu suferința, îndată își aduce aminte de suflet, începe să se roage și se duce și la biserică. Dar nu toți fac aceasta, ci o parte se duc tot la diavol, tot pe el îl caută, la vrăjitoare, la descântătoare.

Iată ce binecuvântare revărsă Dumnezeu prin suferință, dându-i omului mijlocul de a se mântui. Când o mamă simte că viața copilului ei e în pericol, îl ia în brațe și se duce la doctor să fie operat. Copilul se zbate, țipă și ar vrea s-o lovească pe mama lui, fiindcă suferă, dar până la urmă e salvat. Tot așa face Dumnezeu cu noi, vrea să ne scape sufletul, dar să vrem și noi.

Un pictor francez a zugrăvit odată un prea frumos tablou, intitulat "Valea Plângerii?". Tabloul înfățișează o vale împrejmuită cu stânci în care se află o mulțime de oameni în suferință. Toți au fețele scăldate în lacrimi, asupra tuturor apasă un jug de dureri nemaipomenite. Dar iată că între nenorociții aceștia este un bărbat îmbrăcat în veșmânt alb cu o cruce pe umeri. Este Iisus. El face semn mulțimii să-L urmeze. Toate privirile sunt îndreptate spre drumul strâmt și pietros spre care arată Mântuitorul cu mâna, iar mai departe, la capătul drumului, se zărește o grădină plină de flori strălucind în soarele de primăvară.

Prin acest tablou pictorul vrea să dea grai adevărului că Iisus este marele mângâietor în suferință. Dar prin ce mângâie Mântuitorul pe credincioșii Săi? Prin cele două priveliști pe care le deschide înaintea ochilor: prima reprezintă drumul strâmt și pietros, suferințele, Crucea Lui, iar cealaltă reprezintă viața veșnică, grădina raiului.

Pe Golgota noi vedem ființa cea mai nevinovată și cea mai sfântă îndurând chinurile cele mai grozave, pe Fiul lui Dumnezeu, batjocorit, răstignit și ucis. Parcă ne zice: "Priviți toți cei ce treceți pe cale și vedeți de este vreo durere ca durerea Mea!? În fața acestei priveliști simțim cum în inimi ni se strecoară un balsam de durere și mângâiere, și văzând cât de mare a fost durerea Lui ne potolim în mânia noastră, când vedem cât de mici suntem în răbdare.

Noi suferim, sunt loviți, înșelați, dezamăgiți, dar toate acestea le merităm, sunt plata păcatelor noastre. Dar Iisus cu ce a greșit? Ce sunt suferințele noastre în comparație cu patimile Lui?

Și astfel, privind la suferințele Domnului, sorbim și noi un strop de mângâiere cerească, o putere tainică ni se strecoară în suflet și, oricât am fi de împovărați de greutatea necazurilor, pilda Răscumpărătorului răstignit ne face să privim, în lacrimi și nădejde, grădina fericirii raiului care așteaptă pe cel ce rabdă până la sfârșit.

Așa zicea Iisus ucenicilor Săi: "Voi veți plânge și vă veți tângui, vă veți întrista, însă întristarea voastră se va preface în bucurie mare mai pe urmă?. Iată nădejdea cea mare pe care ne-o dă Domnul pentru viața cea veșnică. Până atunci avem toți parte de suferință, și cei buni, și cei răi; cei buni ca să se curățească și mai mult pentru locul cel curat, iar cei răi să se trezească și să vină la fericire cât mai repede, la pocăință, să nu-i mai apuce moartea în păcate.

Sfântul Augustin a asemănat viața omenească cu un covor ce are două fețe. Pe una din fețe se văd culorile, desenele și florile, pe cealaltă parte nu se vede decât un amestec de fire și noduri încâlcite. Așa e și cu viața noastră de aici; noi nu-i vedem decât una din fețe, cealaltă parte o vede și o știe Dumnezeu. De aceea Tatăl nostru cel din ceruri, care este bun Părinte, ne zice și nouă, ca și slăbănogului din Evanghelia de astăzi: "Vreți voi să vă faceți sănătoși? Veniți la Mine, urmați sfaturile Mele și vedeți să nu mai păcătuiți, ca să nu vă fie și vouă ceva mai rău în veci în iad, în chinurile fără sfârșit?.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, scapă-ne pe toți care ne-am adunat aici de chinurile iadului și vindecă slăbănogirea sufletului și a trupului nostru. Ajută-ne cu Harul Tău să nu mai păcătuim, ca să ne mântuim și noi în vecii vecilor. Amin.

62@ Predică la Duminica a V-a după Paști (a Samarinenicii)

Duminica Samarinenicii

Dacă ai fi știut Darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!» Tu ai fi cerut de la El, și El ți-ar fi dat APA VIE! (Ioan IV, 10)

Frați creștini,

Multe învățături vrednice de luat în seamă cuprinde Sfânta Evanghelie ce s-a citit astăzi. Ea ne arată lămurit că Iisus Hristos este Dumnezeu și om. Prin iubirea Lui nemărginită și smerenia cea desăvârșită a încredințat pe femeia samarineancă și pe toți locuitorii din Samaria că El este Mesia Cel așteptat chiar și de ei, samarinenii. Să luăm aminte și noi și să deschidem adâncul sufletului nostru, ca să ne umplem de Harul cel ceresc, spre mântuirea sufletelor noastre.

Era o zi de vară cu soare arzător pe pământul Iudeii și Domnul nostru Iisus călătorea, venind din Iudeia spre Nazareth, iar drumul acesta trecea prin Samaria. Obosit de călătorie, fiindcă mergea pe jos, se oprește la Fântâna lui Iacov. Stă singur, gânditor și parcă așteaptă ceva. Ucenicii erau duși în cetate să cumpere mâncare. Iisus, ca Dumnezeu adevărat, știa că la ora aceea trebuia să vină femeia samarineancă la fântână să scoată apă. Nu trece mult și iată că sosește.

Parcă o vedem și noi, gătită și împodobită frumos, ca să placă celor ce o vor vedea venind la fântână. Iisus se opri în locul acesta tocmai ca să vâneze sufletul ei pierdut și tulburat, ca să vâneze rodul Evei, așa cum spun sfinții părinți în cântările Bisericii. Era ceasul al șaselea și căldura soarelui dogorea puternic. Tot la ceasul al șaselea a fost așteptată și Eva de șarpele - diavol - la pomul oprit în grădina raiului, căzând în neascultare de Dumnezeu.

În acest moment, Iisus găsește prilejul potrivit să pună lumină în sufletul acestei femei care viețuia în întuneric și păcate. Ea era cuprinsă de păcatul desfrânării, fiindcă avusese cinci bărbați în afara legii și nici al șaselea cu care era acum nu era bărbatul ei legitim. Din această mocirlă a păcatelor nimeni nu putea s-o scoată decât Fiul lui Dumnezeu, care s-a coborât din cer. El i-a descoperit păcatele cele grele și a făcut-o să înțeleagă că El este Mesia cel adevărat, pe care-l așteptau proorocii lor.

La început vedem pe această femeie cam distrată și încrezută, spunându-i Domnului că nu are bărbat. Privind însă mai cu atenție la Mântuitorul, rămâne încremenită de strălucirea feței Sale, apoi se miră când înțelese că este de neam evreu și se miră și mai mult când văzu că vorbește cu ea și chiar îl întreabă: "Cum, Tu, care ești iudeu, îmi ceri apă mie, fiind samarineancă?? Iisus îi răspunde: "Dacă ai fi cunoscut tu Darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice dă-Mi să beau, atunci tu L-ai fi rugat și El ți-ar fi dat APĂ VIE!?"

"Doamne - îi zise ea - Tu n-ai cu ce să scoți apă, iar fântâna este adâncă, cum ai putea dar să ai apă vie, nu cumva ești Tu mai mare decât Părintele Iacov, care ne-a dat fântâna?? Iisus i-a răspuns: "Cine va bea din apa aceasta va înseta iarăși, dar cine va bea din apa pe care Eu o voi da nu va mai înseta în veac, pentru că apa pe care o voi da Eu se va preface într-un izvor de apă vie în viața veșnică?."

"Doamne - îi spuse femeia - dă-mi această apă ca să nu mai însetez și să nu mai vin aici să scot!? Iisus îi spuse: "Du-te și cheamă pe bărbatul tău!? Femeia i-a răspuns: "N-am bărbat?. Iisus i-a spus iarăși: "Bine ai zis, că cinci bărbați ai avut și acum pe acela pe care-l ai nu-ți este bărbat, aici ai spus adevărul?."

Femeia, văzându-se descoperită și că Iisus citește în sufletul ei cel întinat ca într-o carte deschisă, începe a-și mărturisi traiul ei cel greșit de până atunci și zise: "Doamne, văd că Tu ești un prooroc; cum este bine să se închine omul, după datina evreilor în Ierusalim, sau după obiceiul samarinenilor pe muntele Garizim?? Domnul Hristos îi răspunse femeii cu aceste cuvinte: "Duh este Dumnezeu și cei ce se închină Lui trebuie să I se închine în Duh și Adevăr?."

"Știu - îi răspunse femeia - că are să vină Mesia, Cel căruia i se zice Hristos, când va veni El ne va spune nouă toate?. "Eu sunt - îi zise Iisus - Cel ce grăiesc cu tine?. Auzind femeia aceste cuvinte, a fost pătrunsă și luminată până în adâncul sufletului, apoi cuprinsă de un avânt puternic, ca o săgeată scăpată dintr-un arc, a zburat spre satul ei, uitând la fântână și găleata cu care venise, lepădând totodată și firea ei veche, murdară și plină de păcate. Nu mai vedea nimic înaintea ochilor.

Aleargă în goană mare să vestească lumii din satul ei pe Iisus, Mesia. Vântul îi scutură părul, picioarele se lovesc de bolovanii drumului, mâinile se avântă mereu înainte pentru a ușura înaintarea trupului, iar în ochii și sufletul ei arde o flacăra nouă, plină de o putere curățitoare. Buzele ei din când în când șoptesc vorbele lui Iisus: "Dacă ai fi cunoscut tu Darul lui Dumnezeu ??".

Dar iat-o în mijlocul satului chemând lumea și zicând: "Veniți, haideți repede la fântâna strămoșului Iacov, să vedeți pe Acela despre care ne vorbesc profeții?. La început oamenii, cunoscându-i trecutul ei păcătos, nu au prea luat-o în seamă. Ea nu s-a lăsat însă și cu putere și mai mare a strigat: "Veniți să-L vedeți, iată, mi-a spus toate păcatele mele, citește în sufletul omului, știe totul și-i așa de bun, așa de iertător, milos și iubitor!?"

Oamenii începură să facă ochii mari și uitându-se unii la alții ziseră: "Niciodată n-a vorbit femeia aceasta așa ceva, iată ce luminează îi joacă pe față și cât îi este glasul de convingător!? Au început a se strânge în jurul ei, iar femeia le-a relatat toată convorbirea ei cu Iisus. Tot poporul a crezut și a pornit cu ea în frunte spre fântâna lui Iacov, iar acolo și-au predat sufletele în mâna Celui care potolește toată setea sufletească.

Astfel oamenii aceștia din Samaria, care aveau gurile otrăvite de apa murdară a păcatelor, plină de poftele deșarte ale desfrâărilor, lăcomiei, mândriei și beției, au cunoscut și ei acolo lângă fântână pe Mesia cel așteptat. Acolo și atunci au sorbit Cuvântul cel dumnezeiesc, s-au răcorit și s-au convins pe deplin că El este cu adevărat Iisus Hristos, Mesia cel așteptat.

Femeia samarineancă, fiind pătrunsă de Darul lui Dumnezeu, și-a schimbat viața ei cea păcătoasă cu chip cuviincios și evlavios a început să propovăduiască cu lacrimi în ochi cum L-a întâlnit ea pe Domnul la fântâna lui Iacov și cum a primit de la El, prin botez, numele de FOTINI. Cu mare dragoste și credință mergea din sat în sat, din oraș în oraș și vestea Cuvântul lui Dumnezeu.

În vremea împăratului Neron al Romei, această femeie împreună cu cele cinci surori ale ei: Anatoli, Foto, Fotis, Paraschevi și Chiriachi, precum și cu cei doi fii ai ei, Victor și Iosif, au îndurat trei ani de temniță grea și cele mai cumplite chinuri. Așa și-au sfârșit viața luând cununa muceniei, dar au lăsat în dreapta credință mulțime nenumărată de creștini, la fântâna lui Iacov, care este Sfânta Biserică. Darul și Harul Mântuitorului pe care-L cunoscuse la fântâna lui Iacov au ajutat-o pe Fotini să se ridice mai presus de mocirla lumii acesteia și să-i ajute și pe alții.

Harul lui Dumnezeu, această forță și putere, a îmbrăcat și pe apostolul Pavel, căci așa zice el: "Prin Harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt și Harul Lui, care este în mine, n-a fost în zadar?. Darul lui Dumnezeu și Harul lui Dumnezeu sunt unul și același lucru, preoții folosind la slujbe ambii termeni. Harul lui Dumnezeu este o putere supranaturală, care vine în ajutorul sufletului nostru bolnav ca să-l vindece și să-l întărească.

Harul lui Dumnezeu este grația care colaborează cu mintea și voința noastră ca să ne ridice biruitori peste ispitele materiale. Harul este o putere necunoscută lumii; el nu se află nici în sânge, nici în carne, despre el nu vorbește nici psihologia, nici fizica, nici o altă știință. Despre Har vorbește numai religia creștină. Harul e darul lui Dumnezeu care ajută și desăvârșește natura. Darul lui Dumnezeu este energia spirituală, forța sfântă și puterea Duhului pe care Dumnezeu o trimite sufletului omenesc.

Darul lui Dumnezeu este ajutorul cerului, mâna Tatălui, mila Fiului și raza Duhului Sfânt prin care se arată iubirea lui Dumnezeu față de om. Darul lui Dumnezeu este focul cel sfânt care încălzește în dragoste inimile creștinilor, este apa cea vie făgăduită de Mântuitorul femeii samarince. Darul sau Harul sfințește sufletul

și nimicește păcatul, așa după cum soarele nimicește microbii. Harul e o putere necunoscută în Vechiul Testament.

Legea veche a descoperit numai păcatul și neputința de a ne elibera din brațele lui. Harul lui Dumnezeu lucrează în Biserică prin Sfintele Taine. De aceea zice Sfântul Pavel: "Prin Har sunteți mântuiți?. Harul ne face liberi și stăpâni pentru că el ne face curați. Un suflet plin de har e ca o grădină de flori, de parfum și fructe.

Un om înarmat cu forța Darului devine un nebiruit, plin de voință, care luptă totdeauna cu succes în războiul sufletului cu amăgirile, cu patimile și ispitele cărnii. Numai Darul lui Dumnezeu a putut face din oameni sfinți și mucenici, eroi ai credinței, speranței și iubirii creștine. În toți oamenii patimile sunt vii, dar în oamenii Harului ele sunt legate; este vie patima, dar este legată. Cine stăpânește peste patimi e împărat. Dacă vrem să vină peste noi Harul lui Dumnezeu, trebuie să ne ferim de păcate, în special de păcatele mari, de moarte, mai ales de mândrie, căci zice Duhul Sfânt prin gura Apostolului Iacov: "Dumnezeu celor smeriți le dă Har, iar celor mândri le stă împotrivă?. Toți sfinții lui Dumnezeu au propovăduit în lume învățăturile Mântuitorului Iisus cu multă înflăcărare din Darul lui Dumnezeu.

Religia noastră creștină ortodoxă nu este cunoscută, nu este înțeleasă, nu este apreciată frumusețea ei dumnezeiască. Nu numai că nu se mănâncă din hrana aceasta duhovnicească a religiei noastre, dar ea nu e nici gustată. Puterea ei e neștiută, e nevoie de lucru, de chemare, ca lumea să vină să vadă, să pună degetul ca Toma și să cunoască adevărul religiei noastre. E bine să pornim cu toții la lucrul femeii samarinece și să începem să-i trezim pe cei din jurul nostru din amorțeală și nepăsare.

Treziți pe membrii familiei, treziți pe prieteni și necunoscuți, vorbiți-le despre dragostea lui Hristos, aduceți-i în fața Altarului, luminați pe neștiutori, încurajați pe cei șovăielnici, luați-i pe drumul binelui și al credinței, căci dureros lucru este să vezi numele lui Dumnezeu hulit. Sfintele Taine sunt luate în bătaie de joc și pretutindeni se ridică hulitori împotriva lui Dumnezeu și a sfinților. Trebuie să se sfârșească odată cu această rușine care nu se întâlnește în nici o altă parte. Pângăritorii trebuie înfierăți, defăimătorii reduși la tăcere.

De aceea căutați să apărați dreapta credință ortodoxă când este atacată. Opriți răul oriunde îl întâlniți, certați și pedepsiți copiii când înjură și-și bat joc de lucrurile sfinte. Aveți îndrăzneala și vorbiți cu convingere, căci numai așa veți împlini datoria de creștini adevărați, următori ai dreptei credințe și vă veți asemana cu samarineanca din Evanghelia de astăzi.

Strigați din convingerea inimii cu toată puterea credinței, căci lumea trăiește în întuneric, ca la începutul păgânismului. Lupta e în toi, căci lumina s-a încăierat cu întunericul, adevărul cu minciuna, binele cu răul. Lumea este stăpânită de cele mai sălbătice păcate, care nici în păgânism nu se găseau. De aceea mulți se vor prăbuși din nenorocire în nenorocire și vor pieri pentru totdeauna. E o datorie sfântă din partea noastră, a creștinilor care cunoaștem credința, să dăm ajutor acestor suflete care se pierd din neștiință pe diferite căi. Unii cad în ghearele sectanților, alții cad în păcatele cele grele ale beției, avorturilor, desfrânarilor, nedreptăților și tuturor înșelătoriilor.

Creștinii noștri s-ar putea asemana cu niște păsări împăiate. Cei care ați vizitat un muzeu de păsări împăiate ați văzut că parcă te afli aievea într-un codru. Vezi colo un vultur cu aripile întinse, parcă stă să zboare; în altă parte mierla cu ciocul deschis, gata să cânte, în altă parte o lebadă plutește pe apă și așa mai departe. Aceste păsări însă au numai chip de viață, în realitate sunt moarte, umplute cu paie.

Așa și creștinii noștri, fac unele forme creștinești, dar nu este duh de viață în ei, sunt doar cu chipul creștini. Creștinii noștri se țin de anumite date, poartă nume de sfinți, dar faptele sunt păgânești, viața cea sufletească este moartă, pentru că nu este duh în gura lor, în inima și în viața lor. Oamenii nu se mai hrănesc cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai vin la Biserică, care este fântâna lui Iacov și care are apa cea vie ce-l poate face pe om fericit. Această apă îi aduce mulțumire sufletească, îi înviorează sufletul omorât de păcate și îl mângâie în toate necazurile lui, așa cum s-a refăcut și femeia samarineancă.

Sufletul ei s-a schimbat îndată, Cuvântul lui Dumnezeu i-a pătruns în inimă, viața ei s-a luminat, căci îndată s-a hotărât să lase murdăria păcatelor și să urmeze Bunul Învățător. Ea, care trăise cu șase bărbați în concubinaj, a urât viața ei cea păcătoasă și s-a întors cu tot sufletul la Dumnezeu. Să ia aminte femeile noastre creștine de astăzi care trăiesc cu bărbații lor fără binecuvântarea Bisericii și să se hotărască a nu-și mai bate joc de credința lor, de sufletele și trupurile lor, căci nu mai este vreme de pierdut și Dumnezeu va cere socoteală pentru atâția ani de așteptare.

Pe Domnul Hristos și astăzi, frați creștini, îl găsim la fântâna lui Iacov, aici în Biserică, și de aici vă trimitem pe cele necununate acasă, să vă aduceți bărbații la Biserică și să vă cununați. El trimite mamele să vină aici cu copiii și nepoții, vă trimite pe toți care v-ați adunat aici astăzi, căci fiecare aveți de adus pe câte cineva la fântâna lui Iacov.

Duceți-vă și spuneți-le despre fântâna aceasta cu apă vie și de Mesia care ne vorbește Cuvântul adevărului. Spuneți-le și grăbiți-vă cu toții să vină acum, până nu se sparge găleata, până când nu seacă fântâna, până când nu se închid ușile, fiindcă atunci vor plânge în zadar, căci bunătățile s-au vândut, târgul s-a închis, iar neguțătorii au plecat departe în țara cea de sus.

Sfinții prooroci ne spun că, în zilele din urmă Dumnezeu va lua Harul Său și se vor rări învățătorii cei adevărați, duhovnicii cei iscusiți, iar Jertfa cea necurmată, adică Sfânta Liturghie va înceta aproape de tot. Să ne trezim dacă vrem să ne mântuim, să imităm pe Hristos și urmașii Lui, să nu fim cu două fețe, una spre Dumnezeu și alta spre diavol, căci un singur suflet avem și, dacă nu îngrijim de el, l-am pierdut pentru totdeauna.

Să fim atenți cu sufletul nostru, să nu pățim și noi cum a pățit o femeie care și-a uitat copilul în leagăn când îi luase casa foc. S-a grăbit sărmana mai întâi să-și scoată banii, hainele, dar copilașul l-a uitat adormit în leagăn. Când și-a adus aminte de el, era prea târziu, căci copilul arsesese împreună cu leagănul. Întocmai așa fac mulți cu sufletul lor. Aleargă în sus și în jos, se străduiesc să-și strângă bani, să-și umple șifonierele cu haine, să mănânce, să chefuiască, iar bietul suflet - copilul acesta din noi - e uitat și părăsit în focul păcatelor și al pieirii veșnice.

Cei mai mulți pe patul morții se trezesc că și-au uitat sufletul, dar atunci e prea târziu. Multora dintre noi ni s-a întâmplat să vedem pe câte cineva că moare și cere preotul pe patul morții, dar mai înainte nu i-a trebuit spovedanie și împărtășanie, nu i-a trebuit biserică. Acestora nimenea nu le garantează mântuirea. Să se grăbească să vină până nu e prea târziu.

Cu toții am văzut câte o dată poate pe cineva care a sosit prea târziu la gară și a scăpat trenul. Așa stând eu într-o zi pe o bancă, într-o gară mare, am văzut cum un soldat întârziat alerge să prindă trenul tocmai când ieșea din stație. Fugea bietul om abia putând să-și tragă sufletul. Când a intrat în casa de bilete, aceasta era închisă și n-a mai putut să-și scoată biletul, nemaigăsind nici loc în vagon, dar totuși a plecat acolo unde trebuia. După plecarea trenului, sosește în gară un alt călător, liniștit, cu țigara în gură, cu mâinile în buzunar, uitându-se liniștit în depărtare, crezând că trenul a întârziat.

Aflând că trenul tocmai plecase, a început a se văita și a se întrista. Cineva căuta să-l încurajeze, spunându-i că trenul vine și a doua zi. Dar omul nostru răspunse: "O, nu, mâine e prea târziu, căci astăzi se judecă procesul meu; o, nenorocitul de mine, cu siguranță voi fi condamnat?".

Această întâmplare m-a făcut să cuget asupra multor cazuri când, din pricina amânărilor pe care noi le facem mereu, pierdem trenul și apoi aflăm și ne văicărim fără folos. Un școlar, dacă nu s-ar duce mai devreme, poate pierde examenul. Un bolnav care amână mereu operația, atunci când durerile se întetesc se hotărăște și pleacă, dar cu multă grijă și aflând că a venit prea târziu, iar boala e înaintată, începe a se tângui că nu a venit mai devreme și astfel omul nostru, amânând mereu, și-a pierdut vindecarea.

Un om care nu-și poate plăti datoriile la timp plătește amendă sau aceasta se majorează și exemplele de acest fel ar putea continua. Tot așa se întâmplă și cu cele sufletești, frați creștini. Căci duhurile necurate atâta ne îndeamnă să tot amânăm venirea noastră la gară - la biserică - pentru a prinde trenul mântuirii, mergerea

noastră la doctor, la duhovnic, la spovedit. Și tot așa diavolul îi spune tot mereu omului la ureche că e prea devreme să mergi la biserică, că n-ai păcate, că te poți ruga și acasă, că ești tânăr și mai ai mult de trăit, că acolo, la biserică, se duc doar cei bătrâni.

Astfel, ucigașul acesta de demon nu-l lasă pe om să se întoarcă la Dumnezeu, să se lase de păcate și să-și îndrepte viața. Vede omul plecând pe mulți din viața aceasta de moarte năprasnică și-i conduce chiar el la cimitir, dar el tot nu crede că într-o zi îi vine și lui rândul să-l ducă alții acolo; pentru că așa este omul, ca și o floare care se veștejește și-apoi moare.

Când te uiți în cimitir, vezi pe cruci scrise mai multe suflete care au trăit aici până în 20, 30 de ani și tot mai rar bătrâni de 70, 80 de ani. De aceea, frați creștini, să ne silim să nu pierdem trenul mântuirii noastre. Măine poate fi prea târziu. Veniți la Dumnezeu, veniți, că am aflat pe Mesia, veniți la fântâna lui Iacov ca să luați apă vie, să luați Darul și Harul ceresc, căci numai aici, în biserică, se revarsă din mâna lui Dumnezeu.

Chemați-L pe Mântuitorul Iisus Hristos și rugați-L să intre în casele dumneavoastră, așa cum L-au rugat samarinenii să rămână la ei, iar Iisus, ne spune Sfânta Evanghelie, a rămas în cetatea lor două zile, învățându-i, miluindu-i și săturându-i pe toți cu Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul adevărului. Să nu ne înșelăm gândindu-ne că Dumnezeu ne iartă fără să ne întoarcem la El, fără să ne lăsăm de păcate, fără pocăință, fiindcă Dumnezeu e bun, dar e și drept.

De aceea a rânduit o zi de judecată pentru toată lumea și chinurile iadului le-a rânduit pentru cei care ascultă de diavolul. Să alergăm și noi, ca femeia samarineancă, să spunem celor ce vor să-și salveze sufletul să vină la Iisus, să se întoarcă la Dumnezeu, că nu se poate sluji la doi domni. Trebuie să ne lepădăm de satana și de lucrurile lui, așa cum am făgăduit prin nașii noștri la botez, căci numai așa vom primi, de la Dumnezeu, Darul și Harul Său mântuitor.

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul puterilor, al milei și al îndurărilor, trimite Harul Tău peste noi ca să ne lumineze mintea, să ne trezească conștiința, să ne întărească voința și să ne sfințească viața. Duhul Tău să se coboare în noi, ca să nu mai fim neputincioși și să slujim materiei. Dă-ne Doamne Harul Tău, pe care L-ai dat sfinților Tăi, căci fără de el și fără Tine, Iisuse, nu putem face nimic.

Apără-ne, mântuiește-ne și ne păzește pe noi, Dumnezeule cu Harul Tău. Amin.

63@ Predică la Duminica a VI-a după Paști (vindecarea orbului din naștere)

Duminica Orbului din naștere

Zis-a Domnul: "Atât cât sunt în lume Eu Lumină a lumii sunt!?" (Ioan IX, 5)

Frați creștini,

Nu este pe lume o soartă mai nemiloasă și crudă, ca soarta unui orb; să trăiești mereu într-o nesfârșită noapte, să nu poți vedea măreția unui apus de soare, să nu poți gusta frumusețea unei zile de mai, când totul e numai floare și lumină să nu vezi chipurile celor scumpi din jurul tău, un tată, un prieten, un binefăcător, atâtea frumuseți ale naturii care încântă și veselesc inima omului.

Această suferință e foarte greu de răbdare de un suflet omenesc. O astfel de soartă răbda orbul din Ierusalim despre care ne vorbește Sfânta Evanghelie de astăzi. Bietul om se născuse fără vedere, se trezise la viață, crescuse mare, se făcu flăcău, dar vai, perdeaua întunericului nu s-a mai ridicat de pe ochii lui. Astfel bietul orb își ducea zilele negre și amare frământându-se în gânduri diferite.

De ce a fost Dumnezeu atât de nemilos cu el? De ce i-a hărăzit o astfel de soartă? Ale cui sunt păcatele pe care le ispășește? Dar într-o zi trece pe lângă nenorocitul acesta Iisus, iubitorul de oameni și Lumina lumii. Să arătăm mai întâi împrejurările în care s-a săvârșit această minune.

Mântuitorul Iisus părăsise templul din pricina furiei fariseilor și cărturarilor care voiau să-L omoare cu pietre, pentru că le spusese că El este mai înainte decât Avraam. Ei, plini de ură, îi ziceau: "N-ai nici 50 de ani și vrei să spui că ai văzut pe Avraam?? De aceea căutau să-L omoare cu pietre, dar El, însoțit de ucenicii Săi, s-a ferit și trecând prin mijlocul lor a venit la una din părțile exterioare ale templului unde stăteau neputincioșii, ologii și orbii cerșind milă de la trecători.

Iisus a întâlnit acolo pe acest orb din naștere care sta cu mâinile întinse și repeta mereu: "Orb din naștere, orb din naștere ?? - ca să-l miluiască lumea. Când l-a văzut, lui Iisus i s-a făcut milă de el, a scuipat jos și făcând tină a uns cu ea ochii stinși ai orbului, apoi a poruncit să se spele în apele Siloamului. Omul s-a dus, a făcut întocmai, și iată, minunea s-a săvârșit, că îndată și-a căpătat vederea. Negura întunericului s-a îndepărtat, lumină s-a făcut în sufletul și trupul lui și s-a întors slăvind pe Dumnezeu.

Puțin mai înainte de a face minunea aceasta, Iisus vindecase într-o zi de sâmbătă pe slăbănogul de la Poarta Oilor. Minunea aceasta aprinsese furia cărturarilor și a fariseilor, dând naștere la un început de anchetă din partea lor, căci L-au găsit vrednic de moarte pentru că nu ține sâmbăta. Ca să le dovedească că El - Iisus - este cu adevărat Dumnezeu, Mesia cel așteptat, și că nu vor avea nici un motiv de iertare toți aceia care nu vor să vadă adevărul, se hotărăște să mai facă o nouă minune, mult mai mare, și tot în zi de sâmbătă. De aceea minunea din Evanghelia de astăzi a fost criticată cu vehemență.

Orbul din Evanghelia de astăzi era un om simplu și neînvățat. Cu toate acestea fariseii și cărturarii care erau învățații lui Israel rămân într-o criminală necredință, pe când acest sărac se umple de ea mai curată lumină a credinței și se închină lui Iisus mulțumindu-i. El socotește ca o mare datorie pentru el ca să vestească adevărul și binefacerea pe care i-a făcut-o Dumnezeu. Fariseii și cărturarii însă au pornit împotriva Binefăcătorului și Mântuitorului Iisus cu invidia din inimile lor, care i-a orbit și i-a întunecat, necunoscând minunea făcută de Fiul lui Dumnezeu.

Iată ce au făcut ei: au chemat pe părinții celui orb și i-au cercetat; dar aceștia le-au răspuns: "Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb, dar cum vede acum nu știm și nici cine i-a deschis ochii lui. Întrebați-l pe el, este în vârstă, și singur va vorbi pentru sine?. Atunci fariseii și cărturarii au schimbat tactica și s-au adresat cu ipocrizie celui vindecat, zicându-i: "Dă slavă lui

Dumnezeu. Noi știm că omul acesta e păcătos?. Orbul cel vindecat, mirat de aceste cuvinte ale lor, îi întrerupe cu ironie și în bătaie de joc le zise: "De este păcătos nu știu, un singur lucru știu, că orb am fost și acum văd?".

Înfundat și nemaiaivând ce să răspundă ei zic către el iarăși: "Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?? Necăjit și mahnit de atâta viclenie, orbul le răspunde: "V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Când au auzit ei aceste cuvinte din partea unui cerșetor, a unui descult, s-au repezit asupra lui și ocărându-l i-au zis: "Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe acesta nu-L știm de unde este".

Iată acum ce le răspunde orbul cel vindecat și luminat de Domnul: "Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Cu alte cuvinte, vindecarea mea este o minune mai mare decât minunile lui Moise, căci niciodată nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii vreunui orb din naștere, iar dacă acesta n-ar fi de la Dumnezeu n-ar fi putut face nimic?. Fariseii se ridicară și plini de mânie îl scoaseră afară din sinagogă zicându-i: "Te-ai născut în păcate, și tu ne înveți pe noi?"

Iată ce cuvinte minunate a fost în stare să le zică acestor farisei orbi de invidie și dușmănie, acest orb sărac, simplu și neînvățat. Iisus a aflat că l-au dat afară din biserică și găsindu-l i-a zis: "Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?? El a răspuns și a zis: dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: "L-ai văzut, și Cel ce vorbește cu tine Acela este?. Și a zis Iisus: "Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi?".

Mari și minunate sunt lucrurile Tale, Doamne! Să vezi tu asemenea minuni cu ochii tăi, să vezi cum orbii se luminează, ologii umblă, dracii se izgonesc, leproșii se vindecă, morții înviază, să vezi toate acestea și să te faci că nu vezi, că nu auzi și să nu vrei să recunoști că Acela este adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos. Așa au fost acei farisei fățarnici care nu căutau decât interesele lor pământești, slava lumească, de unde pleacă toată invidia și răutatea asupra Mântuitorului.

Dar să-i lăsăm, că și-au luat plata și și-o vor lua și ceilalți până în zilele noastre, care fac ca ei, după poftele lor. Noi să venim la cuvântul nostru de la început și să cunoaștem pe Iisus Hristos, Lumina lumii. Mai întâi Iisus s-a arătat tuturor că El este una cu Tatăl Creatorul, Cel care a făcut din pământ pe Adam, apoi i-a dat suflet viu din suflarea Sa dumnezeiască. El, Iisus, a făcut tină așa cum am văzut și l-a uns pe cel orb în locurile unde trebuiau să fie ochii, și prin spălare acesta a căpătat vedere, luminându-i-se sufletul și trupul.

Iată Lumina lui Hristos; căci pe orb nu l-a vindecat noroiul sau apa, ci puterea Fiului lui Dumnezeu, Acela care a putut să zică despre Sine cuvintele acestea mari: "Eu sunt Lumina lumii!! Iisus a zis astfel nu pentru că a deschis ochii orbului de care ne istorisesc Evangheliile, ci pentru că a adus lumină pe pământ în cele mai grele probleme ale vieții noastre omenești. Iată, noi, oamenii, nu putem trece prin lumea aceasta ca o turmă de vite, nesimțitori și inconștienți, cu ochii plecați în pământ. Noi presimțim că mai este o lume afară de aceasta văzută, lumea spirituală, lumea sufletului.

Noi avem aici pe pământ o mulțime de suferințe; când păcătuim simțim muștrări de conștiință, iar moartea nu vine la toți la fel. Atunci în mintea noastră se ridică o mulțime de întrebări: ce rost are viața noastră în lumea aceasta? Ce este Dumnezeu? Ce mai rămâne din ființa noastră pământească după moarte? Acestea sunt marile întrebări care se nasc în adâncurile noastre și care cer să fie deslușite.

Poate știința să le dezlege? Din contră, în fața acestor probleme oamenii rămân muți, ca niște statui de piatră, cum zice psalmistul despre idolii din vechime. La problemele acestea de mai sus ar trebui să răspundă și să răsunе triumfătoare peste veacuri cuvintele lui Iisus: "Eu sunt Lumina lumii!! Acum să vedem în ce chip a fost Iisus Lumina lumii. Cea mai de seamă lumină a adus-o Mântuitorul prin învățătura Sa despre Dumnezeu. De când este omul pe pământ, totdeauna a căutat să-L cunoască pe Dumnezeu; dar rămâi uimit pe câte căi rătăcitoare a ajuns omul în această căutare.

Dacă cercetăm istoria popoarelor vechi, vom vedea că din tot ce este pe lumea aceasta, oamenii și-au făcut dumnezei. Astfel s-au închinat la soare, la animale, la statui de zei, idoli de piatră. Iată de pildă, grecii și romanii, popoare cu o cultură dezvoltată de altfel, au ajuns așa de jos în această privință încât au

personificat până și patimile omenești, făcându-le altare de închinare. E destul să amintim că la Atena și la Roma erau în cinste un dumnezeu al beției, o zeiță a desfrânării, alta a jocurilor de noroc și așa mai departe.

Iată că în mijlocul acestui mare întuneric a apărut Mântuitorul Iisus - Lumina lumii - , iar în locul acestor idei josnice a adus o învățătură atât de măreață și de frumoasă, încât numai pentru aceasta I s-ar putea atribui numele de "Lumina lumii?". Ce a învățat Iisus despre Dumnezeu?

Mai întâi, El a arătat că Dumnezeu nu este nici piatră, nici lemn, nici altceva din cele de pe pământ. Duh este Dumnezeu, a zis Iisus, și cel ce I se închină Lui trebuie să i se închine în Duh și Adevăr. El este Unul, singurul Ziditor, susținătorul și ocârmuitorul, punctul de mijloc al lumii de la care vin și spre care merg toate. Iisus a învățat apoi că Dumnezeu nu este o ființă depărtată de noi oamenii, străină ci El, Dumnezeu, este Tatăl nostru al tuturor.

Cine ar putea spune câtă binecuvântare, câtă bucurie și încredere revarsă asupra vieții noastre această învățătură? Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, atunci El ne iubește și noi nu mai tremurăm de frică în fața Lui, așa cum tremurau păgânii în fața idolilor îngrozitori. Dacă El ne este Tată, ne pedepsește și El, dar cu milă și îndurări. Dacă acest Dumnezeu ne este Părinte, suntem siguri că nu ne alungă de la Sine. Aceasta este învățătura nouă pe care a adus-o Iisus Hristos și din această învățătură răsare toată puterea creștinismului, toata morala Lui. De aici reiese tăria de a birui ispitele; de aici reiese întreaga frumusețe a cultului creștin.

În al doilea rând, Iisus este "Lumina lumii?" fiindcă El ne-a adus cele mai adevărate învățături despre suflet. Până la Domnul Hristos, toți învățații și înțelepții n-au putut să lămurească lumea despre existența sufletului, despre valoarea și nemurirea lui, deoarece acești învățați umblau ei înșiși în întuneric, erau într-un fel orbi, ca bufnițele și liliecii. Aceste vietăți, deși au ochi, nu se simt bine decât în întunericul nopții, iar când apar zorile dimineții se ascund în locurile întunecoase. Așa au fost învățații dinaintea Domnului Hristos, fiindcă trăiau în patimi și păcate, și tot așa sunt și azi unii care fug de soarele Evangheliei lui Hristos. Se încred și citesc unele cărți care le întunecă și mai mult ochii sufletului, rămânând orbi în fața minunilor Mântuitorului.

Iisus Hristos, "Lumina lumii", ne-a arătat că fiecare om , sărac sau bogat, femeie sau copil, are un suflet nemuritor și cu toții suntem datori ca să îngrijim de acest suflet și să-l pregătim pentru împărăția lui Dumnezeu. De ar dobândi lumea întreagă omul, și-și va pierde sufletul, nimic n-ar folosi. Mântuitorul a așezat sufletul pe treapta cea mai înaltă și i-a dat valoarea cea mai scumpă. L-a așezat în mijlocul preocupărilor omenești, fiindcă este nemuritor.

Foloasele care au ieșit pentru omenești din această învățătură sunt nenumărate. În această învățătură s-a arătat valoarea vieții omenești, întemeindu-se frăția între oameni, indiferent de starea lor socială. Iisus a așezat femeia la loc de cinste; copilul este rodul cel mai de preț al omului și chiar dacă se naște bolnav, nu mai este aruncat la răpă, cum făceau păgânii. Bolnavii, chiar cei care zac zile și ani, găsesc milă la Iisus și nimeni nu are dreptul să le ia viața.

Iisus a învățat că nimeni nu trebuie să aibă robi, fiindcă toți, mici și mari, bogați și săraci, împărați și cerșetori, suntem robi ai Împăratului ceresc, Dumnezeu Creatorul. Noi toți suntem prețioși și ne simțim ca frații fiindcă avem același suflet nemuritor și suntem copii ai aceluiași Tată. Iisus este "Lumina lumii?" pentru că ne-a arătat rostul vieții noastre pământești. Pentru ce trăim noi oamenii pe pământ? Ce chemare avem de îndeplinit? Ce înțeles au ostenele noastre, luptele noastre, dorurile noastre? La aceste întrebări înțelepții lumii n-au știut decât să dea din umeri sau dacă au răspuns au fundamentat totul pe năzuințe josnice, plăceri vinovate.

A venit însă Iisus și le-a zis: ascultați, fiii oamenilor, țelul vieții voastre nu stă nici în plăceri, nici în lăcomii și lucruri pământești. Voi aveți un rost cu mult mai înalt, voi trebuie să alergați cu cinste și să vă îndepliniți datoriile pe pământ față de Dumnezeu și de aproapele și să ajungeți prin sfințenia vieții la unirea cu Dumnezeu în veșnicie. Ce ideal măreț! Așadar acum știm pentru ce noi oamenii umblăm cu trupul drept și cu fruntea înălțată. Animalele umblă în patru picioare și cu capul plecat spre pământ pentru că pământul este singurul lor țel, singura lor patrie.

Noi trebuie să privim sus, către patria cerească, unde trebuie să ajungem cu sufletul lângă Dumnezeu Tatăl și Creatorul nostru. Iisus ne-a învățat să ne lepădăm de materia aceasta a trupului și să zburăm spre locurile înalte ale împărăției de dincolo.

Realitatea acestei lumi oamenii o văd în două chipuri deosebite: cu ochii sufletului deschiși, trăind astfel după adevărul Evangheliei, și cu ochii sufletului orbiți, nevăzând prăpastia care stă înaintea, la sfârșitul vieții, picurând otravă în suflet și păcat în trup. Cei ce s-au născut din părinți necredincioși, necununați la biserică, s-au născut orbi din naștere, fiindcă ei nu au lumina lui Hristos. Cei care s-au născut din părinți buni creștini au vederi bune, dar trăind într-o atmosferă poluată, adică într-un anturaj rău, între necredincioși, vicioși, hulitori și criminali, sunt amenințați cu orbire sufletească.

De aceea se plâng cei mai mulți părinți de copiii lor și zic că atunci când erau mici erau buni, credincioși, mergeau la biserică și-i ascultau, iar când s-au făcut mari și au început să hoinărească prin locurile de plăceri, fie băieți sau fete, s-au stricat și nu mai recunosc binele făcut de părinți. Au orbit cu totul și au ajuns să facă niște păcate îngrozitoare, că nu le mai trebuie nici să mai audă de numele lui Dumnezeu și de Biserica Lui.

Iată orbire sufletească, fariseică, nebunească. Să ia aminte copiii, că așa zice împăratul David: "Cu cel cuvios, cuvios vei fi, și cu cel îndărătnic te vei îndărătnici?. Dacă vii la biserică înveți să cânti, să te rogi, să fii bun, să te porți frumos, să slujești lui Dumnezeu; dacă te duci la cârciumă, între cei răi și necredincioși, înveți să te tăvălești ca porcii în beție. Iată orbirea sufletească. Orbirea sufletească, frați creștini, este de mii de ori mai periculoasă ca cea trupească.

Cei orbi cu sufletul sunt de plâns, fiindcă de aici pleacă tot răul în lume. Cel orb sufletește face pe mulți să suferă. Cât de periculos este în familie bărbatul stăpânit de patima beției! Cât de întunecată și oarbă este o femeie care-și înșală bărbatul, care-și crește copiii în întunericul necredinței, fără Dumnezeu. Cât de orbi sunt tinerii care se otrăvesc cu poftele cele deșarte! Cu adevărat, aceștia își distrug și sufletul și trupul.

Mântuitorul Iisus Hristos, care este "Lumina lumii?", nu vrea să suferim nici în viața aceasta și nici în veșnicie. De aceea ne învață și ne spune să nu facem păcate, să nu ne ținem de poftele diavolului, căci așa ne distrugem și sufletul și trupul. Ca să nu cădem în această orbire a inimii și sufletului, să ne ferim de trei lucruri: de fum, de foc și de praf. Într-adevăr, fumul orbește ochii trupului, dar este și un fel de fum care orbește ochii sufletului. Aceste fumuri sunt onorurile lumești, demnitățile, slava deșartă.

Îndată ce ajung prin facultăți, la foarte mulți le vin fumuri la ochii sufletului și nu mai văd de unde au plecat, din cine s-au născut și nu mai recunosc nici pe Dumnezeu care i-a ajutat să ajungă până acolo. De aceea mulți, din cauza acestor fumuri, ajung la orbire sufletească, și până la urmă în fundul iadului.

Al doilea pericol pentru ochi este focul. Focul orbește ochii trupești; dar este un fel de foc al necurăției care orbește ochii sufletului. Un om desfrânat este orb sufletește, nu mai vede nimic, nu mai are frică de Dumnezeu, nu mai are rușine de oameni, nu mai are milă de soția și copiii lui care plâng. Preferă această stare jalnică, umblă în întuneric ca șoarecii pe sub pământ, mulțumindu-se cu acest păcat turbat, urât și murdar.

Al treilea lucru care orbește ochii trupului este praful. Dar este și un fel de praf care orbește sufletul și inima omului; acesta îl reprezintă bogățiile lumii, bunurile pământești, căci toate acestea nu sunt altceva decât praf și pulbere. Toate cele ce agonisim pe lumea aceasta sunt supuse stricăciunii și le poate roade rugina, le mănâncă moliile și putrezesc prefăcându-se în praf. Cel orbit de acestea este un avar, care nu se satură niciodată adunându-le, și astfel se pierde sufletește, își pierde Lumina lui Hristos, își pierde mântuirea.

Să ne ferim de toate aceste pricini de orbire sufletească, că îndată ce ne-au orbit acestea ni se întunecă mintea, rațiunea și credința și nici duhovnicii cei mai iscusiți nu ne mai pot ajuta, astfel că totul se poate risipi în întunericul primejdios. Acest întuneric nu poate fi izgonit decât printr-un sfârșit groaznic, atunci când deschizând ochii vom vedea pe demonii cei cumpliți și chinurile de acolo.

Pentru aceasta, frați creștini, să luăm învățătură de la orbul din Sfânta Evanghelie de astăzi. Să întindem mâna și noi și să cerem mila lui Dumnezeu, ascultând ce ne învață Iisus Mântuitorul, care este "LUMINA lumii?". El a făcut tină de jos și a pus pe ochii orbului pentru ca să ne facă în primul rând să ne aducem aminte că suntem pământ și praf, și în al doilea rând să ne dezlipim inima de toate deșertăciunile care ne înșeală.

Apa Siloamului, unde s-a spălat orbul când a fost trimis de Domnul, este Sfânta Biserică cu Sfintele Taine, izvorul harurilor cerești, unde trebuie să ne curățim de noroiul păcatelor prin spovedanie la duhovnic. După ce ne-am curățit, ne-am sfințit și ne-am luminat ochii sufletului prin credință și spovedanie, să ne păstrăm lumina ochilor și sufletul curat, așa cum își păstrau și creștinii primari, sfinții, chiar cu prețul vieții lor. Citim de altfel în viețile unor sfinți că și-au scos ochii cu mâna lor, și-au tăiat nasul, s-au slujit, ca să nu placă bărbaților desfrânați care le cereau în căsătorie și astfel să se lepede de dreapta credință.

Chiar și mahomedanii aveau un obicei: cei care mergeau în orașul sfânt Mecca din Arabia Saudită, după ce se întorceau își ardeau ochii ca să orbească și să nu mai vadă deșertăciunile acestei lumi, pentru ca ultima imagine să fie a acelui loc sfânt și a profetului lor. Grozav obicei! Dacă aceștia care au o credință greșită, cred în niște oameni pământești, și o țin cu atâta strictețe, cu atât mai mult ar trebui să fim noi, creștinii, implinitori ai poruncilor Mântuitorului nostru care s-a jertfit pentru noi și a suferit pe Cruce ca să ne mântuim.

De altfel, chiar și Domnul Hristos ne învață și ne zice: "Dacă ochiul tău te smintește, scoate-l, că mai bine este să intri în viața veșnică cu un ochi, decât să mergi cu ei amândoi în osânda veșnică. Dacă mâna ta sau piciorul tău te smintesc, taie-le și aruncă-le de la tine, că mai bine este să intri în viața veșnică cu o mână sau un picior, decât să te duci cu ele în muncile iadului?".

Dar care este înțelesul și mai exact al acestor cuvinte ale Domnului? Ochiul tău, mâna ta sau piciorul tău sunt cei de aproape ai tăi, sunt părinții, frații, surorile, copiii. Dacă aceștia te împing la păcate și calci din cauza lor legea lui Dumnezeu, mai bine leapădă-te de ei, ca să te duci fără ei în viața veșnică, că altfel te vei duce cu ei în osânda veșnică, în iad. Te invită la petreceri, la nunți, și de rușine, de ochii lumii te duci, ca să nu se supere fratele, sora și așa mai departe.

Ce necredință și ce puțin îl iubim noi pe Domnul Iisus care și-a dat viața pentru noi. Să nu ni se pară lucru de glumă că nu mai avem timp de pierdut. Să ne trezim la viață cu Hristos din întunericul tuturor patimilor și păcatelor, ca să fim în lumina vieții și să luăm hotărâre temeinică de a închide ochii la toate deșertăciunile lumii acesteia, la toate priveliștile ei amăgitoare.

Să fim orbi și surzi la chemările atrăgătoare ale lumii, pentru că diavolul cu ele vrea să ne despartă pe noi de Hristos - "Lumina lumii?" - așa cum a reușit întotdeauna să înșele și să orbească pe mulți, ajungând pradă chinurilor veșnice ale iadului. Să fugim din calea păcatelor, dacă vrem să scăpăm nevătămați, pentru că și Dumnezeu ne ferește și ne ajută dacă vede că și noi ne luptăm și ne ferim.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul nostru, Cela ce ești "Lumina lumii?", vino Doamne în mijlocul nostru și luminează Tu ochii sufletelor noastre. Ridică negura păcatelor și scoate-ne din noaptea pierzării, ca să Te cunoaștem pe Tine și să urmăm căile Tale.

Ajută tuturor celor ce nu te-au cunoscut până acum, ca să Te cunoască pe Tine, Lumina cea adevărată, și să se închine și ei, împreună cu noi toți, în vecii vecilor. Amin.

64@ Predică la Înălțarea Domnului

...Deci, Domnul, după ce a vorbit cu dâșii, s-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu...!

Frați creștini,

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după 40 de zile de la Înviere s-a suit la ceruri și a șezut de-a dreapta Tatălui. Cu puterea dumnezeiască cu care a înviat și a părăsit mormântul, tot cu aceeași putere s-a înălțat de pe pământ la cer; s-a înălțat cu același trup cu care s-a răstignit și a înviat. Mântuitorul împlinise opera divină pentru care venise în lume, ne-a adus învățătura mântuitoare, s-a dat ca pildă de împlinire prin întreaga Sa viață și mai ales prin jertfirea de pe Crucea Golgotei.

După ce a înviat se arată ucenicilor Lui de mai multe ori vorbindu-le de Împărăția lui Dumnezeu. Dar iată că după 40 de zile sosise timpul să se întoarcă iarăși la Tatăl Său și să primească cununa luptelor Sale precum și cinstea biruinței Sale. Aceasta este taina pe care a explicat-o ucenicilor Săi în ajunul morții Sale când le-a zis: "Ieșit-am de la Tatăl și am venit în lume, iar acum las lumea și mă întorc la Tatăl?".

Această slăvită taină o serbează astăzi cu bucurie sfântă pretutindeni Biserica Creștină Ortodoxă. Să ascultăm deci cu atenție și să scoatem învățăturile și foloasele necesare mântuirii sufletelor noastre.

În timpul celor 40 de zile, după ce înviase din mormânt, Iisus a mângâiat neîncetat pe ucenicii Săi prin arătările Sale publice și particulare. Se arată de mai multe ori pentru ca să-i convingă de Învierea și dumnezeirea Sa. În a 40-a zi de la Înviere, se arată din nou și îi mustră pentru ultima oară pentru că au fost așa de zăbavnici și s-au îndoit de Învierea Sa chiar și după mărturia celor ce L-au văzut înviat. Le spuse apoi că toate cele scrise despre El în lege, în psalmi și în prooroci s-au îndeplinit întocmai și că așa trebuie să se întâmple, amintindu-le încă o dată că le va trimite putere de sus prin Duhul Sfânt Mângâietorul.

După aceea ieși cu ei împreună și cu ceilalți adunați care erau de față și străbătură împreună străzile Ierusalimului, conducându-i în Betania, la casa lui Lazăr, a Martei și a Mariei acolo unde Prea Sfânta Fecioară Maria cu multe persoane credincioase aștepta venirea Fiului Său. Iată că s-au găsit cu toții și o mare bucurie a cuprins inimile tuturor. Mântuitorul Iisus Hristos le-a mulțumit apoi la toți care au fost alături de El în timpul vieții Sale și mai ales în timpul Patimilor și îngropării Sale.

După ce i-a mângâiat dumnezeiește, spunându-le că s-a apropiat clipa înălțării Sale la Tatăl și despărțirea de ei trupește, îi invită imediat să-l urmeze. Porniră împreună la drum spre muntele Măslinilor. Acolo unde cu 40 de zile în urmă asudase de sânge, se rugase cu cele mai fierbinți lacrimi și căzuse în agonie de moarte; acolo în grădina Ghetsimani unde a venit Iuda trădătorul cu ostașii și L-a sărutat; acolo unde I-au legat mâinile cu lanțuri și ucenicii toți se risipiră acolo Iisus a găsit cu cale să-I adune iarăși pe ucenicii Săi, care acum erau înconjurați și de mulțime de popor de peste 500 de suflete.

În fața acestei impunătoare adunări, Iisus întinse mâinile Sale și privindu-I pentru cea din urmă oară îi binecuvântă. Cu trupul acela care suferise atâtea răni și chinuri, Mântuitorul a început să se înalțe spre cer și pe când se înălța a apărut un nor luminos care îl înconjură, începând deodată să răsune bolta cerească de cântările triumfale ale puterilor cerești care-L întâmpinau pe Împăratul Slavei. În jurul dumnezeiescului Biruitor al morții, au venit și sufletele patriarhilor, ale profeților și ale tuturor dreptilor din legea veche, întâmpinându-L.

Au fost de față acum Adam, care și-a ispășit neascultarea printr-o îndelungată pocăință Abel, victimă nevinovată ucis de un frate pătimăș și barbar; apoi Noe, al doilea părinte al neamului omenesc; Avraam, bătrânul patriarh cu o credință așa de mare; Isac, nevinovata figură a lui Iisus Hristos; Iacov, părintele celor 12 seminții ale lui Israel; Iosif cel vândut de frații săi, așa cum și Iisus avea să fie vândut;

Moise, marele prooroc; David, strămoșul după trup al lui Iisus; Melhisedec, regele păcii și simbolul preoției legii noi; Iov, omul suferințelor răbdate fără cârtire și toți drepții au însoțit pe Împăratul Slavei în triumf spre cerul care acum s-a deschis ca să intre al doilea Adam.

Cerul era cuprins de cântări și strigăte de bucurie și în această atmosferă nemaîntâlnită, Iisus se înălța mereu spre ceruri. Ucenicii și tot poporul îngenuncheați și cu ochii înlăcrimați priveau spre Mântuitorul care se ducea la Tatăl și toată această priveliște minunată.

Pe urmă se uitau ei încremeniți de cele ce vedeau, deodată norul a învăluit pe Iisus, iar cântările au început să se audă din ce în ce mai puțin. Dar ucenicii continuau să privească, acolo unde se dusesse toată bucuria lor, toată dragostea și nădejdea lor. În timp ce priveau iar lacrimile se scurgeau pe fețele lor, deodată au văzut deasupra lor în văzduh doi îngeri îmbrăcați în haine albe și le-au zis: "Bărbați galileeni, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus care s-a înălțat de la voi la cer, așa va veni precum L-ați văzut pe El mergând.?"

Va veni prin urmare pe norii cerului cu toți sfinții îngeri, ca Judecător, la sfârșitul lumii ca să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Va veni cu același trup cu care a suferit, cu rănila deschise, căci de aceea spune Sfânta Scriptură că vor vedea pe Cel ce L-au străpuns. Iisus se înălță la cer acum ca om și nu ca Dumnezeu, pentru că dumnezeirea Sa niciodată n-a părăsit cerul și este pretutindeni.

Sfinții Părinți explică că Domnul Hristos a stat câte o zi în fiecare cer, ca să ia cunoștință toate cetele îngerilor și să fie primit cu cinste și închinăciuni de toți, așa cum se cade Împăratului Slavei. De aceea abia după zece zile a ajuns Iisus cu trupul la Tatăl și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Astfel a fost plecarea Domnului nostru Iisus Hristos de pe pământul acesta pe care l-a zidit cu Tatăl și cu Duhul Sfânt și pe care l-a udat cu Sângele său cel scump. El s-a supus suferințelor și a pățimit toate ca un rob; dar din rob a devenit Împărat și Dumnezeu.

Mântuitorul șade acum de-a dreapta Tatălui Său pe scaun înfricoșat, înconjurat de cetele îngerilor care se cutremură, iar în mână ținând sceptrul puterii căci este Împărat și Domn al cerului și al pământului, așa după cum a spus: "Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ?". Domnul Hristos s-a înălțat la cer ca să trimită ucenicilor Săi pe Duhul Sfânt. De aceea la zece zile după înălțare trimite peste ucenicii Săi făgăduința Tatălui ceresc, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Adevărului și Vistierul Bunătăților. Dar Domnul Hristos s-a înălțat la cer ca să ne pregătească și nouă loc. Ce trebuie însă să facem noi ca să merităm acest loc?

Înainte de toate nu trebuie să uităm niciodată prin ce a trecut Învățătorul nostru până să intre în slava cerească. El a meritat această slavă prin viața Sa atât de curată, generoasă și răbdătoare, liniștită, devotată, plină de umiliri și suferințe. Dacă vrem să ocupăm locul pe care ni l-a pregătit Mântuitorul, trebuie să-L imităm în purtarea Sa și să luăm parte la amărăciunea paharului Său. Dacă vrem să ne suim cu El întru slavă, trebuie mai întâi să -L însoțim pe Golgota, să ne pironim cu El pe Cruce să suferim nedreptățile, calomniile și hulele vrăjmașilor noștri fără cârtire. Să suferim bolile, lipsurile și orice prigonire ar veni peste noi din partea lumii și a diavolului. Să suferim până la sânge împotriva păcatului și a uneltirilor satanei. Să suferim Crucea, piroanele și coroana de spini pe care le întâmpinăm la tot pasul în lumea aceasta plină de răutate, fățarnicie, mândrie și minciună.

Mândria nu ne înalță cu Iisus Hristos, care a fost cel mai umilit dintre toți oamenii. Lăcomia de avere și toate ale lumii acesteia nu ne înalță cu Iisus, care a fost cel mai sărac. Desfrânarea nu ne înalță cu Fiul Fecioarei care a fost cel mai curat. Nici o patimă, nici o boală sufletească nu ne pot înalță cu Iisus, trebuie neapărat să ne lepădăm de toate defectele noastre, că așa zice El: "Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să urmeze Mie!?"

Viața noastră pe pământ este o viață de luptă. Noi nu trebuie să încetăm de a lupta cu satana. Noi trebuie să renunțăm la desfătărilor lumești și la tot păcatul, răstignindu-ne trupul nostru, adică pironind patimile și poftetele păcătoase. Locul pe care ni l-a pregătit Domnul Iisus este o împărăție cerească, sfințită, curată și mai presus de toate veșnică de aceea trebuie s-o cucerim. Această împărăție este o coroană pe care trebuie s-o merităm, căci ea nu va veni singură să se așeze pe capul sufletelor reci, trândave și nepăsătoare.

Coroana aceasta trebuie câștigată, prin urmare, prin osteneală și statornicie; să muncim deci și să ne rugăm, să ne spălăm prin pocăință cu lacrimile aduse din evlavie către Dumnezeu și să avem dragoste către toți frații noștri. Suferințe sunt destule, fiecare-și are Crucea sa, dar fericiți sunt cei ce suferă pentru dreptate. Bucurați-vă și vă veseliți toți că ușa împărăției cerești ne este deschisă prin Salvatorul nostru care S-a înălțat la ceruri.

Bucurați-vă voi, bolnavilor, care vă aflați pe patul durerilor, și gândiți-vă la suferințele lui Iisus, îndurând cu răbdare, că cerul vă este deschis. Bucurați-vă oropsiților, năpăstuiților și îndurați cu răbdare, că fericire mare vă așteaptă în ceruri, acolo unde Iisus vă va despăgubi de toate suferințele voastre. Noi toți să înălțăm inimile noastre către Ierusalimul cel ceresc unde Iisus Hristos s-a înălțat astăzi și acolo să ne punem toate nădejtile noastre, dezlipindu-ne inimile de desfătărilor lumești, căci acestea sunt numai noroi și fum. Să ne bucurăm în această zi a Înălțării, din toată inima noastră, că și nouă ne este deschis cerul și raiul prin Harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Odată cu Înălțarea Domnului, noi creștinii mai sărbătorim și Ziua Eroilor. Este o faptă înțeleaptă ca să ne aducem aminte de toți cei ce s-au jertfit pentru dreapta credință, pentru țară și neamul românesc. Noi pomenim eroii în această zi a Înălțării Domnului, pentru că avem credință sfântă și credem în nemurirea sufletului, așa cum au crezut toți adevărații creștini, moșii și strămoșii noștri, și chiar dacii și romanii înainte de a se încreștina.

Noi nu cinstim astăzi doar țărâna eroilor, ci opera lor care este țara și sufletul lor nemuritor, care este la Dumnezeu. Credem că sărbătoarea aceasta ce se face în toată țara are răsunet și în cer, acolo unde eroii se bucură de recunoștința noastră pe care le-o oferim, pentru că prin jertfa lor avem bisericile în picioare, ni s-au păstrat atâtea bunuri și mai ales credința. Prin jertfa eroilor și a martirilor neamului nostru ne-am păstrat numele de creștini și de români, căci un român adevărat trebuie să fie mai întâi un creștin adevărat.

Luminați de această credință vie, să mergem la mormintele eroilor și martirilor noștri, să ne împărtășim cu duhul lor, și cu adâncă recunoștință să trimitem cerului cântările și rugăciunile noastre. Mucenicii și eroii creștinătății au murit încredințați că apărând credința, apără adevărul și dreptatea. Eroii neamului au murit încredințați că cine luptă pentru dreptate și libertate luptă pentru Dumnezeu. Cine luptă și își apără familia, credința, cultura, limba, legea, neamul, patria luptă pentru adevăr și dreptate. Astăzi toți eroii cunoscuți și necunoscuți ai neamului nostru românesc din totdeauna vin și ne întreabă dacă suntem vrednici de jertfele lor, chemându-ne să le urmăm credința. Biserica ? mamă Creștină Ortodoxă se roagă pentru odihna eroilor, le binecuvântează amintirea și, cântându-le veșnică pomenire, înalță rugăciuni către Dumnezeu, ca sufletul lor nemuritor să se odihnească în veșnică fericire.

Nemurirea sufletului este cea mai veche credință a neamului nostru românesc. Dacii și romanii ? strămoșii noștri ? au ținut în mare cinste și sfințenie credința în nemurirea sufletului. Avem deci o frumoasă moștenire părintească de la care nu ne putem abate cu nici un chip, nici vii, nici morți. Sfânta sărbătoare de astăzi se mai poate numi și sărbătoarea sufletelor nemuritoare. Toți sfinții lui Dumnezeu, proorocii, martirii, apostolii au vorbit despre existența și valoarea sufletului punându-ne în grijă mântuirea lui.

Se găsesc totuși destui îndoielnici, care afirmă că au tăiat în bucăți tot corpul omenesc și n-au dat de suflet. Au găsit oase, sânge, nervi, inimă, creier, dar nici urmă de suflet. Fără să facă deosebire între omul viu și mort, ei au căutat sufletul în cadavre, ca și când acesta s-ar afla în hoituri. Nu este aceasta o nebunie?! Deși este așa de slabă, știința încearcă să lămurească taina sufletului. Un învățat creștin spunea că tot ceea ce știm de când e lumea și până astăzi e nimica toată față de ceea ce este sufletul în sine și ce taine mari cuprinde el.

Știința creștină ne învață că sufletul există și că e o încercare zadarnică să caute cineva sufletul în materie și materia în suflet. Între suflet și materie este tot atâta deosebire ca și între omul viu și omul mort, ca și între viață și moarte. Atunci, ce e sufletul, ce e viața? Întrebarea aceasta pentru unii nu are nici o însemnătate, dar pentru creștini e de cea mai mare importanță. Înțelepciunea biblică ne spune că sufletul sau viața din noi este o taină ascunsă de Hristos în Dumnezeu, e

o floare care crește în grădina raiului, o scânteie din lumina lui Dumnezeu, o ființă nevăzută ca geamul, o putere nematerială ca vântul care suflă unde vrea și nu știe de unde vine și unde merge. O avere este sufletul, care prețuiește mai mult decât valoarea lumii întregi.

Toată bogăția lumii nu cântărește cât un suflet omenesc. De aceea și Mântuitorul ne face atenți de valoarea lui, zicându-ne: "Ce va folosi omului de va dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul?? ? sau - "Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?? Lumea întreagă pentru noi nu mai are nici o valoare dacă sufletul se pierde prin păcate. Sufletul este un diamant mai scump decât toată lumea, un diamant cu multe și minunate sclipiri. Sufletul este o putere, o taină. Toți ar dori să privească acest diamant, această floare, să vadă această pasăre măiastră. Sufletul nu se poate vedea, nici pipăi, el există în corp și în afară de corp, întocmai ca un cântec imprimat pe disc și în mintea noastră. Cine vede cântecul imprimat pe disc? Există, dar nevăzut și nemuritor.

Sufletul este ascuns ca și o piatră de diamant sub învelișul unei frunze. Trebuie mai întâi să se rupă frunza ca să poată fi văzute sclipirile diamantului. Învelișul sufletului este trupul. Mai întâi trebuie să moară trupul, să se desfacă învelișul, ca să se elibereze sufletul. Oricum, viața noastră este ascunsă prin el în Dumnezeu. Unii gânditori spun că noi trăim prin simțuri; vedem, auzim, vorbim, gustăm, pipăim, mirosim și ne mișcăm prin simțuri. Toate acestea însă există numai câtă vreme este sufletul în trup. Ochii văd, pentru că vede sufletul, limba vorbește pentru că vorbește sufletul.

Așadar sufletul nu e chimie, nu e materie, ci este scânteie divină. Partea cea mai aleasă și mai frumoasă din noi e sufletul. Sufletul are de la Dumnezeu știința, creierul și forța îmbierii trupurilor. Prin puterea Duhului Sfânt, sufletul își reconstruiește trupul. În Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos, învățătura despre originea, valoarea, noblețea și forța sufletului, precum și grija despre mântuirea lui este întâlnită la tot pasul.

Într-un loc se spune că sufletul e mai important decât trupul, e mai mult decât haina sau hrana și e mai de preț decât toată lumea. Despre însemnătatea lui ne vorbește pilda cu oaia cea rătăcită, cu drahma cea pierdută, pilda fiului risipitor, a bogatului nemilostiv, precum și altele. Pocăința păcătoșilor e prilej de sărbătoare în cer, după cum prin pierderea unui suflet tot cerul se întristează. De ce e așa răsunet mare și pentru ce a trebuit să-și verse sângele chiar Fiul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră? Pentru că sufletul nu este un lucru ieftin sau un obiect de glumă, ci este un dar ceresc, un bun dumnezeiesc, care atârână în cumpănă mai mult decât valoarea lumii materiale.

Viața sufletului în această lume este "o misiune?, nu este nici prilej de petrecere, nici de plăcere, nici de îmbogățire, nici de lenevire, mâncare sau băutură, ci este misiune ce depășește marginile timpului. Alergătorii cu ștafeta au menirea să ducă obiectul primit până la un punct anumit, cu tot efortul depus. De aici, alt alergător preia ștafeta și astfel aceasta ajunge la destinație. Misiunea a depășit pe om, omul a stat în slujba ei și prin contribuția lui ea s-a împlinit.

Așa e viața sufletului, misiunea ce depășește curgerea timpului pământesc. Nu ne putem sustrage de a ne-o împlini fără să facem în viață și câte un act de răzvrătire, ca și fiul risipitor, care n-a primit misiunea vieții adevărate și astfel a ajuns nefericit, singur, în zdrențe, nemâncat și însetat. De aceea Mântuitorul îl numește nebun, adică anormal pe bogatul ce petrece, pe omul care îngrijește numai de trup și uită datoriile ce le are față de suflet, de mântuirea lui și fericirea veșnică.

Cei mai mulți se alarmează, strigă, aleargă, caută când pierde câte ceva, dar la pierderea sufletului asistă nepăsători, glumesc și râd. Vai lor, ce nepăsare, ce nesimțire! Biserica, prin toate slujbele, harurile și învățăturile sfinte, are în vedere acest mare scop, mântuirea sufletului și moștenirea Împărăției lui Dumnezeu. Nu e un lucru neînsemnat să câștigi sau să pierzi sufletul și Împărăția lui Dumnezeu. Trăirea după poftele păcătoase ale trupului este trăire anormală, este pierdere. Trăirea după dorințele curate ale sufletului este câștig, iar viața devine fericită și pe pământ și în cer.

O atenție specială ne atrage Mântuitorul, când spune că cine vrea să-și mântuiască sufletul îl va pierde și cine-l va pierde pentru El și Evanghelia îl va

mântui. Adică, cine se închide în egoism pentru a-și feri viața personală își pierde sufletul; iar cine își jertfește sufletul pentru Hristos și Evanghelie ca un misionar, acela își asigură mântuirea. Sfânta Biserică, prin lucrarea ei de mamă, dă mereu strigăte de alarmă și ne cheamă la pocăință, combate egoismul și susține totdeauna interesul față de lucrul cel mai de preț și nemuritor care este sufletul.

Sfântul Apostol Petru ne cheamă să trăim pe pământ ca niște străini și călători, căci așa suntem. Să nu uităm că soarta sufletului pe pământ este soarta porumbelului sau a corbului care au fost sloboziți din corabia lui Noe. Corbul negru nu s-a mai întors în corabie, ci a rămas rătăcitor prin lumea hoiturilor din care s-a hrănit. Porumbelul însă s-a întors curat și nevinovat, cu ramura de măslin în cioc, în corabia stăpânului său.

Soarta corbului sau a porumbelului o creăm noi sufletului nostru liber și nemuritor, după cum îngrijim de mântuirea lui, după cum acceptăm sau refuzăm misiunea, șoptele chemării sau ale destinației sufletului. Să avem milă de sufletul nostru, să îngrijim de haina împărătească a sufletului nostru, ca să nu ne apuce moarte cu ea pătată sau ruptă, și astfel să nu putem intra la nunta Fiului de Împărat în Biserica Lui cea cerească. Întoarce-te, suflete la odihna ta, în cetatea păcii, în raiul fericirii veșnice, după care alergăm, luptăm și suspinăm!

Rugăciune

Iisuse, Împăratul și Dumnezeu nostru, fă ca slăvita Ta Înălțare să producă în fiecare din noi roade de sfințenie, o credință mai mare, o iubire mai aprinsă, o îngrijire mai deosebită pentru sufletul nostru. Fă să cunoaștem și să înțelegem cât de mare este valoarea sufletului nostru și să nu-l vindem pe orice lucru de nimic. Aprinde în noi o dorință mai mare pentru cer și un dispreț pentru lucrurile acestea pământești. Ajută-ne Dumnezeu cu Harul Tău, ca să Te putem slăvi și mărturisi prin viață și fapte bune până la sfârșitul misiunii noastre. Amin.

65@ Predică la Duminica a VII-a după Paști (a Sfinților Părinți)

Duminica Sfinților Părinți

- Părinte drepte lumea pe Tine nu Te-a cunoscut dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia M-au cunoscut că Tu M-ai trimis! (Ioan XVII, 25)

Frați creștini,

În neuitata noapte dinaintea Patimilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos, El a înălțat o fierbinte rugăciune către Tatăl ceresc în grădina Ghetsimani, între măslinii cei bătrâni care și ei se plecau în fața Ziditorului. În acel ceas de rămas bun de la ucenicii Săi când fariseii pregăteau moartea, Iisus și-a ridicat ochii către ceruri și cu cuvinte arzătoare s-a rugat așa: "Părinte Sfinte păzește în numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, precum una suntem și noi?.

Mântuitorul cu știința Sa dumnezeiască vedea întreg viitorul Bisericii pe care o întemeiasă pe pământ. Vedea cum Evanghelia Sa se va vesti până la marginile pământului, cum idolii se vor prăbuși, vedea cum păgânii se vor converti și generații după generații vor primi credința cea adevărată. Dar ceea ce mai vedea Mântuitorul ? și aceasta-L îngrijora ? era dezbinarea și zăzaniile care vor apărea mai târziu în Biserica Lui, în ogorul Sfinților Apostoli și chiar între ucenicii Săi. De aceea cerea de la Tatăl ceresc, ca să fie păziți și uniți așa precum Sfânta Treime este una.

Această rugăciune, cea de pe urmă a Domnului Hristos, este ca un testament pe care l-a lăsat ucenicilor ca să-l păstreze și să-l respecte până la sfârșitul veacurilor, așa cum un tată înaintea morții își arată ultimele dorințe copiilor lui. Așa a vorbit Iisus ucenicilor înainte de Patima Sa și i-a îmbărbătat, arătându-le bucuriile și necazurile ce aveau să vină peste ei. S-a rugat apoi Tatălui ceresc, ca El să aibă pe toți sub ocrotirea Sa. Să vedem acum dacă s-a păstrat unitatea credinței așa cum a fost voința Mântuitorului și dacă creștinii au respectat învățătura Lui întotdeauna.

Cercetând istoria primelor veacuri creștine, constatăm că multă vreme s-a păstrat unitatea credinței în chip desăvârșit. Sfinții apostoli au ascultat porunca Mântuitorului și au răspândit adevărul Evangheliei pretutindeni începând cu Ierusalimul, cu Iudeea, Samaria, Galileea, continuând cu toată Asia Mică, Grecia, străbătând aproape ținuturile lumii cunoscute până atunci, propovăduind Cuvântul și Împărăția lui Dumnezeu și dovedind popoarelor prin semne și minuni că Domnul Iisus Hristos a înviat cu adevărat din mormânt și s-a înălțat la ceruri.

Așa de repede a străbătut propovăduirea lor, căci nu mult după Înălțarea Domnului la ceruri, Evanghelia a fost vestită până la marginile lumii. Din Iudeea și până la porțile Gibraltarului de astăzi, din Africa și până în ținuturile aspre de la miazănoapte, toți credincioșii Bisericii erau una în cuget și adora pe Dumnezeu în Sfânta Treime. Nu mult după aceste timpuri frumoase de aur, în mijlocul Bisericii s-au ivit certuri și dezbinări, ridicându-se unii oameni răătăciți care au semănat neghină în ogorul spiritual al Împărăției lui Dumnezeu, pe pământ.

Aceștia au venit cu învățături noi împotriva adevăratei învățături ortodoxe. Diavolul de la început a găsit și el oameni pe placul lui, răzvrățiți și dornici de certuri ca să dărâme ceea ce zidiseră Sfinții Apostoli și astfel să facă pe creștinii de atunci să se împartă în tabere, să nu fie uniți, căci știa necuratul că numai așa poate să răstoarne învățătura lui Hristos. Iată de ce Sfinții Apostoli îi îndeamnă pe creștinii de atunci și le zicea: "Să nu aveți dezbinări între voi fraților, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire?.

Creștinii s-au domolit și pentru o vreme au ascultat, dar mai târziu în unele locuri s-au ivit ereziile cele mari, arienii, nestorienii, monofiziții, iconoclaștii și alții. Biserica a chemat soboare din toată lumea, iar sfinții părinți ierarhi sub călăuzirea Sfântului Duh, au statornicit pentru veșnicie dogmele, regulile de credință pe care noi creștinii trebuie să le mărturisim și să le urmăm ca să ne

mântuim. Sfinții Părinți care s-au adunat prima dată în anul 325 la Niceea au fost în număr de 318. După ce au fost chinuiți suferind temnițe grele de la împărații păgâni până la Constantin cel Mare care i-a eliberat, cei care au scăpat, mulți cu rănilor deschise pe trupurile lor s-au prezentat la primul sobor ecumenic de la Niceea.

Unii dintre ei aveau câte un ochi scos, alții urechile tăiate, alții fără buze, fără câte o mână și alte diferite răni trupesti. Între ei erau și învățați și neînvățați, fără prea multă învățătură laică, de aceea nu ușoară le-a fost lupta căci se izbeau de niște oameni pregătiți din punct de vedere științific, chiar Arie ereticul studiasse mult filozofia păgână și avea pretenția să fie ascultat.

Sfinții Părinți luminați însă de Duhul Sfânt dogmatizau și combăteau arătând dumnezeirea lui Iisus Hristos și că El este una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Alții dintre sfinți le dovedeau prin semne și minuni că Sfânta Treime este una, un singur Dumnezeu în trei fețe proslăvit, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și trebuie să I ne închinăm. Chiar Sfântul Spiridon care nu avea carte, a luat o cărămidă în fața lor și le-a arătat că una este cărămida, dar în această cărămidă se află trei elemente, adică pământ, apă și foc. Strângând cărămida în mână în fața lor, iată o minune: a început să curgă apa în jos, focul se ridică în sus în timp ce ținea lutul în mână.

Sfântul Spiridon le-a zis: "Iată așa este Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, un Dumnezeu în trei fețe proslăvit. Rușinați-vă și credeți drept că Fiul ca și Tatăl și Duhul Sfânt trebuie cinstit?. De aceea acest sfânt părinte se pictează cu o cărămidă în mână și pentru multele minuni pe care le-a făcut i se mai zice și Sfântul Spiridon Făcătorul de minuni.

Toți sfinții părinți au avut de luptat, fiecare la rândul lor cu o mulțime deeretici printre care mai de seamă au fost aceștia: Simon Vrăjitorul, Arie, Nestorie, Eutihie, Macedonie, Pir, Eunomiu, Dioscur, Apolinarie, Severian iar mai târziu de tot atât de periculoși au apărut pelaghienii, iconoclaștii, agarenii, calvinii, luteranii și alții. Toți acești rătăciți ai primelor veacuri au pierit, iar alții au rămas pe linia moartă fără nici un folos pentru că nu l-au cunoscut pe Iisus Hristos, pe care L-a trimis Tatăl.

Ce frumos și ce minunat înțeles au cuvintele Domnului Hristos din rugăciunile Evangheliei de astăzi unde zice: "Iar viața cea veșnică este aceasta, ca să Te cunoască pe Tine singurul adevărat Dumnezeu și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis?. Înțelesul acestor cuvinte este acesta, că oamenii cunoscând pe Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, - Sfânta Treime ? și cunoscând și împlinind voia lui Dumnezeu vor câștiga viața cea veșnică.

Biserica lui Hristos plutește neclintită pe valurile involburate ale acestei lumi așa cum odată plutea corabia lui Noe pe deasupra munților ca o navă întărită de Dumnezeu. În vreme ce toate se schimbă în jurul nostru, Biserica Ortodoxă este una și aceeași, propovăduind aceeași învățătură mântuitoare care a fost stabilită de cei 318 Sfinți Părinți la sinodul de la Niceea, pe care-i prăznuim astăzi. Acolo și atunci s-au stabilit primele articole din Simbolul Credinței ? Crezul ? pe care-l rostim în biserică: Credem într-unul Dumnezeu, credem în Domnul Iisus Hristos, credem în Duhul Sfânt, credem în Fecioara Maria care a născut pe Fiul lui Dumnezeu, credem în viața veșnică, credem în cele văzute și nevăzute, credem în sfânta, sobornicească și apostolească Biserică, credem într-un singur Botez, credem că Domnul Hristos va veni iarăși să judece viii și morții.

Iată ce tărie de credință, iată ce statornicie au avut primii creștini. În aceste mărturisiri de credință, să auzim propovăduirea apostolilor, să auzim ecoul catacombilor, să auzim strigătul triumfător al mucenicilor, să auzim și noi glasul marilor dascăli ai Ortodoxiei. Prin acest crez se leagă capetele adevăraților ucenici ai Domnului de peste țări și mări, fiindcă toți așa trebuie să mărturisim uniți într-un suflet și într-un gând. Să vedem acum dacă în vremea noastră creștinii mai trăiesc în adevăr, unire și ascultare de Biserică.

Cu durere constatăm că s-a rupt cămașa lui Hristos cea necusută, în multe părți. Creștinii s-au împărțit în tabere după ce s-au desprins din trupul cel binecuvântat al Ortodoxiei. Pe fața pământului se află o mulțime de religii creștine, fiecare cu învățătura sa, cu cultul său, cu morala sa: protestanții (baptiștii, penticostalii, adventiștii) și mulți alții care s-au desprins de Biserica Ortodoxă Apostolică. Vicleanul diavol a reușit să semene neghina dezbinării și a urii ca să se împlinească ceea ce spusese Mântuitorul în pilda cu grâul și neghina.

Sunt o mulțime de rătăcirii care susțin că omul pentru a se mântui și afla adevărul n-are decât să citească Sfânta Scriptură și astfel va găsi ce trebuie pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. O mare greșeală fac acești oameni, căci Sfânta Scriptură nu cuprinde toată descoperirea lui Dumnezeu către oameni, e prescurtată. Afară de Cărțile Vechiului și Noului Testament, sunt multe adevăruri de credință care s-au păstrat de la Mântuitorul și de la Sfinții Apostoli prin viu grai. Mântuitorul n-a scris nimic și nici unii apostoli care de altfel nu știau carte, erau în general oameni simpli.

Prin viu grai însă cele ce au auzit ei de la Iisus de la Învățătorul, au alcătuit ceea ce numim noi Sfânta Tradiție. Sfânta Scriptură ? zice Apostolul Petru ? are în cuprinsul ei lucruri greu de înțeles pe care cei neștiutori le răstălmăcesc spre pierzarea lor. Vedeți, le răstălmăcesc spre pierzarea lor; iată, spune clar Duhul Sfânt prin gura apostolilor. De aceea a rânduit Dumnezeu autoritatea bisericească formată din arhierei, preoți și diaconi, iar aceștia sunt urmașii apostolilor, așa că toți creștinii trebuie să fie supuși, ascultători și să se lase conduși de Duhul Sfânt prin ei. Dar ei s-au despărțit și s-au rupt din butucul viței de care vorbea Iisus când spunea că mlădița care rămâne în afară de tulpina mamă se usucă și se aruncă în foc. Iar în altă parte zice Domnul: "Cine nu ascultă de Biserică este un păgân și vameș?. De aceea nu vă lăsați amăgiți de cei ce seamănă dezbinare căci este un singur trup, un singur duh, un singur Domn, o singură credință și un singur Botez.

Cei care se leapădă de Biserică, de preoție și de Sfintele Taine, aceștia cad într-un fel de vrajă și nici nu mai știu ce fac căci își leapădă botezul fără să se gândească. Leapădând botezul pe care l-au primit în copilărie se leapădă de credință și de Dumnezeu așa cum spunea Sfântul Apostol Pavel că va fi înaintea sfârșitului lumii. Să vedem acum în timpul de față o altă parte de oameni care au căzut într-o rătăcire destul de periculoasă ca și a celor de care am amintit mai sus.

Creștinii noștri ortodocși ? căci despre ei este vorba ? au și ei o rătăcire în capul lor. Unii dintre ei cred că e de ajuns numai să crezi în Dumnezeu, dar în schimb să n-ai de-a face cu Biserica, cu preoția. Aceștia trăiesc într-o mare rătăcire și nu se mântuiesc, se pierd. Oamenii nu vor să mai cunoască pe Dumnezeu și pe Fiul Său pe care L-a trimis ca să aducă viață veșnică. O parte din oameni nu cunosc nimic și nici nu vor să cunoască, poți să le spui de toate, numai de Dumnezeu, nu. O altă parte cunosc câte puțin și mai mult din obișnuință mai fac câte ceva de-ale credinței, zicând că "așa am pomenit?.

Alții au altă parte rea, au multă îndoială de credință și nu cred că există sau a existat Dumnezeu, Iisus Hristos pe pământ, fiindcă așa le șoptește diavolul. Deși sunt atâtea dovezi și istoria ni le prezintă de la început până în zilele noastre, ei se împacă mai bine cu gândul că Hristos nu există și nu a existat, pentru că altfel pot să-și vadă în pace de păcatele lor, de poftetele lor fără să fie vreodată ceruți la răscumpărare.

Dar unde ar putea oamenii să cunoască pe Dumnezeu și voia Lui dacă nu vin la Sfânta Biserică să asculte învățăturile Lui? Învăță lumea limbi străine și urmează la fel de fel de facultăți, dar nu vrea să învețe și sfânta credință. Mulți citesc fel de fel de cărți, care-i pot ajuta pentru a găsi un mijloc mai ușor de trai aici pe pământ. Dar cărțile sfinte, cărțile Bisericii nu-i interesează.

Iată de ce lumea se află în momentul de față într-o mare neștiință religioasă și nu cunoaște adevărata credință ortodoxă pentru că nu a vrut s-o primească și pentru că a îngăduit Dumnezeu să vină lucrarea de minciună a satanei, ca toți cei îndărătnici să primească minciuna în locul adevărului așa cum zice Sfântul Apostol Pavel: "Că vor veni la vremea de apoi rătăcirii?. Căzând în aceste rătăcirii lumea nu numai că nu iubește Sfânta Biserică, dar a ajuns să o necinstească, s-o înjure, s-o fure.

Pentru a ne convinge că Domnul nostru Iisus Hristos nu era un om simplu așa cum îl socotesc unii și că învățătura Lui nu este o învățătură omenească ci cu adevărat dumnezeiască și că Domnul Hristos a existat și există cu adevărat, trebuie să luăm cunoștință de alte multe dovezi din istoria lumii care ni-L arată și de câteva scrisori descoperite în veacul nostru la Roma, în arhivele cezarilor, unde se poate vedea cum era considerat Mântuitorul pe vremea aceea chiar de către

guvernatorul păgân Publius Lentulus care desigur fără nici un interes, iată ce scria despre Dânsul împăratului Tiberiu al Romei din vremea Mântuitorului:

"Sire, am aflat că dorești ceea ce acum îți comunic prin această scrisoare. Trăiește aici un om care se bucură de o mare reputație de om virtuos, anume Iisus Hristos. Poporul îl numește profet al Adevărului, iar ucenicii susțin că e Fiul lui Dumnezeu, adică al Aceluia care a creat cerul și pământul și toate cele ce există în univers. Într-adevăr împărate, în fiecare zi se aude despre minunile săvârșite de acest Iisus Hristos. Prin unul și singurul Său Cuvânt, dă sănătate bolnavilor și morților. Este de o statură mijlocie și de o frumusețe uimitoare. Privirea Lui e așa de măreață încât inspiră respect în toți care-L privesc și care se văd siliți ca să-L iubească și să se teamă de El. Părul Lui are culoarea de alună coaptă, adică roșiatic și-I cade până la umeri, fiind împărțit în două prin mijlocul capului după obiceiul nazarinenilor.

Fruntea Lui este lată exprimând inocență și liniște. Nici o pată sau zbârcitură nu se vede pe fața Lui puțin rumenă. Nasul și gura Lui nu arată nici un argument pentru vreo critică logică, iar barba Lui cea deasă e asemenea părului capului Său, este lungă și se desparte în două prin mijloc. Privirea Lui e măreață și severă, are ochi strălucitori. Lumina ce revărsă fața Lui este ca lumina soarelui, așa că este imposibil a o privi cineva mai îndelung. Inspiră spaimă această strălucire; când însă povățuiește și sfătuiește plângând, atrage iubirea și respectul ascultătorilor.

Se spune că niciodată n-a râs, iar ochii Lui veșnic lăcrimează. Măinile Lui sunt frumoase, e foarte plăcut când vorbește, dar foarte rar iese în lume. Cât despre învățătură atrage admirația întregului Ierusalim. Cunoaște perfect toate științele fără să fi studiat vreuna. Călătorește desculț și cu capul descoperit. Se vorbește pe aici că asemenea om nu s-a mai văzut până acum prin locurile acestea. Mulți evrei îl consideră chiar ca Dumnezeu, alții îl denunță că lucrează împotriva legilor maiestății voastre. Mă revolt foarte mult contra acestor iudei pizmași, pentru că omul acesta n-a cauzat nici o nemulțumire la nici un om vreodată.

Dacă maiestatea voastră dorește să-L vadă precum mi-ați scris deunăzi, faceți-mi cunoscut aceasta și îndată îl voi trimite, căci sunt gata cu smerenie și supunere a împlini tot ceea ce maiestatea voastră îmi va ordona?.

Făcută în Ierusalim, crugul al X-lea, lună nouă. Al maiestății voastre, prea smerit supus servitor, Publius Lentulus, Guvernatorul Iudeii.

Precum vedem din această scrisoare a păgânului guvernator al Iudeii, reiese în mod sigur să Domnul nostru Iisus Hristos cunoaște perfect toate științele fără să fi studiat vreuna și că El adesea săvârșea minuni dând sănătate bolnavilor și viață morților numai prin unul și singurul Său Cuvânt. Se mai poate îndoi cineva citind această scrisoare, că Mântuitorul lumii n-a fost Fiul lui Dumnezeu cel întrupat, Cuvântul cel adevărat?

Mai cutează cineva dintre necredincioși să afirme că Domnul nostru Iisus Hristos n-a înviat din morți, când El avea putere dumnezeiască de a învia pe alții din mormânt? Mai poate avea cineva îndoială despre învierea morților, despre viața de veci care va fi dincolo de mormânt? De aceea religia creștină este cea mai dreaptă, de aceea religia ortodoxă este adevărata credință, fiindcă a întocmit-o însuși Dumnezeu, și a descoperit-o prin Fiul Său care S-a întrupat din Fecioara Maria.

Iată de ce Domnul Hristos a zis Apostolului Filip: "Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl?, căci pe Dumnezeu în toată măreția puterii Sale este cu neputință să-L poată vedea cineva aici pe pământ în toată slava Sa, după cum citim în cartea Bisericii: "Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oamenilor, spre care nu cutează a căuta oștile îngerești. Dar prin Sfânta Fecioară Maria, Dumnezeu s-a făcut cunoscut oamenilor, adică prin persoana Fiului Său Iisus Hristos?.

Fericitul Augustin, într-una din mărturisirile sale, ne prezintă un tablou foarte frumos și plin de învățăături. Înainte de a se încreștina, când nu cunoștea religia cea adevărată și era departe de Dumnezeu ? povestește el ? se plimba odată pe țărmul mării și era pe la apusul soarelui. De o parte se întindea marea în toată splendoarea ei, iar de alta, țărmul mării împodobit cu palmieri și diferite flori. Transportat de frumusețile naturii Fericitul Augustin zise: "O, mare, mare, tu ai în adâncul tău atâtea și atâtea viețuitoare. Tu care în furia ta sfărâmi corăbii și dai

morții atâtea vieți omenești, nu cumva tu ești Dumnezeuul meu? Nu poți da tu liniște sufletului meu?.

Valurile însă printr-o voce armonioasă parcă îi răspundeau: "Caută mai sus, nu suntem noi Dumnezeu?. Atunci privind spre țărmul mării zise: "Pământule frumos, tu care răsari din sânul tău atâtea fructe folositoare oamenilor și animalelor, tu care ești împodobit cu fel de fel de flori care mai de care mai frumoase și mai mirositoare, nu cumva tu ești Dumnezeuul meu?? Aceeași voce armonioasă parcă-i răspunde: "Caută mai sus?.

Atunci fericitul Augustin ridică ochii săi spre cer și întrebă: "Tu soare care luminezi și încălzești toate ființele omenești ce vin în lume, tu lună și voi stele care împodobiți bolta cerească, sunteți oare voi Dumnezeuul meu?? Atunci i s-a părut că aude o armonie minunată și o voce care-i răspunde: "Nu suntem noi Dumnezeuul tău, noi suntem creaturile Lui, deci nu putem da noi pace sufletului tău; caută mai sus!?.

După aceasta Fericitul Augustin căutând mai sus, privirile lui pătrunse până la duhurile care stăteau înaintea lui Dumnezeu. El puse aceleași întrebări și primește același răspuns: "Caută mai sus, că acolo vei afla pe Cel ce te-a făcut și pe tine și pe noi!? Atunci sufletul său se înalță și mai sus, se apropie de tronul lui Dumnezeu, dar acolo el nu mai întrebă nimic, ci umilindu-se, se închină căzând în lacrimi și liniștindu-se inima lui zise: "Tu ești Dumnezeuul meu, numai tu poți da liniște sufletului meu și numai de la Tine este liniștea și fericirea cea veșnică?.

Găsise pe Dumnezeu. Iată deci secretul găsirii lui Dumnezeu, al cunoașterii Lui; este să ne ridicăm mai sus de această lume, de ce este pământesc, să ne dezlipim de rugina păcatelor, să nu mai vedem pământul, să nu ne mai târâm mintea pe pământ și să nu ne mai punem nădejdea în lucrurile cele trecătoare, căci țara noastră eternă nu este aici, patria noastră scumpă este acolo sus unde este și Împăratul nostru Cel veșnic, bun și drept ? Iisus Hristos ?. El a declarat în fața judecătorilor când a fost întrebat și a zis: "Împărăția Mea nu este din lumea aceasta?.

Iată de ce și noi, îndată după botez am devenit ostași ai Lui înarmați. Să ne luptăm pentru a câștiga și a ajunge la Împărăția Lui cea de sus. Dar acolo sus la Dumnezeu, să știți că nu se poate ajunge decât pe aripile rugăciunilor, prin Harul Său, pe norii învățăturii Bisericii Ortodoxe adevărate, prin cunoașterea temeinică a lui Dumnezeu din învățăturile Fiului Său pe care le-a lăsat pe pământ în Biserica Sa. Iată de ce a zis Domnul Hristos în rugăciunea ce s-a amintit în Sfânta Evanghelie de astăzi: "Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis?.

Iarăși zice Domnul: "Eu pentru aceștia mă rog Tată, nu pentru lume mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat ca să fie ai Tăi și ai Tăi sunt. Dar nu numai pentru aceștia mă rog ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor?.

Iată deci că Mântuitorul Iisus însuși face o deosebire între credincioși și necredincioși. El spune Tatălui ceresc că nu se roagă pentru lume. Cine era lumea pentru care nu se ruga Domnul Hristos? Aceasta era lumea necredincioasă, lumea iubitoare de păcate, de plăceri, de certuri, de zăzani și de toate răutățile, de desfrânări și de toate relele, lumea spurcată de păcate mari. Ne face atenți și pe noi să nu ne înjugăm la același jug cu necredincioșii și să fugim de toți cei ce ne duc în rătăcire și la păcate, căci așa putem să ținem legătura cu Dumnezeu, asociindu-ne cu cei care sunt îndreptățiți de Biserică, ca să dea sfaturi și învățături adevărate despre credința cea dreaptă, care este Ortodoxia.

Așa țineau legătura primii creștini, de aceea erau în stare să scrie, să compune și să cânte lui Dumnezeu nu numai diavolului. Fiecare cu talentul lui: pictorii, cântăreții, scriitorii și poezii, se întreceau în a-și pune talentul în slujba lui Dumnezeu mai întâi și-I aduceau slavă și cinste, propovăduindu-L și mărturisindu-L. Iată ce versuri frumoase ne-au rămas despre Biserică de la strălucitul nostru poet român și creștin Vasile Alecsandri: "Biserica creștină este regină între ale lumii mari / Ea poartă-n frunte-o stea divină, lucrând prin timpii seculari. / Menirea ei e tot-nainte, măreț, îndreaptă pașii săi. / Ea merge-n capul altor religii, vărsând în urmă lumină. / Biserica creștină e o regină cu farmec dulce răpitor, / Păgânii-n cale i se-nchină și-n genunchi cad cu dor?.

Dacă Biserica creștină va aplica întocmai și neschimbată mereu învățătura Mântuitorului Hristos, așa cum a lăsat-o El, atunci când va veni ziua de judecată și când va sta față în față cu Domnul Sfânt și va fi întrebată:

"Tu ce ai făcut pe acest pământ?

Biserica va răspunde sus și tare:

"O, Doamne, eu în lume cât am stat,
În ochii tăi plini de-admirare,
Pe Tine te-am reprezentat?.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce Te-ai înălțat de pe pământ la cer, condu-ne Tu corabia vieții noastre cu Duhul Tău cel Sfânt în portul cel minunat.

Scapă-ne pe toți din furtuna cea întunecată care s-a abătut asupra corabiei Tale ? Sfânta Biserică ? de toate răutățile care vin din afară și dinăuntru și luminează cu Harul Tău cel luminos pe toți conducătorii Bisericii Tale Ortodoxe, ca să trecem cu bine din întunericul lumii și să ajungem și noi acolo unde locuiești Tu, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt în veci de veci. Amin.